COLECȚIA

Iubiri de poveste

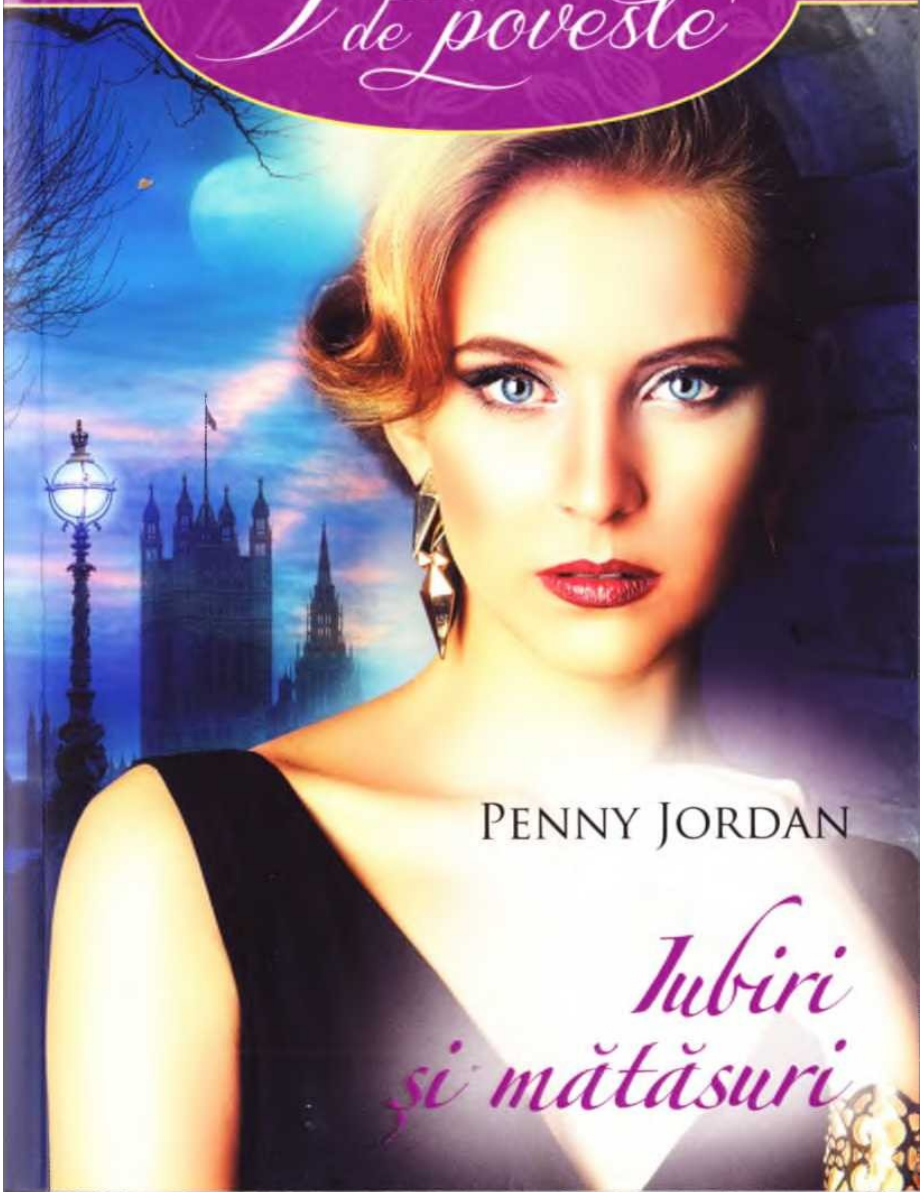

PENNY JORDAN

Iubiri și mătăsuri

PENNY JORDAN
Iubiri şi mătăsuri

***Silk* by Penny Jordan**

Copyright © 2008 Penny Jordan
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Alexandru

Macovescu/Graal Soft

Pentru cititorii mei – cei care mi-au citit atâţia ani cărţile scrise sub pseudonimul Penny Jordan – şi pentru cei care sper că vor citi această carte şi vor fi vrăjiţi, la fel ca mine, de materialul minunat care este mătasea.

Prolog

21 noiembrie 2002

Sfârşitul lunii noiembrie aduce întotdeauna cu sine un sentiment obsedant de melancolie; partea cea mai frumoasă a toamnei s-a dus, din splendoarea frunzelor rămâne doar amintirea atunci când vântul bate cu putere printre ramurile scheletice ale copacilor. Oare copacii au amintiri? se întreba Amber, uitându-se pe fereastră la parcul de la Denham Place. Oare îşi aminteau, la fel ca ea, de bucuria imensă a primăverii ce avea să vină, cu bobocii ei promiţători? Oare mai simţeau, în atmosfera tristă şi cenuşie, ecoul căldurii dogoritoare, persistente şi senzuale a verii ce trecuse? Îi înflori un zâmbet nostalgic pe buzele mai subţiri acum decât fuseseră în vara vieţii ei, dar surâsul îi mai ridica încă pomeţii înalţi şi îi scânteia în ochii de o frumuseţe ofilită. Primăvara şi vara; trecuseră de mult pentru ea, la fel ca toamna, cu strălucirea culorilor bogate, asemănătoare cu cele ale mătăsii ei mult îndrăgite.

Iarna o ţinea acum în braţe, pustie şi uneori sumbră, dar încă frumoasă.

Peste noapte îngheţase totul. Pe iarba plină de promoroacă, se vedeau bine urmele paşilor căprioarei muntjac, pe care bunica ei o adusese la Denham. Îi visase de curând pe Blanche şi pe toţi cei care ştia că o aşteaptă. Timpul trecea acum aşa de încet, iar ea era din ce în ce nerăbdătoare să fie din nou cu ei.

Dar nu astăzi.

— Chiar împlineşti azi nouăzeci de ani?

Întrebarea solemnă pe care i-o pusese cel mai mic stră-strănepot al ei o făcu să zâmbească şi să-i atingă părul negru.

— Da, îi spuse. Chiar aşa.

— Harry! Îmi pare rău, străbunico. Te-a trezit, nu-i

aşa?

— Nu, scumpo. Nu-ţi face griji.

Tânăra femeie – soţia unuia dintre strănepoţii lui Amber – părea necăjită şi tensionată. Lui Amber îi era milă de ea. Nu aveau o viaţă uşoară femeile tinere din această epocă modernă.

Ea trăise aproape un secol, o perioadă în care avuseseră loc atâtea schimbări. Oare îşi dădea seama tânăra, care se plângea de eforturile solicitate de cariera politică a soţului ei, că, atunci când se născuse Amber, femeile nu aveau nici măcar drept de vot? Oare îi păsa? Oare lui Amber i-ar fi păsat în locul ei?

Nouăzeci de ani. O veşnicie. Amber bănuia că multe din rubedeniile ei care veniseră aici să sărbătorească evenimentul gândeau la fel.

Totuşi, pentru ea, timpul care trecuse nu era mai lung ca un oftat, o singură respiraţie faţă de eternitatea marcată de bătăile inimii.

Viaţa nu era mai mult decât un joc de lumini şi umbre, care acum, la vârsta ei, ajunsese aşa de transparent, încât trecutul şi toţi cei care făceau parte din el deveniseră accesibili ca o serie de uşi deschise, prin care putea trece fără probleme. Amintirile nu-i mai erau doar nişte umbre care i se strecurau în vise. Erau la fel de reale ca ea însăşi, bucurându-se acum că jucaseră un rol în formarea unei personalităţi, încă mai auzea hohotele zgomotoase de râs ale tatălui ei şi îi simţea braţele de urs în care şi-ar fi ţinut stră-stră-stră-strănepoata.

Amber rugase să i se pună scaunul în aşa fel ca să poată vedea camera, dar să se uite şi pe fereastră, pentru a privi astfel atât trecutul, cât şi prezentul.

Îi fusese întotdeauna drag să locuiască la Denham, iar casa o iubea, la rândul ei. Aveau aceleaşi secrete, numai ale lor.

De parcă ar fi fost în acea cameră, Amber aproape că simţea reproşul rece al bunicii ei, ale cărei perle împodobeau acum gâtul lung al celei mai mari strănepoate

a ei, Natasha, căreia Amber i le dăruise, în parte pentru că înfăţişarea ei îi amintea de Blanche. O fi semănat Natasha cu Blanche la înfăţişare, dar caracterul îi era cu totul altfel şi, înfiorându-se, Amber se rugă să nu-i fie viaţa ca a lui Blanche.

Aşa multe amintiri, unele care îi aduseseră o fericire nespusă, iar altele, o durere insuportabilă, dar toate erau preţioase în felul lor.

Ziua de noiembrie era senină, cu acel soare puternic ce apărea din când în când toamna târziu. Fusese adus tortul, odată cu şampania.

Casa avea cu două sute de ani mai mult decât ea, iar camera se cufundă uşor într-o tăcere plină de nerăbdare – la urma urmei, asistase la multe evenimente festive, unele publice, altele particulare. Schiţă un zâmbet; îi venise în minte ceva cu caracter personal. Aproape simţea căldura din hohotul de râs al bărbatului care făurise împreună cu ea această amintire.

Privirea i se mută la tabloul recent atârnat acolo cu această ocazie.

Tabloul *Fiica negustorului de mătase* fusese expus în mai multe galerii de artă de zeci de ani, astfel încât apariţia lui aici era percepută de ea la fel ca sosirea unui prieten drag. Dar fiica negustorului de mătase care fusese ea, fata din tablou, nu o privea; era prea cufundată în contemplarea valului de mătase după care jinduia.

Mătase. Ca tânără femeie, crezuse că ştie totul despre material şi despre viaţă, dar nu le descoperise înţelesul decât în mod superficial. Atunci, habar nu avea ce se afla în profunzime; nu cunoştea firele de bătătură şi urzeala din care era alcătuită ţesătura complicată care era materialul vieţii unui om.

În umbră, cei pe care îi iubise se apropiau, prezenţa lor fiind simţită doar de ea.

Onoarea de a ţine un toast îi revenise strănepoatei, a cărei zi de naştere cădea în aceeaşi zi cu a ei şi care împlinea azi şaptesprezece ani.

„Şaptesprezece”.

Camera scânteia odată cu zvâcnirea dureroasă a inimii ei. Unii ani îi rămăseseră întipăriţi în minte prin suferinţa îngrozitoare pe care i-o aduseseră. Anul ce urmase împlinirii vârstei de şaptesprezece ani fusese unul dintre aceştia. Îşi împreună în poală mâinile tremurânde, deformate de artrită, ascunzându-le sub una din acele perniţe vătuite din mătase, de care nu se despărţea niciodată. Se uită înspre fereastră, cu privirea scânteindu-i de amintirile atât de limpezi.

Partea întâi

Capitolul 1

Cheshire, sfârşitul lunii noiembrie 1929

În mai puţin de o oră, Amber urma să coboare în biroul bunicii sale ca să-şi primească acel cadou deosebit pe care i-l promisese aceasta. Şaptesprezece ani! Acum aproape că era femeie în toată puterea cuvântului. În sfârşit, era mare.

De nerăbdare, Amber mai mult dansa decât mergea prin camera ei. Fireşte că ştia ce dar deosebit avea să-i facă bunica. Cum să nu ştie?

Şcoala de artă, unde va începe să se pregătească pentru carieră la fel ca tatăl ei. Asta îşi dorise de mică, iar acum visul ei era pe cale să se împlinească. Şi nu doar *acest* vis.

La micul dejun, primise felicitări de la bunica şi de la vărul ei, Greg; de la Jay, administratorul moşiei bunicii sale; de la servitorii din casă; de la directorul fabricii de mătase din Macclesfield, deţinută de familia ei, şi de la Beth, cea mai bună prietenă a ei din şcoală. Dar, la fel ca în ultimii

patru ani, nu exista nicio felicitare de la cei pe care îi iubea cel mai mult – părinţii ei.

Emoţiile mai puternice ca de obicei, care o copleşeau în acea zi, îi schimbară repede dispoziţia de la bucurie la tristeţe, cu aceeaşi viteză cu care vântul transforma cerul de noiembrie pe care îl vedea de la ferestrele camerei sale, dintr-un albastru senin de toamnă într-un cenuşiu mohorât.

Pe biroul care fusese al mamei sale şi în care îşi ţinea mapele cu schiţe, se afla o fotografie a lui Amber cu părinţii ei, făcută când împlinise doisprezece ani, doar cu trei săptămâni înainte de moartea lor. Zâmbeau cu toţii, iar tatăl ei o înconjura cu braţul pe mama sa. Ea se uita la el cu nespusă adoraţie, iar el îi întorcea aceeaşi privire. Amber stătea în faţa lor, mama ei o ţinea ocrotitor pe după umeri, iar tatăl o luase de mână.

Erau atât de fericiţi doar ei trei – nu doreau compania altora şi nici nu aveau nevoie de ea, deoarece viaţa lor era plină de iubirea unuia faţă de ceilalţi doi şi faţă de mătase. Firul ei fragil ţesuse o pânză în jurul lor, ca un fel de vrajă care îi legase strâns împreună pe toţi trei şi le făcea viaţa o încântare. Lui Amber îi era groaznic de dor de ei. Îşi mai amintea cât de fericiţi fuseseră părinţii ei în ziua când plecaseră la o întrunire politică. Mama ei o sărutase cu afecţiune, iar tatăl o strânsese într-una din îmbrăţişările lui de urs, învârtind-o până o luase cu ameţeală de atâta încântare.

Fuseseră amândoi atât de plini de viaţă, aşa încât nici acum nu putea uneori să accepte faptul că muriseră.

Bunica ei fusese cea care îi dăduse teribila veste a morţii lor, cu multă răceală; iar vărul ei, Greg, făcuse rost mai târziu de un articol de ziar în care scria cum se prăbuşise podeaua de lemn a clădirii în care se aflau părinţii ei, împreună cu alte persoane, care, la fel ca ei, se adunaseră să apere cauza oamenilor muncii, să ceară salarii mai mari şi condiţii de muncă mai bune, şi cum muriseră părinţii ei şi alţi douăzeci şi şase de oameni.

Amber plecă de la fereastră şi se întoarse la birou să

privească desenul la care lucrase; o împletitură de mov şi argintiu în formă de nod celtic, care avea să facă parte dintr-un chenar.

Tatăl ei era un desenator talentat, un imigrant rus care lucra într-o făbricuţă de mătase din Londra când o întâlnise pe mama ei şi se îndrăgostiseră unul de altul, înfruntând-o pe mama fetei ca să fie împreună.

Lui Amber îi plăcea întotdeauna să asculte povestea de dragoste a părinţilor ei. Îşi amintea cum stătea în pat, în timp ce mama îi peria părul auriu lung cu peria ei de argint, vorbindu-i despre ziua în care îl întâlnise pe tatăl ei.

Se duseseră amândoi la un târg al mătăsii din Londra, tatăl ei ca desenator, iar mama ca reprezentant al fabricii Denby, faimoasa filatură de mătase din Macclesfield, care îi aparţinea bunicii lui Amber, Blanche.

Mătasea îi unise, îi spunea adesea lui Amber mama ei, iar mătasea avea cel mai bun şi mai trainic fir, la fel de pur şi de puternic ca însăşi dragostea.

Tatăl ei fusese printre primii desenatori progresişti din noul val, iar mamei sale îi plăcea să-i spună cât de apreciată era munca lui.

Amândoi sperau din tot sufletul ca Amber să îmbrăţişeze cariera tatălui ei, lucru pe care i-l spuneau mereu. Îi transmiseseră fiicei lor dorinţa arzătoare de a îmbina mătasea cu desenul, în aşa fel încât să creeze materiale care erau, pe drept cuvânt, opere de artă. Acesta fusese darul lor pentru ea, iar Amber era hotărâtă să le împlinească, în schimb, toate visurile.

Din prima clipă în care putuse să ţină un creion în mână, din prima a clipă în care fusese în stare să înţeleagă conceptele de frumuseţe şi desen, tatăl ei o îndrumase şi o învăţase tot ce ştia el, iar mama îi arătase cum să recunoască splendoarea unică a mătăsii.

În timp ce alţi copii mici îşi învăţau lecţiile plicticoase, părinţii lui Amber îi dezvăluiau istoria mătăsii şi, totodată, istoria vieţii, îi spuneau cum acest material fusese o punte de legătură între culturi şi civilizaţii; cum făcuseră

negustorii cele mai lungi călătorii pe mare şi prin deserturi; cum a trezit mătasea în oameni cele mai mari pasiuni, de la iubire la lăcomie.

Povestea care îi plăcea cel mai mult lui Amber era cea cu fabricarea mătăsii, care fusese adusă din China mai întâi în Khotan, aşa se spunea – nişte ouă de viermi de mătase fuseseră ascunse în podoaba capilară a unei prinţese chineze care se măritase cu un prinţ din Khotan –, iar apoi în Imperiul Bizantin de doi călugări trimişi de Iustinian în Khotan ca să fure secretul sericiculturii. Călugării s-au întors prima dată cu seminţe de dud, şi pe urmă cu ouă de viermi de mătase ascunse în beţe de bambus goale pe dinăuntru.

„Vezi cum oglindeşte viaţa?" îi spusese mama copilului de pe genunchii ei, lăsând preţiosul material să alunece peste braţele subţiri ale lui Amber. „Îţi curge printre degete ca apa, deşi materialul bine întins e atât de rezistent, şi totuşi aşa alunecos că nu-l poţi prinde. Spiritul uman este ca mătasea, Amber", afirmase ea. „Nici el nu poate fi prins; şi el are o putere şi o frumuseţe aparte pentru cei care au darul de a le descoperi. Nu uita ce ţi-am spus, scumpa mea…"

*

— Amber! Eşti aici?

Sunetul vocii vărului ei, Greg, o aduse înapoi în prezent.

Greg avea douăzeci şi trei de ani şi se întorsese cu un an în urmă de la Oxford; era un tânăr arătos, lat în umeri, cu păr blond des şi ondulat, sigur pe sine, aşa cum putea fi numai un tânăr răsfăţat dintr-o familie bogată. Era preferatul bunicii sale; aşa cum tatăl lui, Marcus, fusese fiul ei preferat.

Tatăl lui Greg murise când acesta era copil, ucis în luptă în tranşeele Marelui Război, iar mama lui murise după ce adusese pe lume un prunc născut mort, al doilea copil,

îndelung dorit, când i-a ajuns la urechi vestea morţii soţului ei, lăsându-l pe Greg în grija bunicii lui.

Cu o constituţie atletică şi vesel din fire, oricând gata să glumească şi dornic de distracţii, Greg reuşise să treacă peste plictiseala ce îl cuprinsese după ce lăsase în urmă Oxfordul şi pe prietenii săi de acolo. Proaspăt întors la Macclesfield, se împrietenise cu nişte tineri plini de bani, la fel ca el, cu care îşi petrecea timpul distrându-se; mergeau la curse de maşini, învăţau să piloteze un avion, jucau tenis şi se duceau la petreceri restrânse ca să flirteze cu fetele frumoase. Fiind întreţinut de familia lui bogată şi neavând nevoie să muncească pentru a-şi câştiga traiul, Greg şi gaşca lui erau hotărâţi să nu privească în urmă la teribilul război, care răpise numeroase vieţi din generaţia anterioară, tineri care muriseră înainte să fi trăit cum trebuie. Lor nu avea să li se întâmple niciodată aşa ceva, iar ritmul nebunesc al vieţii pe care o duceau era dovada hotărârii lor de a nu se lăsa pradă capriciilor sorţii. Chiar dacă erau obsedaţi de oroarea evenimentului de care scăpaseră, nu vorbeau niciodată despre asta. Viaţa trebuia trăită din plin, iar ei erau decişi să procedeze întocmai. Singurul lucru pe care îl luau în serios era „distracţia”.

Amber vedea în Greg mai degrabă un frate mai mare decât un văr. Era o companie plăcută şi se purtase întotdeauna frumos cu ea.

Pe lângă fabrica Denby, Greg avea să moştenească şi Denham Place, cu toate pământurile, precum şi cea mai mare parte din averea moştenită de bunica lui, întâi de la tatăl ei, şi, mai târziu, de la unchiul ei din partea mamei, un armator din Liverpool. În schimb, Amber avea alte visuri. Voia să-şi croiască propriul drum în viaţă.

— La mulţi ani! o felicită Greg zâmbind, şi îi întinse o cutiuţă frumos ambalată, înainte să se îndrepte ţanţoş spre şemineu.

Amber îl văzuse puţin mai devreme plecând cu noua lui maşină sport şi, cunoscându-l bine, bănuia că darul lui pentru aniversarea ei va fi, probabil, ceva cumpărat în pripă

din Macclesfield în acea dimineaţă, când se dusese la o întrunire a Partidului Conservator. Greg urma să devină parlamentar peste şase luni, când actualul membru va elibera locul, sau cel puţin asta spunea bunica lor.

— O, Greg! îi mulţumi ea, luându-l de gât şi sărutându-l pe obraz. Dar nu pot să-l deschid încă. Trebuie să merg la bunica, care a zis că-mi face o surpriză de ziua mea.

Amber nu-şi putea stăpâni emoţia din voce. Aşteptase de mult această clipă, vorbise mereu despre ea şi o visase încă din vară, de când plecase de la pensionul ei select.

— Nici nu-mi vine să cred că peste câteva săptămâni am să merg la Londra să studiez arta. Ce şcoală de artă crezi că mi-a ales bunica? Sper din tot sufletul să fie Slade, deşi nu sunt sigură că voi face faţă. Nu mi-a cerut niciodată vreo lucrare să le arate, dar presupun că Monsieur Laffitte, profesorul meu de la şcoală, îmi va da o recomandare. Aşa a promis. Greg, sunt aşa de fericită, e tot ce mi-am dorit vreodată, şi părinţii mei…

— Linişteşte-te, fetiţo. Nu vreau să-ţi stric bucuria, dar nu cred c-ar trebui să-ţi faci asemenea speranţe.

Amber se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Greg se blestemă în gând. Regreta că nu-şi putuse ţine gura. Problema cu Amber era că nu o considera destul de deşteaptă ca să ştie cum stau lucrurile. Dacă ar fi fost, şi-ar fi dat seama ce încerca el să insinueze. Dar, în acest caz, normal că el nu ar fi trebuit să insinueze nimic – sau s-o prevină.

— Te rog, las-o baltă, Amber! protestă el jenat. Cum poţi să crezi că bunica te va lăsa la şcoala de artă? Doar o cunoşti.

— Dar mi-a spus că are o mare surpriză pentru mine. Ceva care îmi va schimba întreaga viaţă şi care o să mă bucure foarte mult.

— Da, aşa a spus, dar nu s-a referit la şcoala de artă, Amber. Ştiu sigur asta.

— Atunci, despre ce e vorba?

Greg scutură din cap şi se îndreptă spre uşă să plece, dar Amber a fost mai rapidă şi ajunse înaintea lui acolo. Închise uşa şi se aşeză cu spatele la ea, cu hotărâre.

— Nu pleci de aici până nu-mi spui, Greg.

— N-are să-ţi placă, anticipă el. Mi-amintesc că nici eu nu m-am bucurat când bunica mi-a spus că trebuie să mă fac parlamentar, dar ea ţine baierele pungii.

Bunica lor nu ascundea nimănui faptul că nepotul era favoritul ei, aşa că Amber crezuse întotdeauna că Greg căpăta orice-şi dorea. Pentru ea, era ceva nou şi chiar neplăcut să-şi dea seama că lucrurile nu stăteau deloc aşa; ca şi cum ar fi aflat brusc că apele liniştite ale frumosului lac de pe moşie ascundeau curenţi periculoşi.

— Dar dacă nu vrei să fii parlamentar, atunci de ce…

— Nimic nu este aşa simplu cum pare, Amber… niciodată.

Greg oftă şi se aşeză într-unul din elegantele fotolii Sheraton, aşezate de o parte şi de alta a şemineului, cărora razele puternice ale soarelui le mai înveseleau husele decolorate din creton.

— Vino şi aşează-te aici, spuse el, aplecându-se să bată uşurel în fotoliul celălalt, apoi întinzându-şi picioarele lungi în faţă. Avem câteva minute la dispoziţie, până să cobori la bunica.

Ascultătoare, Amber făcu ce îi ceruse.

— Bunica nu te trimite la Londra ca să mergi la şcoala de artă, ci ca să te termine.

— Să mă termine?

— Da, ca să-ţi faci intrarea în societate ca debutantă şi să-ţi găseşti un soţ cu un titlu nobiliar.

Lui Amber îi luă câteva minute să priceapă ce voia el să spună, iar apoi scutură din cap.

— Nu, nu poate face aşa ceva. E imposibil. Nu vreau… refuz… Se ridică din fotoliu în mod automat şi se postă în faţa lui Greg, cu degetele ei mici încleştate. Te înşeli, Greg. Nu se poate să-mi facă una ca asta. Oricum, n-ar putea,

pentru că nu există nimeni în familie care să mă prezinte în societate.

Amber învăţase totul despre tainicul drum ce trebuia parcurs pentru a deveni o debutantă şi regulile pe care le presupunea lucrul acesta la pension, unde i se inoculase ideea că nepoata unei simple fabricante de mătase, indiferent cât de bogată e, nu are arborele genealogic necesar pentru a fi acceptată în cercurile elitiste ale aristocraţiei. Pe ea n-o deranja câtuşi de puţin. Nu-şi putea închipui o soartă mai groaznică decât aceea a majorităţii colegelor ei de şcoală, care erau silite să se mărite cu nobili.

— Bunica ştie întotdeauna cum să procedeze ca să obţină ce-şi doreşte, Amber.

— Dar de ce şi-ar dori aşa ceva?

Greg ridică din umeri. Îi părea rău pentru Amber, dar n-avea de gând să se lase antrenat în acest gen de discuţie. Totuşi, acum era prea târziu să dea înapoi.

— Barrant de Vries, îi spuse pe scurt, ăsta-i motivul.

— Bunicul lui Jay? Nu înţeleg.

— E o poveste lungă, pe care am auzit-o şi eu de curând, dar dintr-o sursă perfect credibilă.

Greg făcu o pauză, întrebându-se cât să-i spună din ce ştia. Amber era naivă şi încrezătoare, iar el nu voia să-şi asume riscuri dacă nu era cazul. Amber nu trebuia să ştie ce surse de informaţii avea el.

— Când era tânără, bunica îşi pusese în gând să se mărite cu Barrant de Vries, şi nu făcuse niciun secret din asta.

Amber icni, dar Greg nu-i băgă în seamă reacţia şi continuă grăbit:

— Desigur, toată lumea din ţinut ştia că Barrant şi tatăl lui n-o considerau potrivită sau destul de bogată ca să se mărite cu cineva din familia de Vries. Ar fi fost o lovitură groaznică pentru orgoliul bunicii dacă ar fi aflat lucrul acesta. Aş spune chiar că mulţi râdeau pe la spate de ambiţiile ei.

— Dar ea n-a ştiut? Toată lumea ştia cât de mândru era Barrant de Vries de neamul său.

— Ba da, nu mă îndoiesc că ştia, dar era o mare frumuseţe, iar străbunicul era destul de înstărit. Pun pariu că şi-a făcut iluzii că va pune mâna pe el. Din câte mi s-a spus, bunica era acceptată de societatea din partea locului, şi probabil că de aceea s-a gândit că are multe şanse să ajungă soţia lui Barrant.

— De societatea din partea locului? întrebă Amber. Adică familiile Fitton Legh şi Bromley Davenport?

— Păi, de familia Bromley Davenport în mod sigur; dar nu sunt convins că şi de familia Fitton Legh, căci Barrant de Vries s-a însurat, în cele din urmă, cu o Fitton Legh.

— Dar bunica e acum în relaţii bune cu marchiza de Cholmondeley rămasă văduvă. Sunt în aceleaşi comitete de caritate şi…

— Draga mea Amber, e o mare diferenţă între a fi în relaţii bune cu o anumită persoană şi a pătrunde prin căsătorie în familia cuiva, îi spuse Greg lui Amber, imitând atât de bine vocea şi intonaţia bunicii lor, încât Amber nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Într-o zi, bunica are să te audă cum o maimuţăreşti şi o să dai de belea.

— Ba tu o să dai de belea dacă vei coborî şi îi vei vorbi despre şcoala de artă.

— Dar tot nu văd, Greg, ce legătură poate fi între refuzul lui Barrant de Vries de a se însura cu ea şi dorinţa ei ca eu să fiu prezentată în înalta societate.

— Păi, ar trebui să-ţi dai seama. Ea nu e genul de femeie care să uite un afront sau o jignire, nu?

Amber scutură din cap. Greg spunea adevărul. Bunica lor putea fi crudă când îşi urmărea interesul. Cu siguranţă că nu o iertase niciodată pe mama lui Amber că se măritase cu tatăl ei împotriva voinţei sale.

Pe Amber o trecu un fior.

— Din câte am aflat până acum, sunt încredinţat că bunica a cumpărat moşia asta doar pentru că se

învecinează cu cea a familiei de Vries şi pentru ca Barrant să afle că ea are mai mult pământ şi o casă mai mare ca el, continuă Greg. Ba chiar l-a angajat pe strănepotul lui să-i administreze moşia. Aşa îl umileşte *ea* pe Barrant pentru afrontul pe care i l-a adus. Toată lumea ştie că Barrant de Vries a pierdut totul după război, chiar şi pe unicul său fiu – care a murit înainte să aibă un moştenitor. Dar pentru bunica nu e destul, Amber. Vrea ca noi să-i aducem ceea ce n-a putut obţine singură. Mai ales tu. La urma urmei, eu nu mă pot mărita cu un nobil, dar tu poţi. Războiul a ruinat multe familii aristocrate. Gândeşte-te numai câte dintre acestea îşi însoară fiii cu fiice de milionari americani!

Amber o ştia prea bine. La urma urmei, lordul Fitton Legh, vecinul lor, se însurase anul trecut cu o moştenitoare din America, şi aproape toţi erau de acord că acea alianţă fusese un târg prin care el obţinea bani, iar mireasa, un titlu nobiliar.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Greg o tachină:

— Ar trebui să te consideri norocoasă că bunica n-a socotit rangul familiei Fitton Legh destul de bun. În mod sigur, vrea să obţină pentru tine ceva superior titlului nobiliar de Vries, de aceea şi-a pus în cap să te prezinte la curte.

Înainte ca Amber să apuce să deschidă gura, Greg continuă:

— Bunica are destui bani să-ţi cumpere un titlu, dar nu-i va fi aşa de uşor. Vreau să spun că tu va trebui să te strecori în înalta societate, lucru imposibil dacă nu ai recomandările necesare, ceea ce pentru o fată înseamnă să fie prezentată la curte. Bunica îşi doreşte ca nepoata ei să pună mâna pe un titlu cu mult mai nobil ca acela pe care i l-a refuzat ei Barrant de Vries, cu care să se fălească apoi în faţa tuturor celor care au râs de ea pe la spate când a fost respinsă.

Era prea mult pentru Amber.

— Greg, te rog, nu mai vorbi aşa. Nu e frumos din partea ta, îi zise vărului ei pe un ton implorator. Ştiu că îţi

place să glumeşti pe seama mea, dar…

— Amber, nu glumesc.

— Ţi-a spus bunica aşa ceva?

— Nu.

— Aşa că doar bănuieşti, Greg. Sunt sigură că te înşeli. În primul rând, pentru că…

— Nu mă înşel, Amber. Dacă vrei adevărul, să ştii că eram la uşa biroului ei când vorbea despre asta cu Jay Fulshawe. Spunea ceva despre nişte bani ce trebuiau daţi unei doamne X sau alteia, care să te introducă în înalta societate.

— Deci, ştie şi *Jay?* I se părea o dublă trădare. Îi plăcea de Jay şi îl compătimea că era obligat să muncească din greu pentru bunica ei, în timp ce Greg, care fusese la Eton cu el, ducea o viaţă de huzur.

Amber trebui să se aşeze, fiindcă tremura din toate încheieturile. Nu putea fi adevărat. *Nu trebuia* să fie adevărat.

— Nu vreau un soţ de viţă nobilă. Nu vreau să mă mărit încă, iar când o voi face…

— Nu contează decât ce vrea bunica. Nu ce vrem noi.

Greg nu mai glumea acum. De fapt, atât de serios nu îl mai văzuse Amber niciodată.

— Asta e sigur, o avertiză pe verişoara lui. Întotdeauna obţine ce vrea. Se uită la Amber şi zâmbi crispat. Aminteşte-ţi cum a obţinut moşia şi casa asta. Moştenitorii lordului Talbot nu prea voiau să-i vândă Denham Place, dar, până la urmă, nu au avut încotro, căci trebuiau să plătească taxele de succesiune după lordul Talbot, care murise fără să aibă un moştenitor.

La auzul cuvintelor Denham Place, gândurile lui Amber au fost distrase pentru moment. Îndrăgea frumoasa casă proiectată de Vanbrugh, cu liniile ei clasice şi camerele elegante de la etajul întâi. Nu-şi închipuia însă că Denham ar putea fi vreodată al ei.

— Casa Denham *este* frumoasă, Greg, îi spuse vărului ei pe un ton visător. Se pare că este printre preferatele lui

Vanbrugh, fiind totuşi una dintre cele mai mici clădiri pe care le-a proiectat.

Greg ridică din umeri. Nu-l interesa deloc arhitectura sau designul.

Ceasul bătu ora trei.

— Cred că bunica te aşteaptă.

Şi Greg trebuia să meargă la o întâlnire, deşi nu prea voia să se ducă. Ceea ce începuse atât de frumos devenise acum o povară. Greg nu prea punea mare preţ pe sentimentele puternice, şi mai mult ca sigur că nu-i plăceau scenele lacrimogene, dar problema era că ajunsese într-o situaţie din care îi va fi al naibii de greu să iasă.

Mai avea însă ceva şanse să meargă la Londra, ticsită de cluburile private ale elitei, şi să trăiască viaţa celor privilegiaţi. Să bea, să joace cărţi, să flirteze cu femeile frumoase care ştiau regulile jocului – toate acestea erau mult mai pe gustul lui decât întrunirile plicticoase cu cei din comitetul local al Partidului Conservator.

Poate o convingea pe bunica lui că, în calitate de văr mai mare, şi-ar face datoria însoţind-o şi ocrotind-o pe Amber la Londra.

Capitolul 2

Blanche Pickford o studia cu un ochi critic pe nepoata ei. La şaptesprezece ani, Amber promitea să ajungă o mare frumuseţe. Fără a fi prea înaltă, era zveltă şi cu o osatură fină, având gâtul lung şi o piele de porţelan. După ce avea să îşi piardă rotunjimea copilăriei, chipul ei va căpăta o formă perfectă de inimă, cu ochii depărtaţi, umbriţi de gene dese.

Pe Blanche o nemulţumise hotărârea fiicei sale – fără îndoială influenţată de soţul ei – de a-şi boteza copila Amber, nume considerat de Blanche prea exotic. Exista o tradiţie în familie să se dea fetelor nume de culori ale

mătăsii. Dar nu se putea nega faptul că ochii fetei aveau culoarea aurie a mierii, specifică acelei răşini de preţ numită chihlimbar.

Nasul drept, forma gurii şi buclele lungi şi blonde ale lui Amber reconstituiau aproape în întregime imaginea lui Blanche la vârsta fetei, dar la nepoata ei nu se vedea încă niciun semn al acelei senzualităţi arzătoare pe care o avusese ea la şaptesprezece ani – şi nici sentimentul de putere pe care ţi-l dă un asemenea dar. Amber avea un temperament blând, de fapt, *slab,* pe când ea fusese atât de puternică, se gândi Blanche nemulţumită. Nu ardea niciun foc în ea, n-o însufleţea nicio pasiune, dar asta nu conta. Nu pe pasiune sau pe senzualitate se baza genul de căsătorie pe care o dorea pentru nepoata ei. Dimpotrivă.

Cel puţin, fata *era* frumoasă, nu ca maică-sa. Blanche se înfuriase la culme când îşi dăduse seama cât de ştearsă avea să fie propria ei fiică, ce mult avea să semene cu Henry Pickford, cu ataşamentul ei faţă de fabrică şi faţă de ideile socialiste de egalitate între oameni. Totuşi, această supărare nu fusese nimic faţă de furia care o cuprinsese când urâţica de fiică-sa, pe care ea o considera destinată să rămână fată bătrână, o înfruntase la douăzeci şi cinci de ani, când se măritase cu un imigrant rus, bazându-se pe mica moştenire pe care i-o lăsase tatăl ei. Nu că le-ar fi ajuns mult timp. Şi, în cele din urmă, aşa cum ştiuse de la bun început, fiica ei trebuise s-o roage să-i ajute.

Dar, una peste alta, nu se putea declara total nemulţumită de nepoata pe care trebuia s-o formeze. Înfăţişarea fetei era un atu incontestabil, însă banii lui Blanche aveau să fie aceia care vor aduce în familie titlul nobiliar la care râvnea ea.

— Stai jos, Amber, îi spuse Blanche nepoatei sale pe un ton poruncitor. Avem ceva important de vorbit.

*

Amber nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe bunica

ei purtând ceva din mătase. În schimb, îi plăcea să-şi comande hainele la casa de modă Chanel, aşa că şi astăzi purta o rochie de jerseu semnată de marea creatoare, al cărei corsaj era drapat în aşa fel încât să se prindă pe şold cu o broşă mare încrustată cu strasuri, care scânteiau la fiecare mişcare.

Zveltă, cu o ţinută dreaptă şi mândră, bunica ei avea silueta potrivită pentru asemenea haine. Amber îi moştenise subţirimea, deşi formele îi erau ascunse de şorţul de şcolăriţă făcut din stofă şi purtat peste o bluză de bumbac uni. Sub bluză, inima lui Amber bătea tare de teamă. Putea fi oare sigură că spusele lui Greg nu erau adevărat?

Se uită la bunica ei, aşteptând înfricoşată. Ca întotdeauna, Blanche purta la gât trei şiraguri lungi de perle, în a căror strălucire era mai multă căldură decât puteai găsi în acea femeie.

— Ţi-am promis un cadou deosebit când vei împlini şaptesprezece ani. Acest dar se referă la viitorul tău, Amber. Eşti o tânără foarte norocoasă, sper că-ţi dai seama de asta. Ca nepoată a mea, vei avea ocazii şi privilegii mult mai mari decât alte fete de vârsta şi de poziţia ta socială şi, bucurându-te de toate acestea, aş vrea să-ţi aminteşti de ceea ce ţi s-a oferit şi de responsabilităţile pe care le ai faţă de mine şi de tine însăţi. De pildă, spuse Blanche îngăduindu-şi un oftat, în ianuarie ai să pleci la Londra să te pregăteşti pentru prezentarea la curte. Am aranjat totul…

Deci era adevărat. Greg avusese dreptate. Lui Amber i se făcu rău de disperare.

— Nu! protestă ea frenetic. Nu vreau să fiu prezentată la curte. Vreau să merg la şcoala de artă.

Blanche părea derutată. Părinţii îi făcuseră fetei mai mult rău decât îşi închipuise, cu toată vorbăria lor enervantă şi inutilă despre artă şi desen. Era vina rusului. Îi băgase în cap lui Amber toate ideile lui nebuneşti, dar Blanche era hotărâtă să i le scoată.

Nepoata ei avea şaptesprezece ani şi îşi dorea din tot

sufletul să ducă o viaţă de care nu avea habar – la treizeci şi şapte o să-i fie recunoscătoare că o salvase de la un asemenea trai. Era absurd să compari truda de a-şi croi propriul drum în viaţă cu traiul uşor şi poziţia socială de care ar avea parte Amber, dacă ar asculta-o.

Nu că ar fi contat ce idei avea Amber sau cât de tare s-ar fi opus. Blanche urma să facă exact ce îşi propusese.

— La şcoala de artă?

Amber simţea cum privirea oţelită a bunicii sale parcă o ţintuia în scaunul inconfortabil în care se străduia să se ţină cât mai dreaptă.

Fetei îi displăcea profund această cameră. Decorată în greoiul stil edwardian, te copleşea şi te intimida, de la tapetul maro-roşcat şi draperiile din catifea de aceeaşi culoare, până la mobilierul din mahon lăcuit.

„Formidabilă” era cuvântul cu care o descriau majoritatea oamenilor pe bunica ei, dar Amber se gândea şi la alte epitete: pedantă; exigentă; *înspăimântătoare.* Tatăl şi mama ei însă nu se speriaseră de ea, îşi aminti. Trase adânc aer în piept.

— Asta mi-am dorit întotdeauna.

Cuvintele ei, mai degrabă temătoare decât îndrăzneţe, străbătură inutil tăcerea de gheaţă ce domnea în încăpere, în ciuda focului zdravăn care ardea în şemineul de marmură – marmură de Carrara, scoasă din celebrele cariere din Italia, aleasă pentru perfecţiunea sa, ca toate lucrurile din viaţa bunicii ei. Nu că i-ar fi plăcut arta. Pentru ea conta statutul pe care i-l confereau aceste obiect de preţ.

— Ai doar şaptesprezece ani, Amber, eşti mult prea tânără ca să ştii ce e bine pentru tine.

Vorbele bunicii sale băgară frica în sufletul lui Amber, speriind-o în aşa măsură, încât izbucni:

— Asta-i ce au vrut părinţii mei pentru mine. Tata îmi vorbea adesea despre asta, iar când o să mă mărit, am să fac pasul acesta cu un bărbat pe care să-l iubesc şi ca să mă iubească la fel de mult cum a iubit-o tata pe mama.

Îşi dădu seama prea târziu ce greşeală făcuse. Chipul bunicii ei se preschimbă într-o mască îngheţată.

— Tatăl tău? Tatăl tău, Amber, a fost un imigrant sărac lipit pământului, care s-a însurat cu mama ta pentru bani – sau, mai degrabă, pentru banii mei.

Ca întotdeauna când se enerva, vocea bunicii cobora până la o şoaptă abia perceptibilă, care însă îţi zgâria auzul.

De dragul tatălui ei, Amber era hotărâtă să-şi înfrângă frica de mânia bunicii sale pentru a-i lua apărarea.

— Nu e adevărat. Tatăl meu a iubit-o pe mama.

Fără s-o bage în seamă, Blanche îşi urmă vorba, fără nicio remuşcare:

— Am avertizat-o cu privire la ce se va întâmpla dacă va insista să se mărite cu el împotriva voinţei mele şi am avut dreptate. Când soţul ei şi-a pierdut slujba, ea a fost nevoită să vină la mine şi să mă implore să-i dau ceva de lucru. Tatăl tău nu a iubit-o pe fiica mea. A iubit doar banii şi fabrica mea.

— Ba a iubit-o. Erau foarte fericiţi împreună. Aşa mi-a spus mama. Mi-a mai zis şi că tata era un pictor talentat, dedicat artei sale.

— Nu era decât un ratat, care, cu ideile lui ridicole, mi-ar fi adus la ruină fabrica dacă i-aş fi permis.

Amber simţi că se sufocă, prea conştientă de propriile sentimente arzătoare, în timp ce bunica îşi păstra calmul glacial. Părinţii ei *se iubiseră,* o ştia prea bine. Înainte să se închidă făbricuţa din Londra unde lucra tatăl ei, căsuţa în care locuiau răsuna de râsetele lor. Amber îşi amintea cum tatăl ei invita acasă artişti ca el, care se aşezau la masa din bucătărie, unde mâncau supă făcută de mama ei şi discutau. Acelea fuseseră clipe fericite, a căror amintire Amber o preţuia nespus.

Părinţii ei începuseră să râdă mai rar când fuseseră nevoiţi să se întoarcă în Macclesfield, dar tot domnea buna înţelegere şi căldura în casa pe care insistaseră s-o închirieze, ca să nu locuiască la Denham Place, cu bunica ei. Tatălui ei îi plăcea să citească, aşa că în serile de iarnă,

se strângeau în jurul focului, iar el le citea cu voce tare din minunatele cărţi ale lui Charles Dickens despre condiţiile groaznice în care trăiau săracii. Cum de putea bunica să întineze amintirea iubirii lor, negându-i existenţa?

Bunica se înşela şi când afirma că tatăl ei i-ar fi ruinat afacerea. El fusese acela care o salvase, aşa ştia Amber. Datorită modelelor concepute de el, agenţii comerciali ai fabricii Denby din Londra puteau să raporteze că noul tip de mătase se vânduse în câteva zile de la desfacerea pe piaţă şi să comande mai multă. Avusese cu soacra lui multe discuţii aprinse despre desenele sale şi despre dorinţa lui de a se încadra în mişcarea „Arts and Crafts”, legate de reticenţa ei faţă de schimbare şi faţă de inovaţie. Datorită tatălui ei, fabrica încheiase contracte avantajoase cu adepţii acestui curent şi cu Biserica Anglicană, căreia îi furniza bogatele veşminte ecleziastice, ţesute la comandă.

Amber se chinuia să-şi reţină lacrimile de furie.

— Dacă ar trăi părinţii mei, nu te-ar lăsa să faci aşa ceva.

— Ajunge! Bunica se ridică în picioare. Nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre taică-tu sau despre prostia asta cu şcoala de artă. Eu sunt cea care îţi va hotărî viitorul, Amber. Nimeni altcineva.

— Eşti o snoabă! Vrei să faci asta doar din cauza lui Barrant de Vries, pentru că a râs lumea de tine când a refuzat să te ia de nevastă…

Amber se dădu înapoi când o văzu pe Blanche făcând un pas în faţă pentru a o pălmui; şocul provocat de lovitura neaşteptată o amuţi pe fată, făcând-o să realizeze, îngrozită, ce greşeală făcuse. Obrazul o durea şi inima îi bubuia în piept.

Pe faţa bunicii sale apăruseră două pete roşii, semn că se enervase foarte tare, iar respiraţia îi deveni rapidă şi întretăiată.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Pe vremea mea, ai fi fost biciuită pentru o asemenea obrăznicie. Du-te în camera ta şi stai acolo până îţi dau eu permisiunea să o

părăseşti.

Pe jumătate orbită de lacrimi, Amber o zbughi de acolo, lăsând-o pe Blanche singură în biroul ei.

După ce Amber plecă, Blanche rămase nemişcată timp de câteva minute. Furia şi orgoliul rănit îi pârjoleau sufletul, pentru că nepoata ei, pe care o crezuse la fel de naivă pe cât fusese ea la aceeaşi vârstă, îndrăznise să-i vorbească aşa despre ceva legat de propriul ei trecut.

Blanche se crispă. Patruzeci şi patru de ani trăise cu amintirea faptului că Barrant o respinsese şi o umilise, dar în tot acest timp, nimeni nu îndrăznise nici măcar o dată să-i pomenească despre asta.

Se duse la fereastră şi se uită afară. Avea şaizeci şi unu de ani acum, dar nu uitase în nicio zi a vieţii ei cum îşi bătuse Barrant joc de ea, spunând că nu se va însura niciodată cu fata unui fabricant de mătase, şi pusese mereu pe un taler acea insultă teribilă, jurând că, într-o zi, balanţa se va înclina în favoarea ei, chiar de-ar fi să pună în celălalt taler răzbunare şi iar răzbunare, iar Barrant va muri de durere, aflând cât îl costase aroganţa din trecut.

Îl ura şi de-abia aştepta ziua în care nepotul sau nepoata ei vor dobândi un statut social mai înalt decât al lui – avea să aibă ea grijă de asta.

*

Jay Fulshawe o văzu pe Amber ieşind deznădăjduită din biroul bunicii ei, şi îşi dădu imediat seama ce se întâmplase. Îl durea inima pentru ea. Aşadar, bunica ei îi spusese ce avea de gând cu ea. Biata copilă, are să-i fie foarte greu.

Era încă la vârsta la care nu-şi putea ascunde sentimentele, care i se citeau în ochii aurii, umbriţi acum de disperare. Deşteaptă şi blândă cum era, tot personalul bunicii ei o îndrăgea. De când se întorsese de la pension, Jay descoperise că îi asculta râsetele şi zâmbea auzindu-le. Spre deosebire de alţii, la Amber, simţul umorului, deşi

foarte dezvoltat, nu avea niciun pic de răutate. Punea atâta pasiune în lucrurile în care credea, fiind aşa vulnerabilă tocmai din cauza acestei pasiuni. Jay spera ca viaţa să n-o pedepsească pentru asta. Era încă atât de tânără.

— Amber… îi rosti el numele cu blândeţe, ducându-se la ea, acolo unde stătea pe hol, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, dar ea scutură din cap.

— Ai ştiut, Jay, îl acuză ea cu amărăciune în glas. Ai ştiut ce are de gând bunica mea şi nu mi-ai zis nimic.

Cum de nu-i spusese Jay? Amber îl cunoştea de o viaţă şi îl considera mai mult prieten decât angajat al bunicii sale. Fusese la Eton cu Greg şi îşi petrecuse multe din vacanţe în Cheshire. Părinţii lui trăiau în Dorset, unde tatăl său, al treilea fiu al unui „gentleman fermier”, era preot. Se zvonea că, după ce soţia lui îi dăruise un fiu şi, totodată, moştenitor, îşi pierduse interesul pentru cele două fiice ale sale şi nu-i păsase cu cine se măritaseră, deşi alţii spuneau că nu făcuseră partide bune pentru că nu aveau bani. În cercurile aristocratice în care se învârteau şi se căsătoreau cei ca de Vries, zestrea unei mirese era aproape la fel de importantă ca originea ei.

Jay avea o fire mai serioasă decât Greg; brunet, înalt, slab, dar bine făcut, reţinut şi domol la vorbă, dar cu un zâmbet misterios, care o făcea adesea pe Amber să moară de nerăbdare să-şi ia mapa de schiţe şi cărbunele pentru a încerca să-l redea.

Dar Jay nu zâmbea acum.

— Nu era de căderea mea, îi răspunse calm. Îmi pare foarte rău, dar să ştii că poate nu e atât de rău cum pare.

— Vrei să spui că niciun nobil nu va accepta să se însoare cu mine şi că voi fi refuzată, aşa cum a respins-o bunicul tău pe bunica mea? îi replică Amber cu amărăciune.

Aşadar, auzise în sfârşit vechea poveste. Jay se întrebase când se va întâmpla asta. La urma urmei, cam toată lumea o ştia. Verişoara lui, Cassandra, se bucurase să i-o spună după ce o auzise de la familia Fitton Legh, neştiind că el o auzise deja, dar Cassandra moştenise

blestematul de orgoliu al neamului de Vries, pe care el, personal, îl găsea atât de distructiv.

Jay îşi puse mâna pe braţul lui Amber, dar ea i-o dădu la o parte scuturându-se.

Amber urcă în fugă scările, ajunse pe palier şi apoi în camera ei, unde se simţi, în sfârşit, în siguranţă. Bunica ei putea să considere un fel de pedeapsă faptul că o ţinea închisă în camera ei, dar ea prefera să rămână singură aici, doar cu durerea ei.

Se încordă când auzi o bătaie scurtă la uşă, însă se linişti imediat când intră Mary, servitoarea. Mary avea douăzeci şi cinci de ani şi era curtată de un vânzător de băcănie din Macclesfield. Avea o personalitate debordantă şi un zâmbet cald, dar acum evita să se uite la ea, observă Amber, când se îndreptă spre birou şi îi spuse, parcă cerându-şi scuze:

— Coniţa mi-a zis să urc la dumneavoastră şi să vă iau trusa pentru desen, domnişoară Amber.

Amber se aprinse la faţă de supărare şi de umilinţă. Bunica ei trebuie să fi ghicit că va dori să-şi caute consolarea în desen. Ei bine, dacă credea că-şi va cere scuze ca să i se dea lucrurile înapoi, se înşela amarnic!

*

Se însera când Jay porni la drum spre Felton Priory[1] cu maşina combi pe care i-o dăduse Blanche Pickford pentru că era administratorul moşiei. Îi spusese că o poate folosi din când în când şi în interes personal, de pildă ca să-i facă o vizită bunicului său, care evident, că nu putea să vină să-l vadă.

Fusese acesta un gest frumos din partea lui Blanche sau dorise doar să scoată în evidenţă faptul că Barrant era acum un invalid într-un scaun cu rotile? Jay ştia ce ar fi crezut bunicul său.

---

1 Mănăstire

Lumina amurgului învăluia casa aceea în paragină şi parcul din jur. Spre deosebire de Denham Place, Felton Priory nu fusese niciodată o bijuterie arhitecturală, căci era un amestec de perioade şi stiluri diferite, a cărei faţadă fusese reconstruită de al cincilea viconte într-un stil pseudogotic de o mare urâţenie.

Cu aroganţa tipică neamului, sau poate dintr-o mare nepăsare faţă de artă, bunicul lui Jay insista ca Felton să fie considerată cea mai frumoasă reşedinţă aristocratică din Macclesfield, dacă nu din întregul Cheshire, iar Jay era un tânăr bun la suflet, aşa că îi făcea pe plac, deşi prefera casa parohială din Dorset, unde crescuse.

Jay se considera norocos că nu moştenise aroganţa şi orgoliul familiei de Vries.

Parcă maşina în curtea cu pietriş din faţa casei şi urcă sprinten treptele ce duceau la greoiul portic.

Majordomul bunicului său îi deschise uşa. Îi telefonase să-şi anunţe vizita, ştiind că lui Bates, mai bătrân cu peste zece ani decât bunicul lui şi suferind de reumatism, îi venea din ce în ce mai greu să parcurgă drumul lung de la camera lui călduroasă până la intrare.

— Bună seara, conaşule Jay, îl întâmpină Bates, luându-i haina de şofat, şapca şi fularul.

— Bună seara, Bates, îi spuse Jay la rândul său. Cum te mai simţi cu reumatismul?

— Nu prea rău, mulţumesc. Însă mă tem că bunicul dumitale a avut două zile foarte proaste.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Picioarele îi fac iar necazuri, nu?

— Mă tem că da.

În ciuda faptului că i se amputaseră ambele picioare, Barrant avea dureri mari în ceea ce îi spusese doctorul lui Jay că sunt „membrele fantomă”. Când durerile deveneau insuportabile, singurul lucru care îi aducea alinare era morfina, pe care i-o prescrisese doctorul Brookes.

Bunicul lui Jay era foarte nemulţumit că se dăduse o lege prin care, spre deosebire de practica obişnuită din

trecut, morfina şi toţi derivaţi ei nu puteau fi obţinuţi decât cu reţetă de la doctor. Jay ştia că bunicul lui nu era singurul care credea că legea medicamentelor periculoase, elaborată de guvern şi trecută prin parlament, constituia un amestec în viaţa lor privată. Pentru multe „mlădiţe strălucite” din anii 1920, aşa cum îi denumeau ziarele pe acei tineri bogaţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, legea venise prea târziu. Ei erau deja, ca biata Elizabeth Ponsonby, o tânără mondenă a cărei viaţă dezordonată fusese subiect de bârfe în tabloide, dependenţi de alcool şi de droguri, şi, aşa cum se întâmpla şi în America cu prohibiţia, legea nu contribuise decât la înflorirea pieţei negre a băuturilor alcoolice şi a drogurilor, care se procurau acum pe sub mână.

— Bunicul vă aşteaptă în bibliotecă, conaşule Jay.

Biblioteca de la Felton Priory era o încăpere dreptunghiulară spaţioasă, în care se instalase bunicul lui Jay după accident. Un paravan chinezesc lăcuit ascundea patul pe care Jay îl adusese la etaj pentru ca bunicul lui că se poate „odihni” când avea chef, fără să mai folosească liftul cel greoi la transportul scaunului cu rotile până la etajul doi, unde se afla dormitorul lui.

— Ei, iată-te în sfârşit! îl salută Barrant pe Jay. Am impresia că Blanche te munceşte rău, vrea să ia şi pielea de pe tine. Bates, tună el, adu-mi un brandy şi ai grijă să fie mare!

Jay se uită îngrijorat la bunicul său.

— Credeam că doctorul Brookes ţi-a interzis să bei brandy.

Barrant se uită urât la nepotul lui.

— Niciun doctor nu-mi zice mie ce să fac. Dacă vreau un brandy, să fiu al naibii c-o să-l beau. Oricum, ce ştie el? E un cretin tânăr. Nici tac’su n-a fost mai breaz. Credeam că are să mă omoare până iese la pensie, dar fiu-su este chiar mai prost.

Era evident că bătrânul avea o zi proastă.

Părul său, pe vremuri la fel de negru şi de des ca al lui

Jay, era alb acum. Suferinţa îi săpase riduri adânci la fiecare colţ al gurii şi îi scobise obrajii. Ochii albaştri ca oţelul încă îi mai sclipeau de patimi sălbatice, stârnite de aroganţă şi de frustrare, după cum bănuia Jay.

Barrant luă brandy-ul pe care i-l adusese Bates fără să-i mulţumească şi aşteptă să iasă majordomul înainte să spună pe un ton tăios:

— Aşa-i că băiatul Pickford va candida pentru locul din parlament pe care îl va elibera Barclay Whiston? Asta-i ideea lui Blanche, fără îndoială. Nu-l va obţine. E prea uşuratic şi nicio sumă de bani nu poate schimba asta. Nu e ca taică-su.

Avea pe faţă o expresie pe care Jay n-o putea descifra.

— Te împaci bine cu el, nu?

— Toată lumea se împacă bine cu Greg, răspunse Jay cu mult calm.

— Cassandrei nu-i prea place.

Deşi Jay nu-i răspunse, Barrant tot mormăia.

— Ai dreptate, este timpul să-şi găsească şi Cassandra un soţ. Nu e frumoasă, dar îi curge în vine sângele neamului de Vries. E prea directă totuşi. Niciun bărbat nu-şi doreşte o nevastă cu o limbă de viperă. Nu ştiu de unde a moştenit-o. Sigur nu de la maică-ta. Ea era blândă ca o mieluşea. Cassandra tocmai mi-a spus că Blanche îşi trimite nepoata la Londra, sperând, în neghiobia ei, să-i găsească un soţ de rang înalt.

— Da, Amber va fi prezentată la curte.

— E frumoasă, nu?

— Da.

Barrant mormăi din nou.

— Nu-i de lepădat. Bunica ta a fost o Fitton Legh. Strămoşii ei au venit în Anglia cu Wilhelm Cuceritorul, la fel ca neamul de Vries. Într-o căsnicie contează sângele nobil, nu frumuseţea. Cine se aseamănă se adună. Adu-ţi aminte de asta când va sosi timpul. Nu că ai fi un adevărat de Vries, căci copilul poartă numele tatălui său, nu pe cel al

mamei.

Amărăciunea din vocea bunicului său îi era la fel de cunoscută lui Jay ca motivele acelui sentiment. Barrant de Vries nu-şi revenise niciodată după moartea fiului său, şi nici nu avea s-o mai facă. Jay ştia că bunicul lui l-ar fi iubit mai mult dacă ar fi fost copilul fiului său, şi nu al uneia din fiicele lui.

*

— Te-ai plictisit de mine, crezi că nu ştiu? Vocea femeii era iritată, ca şi când ar fi fost în pragul unei crize de isterie.

Lui Greg îi părea rău că venise la ea. Refuzase invitaţia de a merge cu maşina la Manchester, la un nou club care fusese deschis recent.

— Sigur că nu.

— Ba da. Nici nu-mi mai spui „iubita mea”, ca înainte.

Avea faţa schimonosită acum, iar ochii îi erau înecaţi în lacrimi.

Lui Greg i se opri inima în loc şi îl cuprinse iritarea.

Dormitorul mirosea a parfum şi a sex, ambele făcându-i greaţă în aceeaşi măsură. Senzaţia că nu putea scăpa de o situaţie pe care n-o mai dorea, care se intensificase treptat în ultimele câteva săptămâni, devenise acum extrem de puternică. În vâltoarea pasiunii de la început, nu-şi dăduse seama că sub frumuseţea ei ieşită din comun se ascundea o fire posesivă. O dorise atât de mult, că nu-i păsase de pericole.

Mulţi tineri ca el aveau aventuri cu femei măritate, din câte ştia Greg. Un timp fusese obsedat de ea, era adevărat, şi atunci îi făcuse, probabil, promisiuni nesăbuite, dar acum se plictisise şi voia să-şi vadă de viaţă în continuare. Dar ea îi spusese răspicat că nu vrea să renunţe la el.

Pentru ea, aventura lor trecătoare – şi vorbele pe care şi le-au spus – devenise ceva serios. Un lucru la care Greg nu se gândise niciodată şi pe care nu-l voia deloc.

— Mi-ai spus că mă iubeşti, dar minţeai, îl acuză. Cum poţi fi atât de crud? Nu am suferit îndeajuns? Nu ţi-a fost suficient să mă pedepseşti furându-mi inima cu vorbe prefăcute de iubire?

Femeia se învârtea de colo-colo prin dormitor, devenind mai violentă cu fiecare clipă, iar neglijeul de mătase, brodat cu puf de marabu, pe care şi-l aruncase pe ea după ce făcuseră dragoste, i se învârtejea în jurul corpului. Mătasea i se mula pe trupul gol, care însă nu-l mai excita ca înainte.

Felul în care se purta îl enerva îngrozitor pe Greg. Nu-şi închipuise niciodată la început, când se purta rece cu el, tachinându-l şi aţâţându-i dorinţele, că va ajunge să-i cerşească iubirea.

Se opri în faţa lui, întinzându-se după paharul cu martini pe care îl rugase să i-l prepare mai înainte, când îşi chemase, apoi îşi trimisese servitoarea să-i aducă ingredientele şi un blender pentru cocteil, timp în care el trebuise să se ascundă în baie.

Greg o avertizase că îşi asumă prea multe riscuri, dar ea făcuse o criză de plâns, acuzându-l că n-o mai iubea şi amintindu-i că, odată, ar fi riscat orice pentru ea.

Acum, bea cu lăcomie din pahar. Se înroşise la faţă şi privea în gol.

— Ştiu ce am de făcut, îi spuse pe un ton vesel. Am s-o sun pe doică să-l aducă aici pe micuţ.

— Nu! Greg nu-şi putu ascunde groaza. Nu cred că este o idee foarte bună.

— De ce nu? La urma urmei, el este…

Se opri şi se aruncă pe patul cu aşternutul răvăşit de cât se iubiseră mai înainte, amintindu-i de prima dată când făcuse dragoste cu ea în această cameră, de pasiunea lor atât de năvalnică, încât nici nu mai ajunseseră în pat. Ştiuse că va trece pe la ea şi fusese excitată la culme. Îşi pusese o rochie uşor drapată, de la Chanel, peste un furou de mătase, chiloţei asortaţi şi ciorapi de mătase cu jartiere; alesese fiecare articol de îmbrăcăminte în aşa fel încât să

poată fi dat jos cât mai repede, dar nu-i spusese lui Greg.

Acesta o luase în braţe imediat ce intrase în cameră, rezemându-se de uşă ca s-o închidă, strângând-o la pieptul lui în timp ce o mângâia şi îi frământa carnea, încercând să-şi potolească astfel dorinţa care îi înnebunea pe amândoi. Scosese un geamăt când ea îi atinse penisul erect din pantaloni, plimbându-şi degetele de-a lungul lui de parcă l-ar fi măsurat, ţuguindu-şi buzele, vrând să-l excite şi să-l chinuie.

El se răzbunase muşcând-o de lobul urechii şi mângâindu-i sânii ascunşi vederii de rochia Chanel. Când dăduse de marginea furoului, îi pipăise carnea de deasupra, apoi coborâse încet cu degetele, până ce sânii goi i se lipiseră de materialul rochiei şi sfârcurile i se întăriseră sub pişcăturile şi sărutările lui.

Nu făcuse nimic să-l împiedice când îi trăsese rochia peste cap şi apoi o ridicase în braţe, lipind-o cu spatele de uşă, cu mâinile şi cu picioarele în jurul lui.

O posedase repede şi sălbatic, nescoţându-i nici măcar chiloţeii, ci desfăcându-i picioarele după ce se descheiase la pantaloni.

Ea ţipase de plăcere, îndemnându-l să intre mai adânc, gâfâind şi lipindu-se de el în timp ce îşi înfigea membrul în ea.

El terminase prea devreme, dar ea pretinsese că avusese orgasm, punând plăcerea lui pe primul loc – aşa cum făcuse de multe ori până atunci, se gândi ea acum, plângându-şi de milă înainte să-l implore:

— Spune-mi că mă iubeşti, Greg!

— O ştii doar, minţi el ca să scape de ea.

— Mai spune-mi! Vreau să mai aud aceste cuvinte.

— Te iubesc.

— Nu, vreau s-o spui aşa cum trebuie şi s-o simţi, ca pe vremuri.

Începuse iar să ridice tonul. Dacă o ţinea tot aşa, avea s-o audă cineva. Greg începu să asude în camera ca o închisoare, în care ea era călăul.

— E târziu. Trebuie să plec.

— Nu. Ea se întoarse şi alergă spre el. Îl luă de reverele sacoului, se agăţă de el, se împinse şi se frecă de el. Vreau să mai rămâi.

— Ştii că nu se poate.

— Din cauza ei, a bunicii tale. Cred că ţi-a şi găsit o nevastă.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Dar nu te-ai supăra dacă ţi-ar găsi.

— Vorbeşti prostii…

— Crezi că sunt proastă? Nu gândeai aşa când ne-am întâlnit. Atunci mă iubeai. Îţi aminteşti? Mai spune-mi ce credeai despre mine când m-ai văzut pentru întâia oară!

Era un fel de ritual, care îi plăcuse la începutul relaţiei lor, dar care îşi pierduse farmecul pentru el; trebuia să treacă prin mai multe cercuri de foc înainte să scape de acolo.

— Credeam că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Greg ca să nu o enerveze.

— Şi ce mi-ai spus?

— Ţi-am spus că te idolatrizez şi te ador, că te doresc şi te iubesc…

— Şi c-ai să mă iubeşti întotdeauna, termină ea fraza, triumfătoare. Că n-ai să te saturi niciodată de mine…

Era adevărat, îşi spuse Greg. Uneori o dorea atât de mult, că termina imediat ce intra în ea. Împerecherile grăbite, pe furiş, prin unghere şi coridoare întunecate, pe care dorinţa lor arzătoare le transforma în febrile întâlniri amoroase, ca aceea când fuseseră în salonul de muzică în timp ce bărbatul ei avea nişte treabă cu administratorul moşiei. Ea se aşezase atunci pe taburetul din faţa pianului şi îl chemase să facă „muzică”, aşteptând până ce el ajunse în picioare lângă ea ca să se aplece spre el şi să-l deschidă la pantaloni, cu o mână mângâindu-i membrul ca o expertă, iar cu cealaltă apăsând pe clape, pe când îi lingea vârful umflat şi roşu.

— Mi-am dorit întotdeauna să cânt la flaut, îi spusese

ea cu o inocenţă prefăcută.

O posedase repede şi pătimaş după ce îi ridicase fusta, iar ea se arcuise provocatoare, dăruindu-i fesele ei rotunde şi vârându-l adânc în crăpătura ei dornică, umedă şi caldă, ajungând amândoi repede la un orgasm cutremurător în timp ce auzeau din ce în ce mai aproape vocea soţului ei şi pe cea a administratorului, care veneau spre salonul de muzică.

Da, fuseseră clipe fericite, dar Greg nu voia acum să i se amintească de ele.

— Tu ai spus asta, Greg, insistă ea. Ai spus că mă vei iubi întotdeauna şi că nu mă vei părăsi niciodată.

— Ei bine, mă tem că trebuie să te las acum, scumpa mea, îi spuse el pe un ton amuzat, dar zâmbindu-i trist. Pentru că nu pot rămâne toată noaptea.

— Dar mâine ne vedem?

El ezită să-i răspundă, iar ea izbucni:

— Trebuie. Trebuie să ne vedem, Greg. Dacă nu vii pe la mine, nu mai răspund de acţiunile mele.

Nu era prima dată când îl ameninţa, dar acum ameninţările ei mai mult îl enervau decât îl speriau. La urma urmelor, ea era cea care avea mai mult de pierdut dacă se afla de relaţia lor.

*

Mai târziu, pe când se întorcea acasă cu maşina, se gândi cu invidie la apropiata plecare a lui Amber la Londra. Ce n-ar da să aibă şi el ocazia de a petrece câteva luni acolo, mai ales în situaţia dată.

Capitolul 3

Faptul că Amber căzuse în dizgraţie era un lucru sigur. Trecuseră peste două săptămâni de la ziua ei, iar

bunica o trata tot cu răceală, vorbindu-i doar când era neapărat necesar.

— Greg, tu crezi că bunica l-a iubit pe Barrant de Vries? îl întrebă Amber pe vărul ei.

Tocmai luaseră prânzul şi erau acum în sala de biliard. Amber şedea picior peste picior pe canapeaua de lângă fereastră, iar Greg îşi dădea tacul cu cretă, apoi se aplecă peste masă şi ţinti într-una din bile.

— De unde naiba să ştiu? îi răspunse.

Dacă bunica îl iubise odată pe Barrant de Vries, de ce îl ura aşa de tare acum? se întrebă Amber în sinea ei. Iar în caz că îl iubise, probabil că fusese un gen de dragoste diferită de cea dintre părinţii ei.

— Bunica tot nu vorbeşte cu mine. O, Greg, ce mult mi-aş dori să nu fiu prezentată la curte! exclamă Amber, înfiorându-se.

— Poate că dracul nu e chiar aşa de negru, încercă Greg s-o înveselească. Poate că e mai bine decât crezi. Aveam impresia că vouă, fetelor, vă place să purtaţi rochii frumoase şi să mergeţi la baluri. Eu, unul, n-aş refuza să mă distrez la Londra, pe cuvântul meu. I se ivi o sclipire în ochi. Acolo sunt cluburile Kit-Cat, şi Embassy, şi Slipper. Ar trebui să vorbesc cu bunica, să văd dacă nu mă lasă să te însoţesc, pentru că i-aş speria şi alunga de lângă tine pe toţi admiratorii nedoriţi.

Făcu în glumă o mutră fioroasă.

Amber chicoti.

— Uite ce e, trebuie să plec mai târziu cu maşina la Fitton Hall; vino şi tu cu mine, dacă vrei. Ai să mai uiţi de griji.

Greg era aşa de drăguţ cu ea. Mare noroc că avea un văr atât de atent!

— Am avut impresia că bunica a zis la micul dejun că lordul Fitton Legh e la Londra cu nişte treburi, îi aminti Amber.

— Aşa a spus? Nu-mi aduc aminte, dar oricum nu contează că nu-i acasă. Mă duc acolo doar ca să-i înapoiez

lui Lady Fitton Legh nişte cărţi pe care le-a împrumutat bunica de la ea.

Amber dădu din cap aprobator. De-abia aştepta s-o vadă din nou pe Caroline Fitton Legh. Se stârnise o oarecare agitaţie pe plan local atunci când lordul Fitton Legh se însurase cu o americancă cu douăzeci de ani mai tânără ca el, nu cu mult mai în vârstă decât Amber.

Blanche făcea parte din acelaşi comitet de caritate ca şi Caroline Fitton Legh şi marchiza văduvă de Cholmondeley.

Crăciunul trecut, marchiza o invitase pe Amber la o petrecere pentru copii.

Amber îşi amintea că adulţii de la petrecere bârfiseră mult, ridicând din sprâncene şi spunând *pas devant les enfants*[2] despre faptul că ducele de Westminster o invitase la Eaton Hall pe Gabrielle Chanel, ale cărei haine îi plăceau aşa de mult bunicii ei. Îl întrebase mai târziu cu inocenţă pe Greg de ce adulţii nu au considerat nimerit să ştie copiii despre vizita domnişoarei Chanel la Eaton Hall, la care Greg răsese, după care o şocase pe Amber spunându-i: „Pentru că e amanta ducelui, prostuţo”.

Dar lui Amber gândul nu-i stătea la purtarea scandaloasă a ducelui de Westminster, ci la soţii Fitton Legh. Doriseră oare părinţii Carolinei s-o mărite cu un nobil? De aceea se căsătorise cu Fitton Legh, care era mult mai bătrân ca ea? Pe Amber o trecu un fior. Oare i se va întâmpla şi *ei* acelaşi lucru?

*

Amber coborî scările în grabă. Sub haina de mătase crem purta „cea mai bună” rochie a ei de după-amiază, de culoarea ciocolatei. Soarele de decembrie scotea în evidenţă modelul cu mici romburi albe de pe material. Cu toate că era nouă, rochia tot părea de şcolăriţă, cu

2 „Nu în faţa copiilor“, în limba franceză, în original (n.tr.)

decolteul foarte mic în formă de pătrat bordat cu mătase crem, cu fusta scurtă şi plisată. Pantofii maro de piele se asortau cu poşeta şi aveau tocuri joase şi erau prinşi cu o cureluşă. Pălăriuţa ei crem era împodobită cu o panglică de crep maro şi cu o singură floare de mătase ciocolatie. Amber şi-o trăsese în jos peste bucle şi o înclinase puţin, încercând să imite felul în care o purtau manechinele schiţate în revista *Vogue.* Mănuşile de piele crem veneau în completarea ţinutei sale.

Când Amber ajunse în holul de la intrare, Greg se afla deja acolo, mergând încoace şi încolo cu maşi mari şi aşteptând-o cu nerăbdare.

La fel ca ea, îşi schimbase hainele, şi purta acum un costum de tweed, cu pantalonii tipici pentru Oxford, atât de largi că i se vedeau doar vârfurile pantofilor moderni de piele cafenie. Îşi ţinea pălăria în mână, iar părul des şi blond îi era dat pe spate, nu-i mai cădea în ochi ca de obicei. Arăta foarte bine.

— Gata, drăguţă?

Amber încuviinţă din cap, luându-l de braţul pe care i-l întinsese zâmbind amuzat, în timp ce Wilson, majordomul bunicii sale, îi făcea semn unei servitoare să le deschidă uşa. Amber se simţea atât de matură şi era aşa de mândră să plece împreună cu Greg într-o vizită de după-amiază.

Maşina sport de un roşu-aprins a lui Greg, un Bugatti pe care o înduplecase pe bunica lui să i-l cumpere atunci când venise de la Oxford, era parcată pe aleea cu pietriş.

În timp ce Fitton Hall se afla la est de Macclesfield, la adăpostul dealurilor din Derbyshire, Denham Place se găsea la vest. Între cele două frumoase reşedinţe nu era doar oraşul Macclesfield, ci şi pitorescul sat Alderly Edge, unde se termina, pe vremuri, linia ferată şi unde locuiau toţi magnaţii căilor ferate. Exista o scurtătură care i-ar fi dus la un drum îngust, cu serpentine, pe care circulau multe maşini agricole, dar Greg alese şoseaua ocolitoare, care era într-o stare mai bună. După ce trecură de Stanley Hall şi urcară dealul dintre Alderly şi Edge, Amber îşi ţinu un pic

respiraţia de emoţie. Circulau o mulţime de poveşti despre Edge şi despre proprietăţile lui magice. Se spunea că nu fusese auzită nicio pasăre cântând acolo, iar unii susţineau că vrăjitorul Merlin trăise în adâncul unei peşteri undeva mai jos de sat, şi încă mai stătea acolo să păzească spada regelui Arthur.

Pe când se apropiau de Macclesfield, Amber îi atinse braţul lui Greg.

— N-am putea trece pe lângă fabrică, Greg? Te rog…

— Nu ştiu ce vezi la un loc aşa de mohorât, se plânse el.

Denby Mill fusese construită în stil neo-palladian, care avea mult succes în rândurile proprietarilor de fabrici din acea vreme. Clădirile mai multor fabrici din oraş împrumutaseră acelaşi stil, dar Denby Mill era de departe cea mai mare şi mai profitabilă.

Mama îi spusese lui Amber că familia lor reuşise în viaţă deoarece un strămoş se însurase cu o moştenitoare bogată, fiica unui armator din Liverpool. Cu banii soţiei sale, acesta nu numai că îşi construise o nouă fabrică, dar şi investise în construcţia de căi ferate şi canale.

Blanche Pickford mai moştenise o avere şi de la un unchi necăsătorit din partea mamei, care se adăugase la cea în posesia căreia intrase după moartea tatălui ei.

Mama ei îi mai spusese şi că familia soţiei sale îi trezise acelui strămoş interesul pentru Extremul Orient şi că acesta copiase pe mătase o pictură originară din China, care devenise celebrul material produs la Denby Mill şi numit „mătase chinezească”, fiind expus pentru prima oară la Marea Expoziţie şi admirat de însăşi regina Victoria.

La fel ca alţii care aveau aceeaşi poziţie socială, Josiah Denby, strămoşul lor, îşi folosise parte din avere în scopuri filantropice, pentru a-i ajuta pe săracii din oraş, începând o tradiţie respectată de fiecare generaţie de atunci încolo.

În copilărie, lui Amber îi plăcuseră mult poveştile pe care i le spunea mama ei despre familie.

Într-o parte a fabricii, în grădina înconjurată de un

gard din fier forjat se înălţa o statuie. Trecând pe acolo, Amber zâmbi în sinea ei amintindu-şi cât de mult îşi dorea, când era mai mică, să facă ceva ieşit din comun, la fel ca domnişoara Brocklehurst, care călătorise în Egipt şi adusese de acolo multe artefacte, printre care şi o mumie. Lucrurile acestea se găseau acum la muzeul din West Park, unde puteau fi admirate de toţi oamenii din oraş.

După ce străbătură oraşul în lung şi-n lat şi văzură fabricile, Greg o luă pe şoseaua ce ducea spre Fitton Hall şi pădurea Macclesfield.

Peste puţin timp, ajunseră pe drumul lung, mărginit de copaci, care ducea la Hall, şi se opriră în dreptul gheretei de la poartă până când veni cineva să le deschidă.

Casa în stil elisabetan, precum şi grădinile, erau renumite pentru frumuseţea lor. Unii susţineau că misterioasa doamnă din sonetele lui Shakespeare fusese o Fitton, dar mai circulau şi poveşti despre o întâmplare tragică cu o mireasă din familia Fitton, silită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, care preferase să se înece într-unul din iazurile aflate între casă şi biserica din sat, decât să plece din căminul mult iubit, ca să-şi urmeze soţul.

— O, Greg, e tare frumos, nu-i aşa? exclamă Amber, uitându-se la exteriorul cu bârne al casei cu ferestre cu menouri, în timp ce Greg parca maşina în faţa intrării.

Un servitor le deschise uşa.

— Bună ziua, domnule Pickford.

Pe Amber o surprinse puţin faptul că vărul ei era cunoscut acolo, deşi o interesa prea mult acel loc ca să dea atenţia cuvenită acestei chestiuni.

Se uită cu admiraţie prin holul lambrisat. Oare broderiile din lână de pe perne erau din vremea regelui Iacob? Şi-ar fi dorit să le cerceteze mai îndeaproape, dar servitorul îi aştepta să-i conducă mai departe.

Holul avea pardoseala de piatră acoperită cu un covor, în mijlocul căruia era o masă foarte bine lustruită, pe care se afla un frumos aranjament floral cu crini şi trandafiri de seră, ce îmbălsăma aerul cu parfumul lor suav. Un rând

de trepte ducea la palierul unde se găsea galeria, pe a cărei balustradă erau sculptate fructe şi frunze în stilul lui Grinling Gibbons[3]. Portretele înnegrite de vreme, cu rame masive, ale membrilor familiei Fitton Legh îi priveau de sus pe vizitatori, iar enormul şemineu era de înălţimea unui om.

— Hai odată! şuieră Greg nerăbdător, trăgând-o pe Amber de braţ când aceasta se opri să se uite în jur.

Ascultătoare, Amber îl urmă pe servitor prin holul cu lambriuri imitând nişte draperii, care ducea la Marea Sală, existentă de la construcţia casei. De la înălţimea sa de două niveluri, ferestrele mari dădeau spre pajiştile verzi de pe coline, iar pereţii erau decoraţi cu armuri şi săbii, precum şi cu blazonul neamului Fitton Legh.

Amber le privi cu atenţie. Tatăl ei fusese însărcinat de răposata mamă a lordului Fitton Legh să includă blazonul familiei în modelul pentru o faţă de masă destinată aniversării a patru sute de ani de când primise conacul. Amber îşi amintea cum se uitase la el în timp ce lucra la comandă, trasând diferite însemne heraldice, apoi îmbinându-le într-o varietate de desene, cu fruntea încreţită de concentrare, până se întrerupsese s-o cheme pe mama ca să-i spună ce părere are.

Draperiile grele de la ferestre erau brodate cu un model în formă de ananas, lucru care, Amber ştia de la tatăl ei, însemna că fuseseră comandate de acel Fitton Legh a cărui mireasă avea o zestre provenită din comerţul cu Indiile de Vest.

O veche masă de refectoriu se întindea pe toată lungimea încăperii. Pe peretele din faţa uşii erau nişte coloane sculptate, care susţineau balconul muzicienilor.

— Hai *odată!*

— Scuze, spuse Amber. Totul este atât de minunat. Aş sta aici ore întregi.

Dincolo de Marea Sală, coridorul dădea într-o încăpere dreptunghiulară cu un design mai modern, iar Amber îşi

3 Celebru sculptor englez în lemn (1648-1721) (n.tr.)

dădu seama că intraseră în partea de clădire proiectată de Robert Adam. Pereţii erau zugrăviţi în culoarea oului de raţă, pe care ieşea în evidenţă stucatura albă. Nişele, decorate toate la fel, adăposteau busturile despre care Amber presupunea că erau ale membrilor familiei Fitton, trecuţi în nefiinţă.

Mai multe uşi duble şi elegante de mahon dădeau în această sală. Servitorul deschise una şi îi anunţă pe musafiri.

Camera în care intrară era zugrăvită în galben pai, iar mobilierul în stilul Regenţei era capitonat cu satin de aceeaşi culoare, aşa că încăperea părea învăluită într-o blândă lumină aurie.

Lady Fitton Legh şedea pe o canapea micuţă lângă Cassandra, despre care Amber ştia că locuia cu familia Fitton Legh, cu care se înrudea neamul de Vries, căci răposata soţie a lui Barrant fusese o Fitton Legh. În copilărie, Amber nu petrecuse atât de mult timp ca Jay în Cheshire, aşa că nu o cunoştea prea bine pe fată.

Cassandra era cu doi ani mai mare ca Amber. Părinţii ei locuiau lângă Brighton şi, potrivit spuselor lui Jay, Cassandra îi cunoscuse pe soţii Fitton Legh în timpul unei vizite la bunicul ei, iar aceştia o invitaseră la Fitton Hall să-i ţină de urât doamnei.

Imediat ce îşi văzu musafirii, Lady Fitton Legh sări de pe canapea şi se grăbi să-i întâmpine, exclamând încântată:

— Greg, ce surpriză minunată!

Spre deosebire de ea, Greg vorbi ciudat de pompos, cum nu-i stătea în fire, atunci când îi răspunse la cuvintele frumoase de bun-venit, dându-se cu un pas înapoi.

— Bunica mi-a încredinţat misiunea de a vă aduce înapoi câteva cărţi, şi am luat-o cu mine şi pe verişoara mea, Amber.

De câte ori o vedea pe Caroline Fitton Legh, Amber se minuna de frumuseţea ei. Ochii mari de cea mai închisă nuanţă de violet îi dominau chipul delicat; buzele îi erau

moi şi pline, iar acum păreau să tremure puţin, făcând-o să arată atât vulnerabilă, cât şi tristă. Pielea ei avea o minunată nuanţă uşor arămie, ca a manechinelor din revista *Vogue,* ceea ce o făcea pe Amber să se ruşineze de tenul ei de englezoaică, alb ca laptele şi cu bujori în obraji. Părul ei negru era tuns scurt, după ultima modă, şi perfect ondulat. Rochia de mătase pe care o purta avea exact culoarea ochilor ei. Amber nu credea că mai văzuse vreodată o făptură atât de zveltă şi delicată. Verigheta de pe inelar părea enormă pe degetul aşa de subţire.

Cassandra, care rămăsese aşezată, se ridică în cele din urmă, punându-se între ei şi Caroline. Cassandra, observă Amber, se încrunta la ei. Biata Cassandra, se gândi Amber cu milă. Frumuseţea lui Lady Fitton Legh nu făcea decât să sublinieze lipsa acesteia la Cassandra. Înaltă şi slabă, cu părul roşcat şi cârlionţat, Cassandra avea reputaţia că era aspră şi stângace, atât în mişcări, cât şi în purtare. Chiar şi Jay recunoscuse faţă de Amber că îi era greu să se înţeleagă cu ea, aşa că nu erau prea apropiaţi.

Era evident că fata nu se bucura de sosirea lor. Se uita cu antipatie la ei şi se înroşise la faţă de furie.

— Trebuie să rămâneţi amândoi la ceai, insistă Lady Fitton Legh. Eu şi Cassandra nu prea avem parte aici de o companie atât de plăcută. Greg, trebui să ne spui câteva din glumiţele tale, să ne faci să râdem.

Cât timp vorbea, sună să vină ceaiul.

Amber nu-şi dăduse seama că vărul ei o cunoştea pe Caroline aşa de bine ca să-i spună bancuri.

— Îmi place enorm acest obicei englezesc al ceaiului de după-amiază, spuse Lady Fitton Legh. Greg, stai lângă mine şi vezi dacă respect întocmai ceremonialul!

Dar, în loc să facă ce-i zisese ea, Greg o băgă în faţă pe Amber, spunând pe un ton voios:

— Cred că mai bine stă Amber lângă dumneavoastră. Eu sunt prea neîndemânatic şi probabil că aş sparge ceva, nu-i aşa, Amber?

— Aşa e, domnişoară Vrontsky? Vărul tău e chiar atât

de stângaci cum spune sau doar glumeşte?

Spre uşurarea lui Amber, înainte să răspundă, uşile se deschiseră şi intrară majordomul, doi valeţi şi o servitoare, care serviră ceaiul cu multă pricepere; mai întâi, majordomul îi spuse unuia din valeţi să ia spirtiera de pe tava cea mare de argint, apoi o aprinse şi puse ceainicul pe ea. Totul trebuia aşezat aşa cum se cuvine pe faţa de masă proaspăt spălată de pe masa de lângă canapea, în timp ce servitoarea punea o bucată de pânză pe o altă măsuţă, iar apoi aşeza serviciul de ceai din porţelan adus de celălalt valet.

Valeţii se duseră din nou pe hol şi se întoarseră aducând căruciorul pentru ceai, încărcat cu sandvişuri micuţe fără coajă şi cu o mare varietate de fursecuri şi de prăjiturele pentru ceai. Însă Amber nu putea să mănânce nimic. Era prea emoţionată şi lipsită de experienţă.

La ceai, Amber încercă din politeţe să închege o conversaţie cu Cassandra, în timp ce Lady Fitton Legh îi încredinţa lui Greg câteva mesaje pentru bunica lui, dar îi era tare greu, întrucât Cassandra îi răspundea monosilabic cu „da” sau „nu”. Amber se simţi uşurată când Lady Fitton Legh sună, în cele din urmă, să se ia totul de acolo.

Totuşi, speranţa că vizita se terminase i se spulberă lui Amber când Lady Fitton Legh zise cu glas dulce:

— Greg, lordul Fitton Legh va fi tare supărat dacă află că ai fost aici şi nu-i spun pe larg ce ai făcut la comitetul de selecţie. Cassandra, n-ai vrea s-o duci pe Amber în salonul de muzică şi să-i cânţi piesa pe care ai exersat-o? Cassandra e o pianistă foarte talentată, Amber.

Amber se gândi o clipă că tânăra ar putea să refuze, căci părea tare furioasă, dar ea se ridică brusc, iar faţa îi luă foc în timp ce se îndrepta spre uşă, ignorând-o pe Amber, care trebui să alerge după ea.

Şi după ce ajunseră în camera cu pianul, Cassandra continuă s-o ignore, aşa că Amber nu se simţea deloc în largul său. Aşezându-se la pian şi ridicându-i capacul, îşi răsfiră degetele deasupra clapelor, scoţând o serie de note

discordante, care o determină să acordeze instrumentul.

Pe când Amber îşi revenea din şoc, fără să-i înţeleagă purtarea ciudată, Cassandra începu să cânte la pian foarte tare, ceea ce excludea orice conversaţie. Amber îşi dori să vină Greg s-o salveze.

În timp ce cânta, Cassandra era tot roşie ca racul, şi ochii îi sclipeau ciudat. Amber habar n-avea ce să facă. Nu mai văzuse niciodată un asemenea comportament. La şcoală i se dăduse o educaţie severă, care interzicea exprimarea sentimentelor în public. Li se spusese că o lady nu are voie să-şi trădeze emoţiile.

Cassandra se opri din cântat la fel de brusc pe cât începuse.

— Ştii că vărul tău este îndrăgostit de Caroline? Nu că ea l-ar fi încurajat vreodată. Ba chiar râde de el. Amândouă râdem.

Amber nu ştia ce să spună. Se simţea stânjenită şi, dacă era sinceră cu ea însuşi, chiar un pic speriată de Cassandra.

— Trebuie să-i spui să nu mai vină pe aici şi să înceteze s-o mai streseze, că va da de necaz.

— Cred că te înşeli. Greg e doar politicos cu ea, îi spuse Amber cu îndrăzneală.

— Nu, nu mă înşel deloc. Am observat cum se uită la ea. Am auzit ce minciuni îi îndrugă, şi cunosc pretextele pe care le găseşte ca s-o vadă, când, de fapt, n-are nicio treabă pe aici.

Trânti capacul pianului, se ridică, şi apoi, fără să mai spună o vorbă, ieşi repede din cameră, lăsând-o pe Amber să se uite după ea, perplexă.

— Ei, te-ai mai înveselit? o întrebă Greg pe Amber în drum spre casă.

Amber îi aruncă o privire vărului ei, care părea atent la şosea.

— Greg, Cassandra mi-a zis ceva tare ciudat.

— Ce anume?

— Mi-a spus că eşti îndrăgostit de Lady Fitton Legh.

Urmă o scurtă pauză, după care Greg râse, însă puţin cam forţat.

— O, Doamne, ce prostii vorbiţi voi, fetele! Sigur că nu sunt. Lady Fitton e femeie măritată. Adevărul este că acelei Cassandra i s-au aprins călcâiele ca unei şcolăriţe după Lady Fitton Legh. Doar ştii cum sunteţi voi, fetele, mereu îndrăgostite nebuneşte de câte cineva.

Vorbele lui i se părură pline de miez lui Amber, aşa că răsuflă uşurată. După cele petrecute în acea după-amiază, nu se simţise în largul ei.

Lady Fitton era atât de frumoasă, că nu ar fi fost nimic extraordinar ca Greg *să se fi îndrăgostit* de ea, însă Amber se bucura că lucrurile nu stăteau astfel.

Aşa cum spusese şi el, Caroline Fitton Legh era măritată, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Amber pentru vărul ei era să i se frângă inima pentru că se îndrăgostise de o femeie la care nu putea să spere şi care nu avea să răspundă niciodată sentimentelor lui.

Capitolul 4

— Acum, Amber, cred că ai avut destul timp să te gândeşti la greşeala pe care ai făcut-o şi la scuzele pe care mi le datorezi.

Oare de ce trebuia să-şi ceară scuze pentru că spusese că nu vrea să fie prezentată la curte, când acesta era adevărul? se gândi Amber, indignată, dar, în loc să-şi exprime sentimentul de revoltă, se trezi înclinând din cap şi zicând îndatoritoare:

— Da, bunico.

— Foarte bine, n-o să mai vorbim despre asta, îi spuse Blanche pe un ton plăcut, făcând o pauză de câteva clipe înainte să continue. Ai să pleci la Londra imediat după Anul Nou. Am aranjat eu totul.

— Dar, bunico, nu văd cum mi-aş putea face debutul.

Trebuie să mă prezinte cineva care este deja în înalta societate.

Lui Amber i se încurca limba în gură de disperare. Aceasta era speranţa de care se agăţa: că va fi imposibil să fie prezentată.

La urma urmei, spusese adevărul. Era acel adevăr, care fusese întărit de mai multe ori când era la şcoală. Putea bunica ei să aibă mult mai mulţi bani decât oricare dintre familiile fetelor de la pension, dar ele aveau ceva mai de preţ. Aveau „educaţie” – relaţii şi titluri –, iar unele îi arătaseră foarte repede lui Amber cât de inferioară le era din punct de vedere social. Nu Beth – sau, mai degrabă, Lady Elizabeth Levington –, prietena ei cea mai bună, care îi adusese la cunoştinţă toate acestea, faţă de care Amber îi va fi întotdeauna recunoscătoare pentru bunăvoinţa pe care i-o arătase.

Amber chiar râsese de faptul că nu-şi va face intrarea în societate cu Beth, spunându-i cu sinceritate că se bucura pentru asta. Din câte auzise, sezonul de baluri era puţin mai mult decât un mod pragmatic de a le găsi fetelor soţi potriviţi cât mai repede cu putinţă.

— Cunosc bine regulile de prezentare la curte a unei debutante, Amber. Vocea bunicii ei era şi aspră acum, nu numai glacială. Am aranjat deja să fii prezentată de Lady Rutland într-unul din saloanele fastuoase, împreună cu propria ei fiică.

Lui Amber aproape că i se făcu rău. Speranţa de care se agăţase se spulberase. Ce urma să se întâmple cu ea? N-avea rost să-şi închipuie că i se putea opune bunicii; ştia foarte bine că era imposibil. Avea să fie trimisă la Londra cu Lady Rutland, fie că voia sau nu.

Lady Rutland? Numele i se părea cunoscut. De unde…? Apoi, îşi dădu seama şi o cuprinse deznădejdea. Lady Rutland era mama lui Louise! Avea să-şi facă debutul cu onorabila Louise Montford, care o urâse aşa de mult şi se purtase mizerabil cu ea la pension.

Încă îi mai răsunau în urechi vorbele lui Louise:

„Vrontsky? Ce nume mai e şi ăsta?” Îşi bătuse Louise joc de ea în prima zi de şcoală. „Este numele tatălui meu. Un nume rusesc”, îi răspunsese Amber cu mândrie.

Lui Louise îi plăcea să râdă de ea la pension, să-i spună în batjocură „fata de la fabrica din Macclesfield”, să atragă mereu atenţia asupra lipsei ei de „educaţie” şi „familie bună”, fălindu-se cu privilegiile ei.

Lui Amber nu-i venea să creadă că mama lui Louise avea să fie cea care o va scoate în lume. Din câte îi spusese Beth, reieşea că acea femeie era chiar mai snoabă decât fiica ei; atât arogantă, cât şi vanitoasă. Orgolioasă, dar săracă.

O bănuială care îi îngheţă sângele în vine se strecură în mintea lui Amber. În aceste ultime săptămâni ce trecuseră pe nesimţite de la ziua ei de naştere, fata învăţase să nu mai ia nimic de bun. Cumpărase oare bunica ei sprijinul lui Lady Rutland, aşa cum intenţiona să-i cumpere şi un soţ de viţă nobilă?

Bunica ei continua să-i vorbească, dar Amber nu o mai asculta. Când îi spusese pentru prima oară de ce vrea s-o trimită la Londra, crezuse că nimic nu poate fi mai rău, dar se înşelase profund.

*

Era o uşurare pentru ea să se plimbe singură pe aleea cu boltă din grădina umbroasă a bunicii sale. Vara, bolta era năpădită de trandafiri parfumaţi, dar acum, aerul rece şi proaspăt al iernii era singura mireasmă din acea seară.

Auzi paşi repezi pe o alee care se intersecta cu a ei, aşa că se opri temătoare să-şi tragă sufletul, când apăru din umbră un bărbat luminat de razele lunii. Era Jay.

Mai înalt decât Greg, cu ochi albaştri care se luminau când era vesel, dar pe care Amber îi văzuse uneori întunecându-se şi devenind aproape de culoarea ardeziei, Jay era doar cu doi ani mai mare ca Greg, dar părea mai matur.

Simplitatea pantalonilor săi de lucru şi a hainei de tweed i se potrivea, chiar dacă Amber ştia că Greg ar fi ridicat o sprânceană dacă ar fi văzut pe cineva îmbrăcat pentru seară ca Jay. În ochii ei însă, Jay nu era genul de om care să poarte un smoching cu o croială modernă. Cu Jay, Amber avea tot timpul o senzaţie de hotărâre calmă şi de siguranţă, lucru care o atrăgea la el, deşi nici ea nu înţelegea de ce.

— Am venit aici să iau o gură de aer şi să... mă gândesc, îi spuse ea, deşi el n-o întrebase de ce se plimba prin grădină.

Jay înclină din cap spre Amber, iar ea se uită la el, văzându-i ochii întunecaţi. Îl întrebă cu voce tremurândă:

— Jay, ţi-ai dorit vreodată ceva din tot sufletul? Eu vreau să învăţ ca să ajung creatoare de modele, ca să lucrez la fabrica noastră de mătase. Asta a fost întotdeauna visul meu.

— Toţi avem visuri.

Vorbele lui rostite calm, dar oarecum apăsat, parcă voiau s-o pună la încercare.

— Tu ce visuri ai? îl întrebă curioasă. Cred că îţi doreşti să moşteneşti titlul bunicului tău.

— Nu, nu asta îmi doresc. Vocea îi era fermă şi sigură. Eu iubesc pământul, Amber. Se aplecă şi luă o mână de ţărână din stratul de flori, pe care o lăsă să i se scurgă printre degete. Asta-i viaţa, Amber, acest pământ atât de simplu şi de supus. Păşim pe el şi nu-l băgăm în seamă, luându-l de bun, dar, în realitate, este un miracol. Când îl lucrăm cu dragoste, ne dă de zece ori mai mult în schimb. Străbunicul meu din partea tatălui a fost fermier, iar eu cred că am moştenit de la el ataşamentul faţă de pământ. Sunt mult mai mulţumit de această moştenire decât aş putea fi de titlul de Vries.

— Ce-aş mai vrea să fie şi bunica mea ca tine! Pentru ea, titlul nobiliar e tot ce contează în viaţă.

— Nu te teme, Amber, o îndemnă el privind-o în ochi, într-o zi vei putea să-ţi alegi propriul drum în viaţă.

Zâmbetul pe care i-l dărui îi lumină întregul chip, dând ochilor lui culoarea argintului topit, şi, fără să ştie de ce, lui Amber începu să-i bată inima mai tare şi mai repede. Se simţea de parcă urma să i se întâmple ceva foarte important. Ceva ce îşi dorea să obţină, dar de care se şi temea. Fără să-şi dea seama, făcu un pas spre el, şi pe urmă doi înapoi, aproape împiedicându-se, aşa că Jay se întinse spre ea şi o luă de braţ să o sprijine. Avea degete lungi şi unghii curate şi îngrijite. Mâinile unui gentleman. Cuvintele i se învălmăşeau în minte. Se uită la el, cercetându-i chipul. Semiîntunericul îi arunca pe faţă lumini şi umbre care îi scoteau în evidenţă trăsăturile hotărâte. O privi şi el la fel de atent, în tăcerea profundă şi copleşitoare care se lăsase între ei.

Amber dorea cu înfocare să-l atingă; să-şi plimbe degetele pe linia bărbiei şi a obrajilor lui. Respira prea repede, de la şocul şi tulburarea provocate de propriile ei sentimente.

— Jay...

În clipa în care îi rosti numele, el o lăsă din braţe şi se dădu înapoi.

— Mai bine intri în casă. Se face frig şi bunica ta se va întreba unde eşti.

— Da.

Se îndepărtă de ea.

— Jay!

El se opri şi se uită la ea.

— Am vrut doar să-ţi spun că, orice visuri ai avea, ţi se vor împlini.

Jay spera că aşa va fi – de dragul ei –, dar se temea că viaţa nu va fi aşa de bună cu el.

Capitolul 5

Ianuarie 1930

Amber şi bunica ei ajunseră la Cadogan Place după-amiaza târziu, când copacii erau de un argintiu-cenuşiu întunecat, de la ceaţă şi promoroacă, crengile lor scheletice înălţându-se ca braţele copiilor sărmani pe care nou-venitele îi văzuseră cerşind pe străzile din jurul gării Euston.

Un majordom gârbovit de vreme, căruia îi curgea nasul, le conduse într-o sală cu proporţii armonioase, dar atât de friguroasă, că Amber începu să tremure cu tot paltonul de pe ea, observând că şi bunica se înfăşură cu discreţie în blana ei. Deoarece Amber era prea tânără, cel puţin aşa credea bunica ei, ca să poarte cum trebuie o haină de blană, gulerul de la paltonul ei era împodobit doar cu o bordură îngustă de vizon.

Lady Rutland le primi în salonul ei de la etajul întâi, care mirosea vag a igrasie şi a mobilă veche. Totuşi, nu mama lui Louise, înaltă şi slabă, dreaptă ca un băţ şi cu o voce glacială, a fost cea care a deschis conversaţia, ci bunica lui Amber, cu accentul ei aspru şi atitudinea rece.

Blanche hotărâse să stea o săptămână la Londra, ca să se asigure că totul e aranjat aşa cum trebuie pentru prezentarea lui Amber într-unul din saloanele elegante, la sfârşitul lunii aprilie. Fata, cunoscându-şi destul de bine bunica, nu a fost prea surprinsă când, la finalul acelei săptămâni, bunica ei părăsise Cadogan Place şi se urca într-un Bentley cu şofer, pe care îl închiriase pe durata şederii ei în capitală, nu înainte de a angaja o însoţitoare pentru Amber şi Louise, dar şi de a stabili toate probele la marii creatori de modă şi la croitorul curţii, unde fiecare amănunt al toaletelor lui Amber fusese deja pus la punct cu ei. Ambele fete fuseseră înscrise la şcoala de dans Vacani, ca să înveţe ce postură să adopte, cum să se mişte şi să facă reverenţe, şi la contesa de Brissac pentru a face conversaţie în franceză, a învăţa eticheta şi „manierele în societate”. Bunica ei reuşise, de asemenea, să transforme casa rece ca gheaţa în care intraseră cu câteva zile înainte, în care se servea mâncare proastă, iar aşternuturile erau

întotdeauna umede, într-una unde ardea focul în fiecare cameră, inclusiv în cele ale fetelor, unde mesele erau servite la timp şi constau în feluri atât de delicioase, că ar fi stârnit şi apetitul unui bolnav, unde fuseseră angajaţi mai mulţi servitori pricepuţi şi iuţi ca prâsnelul şi fusese instalat un boiler modern care să permită doamnelor să facă baie cu apă caldă. Rolls-Royce-ul cu şofer fusese închiriat pe tot sezonul şi se deschiseseră conturi pentru Amber la toate magazinele unde avea nevoie să cumpere câte ceva în timpul şederii ei în capitală.

Acum, că bunica ei se pregătea să plece, se uită cu severitate la Amber şi îi aminti:

— Sper să nu uiţi că eşti nepoata mea şi că mă aştept să te porţi în consecinţă. Nu vei ieşi din cuvântul lui Lady Rutland. Pricepi?

— Da, bunico, răspunse Amber supusă.

Ce rost ar fi avut să-i spună altceva?

Atunci când Blanche o îmbrăţişă, Amber o sărută pe obraz ca o nepoată ascultătoare. Simţea că lipsa ei de entuziasm şi recunoştinţă o enerva pe bunica, dar n-avea de gând să se arate mulţumită de viitorul pe care i-l alesese ea.

Blanche o lăsă din braţe şi făcu un pas înapoi, avertizând-o brusc:

— Nu uita ce ţi-am spus, Amber. Nu vreau să mi se plângă Lady Rutland de purtarea ta.

— N-o să aibă de ce, bunico.

Amber simţi nerăbdarea din felul în care oftă bunica ei când îi făcea semn servitoarei să-i deschidă uşa.

Amber aşteptă ca maşina bunicii să dispară din raza ei vizuală. N-avea să-i ducă dorul – câtuşi de puţin –, dar se simţi ciudat de singură.

Blanche tocmai plecase cu câteva minute în urmă, când Louise îşi lansă primul atac împotriva lui Amber, urmând-o pe scări până în camera ei şi punându-se în prag ca să-i blocheze ieşirea.

— Nici să nu te gândeşti că o să mă prefac că te plac

şi că te accept în casa asta, îi spuse ea cu răutate în glas, pentru că nu va fi aşa. Nimeni nu-ţi va adresa vreun cuvânt şi nu va vrea să aibă de-a face cu tine. Eşti conştientă, nu? Am să le spun tuturor cum eşti cu adevărat.

— Să le spui şi că bunica mea o plăteşte pe maică-ta să mă scoată în lumea bună, replică Amber pe un ton calm.

Louise se aprinse la faţă, arătându-i lui Amber că înregistrase o victorie, dar, spre uşurarea fetei, nu mai zise nimic şi plecă din camera ei.

Acest schimb de cuvinte avea să stabilească raporturile dintre ele în viitor.

În caz că Lady Rutland ştia de ostilitatea lui Louise faţă de Amber, nu o arăta. Lady Rutland nu era, în opinia lui Amber, o mamă iubitoare, dar nu-i lua partea fiicei sale, ba chiar părea s-o trateze pe Louise la fel de rece ca şi pe ea. Lui Louise nu părea să-i pese prea mult de asta sau de faptul că mama ei nu stătea acasă decât foarte rar, pentru că avea o viaţă socială agitată. Mama lui Louise nu se îngrijea ca fetele să fie mereu însoţite, aşa cum ar fi făcut-o bunica lui Amber în locul ei.

Amber nu-şi dorea decât să se întoarcă acasă, la Macclesfield. Îi era dor de tachinările şi de glumele proaste ale lui Greg, dar şi de Jay. Îi mai fusese groaznic de dor de casă când fusese trimisă la şcoală pentru prima oară, dar acum era altceva. Când era la pension, crezuse că are un viitor pe care şi-l putea făuri ea însăşi. Acum îi era groază de ce o aştepta.

Fusese angajată special o servitoare care să le însoţească pe fete la diferitele lor lecţii, dar se părea că Lady Rutland îi dăduse altceva de făcut, căci la o săptămână după ce plecase bunică-sa, Amber se văzu nevoită să meargă până la căsuţa contesei, din spatele magazinului Harrods, chiar fără Louise, care declarase că nu mai avea nevoie de lecţii de franceză şi de „maniere în societate”.

Deoarece contesa se codea să plece din faţa focului din şemineu, Amber îşi dădu repede seama că lecţiile ei de

„maniere în societate” însemnau doar să-i asculte pe prietenii contesei sporovăind la ceaiul de după-amiază.

Ducea o viaţă singuratică pentru o femeie tânără ca ea.

Amber ştia că Lady Rutland o lua pe Louise la prânzuri şi la ceaiuri de la care ea era exclusă – Louise era prea dornică să-i vorbească despre aceste petreceri, zâmbindu-i superior şi precizând că erau invitaţii de „familie”, aşa că era „normal” ca lui Amber să nu-i fie solicitată prezenţa; dar peste puţin timp îi spunea că o minţise şi că, de fapt, aceste petreceri erau date de mamele altor debutante din acel sezon, care nu voiau s-o invite pe Amber.

Fiind ageră la minte, Amber se întreba cât de mult se datora acest lucru originii sale şi cât lui Lady Rutland, care nu voia s-o scoată în lume, deoarece prezenţa ei îi amintea de propriile probleme financiare.

Bunica ei şi-ar fi dat imediat seama că Lady Rutland nu-şi îndeplinea obligaţiile pentru care fusese plătită, Amber era convinsă, dar nu-i păsa că nu era invitată la petrecerile de dinaintea sezonului, şi adevărul era că se bucura că nu trebuia să meargă nicăieri.

În ciuda vântului tăios al iernii, Amber încetini pasul când se apropie de şcoala de dans Vacani pentru lecţia de dinainte de prânz.

Ajunsese să-i fie groază de orele petrecute acolo. Nu din cauza profesoarelor – erau bunătatea întruchipată –, ci din cauza unora dintre fete, un grup condus de Louise, care se prinseseră imediat ce greu îi era lui Amber să înveţe reverenţele de rigoare şi erau încântate să râdă de ea pe la spatele profesoarelor.

Amber detesta acum lecţiile şi o durea felul în care era umilită. Se părea că, cu cât se străduia mai mult, cu atât îi era mai greu să-şi pună picioarele în poziţia corectă de la bara de care se ţinea cu o mână, se apleca şi se ridica încet, cu spatele drept, aşa cum făceau toate începătoarele pentru a-şi mulţumi profesoarele înainte de a trece la etapa următoare.

Louise făcea reverenţe de parcă se născuse cu acest talent, ceea ce era adevărat într-un fel – sau cel puţin venise pe lume să facă acest lucru, admise Amber cu amărăciune în timp ce îşi scotea paltonul la garderobă şi îşi punea pantofii pentru dans, înainte de a se duce în clasă.

Oricât de bună şi de răbdătoare era cu ea domnişoara Marguerite, Amber ştia pur şi simplu că n-o să poată să facă niciodată o reverenţă corectă şi că are să se facă de râs atât pe ea, cât, mai rău şi pe bunica ei. Se înfioră la acest gând.

Astăzi se strădui mai tare ca oricând. Totuşi, în cele din urmă, lecţia luă sfârşit, dar nu şi umilinţele îndurate Amber.

Louise trecu pe lângă ea braţ la braţ cu o altă debutantă, oprindu-se intenţionat destul de aproape de ea ca să audă:

— *Bineînţeles* că fata de la fabrica din Macclesfield nu poate să facă o reverenţă corectă. Nu are originea necesară. Aţi văzut-o cum dansează? Ca o iapă. Louise imită în batjocură o dansatoare stângace, apoi făcu o reverenţă clătinându-se şi căzând. Este aşa cum spune mama: Nu poţi face din rahat bici şi nici dintr-o fată de la fabrica de mătase o aristocrată.

Una dintre fete începu să se hlizească, apoi alta chicoti fără să se ascundă, iar celelalte, chiar şi acelea care nu făceau parte din grupul lui Louise, îi întoarseră spatele lui Amber – de parcă ar fi fost ciumată, se gândi ea, nefericită. Oare aşa o respinsese şi Barrant de Vries pe bunica ei? O cuprinse senzaţia stranie că avea ceva în comun cu formidabila bătrână.

În scrisorile pe care i le trimitea, Blanche îi poruncea mereu să facă întocmai cum i se spusese şi îi amintea cât de norocoasă era. Era greu să-ţi închipui că cineva atât de hotărât şi de stăpân pe sine îngăduise cuiva să-l refuze.

Şi la garderobă, Amber a fost din nou ignorată de celelalte fete, care sporovăiau vesele. Amber auzea bine vocea lui Louise.

— Ne vedem la prânzul dat de Lady Wilson-Byer, nu, Anthea? Cred că majoritatea dintre noi am fost invitate nu-i aşa? O, cu excepţia lui Amber, desigur. Îmi pare rău. Mama mi-a zis să te anunţ că va trebui să te descurci singură azi. Uitasem.

N-avea să plângă, îşi spuse Amber cu dârzenie, aplecându-se să-şi încheie ghetuţele.

*

Trebuia să se ducă la Norman Hartnell să probeze una din noile rochii pe care avea s-o poarte când începea seria de petreceri dinainte şi de după prezentare, dar Amber o luă spre Picadilly şi Naţional Gallery.

Într-o lume străină şi ostilă, Naţional Gallery, muzeu pe care îl vizitase atât de des cu părinţii ei, devenise refugiul ei, în care îi era de-ajuns să respire aerul ca să se calmeze, dar astăzi o dureau prea tare umilinţele la care fusese supusă ca să mai aibă efect ceva.

Stătea în faţa tabloului preferat al tatălui ei, portretul lui Lorenzo Magnificul, încercând ca întotdeauna să-l vadă cu propriii ochi şi cu pricepere. Lui îi plăcuse atât de mult, mai ales datorită materialului greu – mătase florentină, vopsită la Bruges, culoarea fiind impregnată cu alaun –, şi acum îi auzea vocea şi îi vedea zâmbetul.

— Familia de Medici n-a reuşit niciodată să-i ia papei negoţul cu alaun, spuse ea cu voce tare, pierdută într-un trecut mult mai fericit decât prezentul.

— Şi nu crezi că asta a fost vrerea lui Dumnezeu, ca rugăciunile papei să fie mai puternice decât matrapazlâcurile familiei de Medici?

Amber tresări. Nu-şi dăduse seama că vorbise tare şi nici că bărbatul din spatele ei o auzise şi acum îi răspundea.

Roşind de sfială, scutură din cap.

Râzând, noul ei companion îi spuse:

— Personal, îmi pare rău că familia de Medici n-a

reuşit, dar recunosc că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru ei, mai ales pentru bătrânul Lorenzo. Ştia la perfecţie să-şi combine propriul interes cu pietatea.

Amber nu văzuse în viaţa ei o făptură atât de frumoasă. Era perfect, prea frumos pentru un bărbat: înalt şi zvelt, cu părul negru şi ondulat, cu ochi verzi strălucitori şi pielea foarte albă. Profilul lui o făcu pe artista din ea să-şi ţină răsuflarea. Era îmbrăcat într-un costum care îi venea ca turnat, aşa cum Amber nu mai văzuse la un bărbat; şi era perfect croit, astfel încât privirea ei căuta cel mai mic detaliu nepotrivit. Ce-o fi oare? Lână sau mătase? Murea de dorinţă să-l atingă şi să afle.

— Ai vreun motiv deosebit pentru care te interesează familia de Medici?

Vocea lui melodioasă avea un timbru catifelat, era caldă şi răcoroasă într-un fel care o încânta.

— Nu. Tatălui meu îi plăcea mult acest tablou, deşi spunea că altele pe care le văzuse la Leningrad erau şi mai bune. Veneam aici cu părinţii mei, care îmi povesteau istoria mătăsii.

— Mătăsii? încercă el să fie politicos.

— Îmi pare rău. Vă reţin şi vă plictisesc.

Dădu să plece, dar el scutură din cap şi îi spuse pe un ton ferm:

— Nici să nu te gândeşti. Mărturisesc că ştiu foarte puţin despre istoria mătăsii. Uite, e o bancă acolo. Să ne aşezăm. Spune-mi tot ce ştii, te rog.

Amber deschise gura să-l refuze politicos, dar se trezi şezând lângă el, răspunzându-i la întrebările despre familia şi căminul ei şi încrezându-se în el cum nu-şi închipuise niciodată că o poate face cu un străin.

— Deci, bunica ta n-a vrut să te lase să mergi la şcoala de artă şi te-a trimis la Londra să înveţi să faci reverenţe, pentru a fi prezentată într-un salon cu ajutorul lui Lady Rutland şi, astfel, să poţi găsi un soţ de viţă nobilă, dar nu poţi face asta pentru că nu reuşeşti să faci reverenţe corecte? Extrăsese exact esenţialul din explicaţiile ei

confuze.

— Da, aşa e, recunoscu Amber. Louise – fiica lui Lady Rutland – zice că nu sunt în stare... pentru că n-am... ei bine, zice că o fată trebuie să aibă o anume origine ca să poată face reverenţe corecte.

— Aha, origine. Se pare că prietena ta mai are de învăţat că adevărata nobleţe este o calitate care nu depinde de coroana de pe blazon.

Acum râdea de ea, Amber era sigură, însă părea serios.

— N-ar fi bine să facem prezentările? întrebă el. Numele dumitale este...?

— Amber, îi spuse ea cu sfială. Amber Vrontsky.

Îi întinse mâna lui Amber şi i-o strânse, ridicându-se în picioare şi înclinându-se uşor în faţa ei.

— Îngăduie-mi să mă prezint. Sunt Herr Aubert, îi spuse, exagerând accentul străin şi făcând-o astfel pe Amber să pufnească în râs fără să vrea. Am onoarea să fiu cel mei bun profesor de reverenţe austriece din lume şi, dacă-mi îngădui, am să fac o demonstraţie.

Apoi, înainte ca Amber să-l poată opri, îi lăsă mâna şi se aplecă, făcând cea mai frumoasă reverenţă posibilă, la care adăugă un zâmbet afectat, care îi stârni din nou râsul lui Amber.

— Şi acum, domnişoară Vrontsky, să trecem la lucruri mai serioase. Fii atentă şi imită-mă, te rog.

Galeria era goală, iar Amber se trezi că se ridică şi intră în jocul lui. Făcu o reverenţă adâncă, apoi reveni la poziţia iniţială fără efort, de parcă o făcea dintotdeauna.

După o jumătate de oră, aproape fără suflare de atâta râs, căci neobişnuitul şi neobositul ei „profesor” insistase să facă reverenţa de peste zece ori, Amber scutură din cap şi protestă:

— Nu mai pot. Mă înţeapă inima de atâta râs.

— Râs? De ce râzi? Eşti aici să înveţi reverenţa. Eu nu râd.

Când ea râse din nou, el se prefăcu revoltat şi îi spuse

pe un ton hotărât, fără accent:

— Şi acum, cred că trebuie să sărbătorim această mare victorie repurtată asupra reverenţei, luând ceaiul la Ritz.

Amber fu şocată.

— O, nu, nu pot.

— Ba poţi şi o vei face.

Era, cu siguranţă, o mare greşeală să meargă cu el, dar oricum nu putea să-l refuze.

Luară un taxi până la Ritz, iar portarul se înclină în faţa lui, spunând:

— Bună ziua, Lord Robert. Domnul Beaton vă aşteaptă la masa dumneavoastră obişnuită.

— Mulţumesc, Mullins, îi zise el şi o îndemnă pe Amber: Hai, fetiţo!

Portarul îi spusese „lord Robert”, observă Amber.

Fata mai fusese la Ritz cu bunica ei, dar tot o impresiona măreţia hotelului.

Când se apropiară de masa ocupată de alt tânăr, doi chelneri se repeziră să le tragă scaunele.

— Cecil, dragul meu! Lordul Robert vorbea acum nonşalant şi tărăgănat, iar lui Amber i se păru că se purta un pic altfel. Nu mai era glumeţ şi vesel, ci languros şi elegant. Îmi pare rău că am întârziat, dar sper să mă ierţi dacă îţi spun că am salvat-o pe această sărmană copilă.

— Dar nu e o copilă, Robert, ci o tânără femeie, i-o trânti celălalt bărbat.

— A, da, dar o tânără care se uită cu atenţie la portretul lui Lorenzo, ca să analizeze calitatea mătăsii din care e făcută haina. Cred că se teme că o nuanţă atât de vie se datorează mai mult pictorului decât vopselelor din Bruges.

— Aşa e, rosti tânărul, aruncând o privire intensă în direcţia lui Amber.

— Cecil e obsedat de culori, prinţesă; le aduce în pragul nebuniei pe bietele manechine pe care le fotografiază pentru *Vogue.*

Cecil? Era Cecil Beaton! Se afla la aceeaşi masă cu marele fotograf ale cărui realizări le admira aşa mult în *Vogue.* Amber amuţise de atâta respect.

— Aiureli, Robert! Spune-mi acum cine este, de fapt, această copilă? întrebă fotograful.

Amber se uită imploratoare la lordul Robert, dar degeaba.

— E Amber Vrontsky. Tatăl ei a fost Adam Vrontsky, iar ea îşi face intrarea în societate în acest sezon. Am găsit-o plângând în muzeu din cauza torturilor la care o supusese Reverenţa. Totuşi, acum e totul în regulă, nu?

În ochii frumoşi ai bărbatului se citea un amuzament răutăcios.

— O Vrontsky? Într-adevăr? Cecil Beaton îşi miji ochii. Ei bine, copilă, a fost tatăl tău prinţ sau conte, căci mi-amintesc că poartă acelaşi nume? În timp ce vorbea cu ea, îşi deschise tabachera şi îi oferi o ţigară. Amber scutură din cap, văzându-l cum se întoarce spre lordul Robert, care luă o Black Russian.

— Tatăl meu n-a fost niciuna, nici alta, îi spuse ea fotografului, care se uita la ea cu ochii mijiţi în timp ce scotea rotocoale de fum parfumat. A fost un artist şi un creator de modele pentru materiale.

Amber îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se la obişnuitul dispreţ, dar, după ce trase puţin aer în piept, Cecil Beaton spuse cu blândeţe:

— Atunci, a fost un adevărat prinţ.

— Da, aşa a fost, încuviinţă Amber cu mândrie. Îmi doresc mai mult decât orice pe lume să mă fi lăsat bunica să merg la şcoala de artă, aşa cum voia el.

— Vrei să devii pictoriţă?

— Nu, răspunse Amber. Vreau să fac ce făcea şi tatăl meu, adică să creez noi modele pentru mătasea pe care o producem noi – bunica mea are o fabrică.

Au venit cele necesare pentru ceai şi, după ce s-a turnat ceaiul, cei doi bărbaţi au început să vorbească despre un eveniment social la care fuseseră amândoi,

lăsând-o pe Amber să se uite prin jur în timp ce le asculta distrată conversaţia. Din când în când mai distingea numele unui personaj celebru pe care îl admira, însă pe Amber o fascinau, mai mult decât discuţia lor, toaletele femeilor, care îi trezeau simţurile. Toate care fuseseră înainte doar schiţe şi fotografii din *Vogue* prindeau acum viaţă pe trupurile pe care le împodobeau. Simţi un junghi când observă că dominau rochiile din jerseu de la Chanel, pe care părea să le poarte toată lumea, dar când văzu o femeie într-o toaletă Schiaparelli, îşi pierdu cumpătul, respiraţia i se acceleră şi privirea îi fu vrăjită de mişcarea fluidă a rochiei de mătase, peste care aceasta purta cea mai frumos croită şi elegantă jachetă de mătase, perfect asortată. Studiind fiecare detaliu, Amber uită de toţi şi de toate, iar bătăile inimii i se înteţiră, aducând astfel un omagiu atât materialului, cât şi creatorului de geniu.

— Îl preferi pe Schiaparelli lui Chanel?

Amber tresări. Fusese atât de captivată de toaletă, că nu-l văzuse pe Cecil Beaton întorcându-se spre ea.

— E din mătase, remarcă ea, iar culoarea…

Scutură din cap, nefiind în stare să găsească cuvintele care să exprime ce efect avusese asupra ei să vadă o culoare atât de uimitoare de material, altfel decât în schiţele din reviste. Era aşa puternică, aproape palpabilă. Să obţii o astfel de nuanţă de galben însemna să creezi o operă de artă.

— Mă întrebam ce fel de vopsea s-a folosit. Am văzut toaleta în *Vogue,* dar nu mi-am dat seama ce diferită poate fi în realitate. Îl văzu la timp pe fotograf părând puţin ofensat, aşa că îl asigură cu sinceritate: Pozele dumneavoastră sunt minunate, căci redau realitatea mai fidel decât schiţele.

Lordul Robert chemase chelnerul şi comandase nişte cocteiluri.

— Dubonnet şi gin pentru mine şi domnul Beaton, îi spuse chelnerului, câte jumătate din fiecare, amestecate foarte bine şi cât se poate de reci, şi, ăă… o limonadă

pentru domnişoara.

— De aceea fotografiile reprezintă viitorul revistelor de modă. Cecil îi zâmbea acum aprobator lui Amber. Le-o spun mereu celor de la *Vogue,* dar nu vor să mă asculte. Nu, pentru că nu se pot moderniza. Sunt nişte proşti, şi timpul va dovedi că am avut dreptate. Aparatul foto poate reflecta realitatea cu mult mai multă acurateţe şi claritate decât un desenator într-o zi întreagă de muncă. Rochiile semnate Schiaparelli o dovedesc din plin. Aşa cum ai spus, este imposibil să le redai culoarea fără aparatul foto, care e, cu siguranţă, un artist talentat, dar ai grijă, fetiţo, dacă vrei să te bazezi pe ea în viitor, în cazul mătăsii tale, nu faci bine. Eu sunt încredinţat că Chanel, cu jerseul său practic şi cu simplitatea neprefăcută, va juca rolul principal în moda viitorului. Dacă vrei să mă asculţi, ar fi mai bine să te orientezi spre folosirea mătăsii la decoraţiuni interioare decât la haine.

Luă o gură de cocteil, apoi alta, după care îşi puse jos paharul ca să-şi mai aprindă o ţigară înainte să continue.

— Va începe o perioadă de mari schimbări, nu numai în îmbrăcăminte. Trebuie să iei în considerare mai degrabă designul de interioare. În acest domeniu va exista cea mai mare cerere de materiale inovatoare. În New York, e deja ultimul răcnet al modei să-ţi redecoreze casa un renumit designer; oameni cu bani vor pentru casa lor un aspect unic, care să aibă „stil” şi să fie, în acelaşi timp, recunoscut de *conoscenti*[4] ca fiind creat de un maestru. Asta trebuie să ai în vedere pentru viitor. Ar trebui să vorbeşti despre asta cu Lees-Milne, care e nebun după case şi ştie ce e mai bun pentru ele. Şcoala de artă e folositoare, dar nu-ţi poate forma un ochi de expert, care să ştie ce e bun şi ce nu, dacă nu-l ai deja, dar ceva îmi spune că tu ai un asemenea fler. Lasă-te în voia pasiunii. Pasiunea nu trebuie nici subestimată, nici ignorată.

Amber îl ascultă cu respect şi îi era recunoscătoare

4 „Cunoscători“, în limba italiană, în original (n.tr.)

pentru timpul pe care i-l consacra ca să-i dea sfaturi bune. Deodată, viitorul, care i se păruse aşa sumbru şi apăsător, devenise acum promiţător. I se confesă cu sfială:

— Tatăl meu spunea adesea că pierdem din vedere progresul... Se întrerupse când văzu o femeie de o frumuseţe răpitoare, purtând o rochie vaporoasă, însoţită de un tânăr zvelt şi sclivisit, cu trăsături de efeb, care se îndrepta spre ei, exclamând:

— Robert şi Cecil, ce noroc am să dau peste voi! Am nevoie de amândoi să mă ajutaţi şi, după cum vezi, Cecil, ţi-am acaparat deja asistentul. L-am găsit în foaier şi l-am salvat din ghearele unei haite de domnişoare. Eu şi Bryan am vrea să dăm o petrecere, ştii, după ce vine copilul pe lume.

Amber nu-şi putea lua ochii de la ea. Purta o toaletă de seară, o rochie din lame auriu peste dantelă şi crep satin, peste care purta o haină de catifea maro, cu o căptuşeală de mătase strălucitoare de culoarea piersicii. În picioare avea pantofi dintr-un material argintiu, stropit cu aur. În frumosul ei păr ondulat, de un blond auriu, avea stele de diamant, care străluceau în lumina candelabrelor. Pe degete şi la încheieturi purta alte diamante, iar buzele îi erau date cu un ruj roz-cafeniu, care se asorta cu rochia şi cu haina.

— Ce? Altă petrecere? se miră lordul Robert în timp ce chema chelnerul să-l anunţe: Doamna Guinness ia ceaiul cu noi.

Amber era dureros de conştientă de cât de depăşită era.

Lordul Robert încă vorbea cu doamna Guinness.

— Ce bine de tine, Diana, că te-ai măritat cu milioanele lui Guinness şi că Bryan te adoră, o tachină el, apoi se întoarse spre tânărul care era cu ea şi îi spuse: Saville, aşează-te aici, lângă Cecil, că altfel se supără pe mine.

Tânărul îşi făcu drum spre locul indicat, fără să-l deranjeze de fel ironia lordului Robert, iar doamna Guinness

râse şi îi zise:

— Aşa şi trebuie, mai ales că îi voi dărui în curând un moştenitor.

Amber roşi un pic când o auzi vorbind aşa de liber despre starea în care se afla.

— Să sperăm că *va fi* băiat şi că-l vei aduce pe lume cu mult mai puţin tămbălău decât face Evelyn Waugh cu noua lui carte, spuse lordul Robert zâmbind.

Doamna Guinness scuturǎ din cap.

— Eşti răutăcios, Robert.

— Poate că sunt, dar e adevărat, nu se lăsă lordul Robert. Harold Acton mi-a zis că atunci când l-a întrebat pe Evelyn despre cum e noua lui carte, i-a răspuns că este un amestec de sex şi snobism.

Doamna Guinness pufni într-un râs melodios.

— O, asta-i tare urât din partea lui! El şi cu Nancy încă nu ştiu care din noile lor romane va fi declarat de Farve „cea mai mizerabilă carte”.

„Ce creatură frumoasă şi veselă”, se gândi Amber cu invidie. Nu era de mirare că bărbaţii o priveau cu atâta admiraţie.

— Robert, acum ascultă-mă! îi spuse ea cu fermitate în glas.

— Foarte bine, încuviinţă el, dar mai întâi, Diana, cea mai mândră din frumoasele surori Mitford, permite-mi să ţi-o prezint pe protejata mea.

— Ce? Ai o protejată? exclamă ea voioasă.

Amber se aprinse la faţă, atât de sfială că se afla în compania cuiva despre care citise în *Vogue* şi în ziarele de scandal, cât şi la gândul că ajunsese protejata lordului Robert.

Cecil Beaton îi răspunse Dianei Guinness în locul ei, zicându-i amuzat:

— E domnişoara Amber Vrontsky. Robert a găsit-o pe copilă la National Gallery şi a învăţat-o să facă o reverenţă corectă.

Ochii albaştri şi mari se aţintiră la faţa roşie ca racul a

lui Amber.

— A, reverenţa! Da, e o chestie oribilă. Muv m-a ameninţat că-i va cere surorii mele, Nancy, să mă înveţe, dar, spre fericirea mea, Nancy l-a supărat pe Muv cu una din ironiile ei, aşa că m-am dus la cursurile domnişoarei Vacani. Biata copilă, i se adresă ea pentru prima oară lui Amber, şi aşa de frumoasă! Vei fi asaltată de admiratori. Trebuie neapărat să vii la una din petrecerile mele. O să-ţi trimit o invitaţie.

— Ce părere ţi-ai făcut despre Londra până acum, domnişoară Vrontsky? o întrebă Cecil Beaton.

— Când mă duc la galeriile de artă sau mă uit la minunata arhitectură, cred că Londra e cel mai măreţ oraş din lume şi mă simt foarte mândră. Vocea lui Amber şovăi o clipă, după care continuă: Dar apoi, când văd oameni cerşind pe străzi şi citesc în ziare că nu sunt locuri de muncă, mi-e ruşine.

Se aşternu tăcerea pentru scurt timp, până când Cecil Beaton spuse cu blândeţe:

— Ieşind din gura unui copil…

Vorbise prea sincer, îşi dădu seama Amber, simţindu-se vinovată. Greg o tachina mereu pentru asta, dar părinţii ei îi insuflaseră respect pentru onestitate şi sinceritate.

„Adevărul poate fi uneori dureros”, îi spusese mama ei, „dar minciuna provoacă răni şi mai dureroase”.

Cecil Beaton şi tânărul lui asistent discutau despre unele cadre pe care le propusese fotograful revistei *Vogue.* Scoase din buzunar un carnet de schiţe şi un creion, pe care le folosi să-şi întărească ideea.

Amber se uită la el, atât fascinată, cât şi invidioasă, fără să-şi dea seama ce bine i se citeau pe faţă aceste sentimente. Ce noroc avea Saville cu aşa un maestru!

Amber începu să se simtă uşor ameţită de atmosfera din jurul mesei, încărcată de fum, şi de oamenii care conversau cu atâta însufleţire.

Mesele din jurul lor se ocupau, râsetele deveneau mai zgomotoase, ceştile de ceai erau înlocuite cu pahare de

şampanie.

— Robert, cred că e timpul s-o duci pe protejata ta înapoi la Lady Rutland, înainte să daţi amândoi de bucluc, îl avertiză Cecil Beaton, rupând o pagină din carnet în timp ce vorbea.

— Da, trebuie să plec, încuviinţă Amber, dându-şi brusc seama cu groază ce târziu se făcuse. Mulţumesc pentru ceai şi pentru amabilitate…

Se ridică în picioare în timp ce vorbea, dureros de conştientă de neajunsurile ţinutei sale, în comparaţie cu aspectul atâtor oameni eleganţi şi sofisticaţi, precum şi de faptul că va ajunge nepermis de târziu la Lady Rutland. Inima începu să-i bată mai tare de teamă. Ce Dumnezeu avea să-i spună lui Lady Rutland? Nu ar fi trebuit să stea aşa de mult, îşi spuse ea, simţindu-se vinovată. De fapt, nici nu ar fi trebuit să vină aici. Dar era bucuroasă că o făcuse.

— Uite, fetiţo, asta e pentru tine – o mică amintire.

Groaza i se risipi, fiind înlocuită cu un amestec de respect şi de încântare, pe când se uita la schiţa pe care i-o dăruise Cecil. În faţa ochilor ei erau ei toţi – caricaturi mici, dar atât de bine creionate, ale celor de la masă. În josul foii scrisese: „Domnişoara Vrontsky la ceai”.

— O, mulţumesc, a fost tot ce a reuşit să spună Amber cu o voce gâtuită.

I se părea imposibil ca ea, care admirase atâta amuzantele schiţe ale lui Cecil, să aibă acum una în care apărea şi ea.

A fost chemat şeful de sală şi i s-a cerut să-i găsească un taxi. Domnii s-au ridicat şi s-au înclinat în faţa ei, iar apoi a fost condusă spre ieşire.

Tocmai ajunsese acolo, când Robert veni după ea.

— Dacă îţi face neplăceri Lady Rutland, spune-i să mi se adreseze mie, îi zise.

Amabilitatea lui era ca un balsam pentru starea de nefericire în care se afla.

— Sunteţi prea drăguţ, îi răspunse cu emoţie în glas.

Lord Robert se uită la ea până plecă. Fata mai avea aşa multe de învăţat. Nu ştia nici măcar că societatea se împărţea în oameni care acceptau să se amestece cu cei din alte clase sociale şi alţii care nu aveau să fie niciodată de acord cu aşa ceva.

Desigur că el făcea parte din prima categorie; lumea lui îi primea cu braţele deschise pe toţi cei care aveau spirit, stil şi, mai ales, frumuseţe. Era o lume sofisticată, amuzantă şi plină de bani, dar avea şi o latură întunecată, fiind totodată o lume imorală, dezmăţată, decadentă, neruşinată – lumea celor care vânau frumuseţea, o vindeau şi o cumpărau. Era lumea în care Amber, cu frumuseţea sporită de banii bunicii ei şi de dorinţa acesteia de a o mărita cu un nobil, va fi binevenită. Oare va supravieţui sau va fi distrusă? Biata copilă! Îi părea rău de ea. La urma urmei, ştia foarte bine ce înseamnă să ai un bunic crud şi puternic. Propriul său bunic... dar nu, nu trebuia să se gândească la asta.

*

Amber era convinsă că nu va uita niciodată ziua aceea. Simţea că îi înfloreşte din nou speranţa de a fi fericită. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu-l invidieze pe tânărul asistent al lui Cecil Beaton. Ce norocos era!

În taxiul care o ducea înapoi la Cadogan Place, Amber oscila între teama de reproşurile lui Lady Rutland şi insistenţa ei încăpăţânată de a-şi dori să nu se fi dus cu lordul Robert.

Bucuria pe care i-o adusese acea după-amiază merita să înfrunte de zece ori mânia lui Lady Rutland. N-avea să uite niciodată ce bine se simţise, ce drăguţi fuseseră toţi cu ea, şi mai ales lordul Robert. Obrajii i se îmbujorară, iar inima începu să-i bată mai tare. Lordul Robert era aşa amuzant şi chipeş. Probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată, doar dacă...

Capitolul 6

Când Amber ajunse la Cadogan Place, trecuse de şase seara, şi prânzul pe care îl serviseră Lady Rutland şi Louise se terminase de mult.

O servitoare în ochii căreia se citea mila îi spuse lui Amber că trebuia să se ducă imediat la Lady Rutland, dar până să plece, intră Louise la ea în cameră, fără să mai bată la uşă, cu o atitudine îngâmfată.

— Mama este foarte supărată pe tine, îi spuse lui Amber, strălucind de bucurie. Are de gând să-i scrie bunicii tale că, din cauza felului în care te porţi, nu va putea să te scoată în lumea bună.

Primul gând al lui Amber a fost că o văzuse cineva la Ritz şi îi spusese lui Lady Rutland. Însă temerile ei se liniştiră când Louise continuă:

— Mămica spune că nu poate îndura ruşinea de a prezenta o debutantă care nu este în stare să facă o reverenţă corectă.

Amber răsuflă uşurată. Inocentă cum era, îşi dădea totuşi seama că acceptarea unei invitaţii din partea unui om ciudat era un delict social cu mult mai mare decât neputinţa de a face o reverenţă. Nu că i-ar fi păsat. Nu ar fi ratat o după-amiază aşa minunată pentru nimic în lume.

Lady Rutland şedea la un mic birou de campanie, despre care le spusese lui Blanche şi lui Amber căii moştenise de la un străbun al ei care luptase la Waterloo.

Pe Amber încă o mai făcea să roşească răspunsul glacial al bunicii sale: „Mie mi se pare mai mult din vremea reginei Victoria decât a regelui George”.

Cu toate că valetul o anunţase pe Amber, Lady Rutland continua să se uite la scrisoarea de pe birou, de parcă Amber nu ar fi fost acolo, trecând astfel mai bine de cinci minute până să se întoarcă spre fată şi să îi spună cu

multă răceală în glas:

— Unul din lucrurile care deosebesc clasele sociale de sus de cele de jos este conştientizarea importanţei unor valori. Cei din clasele superioare nu îndrugă verzi şi uscate. Aşa ceva pur şi simplu nu se face. Am aici o scrisoare de la bunica ta, în care îşi exprimă îngrijorarea astfel: „Nepoata mea nu-şi face apariţia la destule evenimente sociale înainte de prezentarea la curte, aşa cum mă aşteptam”.

Amber se simţea umilită. Jay trebuie să-i fi spus ceva bunicii ei. Înainte să plece de la Denham, îi rugase atât pe Greg, cât şi pe Jay să-i scrie regulat. Greg nu era un corespondent de încredere, scrisorile de la el veneau rar, fapt ce trăda dorinţa lui de a se bucura de viaţă, nu de a scrie despre ea; în schimb, scrisorile de la Jay erau interesante şi pline de informaţii, de parcă ar fi stat de vorbă cu ea, aşa că, treptat, Amber începuse să-i scrie cu din ce în ce mai multă sinceritate despre viaţa ei de la Londra.

Chiar dacă Jay îi scrisese la modul foarte serios că, de când bunica ei o plătea pe Lady Rutland ca s-o scoată pe Amber în lume, aceasta îi luă banii degeaba, tot nu-i trecuse prin minte că Jay va sufla vreo vorbă bunicii ei.

Amber înţelegea acum de ce, în ultima ei scrisoare, bunica îi ceruse o listă de evenimente sociale la care se dusese.

— Vei afla că societăţii nu-i plac pârâcioşii, Amber. Am sperat s-o feresc pe bunica ta de veşti neplăcute, să nu-i spun că nepoata ei s-a făcut de râs pentru că n-a fost în stare să facă o reverenţă ca la curte şi că mai multe mame din înalta societate au refuzat să o invite la petrecerile lor. Totuşi, acum, din cauza prostiei tale, n-am încotro şi trebuie să îi spun adevărul.

— Ştiu că Louise speră că bunica se va răzgândi şi voi fi trimisă acasă, îi spuse Amber lui Lady Rutland cu mult curaj, dar nu m-aş supăra să fie aşa.

Lady Rutland nu părea deloc încântată de ce auzise, exact cum se aşteptase Amber. De fapt, era chiar foarte

nemulţumită.

— Nu se pune problema să te întorci acasă, Amber. Doar te previn asupra urmărilor, în caz că vei continua să îndrugi aiureli. Acum, sunt gata să-ţi mai dau o şansă. Deja m-am străduit destul pentru tine, rugându-le pe unele dintre scumpele mele prietene să te includă în listele lor de invitaţi, de dragul meu, aşa că sper să-i pot scrie peste câteva zile bunicii tale, trimiţându-i şi o listă de invitaţii la evenimentele organizate înainte de prezentare, pe care le-am acceptat în numele tău.

La început, schimbarea neaşteptată din comportamentul lui Lady Rutland o nedumerise pe Amber. Se aşteptase să fie trimisă acasă acoperită de ruşine, dar acum i se spunea că Lady Rutland plănuia să o ia cu ea la toate petrecerile de la care fusese exclusă înainte. Se părea, cugetă Amber, că lui Lady Rutland îi era teamă de bunica ei.

*

— Iată-te, în sfârşit! Ardeam de nerăbdare să te văd. Ţi-am telefonat acum un ceas să-ţi spun că trebuie să te văd imediat. Ce crud eşti cu mine, Greg!

Alergă la el, încercând să i se arunce în braţe, dar Greg o opri, furia izvorându-i din iritare şi teamă.

— Caroline, ştii foarte bine că ne-am înţeles să nu ne dăm telefoane. Din fericire, Jay a fost cel care a răspuns şi am reuşit să-i îndrug o poveste cum că aveai pentru mine un mesaj de la lordul Fitton Legh.

Era evident că ei nu-i plăcea să fie dată deoparte, pentru că se bosumflă ca un copil, lucru pe care Greg îl găsea adorabil înainte, dar pe care acum îl detesta. Pentru numele lui Dumnezeu, avea douăzeci şi trei de ani, nu şaptesprezece.

— Acum, zi-mi ce naiba era atât de important că ţi-ai asumat aşa un risc ca să mă târăşti aici?

— Încă nu mi-ai spus că mă iubeşti.

Făcea pe cocheta, ceea ce îl dezgusta la fel de mult.

— Caroline…

— Hai, spune-o!

— Ascultă…

— Spune-o, Greg, altfel nu am curajul să-ţi zic.

Plângea acum, începând să ridice tonul. Greg se uită cu teamă la uşa budoarului ei.

Una era să fie aici cu ea când era totul aranjat dinainte şi nu puteau fi deranjaţi, pentru că nu aflase nimeni de relaţia lor, şi alta când Cassandra îl aştepta pe alee pentru a-l conduce în casă printr-o intrare laterală, ştiind foarte bine ce era între ei. Şi era foarte clar că nu aproba, pentru că privirea furioasă pe care i-o aruncase nu putea fi trecută cu vederea. Ei bine, nu el dorise să vină aici. De fapt, Greg ar fi fost foarte fericit să n-o mai vadă niciodată pe Caroline. Da, extrem de fericit.

La naiba, ce trebuia să facă un bărbat ca să-i fie ei limpede că nu-l mai interesa? Caroline nu era o *ingénue*[5]; ştia regulile jocului pe care îl jucau ei. Fusese nevoită să-şi ia un amant, măritată cum era cu un bărbat destul de bătrân să-i fie tată, care, potrivit ei, nu făcea multe parale în pat.

— Spune-o! insistă ea.

Dacă ura Greg ceva, asta era să-i fie forţată mâna. Avea o fire indolentă, dar era şi încăpăţânat. Nu o mai iubea, şi al naibii să fie dacă i-o va spune.

— N-am timp de pierdut, îi zise el. Am treabă.

Greg se îndreptă spre uşă. Pusese deja mâna pe clanţă, când Caroline îi spuse pe un ton blând:

— Odată îţi plăcea să-ţi petreci timpul cu mine, Greg, şi, dacă, printre lucrurile pe care eşti aşa de nerăbdător să le faci, se numără şi cariera ta prostească în politică, ei bine, mai gândeşte-te o dată. Vom avea un copil.

Îi transpiraseră palmele acum, aşa că mâna îi alunecă de pe clanţă.

---

5 „Ingenuă“, în limba franceză, în original (n.tr.)

— Mă simt onorat de ce-mi spui, dar cred că e ceva între soţi, se bâlbâi el.

— Sau între mama şi tatăl copilului, sugeră Caroline.

Greg intră în panică.

— Uite ce e, Caroline, am mers prea departe. Amândoi ne-am distrat, iar eu o să-mi aduc întotdeauna aminte de tine cu afecţiune şi… cu duioşie. Dar am ştiut amândoi foarte bine că nu e decât ceva trecător.

Acum transpira abundent, iar ea nu zicea nimic, doar stătea acolo şi îl privea în felul ei languros, pe care el îl detesta.

— Ştiam amândoi că se va termina într-o zi, şi cred că a sosit momentul, mai ales că tu şi lordul Fitton Legh veţi avea un copil.

— Nu! Nu e copilul soţului meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Greg cu teamă, ce-i cu tine, Caroline? Ştii doar că acest copil trebuie să fie al soţului tău. Nu există altă soluţie. Gândeşte-te la scandal. Va divorţa de tine şi…

— Şi apoi va trebui să te căsătoreşti cu mine. Ridică din umeri cu indiferenţă. Divorţul nu-i un lucru chiar aşa de rău. Tatăl meu a divorţat de maică-mea ca să se însoare cu amanta lui.

— Asta poate fi în regulă în America, îi spuse Greg, dar aici e altfel, îi venea să vomite. Doar nu crezi că bunică-mea va fi de acord să mă însor cu tine, sper că nu eşti atât de naivă.

Fusese o greşeală din partea lui să-i spună aşa ceva, îşi dădu seama Greg, dar era prea târziu. Caroline se năpusti asupra lui şi îl zgârie pe faţă, a ei fiind schimonosită de furie.

— Bunică-ta? Crezi că nu ştiu că te ascunzi în spatele ei? Crezi că nu ştiu de fata aia din Macclesfield cu care te vezi? Cum de-ai putut, Greg? O puştoaică oarecare, al cărei tată face bani din cârnaţi de porc? Dar bănuiesc că n-ar trebui să mă mire, având în vedere originea ta umilă.

Insulta îl duru pe Greg.

— N-ai decât să spui ce vrei, îi zise el. Maisie e de o mie de ori mai bună ca tine; cât despre origine, singura pe care poţi să pretinzi că o ai e cea a odraslelor tale.

Auzi cum se sparge o oglindă, pe care ea o luase de pe măsuţa de toaletă şi o aruncase în uşa pe care o închisese în urma lui pentru a-şi găsi scăparea pe coridor.

*

— Lady Rutland vă cheamă în salon, domnişoară.

Lui Amber i se opri inima în loc. Nu din nou. Ce mai făcuse acum?

— Mulţumesc, Alice. Îi făcu servitoarei semn să plece, ignorând privirea pe care i-o arunca Louise.

De această dată, Lady Rutland nu era singură. Mai erau cu ea două persoane, una din fiind o tânără care purta o pălărie enormă şi prea împodobită şi care îi era ciudat de cunoscută, se gândi Amber. Cealaltă, un bărbat în vârstă, sprijinit într-un baston, purta o pelerină neagră pedantă peste un costum de tweed foarte scămoşat.

— Ah, Amber, o întâmpină Lady Rutland, ce noroc ai că bunica ta face atâtea eforturi pentru tine! Profesorul Roberts, aici de faţă, mi-a spus că doamna Pickford l-a solicitat să-ţi dea lecţii despre istoria clădirilor celebre din Londra. Aş îndrăzni să spun că doamna Pickford m-ar fi putut informa asupra deciziei pe care a luat-o, dar cred că are treburi mult mai importante. Personal, nu văd ce folos ar putea trage o debutantă din studiul istoriei, dar, din moment *ce* strămoşii ei au jucat aşa un rol de seamă în istoria ţării, nu mai are nevoie să o studieze. Istoria au făcut-o şi cei din familia ei.

Profesorul scoase un sunet ciudat şi, când Amber se uită cu teamă la el, îşi înălţă capul şi o aţinti cu privirea, făcându-i cu ochiul, fără să fie văzut de Lady Rutland.

Lordul Robert! Ce Dumnezeu căuta el acolo şi, da, acum îl recunoştea şi pe asistentul lui Cecil Beaton, Saville, care era costumat aşa de caraghios!

— Aşa este, scumpa mea Lady Rutland, aprobă profesorul cu glas tremurat. Să vedem, cred că bunicul dumneavoastră a căzut la Sevastopol, iar vărul său, marchizul, era în brigada uşoară, din câte mi-aduc aminte. Mulţi militari de seamă în familia dumneavoastră, însă eu mă pricep mai bine la istoria politicii. Parcă e consemnată pe undeva o ceartă dintre unul din străbunii dumneavoastră şi William Pitt cel Tânăr, nu ştiţi nimic despre asta?

Rămasă fără replică pentru prima dată în viaţă, Lady Rutland doar dădu din cap, iar lord Robert oftă şi spuse:

— Păcat... Apoi se întoarse spre Amber şi întrebă: Aceasta-i copila?

— Da, încuviinţă Lady Rutland.

— Păi, sper să fie o elevă bună, deşi ştiu din experienţă că fetele tinere sunt cam superficiale şi le plac peste măsură toate fleacurile. Vom începe lecţiile făcând o plimbare, dacă se poate chiar acum.

— Păi, da, desigur, domnule profesor.

Lady Rutland părea amabilitatea întruchipată.

Amber abia se stăpâni să nu pufnească în râs.

— Ei bine, copilă, ai auzit-o pe Lady Rutland. Du-te să te pregăteşti pentru plimbare. Vedeţi că am şi o însoţitoare pentru domnişoara Vrontsky. N-am să v-o prezint. Nu merită atenţia dumneavoastră, nu ştie nimic despre istoria marilor familii din ţara noastră.

*

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Louise pe Amber, când o văzu urcând în grabă scările să pună ceva pe ea ca să iasă la plimbare. Ce vrea mămica? De ce-ţi pui paltonul, Amber? Răspunde-mi, Amber! insistă ea, dar Amber scuturâ din cap şi coborî scările aproape dansând, până ajunse în hol, unde o aştepta „profesorul” şi „însoţitoarea” ei.

*

— Nu mi-a venit să-mi cred ochilor că sunteţi dumneavoastră, lord Robert, spuse Amber, râzând de îndată ce se îndepărtaseră suficient de casă ca să nu mai fie văzuţi.

— Nici mie nu-mi vine să cred că port pălăria asta caraghioasă! se plânse Saville.

— Dar ai zis că îţi place farsa asta, Saville, îi spuse lordul Robert pe un ton vesel. Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru ocazia de a juca un asemenea rol în afara scenei. Şi n-ar trebui să porţi o astfel de pălărie dacă nu ţi-ar creşte barba în câteva ore!

Saville tăcea posomorât, iar lordul Robert îi spuse lui Amber:

— Lui Cecil trebuie să-i mulţumeşti – a, da, şi Dianei, căci ei au pus la cale toată tărăşenia, după ce Cecil te-a declarat protejata *lui.* Eu şi Saville suntem doar executanţii care îi punem în aplicare planul. Din păcate, Cecil nu ni-l poate „împrumuta" pe Saville decât azi, nu se poate lipsi de el mai mult timp. Dar nu-i nicio problemă, sunt sigur că ne vom descurca de minune doar noi doi, bineînţeles, în caz că nu vrei să-ţi găsesc altă însoţitoare.

El tot îi mai zâmbea ironic, dar lui Amber îi tresălta inima, simţind o tulburare şi ameţeală pe care nu le cunoştea, însă îşi dădu imediat seama ce se întâmpla cu ea. Oare lordul Robert chiar flirta cu ea? Se putea foarte bine să fie aşa, se gândi Amber.

— Ce idee bună ai avut să-i pomeneşti lui Lady Rutland de strămoşii ei. A fost foarte impresionată.

Saville scoase un fornăit batjocoritor.

— Acum, Amber, hai să vorbim serios, îi spuse lordul Robert, ignorându-l pe Saville. Cecil m-a rugat să te învăţ o mulţime de lucruri despre modă. A aranjat să vizităm birourile revistei *Vogue;* cu toate că, bănuiesc, va fi mai mult un chin decât o plăcere, cunoscându-l pe Cecil. Trebuie să te duc pe la magazine şi să-ţi ofer cunoştinţe de arhitectură şi de design, iar Cecil mi-a zis că te va testa, ca

să vadă dacă te ţii de treabă.

Amber se simţea copleşită.

— E atât de bun cu mine! Oare de ce îşi dă atâta osteneală cu mine?

Lordul Robert o măsură cu privirea. N-avea rost să-i explice că Cecil Beaton făcea parte dintr-o lume în care capriciul de moment era totul – sau cel puţin aşa părea. Cecil muncea din greu şi, dacă afişa o nonşalanţă care să dea de înţeles că nu era aşa, treaba lui.

Ar fi fost o cruzime din partea lui să-i spună lui Amber că fusese amuzant să bea cocteiluri şi să vorbească despre ce puteau face pentru ea, şi chiar mai distractiv să născocească un plan care implica actorie şi costumaţie.

— Dat fiind că Cecil călătoreşte mult, eu, profesorul tău, voi fi acela care mă voi ocupa zi de zi de educaţia ta, o anunţă lordul Robert pe Amber, ridicându-şi poalele pelerinei. Aşa că azi vom studia fenomenul modern numit Selfridges[6].

Selfridges! Amber se lumină la faţă. Auzise de renumitul magazin – ca toată lumea –, deşi Lady Rutland zicea că e de prost gust şi îşi făcea cumpărăturile numai la Harrods.

— Acolo se organizează cele mai frumoase petreceri, îi spuse Amber lordului Robert, cu mult entuziasm. Am citit despre una în *Express.*

— Amber, nu trebuie să crezi tot ce zice lordul Beaverbrook, îi spuse ironic Robert.

— Eu nu mă duc la Selfridges îmbrăcat aşa, se bosumflă Saville.

— Foarte bine, atunci nu veni, dragul meu, îi răspunse Robert.

Între cei doi bărbaţi avu loc un schimb de priviri pe care Amber nu-l înţelese; Robert se uita batjocoritor la Saville, iar acesta părea furios.

---

6 Magazin universal din Londra, considerat unul dintre cele mai bune din lume (n.red.)

*

Au petrecut două ore în Selfridges, s-au dus în grădina de pe acoperiş să vadă lalelele răsărind din pământ şi au băut un ceai într-o cafenea, apoi s-au întors în magazin să se uite la noua colecţie de bijuterii prezentată de celebrele manechine de la Selfridges.

— Ei, ce zici? o întrebă Robert pe Amber.

— Sunt foarte frumoase. Diamantele scânteiază de-ţi iau ochii, dar…

— Dar ce? o încurajă Robert.

— Nu sunt pe gustul meu. Aş prefera ceva mai puţin… strălucitor.

Robert dădu din cap aprobator. Cecil avusese dreptate; copila avea un ochi format şi un gust bun, dar ce putea să realizeze cu aceste atuuri, dată fiind situaţia în care era, nu se ştia prea sigur. Fireşte că nu avea să ajungă unul din asistenţii lui Cecil, asta nu era o carieră pentru ea. Îi lipsea ceva foarte important: nu era bărbat.

Amber făcu ochii mari când recunoscu pe cineva.

— Acesta-i prinţul de Wales, îi şopti ea lordului Robert pe un ton respectuos.

— Da, aşa-i. Robert se uită la prinţ şi văzu că era cu amanta sa, Freda Dudley Ward. Prinţului îi plăceau americancele realiste – americancele realiste şi măritate –, dar Robert n-avea de gând să-i spună asta lui Amber, care încă mai era, în multe privinţe, delicios de naivă.

O oră mai târziu, Robert o duse înapoi pe Amber, extenuată, dar foarte fericită, în Cadogan Place.

După două zile, stând noaptea întinsă în pat, Amber îşi zise că era mai fericită decât îndrăznise să viseze. Ieri, lordul Robert o dusese la Selfridges, iar astăzi reuşise să facă o reverenţă perfectă.

Pe neaşteptate, mulţumită lordului Robert, Londra şi noua ei viaţă deveniseră mai palpitante şi mai amuzante decât crezuse că e posibil. Ce noroc avea că-l întâlnise pe

lordul Robert şi ce drăguţ fusese din partea lui să se împrietenească aşa cu ea. Amber de-abia aştepta să-l vadă din nou.

Capitolul 7

— Este scandalos şi, dacă ar fi după mine, l-aş omorî în bătaie.

Blanche Pickford se uită la musafirul ei, îmblânzindu-şi expresia de pe faţă, în aşa fel încât să nu trădeze furia care o cuprinsese.

— Sunt de acord, lord Fitton Legh; este într-adevăr scandalos ca o femeie măritată să-şi mintă soţul, încercând să-i ascundă o aventură. Cât despre dorinţa dumitale de a-mi omorî nepotul în bătaie, să ştii că adulterul se comite în doi.

Faţa vecinului ei, pe care erau deja câteva pete roşii, se făcu stacojie de furie.

— Probabil că nu m-aţi auzit bine, doamnă. Nepotul dumneavoastră a încercat s-o violeze pe nevastă-mea. La naiba, femeie, există un martor. Cassandra a văzut absolut tot.

— Dacă aşa zici dumneata, încuviinţă, adăugând cu subînţeles: Biata dumitale soţie trebuie să se fi simţit tare asaltată, cu doi admiratori aşa de pasionali.

Lordul Fitton Legh arăta de parcă stătea să explodeze.

— Permiteţi-mi să vă spun, doamnă, că reacţia dumneavoastră vă trădează clasa din care faceţi parte sau, mai degrabă lipsa ei, îi zise el, râzând batjocoritor. Orice aristocrat ar înţelege…

— Ce? Ce e de înţeles aici în afară de faptul că nepotul meu şi soţia dumitale au avut o aventură chiar sub nasul dumitale? E oare sângele albastru mai puţin înfocat decât cel roşu? Vrei cumva să mă convingi că persoanele

de viţă nobilă nu au aventuri? Haideţi, lord Fitton Legh, să fim sinceri unul faţă de altul. Vrei ca nepotul meu să fie pedepsit, nu?

— Pedepsit? Voi avea grijă să fie distrus. La asta trebuie să vă gândiţi. Nu o să păcăliţi pe nimeni din comitat, punându-l să candideze pentru parlament, doamnă Pickford. Când va afla lumea cum mi-a insultat soţia… N-aveţi decât să vă uitaţi aşa la mine, dar Cassandra e gata să jure pe Biblie că vina e doar a lui. Nevastă-mea i-a spus ce mult a supărat-o purtarea lui ticăloasă faţă de ea şi, normal, când a auzit-o Cassandra ţipând, a sărit în ajutorul ei şi l-a văzut pe nepotul dumitale violând-o.

— Şocant, dar aş îndrăzni să spun că e pură invenţie. Deşi nu e treaba mea, te sfătuiesc să nu faci publică această poveste, Lord Fitton Legh. Se găsesc întotdeauna oameni care nu cred că iese fum fără foc şi, la urma urmei, Lady Fitton Legh e o femeie foarte frumoasă şi deşteaptă, care s-a căsătorit cu un bărbat mult mai în vârstă ca ea.

— Ce naiba… Am să-l distrug, v-o spun. N-are să se mai poată arăta niciodată la faţă în Cheshire.

— Îţi înţeleg acum sentimentele. Greg s-a purtat urât. Sunt gata să-l pedepsesc eu însămi, alungându-l din Cheshire – şi chiar din Anglia – pentru un timp. Totuşi, n-am de gând să stau cu mâinile în sân şi să las pe cineva să-l distrugă.

— N-aveţi ce face.

— Ce păcat că ai acum şi grija asta pe cap! Am auzit că socrul dumitale a pierdut recent o sumă imensă la bursă.

Blanche făcu o pauză şi îşi privi mâinile, de parcă intenţia ei ar fi fost să le studieze, nu să continue discuţia, după care îşi ridică privirea la lordul Fitton Legh şi îşi urmă vorba, pe un ton aproape blând:

— Chiar dumneata te-ai extins în ultimul timp – prea mult, aş zice –, aşa că ai fost nevoit să ipotechezi Fitton Hall.

— N-aveţi cum să ştiţi asta.

— Dar, după cum vezi, ştiu. E o prostie să-i laşi pe

tineri de capul lor, nesupravegheaţi, mai ales tinerii de un anumit gen. Mă gândesc la sărmana Cassandra. Nimeni nu zice nimic pe faţă, dar circulă zvonul că îi plac femeile mai mult decât bărbaţii. Aş îndrăzni să spun că unii se vor întreba cât de adevărată e povestea asta a ei despre nepotul meu. Ceva atât de dezgustător. Dar, vai, este prea târziu să mai dregem busuiocul. Totuşi, sunt sigură că doi oameni în toată firea ca noi, cu capul pe umeri, pot născoci o poveste mai credibilă şi mai aproape de adevăr. Un tânăr, necugetat şi impresionabil, se îndrăgosteşte de o soţie frumoasă şi credincioasă. Regretabil, dar de înţeles. Sigur că niciunul din ei nu avea intenţia să-şi dea frâu liber sentimentelor. La urma urmei, sunt oameni de onoare. Din nefericire, printr-un concurs de împrejurări, rămân singuri, tânărul are un moment de slăbiciune, iar nevasta cea credincioasă se simte cam singură, şi ajung să se îmbrăţişeze, dar amândoi regretă imediat. Din păcate, sunt surprinşi unul în braţele celuilalt de o tânără surescitată, care mai are multe de învăţat de la viaţă. Cei cu scaun la cap ar decide ca tânărul să fie trimis departe de ea, ca să-şi dea seama ce greşeală a făcut; soţia cea credincioasă ar rămâne, desigur, la casa ei. Tânărul – normal, pentru că este un om de onoare – nu spune nimic de faptul că nevasta care se simţea singură l-a chemat în budoarul ei fără să fie nicio însoţitoare de faţă, ştiind că soţul ei nu e acasă. Acesta recunoaşte, să spunem, faţă de familia lui că soţia lui a făcut o prostie. Dar de ce s-o chinuim pe biata femeie, ameninţând-o că va avea de îndurat mai multă ruşine decât are de a parte? Doar a învăţat din greşeala pe care a făcut-o, să spunem.

— Ăsta-i şantaj.

— Nu, lord Fitton Legh, îl corectă Blanche pe un ton glacial. E instinct de autoconservare. Înţeleg că orgoliul dumitale a primit o lovitură groaznică, dar sunt sigură că o sumă consistentă de bani – să spunem suficientă cât să-ţi plăteşti creditorii şi să păstrezi Fitton Hall – îţi va aduce alinare.

Blanche aşteptă o jumătate de oră după plecarea lordului Fitton Legh ca să scoată fotografia înrămată pe care o ţinea în sertarul de sus al biroului ei. Un tânăr o privea din poză. Fiul ei. Tatăl lui Greg.

„N-ar fi trebuit să mori”, îi spuse ea, cu gâtul la fel de uscat ca ochii. „Dacă trăiai, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea”.

După ce puse fotografia la loc în sertar, îl sună pe Wilson şi îi spuse:

— Când se întoarce tânărul Greg, spune-i că vreau să-l văd.

*

Doamne, ce bine se simţea că scăpase în sfârşit de Caroline! Trecuseră deja trei zile fără ca ea să încerce să dea de el. Greg simţea o uşurare imensă. Era aşa de încântat, că voia să sărbătorească. Cu Maisie, hotărî el zâmbind, când cobora din Bugatti şi intra în grabă în Denham, prea nerăbdător ca să aştepte să-i ia majordomul pălăria şi paltonul, pe care le aruncă în direcţia cuierului cu o mişcare precisă şi trântind un vesel un „Ce mai faci?”

Paltonul nu-şi nimeri ţinta, dar pălăria ateriză într-unul din cârlige.

— La fix! se felicită el în timp ce Wilson se apleca să-i ia paltonul.

— Doamna Pickford mi-a poruncit să vă spun imediat ce veniţi să vă duceţi la ea, îl anunţă majordomul.

— Chiar aşa? Păi, atunci mai bine o întind să văd ce vrea, nu? spuse Greg râzând.

*

— Ei, Gregory, n-ai nimic să-mi spui?

Greg se lăsă de pe un picior pe celălalt. Era întotdeauna bine să fie prudent când bunica îi spunea „Gregory”.

— Nu cred, bunico, în afară de faptul că aş vrea s-o şterg la Londra câteva zile. Să văd ce mai face micuţa Amber, ştii.

— Sunt încântată că-ţi faci griji pentru verişoara ta, Gregory, încântată, dar şi oarecum surprinsă, deoarece prin comportarea ta ţi-ai pus familia într-o situaţie care îi poate distruge reputaţia.

Greg simţi un gol în stomac. Era destul de ager la minte ca să-şi dea seama încotro se îndrepta discuţia.

— Mă refer la aventura ta cu Lady Caroline Fitton Legh. Soţul ei a trecut pe la mine mai înainte.

Oare Fitton Legh ştia? Greg se făcu alb ca varul la faţă.

— Se pare că a fost Cassandra cea care a îndemnat-o să-şi mărturisească greşeala, pentru că v-a prins *en flagrante,* deşi înţeleg că flagrantul era mai mult de partea ta decât a Carolinei, pentru că, potrivit Cassandrei, o violai.

— E o minciună.

— Şi aventura? Tot o minciună?

Greg nu îndrăzni să mai spună nimic.

— Atunci, înţeleg că *ai avut o* aventură cu Lady Fitton Legh.

— Nu însemna nimic pentru mine, doar mă distram şi eu un pic.

— Dimpotrivă, e un lucru foarte grav. Acum, bineînţeles că nu mai poţi spera să fii ales parlamentar în locul celui care se pensionează; lordul Fitton Legh o să aibă grijă de asta. Familia Fitton Legh are prea multe relaţii şi influenţă ca s-o putem ignora, Gregory, şi sunt dezamăgită că nu te-ai gândit la asta înainte să te încurci cu Lady Caroline. Lordul Fitton Legh mi-a cerut să părăseşti Cheshire şi, în împrejurările de faţă, sunt de acord cu el că e o idee bună. Dacă nenorocita aia de Cassandra nu era aşa slobodă la gură, ar mai fi fost posibil să dregem busuiocul, dar din păcate, lucrurile au mers deja prea departe. Mândria rănită a lordului Fitton Legh cere răzbunare şi singurul lucru pe care îl poţi face pentru el

este să pleci de aici. Trebuie să-ţi spun că sunt foarte nemulţumită de tine.

— N-a fost vina mea, protestă Greg. Caroline a început să se dea la mine, îţi jur, bunico, iar apoi, când am vrut s-o termin cu ea, s-a ţinut scai de mine.

Blanche se uită la el şi spuse pe un ton calm:

— Cât am aşteptat să te întorci, i-am scris lui Henry Jardine la Hong Kong, întrebându-l dacă îţi poate da o slujbă în compania lui. Ai câştiga experienţă. Jardine este un om de afaceri de primă mână, mătasea brută ne vine prin intermediul lui, iar familiile noastre se cunosc de multe generaţii. Deşi nu mă aştept să intri în afaceri, Gregory, nu ţi-ar strica să înveţi cum se fac banii, şi sunt convinsă că şi lordul Fitton Legh va fi mulţumit.

Blanche detesta afacerile, aşa că refuzase să investească la bursa de valori. Averea ei era în bani gheaţă – ţinuţi în seiful unei bănci, la fel ca aceea a familiei regale.

— Hong Kong? Greg era cât pe ce să obiecteze, însă îşi aminti imediat că auzise nişte chestii interesante despre distracţiile expatriaţilor care trăiau acolo. Viaţa în Hong Kong nu putea fi în niciun caz aşa de plicticoasă ca la Macclesfield.

Lui Greg îi era uşor să nu se gândească la lucrurile neplăcute, cu condiţia ca nimeni să nu-i amintească de ele.

— Să înţeleg că nu mai ai nimic să-mi spui în privinţa aventurii tale cu Lady Caroline? îl întrebă bunica.

Greg se gândi în treacăt la copilul pe care îl aştepta Caroline, dar nu spuse nimic. Dacă era hotărâtă să-l facă şi dacă avea un dram de minte, va susţine că e copilul soţului ei, decise Greg. Aşa stând lucrurile, nu mai era nevoie să-i pomenească de asta bunicii.

De fapt, după câteva ore, chiar se felicită pentru felul în care se descurcase, având în vedere situaţia în care se afla. Bunică-sa se purtase glacial cu el, dar avea să revină în curând la sentimente mai bune. Cât despre „exilul” la Hong Kong, nu credea că e mare lucru şi presimţea că o să se distreze de minune acolo.

*

— Aşadar, Fitton Legh o obligă pe Blanche să-şi trimită odorul de nepot la Hong Kong. Ei, cu un pic de noroc, Cassandra i-a surprins asupra faptului, nu? Vezi, am pus-o să stea cu ochii pe el după ce mi-a spus că venea în vizită când nu era Fitton Legh acasă. Era clar ca lumina zilei ce se petrecea acolo.

Pe măsură ce îşi asculta bunicul vorbind, Jay îşi dădea seama ce mult se bucura bătrânul de necazul lui Greg. Nici nu-şi amintea de când nu-l mai văzuse aşa bine dispus.

Nu avea nicio îndoială că băuse vârtos, căci carafa de pe masa de lângă el era aproape goală. Jay se încruntă când o văzu, ştiind că bunicul său fusese sfătuit s-o ia mai uşor cu băutura, de dragul sănătăţii.

Zvonul despre acea aventură se răspândise repede, dar Jay nu a fost deloc surprins, pentru că ghicise exact ce se întâmpla.

— Păcat că nu semeni mai mult cu un de Vries, Jay, îi spuse Barrant. Dacă ai fi fost măcar pe jumătate ca unchiul tău, nepoata lui Blanche ţi-ar fi căzut în braţe, şi am fi putut s-o umilim şi pe ea.

Jay încercase multe sentimente faţă de bunicul său de-a lungul anilor – compasiune, milă, frustrare, iubire –, dar acum era prima dată când simţea furie şi dispreţ faţă de el. Putea să accepte faptul că bunicul lui se bucura de distrugerea bunului nume al lui Greg, pentru că însemna şi distrugerea lui Blanche, dar nu-i trecuse prin minte până acum că Barrant fusese acela care aprinsese şi înteţise, prin intermediul Cassandrei, focul care îl mistuise pe Greg. Totuşi, acum, că i se dezlegase limba de atâta bucurie şi brandy, Greg deveni dureros de conştient că bunicul său era mai intrigant decât îl crezuse.

— Dacă asta ai de gând, mai bine îi spui Cassandrei. Este foarte clar că ei îi place trădarea mai mult decât mie, îi zise Jay pe un ton sumbru, adăugând, ca să pună capac:

Cred că tu ştii mai bine ca mine, bunicule, dacă e şi asta o trăsătură caracteristică a neamului de Vries.

Îl lăsă pe bunicul său să-i interpreteze remarca cum vrea. Dacă Barrant nu ştia până acum că nepoatei lui, Cassandra, îi plăceau mai mult femeile decât bărbaţii, era timpul să afle. La urma urmei, cum el nu arătase niciun fel de milă pentru slăbiciunile altora, de ce i s-ar arăta lui? Ceea ce sugerase cu privire la Amber era un lucru inimaginabil şi, în acelaşi timp, o ticăloşie. Furia care îl cuprinse pe Jay la gândul că lui Amber i se putea face aşa un rău îi ardea pieptul. Îi părea bine că fata era la Londra, unde răutatea bunicului său nu o putea atinge.

Capitolul 8

Primăvara lui 1930

Amber era în culmea fericirii. Simţea că dă pe afară de atâta fericire, de parcă acest sentiment ar fi fost talazul de neoprit al primăverii, care se revărsa toată în Hyde Park. Se bucura aşa de mult. Fericirea îi pătrundea până în cele mai tainice unghere ale sufletului în zile ca aceasta, când era cu lordul Robert.

Până acum, în calitate de „profesor”, lordul Robert o dusese la sediul revistei *Vogue,* unde o zărise pe doamna Alison Settle, editorul-şef, şi îi fusese prezentată lui Madge Garland, editorul de modă, care îi ceruse cam insistent: „Aminteşte-i lui Cecil, când îl vezi, că tot mai aştept schiţele pe care mi le-a promis”.

Fuseseră la British Museum, unde Cecil îi indicase să se uite atent la toate artefactele egiptene. Dar cea mai frumoasă fusese, cel puţin aşa credea Amber, vizita la Royal Society of Arts, unde admirase arhitectura şi asistase la o conferinţă despre originile acesteia. Lordul Robert îi promisese s-o ducă la West Wycombe, un sat recent

achiziţionat de societate, ca să fie păstrat aşa cum era, pentru generaţiile viitoare.

Cecil îi dăduse şi „teme”, cum ar fi: „Desenează o cameră orientată spre sud pentru o mondenă blondă care poartă numai albastru de Wedgwood[7]” sau „Lordul R. Doreşte să-şi cumpere draperii noi pentru salon – tema este Egiptul lui Napoleon –, arată-i trei stiluri diferite”.

Uneori, indicaţiile lui erau însoţite de schiţe asemănătoare cu cele pe care le făcea pentru *Vogue;* alteori, erau doar ciorne, însă lui Amber îi plăcea la nebunie să le primească, aproape la fel de mult pe cât o bucura să fie împreună cu lordul Robert – mai ales când erau de capul lor, fără Saville, aşa cum se întâmpla astăzi.

Amber îl sorbea din ochi pe lordul Robert, „costumat”, ca de obicei, în cărturar.

Zilele trecuseră în zbor, aşteptând cu nerăbdare să iasă cu lordul Robert, bucurându-se de orele de conversaţie în franceză cu contesa de Brissac, mergând la cursul de aranjare a florilor al lui Constance Spry, împreună cu Louise, şi la lecţiile de bune maniere, de care nu-i mai era teamă, căci acum reuşea să facă reverenţe perfecte.

La toate acestea adăugându-se şi evenimentele mondene la care participa acum, ziua nu avea destule ore, lucru de care tocmai i se plânsese lordului Robert.

— Lady Rutland se poartă mai frumos cu tine, nu-i aşa? o întrebă.

— Da, încuviinţă Amber.

Nu avea rost să-i strice ziua mărturisindu-i ce stingheră şi la nelalocul ei se simţea la acele evenimente sociale şi cât o dureau privirile de gheaţă pe care i le aruncau mamele altor debutante, precum şi tăcerile stânjenitoare şi pauzele stângace care se produceau când celelalte fete refuzau să-i vorbească. Bineînţeles că Louise o ajuta ca funia pe spânzurat. Îi spusese răspicat că o dispreţuia, iar prietenele ei apropiate o imitau.

---

7 Nuanţă de gri-albastru (n.tr.)

Câteodată, Amber nu le învinuia. Ea era, la urma urmei, o străină pentru ele. Presupunea că s-ar fi simţit tot străină şi fără figurile făcute de Louise.

— Am primit azi-dimineaţă o scrisoare de la vărul meu, Greg. Pleacă la Hong Kong. Bunica crede că îi va face bine, aşa zice, îi dezvălui ea lordului Robert, schimbând intenţionat subiectul. A fost un şoc, pentru că urma să candideze pentru un loc în parlament. Îmi scrie că are senzaţia că Hong Kong-ul va fi mult mai amuzant decât Camera Lorzilor.

Deoarece Greg îi scria cu atâta entuziasm despre schimbarea survenită în planurile lui de viitor, Amber nu putea fi decât bucuroasă pentru el. Dar îi va fi atât de dor de el, ştiindu-l la celălalt capăt al lumii, într-un loc pe care nu-l cunoştea, unde, spre deosebire de Macclesfield, nu era în stare să-l vadă cu ochii minţii.

— Cred că are multă dreptate, încuviinţă lordul Robert.

Amber era atât de naivă. Uneori chiar înspăimântător de naivă, admise el. Să fii cu ea era ca şi cum ai bea un pahar de apă pură precum cristalul – la început, un şoc pentru organismul obişnuit cu multe substanţe nocive, dar pe urmă tânjeai să te întorci la acel ceva simplu şi bun.

— Mă bucur pentru Greg, dar îmi pare rău pentru mine, deoarece speram că va veni la balul pe care îl dă Lady Rutland după prezentare, recunoscu Amber. Măcar aş fi fost sigură că am cu cine să dansez.

— Sunt convins că vei avea cu cine să dansezi.

Amber se uită la el.

— Vrei să spui că vei fi acolo?

Îi scânteiară ochii.

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume, îi spuse Robert, dându-şi imediat seama că vorbele lui erau adevărate.

Erau la Selfridges, şi curând se făcea timpul ca Amber să se ducă la o probă pentru rochia pe care avea s-o poarte la prezentare. Ca de obicei, ea voia să prelungească clipele preţioase petrecute cu lordul Robert, aşa că îl rugă:

— Mai vorbeşte-mi o dată despre petrecerea la care s-a organizat o vânătoare de comori, iar indiciile i-au făcut pe toţi să dea buzna în Selfridges şi să sară peste tejghele.

Robert scutură din cap şi râse.

— Eram cu toţii nebuni pe atunci – n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc niciodată despre acele timpuri.

— Mă bucur că mi-ai povestit. Cred că v-aţi distrat de minune.

— Lasă asta acum, e timpul să te întorci la Cadogan Place, îi spuse lordul Robert pe un ton ferm.

*

— Nu eşti gata încă? o întrebă Louise cu agresivitate pe Amber. Nu te mai aştept dacă nu eşti, iar mama mi-a zis să-ţi transmit că mergi cu noi la un ceai mai târziu.

Pe Amber nu o deranja să se ducă la proba pentru rochie, dar ar fi dorit mult să nu meargă la ceai.

Rochiile erau create de Reville, din Hanovra Square, aceeaşi croitoreasă a Curţii Regale care îi făcuse şi lui Lady Rutland rochia cu o generaţie înainte şi care fusese una din preferatele reginei Mary. Cu toate că bunica lui Amber acceptase s-o lase pe Lady Rutland să aleagă croitoreasa, insistase să aleagă personal materialul pentru rochia lui Amber. Era *de rigueur* ca debutantele să poarte numai rochii albe sau în cele mai pale culori pastelate. Bunica lui Amber alesese pentru jupon o mătase care nu era nici alb, nici crem, ci pe undeva între cele două culori, peste care se aplică dantela cusută cu mici perle, aşa că întreaga fustă părea de sidef. Pentru a pune în valoare materialul, Blanche specificase că rochia trebuia să fie dintre cele mai simple, în faţă un pic mai elegantă decât o cămaşă de noapte lungă şi îngustă, dar la spate, de la baza coloanei, fusta decorativă de deasupra dădea la iveală un evantai de pliseuri din satin, care formau o mică trenă.

Louise răsese batjocoritor când se duseseră la prima probă, învârtindu-se în fusta amplă a rochiei ei

pretenţioase, cu jupoanele ei îndrăzneţe de culoarea piersicii, ce se vedeau de sub dantela grea a rochiei, dar acum, când se uitau amândouă cu stupoare la incontestabila eleganţă a ţinutei lui Amber, abia ieşită din mâinile dibace ale croitoresei, batjocura lui Louise a fost înlocuită de o expresie încruntată.

Însă rochiile pentru prezentare nu erau singurele toalete noi ale fetelor. Scrisorile de la Blanche erau pline de explicaţii amănunţite privitoare la magazinele la care trebuia să meargă Amber ca să-şi ia ţinutele pe care le comandase bunica ei prin telefon. Nu exista magazin la care să nu aibă şi Louise o rochie nouă plătită de Blanche, dar aleasă de fată, iar Amber începea să-şi dea seama că, în timp ce bunica ei avea „bun gust”, lui Louise era clar că-i lipsea.

În timp ce îşi peria părul şi îi mulţumea cameristei pentru ajutor, Amber admise că nu-i prea păsa dacă Louise o aştepta sau nu.

Se simţise atât de bine în dimineaţa aceea petrecută cu lordul Robert. Se desfăta cu propria ei plăcere, înfăşurându-se în ea ca într-o mantie. Ce mai conta purtarea nepoliticoasă a lui Louise când avea un prieten aşa de minunat ca lordul Robert?

*

Proba nu dură mult, cu toate că Louise se plânsese că rochia ei fusese bordată cu altă dantelă decât se convenise. Pe drumul de întoarcere, Amber insistase să treacă pe la Hatchards pentru a comanda un exemplar al noii cărţi a lui Evelyn Vaugh.

Abia după ce termină de dat comanda, Amber îşi dădu seama că Louise intrase în vorbă cu un domn care intrase în librărie după ele. Deşi nu ştia de ce, ceva din purtarea lui Louise o făcu să se simtă stânjenită şi nelalocul ei. Răsuflă uşurată când văzu că Louise n-avea de gând să i-l prezinte pe bărbatul cu care stătea de vorbă.

Totuşi, era clar că Louise se bucura de întâlnire, iar, în cele din urmă, Amber plecă din magazin fără ea şi făcu câţiva metri pe stradă înainte s-o ajungă Louise din urmă, gâfâind şi arătând ca o pisicuţă care a dat iama la oala cu smântână.

Ceaiul era dat de Lady Wyesnaith în casa ei din Carlton Terrace. Louise hotărâse să poarte o rochie fără mâneci din mătase, care se mula pe corp şi era de un albastru aprins – aproape aceeaşi nuanţă ca a ochilor ei cu un decolteu adânc în V, iar Lady Rutland îşi pusese sub blănuri demodată ei rochie neagră.

Neavând cu cine altcineva să se sfătuiască, Amber o întrebase pe cameristă:

— Ce crezi că ar trebui să port? Şi înţelese din privirea mulţumită pe care o aruncase Louise rochiei sale uşor drapate, însă foarte simplă, de un chihlimbariu pal, cu o jachetă de catifea brodată cu mărgele de chihlimbar, pe care o alesese Amber, că fata îşi considera propria toaletă mai frumoasă.

Întrucât Lady Wyesnaith îşi prezenta şi ea fiica la curte, ceaiul era unul din acele evenimente sociale organizate de protectoarele debutantelor, în aparenţă, pentru ca fetele să se cunoască, iar mamele lor să-şi verifice programul, ca nu cumva fetele lor să lipsească de la vreun bal important. În realitate, mamele aveau ocazia să vadă ce concurenţă ar putea avea de înfruntat fiicele lor şi să-şi alcătuiască listele de invitaţi în consecinţă.

Amber, care o ascultase cu atenţie pe contesa de Brissac când le vorbise despre importanţa conversaţiei banale şi despre felul în care trebuia aceasta deschisă, se descurcă cât de bine putea după ce Lady Rutland o lăsă în plata Domnului, fără s-o prezinte, la o masă de ceai unde mai era un scaun liber. Înţelese însă din tăcerea care se aşternuse că apariţia ei nu era binevenită, aşa că se simţi mult mai bine când îi puse mâna pe braţ cea mai bună prietenă a ei din şcoală şi îi auzi vocea cunoscută exclamând:

— Amber, nu-mi vine să cred că eşti tu! Ce bine îmi pare să te văd!

În ultimul trimestru de şcoală, se puseseră de acord, la sugestia lui Amber, să nu-şi scrie. Amber credea că drumurile lor aveau să se despartă şi, ştiind ce idei stricte avea Beth, nu voise să-şi inoportuneze prietena de la pension, agăţându-se de prietenia ei, mai ales că era o asemenea diferenţă de clasă între ele. Acum, desigur că lucrurile stăteau altfel – cel puţin deocamdată, când Amber frecventa aceleaşi cercuri ca şi colega ei de şcoală.

În câteva clipe, Beth o luă pe Amber de acolo ca s-o prezinte mamei sale, care o salută cu atâta bunătate neprefăcută, că fetei aproape îi veniră lacrimi în ochi.

Contesa de Levington era o versiune mai în vârstă şi mai mondenă a fiicei sale. Aveau aceleaşi trăsături şi un ten frumos de englezoaice, însă părul lui Beth era mai blond decât al mamei sale. Uitându-se la mama lui Beth, Amber vedea cât se poate de clar cum va fi prietena ei, mai târziu, în viaţă. Contesa era, fără îndoială, o mamă iubitoare.

Contesa dădu iute din cap, confirmând astfel că, da, îşi amintea că Beth îi vorbise adesea de Amber, prietena ei de la pension.

— Parcă tatăl ei era rus, nu? o întrebă pe Beth, cu o dezinvoltură exersată.

— Ce faci aici? a fost prima întrebare pe care i-a pus-o Beth când au rămas singure. Credeam că vrei să mergi la şcoala de artă.

— Am vrut, dar nu m-a lăsat bunica. A plătit-o pe mama lui Louise să mă scoată în lumea bună.

Gata, o spusese, şi îşi ţinea capul sus, chiar dacă, în adâncul sufletului, se temea de ce ar putea gândi Beth. Dar, spre uşurarea ei, singura remarcă a lui Beth a fost una compătimitoare.

— Trebuie să fie un chin pentru tine să stai sub acelaşi acoperiş cu Louise.

Amber scoase un oftat din toată inima.

— Aşa e.

Beth o strânse un pic de braţ.

— Nu te mai necăji. Am s-o rog pe mămica să aibă grijă să fim invitate la aceleaşi petreceri. Să termin şcoala la Paris a fost *îngrozitor,* mai rău ca pensionul, iar acum trebuie să mă duc la şcoala Vacani să învăţ să fac reverenţe, şi doar ştii ce stângace sunt.

— Şi noi am făcut asta, zise Amber. La început, nu aveam nicio speranţă că voi reuşi.

— Chiar aşa? Este mult mai bine decât să reuşeşti de prima dată.

Amber nu părea convinsă, aşa că Beth îi zise:

— Mămica spune că fetele care învaţă să facă reverenţa perfectă de la prima lecţie sunt întotdeauna acelea care se încurcă la prezentare. Ai grijă, vine Louise, o preveni ea.

— Ce tot vorbiţi voi aici? întrebă Louise bănuitoare.

— Tocmai îi spuneam lui Amber ce mult mă bucur s-o văd aici.

— Nu e aici decât pentru că mamei i s-a făcut milă de ea, îi spuse Louise lui Beth pe un ton tăios.

Amber şi Beth schimbară între ei nişte priviri pline de subînţeles.

Deşi nu ştiau, cele trei fete alcătuiau împreună o privelişte frumoasă – Beth, cu părul ei moale, de un castaniu-deschis, şi expresia blândă de pe faţă; Louise, cea mai înaltă dintre ele, cea mai „în cunoştinţă de cauză”, cu părul ei tuns scurt, la fel de lucios şi de negru ca pana corbului şi cu ochii albaştri umbriţi de gene lungi. Dar Amber, cu părul ei blond-roşcat, cu ochii aurii şi adânci şi cu osatura ei perfectă, era aceea care conferea o adevărată frumuseţe acestui „trio” drăgălaş.

— O să ai propriul tău bal de debut, nu-i aşa? o întrebă Louise pe Beth.

— Da, îi răspunse Beth. Mama îşi face deja griji că n-o să găsească destui tineri pe care să-i invite, mai ales dacă se dau şi alte baluri în aceeaşi seară. Ar fi o tragedie să nu

avem suficienţi dansatori.

— Ce, cavaleri din ăia cu caş la gură? întrebă Louise cu dispreţ. Cine vrea să danseze cu ei? Eu, în niciun caz nu vreau. Eu vreau să dansez cu un bărbat *adevărat,* atrăgător şi… periculos.

— Din ce ne-a spus contesa, şi anume să nu ne urcăm în taxi cu nişte tineri imberbi, reiese că şi ăştia *sunt* periculoşi, preciză Amber.

— De ce? Pentru că ar putea încerca să ne fure o sărutare? Louise scuturã cu putere din cap. Eu, personal, aş vrea să aflu cum e să fii sărutată. Voi nu?

Beth părea şocată, dar Amber răspunse cu sinceritate:

— Depinde de cine mă sărută.

— Păi, sigur că da. Tipul trebuie să fie arătos şi bogat, deşi cred că, în cazul tău, Amber, tot ce contează e să poarte un titlu nobiliar.

— Tot o viperă a rămas, afirmă Beth furioasă, după ce plecă Louise. Nu s-a schimbat deloc.

Amber nu spuse nimic. În fond, ce-ar fi putut să-i răspundă, din moment ce vorbele lui Louise erau adevărate, mai ales în ceea ce o privea pe bunica ei?

— Ce mă bucur că vom ieşi peste tot împreună! îi spuse Beth lui Amber cu multă căldură în glas. Înainte, mi-era groază, dar acum ştiu că va fi amuzant. Uite, ne cheamă mama.

Amber se dădu înapoi.

— Ce ai? o întrebă Beth.

Stânjenită, Amber îi spuse cum fusese ea exclusă şi ignorată, adăugând că nu voia s-o pună în situaţii jenante, agăţându-se de ea.

— Nu m-ar mira s-o evite oamenii pe Lady Rutland, nu pe tine, îi spuse Beth cu fermitate. N-o prea place nimeni, să ştii.

Şi nici nu prea avea relaţii şi influenţă ca mama lui Beth, a aflat în curând Amber, după ce Beth a insistat s-o ducă la mama ei.

Oamenii care o ignoraseră când o prezentase Lady Rutland erau acum surprinzător de drăguţi cu ea. Fetele care îi întorseseră înainte spatele, îi zâmbeau acum şi le făceau loc, ei şi lui Beth, să se aşeze lângă ele la mesele rotunde la care se servea ceaiul.

Cufundată în conversaţie, Amber observă privirea feroce pe care i-o arunca Louise doar când îşi ridică întâmplător privirea şi o văzu stând la uşă cu o fată din gaşca ei.

Văzând şi ea cum se uita Louise la Amber, fata care stătea la masă lângă ea îi spuse pe un ton conspirativ:

— Aşa este Louise Montford. Ştii, nu-şi pierde deloc timpul. Fratele meu a întâlnit-o la o petrecere restrânsă de Crăciun.

— Ce vrei să spui? o întrebă Amber, curioasă.

Cealaltă fată o privi cu timiditate şi îi spuse dintr-o suflare:

— Ei bine, într-o seară, când ne jucam de-a v-aţi ascunselea, Louise a fost de negăsit ore întregi, şi când a descoperit-o cineva în camera pentru pantofi, a jurat că fusese singură acolo, dar alţii au zis că-l văzuseră pe unul dintre băieţi ieşind pe furiş din acea încăpere cu câteva minute înainte să fie găsită Louise. Apoi, în altă seară, s-a dus după cină la băieţi, în sala de biliard, fiind singura fată de acolo. Unul dintre ei, Edward Fearton, i-a spus fratelui meu că l-a lăsat s-o sărute şi s-a aşezat în poala lui, iar el i-a pus mâna pe genunchi, fără ca ea să-l împiedice. Dacă nu are grijă, are să dea de bucluc.

Amber se gândi în tăcere la cele spuse de vecina ei de masă. Era adevărat că un asemenea comportament necugetat era inacceptabil la o fată de măritat. Uneori, Louise avea ceva năvalnic în ea, şi îi plăcea să-şi asume riscuri şi să încalce reguli. Dar Louise nu putea să-şi bată joc de convenţiile sociale, în niciun caz dacă voia să facă partida de care avea nevoie mama ei pentru a îmbunătăţi situaţia financiară a familiei, adică să se mărite cu un bărbat de aceeaşi poziţie socială ca a ei, dar care să aibă

bani; genul de soţ pe care orice mamă şi-l doreşte pentru fiica ei şi care îşi putea permite să aleagă de nevastă pe una dintre fetele bine educate şi acceptabile din punct de vedere social. Acel gen de bărbat nu era însă dispus să ia de soţie o tânără cu o reputaţie proastă.

— Am impresia că acum te crezi grozavă doar pentru că te-a luat Beth în braţe, o provocă Louise pe Amber mai târziu, după ce se întorseseră la Cadogan Place. Ei bine, nu eşti. Rămâi tot fata de la fabrica din Macclesfield. Ce ţi-a zis Julia Smethington-Blythe despre mine? Să nu cumva să zici că nu ţi-a spus nimic, pentru că am văzut totul. Mi-am dat seama din felul în care îţi şuşotea.

— Mi-a zis că fratele ei te-a întâlnit la o petrecere de familie, atâta tot, îi răspunse Amber cu diplomaţie.

— Un tip *perfect* de anost. Nici nu ştie să danseze şi mai are şi dinţii ieşiţi în afară.

Louise se încruntă. O ura pe Amber aproape la fel de mult pe cât detesta faptul că era săracă. Louise tânjea după o viaţă palpitantă şi după lux; dorea să se ducă în locurile cele mai la modă, purtând cele mai scumpe haine şi bijuterii, la braţul unui bărbat atât de chipeş, încât să întoarcă toată lumea capul după ea.

Louise nu trăise niciodată în belşug. Mama ei rareori vorbea despre altceva în afară de faptul că nu aveau bani. Fata reuşise să meargă la cel mai select pension doar pentru că-i plătise o rudă taxele de şcolarizare.

Mămica nu-i spusese niciodată exact ce fel relaţie era între ea şi „vărul Hugh”. Fusese atât de vagă, încât Louise începuse să se întrebe dacă nu erau amanţi.

Pe Louise o interesau foarte mult relaţiile sexuale dintre oameni, mai ales dacă erau clandestine. De fapt, ideea de a face sex i se părea cât se poate de captivantă. Trebuia să fie foarte interesant să fii amanta unui bărbat putred de bogat; un bărbat care să-ţi satisfacă orice capriciu şi să te acopere cu bijuterii. Dar, mai întâi, trebuia, desigur, să se mărite: un soţ bogat, şi pe urmă un amant bogat. Nu se împăca deloc cu gândul că avea doar

şaptesprezece ani şi era tratată ca un copil. De-abia aştepta să crească şi să poată face tot ce îşi dorea.

Invitaţiile se adunau pe consola şemineului din salonul de la Cadogan Place, iar Amber bănuia că veneau şi mai multe de când o luase Lady Rutland sub aripa ei.

Unele mame poate că făceau economie, dar fireşte că, mulţumită bunicii lui Amber, nu se punea această problemă la balul pe care avea să-l dea Lady Rutland pentru Louise şi Amber, după debutul lor oficial în societate.

Lordul Cadogan le dăduse permisiunea de a-i folosi grădinile, aşa că aici se înălţa un cort, iar decoratorii începuseră lucrul la sălile de recepţie.

Unele familii dădeau dineuri restrânse înainte de bal, dar Lady Rutland respinsese această idee, spre uşurarea lui Amber.

Pe lângă alte lucruri pe care reuşise să le pună la punct în săptămâna petrecută la Londra, bunica lui Amber alesese şi florile pentru bal şi meniul pentru supeu – identic cu cel oferit de ducele de Westminster la balul pe care îl dăduse la Eaton Hall pentru casa regală chiar dacă ea nu intenţiona să vină.

Printre invitaţiile ce soseau la Cadogan Place era şi una de la onorabila doamnă Guinness, pentru balul din Buckingham Street numărul 10, din cauza căreia lui Amber i se strânsese stomacul de îngrijorare că Lady Rutland s-ar putea întreba cum ajunsese Diana Guinness să le invite, că, într-un fel sau altul, s-ar putea afla că o cunoscuse pe Amber la Ritz. Se liniştise însă când Lady Rutland afirmase că exista o legătură de rudenie între răposata ei mamă şi familia Mitford a Dianei.

— Am fost şi noi chemate, o anunţase Beth pe Amber când a aflat de invitaţia trimisă la Cadogan Place. Familia mamei este înrudită cu neamul Guinness, dar mama e un pic îngrijorată că mă duc acolo. Beth făcu o mutriţă. Nu cred că mămica aprobă faptul că Diana e aşa de modernă, dar eu cred că e o tipă pe cinste, în cercul ei e şi finul

mamei, care spune că dă nişte petreceri minunate. Beth chicoti. Ca să fiu sinceră, cred că mama nu-l vede cu ochi buni nici pe Teddy, dar sigur că n-o poate spune şi, întrucât el s-a oferit să ne însoţească, nu-l poate refuza. De-abia aştept să mergem acolo.

— Şi eu, încuviinţă Amber cu entuziasm.

Se făcea aproape o săptămână de când nu-l mai văzuse pe lord Robert şi îi era îngrozitor de dor de el, deşi o anunţase că trebuia să plece pentru câteva zile.

Da, îi spusese lui Beth că de-abia aşteaptă să meargă la petrecerea dată de familia Guinness, dar acum, când stătea în faţa oglinzii din camera ei şi Renton îi termina de încheiat nasturii de la mănuşile din piele de căprioară, ca să se ducă la bal, Amber îşi dădu seama, cu tristeţe, că o cuprinde emoţia.

Rochia lui Amber, semnată de Norman Hartnell, avea o culoare *cau-de-Nil*[8] deschis. Corsajul era bordat cu mai multe rânduri de mici strasuri care străluceau în lumină, având un decolteu modest, dar fusta era îndrăzneţ croită, în bie.

Peste ea, Amber urma să poarte o jachetă scurtă cu câteva nuanţe mai închisă decât rochia, dar bordată cu acelaşi satin *cau-de-Nil.*

Părul îi fusese aranjat în bucle libere, iar agrafele care îl susţineau era decorate cu strasuri identice cu cele de pe corsaj.

Poşeta asortată din satin avea exact dimensiunile potrivite pentru a conţine un carnet pentru dansuri, o batistă şi o sticluţă cu parfum. Lady Rutland era împotriva machiajului, deşi Amber ştia că Louise nu ţinea seama de mama ei şi se dădea cu ruj.

— Crezi că arăt bine, Renton? o întrebă temătoare pe cameristă.

Aceasta i se păruse la început cam severă şi exigentă, dar ajunsese repede să-i aprecieze părerile şi bunul gust,

8 Nuanţă de verde

trezindu-se curând că apela la sfaturile ei mai mult decât la cele ale lui Lady Rutland, în ceea ce priveşte eticheta în înalta societate. Amber aflase că Renton crescuse pe domeniul din Norfolk al contelui de Radsbury şi intrase în serviciul contesei la paisprezece ani, fiind hotărâtă să avanseze în ierarhia personalului, până când se ivise un post de cameristă în Londra, la una dintre prietenele contesei, iar apoi se angajase la Cadogan Place, după moartea stăpânei de dinainte.

Renton îi spusese lui Amber că fusese cât pe ce să se întoarcă în Norfolk să locuiască într-o căsuţă cu sora ei, care se pensionase, când o chemase la interviu bunica ei.

— Mi-am dat imediat seama că doamna Pickford este o femeie cu capul pe umeri, îi spusese Renton lui Amber, care se miră de aprobarea din vocea ei, şi că ştie cum să-i trateze pe oameni.

Amber se simţea recunoscătoare faţă de bunica ei pentru că o alesese pe Renton să-i fie cameristă.

— Arătaţi aşa cum trebuie, îi spuse acum Renton, dăruindu-i unul din rarele ei zâmbete.

Amber realiză că Renton era, de fapt, la fel de exigentă ca bunica ei.

*

Strada pe care se afla casa familiei Guinness era plină de automobile conduse de şoferii care aduceau invitaţii la petrecere, însă, în timp ce Louise se enerva din cauza întârzierii şi era nerăbdătoare să coboare din maşină, Amber se mulţumea să se uite atent la femeile pe care le recunoştea din ziare şi revistele mondene; femei ca Emerald Cunard, care purta o rochie de satin alb cu o capă de mătase neagră, de care ea îşi dădu imediat seama că era semnată de Schiaparelli. În cele din urmă, maşina lor se apropie suficient de mult de intrarea în casă pentru ca ele să coboare, rochia de mătase brun-roşcată a lui Lady Rutland foşnindu-i pe când urca treptele de la intrare.

Odată ajunse înăuntru, o servitoare zâmbitoare le luă mantourile.

Amber făcu ochii mari când văzu ce adânc era decolteul rochiei trandafirii a lui Louise, cu siguranţă mult mai adânc decât fusese la ultima probă.

Eleganta sală de recepţii de la etajul întâi era plină de oameni care vorbeau atât de tare, că nu puteai să auzi muzica pe care o cânta cvartetul din anticameră.

Un chelner care ducea o tavă cu pahare se îndreptă spre ele.

— Un cocteil, doamnă?

Amber studie neîncrezătoare lichidul verde aprins, dar Louise şi întinsese mâna după un pahar în timp ce mama ei era întoarsă cu spatele şi stătea de vorbă cu altă însoţitoare. Când termină paharul, mai luă unul, până să revină Lady Rutland la ele.

Amber se simţi uşurată s-o vadă pe Beth, însă uşurarea i se transformă mă bucurie când văzu cine stătea lângă contesă.

Lordul Robert!

Un pic încurcată, contesa o întrebă pe Lady Rutland dacă putea să i-l prezinte pe „finul ei”, iar Amber nu ştiu ce să spună când mâna aceea cunoscută, ascunsă într-o mănuşă albă, o strânse pe a ei.

— Amber, draga mea, dă-mi voie să ţi-l prezint pe finul meu, lordul Robert Devenish, conte de Montclare. Teddy, domnişoara Amber Vrontsky.

Amber îşi ţinu răsuflarea, rugându-se ca Lady Rutland să nu-l recunoască în lordul Robert Devenish pe profesorul care venea în Cadogan Place, în timp ce i se învârtea capul şi o lua cu ameţeală din cauza şocului pe care îl avusese când descoperise că „lordul Robert” al ei era unul şi acelaşi cu „Teddy” al lui Beth.

Lordul Robert îi zâmbea.

— Domnişoară Vrontsky, sper să am plăcerea de a dansa cu dumneavoastră mai târziu.

Avea în ochi privirea aceea poznaşă pe care Amber i-o

cunoştea atât de bine. Inima începu să-i bată mai tare şi simţi că ameţeşte.

Înainte să-i poată răspunde ceva, contesa spuse cu hotărâre în glas:

— Îţi dau voie să dansezi cu Amber, Teddy, cu condiţia să n-o prezinţi prietenilor tăi cheflii.

— Cecil s-ar simţi foarte jignit dacă te-ar auzi făcându-l chefliu, mătuşă Phoebe. Îi place să creadă că duce doar o viaţă un pic dezorganizată, replică Robert, râzând.

Contesa îl privi cu reproş.

— Ei bine, înclin să cred că bunică-tu ar fi de acord cu el.

Imediat expresia de pe faţă i se schimbă, sclipirea veselă din ochii lui fiind înlocuită de o severitate aspră, care îi făcea trăsăturile să pară dăltuite în piatră. Amber era şocată. Nu-l văzuse niciodată atât de ameninţător şi de încordat.

*

— Rochia lui Louise este indecent de decoltată, nu-i aşa? îi şopti Beth lui Amber, sperând să nu fie auzită, pentru că mama ei vorbea cu „Teddy”. Mă întreb cum de-a lăsat-o maică-sa…

— Nu era aşa la ultima probă, îi răspunse Amber tot în şoaptă.

— O face să pară frivolă. Nu-i de mirare că George Ponsonby a ajuns aşa uşor la ea.

Amber se uită în direcţia în care se afla Louise şi observă că vorbea un bărbat brunet, de înălţime medie. La fel ca mai devreme, ceva din purtarea lui Louise o făcu să se simtă stânjenită.

— Uite ce aproape stă de el. Beth părea scandalizată. Mămica spunea săptămâna trecută că George Ponsonby este un vânător de zestre şi un aventurier, aşa că nu se poate avea încredere în el. Acum câţiva ani, a fost un scandal imens când o biată fată a spus tuturor prietenelor

ei că urmau să se logodească şi apoi el a părăsit-o. Familia ei a trebuit s-o trimită în străinătate. Se vorbea că... ştii tu...

— Ce? întrebă Amber, nedumerită.

Beth se aplecă mai mult spre ea.

— Se zicea că aşteaptă un copil şi că de aceea trebuia să plece în străinătate.

Amândouă se uitau la Louise, care dansa acum cu George Ponsonby. Era într-adevăr chipeş, dar arăta prea sclivisit, cu părul lui dat cu briantină şi cu un zâmbet mereu întipărit pe faţă. O ţinea pe Louise prea strâns în braţe, iar ea, departe de a fi stânjenită, părea încântată de atenţia pe care i-o acorda.

— Mama a spus mai înainte că purtarea lui Louise este prea îndrăzneaţă şi că deja a dat naştere la bârfe, adăugă Beth.

Louise dansa din nou cu George Ponsonby, când lordul Robert o conduse pe Amber pe ringul de dans.

— De ce mama lui Beth îţi spune Teddy? îl întrebă ea.

— Aşa mă alinta mama când eram mic. A murit când aveam doi ani şi, deoarece mătuşa Phoebe era prietena ei cea mai bună, îmi spune tot aşa.

Amber îl privi cu milă.

— Trebuie să-ţi fost foarte greu fără mamă.

— Da, cam aşa.

Vocea îi era spartă, aşa că Amber ghici că dorea ca ea să schimbe subiectul.

— M-am simţit aşa uşurată că Lady Rutland nu te-a recunoscut.

— Lady Rutland este genul de persoană care vede doar ce-i place.

Era un dansator excelent. Amber se simţea ameţită de uşurinţa cu care o învârtea pe când pluteau pe ringul de dans.

În timp ce o tot rotea, lordul Robert îi spuse:

— Uite-l pe Cecil cu Diana şi cu Ralph Seaforde. Am să dau de mare necaz cu mătuşa Phoebe dacă te duc la ei.

Amber se uită în direcţia pe care i-o indicase. Ralph Seaforde era înalt şi suplu, cu părul negru şi tenul de un măsliniu-deschis. Se întoarse să-i privească, şi fără vreun motiv anume, Amber se dădu înapoi de spaimă, ceea ce era o prostie, pentru că el nu se uita la ea. Îl aţintea cu privirea pe lordul Robert...

*

Balul se terminase şi se întorceau acasă. Amber era aşa de obosită, că de-abia mai ţinea ochii deschişi şi o dureau picioarele de cât dansase.

Deşi balul fusese foarte antrenant şi dansase cu lordul Robert, seara o nedumerise oarecum şi nu era atât de fericită pe cât ar fi trebuit să fie, cu toate că nu-şi explica de ce se simţea aşa, în afară de faptul că Robert i se păruse altfel ca de obicei, distant în majoritatea timpului, şi nu o tachinase aşa cum ştia că-i place, recunoscu Amber. Dar nu ar fi admis pentru nimic în lume că acea seară – şi lordul Robert – o făcuse să se simtă cam părăsită şi dezamăgită.

În schimb, Louise nu era deloc obosită. Dimpotrivă, deborda de energie şi entuziasm, era îmbujorată şi ochii îi scânteiau. George Ponsonby era exact genul de bărbat care îi plăcea. Tulburător de chipeş şi periculos, dădea impresia că o putea iniţia în cele mai interesante şi palpitante lucruri. Doar gândindu-se la el, pe Louise o treceau fiori de plăcere. Până acum doar se sărutase prin debarale cu băieţi neexperimentaţi şi urmărise efectul pe care îl avea asupra lor, făcându-le promisiuni pe care nu avea de gând să şi le ţină. Astea erau chestii de şcolăriţă, iar ea nu mai era la şcoală. Era femeie.

Capitolul 9

— Nu te întrebi vreodată cum va arăta viitorul nostru,

Amber?

Erau la un ceai la Savoy, într-o zi în care, după masa de prânz, le amuzase şi le speriase în acelaşi timp o prezicătoare adusă de gazda lor pentru a distra invitaţii.

Era previzibil că Louise avea să fie prima la coada care se formase în faţa cortului multicolor instalat în salon, în care îi aştepta prezicătoarea.

— Nu, îi răspunse Amber lui Beth, tachinând-o, pentru că ştiu cum va fi al tău. Ai să te logodeşti, înainte să se termine sezonul, cu un tânăr încântător, o partidă potrivită, cu un titlu nobiliar şi cu o avere consistentă. O să aibă o moşie mare şi o casă impozantă la Londra, şi odată căsătoriţi, veţi face o mulţime de fetiţe drăgălaşe şi de băieţei arătoşi.

— Şi eu ştiu cum va fi al tău, îi replică Beth. Vei întâlni un artist fermecător şi periculos, care se va îndrăgosti la nebunie de tine, şi tu de el. Are să-ţi ofere inima şi mâna lui. Mai întâi îl vei refuza, dar apoi, când vei vedea că e sincer, ai să accepţi să-i fii soţie şi veţi crea împreună cele mai frumoase modele pentru mătăsuri. Mă întreb ce i-o fi zis prezicătoarea lui Louise – aveam impresia că nu mai iese de acolo.

— Nu ştiu, zise Amber, dar orice o fi fost, sunt sigură că i-a plăcut, pentru că de atunci pare foarte secretoasă şi încrezută.

— Am mari emoţii pentru prezentarea noastră la curte şi am să sar într-un picior când vom trece de asta. Mă bucur mult că suntem programate mai devreme şi nu va trebui să aşteptăm până în iunie; tu nu?

Urmau să fie prezentate în ziua următoare, iar Amber era de acord cu Beth, încercând să-şi stăpânească, la rândul ei, teama.

— Lady Rotherford, naşa mea, a acceptat invitaţia mamei la balul meu. Beth roşi uşor. Fiul ei, Alistair, o va însoţi. Nu l-am văzut de secole, dar mi-amintesc că era foarte amuzant, însă bineînţeles că pe primul loc este balul. Ţi-am zis că Teddy a insistat s-o însoţească pe mămica?

Beth îi aruncă o privire ironică. Ştii ce cred? Am impresia că Teddy este îndrăgostit de tine. Are să fie duce după moartea bunicului său şi e putred de bogat.

Amber pufni în râs.

— Sigur nu e, negă ea.

Adevărul era că şi ea se putea îndrăgosti de *el,* recunoscu Amber în sinea ei. Normal că n-avea de gând să-i spună lui Beth, aşa cum nu-i mărturisise nici că îl cunoscuse pe Robert înainte să i-l prezinte mama ei. Era secretul ei şi numai al ei, acela care îi făcea inima să tresalte de câte ori se gândea la Robert.

*

— Ne-am distrat bine împreună, nu-i aşa?

Amber dădu din cap că da.

Erau în cafeneaua de pe acoperişul magazinului Selfridges, iar lordul Robert era îmbrăcat în costumul lui de profesor.

— Nu mi-am dat seama că tu şi Beth sunteţi prietene atât de bune.

Brusc, pe Amber o cuprinse teama.

— Dar asta n-are nicio importanţă, nu?

— Sigur că nu. Acum eşti atât de ocupată, că în curând n-o să mai ai timp pentru un profesor bătrân ca mine.

Amber era cât pe ce să protesteze, dar lordul Robert îşi urmă vorba:

— Ceea ce e foarte bine. Cred c-am fi descoperiţi dacă am continua micul nostru joc mai mult timp şi, cu toate că a fost pe cât de încântător, pe atât de inocent, ultimul lucru pe care îl doresc e să-ţi fie pusă reputaţia sub semnul întrebării.

Lui Amber îi tremură mâna când puse pe masă ceaşca de porţelan.

— Da, sigur, ai dreptate. Ştiu şi eu lucrul ăsta.

Aşa şi era. Amber învăţase multe despre viaţă în

scurta perioadă petrecută la Londra. Dacă Beth fusese şocată şi revoltată de felul în care dansase Louise cu George Ponsonby, cum ar reacţiona dacă ar afla că Amber ieşise de atâtea ori singură cu lordul Robert? Societăţii londoneze îi plăcea să bârfească, şi uneori o făcea cu răutate. Reputaţia unei fete de măritat trebuia să fie fără pată; un scandal ar distruge-o.

Blândeţea iubitoare care domnea între părinţii ei părea să aparţină unei alte lumi, aflate foarte departe de cea în care trăia acum. Lumea vorbea fără ocolişuri despre amanta prinţului, o femeie măritată, desigur. Erau aşa multe reguli de învăţat şi coduri de înţeles. Fusese şocată când auzise că Diana Guinness, pe care Amber o adorase ca pe o eroină, vorbea pe faţă despre devotamentul lui Evelyn Waugh faţă de ea şi îi permisese scriitorului să se mute, practic, la ea şi la Bryan, ca să-şi lingă rănile după divorţ.

În societate, odată ce o femeie se mărita şi îi dăruia soţului un moştenitor, era considerată, precum aflase Amber, perfect liberă să-şi ia un amant. Chiar şi Beth, care era atât de strictă şi de corectă, vorbea pe faţă despre relaţiile cuplurilor necăsătorite.

Un bărbat din aristocraţie avea pretenţia ca amanta lui să fie invitată la aceleaşi evenimente sociale la care mergea şi el, cu condiţia ca arborele ei genealogic să i se pară gazdei acceptabil din punct de vedere social. Cei doi puteau fi invitaţi împreună la petreceri de mai multe zile, însă trebuia să li se dea camere separate, dar suficient de apropiate. Când avea o aventură, prinţul de Wales îşi înconjura întotdeauna amanta cu o mână de prieteni intimi, dintre care, uneori, făcea parte chiar soţul acesteia.

Mai exista şi alt gen de metrese – acelea pe care amanţii lor le instalau în case luxoase, aflate departe de ochii lumii, în pădurea St. John, unde le vizitau. Acestea erau, în general, dansatoare sau actriţe. Puteau să-şi însoţească nobilii amanţi la Cannes sau la Monte Carlo; să se ducă împreună cu ei la Grand Prix sau la petreceri mai

deocheate, însă nu puteau merge cu ei la acel gen de evenimente protocolare la care se putea afişa un aristocrat cu amanta sa de origine nobilă.

Existau şi soţii de nobili care jucaseră pe scenă înainte de a se mărita, dar erau foarte puţine.

Singurul lucru care nu se putea negocia era că o fată de măritat trebuia să-şi păstreze reputaţia nepătată.

Pe Amber mai că o podidea plânsul la gândul înfricoşător că societatea ar putea s-o condamne. Totuşi, nu putea să-l pună pe lordul Robert într-o situaţie jenantă, făcându-i o scenă. Îi fusese atât de dor de el – fusese aşa drăguţ cu ea –, dar ea nu era decât o tânără fără experienţă, pe când el era un bărbat monden şi atât de arătos, că putea să aibă orice fată dorea. Nu se putea aştepta ca el să se îndrăgostească de ea, se gândi Amber, cuprinsă de deznădejde în timp ce înserarea se pogora pe Oxford Street. Asta se întâmpla doar în basme, iar ea avea destulă minte să nu-şi facă speranţe deşarte.

*

Louise tremura de dorinţă şi de nerăbdare în pragul magazinului Harvey Nichols. Aleseseră acest loc de întâlnire deoarece, aşa cum spunea George, dacă îi vedea cineva acolo, Louise putea foarte bine să pretindă că făcea cumpărături şi că au dat întâmplător nas în nas.

Fata ştiuse din clipa în care el o privise într-un anumit fel la balul dat de familia Guinness că se vor mai vedea. Dacă nu i-ar fi propus el, ar fi găsit ea o modalitate să se asigure că drumurile li se vor întâlni din nou.

Louise se înfioră iarăşi, însă de această dată, doar de plăcere. Se simţise aşa de importantă când George o remarcase pe ea dintre toate fetele de acolo. Fireşte că-i cunoştea reputaţia, dar asta îl făcea şi mai atractiv în ochii ei.

El credea probabil că o poate seduce, însă ea avea de gând să-l facă să se îndrăgostească de ea. Louise

descoperise de la o vârstă fragedă ce uşor şi plăcut era să învârţi bărbaţii pe degete. Era ceva în ea care tânjea după o viaţă palpitantă.

Louise de-abia aştepta ziua în care va ajunge şi ea una dintre acele femei strălucitoare, care trăiau în lux şi cărora li se satisfăcea orice capriciu. Viaţa după care tânjea Louise nu era aceea pe care i-o rezervase mama ei: o viaţă stupidă şi plictisitoare de femeie măritată cu un bărbat la fel de stupid şi de plictisitor, dar cu acelaşi statut social ca ea, căruia trebuia să-i fie recunoscătoare că a luat-o de nevastă fără zestre. Nu! Ceea ce-şi dorea Louise era viaţa acelor femei frumoase, mereu însoţite şi răsfăţate de amanţii lor bogaţi şi, adeseori, mult mai în vârstă decât ele; un stil de viaţă care să-i permită să aibă rochii frumoase şi bijuterii scumpe şi să facă parte din acele cercuri deşuchiate, care trăiau intens, într-o desfătare continuă, care mergeau de la cazinourile de pe Riviera franceză la cluburile dubioase din Londra, care călătoreau cu maşini moderne şi rapide şi cu iahturi de lux, care se cazau la cele mai renumite hoteluri, care mâncau numai specialităţi rafinate şi se afişau peste tot ca să stârnească admiraţie; să fie dorită de bărbaţi şi invidiată de femei, şi întotdeauna strălucitoare ca o stea ce atrage atenţia tuturor.

Amantul ei o va adora şi o va acoperi cu daruri – un cal de curse sau doi; o mulţime de bijuterii, se înţelege; o casă frumoasă în capitală şi o vilă în sudul Franţei. Nimic din ce-i va cere nu va fi prea mult, dorinţele ei vor fi lege. Şi, desigur, vor mai fi şi alţi bărbaţi în viaţa ei, tineri, extrem de arătoşi, care o vor dori cu patimă şi o vor adora.

Pe toate acestea şi le dorea. Şi le va avea, se jură Louise în sinea ei.

Relaţia ei cu George Ponsonby nu însemna decât începutul.

Era conştientă că nu se putea mărita cu George, şi nici nu-şi dorea. Nu era îndeajuns de bogat, dar va fi pentru ea o victorie să-şi adjudece această cucerire, mai ales că tânărul avea o reputaţie atât de proastă. Va fi privită cu

admiraţie ca fiind singura femeie care îl pusese cu botul pe labe.

Se opri un taxi; George coborî şi îi zâmbi. Louise nu îi întoarse zâmbetul.

— Ai întârziat, îi spuse ea bosumflată. Tocmai voiam să plec acasă.

Când el îi trânti un ironic „Mincinoaso!”, ochii lui Louise scăpărară văpăi.

— Noi doi suntem la fel. Ştim ce vrem şi nu ne lăsăm până nu punem mâna pe acel lucru. Şi acum, chiar vrei să intri la Harvey Nichols sau căutăm un loc mai ferit? Ştiu un club nu prea departe de aici, unde se fac cele mai păcătoase cocteiluri.

— Asta-i o prostie, îi spuse Louise, refuzând să cedeze senzaţiei de beatitudine pe care o simţea deja. Era aşa de palpitant, pentru că era periculos. Se juca cu focul, şi o ştia foarte bine.

George mirosea a colonie de santal, cea pe care o folosea întotdeauna, mai tare decât se cuvenea pentru „un gentleman englez”. Purta un costum gri-închis cu dunguliţe albe şi roz şi o cămaşă albă cu cravată maro de mătase. Era, aşa cum ştia şi Louise, un pic prea elegant, hainele îi veneau un pic prea bine, pălăria îi era înclinată un pic prea şmechereşte şi siguranţa lui de sine se degaja ostentativ din mersul lui fudul.

— Cum poate fi un cocteil păcătos? îi replică ea.

— Vino cu mine şi ai să vezi.

Capitolul 10

— N-aveai cum să fii mai îngrozită ca mine. Îţi jur că îngheţasem de spaimă şi eram incapabilă să fac cea mai mică mişcare.

— Şi mie mi-era foarte frică…

— Păi, tu ai avut noroc. Eu tremuram ca frunza şi

eram sigură că o să-mi cadă din păr toate agrafele cu care era prinsă diadema.

— Nici nu-mi mai amintesc dacă am făcut reverenţa, aşa speriată eram…

Calvarul prezentării se terminase, în sfârşit. Numele lui Beth, Amber şi Louise, la fel ca ale celorlalte *débutantes,* fuseseră anunţate cu voce tunătoare de un valet în livreaua casei regale, şi fetele făcuseră reverenţa cuvenită în faţa regelui şi a reginei, după care pozaseră pentru fotografii, iar acum plutea în aer o senzaţie de uşurare, care li se urca la cap ca un vin tare.

Cu glasuri stridente de atâta emoţie şi descărcare nervoasă, fetele îşi povesteau una alteia cât de înspăimântate fuseseră.

Amber se simţea aproape ameţită de eliberarea care, pentru ea, era mai mare decât pentru celelalte. Ele cunoşteau de mici rolul pe care trebuiau să-l joace la prezentarea formală, care era unul din multe altele. În cazul ei, lucrurile stăteau altfel. Se simţise stângace şi stânjenită, intimidată uneori de celelalte fete, mai ales la început, şi speriată de ambiţiile pe care le avea bunica în privinţa ei. Speriată şi de gândul că o va dezamăgi. Dar acum, măcar trecuse de acest obstacol şi nu mai trebuia să se teamă de mânia bunicii ei, cel puţin în această privinţă.

Nu avea idee ce îi rezerva viitorul, dar scăpase de chinul acestei prezentări nedorite, recunoscu Amber. Nici nu îndrăznea să se gândească prea mult la viitor şi să-şi facă speranţe. Ştiind ce-şi dorea bunica ei în ceea ce o privea, devenise prea vulnerabilă şi temătoare. Doar printr-o minune ar putea să aibă viitorul dorit, în care să existe loc pentru o iubire ca aceea a părinţilor ei, dar şi pentru propria ei pasiune legată de mătase, cu tot ce însemna aceasta – fir, material şi imprimeu.

Însoţitoarele obosite îşi conduceau protejatele la maşinile care le aşteptau, dorindu-şi doar să meargă acasă şi să se culce, şi nicidecum să se ducă la unul din multele baluri din acea seară. Numai unul dintre acestea avea să fie

considerat senzaţia sezonului, şi de el îşi va aminti toată lumea şi îl va folosi ca etalon pentru celelalte baluri. Lady Rutland spera, bineînţeles, că al ei va fi acela, la fel ca toate celelalte amfitrioane. Totuşi, numai presa mondenă va hotărî care a fost cel mai reuşit.

Cât timp fuseseră la curte, aşteptând prezentarea, o armată de magicieni îşi ţesuseră vrăjile la Cadogan Place, pregătind tot ce era necesar pentru primul bal al fetelor, sau cel puţin aşa i se păruse lui Amber când văzuse prin geamul maşinii luminiţele sclipind în copaci şi corturile frumos decorate.

Dar Lady Rutland nu-şi permise să se minuneze, ci le grăbi pe debutante să intre în casă şi să se lase pe mâinile pricepute ale lui Renton, pe care trebuia s-o prevină că invitaţii urmau să sosească la bal în doar o jumătate de oră.

— Nu vă faceţi griji, doamnă, totul e aranjat. Bucătăreasa le-a şi trimis sus o cină frugală pe care s-o servească înainte să-şi pună rochiile de bal.

De la fereastra camerei sale, Amber putea să vadă grădinile. Îi auzea pe cei din orchestră acordându-şi instrumentele. I se strânsese prea tare stomacul de spaimă ca să poată mânca măcar codul la cuptor trimis de bucătăreasă. Mirosul de vopsea proaspătă se simţea încă în casă, chiar şi aici sus, în camera ei. Era o seară înmiresmată, o seară perfectă pentru un bal.

Renton intră zorită în cameră, dând supărată din cap când văzu că Amber nici nu se atinsese de mâncare.

— Îmi pare rău, Renton, se scuză ea. Chiar nu pot.

— Ei bine, acum sunteţi două, pentru că nici domnişoara Louise n-a mâncat nimic. Hai să scoatem atunci rochia asta de curte şi să ne-o punem pe cea de bal.

*

— O, Amber, totul e aşa de frumos! spuse admirativ Beth, cu răsuflarea tăiată, după două ore, în timp ce stăteau una lângă alta într-unul din corturi, îmbujorate şi

gâfâind după atâta dans, sorbind din cocteilurile negre-argintii de şampanie, special preparate pentru bal.

Interiorul cortului era îmbrăcat în mătase de culoarea sidefului, împodobită din loc în loc cu funde albe cu negru şi cu bucheţele de flori albe şi argintii, care se asortau cu cele de aceeaşi culoare din vasele imense de afară. Tavanul de satin negru era acoperit cu norişori de tul alb şi presărat cu micuţe stele argintii. Pe mese erau feţe de masă negre cu argintiu, iar luminile blânde învăluiau scaunele poleite cu argint, cu funde de mătase albe şi negre, prinse de spătarele pictate cu bucheţele de gardenii albe şi frunze argintii. Era o îmbinare simplă de culori, de care Amber fusese îngrijorată că ar putea părea mohorâtă, în comparaţie cu exuberanţa de culori de la balurilor mascate sau tematice, care erau la modă. Dar totul arăta, pur şi simplu, superb.

Chiar şi rochiile pe care le purtau Amber şi Louise fuseseră alese în aşa fel încât să se armonizeze cu acea îmbinare de culori. Louise purta o rochie din dantelă argintie peste una de mătase albă, decoltată îndrăzneţ la spate, ca să i se vadă pielea smeadă prin dantelă.

Părul îi fusese tăiat foarte scurt, ceea ce o avantaja, dar era supărată că mama ei nu-l invitase pe George Ponsonby.

Rochia lui Amber era croită pe bie, în stilul lui Vionnet, în clini din satin alb, de zece centimetri lăţime, şi alţii mai înguşti, din material cu steluţe de argint. Şi Amber se tunsese, dar nu aşa de scurt ca Louise, iar buclele îi erau strânse în două clame cu diamante în formă de inimi.

Mai târziu, când o auzise fără să vrea pe Emerald Cunard spunând cuiva pe un ton aprobator că acele culori pale din rochiile debutantelor şi albul dominant al corturilor îi aminteau de eleganţa renumitelor camere decorate în alb ale lui Syrie Maugham[9], inima lui Amber se umpluse de atâta mândrie, încât se temea să nu-i plesnească.

---

9 Celebră decoratoare de interioare din Anglia (n.tr.)

Chiar şi Lady Rutland zâmbea, primind cu graţie laudele invitaţilor, deşi Amber ştia foarte bine că acestea i se cuveneau bunicii sale, cea care organizase absolut totul. Amber nu putea să înţeleagă de ce o persoană ca bunica ei, înzestrată cu atât de mult bun gust, întorcea spatele unui material care, în ochii ei, era cel mai rafinat dintre toate.

Deşi mai avea mult până să se termine, balul fusese deja declarat un succes. Amber îşi umpluse carnetul de dansuri de două ori, graţie bunelor oficii ale lordului Cadogan, care îşi luase în serios rolul de amfitrion şi mobilizase la dans o serie de tineri curajoşi, de origine nobilă, din garda regală, care erau risipiţi printre musafiri, în uniformele lor, ca nişte pete de culoare ce contrastau cu rochiile doamnelor şi cu hainele de seară ale bărbaţilor.

Amber dansase de mai multe ori cu ei, dar cel mai mult cu lordul Robert, care îşi ţinuse promisiunea de a veni la bal.

Lordul Robert... Acum, când se gândea la el, simţea că o doare un pic inima. Îşi spusese că nu are să-şi facă iluzii. Ar fi fost o prostie din partea ei să ia de bune cele spuse de Beth, cum că el se îndrăgostise de ea. Cunoştea probabil o mulţime de fete mai frumoase ca ea şi cu mult mai potrivite ca soţii. La urma urmei, avea douăzeci şi şapte de ani, era cu zece ani mai mare ca ea. Dar nu era căsătorit, îi şoptea un glas firav din minte... Lui Amber i se opri inima în loc când îşi ridică privirea şi îl văzu venind spre ea.

— Sper c-o să-mi mai acorzi un dans, îi spuse el.

Amber i-ar fi acordat cu dragă inimă *toate* dansurile, dacă i-ar fi cerut.

— Numai dacă îmi promiţi să mă duci la West Compton[10], îl condiţionă ea.

Amber îşi dădu seama că propunerea ei îl bucură, căci îi citi în privire o sclipire entuziastă.

— Tocmai am vorbit cu Diana, care mi-a spus să-ţi

10 Sat din comitatul Dorset, Anglia (n.tr.)

transmit că arăţi minunat şi că doreşte mult să fiţi prietene.

— O, ce drăguţ din partea ei!

— Iar Cecil spune că este tare supărat că bunica ta nu i-a cerut să-ţi facă o fotografie formală, dar că o va face oricum, căci are de gând să-i ceară permisiunea lui Lady Rutland.

Amber se obişnuise deja cu stilul emfatic în care se exprimau şi se îmbrăcau cei din cercul lordului Robert, chiar dacă o deranja ceva în felul în care îl privea Ralph Seaforde pe lordul Robert.

Atât lordul Robert, cât şi Cecil îi trimiseseră bucheţele de prins la mână, dar ea şi-l pusese, în schimb, pe cel de la Jay, râzând când lordul Robert o tachinase în privinţa tainicului ei admirator. Fusese aşa de încântată azi-dimineaţă când sosiseră florile, împreună cu un bileţel în care scria că sunt de la Jay, ba chiar impresionată când aflase de la Renton că îi şi telefonase, pentru că voise s-o întrebe ce buchet se potrivea mai bine cu rochia ei.

Dragul de Jay! Ce mult îşi dorea ca el şi Greg să fi fost aici! Lady Rutland şi Louise nu făceau parte din familia ei. De fapt, se simţea mai apropiată de mama lui Beth, căci contesa fusese aceea care verificase cu discreţie dacă îşi ţinea bine buchetul înainte să fie chemată să-şi facă reverenţa, şi tot ea scosese o batistă curată pentru ea, şi una pentru Beth, ca să-şi şteargă lacrimile de după aceea.

*

Lui Louise nu-i plăcea balul de niciun fel. De fapt, era tare supărată. Pe George şi pe mama ei. Înainte să afle că George nu urma să fie invitat şi că nu putea să o înduplece pe maică-sa, îi spusese tânărului că se aştepta să vină la bal şi să danseze cu ea, dar el o refuzase, zicându-i că are o obligaţie anterioară.

— Atunci, scuză-te şi nu te duce acolo, îi spusese ea pe un ton poruncitor.

— Dacă fac asta, trebuie să merite sacrificiul, îi

răspunsese el.

Firește că ea înțelesese ce voia el să spună, dar nu era proastă să se lase astfel păcălită.

Cum ea nu-i răspunsese, el continuase:

— Va trebui să-mi promiţi ceva.

— Ştii că nu pot.

Îi zâmbise într-un fel care o deranjase, spunându-i calm:

— Ei bine, cred că mama ta a fost avertizată să nu o lase pe moştenitoare să întâlnească vreun vânător de zestre. E o bucăţică bună şi, aş spune, foarte atrăgătoare, chiar şi fără banii bunicii ei. Mai că mă face să-mi doresc să am şi *eu* un titlu.

Louise se mâniase atât de tare, că încercase să-i tragă o palmă, dar George fusese mai rapid decât ea, sucindu-i braţul la spate cu atâta putere, că ţipase de durere.

Şi atunci o sărutase. Asta o enervase şi mai mult. Încă era supărată pe el. Supărată şi mânioasă, dar murea de poftă să bea unul din cocteilurile cu care o tratase George. Şi să mai primească una din sărutările lui pătimaşe…

*

Săptămânile petrecute la Londra îi deschiseseră aşa de bine ochii, se gândi Amber în timp ce partenerul de dans îi mulţumea şi se înclina în faţa ei. Idealul pentru ea era încă iubirea dintre părinţii ei, însă acum ştia că, pentru majoritatea tinerelor din clasa lui Beth şi Louise, un soţ potrivit era mai important decât dragostea, căci aşa gândeau şi familiile lor. O partidă bună era esenţială dacă voiau să se bucure de poziţia socială pentru care veniseră pe această lume.

Diana Guinness, de pildă, nu făcea niciun secret din faptul că se bucura din plin de averea lui Bryan. Fără avantajul oferit de o partidă bună, cum aveau să se descurce fiii şi fiicele lor şi să aibă viitorul asigurat? Dacă

beneficiile aduse de poziţia în societate nu meritau efortul, atunci de ce doreau atâtea mame să-şi propulseze fiicele din clasa de mijloc în înalta societate şi de ce aristocraţii se uitau la ele cu dispreţ şi îşi băteau joc de ambiţiile lor? Privilegiile de castă constituiau un teritoriu straşnic păzit şi în mod atât de subtil interzis celor care nu aveau originea necesară pentru a intra pe el, aşa cum erau şi grădinile lordului Cadogan pentru cei care stăteau după gard şi se uitau înăuntru cu ochii holbaţi.

Ea nu dorea să facă o partidă bună, dar înţelegea acum de ce pentru atâtea fete acesta era un ideal în viaţă, recunoscu Amber cu tristeţe, pe când ieşea din cort şi păşea pe una din aleile grădinii, în întuneric, pentru a se bucura de aerul răcoros al nopţii.

Chiar şi Beth îi mărturisise că nu voia câtuşi de puţin să-şi dezamăgească mama şi că spera ca, până la sfârşitul sezonului, să primească o cerere în căsătorie acceptabilă de la un bărbat pe care l-ar putea iubi.

Iubire. Amber nu voia să se gândească la iubire. Fusese minunat să danseze cu lordul Robert. Era atât de amuzant şi se simţea aşa fericită când era cu el, aşa liberă…

Îi atrase privirea o mişcare neaşteptată dinspre copaci, şi două siluete apărură din întuneric. Era ceva în rigiditatea corpurilor lor care îi spunea că avuseseră o oarecare neînţelegere, aşa că se feri din drumul lor, nedorind să-i deranjeze. Tresări puternic când îi şi dădu seama că îi avea în faţa ochilor pe lordul Robert şi Ralph Seaforde.

Seaforde îi spuse ceva lordului Robert, apoi se îndepărtă de el, dar Robert îl urmă, prinzându-l de braţ ca să-l oprească. Seaforde îşi smuci braţul, dar lordul Robert se aşeză în faţa lui ca să-i blocheze drumul.

Acum era clar că se certau, chiar dacă Amber nu auzea ce îşi spuneau. Apoi brusc, atât de brusc şi de şocant, că Amber nu-şi putu crede ochilor, lordul Robert îl îmbrăţişă pe Seafrode, îl strânse la pieptul său şi îl sărută

pe buze. Aşa cum se sărută un bărbat cu o femeie…

Amber se retrase, neputând să creadă ce vedea, voind să se uite în altă parte, dar fiindu-i totuşi imposibil să-şi dezlipească privirea de la ei. Oare nu o înşelau simţurile? Aşa ceva nu era posibil! Poate avea vedenii, poate nu înţelegea ce vedea. Dar ştia că nu e aşa. Clipi din ochii uscaţi de durere, de parcă lucrul pe care îl văzuse îi arsese. Avea o senzaţie groaznică de gol în stomac. Tot ce-şi dorea era să-şi şteargă de pe retină imaginile de mai înainte şi să fugă de acolo, dar când dădu să plece, îl auzi pe lordul Robert strigând-o. Mai mult ca sigur că o văzuse!

Intră în panică. Nu se putea opri să stea de vorbă cu el, nu după cele văzute. Se întoarse şi o luă la fugă prin întuneric, cu inima bubuindu-i în piept.

El o ajunse din urmă după câţiva metri, o prinse de braţ şi îi spuse afectat:

— Amber, îmi pare atât de rău. Ceea ce ai văzut… N-ai cum să înţelegi.

— Te înşeli, înţeleg foarte bine, îi răspunse ea aproape cu violenţă, smulgându-şi braţul din mâna lui şi alergând în direcţia din care se vedeau luminile cortului.

De această dată, el nu se mai luă după ea, iar Amber se bucură.

Sigur că înţelesese. Nu era idioată, orice ar crede el despre ea. Greg îi povestise despre astfel de lucruri, lăudându-se aşa cum fac adolescenţii în faţa unei rude mai tinere, din dorinţa de a o şoca cu noile cunoştinţe pe care le dobândise. Atunci chiar fusese şocată, şi nu prea îi dăduse crezare, dar acum înţelegea. Robert era unul dintre acei bărbaţi care îi preferau pe cei de acelaşi sex cu ei.

Ce proastă era că fusese cât pe ce să se îndrăgostească de el! Fusese atât de *aproape,* îşi spuse Amber cu hotărâre. Doar aproape. Nimic mai mult. Aşa că nu avea niciun motiv să se simtă la fel de umilită ca atunci când pe bunica ei o refuzase Barrant de Vries. Spre mirarea ei, Amber simţi că i se umplu ochii de lacrimi la gândul că bunica ei fusese atât de vulnerabilă în tinereţe. Oare păţise

şi Blanche vreodată aşa ceva? Dacă da, acum nu se mai vedea, pentru că, probabil, îi crescuse o platoşă pe trup, care să-i apere sensibilitatea.

N-avea niciun rost să-i atribuie bunicii nişte sentimente gingaşe pe care poate nu le avusese niciodată sau să se compare cu ea, îşi spuse Amber. Lordul Robert nu o respinsese. Fusese drăguţ cu ea. Era o prostie din partea ei să o doară aşa de mult faptul că-l pierduse.

Orchestra cânta încă aceeaşi melodie pe care o începuse când plecase ea din cort, lampioanele de hârtie colorată răspândeau aceeaşi lumină blândă, iar unele fete încă mai chicoteau şi flirtau cu partenerii lor de dans. Nimic nu se schimbase, şi totuşi, Amber simţea, în adâncul sufletului ei, că de-acum toate vor fi altfel.

Nu numai pentru că se îndrăgostise atât de uşor de lordul Robert; era mai mult de-atât. Cele văzute lăsaseră o urmă adâncă în sufletul ei. Nu putea uita, aşa cum nu se poate şterge o vopsea nepotrivită de pe o bucată de mătase. Un designer priceput reuşea, poate, s-o încadreze într-un nou model şi s-o ascundă astfel, dar avea să ştie întotdeauna că e acolo, cu toate că alţii, care nu ştiau ce s-a întâmplat, nu şi-ar fi dat seama.

Ce înspăimântătoare putea fi dragostea şi câtă durere putea să aducă! Ce derutantă era şi cât de greu de înţeles! Oamenii nu erau mereu ceea ce păreau a fi. Sărmanul lord Robert, ce mult părea că suferă!

Se simţea cu totul altfel acum – mai în vârstă şi mai matură; dar şi mai puternică, recunoscu Amber, pentru că trebuia să fie astfel spre binele ei. Dar cum să aibă atâta putere când fusese aşa de crunt lovită şi trădată? Avusese încredere în lordul Robert şi sperase că sunt prieteni, şi totuşi, în tot timpul în care crezuse că îl cunoaşte, nu-l cunoscuse deloc. Asta o făcea să se simtă foarte singură. Sperase că prietenia lor este un simbol, un reper pentru ea şi viitorul ei, pentru tot ce visa să realizeze. Îi mărturisise visurile ei, crezuse că între ei era o legătură specială. Dar cum ar fi putut să existe aşa ceva, când ea nu ştia despre

el un lucru atât de important? Nu-l cunoscuse deloc. Tot ceea ce ştiuse despre el era o minciună, o iluzie. Cum va mai putea vreodată să aibă încredere în propria judecată?

Oare asta însemna să te maturizezi? Să înveţi să nu ai încredere în oameni, să nu te bizui pe ei, să nu te iei după aparenţe? Să înveţi să accepţi că acolo unde-i dragoste, e şi durere? Putea ea să îndure toate acestea? Cu inima grea, Amber hotărî că trebuie să îndure.

De-acum înainte nu-şi va mai pune niciodată inima pe tavă, se jură ea. Vechea Amber nu mai exista. Noua Amber va fi altfel: mai înţeleaptă şi mai puţin vulnerabilă. Mai puţin înclinată să aibă încredere în cineva.

Capitolul 11

Mai 1930

Săptămânile treceau atât de repede, că Amber abia mai avea timp să-şi tragă sufletul.

Sub stricta supraveghere a contesei, ea şi Beth participaseră la prânzuri, la curse de cai, la ceaiuri şi, desigur, noapte de noapte, la petreceri şi baluri ale debutantelor.

Un grup de fete debutante fusese dus chiar şi la clubul Kit-Cat, unde, pline de emoţie, stătuseră nedespărţite, străduindu-se să nu pară prea impresionate de apariţia prinţului de Wales şi a însoţitorilor săi.

Amber se uitase după lordul Robert, chiar dacă ştia de la Beth că era în vizită la nişte prieteni din Yorkshire. Nu-l mai văzuse din noaptea acelui bal şi, cu toate că se străduise să nu-l întâlnească, tot îi mai era dor de compania lui amuzantă, chiar dacă nu-i mai tresălta inima când se gândea la el.

Persoana pe care ea şi Beth erau sigure că o văzuseră la club era Louise, care stătea într-un colţ împreună cu însoţitorul ei, nimeni altul decât George Ponsonby, după

cum putea să jure Beth.

„Louise o să-şi strice reputaţia; nimeni nu va mai vrea s-o ia de soţie”, prezisese Beth.

Deşi locuia sub acelaşi acoperiş cu Louise, Amber era atât de ocupată cu evenimentele la care ea şi Beth erau invitate să participe, că abia că o mai vedea pe Louise.

Împreună cu Beth încercase să fumeze prima ţigară din viaţa ei, tot chicotind în acest timp. Bietei Beth i se făcuse foarte rău, şi nici Amber nu se simţise prea bine.

Era greu de crezut că trecuse peste o lună de la balul ei, se gândi Amber când se aşeză la micul dejun, după ce îi spusese lui Lady Rutland „bună dimineaţa”.

Amber tocmai îşi bea cafeaua când intră Louise şi luă loc la masă, aprinzându-şi imediat o ţigară. Avea unghiile date cu ojă roşu-închis, iar felul în care trăgea din ţigară şi scotea rotocoale de fum era incredibil de sofisticat, se gândi Amber, puţin invidioasă.

Lady Rutland, care începuse să se încrunte dezaprobator în clipa în care Louise îşi aprinsese ţigara, spuse pe un ton tăios:

— Amber, dacă ţi-ai terminat micul dejun, lasă-mă să vorbesc cu Louise între patru ochi.

Deşi închisese uşa după ce plecase din încăperea unde serveau micul dejun, Amber tot o auzi pe Lady Rutland spunându-i supărată lui Louise:

— Stinge imediat ţigara, Louise. Nu-ţi permit să fumezi la masă. Apropo, este adevărat ce-am auzit – că ai fost la un bar de noapte cu un bărbat?

Nevrând să fie indiscretă, Amber urcă grăbită scările.

Nu ajunse bine în camera ei, că şi intră Louise ca o furtună, fără să mai bată la uşă, vizibil furioasă.

— Tu i-ai spus mamei că m-ai văzut cu George la clubul Kit-Cat, nu-i aşa, turnătoare ce eşti?

— Nu, se apără Amber, nu eu!

Louise nu o mai putea intimida. Era mai sigură pe ea de când o luase lordul Robert sub aripa lui şi de când se întorsese Beth de la şcoala din Paris, ajungând să fie iar

prietene bune.

— Tu i-ai spus, pentru că eşti geloasă, izbucni Louise, ignorând răspunsul lui Amber. Îl vrei pentru tine. Ei bine, îţi pierzi timpul. George nu s-ar uita niciodată la una ca tine, a cărei familie face afaceri.

Amber nici nu-şi dădu osteneala să-i răspundă lui Louise la insultă. Era caraghios ca Louise să creadă că pe ea o interesa George Ponsonby. Amber îl considera egoist, infatuat şi câtuşi de puţin atrăgător.

— Mama poate să spună ce vrea, continuă Louise cu mânie în glas, nici nu mă gândesc să nu mă mai văd cu el.

Până să apuce Amber să scoată o vorbă, Louise ieşi, trântind uşa după ea.

*

— Nu mă văd făcând niciodată un lucru interzis de mama, îi spuse Beth lui Amber, după ce prietena ei îi povestise mai târziu scena.

Se aflau în salonul contesei din casa familiei Levington, aflată în Belgrave Square, şi o aşteptau pe contesă să le însoţească la o recepţie, care avea loc la prânz, la hotelul Savoy.

Pe biroul contesei era un exemplar din *The Times,* iar Amber constată că în articolul de fond existau alte veşti proaste despre numărul crescând al şomerilor. Jay menţionase în ultima lui scrisoare că mai multe fabrici din Macclesfield fuseseră nevoite să concedieze salariaţi din cauza crizei din comerţ ce urmase prăbuşirii bursei de pe Wall Street.

Puteai vedea oameni amărâţi cerşind peste tot în Londra, şi nici guvernul laburist, nici cel conservator nu păreau capabile să remedieze situaţia.

— Mămica va veni în curând, îi spuse Beth lui Amber. Are ceva de vorbit cu tine, dar eu nu trebuie să ştiu nimic. Ah…

Beth se opri din vorbit, căci mama ei tocmai intrase în

cameră şi se uita la ele, scuturând din cap supărată către Beth şi zâmbindu-i apoi lui Amber.

— Amber, draga mea, îi spuse ea, balurile debutantelor se vor sfârşi în curând, aşa că mă întrebam dacă ai discutat cu bunica ta despre ce vei face la vară.

— Bunica nu mi-a spus nimic despre asta în scrisorile ei, îi răspunse ea cu sfială contesei, nefiind prea sigură încotro se îndrepta discuţia.

— Foarte bine. În acest caz, am să-i scriu eu ca să-i cer permisiunea să te luăm cu noi în sudul Franţei luna viitoare – asta, bineînţeles, dacă vrei şi tu.

Dacă vrea? Putea cineva să se îndoiască de asta?

— O, da. Da, vă mulţumesc, îi răspunse Amber cu entuziasm.

Cum să nu fie încântată la gândul că îşi va petrece vara în sudul

Franţei cu Beth, cea mai bună prietenă a ei din toată lumea?

Îi aruncă lui Beth o privire plină de recunoştinţă, iar Beth îi dărui, în schimb, un zâmbet entuziast.

Contesa o anunţă pe Amber că vor fi însoţite de soţul ei, contele, şi de fiul ei mai mare, Henry, vicontele Hollowes, care erau acum în Australia, unde, aşa cum îi spusese Beth, tatăl ei făcea afaceri din creşterea ovinelor şi din minerit. Îi vor însoţi şi copiii, cu dădacele lor, şi anume cei doi fraţi mai mici ai lui Beth şi sora ei, Arabella, încă bebeluş, şi vor sta la Juan-les-Pins, unde contele va închiria o vilă pe timpul verii.

— Mă bucur aşa de mult că vii cu noi în sudul Franţei, îi mărturisi încântată Beth lui Amber, mai târziu, la prânz. Ne vom distra de minune.

— Sigur că da, încuviinţă Amber.

Îi era greu să creadă că va vizita sudul Franţei, regiune în care se duceau atâţia artişti celebri. De-abia aştepta să vadă locurile şi culorile care îi inspirau. Se simţea aşa de uşurată că nu mai trebuia să se uite mereu peste umăr, în speranţa de a-l zări pe lordul Robert.

Sudul Franţei! Ce norocoasă era să aibă aşa o prietenă bună ca Beth şi cât de recunoscătoare îi era contesei că o invitase să vină cu ei!

*

— Dar mi-ai zis că mă duci într-un loc frumos, nu într-un hotel oribil din Brighton! protestă Louise, trăgând nervoasă din ţigară.

Stăteau amândoi în picioare în camera de hotel şi, cu toate că bănuise tot timpul la ce se gândea George, acum, când se confrunta cu acest decor anost, după ce o sfidase pe mama ei de dragul minunatei senzaţii pe care i-o dădeau riscul şi aventura, nu mai găsea nimic atractiv sau palpitant în realitatea de care era înconjurată. Şi, de fapt, George nu mai părea aşa de curajos în atmosfera aceasta dezolantă, ca atunci când se afla în saloanele din Mayfair sau în barurile de noapte deocheate.

În fond, dacă era sinceră faţă de ea însăşi, ceea ce simţea acum nu era deloc atracţie, ci dezgust. Îl detestase pe recepţionerul care zâmbise cu subînţeles când George îi înregistrase ca domnul şi doamna Smith, dar fusese prea şocată ca să mai obiecteze.

Când George îi propusese s-o ducă la Brighton cu maşina, într-un „loc deosebit, ferit de ochii lumii, pe care îl ştiu eu”, Louise îşi închipuise că va intra într-un hotel de lux, unde toate capetele se vor întoarce în direcţia ei ca s-o admire şi unde tinerii arătoşi îşi vor părăsi imediat partenerele, din dorinţa de a-i fi prezentaţi. Ar fi băut şampanie la prânz, fără îndoială, iar apoi cocteiluri, la bar.

Superficială cum era, Louise nu se gândise cum va reuşi să rămână acolo atât de mult timp, fără să găsească o justificare pentru mama ei.

Acum, ajunsă într-o cameră mai mică decât a servitoarei de acasă, cu tapetul cojit şi impregnată cu miros de igrasie şi de mâncăruri grase, i se păru deodată foarte important cum va reacţiona mama la absenţa ei.

— Mi-e imposibil să mai rămân, îi spuse ea lui George, cu prefăcută nepăsare. Nu ştiam că ne va lua aşa mult să ajungem aici. Mama se va înfuria la culme dacă nu mă întorc la timp pentru cocteilul de la Edales.

— Nu mai spune! făcu George aruncându-i o privire care o avertiza că n-avea de gând să accepte un refuz.

Ce palpitant! Şi ce sentiment de putere îi dădea faptul că o dorea atât de mult!

— Da, vreau să mă duci acasă chiar acum, îi spuse ea.

— Iar eu vreau… să fii a mea, îi răspunse George.

Louise încercă să se ferească de el în timp ce acesta se îndrepta spre ea, dar camera era prea mică, aşa că George o trânti pe pat, o luă în braţe şi o strânse cu putere.

— Nu, George! Nu se cade să faci aşa ceva, protestă Louise, prefăcându-se furioasă. Dar era exact cum îşi închipuise: avea un delicios sentiment de putere şi de bucurie, ştiind că George o dorea cu atâta patimă. Dacă putea să-l înnebunească aşa pe George, atunci îi va fi mult mai uşor să manipuleze bărbaţi mai bătrâni – şi mai bogaţi. Pofta de bani i se citea în ochi.

— E prea târziu să te mai joci cu mine, Lou, o avertiză George. Îşi baţi joc de mine de săptămâni întregi, ştii foarte bine. Nu-ţi face griji, o să-ţi placă. Femeilor le place întotdeauna. Nu te mai agita; doar nu vrei să-ţi rup bluza asta frumoasă! Ce va zice mămica?

Acum, Louise era într-adevăr furioasă, nu se gândise că lucrurile vor merge aşa departe. Să flirteze cu George era una, dar să-l lase „să-i facă felul” alta.

Până la urmă, Louise reuşi să scape de el şi s-o ia spre uşă, dar aceasta era încuiată şi, cât timp încerca ea în zadar s-o deschidă, George o înşfăcă şi o târî înapoi în pat.

Categoric că nu asta îşi dorise şi nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile. George o trăgea de haine, dezbrăcând-o repede cu mâinile lui pricepute, în ciuda protestelor şi zbaterilor ei, până rămase doar în cămăşuţa de mătase roz-pal şi slipul asortat, bordat cu dantelă.

Imediat ce George îi dădu drumul şi se ridică să-şi

scoată hainele, din instinct, Louise îşi acoperi sânii cu mâinile. N-avea să-l lase să vadă că îi era frică. Bărbaţii ca George n-aveau milă de femeile care plângeau şi se rugau; trebuia să se apere singură de un bărbat ca George. Louise o ştia instinctiv.

Poate că era emoţionată, dar şi destul de curioasă să se uite la el. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol, deşi îi era cunoscută bucata aceea de carne umflată, ţanţoşă şi dornică, pentru că George îi dăduse voie să pună mâna pe ea de mai multe ori, ba chiar o dată se descheiase la pantaloni şi îi băgase mâna în chiloţi, ca să-l atingă cu adevărat.

Nu se aşteptase să fie aşa urâtă, nici să aibă punguţa aceea ciudată de carne, ce îi atârna dedesubt.

— Îţi place ce vezi? o întrebă George. Nu vrei să te uiţi mai cu atenţie?

Ea încercă să pară nepăsătoare, aşa că ridică din umeri, dar îşi pierdea vremea, pentru că George îi dădea deja jos bretelele de la cămăşuţă ca să-i dezgolească sânii, pe care îi luă în mâini şi începu să-i frământe, trăgând-o tare de sfârcuri.

Se relaxă un pic atunci când el începu s-o sărute – cu asta era obişnuită –, dar când îşi mută gura pe sâni, se încordă din nou, devenind şi mai crispată când îl simţi trăgând-o de sfârcuri şi sugându-i-le, întâi pe unul, pe urmă pe celălalt. O senzaţie necunoscută îi străbătu corpul, provocându-i în pântec o durere vagă, care creştea în intensitate. Deodată, George o muşcă uşor de sfârc, iar ea ţipă şi se trase într-o parte, dar el o aduse din nou lângă el, strecurându-şi mâna în chiloţeii ei, frământând-o aproape brutal în locul acela secret, în care se atinsese şi ea înainte, dar niciodată aşa ca George, care îşi vâra degetele, fără să-i bage în seamă ţipetele de durere, frecând locşorul acela magic, pe care îl descoperise şi ea în timp ce se mângâiase, până când Louise nu mai fu în stare să găsească o cale de a i se împotrivi lui George, pentru că nu mai putea deloc să gândească, doar să continue ceea ce făcea; arcuindu-şi

spatele, gemând şi strigând, protestând când George abandonă sursa care-i oferea ei plăcere, punându-i în schimb o pernă sub şolduri, pentru ca apoi să se urce deasupra ei, sprijinindu-se în genunchi şi înfigându-se încet în ea, ignorând încordarea trupului ei, care îi cerea să se oprească.

El însă nu voia să se oprească, şi pe urmă, ca printr-o minune, durerea încetă, şi senzaţia pe care i-o producea el înfigându-se tot mai adânc şi mai repede în ea deveni o provocare pe care era tentată s-o accepte, iar apoi o dorinţă ce o făcu să ţipe.

Când el gemu şi se încordă, Louise se întrebă temătoare dacă i se întâmplase ceva, deşi era înăuntrul ei, însă înainte să intre în panică, el gemu din nou şi se mişcă violent în ea, scoţând apoi un strigăt de satisfacţie şi prăbuşindu-se peste ea.

Nu fusese deloc aşa cum se gândise. George se purtase aşa de brutal, uneori prea brutal. Şi tot efortul şi transpiraţia, precum şi lichidul acela lipicios care i se scurgea printre picioare acum, că George se dăduse jos de pe ea.

— Ei, ţi-am zis c-o să-ţi placă, nu-i aşa?

Louise şedea pe pat în capul oaselor, acoperindu-şi sânii cu pătura, şi fuma o ţigară pe care tocmai i-o aprinsese George, în timp ce acesta stătea acum lungit lângă ea, cu capul sprijinit de perne, uitându-se la ea cu o expresie infatuată pe chip.

— Nu, nu mi-a plăcut deloc, negă ea pe un ton tăios.

Era încă furioasă pe el pentru că îi forţase mâna.

George pufni în râs.

— Zău? Atunci ce-a fost cu rugăminţile de genul: „O, George, te rog, o, George, te rog. O, o…”? o imită el râzând.

Ei bine, îi plăcuse, recunoscu Louise în sinea ei, dar tot mai era supărată pe el. Nu într-un loc ca acesta se aşteptase ca să-şi piardă virginitatea. Merita mai mult. Dar o să-l facă ea să plătească…

Capitolul 12

Lady Rutland nu era deloc mulţumită că Amber fusese invitată la dineul restrâns de dinaintea balului pe care îl dădeau părinţii lui

Beth în seara ei de debut, pe când Louise nu, însă, deoarece bunica ei nu numai că-i scrisese, dar îi şi telefonase să-i spună cât se bucura că avea să meargă în sudul Franţei împreună cu Beth, Amber se simţise îndreptăţită să ignore supărarea lui Lady Rutland.

Reşedinţa lordului Levington şi a soţiei sale din Belgrave Square era mult mai impozantă decât cea a lui Lady Rutland din Cadogan Place; florile pentru decorarea sălii de bal fuseseră trimise de la serele din Chevenely, moşia lor din provincie, şi fuseseră special cultivate pentru balul lui Beth.

Întrucât era prima dată când îl întâlnea pe contele de Levington, Amber îşi făcuse griji că s-ar putea să nu fie pe placul acestuia şi că invitaţia în sudul Franţei ar putea să cadă. Totuşi, spre uşurarea ei, lordul Levington o tratase cu multă amabilitate, făcând-o imediat să se simtă la largul ei.

Amber fusese însoţită la cină de fratele mai mare al lui Beth, Henry, viconte de Hollowes. Plăcut la înfăţişare, cu părul castaniu şi moale ca al lui Beth, cu ochii căprui ai tatălui său, cu maniere un pic stângace, dar sensibil din fire, Henry vorbise cu Amber despre Australia la modul serios.

— Henry nu prea ştie să se poarte cu fetele, îi mărturisise Beth lui Amber. Mămica s-a gândit că e spre binele lui să stea la Londra în timpul sezonului, dar tata a zis că este mai important să meargă cu el în Australia.

*

Beth radia de fericire în seara aceea, mai ales datorită prezenţei finului mamei sale, Alistair, bănuia Amber, uitându-se mai târziu la prietena ei care se avânta pe ringul de dans în braţele lui Alistair. Bine clădit, cu păr blond-roşcat şi cu ochi albaştri strălucitori, Alistair McCrea poate că nu era la fel de strălucitor ca unii dintre tinerii mondeni care se învârteau în jurul debutantelor, dar inspira mai multă încredere. În ochii lui Amber, era genul de tânăr care îşi lua responsabilităţile în serios, iar printre acestea se numărau, cu siguranţă, şi cele faţă de viitoarea lui soţie. Pe deasupra, urma să moştenească nu numai titlul nobiliar al tatălui său şi pământurile din Scoţia ale acestuia, ci şi o mică moşie din Hertfordshire, de la un străunchi din partea mamei, după cum îi spusese Beth lui Amber, iar aceasta din urmă bănuia că Beth se îndrăgostise deja pe jumătate de el.

Ce norocoasă era Beth, se gândi Amber, să se poată îndrăgosti de bărbatul potrivit. Însă Beth reprezenta genul de fată care voia să le facă pe plac părinţilor, mai ales mamei sale, de care era foarte apropiată.

Având o perspectivă atât de frumoasă ca sudul Franţei, Amber aproape că putea să dea uitării scena la care asistase în noaptea balului ei, precum şi cât de mult îi lipseau bucuriile de care avusese parte cu lordul Robert. Aproape. Dar nu de tot.

Beth nu pomenise de el în ultimul timp, iar Amber nu dorise s-o întrebe, temându-se să nu fie descusută după aceea. Diana şi Bryan Guinness se aflau şi ei la bal, într-un grup ce îi includea pe fratele Dianei, Tom Mitford, pe Jim Lees-Milne, pe Oswald Mosley şi pe soţia lui, precum şi pe romancierul Evelyn Vaugh. Amber îi cunoştea pe toţi, căci îi fuseseră prezentaţi sau arătaţi cu alte ocazii.

Amber îi văzu în timp ce dansa cu Henry, încercând să nu se simtă stânjenită de privirile înflăcărate ale tânărului care păstra totuşi tăcerea. Se strânseseră cu toţii în jurul lui Oswald Mosley, un bărbat foarte chipeş, în stilul lui Rudolf Valentino, căruia toate ziarele importante îi făceau reclamă

pentru că demisionase din guvernul Ramsay MacDonald când i se respinsese legea intitulată Memorandumul Mosley – un document în care se stipula elaborarea unor programe publice pe scară largă în vederea creării de locuri de muncă pentru săraci şi şomeri. Personal, Amber considera că orice efort de a uşura situaţia celor care nu găseau de lucru pentru a-şi întreţine familiile era demn de laudă şi că planul trebuia pus în practică de urgenţă. Nu că ar fi ştiut prea multe despre politică.

Se aflau în dreptul grupului, când Diana, care stătea lângă Mosley, ţipă brusc, apoi râse, scuturând din cap în timp ce exclamă:

— Ce bandit eşti, Mosley! apoi se întoarse spre soţul ei şi îi spuse: Tocmai mi-a pus pe spate ceva rece ca gheaţa, Bryan!

— O, nu, biata de tine! o compătimi bruneta care se agăţa de braţul lui Tom Mitford, pe când Oswald Mosley îşi deschise pumnul în care ţinea unul din acele cuburi de gheaţă mici şi roz de la mese.

— Nu era decât unul din astea, băgat în şampanie, spuse el tărăgănat, evident mulţumit de gluma pe care o făcuse. Te-ai înfierbântat aşa de tare apărându-mi memorandumul, Diana, că m-am simţit dator să te răcoresc înainte să dai foc întregului cabinet Ramsay.

Dansul se termină, iar Amber se bucură că scăpa din strânsoarea lui Henry.

— Trebuie să-ţi cauţi următoarea parteneră, îi aminti, căci nu dădea niciun semn că ar vrea să plece de lângă ea.

Replica lui – „Aş prefera să dansez cu tine” – o făcu pe Amber să se simtă din nou stânjenită.

Când auzi o voce rostind tărăgănat: „Vai, dar mă tem că domnişoara Vrontsky mi-a promis mie acest dans, Henry, bătrâne”, se simţi prea uşurată ca să mai fie jenată. Întorcându-se, îl văzu pe lordul Robert.

— Înţeleg că nu voiai să mai dansezi cu el, nu? o întrebă după ce Henry se îndepărtă de ei.

— Nu prea, recunoscu Amber, dar nu trebuie să

dansezi cu mine dacă…

Se opri, ruşinată că i se încurca limba în gură.

— Îmi doresc foarte mult să dansez cu tine.

Acum roşea, îşi dădu seama Amber, stânjenită.

— Dar poate ar fi mai bine să ne plimbăm, îi propuse lordul Robert, oferindu-i braţul. În felul acesta ne va fi mai uşor să vorbim.

Era evident că lordul Robert cunoştea foarte bine casă, observă Amber, căci găsi repede o anticameră a sălii de bal, cu uşile deschise spre un balcon suficient de mare pentru ca doi oameni să stea în picioare şi să se bucure de aerul răcoros al nopţii.

— Am fost aşa de proastă în privinţa… unor lucruri, îi spuse Amber.

— Nu ai fost proastă. Nu cred că tu poţi fi proastă, Amber. Când se uită la el întrebătoare, îi spuse: Nu trebuia să mă port aşa. Unele lucruri trebuie să rămână ascunse. Să nu fie văzute sau auzite.

— Cred că nu e aşa uşor să ţii ascunse sentimentele cuiva, mai ales dacă sunt atât de puternice.

Amber privea acum fix în întunericul de afară, nefiind în stare să se uite în ochii lordului Robert.

— Eşti pe atât de miloasă, pe cât eşti de bună. Am iubit nebuneşte şi am plătit scump pentru asta.

Cuvintele sale o făcură pe Amber să se întristeze pentru el.

— Altă dată credeam că, dacă iubeşti pe cineva, eşti fericit, aşa cum au fost părinţii mei, dar dragostea nu este întotdeauna aşa, nu?

— Nu, nu e. Iubirea îţi poate aduce multe lucruri, unele al naibii de dureroase. Sper că atunci când vei întâlni iubirea, să fie la fel de adevărată ca aceea dintre părinţii tăi. Făcu o pauză, apoi continuă brusc: Mi-a fost dor de tine şi de plimbările noastre.

— Sincer? Amber se întoarse acum şi se uită în ochii lui. Şi mie mi-a fost dor de tine. Credeam că eşti supărat pe mine pentru…

— Nu. Dacă era să fiu supărat pe cineva, aş fi fost pe mine.

Îi luă mâna şi i-o strânse cu blândeţe.

— N-ai vrea să rămânem prieteni?

— O, da.

Se uitară unul la altul şi îşi zâmbiră.

— Cecil o să se bucure. Crede că promiţi mult, să ştii, şi sunt convins că i-ar plăcea să ajungi ca Syrie Maugham.

Amber făcu ochii mari la auzul acestui compliment. Syrie Maugham, fosta soţie a celebrului scriitor şi dramaturg, era acum cel mai la modă decorator de interioare.

— Bunica nu mi-ar permite niciodată să mă apuc de afaceri, îi spuse ea lui Robert cu tristeţe.

— Nu, aşa cred şi eu, dar soţul tău, dacă îl alegi cu grijă şi este bogat…

Amber pufni în râs.

— Deci acum trebuie să-mi caut un soţ nobil, ca să-i fac pe plac bunicii, şi trebuie să fie şi bogat, ca să-l mulţumesc pe Cecil.

Robert îi aruncă o privire.

— Sper c-ai să-ţi urmezi glasul inimii, Amber, căci, dacă merită cineva să fie fericit, aceea eşti tu.

Era aşa de bun cu ea, că i se umpleau ochii de lacrimi, dar lordul Robert, deşi simţea că ea era pe punctul de a fi copleşită de emoţie, îi spuse pe un ton glumeţ:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem în sala de bal înainte să trimită Henry după noi o patrulă de căutare şi să fii acuzată că ai atentat la reputaţia mea, atrăgându-mă pe acest balcon.

Amber râse din nou. Se simţea cu atât mai fericită că erau iar prieteni, poate chiar mai apropiaţi, cu cât îşi dăduse seama, stând cu el pe balcon, că acum era pentru ea doar dragul de Robert, şi nimic mai mult. Sentimentele de dinainte dispăruseră, iar acum le lua aşa cum fuseseră: semnele primei iubiri. Cine ar putea să-i găsească vreo vină, când el arăta atât de bine şi era atât de atrăgător? Era

sigură însă că, atunci când îi va apărea în cale adevărata iubire, va şti imediat s-o recunoască.

Capitolul 13

În mai puţin de o săptămână urmau să plece în sudul Franţei, şi toţi cei din casa din Belgrave Square erau în febra pregătirilor.

— Acum, dragile mele, le spuse contesa lui Beth şi Amber, ţin să vă anunţ că vor pleca direct la Juan-les-Pins doar cei mici, împreună cu dădaca şi servitoarele, iar noi trei vom mai sta un timp la Paris, înainte să ne ducem acolo. Amândouă aveţi nevoie de haine potrivite pentru sudul Franţei şi cel mai bun loc în care să le cumpărăm e, desigur, Parisul.

Paris! Amber şi Beth schimbară priviri pline de încântare.

— O, Amber, de-abia aştept! exclamă Beth, după ce mama ei a fost chemată urgent la telefon. O să ne distrăm de minune! Vom avea nevoie de costume noi de tenis şi de baie. O, şi sper că mama ne va lăsa să ne luăm nişte costume din acelea gen pijama, pe care, scrie în *Vogue,* le poartă toată lumea.

După o jumătate de oră, în timp ce urca scările spre uşa de la intrare a casei din Cadogan Place, Amber încă se mai bucura la gândul plecării în sudul Franţei. Ştia că Lady Rutland şi Louise erau plecate în vizită la un văr bătrân al lui Lady Rutland, care locuia în Richmond.

— Domnişoară, este cineva care vrea să vă vadă, o anunţă majordomul. Un domn pe nume Fulshawe. Mi-a spus că e trimis de bunica dumneavoastră. L-am condus în bibliotecă.

Jay venise să-i transmită ceva din partea bunicii? Avea presimţiri rele. Amber traversă iute holul şi deschise uşile de la bibliotecă, încercând să-şi alunge temerile.

Jay stătea în faţa şemineului, în care nu era aprins focul. Era îmbrăcat ca la oraş, remarcă ea cu surprindere, şi nu părea caraghios în acele haine. Dimpotrivă. Arăta, de fapt, foarte chipeş şi elegant.

— Bunica ta mi-a poruncit să vin, îi spuse el. Mă tem că-ţi aduc veşti proaste.

— Veşti proaste? Era total nedumerită. Ce voia să spună? Încercă să-i descifreze expresia de pe faţă, dar nu reuşi. Ce e? Ce s-a întâmplat? E ceva cu fabrica?

El clătină din cap.

— Cu Greg? Teama îi făcea vocea stridentă. E Greg, nu-i aşa? întrebă ea când îl văzu făcând un gest vag. I s-a întâmplat ceva? Ce anume, Jay? Spune-mi, te rog!

— Nu-i vorba despre Greg, deşi e ceva în legătură cu el. E vorba despre Caroline Fitton Legh.

— Caroline? repetă Amber, parcă absentă.

Jay făcuse atâta drum până la Londra ca să-i spună ceva legat de Caroline? Nu mai era neliniştită în privinţa lui Greg, dar se simţea confuză.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun, Amber. Caroline a murit.

Moartea lui Caroline nu era unul din lucrurile pe care îi era groază să le audă acum. Este – sau era – aşa de tânără şi de plină de viaţă. Părea imposibil. Amber îşi amintea ce frumoasă fusese în după-amiaza în care trecuse cu Greg pe la ea. Fusese extrem de amabilă, de prietenoasă şi de simpatică. Amber rămase perplexă. Cum putuse să moară? Îşi aminti brusc ce îi spusese Cassandra: că Greg era îndrăgostit de Lady Fitton Legh. Dar Greg răsese când îi zisese Amber ce auzise.

Inima îi bătea cu putere. Îi era oarecum teamă.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Un accident, îi răspunse laconic Jay.

— Vrea bunica să vin acasă la înmormântare? De aceea te-a trimis?

Jay scutură din cap.

— Lordul Fitton Legh a anunţat că va fi doar o scurtă ceremonie în familie.

— Nu-mi vine să cred, recunoscu Amber. Probabil că toţi sunt şocaţi, mai ales biata Cassandra.

Jay avea cearcăne negre sub ochi şi era mai tras la faţă.

— Amber… Se opri şi oftă. Bunica ta m-a trimis să… să-ţi spun ceva ce vrea să ştii. Stai jos.

Ascultătoare, Amber se aşeză pe scaunul pe care i-l trăsese el, aşteptând emoţionată să ia şi el loc în faţa ei. În şemineu nu se făcuse focul, aşa că era frig în cameră. În partea aceea din casă nu bătea niciodată soarele.

— Ştii, desigur, că Greg e în drum spre Hong Kong.

— Da, fireşte, încuviinţă Amber. Când mi-a scris, părea încântat că se duce acolo, deşi nu văd ce legătură are cu…

Se întrerupse când Jay ridică mâna s-o oprească.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun aşa ceva şi n-aş fi vrut să fiu eu acela care s-o facă, dar bunica ta crede că trebuie să ştii, iar eu îţi mărturisesc că sunt de acord cu ea. Oricum, ai fi aflat totul când te întorceai la Macclesfield, însă cu atâtea înfloriturі, că n-ai fi putut discerne adevărul de minciună.

Pe Amber o durea stomacul de emoţie. N-avea idee ce urma Jay să-i spună, dar era convinsă că nu va fi ceva plăcut.

Jay se uită la Amber. Nu fusese minut, în călătoria spre sud cu trenul – clasa I, la insistenţele patroanei lui –, în care să nu se fi gândit la revederea cu Amber şi la ce avea să-i spună, cât şi cum.

Fusese şocat de cât de mult se maturizase Amber într-un timp atât de scurt; felul în care îl primise, purtarea, siguranţa pe care o avea acum, când îşi stăpânea emoţiile; fata de altă dată fusese înlocuită de o femeie calmă şi raţională.

Trase adânc aer în piept.

— Motivul pentru care l-a trimis bunica ta pe Greg la Hong Kong a fost că s-a încurcat cu Lady Fitton Legh.

Amber îl ascultă cu multă atenţie, apoi se uită la el.

— Vrei să spui că au avut o aventură? îl întrebă ea.

— Da.

— Bunica l-a trimis pe Greg aşa departe, deoarece a aflat că era îndrăgostit de Caroline?

— Nu, adică nu cred că era vorba de iubire, ci mai degrabă de o întâmplare şi de nişte împrejurări care i-au adus împreună.

— Da, aprobă Amber.

Jay era uimit de cât de calmă părea, cum nu o tulburaseră veştile aduse de el. La naiba, era cu totul altă fată decât cea pe care o cunoscuse atât de bine cândva.

— Din păcate, lordul Fitton Legh a fost acela care a aflat de aventura lor – nu bunica ta –, şi au circulat nişte zvonuri înainte ca Blanche să-l poată convinge să asculte de glasul raţiunii şi să păstreze totul în secret. Deşi el a cerut insistent ca Greg să fie alungat din Cheshire, cred că atât bunica ta, cât şi Greg însuşi s-au bucurat ca el să plece pentru un timp.

Greg se bucurase să se ducă la Hong Kong – Amber o ştia din scrisoarea lui –, aşa că i se părea clar că nu o iubise pe Caroline. Acum îşi amintea cum intuise că era stânjenit în acea după-amiază când fuseseră în vizită la ea şi cum considerase comportamentul ei prea intim ca să fie adecvat. Oare îl iubise pe Greg mai mult decât ţinea el la ea?

— Nu înţeleg. Ce legătură e între plecarea lui Greg la Hong Kong şi moartea lui Caroline?

Jay oftă. Ştiuse că se va ajunge aici.

— Lady Fitton Legh aştepta un copil.

Amber ghici imediat ce nu-i spusese el.

— Copilul lui Greg? întrebă ea.

— Nu ştiu.

— Dar e posibil să fi fost al lui?

— Da, admise Jay. Al cui altcuiva putea să fie? Toată lumea din Cheshire bănuia asta, iar Cassandra s-a jurat că ştia de la Caroline că era copilul lui Greg şi că îl învinuise pe tânăr că o părăsise.

— Lordul Fitton Legh ştia că putea fi copilul lui Greg?

— Cred că da.

— O, biata Caroline!

— Se afla, într-adevăr, într-o situaţie foarte neplăcută.

De fapt, „imposibilă” era cuvântul pe care ar fi trebuit să-l folosească, se gândi Jay.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a înecat în lac. A găsit-o Cassandra şi a dat alarma, dar era prea târziu. Se presupune că s-a dus pe iarbă, prea aproape de mal, a alunecat şi n-a mai putut să iasă din apă. Plouase, aşa că poteca şi malul erau pline de noroi.

Amber îşi stăpâni emoţia. Fusese oare un accident nefericit sau Lady Fitton Legh îşi luase viaţa, nefiind în stare să facă faţă bârfelor şi ruşinii de a purta în pântec un copil care nu era al soţului ei? Oare îl iubise cu adevărat pe Greg, iar el nu? Cum era oare să iubeşti un bărbat şi să fii părăsită de el într-o asemenea situaţie? Amber se înfioră.

Observând acest lucru, Jay se întrebă dacă nu-i spusese prea mult.

— E normal să fii şocată, încercă el s-o consoleze. Dar e mai bine să cunoşti adevărul decât să auzi tot felul de fantasmagorii. Ştiu cât ţii la Greg.

— Şi care-i adevărul? îl întrebă Amber. Cum l-am putea şti? Cât de singură şi deznădăjduită trebuie să se fi simţit că să-şi ia propria viaţă şi pe cea a copilului?

Jay îi luă mâna şi i-o ţinu într-a lui. Caroline Fitton Legh fusese egoistă şi superficială în multe privinţe, la fel ca Greg. În schimb, Amber avea sentimente profunde, se gândea mereu la alţii, nu numai la ea însăşi.

— Trebuie să credem că a fost un accident, Amber, de dragul lui Lady Fitton Legh şi a tuturor celorlalţi.

Amber încuviinţă din cap.

Religia era împotriva sinuciderii, aşa că aceia care îşi iau viaţa nu puteau să fie îngropaţi în pământ sfinţit şi nici să li se cunoască mormântul.

— Mă bucur că tu ai fost cel care mi-a spus toate astea, Jay.

— Hai să vorbim acum despre lucruri mai vesele. Ţi-am adus ceva care sper să-ţi placă şi să te mai consoleze puţin, îi zise el zâmbindu-i. Bunica ta m-a rugat să-i sortez tot felul de hârtii pe care le păstra de ani de zile, iar printre ele, uite ce am găsit.

Cât timp vorbea, îşi luă servieta pe care o pusese pe biroul de mahon îmbrăcat în piele, scoţând de acolo ceva ce aducea cu o mapă groasă de schiţe.

Când i-o dădu lui Amber, fetei îi tremurau mâinile.

Simţise deja mirosul atât de cunoscut de lavandă şi de tutun, amestecat cu cel de cărbune şi hârtie, care venea dinspre mapă, înainte să vadă semnătura tatălui ei de pe copertă. Strângând-o la piept, îl privi pe Jay cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Mulţumesc, o, mulţumesc, Jay!

Apoi, puse mapa pe birou şi se aruncă în braţele lui.

De această dată, el nu o opri, ci o consolă, văzând-o că plângea.

— N-am să renunţ niciodată la visul de a realiza ce a vrut tata pentru mine, îi spuse Amber cu multă pasiune în glas, după ce Jay o lăsă din braţe şi îi dădu o batistă curată.

— Şi aşa, nu te-ai simţit atrasă de niciun tânăr de când eşti la Londra? o tachină Jay.

— Nu.

— Eşti sigură? Îmi pomeneai adesea în scrisori de un anume lord Robert.

Amber răsucea batista între degete.

— Nu-l iubesc, suntem doar prieteni. L-am văzut sărutând un alt bărbat şi ştiu ce înseamnă asta. Dragostea este câteodată înspăimântătoare.

Acele cuvinte îi ieşiseră din gură pe neaşteptate, făcând-o să roşească puternic.

— Da, aşa e, aprobă Jay, cu o expresie serioasă pe faţă. Este posibil. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: O iubire ca a lordului Robert, cel puţin în această ţară, este împotriva legii şi se pedepseşte cu închisoarea, aşa că nu se prea vorbeşte despre astfel de sentimente.

— Nu ţi-am spus decât ţie, Jay, îi replică Amber, simţind că o avertiza. Am senzaţia că ţie pot să-ţi spun orice.

— Sper să simţi mereu aşa.

Se uitară unul la altul în tăcere, însă Amber a fost prima care vorbi:

— Cât mai stai în Londra?

— Mă întorc azi la Macclesfield.

— Aşa de repede?

Inima i se strânse.

— Da, de fapt, trebuie s-o iau din loc chiar acum dacă vreau să prind trenul, spuse el, pregătindu-se de plecare.

Din impuls, Amber se întoarse spre el.

— Ai să-mi scrii, nu? El nu-i răspunse, aşa că ea i-o ceru cu impetuozitate: Te rog, Jay, trebuie. Eşti singurul om în care am încredere, care înţelege ce cred… despre anumite lucruri.

Jay ştia bine că Amber se referea la părinţii ei şi la visurile ei spulberate. Îl durea inima pentru ea, şi nu doar inima. Închise ochii. Spre binele amândurora, trebuia să refuze să-i mai scrie. Amber nu mai era copil, iar el nu ştia cât de mult timp va fi în stare să menţină cu ea aceleaşi relaţii de odinioară.

— Cred c-ar fi mai bine să încetăm corespondenţa, îi spuse el încet.

— Mai bine? Pentru cine? întrebă ea cu emoţie în glas. Pentru mine nu, Jay. Nu-mi ajunge că bunica nu mă lasă să fac ce vreau cu viaţa mea, mai trebuie şi să nu ştiu nimic din ce se întâmplă acasă şi la fabrică? Mai lucrează muncitorii cu normă întreagă? Avem destule comenzi? Ştiu că bunicii nu-i pasă de ceea ce se întâmplă cu fabrica, dar pe mine mă interesează în cel mai înalt grad, şi credeam că şi pe tine.

Amber era prea tânără şi neştiutoare ca să-şi dea seama ce îi făcea sau ce mult îl zdruncina ieşirea ei înflăcărată, fiind şi aşa sfâşiat de sentimente contradictorii, precum şi de povara propriei sale vinovăţii.

Dacă ar ceda rugăminţilor ei, ea ar crede că o ajută, dar ştia că atunci şi-ar oferi plăcerea de a o ţine aproape de el, întărind legătura dintre ei, păstrând-o în inima lui, unde nu avea niciun drept să şi-o dorească.

— Jay, te rog! îl imploră Amber. Nu ştia nici ea de ce ţinea aşa de mult să păstreze contactul cu el, dar ştia că gândul de a-l pierde – de a dispărea Jay din viaţa ei – îi era insuportabil. Avea lacrimi în ochi, dar nu voia să plângă. La urma urmei, nu mai era copil. Se înşelase în privinţa naturii prieteniei ce o lega de lordul Robert; nu mai suporta să se înşele şi în privinţa sentimentelor lui Jay faţă de ea. Am nevoie să-mi scrii, îi spuse ea. Dacă nu mă pot bizui nici pe tine, nu cred mă voi mai putea vreodată baza pe cineva. Te rog, promite-mi că vom păstra legătura.

Cum putea s-o refuze? Îi era imposibil.

— Dacă asta-i dorinţa ta, îi zise el.

— Da, da.

Se uitară unul la altul, apoi Amber alergă spre el. Într-o clipă, avea să i se arunce în braţe.

Când Jay se dădu un pas înapoi, Amber realiză gestul pe care urma să-l facă şi se opri, roşind. Bietul Jay! L-ar fi făcut să se simtă îngrozitor de stânjenit dacă i s-ar fi aruncat în braţe ca un copil.

Îi întinse mâna şi-l atinse în treacăt pe mânecă, spunându-i blând:

— Mulţumesc, Jay.

*

— Probabil c-ai auzit că lordul Fitton Legh m-a rugat să rămân la el pentru a avea grijă de copil, îşi dădu importanţă Cassandra, coborând treptele mari de la intrarea în casa bunicului ei. Soarele de primăvară târzie îi făcea părul să pară ca focul şi, din întâmplare sau intenţionat, Jay nu ştia exact, îi adresase cuvântul, deşi stătea în capul scărilor, iar el tocmai începuse să le urce, pentru a ajunge la acelaşi nivel cu ea.

— Da, Cassandra, am auzit, îi zise Jay.

— Lordul Fitton Legh a rugat-o pe verişoara lui de gradul doi, Elaine Fitton, să vină la Fitton Hall să-mi ţină de urât. Doamna este mult prea în vârstă ca să ocupe de copil.

Lui Jay i se opri inima în loc. Cassandra era evident încântată să se laude cu noul ei rol în casă, dar nimic din ce spusese nu indica vreo urmă de afecţiune pentru copilul lui Caroline – dimpotrivă.

— Păcat că Lady Fitton Legh nu mai e în viaţă să-şi crească fiul, îi spuse el, fiindu-i imposibil să-şi ascundă sentimentele.

Nu o prea plăcuse niciodată pe Cassandra, iar acum îl deranja ceva în felul în care se purta, deşi nu putea spune ce anume. Fusese apropiată de Caroline, dar părea ciudat de neafectată de moartea ei, mai ales că ea fusese cea care o găsise, fapt care ar fi impresionat profund pe oricine. La oricine altcineva ar fi crezut că această detaşare e un mod de a evita suferinţa, dar la Cassandra nu se întâmpla aşa. Era victima propriilor ei emoţii, pe care şi le arăta din plin.

— Nu poate învinui pe nimeni în afară de ea însăşi pentru ce-a păţit, spuse ea, foarte sigură pe sine. Am încercat s-o ajut. Am avertizat-o ce se va întâmpla dacă află lordul Fitton Legh că are un copil cu altcineva.

Infatuarea ei îl dezgusta pe Jay. Unde era compasiunea pe care s-ar fi cuvenit s-o aibă?

— Asta-i doar o presupunere, îi aminti el.

— Nu, nu-i aşa. Mi-a spus chiar ea că nu putea fi al soţului ei. Era o proastă. Cassandra ridică tonul, de furioasă ce era. Tot ce trebuia să facă era să scape de copil. Toată lumea ştie că sunt doctori care fac asta pentru bani, iar ea îşi putea permite, chiar dacă tatăl ei pierduse o avere. Nu trebuia decât să-şi vândă câteva din bijuteriile alea oribile pe care i le dăduseră părinţii ei la căsătorie. Nici nu le mai purta, la urma urmei, căci lordul Fitton Legh îi interzisese să mai iasă în lume, după ruşinea pe care o abătuse pe capul lui.

În vocea Cassandrei se citea o dorinţă aprigă de răzbunare. Poate şi altceva?

Jay nu-şi dădea seama de ce, dar, treptat, pe măsură ce verişoara lui vorbea, se simţea din ce în ce mai stingherit.

— Ar fi trebuit să mă asculte, continuă Cassandra pe un ton neîmblânzit. Doar i-am spus ce se va întâmpla dacă nu scapă de copil. I-am zis că se va acoperi de ruşine şi că lordul Fitton Legh nu-l va recunoaşte, când va afla de aventura ei. I-am mai spus că toată lumea o va condamna pentru că s-a destrăbălat şi şi-a încălcat jurămintele faţă de soţ.

Pe Jay îl scârbea felul în care Cassandra îşi arăta satisfacţia. Refuză s-o mai asculte şi se îndepărtă de ea.

— Mi-a nesocotit sfaturile. Aş fi ajutat-o, m-aş fi dus cu ea la doctor, o ştia foarte bine. A fost numai greşeala ei. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. A fost alegerea ei şi doar a ei.

Cassandra o critica acum, sporindu-i lui Jay neliniştea. Aceasta nu era atitudinea normală a unei fete care pretindea că fusese prietenă cu răposata, ci mai degrabă a cuiva care credea că are dreptul s-o judece şi care o ura. Jay se încruntă, căci nu-l trăgea inima să continue seria de întrebări pe care şi le punea, dar se simţea totodată moralmente obligat faţă de Caroline să o facă.

„Numai greşeala ei”. Cuvintele acestea aspre treziră în mintea lui Jay ceva nedorit şi greu de conceput. Bănuiala că purtarea nemiloasă a Cassandrei şi refuzul ei de o ajuta pe Caroline ar fi fost posibil să fi contribuit la moartea acesteia nu-i putea ieşi din cap.

— Dacă ţi-a mărturisit cu adevărat Caroline că soţul ei nu era tatăl copilului, începu el pe un ton grav, sumbru, atunci…

— Atunci ce? îl înfruntă Cassandra. Ar fi trebuit oare să mint pentru ea, aşa cum mi-a cerut, şi să pretind că mi-a jurat cu mâna pe Biblie că pruncul din pântecul ei e al lordului Fitton Legh? De ce? De ce aş fi făcut-o? I-am spus

că nu vreau.

Aşadar, bănuiala i se confirma. Jay era prea şocat ca să poată ascunde ce simţea.

— Cassandra, dacă spui adevărul, nu-ţi dai seama că ai putut să contribui la moartea lui Caroline?

O expresie ciudată se ivi pe faţa Cassandrei – nu triumfătoare şi nici vinovată, ci una care-l făcu pe Jay să-i tresară inima în piept de groază că verişoara lui nu numai că era conştientă de adevărul vorbelor lui, dar şi reuşise să se convingă că fusese îndreptăţită să facă ceea ce făcuse.

După această revelaţie urmă alta la fel de indezirabilă şi de deranjantă.

Cassandra susţinea că nu dorise să mintă ca s-o ajute pe Caroline, dar nu făcuse oare acelaşi lucru atunci când afirmase că Greg o viola pe „prietena” ei?

Era aici ceva care nu-i plăcea lui Jay, ceva nesănătos, care mirosea a trădare şi a duşmănie. Cu toate că nu dorise să se amestece, acum simţea că e de datoria lui s-o facă. Lui Amber îi păruse aşa de rău de cele întâmplate. Pentru Greg, căci loialitatea ei faţă de el nu putea fi pusă sub semnul întrebării, şi pentru Lady Fitton Legh şi copilul ei, deşi, spre deosebire de Cassandra, ea nu fusese atât de intimă cu ea. Din instinct, Jay evita cuvântul „intim” şi inacceptabilele sale conotaţii. Unul dintre motivele pentru care mama Cassandrei acceptase aşa de bucuroasă invitaţia primită de fiica ei de la familia Fitton Legh fusese, potrivit mamei lui Jay, îngrijorarea pe care o simţea în privinţa prieteniei prea strânse dintre Cassandra şi o femeie care se mutase în zonă şi despre care se zvonea că „slujea la altarul din Lesbos”, aşa cum se exprimase cu delicateţe mama lui Jay.

Jay trase adânc aer în piept.

— Spui că ai refuzat să minţi pentru Caroline…

Înainte să-şi termine fraza, Cassandra izbucni cu patimă:

— Cum aş fi putut să fac aşa ceva? Ar fi fost rău din punct de vedere moral.

— Şi totuşi ai minţit pentru ea când te-ai dus să-i spui lordului Fitton Legh că l-ai găsit pe Greg violând-o.

Cassandra amuţi. Era clar că nu-i plăcea deloc ce îi spusese Jay.

— Asta a fost altceva. Greg merita să fie pedepsit, se apără ea. Caroline voia ca el să plătească pentru ceea ce-i făcuse. Voia să-l facă de ruşine, şi aşa ar fi ieşit dacă nu intervenea bunică-sa. Nu înţeleg, Jay, cum te poţi înjosi într-atât, încât s-o laşi să te cumpere, pe tine, un de Vries! Şi bunicul este de acord cu mine. Spune că nu ai mândrie şi nici respect faţă de tine. Zice că îţi trădezi neamul, ţinând mai mult la Blanche Pickford decât la propria ta familie.

— Pe mine mă cheamă Fulshawe – nu de Vries, preciză Jay. Cât despre mândrie şi respect de sine, am destul din ambele, ca să mă consider un om mai bun pentru că îmi câştig singur traiul, oricât de modest ar fi.

Jay ştia foarte bine că pe bunicul lui îl irita faptul că refuza să discute cu el despre Blanche, aşa că se purta ca un fel de spion, care strângea informaţii care s-o pună într-o lumină proastă pe Blanche, deoarece asta îl mulţumea pe Barrant.

— Totuşi, eşti un de Vries, Jay, şi sunt de acord cu bunicul tău că e o ruşine să accepţi ordine de la Blanche.

— Nu este nicio ruşine să munceşti cinstit. N-ar trebui, Cassandra, să-i alimentezi bunicului ostilitatea faţă de Blanche.

— Nici n-are nevoie de aşa ceva. O urăşte.

— Aşa cum îl urăşti tu pe Greg Pickford? îi sugeră sec Jay.

Cassandra se înroşi ca racul de furie. Nu ştiuse niciodată să-şi ascundă sentimentele. O trăda mereu faţa, care se aprindea de mânie. Jay se uită la ea.

— Caroline m-a împins s-o fac. Tu nu înţelegi. Chiar o iubeam.

În vocea ei era acum o autentică emoţie, un amestec de durere şi de amărăciune care, aşa cum bănuia Jay, exprima adevăratele ei sentimente faţă de Caroline.

— Caroline îmi spunea că mă iubeşte. Cassandra plângea acum în hohote, cu faţa roşie şi umflată. Zicea că o să-i arate ea lui Greg şi că regretă că îmi face rău şi mie. Pe mine mă iubea până să apară Greg Pickford în viaţa ei. Vocea îi devenise mai aspră. A trebuit s-o fac să înţeleagă ce mult îmi datora. Trebuia să plătească pentru asta, să fie pedepsită. Îţi dai seama, nu? Care a făcut-o, odată ce i-am explicat totul. La urma urmei, mă trădase, şi nu numai pe mine, ci şi iubirea noastră. I-a îngăduit să-şi bage chestia aia în ea şi să-şi lase sămânţa scârboasă în pântecul ei. Trebuia s-o dea afară. Nu putea s-o lase să prindă rod. I-am spus toate astea, şi ea mi-a promis că va face aşa cum o sfătuiam. Dar m-a minţit. A încercat să mă ducă de nas, spunându-mi că are să facă avort, iar apoi că e prea târziu.

Jay o asculta, şocat şi revoltat. Bănuise că verişoarei lui i se aprinseseră călcâiele după Caroline, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că era în stare de asemenea grozăvii ca acelea de care îi vorbea acum.

— Voiam să mă iubească numai pe mine, iar ea o ştia, continuă Cassandra, fără să-şi dea seama de scârba pe care i-o provoca lui Jay. Mi-a jurat că Greg nu însemna nimic pentru ea, şi totuşi n-a vrut să dea afară copilul făcut cu el. Mai bine că a murit, Jay. N-ar fi fost în stare să suporte ruşinea.

Mai bine? Lui Jay îi era extrem de clar că verişoara lui credea ferm în tot ce spunea. Oare până într-atât, încât să o ameninţe pe Caroline şi să-i refuze ajutorul, cu intenţia de a o împinge pe biata femeie la sinucidere? Era un gând oribil, dar bănuielile nu-i dădeau pace.

— Îţi dai seama ce spui? o întrebă Jay. Eşti conştientă de ce ai făcut? Sunt încredinţat că eşti la fel de vinovată de moartea lui Caroline ca şi cum i-ai fi dat cu mâna ta brânci în apă şi te-ai fi uitat la ea cum se îneacă. Şi ai făcut-o din gelozie, pentru că l-a preferat pe Greg. Avea şi ea păcatele ei, nu neg, dar s-o distrugi pentru că nu răspundea sentimentelor tale…

— Nu trebuie să spui aşa ceva. Mă iubea cu adevărat.

Mi-a promis că va scăpa de copil şi că vom fi împreună.

Se repezi la el, lovindu-l de mai multe ori peste faţă, încercând să-l zgârie, iar furia îi dădu atâta putere, că Jay nu putu s-o oprească decât după câteva secunde. Cassandra gâfâia, cu faţa schimonosită de furie şi de durere.

— M-a înşelat fiindcă credea c-o iubesc atât de mult, că am să cedez, dar n-am făcut-o. N-am putut.

— Ai împins-o la sinucidere, o acuză Jay fără să ezite.

— Nu. Nu trebuie să afirmi aşa ceva. Nu e adevărat. Are să-ţi pară rău, Jay, că mi-ai spus una ca asta, îl ameninţă. O să am eu grijă.

Trecu repede pe lângă el şi se urcă pe bicicleta pe care o lăsase proptită de scară, pedalând în forţă pe alee şi lăsându-l pe Jay scârbit şi îngrozit.

Cu toate păcatele ei, Caroline Fitton Legh nu meritase să fie împinsă la sinucidere, aşa cum o făcuse Cassandra. Cassandra putea să creadă că „iubirea” o absolvea de orice vină sau răspundere, dar Jay gândea cu totul altfel.

Sigur că nu era nimic de făcut – Cassandra n-o omorâse cu mâna ei pe Caroline Fitton Legh –, dar comportarea verişoarei lui nu doar că îl şoca, dar îl şi dezgusta.

Capitolul 14

Paris! Lui Amber nu-i venea să creadă că se afla cu adevărat în acest oraş minunat. Se cazaseră la hotelul George V, care se deschisese de doar doi ani şi care fusese construit în cinstea regelui George, iar apoi îşi continuaseră călătoria spre sudul Franţei cu *Le Train Bleu,* trenul de noapte ale cărui vagoane de clasa I mergeau de la Paris spre Marsilia şi spre Coasta de Azur.

Deoarece călătoreau neînsoţite de un bărbat, Lady Levington hotărâse că era mai bine să ia la George V un

apartament, în loc de camere separate.

Chiar dacă se obişnuise deja cu opulenţa de la Ritz sau Savoy, Amber tot rămase înmărmurită de luxul hotelului George V. Se aşezase la fereastra camerei sale, cu mapa de schiţe în poală. Beth şi Lady Levington se odihneau după călătorie, dar ea era prea tulburată ca să poată dormi.

Primul lucru pe care îl despachetase fusese blocul de schiţe al tatălui ei, din care cunoştea bine şi îndrăgea fiecare pagină. Ar fi adorat Parisul. Nu numai el, ci şi mama ei. Oare ce imagini ar fi surprins el? Turnul Eiffel, femeile în rochii de vară? Amber murea de nerăbdare să viziteze oraşul. Era oare o dovadă de egoism din partea ei să-l viziteze singură, în ritmul ei, pentru a se putea opri şi privi până i se întipărea totul în minte?

Cecil îi trimisese un bilet scurt în care o sfătuia să privească „dincolo de aparenţe”, iar apoi „să suprapui ce ai văzut peste ceea ce îţi sare în ochi – ca să-ţi faci o idee de ce Parisul îţi încântă toate simţurile”.

Amber nu ştia exact ce voise să spună Cecil. Când îi împărtăşise lui Robert nedumerirea ei, acesta răsese şi o sfătuise să nu-şi facă griji, căci uneori nici Cecil însuşi nu înţelegea sensul vorbelor sale.

Oare ce ar vrea tatăl ei, ale cărui schiţe cu motive egiptene şi greceşti erau atât de precise şi de minuţioase, să redea pe hârtie, dacă ar sta aici în locul ei? Oare ar fi o prostie din partea ei să decoreze coloanele tatălui său cu mătase imprimată cu urne greceşti şi hieroglife egiptene?

Dacă ar fi să aibă propriul magazin de decoraţiuni interioare, ar pune în vitrină o singură piesă de mobilier, un scaun sau poate un birouaş, nu din lemn lăcuit, ci pictat într-o culoare complementară cu aceea a mătăsii care va fi drapată peste el; materialul ar fi în prim-plan, iar restul ar constitui doar fundalul. Oamenii s-ar opri să se uite, nemaifiind în stare să-şi ia ochii de la vitrină, vrăjiţi de materialul magic.

Amber râse de ea însăşi. Era în Paris, cu tot ce avea

oraşul de oferit. N-ar trebui să-şi piardă timpul visând cu ochii deschişi. O, cât îşi dorea să iasă în stradă; avea la ea un ghid de călătorie... Dar Lady Levington le spusese ei şi lui Beth să nu plece din hotel fără ea, îşi aminti Amber şi se încruntă. Nu voia să fie trimisă acasă din prima zi, cu coada între picioare. Spre surprinderea ei, începu să caşte, o dată şi încă o dată. Nu se simţea obosită, dar poate nu era o idee chiar aşa de rea să tragă un pui de somn. Lady Levington le prevenise că nu vor sta mult la Paris, unde aveau atâtea de făcut!

*

— Sper că Alistair va veni să ne facă o vizită aici, la Juan-les-Pins, îi şopti Beth, arzând de nerăbdare, pe când aşteptau în spatele lui Lady Levington să oprească portarul un taxi.

Alistair îi scrisese lui Lady Levington înainte să părăsească Londra că va trece prin Juan-les-Pins, în drum spre Florenţa, cerându-i permisiunea de a le face o vizită.

— Nu că n-aş fi foarte fericită în compania ta, scumpa mea Amber, o asigură Beth când se urcau în taxi, iar portarul îi spunea şoferului să le ducă în rue Cambon la numărul 31.

Dar ea nu era Alistair, se gândi Amber, căreia îi era clar că Beth se îndrăgostise deja de fostul ei tovarăş de joacă.

Rue Cambon numărul 31 era adresa casei de modă Chanel.

— N-o să aruncăm decât o privire, le anunţă Lady Levington când coborâră din taxi, în lumina soarelui de dimineaţă, încântate la vederea celebrului magazin de lux.

Lady Levington le spusese deja amândurora că voia să le comande hainele de vară de care aveau nevoie de la micile prăvălii de pe străduţele lăturalnice, unde croitoresele ştiau exact care erau hainele necesare şi *comme il faut* pentru nişte domnişoare atât de tinere: rochii

de muselină în culori pastelate, costume de baie decente şi rochiţe de tenis.

Avea să-şi amintească tot restul vieţii de atmosfera deosebită din Paris, îşi spuse Amber pe când stăteau pe trotuarul din faţa casei de modă Chanel. Era cu totul altfel decât cea din Londra, unică şi de bun-gust, rafinată şi elegantă în acelaşi timp, iar în aer plutea un amestec de mirosuri: de parfum, de pâine proaspătă, de cafea şi de trabucuri, împreună cu altceva, pe care Amber nu reuşea să-l identifice, dar ştia din instinct că nu se putea găsi nicăieri în afară de Paris.

Franţuzoaicele, îmbrăcate cu atâta bun-gust, că nu le puteai admira decât cu un respect amestecat cu uimire, treceau pe stradă în hainele lor frumoase, însoţite de căţeluşi cu zgărzi încrustate cu pietre preţioase. Simplul fapt de a auzi franceza vorbită peste tot în jurul ei era o experienţă care o umplea pe Amber de încântare. Mulţumită contesei, îşi îmbunătăţise mult cunoştinţele de franceză – înţelegea şi vorbea fluent –, aşa că, acum, avea o senzaţie extrem de plăcută când îi asculta vorbind pe cei din jurul ei şi înţelegea ce spuneau.

Ar fi fost fericită doar să stea aici, în faţa casei de modă, şi să se uite la trecători, dar odată ajunsă înăuntru, nu i se mai păru atât de important ceea ce văzuse pe stradă. Oglinzile care acopereau pereţii magazinului îl transformau într-un spaţiu nesfârşit, plin de posibilităţi incredibile. Ici şi colo era atârnat vreun veşmânt care parcă fusese lăsat acolo din întâmplare, dar care îţi surprindea plăcut ochiul şi îţi atrăgea atenţia. Amber murea de nerăbdare să le vadă pe toate mai îndeaproape.

Lady Levington n-avea însă dispoziţia necesară să mai zăbovească, aşa că le grăbi să urce un rând de scări, până în locul în care fuseseră chemate să se ocupe de ele *les vendeuses.* Câteva cuvinte spuse în şoaptă de Lady Levington, o bătaie din palme a unei vânzătoare, şi lui Amber i se păru, după doar. Câteva clipe, că li se arătau toalete după toalete.

Amber se îndrăgosti imediat de o pereche de pantaloni largi pentru plajă, din mătase turcoaz ca marea, brodaţi la manşete cu scoici, care erau purtaţi cu o vestă scurtă, pusă peste o bluză subţire, manechinul având pe cap o pălărie de paie cu boruri mari.

Li se prezentară costume pentru călătoria pe mare, rochiţe de tenis, îmbrăcăminte sport de tot felul, dar şi rochii de seară elegante şi frumoase, negre, ca toate creaţiile Chanel, pe care Lady Levington le decretă prea bătrânicioase pentru nişte fete atât de tinere.

Totuşi, Amber nu se putu abţine să nu i se scurgă ochii după ele: rochii simple şi mulate din jerseu, cu bretele şi borduri atrăgătoare, croite în aşa fel ca orice femeie care le purta să simtă că nu poate arăta mai bine de atât.

Perechi de pantofi de purtat toată ziua, cu tocuri joase şi prinşi cu o cureluşă, albi şi negri, erau aranjaţi pe jos într-un unghi care îţi dădea impresia că tocmai fuseseră descălţaţi, în timp ce pe mici podiumuri erau puşi pantofi de seară din şevro negru, scânteind de perle şi diamante, împreună cu poşetuţe asortate, în care nu încăpea mai mult de un ruj şi o batistă.

Mai ales după una din gentile Chanel matlasate din piele tânjea Amber, nefiind în stare să reziste ispitei de a mângâia pielea moale, făcând-o pe una din vânzătoare să-i spună într-o franceză îngrijită că era poşeta perfectă pentru o tânără, o adevărată bijuterie, pe care o va purta cu drag toată viaţa.

Lady Levington scuturǎ din cap când văzu preţul, dar Amber nu se îndură s-o pună deoparte. În cele din urmă, deşi ştia că Lady Levington n-o să fie total de acord cu ideea ei, Amber făcu cel mai matur gest din viaţa ei, anunţând că îşi va cumpăra geanta din banii pe care îi avea de la bunica ei.

Aşteptând să fie împachetată – şi refuzând să-i fie trimisă la hotel, pentru că încă nu-i venea să creadă că este a ei şi se temea să nu dispară dacă o slăbea din ochi – mai întâi în propriul ei ambalaj din piele, apoi în mai multe

straturi de material şi, în final, într-o cutie Chanel, care a fost legată cu o panglică albă de la Chanel înainte să fie pusă într-o pungă Chanel, Amber simţea că-i plesneşte inima de bucurie că are un lucru atât de frumos.

Înainte de plecare, Lady Levington le dădu voie fetelor să-şi aleagă una din cameliile de firmă pe care s-o poarte ca broşă la o haină sau rochie ori să-şi împodobească părul cu ea.

Beth alese una roz pal, iar Amber, după ce ezită un pic, optă pentru una crem.

Când plecară, în sfârşit, de la casa Chanel, Amber simţea că pluteşte, ştiind acum că, orice i s-ar întâmpla în viaţă, nimeni nu va putea să-i răpească amintirea plăcerii de a-şi fi cumpărat o poşetă de la Chanel.

Pe urmă, se plimbară pe rue de la Paix şi se opriră să se uite la vitrinele celebrului bijutier Cartier, unde privirea lui Amber a fost atrasă de ceasurile Tank Américaine.

Unul din magazinele de pe aceeaşi stradă cu Cartier nu vindea decât şaluri de mătase, şi, după ce intrară, chiar şi Lady Levington se simţi tentată să-şi cumpere un şal elegant pentru seară, de un verde ca jadul, împodobit cu flori de lotus pictate manual, iar Amber se îndrăgosti de unul plisat, în stil Fortuny[11], în mai multe nuanţe de crem şi auriu.

La Jeanne Lanvin li se arătară costume pentru golf din jerseu, iar la Vionnet, Beth şi Amber se uitară cu jind la rochiile de seară superb croite pe bie, din mătase fină, vaporoasă.

În cele din urmă însă, tot la micile croitorii de pe străduţele lăturalnice îşi făcu Lady Levington comenzile, spunându-le fetelor că erau mult prea tinere ca să se îmbrace la marile case de modă.

Totuşi, îi îngădui lui Amber să schiţeze în grabă toaleta Chanel de care se îndrăgostise şi să dea modelul

11 Stil inventat de marele creator de modă spaniol Mariano Fortuny y Madrazo (n.tr.)

uneia dintre croitorese, care îi promise să-i facă una la fel.

Fetelor li se dădu să probeze mai multe ţinute, iar Amber trebui să admită că erau la fel de frumoase şi de elegante ca acelea ale marilor creatori.

Pentru Amber, Lady Levington comandă o fustă amplă de mătase crem, asortată cu o bluză bordată cu bleumarin la decolteu. În plus, mai primi o jachetă în dungi bleumarin, roşii şi albe, precum şi un pulover drăguţ într-o nuanţă încântătoare de verde, cu fundiţe de mătase crem pe el, dar şi unul galben ca lămâia, cu fundiţe de mătase bleumarin.

Beth urma să aibă o garderobă cam la fel, doar că fusta ei era de un albastru ultramarin. Aceasta era o îmbrăcăminte potrivită pentru activităţile de zi cu zi, inclusiv pentru cele sportive, le-a spus Lady Levington.

Pentru ocazii speciale din timpul zilei, le comandă rochii de după-amiază, trei pentru fiecare, făcute din mătase sau din pânză de in culori pastelate.

Curioasă în ceea ce priveşte provenienţa sulurilor de materiale pe care li le arătau croitoresele, Amber le întrebă în franceza ei îngrijită de unde erau achiziţionate şi cum erau alese.

— Te gândeai la fabrica ta de mătase, nu-i aşa? o tachină Beth mai târziu, după ce ieşiseră de pe străduţele înguste şi reveniseră pe rue du Faubourg St-Honore.

— Croitoriile astea cumpără mătasea de la Lyon, nu din Anglia, îi spuse Amber.

Veni apoi rândul noilor rochii de seară, nu prea pretenţioase, dar de un şic tipic franţuzesc, care le entuziasmă pe Beth şi pe Amber.

Sifon de mătase peste satin croit pe bie, în nuanţe gingaşe de bej – perspectivele de a purta ceva atât de modern le-au bucurat pe amândouă, deşi au fost nevoite s-o convingă pe Lady Levington că rochiile adânc decoltate la spate erau cum nu se poate mai potrivite pentru nişte domnişoare ca ele.

— Dar uitaţi-vă că sifonul de mătase acoperă fiecare

porţiune de piele, preciză vânzătoarea, liniştind-o pe doamna mai în vârstă.

După un prânz frugal într-o cafenea care îi fusese recomandată lui Lady Levington, fiindcă avea un salon pentru doamne, care nu era la stradă, mama lui Beth le duse pe fete la Galeriile Lafayette, de unde le cumpără seturi de cămăşuţe şi chiloţei din mătase, bordate cu dantelă fină, ciorapi, jartiere şi batiste, anunţându-le apoi că era timpul să se întoarcă la hotel. Dintre toate achiziţiile, poşeta Chanel rămânea preferata ei, recunoscu Amber. Era primul obiect cumpărat de la o renumită casă de modă.

*

Timpul petrecut la Paris trecu pe nesimţite în vârtejul cumpărăturilor, urmate repede de livrarea unor cutii cu rochii, pantofi şi pălării frumos ambalate. Lady Levington a comandat valize noi de la Louis Vuitton ca să încapă toate achiziţiile recente, şi fiindcă se apropia ziua plecării, servitoarele erau foarte ocupate să le umple cu toate articolele de îmbrăcăminte.

Abia mai avură timp să facă o plimbare cu trăsura în Bois de Boulogne, iar apoi o scurtă vizită la Versailles, unde văzură palatul, o palidă umbră a gloriei de odinioară, în nici caz aşa cum şi-l imaginase Amber. Fusese jefuit în timpul Revoluţiei franceze, iar acum părea părăsit şi dezolant, ca un loc lăsat în paragină.

Totuşi, nu era greu să-ţi închipui cum fusese pe vremuri, când Sala Oglinzilor părea luminată de sute de lumânări, reflectate la nesfârşit, când cei care nu dansau se uitau la ceilalţi şi bârfeau. Dar până şi imaginaţia îi era umbrită lui Amber de gândul sorţii de care avusese parte necugetata regină Maria Antoaneta, care le spusese supuşilor soţului ei, muritori de foame, „să mănânce cozonac”, dacă nu aveau pâine.

Gândindu-se la Maria Antoaneta, Amber îşi aminti de suferinţa săracilor de acasă, simţindu-se vinovată pentru

poziţia ei privilegiată. Bunica îi spunea adesea că trebuie să fii conştient de responsabilităţile pe care le ai faţă de cei mai puţin norocoşi decât tine, îşi aminti Amber, şi se jură că va face întocmai.

*

În noaptea de dinaintea plecării la Juan-les-Pins, Amber era aşa de nerăbdătoare, că nu reuşi să adoarmă. Deschise încă o dată blocul de schiţe al tatălui ei, cu ochii înotând în lacrimi. Aici nu erau doar schiţe de modele pentru imprimeuri, ci şi desene sumare în cărbune cu Amber şi mama ei, pe care tatăl ei reuşea din câteva linii să le redea fidel.

Oricât ar fi admirat materialele pe care le văzuse la Paris, pentru Amber modelele realizate de tatăl ei aveau încă ceva inedit; preferatele ei erau cele care combinau monede romane şi capete greceşti, în teme clasice viu colorate; cai înaripaţi, coame în zbor şi simboluri heraldice, idei pe care şi le notase şi pe care ştia şi ea că le transpusese mai târziu în imprimeuri elegante.

Propriile ei schiţe – arcuri de triumf şi turnuri Eiffel în miniatură, femei elegante în rochii bine croite, purtând pe cap pălării cu boruri mari şi plimbându-şi căţeluşii pudel, chelneri cu mustaţa dată cu ceară şi şorţuri imaculate peste pântecul rotund –, pe care le socotise nostime şi vesele când scrisese sub ele „Parisul se joacă” – îi păreau atât de neînsemnate prin comparaţie. Închise mapa, simţindu-se cam deprimată.

*

Aşa cum era de aşteptat în această perioadă aglomerată a anului, majoritatea călătorilor din *Le Trăiri Bleu* erau englezi, la fel ca ele, şi după cum descoperi Amber la cină, în vagonul-restaurant, doamnele păreau să profite de ocazie ca să-şi etaleze toaletele. Nici chiar Lady

Levington nu rezistase tentaţiei şi îşi pusese o rochie Lanvin cu o jachetă asortată, pe care le cumpărase cu câteva zile în urmă.

Observând ce eleganţi erau toţi cei care veneau la cină, Amber se bucură că Lady Levington insistase ca ea şi Beth să îmbrace două dintre noile lor toalete – frumoase rochii de seară de la una din

„Croitoresele pricepute”, ale căror nume şi adrese erau păzite cu străşnicie de clientele care mergeau pe ascuns la ele. Lady Levington recunoscuse faţă de fete că obţinuse o listă cu aceste informaţii de la soţia ambasadorului Marii Britanii, cu care era vag înrudită.

Întrucât se aflau în Franţa, Lady Levington le permisese fetelor să bea câte un pahar cu vin alb la cină, cu toate că nu mersese aşa de departe cu respectarea obiceiurilor franceze încât să-i îngăduie domnului corpolent, care încerca să înfiripe o conversaţie cu ele, să continue, spunându-i categoric că avansurile lui nu erau bine-venite. În tot acest timp, Amber nu îndrăzni să se uite la Beth, de teamă să n-o umfle râsul.

Monsieur era foarte gras, şi se auzi un pârâit de rău augur când se aplecă, mult prea mult, ca să-i sărute mâna lui Lady Levington, ceea ce sugera că purta un corset de un anume fel.

După cină, când unii dintre domni se retraseră în vagonul pentru fumat, Lady Levington insistă ca Amber şi Beth să se ducă în cuşeta lor şi să se culce devreme.

Amber îşi scoase carnetul de schiţe, fiind prea surescitată să adoarmă. Îi venea greu să creadă că era în drum spre sudul Franţei. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nu-şi dorea decât să existe cineva căruia să-i împărtăşească bucuria, cineva care s-o înţeleagă cu adevărat. Beth era o scumpă, dar nu împărtăşea cu Amber pasiunea pentru artă. Lordul Robert ar fi înţeles-o, la fel ca Jay.

Jay! Avea să-i scrie de îndată, se hotărî Amber. Măcar aşa o să-şi împartă bucuria cu cineva care o înţelegea.

Scrisese atât de mult, încât începu s-o doară încheietura mâinii. Singurul ei regret era că nu va vedea oraşul Lyon, prin care treceau noaptea. Ar fi fost interesant să-l viziteze, pentru legătura pe care o avea cu mătasea.

Dragul de Jay! Spre deosebire de Louise, care era şi ea de origine nobilă, dar fără bani, Jay nu dădea niciun semn că l-ar necăji acest lucru. Amber aflase, în timpul şederii ei la Londra, că mulţi membri ai familiilor aristocrate, care îşi pierduseră averea după război, în special din cauza taxelor de moştenire, gândeau că e sub demnitatea lor să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Oare se simţise vreodată Jay umilit de situaţia în care se afla? El spunea că nu, îşi aminti Amber; cel puţin era liber să-şi aleagă propriul drum în viaţă. Putea să se căsătorească din dragoste cu oricine ar fi dorit.

Ce bine ar fi fost să poată şi ea să facă o asemenea alegere! Dacă Blanche nu ar fi fost putred de bogată, ar fi putut şi ea. Dar preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că avea o bunică atât de bogată era acela că trebuia să se supună dorinţelor acesteia, care voia să-şi folosească averea ca să-i cumpere un soţ şi un titlu nobiliar care ei îi fusese refuzat, chiar dacă nepoata ei nu dorea aşa ceva.

Capitolul 15

— Tot mai lucrezi, Jay?

Acesta îşi ridică privirea de pe registrele pe care le studia, retras în ceea ce era considerată la Denham Place camera administratorului, unde, de fapt îşi aranjase biroul lui. Jay se simţea aproape ca acasă în această încăpere spaţioasă şi confortabilă, apreciind faptul că Blanche îi permisese să facă din ea propriul său teritoriu. La ferestre atârnau draperii groase de un verde-închis şi, pe lângă biroul mare şi scaunul din spatele lui, în cameră mai era şi un frumos fotoliu de piele, pus în faţa şemineului, precum şi

o canapea Knole tapiţată cu o catifea mov cam veche, dar confortabilă.

— Este alegerea mea, doamnă Pickford. Mă preocupă profitul anual pe care îl aduc terenurile arabile din Denham.

Blanche venea rareori la el; de obicei, fie trimitea pe cineva să-l cheme, fie stabilea o oră la care să vină în biroul ei, în caz că voia să discute ceva cu el.

— Sper că scoatem profit, nu?

— Sigur că da, îi răspunse Jay zâmbind. Profitul de anul trecut a fost mai mare decât cel din anul precedent, şi sper să mai crească anul acesta. Mă întrebam dacă n-ar trebui să sporim numărul de vite. Ştiu că ar fi scump să cumpărăm un taur de prăsilă, dar, pe termen lung, cred că ar fi o investiţie bună.

— Pregăteşte-mi nişte cifre şi am să mă uit pe ele, spuse Blanche.

Jay îşi ţinea biroul într-o ordine perfectă. Blanche se opri din vorbit şi se aplecă să-l mângâie pe bătrânul prepelicar care dormea în coşul lui.

— Avem un nou locatar, din câte văd.

— E bătrânul câine de vânătoare al bunicului meu, îi spuse Jay foarte calm. E mult prea bătrân acum să mai fie pus la treabă, şi mai e şi olog. Bunicul credea că e mai bine să fie omorât, dar am chemat veterinarul să-l consulte, iar el a fost de părere că are doar un pic de reumatism. Îl putem lăsa foarte bine pe bătrânelul ăsta să-şi trăiască în linişte şi confort zilele care i-au mai rămas.

Blanche aflase deja că Barrant dăduse ordin să fie împuşcat câinele şi că Jay nu plătise doar consultaţia veterinarului, ci şi tratamentul animalului, pentru care cumpărase o blană călduroasă de oaie ce îi căptuşea acum coşul cel nou.

— Dacă e vorba despre câine, atunci sunt de acord; dar în privinţa bunicului tău, aş prefera puşca, îi spuse ea lui Jay pe un ton sec. Îţi măresc salariul de luna viitoare, Jay. Nu, nu-mi mulţumi, îl opri. Tatăl meu credea în vechiul proverb potrivit căruia un meseriaş bun îşi merită banii. La

fel cred şi eu. Ai aflat că multe fabrici din Macclesfield îşi concediază oamenii?

— Da.

— Nu mă leagă nimic de Denby Mill, sunt sigură că ştii, şi m-ar bucura să-şi închidă porţile. Totuşi, simt că am o datorie faţă de muncitorii de acolo. Mâine, vreau să te duci la fabrică şi să-i spui directorului că nimeni nu trebuie să fie dat afară de la Denby Mill şi că salariile trebuie un pic mărite.

Jay nu a fost atât de surprins de instrucţiunile primite de la Blanche, cum ştia că ar fi fost alţii. Ajunsese să-şi cunoască bine patroana, sau cel puţin în măsura în care permitea ea celor din jur s-o cunoască, şi ştia aşadar că, pentru Blanche, caritatea nu însemna doar să facă parte dintr-un comitet.

Pe Jay îl întrista faptul că Blanche nu-i dăduse niciodată voie lui Amber să arunce o privire sub masca rece pe care o purta. Se întreba câteodată dacă Blanche se mai destindea în faţa lui doar pentru că statutul lui de angajat nu-i permitea s-o critice, dar spera că o făcea pentru că avea încredere în el şi îi respecta dorinţa de a-şi croi propriul drum în viaţă.

Atunci când îi dăduse slujba, ghicise că decizia ei se baza mai mult pe numele lui decât pe calificarea pe care o avea pentru acea poziţie, dar, aşa cum le sugerase discret atât ei, cât şi bunicului său, nu era omul nimănui şi nu avea să se lase folosit de niciunul din ei împotriva celuilalt.

Barrant era bunicul lui, îl iubea, dar asta nu însemna că nu-i vedea defectele. Blanche era patroana lui, şi asta nu însemna că nu putea s-o respecte şi s-o admire, dându-şi totodată seama că bunicul lui o jignise amarnic.

Blanche tocmai dădea să plece, dar se întoarse brusc spre Jay şi îi spuse:

— Nu eşti de acord cu planurile pe care mi le-am făcut pentru nepoata mea, nu-i aşa?

— Amber e foarte tânără şi idealistă, aşa că-mi închipui că ideea de a se mărita din interes i se pare

groaznică, îi răspunse Jay cu cât mai mult tact cu putinţă.

Blanche înclină din cap în semn că îşi dădea seama de adevărul din spusele lui.

— Le-am făcut atât de dragul ei, cât şi pentru mine, îi spuse ea cu prudenţă.

Amber habar n-avea ce înseamnă viaţa. Era o visătoare, o idealistă şi o încăpăţânată. O femeie putea realiza multe în viaţă dacă se mărita cu bărbatul potrivit şi dacă soţul ei avea putere şi influenţă, pe care să fie dispus să le împartă cu ea. Lui Blanche i se refuzase şansa de a fi tot ceea ce ar fi putut să fie, dar lui Amber nu avea să i se întâmple aşa ceva.

Schimbând subiectul, Blanche spuse:

— Am auzit că verişoara ta, Cassandra, locuieşte în continuare la Fitton Hall.

Jay se ridică.

— Da, aşa e.

— Atunci, presupun că ne putem aştepta la un alt mariaj de Vries Fitton Legh, lucru care o să-i placă bunicului tău şi care o să facă istoria să se repete. El însuşi s-a însurat cu o Fitton Legh.

Barrant de Vries era un prost că nu-l preţuia mai mult pe nepotul său, decise Blanche. Dar Barrant nu-i preţuise niciodată pe cei pe care meritau, se gândi ea cu amărăciune după ce îl părăsi pe Jay. Ea i-ar fi putut oferi atât de multe, dar el o respinsese. Amber nu avea să sufere o asemenea jignire – sau consecinţele care curgeau din asta. Nepoata ei va avea viaţa care i se refuzase lui Blanche.

Blanche îşi făcea mari speranţe în legătură cu băiatul soţilor Levington. Se interesase cu discreţie de el după ce Lady Levington o invitase pe Amber în Franţa cu ei. Între doi tineri care stau împreună o vară era aproape inevitabil să nu se înfiripe o idilă.

Capitolul 16

Înainte ca trenul să oprească în gara Juan-les-Pins, Amber ştiuse că nu va uita niciodată priveliştile şi mirosurile din sud. Cu fiecare kilometru parcurs, era şi mai pătrunsă de ele, de parcă ar fi strâns-o într-o îmbrăţişare senzuală care o zăpăcea. Era aproape sigură că Aix-en-Provence, pe care îl văzuse doar de la geamul cuşetei, o vrăjise, îi furase inima pentru totdeauna. Era captivată, fermecată, fascinată de magia sudului, care îi umpluse mintea de culori. Era conştientă că i se trezesc la viaţă toate simţurile, care sorbeau totul, până ameţea de atâta frumuseţe.

Lordul Levington şi Henry veniseră cu maşina la gară să le întâmpine, Henry radiind de mândru ce era de noul Bugatti pe care i-l dăruise tatăl său cu ocazia majoratului.

Tatăl şi fiul discutau cu mult entuziasm despre cursa de maşini de la Le Mans, fiind întrerupţi din când în când de Lady Levington, care îi întreba îngrijorată de sănătatea copiilor mai mici. Amber era totuşi mulţumită că nu participa la discuţia familiei, retrăgându-se într-o tăcere fericită, copleşită de bucuria de a se afla acolo.

O auzi pe Lady Levington punându-i soţului ei întrebări despre vilă, deoarece voia să ştie cât era de potrivită pentru scopurile lor.

— Este grozavă în toate privinţele, o asigură lordul Levington. Totuşi, am fost un pic îngrijorat când Benson m-a anunţat că finul proprietarului stă în căsuţa din grădină. Se pare că agentul a omis să ne spună că tipul acela, Jean-Philippe, locuieşte aici. Pare un om civilizat, de familie bună, întrucât proprietăreasa îi e naşă. N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa lui. E discret. Se ocupă, printre altele, şi cu pictura. Lordul Levington oftă, apoi adăugă: Cel puţin nu cu poezia. Se pare că lucrează la ceva pentru o expoziţie a

Academiei. Oricum, i-am spus că ar fi bine să vină să ia cina cu noi astă-seară, ca să se prezinte şi să vezi şi tu ce hram poartă.

— Da, te-ai gândit bine, aprobă Lady Levington cu răceală în glas, evident nu prea încântată că aveau un vecin.

În schimb, gândul de a locui atât de aproape de un tânăr care părea să fie pictor o entuziasma pe Amber, dar prefera să păstreze pentru ea această părere.

Bagajele au fost încărcate într-o camionetă de servitorii care asudau din abundenţă în după-amiaza târzie şi sufocantă, când nu se mişca nicio frunză.

Henry de-abia aştepta să le arate noua lui maşină şi să facă paradă de talentele lui de şofer, dar Lady Levington insistă ca Beth şi Amber să urce cu ea în Bentley.

— Mă tem că nu e destul loc pentru noi toţi, Phoebe, îi atrase atenţia soţul ei. Una din fete va trebui să meargă cu Henry.

— Du-te tu, Amber, o îndemnă Beth. Henry conduce prea repede pentru mine şi mi se face rău.

Bugatti-ul era de un albastru-închis, iar soarele se reflecta în capota şi roţile lucitoare. Aerul fierbinte intensifica mirosurile de piele, vopsea şi benzină, amestecându-le cu cel de praf şi pini.

Deoarece şoseaua care urca de la gară înspre oraş şi apoi o lua spre dealuri era în serpentine, Henry a fost obligat să reducă viteza, din cauza numeroaselor curbe strânse şi a măgarilor, căruţelor şi altor maşini care îi ieşeau mereu în cale. Deoarece maşina mergea mai încet, Amber s-a putut bucura de minunata privelişte a mării, aflată jos, sub ei, de drumul presărat cu stânci şi umbrit de pini. Pe şoseaua plină de praf au trecut pe lângă vile albe şi impozante, porţi înalte de fier forjat, prin care se vedeau muşcate roşii.

— Am ajuns, strigă Henry ca să acopere zgomotul puternic al motorului, în timp ce trecea dincolo de porţile deschise şi o lua pe o alee pe care se scuturaseră

trandafirii, în timp ce Amber îşi ţinea respiraţia de încântare.

Vila Florentină, cu zidurile decorate cu stucatură şi zugrăvite într-un alb orbitor, era pe cât de frumoasă, pe atât de ornamentată în stilul italian sugerat de numele ei. Semăna cu poza unei case din poveşti, cu foişoare şi turnuleţe, cu ferestre înalte în formă de arcadă şi cu balcoane din fier forjat, cu puritatea răcoroasă a zidurilor ei albe, încălzite de soare, năpădite de hibiscus stacojiu şi de bougainvillea mov.

Vase de teracotă de înălţimea unui copil mic decorau treptele de piatră ce duceau la porticul cu coloane, din care se revărsau muşcate de un roşu-aprins, austeritatea şi intimitatea îmbinându-se în aşa fel încât îţi stârneau toate simţurile.

În holul în care se intra din portic era o răcoare plăcută, după arşiţa de afară. Pardoseala din plăci de marmură albe şi negre, care arăta ca o tablă de şah, răsuna de paşii şi vocile lor.

Statui de marmură neagră umpleau firidele din alabastru. O scară de fier forjat, în spirală, ducea sus, la ferestrele ce imitau stilul gotic.

Camerista care urma să aibă grijă de amândouă fetele veni să le conducă la etajul al doilea al vilei, unde aveau camere alăturate, cu vedere la o terasă mare, după care se aflau piscina şi grădinile în stil italian, care coborau până la Mediterană. De la fereastra ei, Amber se uită pe furiş după căsuţa în care spusese lordul Levington că locuia Jean-Philippe, dar, spre dezamăgirea ei, nu o zări.

*

Se şi făcuse seară când Amber îşi revăzu gazdele. Lady Levington îi sugerase să-şi petreacă după-amiaza supraveghind despachetarea bagajelor, odihnindu-se şi scriindu-i bunicii, ca s-o anunţe că a sosit cu bine.

Deoarece luau cina *en familie,* Lady Levington le

spusese lui Beth şi Amber că nu trebuiau să-şi pună rochii de seară, dar, după o călătorie atât de lungă şi o zi atât de călduroasă, tot aveau nevoie de o baie care să le răcorească, după care să se schimbe în alte rochii curate. Amber îşi alese una din mătase de un albastru-deschis, brodată cu flori făcute din mici perle, care erau cusute şi pe marginea din dantelă a fustei. Peste ea, Amber îşi puse o jachetă albă, bordată cu mătase de aceeaşi culoare ca rochia. O frumoasă clamă de păr, decorată cu perle, îi susţinea buclele pe care trebuise să şi le perie energic ca să le descurce, pentru că i le încâlcise vântul în drumul până la vilă, făcut în maşina decapotabilă a lui Henry.

Părinţii lui Beth şi Henry erau deja pe terasă şi beau cocteiluri martini când Amber intră pe uşile de sticlă deschise, să li se alăture. Conversaţia lor acompania sunetul produs de cicade.

Lordul Levington se oferi să-i prepare lui Amber una dintre specialităţile sale – un cocteil delicios, pe nume White Lady.

— Nu cred că fetele ar trebui încurajate să bea cocteiluri, protestă Lady Levington.

— N-am să-l fac tare, o asigură contele, zâmbindu-i amabil lui Amber.

Îl sorbi şovăitoare, apoi uşurată să descopere că era exact cum i se promisese. Aflase repede că unii dintre cavalerii debutantelor aveau obiceiul să le prepare fetelor băuturi mult mai tari decât trebuia, ademenindu-le în serele întunecate sau afară, în grădinile cufundate în întuneric, cu un pahar în care ziceau că e limonadă şi cu promisiunea că vor lua o gură de aer răcoros, după căldura din sala de bal.

Numai că fata respectivă descoperea, după ce îşi bea „limonada”, că nu mai era în stare să se apere şi că băutura conţinea ceva mult mai tare – de obicei gin –, ceea ce îi permitea însoţitorului ei să profite de starea ei de ameţeală.

„Nu accepta de la nimeni vreo băutură, dacă n-ai văzut cum ţi-o prepară sau dacă nu o iei de pe tava adusă

de chelner” era sfatul pe care îl dădeau fetele mai umblate prin lume celor mai puţin experimentate.

Beth tocmai trecea în fugă de uşile de sticlă pentru a li se alătura celorlalţi, când majordomul veni pe terasă să anunţe sosirea invitatului familiei Levington.

Degetele lui Amber se strânseră pe piciorul paharului, iar stomacul i se chirci de emoţie. Îşi făcuse deja o imagine despre Jean-Philippe, după chipul şi asemănarea tatălui ei, la care adăugase o tuşă de eleganţă franţuzească, iar rezultatul era un tânăr fermecător, cu părul şi ochii negri, şi cu mâini fine de artist.

Dar bărbatul care discuta acum cu soţii Levington nu era deloc aşa. Da, era înalt, dar cu umerii laţi şi pieptul vânjos, al cărui contur se vedea destul de bine sub cămaşa largă, un fel de bluză de lucru, pe care o purta. Lordul Levington şi Henry erau bine raşi, dar el purta barbişon, tenul îi era oacheş, iar părul negru şi bogat îi cădea în bucle până la umeri, ca al unui cavaler din Evul Mediu. Nu, se corectă Amber, când tânărul întoarse capul şi se uită la ea, iar fata observă sclipirea unui cercel de aur, nu era un cavaler, ci un ţigan sau, poate, un pirat crud, necruţător şi periculos. Se întoarse automat cu spatele la el, dar nu înainte să-i vadă dinţii albi şi strălucitori care i se dezveliseră când îi zâmbise batjocoritor. Lui Amber îi tremurau mâinile. Se aprinsese la faţă şi o treceau fiori. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de întunecaţi, aproape negri, şi aşa nişte mâini, care nu erau de artist, ci de meşteşugar, aşa mari… şi puternice. Trebuia să picteze în tuşe groase de ulei, hotărî ea, nu în acuarele pastelate şi în culori vii şi senzuale, care îţi zăpăceau simţurile şi îţi luau minţile.

Beth o trăgea de mânecă, cu ochii mari de admiraţie şi de tulburare.

— Hai, uită-te la el, Amber! o rugă ea în şoaptă. Nu-i aşa că e frumos?

Frumos, cu ochii aceia prea îndrăzneţi şi cu faţa de pirat ţigănos, cu acel corp exagerat de musculos şi cu cercelul acela caraghios?

— Nu, deloc, negă Amber pe un ton categoric. Cred că nu e deloc frumos.

Amber o auzi pe Lady Levington râzând, şi apoi pe Jean-Philippe vorbind. Vocea lui era ca melasa caldă pe care i-o punea bunica iarna în terciul din fulgi de ovăz, atât de dulce, că uneori îi făcea greaţă, iar alteori îi ducea dorul.

*

Era târziu, trecut de miezul nopţii, şi pe Amber o durea capul. Deşi plecase deja de o oră, scuzându-se din nou că locuia în acea căsuţă, Jean-Philippe tot mai domina conversaţia, de parcă ar fi fost încă acolo.

Amber nu-şi putea explica de ce simţea aşa o antipatie faţă de el şi de ce era atât de uşurată că plecase. Tot ce înţelegea era că îi lăsase o impresie atât de puternică, încât o cuprinsese teama.

Nu o să-i deranjeze cu nimic, o asigurase el pe Lady Levington. Avea ceva important de terminat, aşa că lucra practic zi şi noapte.

Zi şi noapte. Amber se înfioră. Era o ciudată legătură între acei ochi negri şi întunericul fierbinte şi catifelat al nopţii mediteraneene, care îi făcea pielea de găină.

Lordul Levington, şi mai ales soţia lui, fuseseră evident impresionaţi de el, iar Beth nu rămăsese indiferentă la farmecul lui galic.

Însă Henry nu părea să împărtăşească admiraţia familiei pentru Jean-Philippe, observase Amber. Aşa că nu era singura care se simţea stingherită în prezenţa lui. Slavă Domnului!

*

— Ai întârziat.

— Dar m-ai aşteptat.

Jean-Philippe râse în timp ce-i mângâia lui Marianne umerii goi şi catifelaţi, după care se aplecă să-i sărute gura

bosumflată, cu buze pline şi roşii.

— Soţul meu trebuie să pice din clipă în clipă. Ar fi mai bine să pleci, dacă nu vrei să te găsească aici cu mine.

— Cum să plec tocmai acum, când îmi dăruieşti o privelişte atât de senzuală? o tachină Jean-Philippe, strecurându-şi mâinile în decolteul ei generos.

Sânii îi erau plini şi rotunzi, cu pielea catifelată şi bronzată, cu sfârcurile întunecate şi umflate. Trecuseră abia şase săptămâni de când îşi înţărcase al patrulea copil, aşa că păstrau încă mirosul de lapte al fecundităţii.

Când o întâlnise pentru prima oară, îşi alăpta micuţul, cu bluza intenţionat descheiată, pentru ca el să-l vadă pe bebeluş sugând lacom, şi nu se grăbise să se acopere după ce îl scosese de la sân.

Soţul ei era brutarul satului; se trezea cu noaptea-n cap şi îşi petrecea serile la cârciumă, lăsând-o singură şi dornică de plăcerile pe care Jean-Philippe de-abia aştepta să i le ofere.

O lăsă din braţe, luă un scaun de la masă şi se aşeză, timp în care ea stătea în picioare şi îl privea, cu mâinile în şolduri. O trase spre el şi îi dădu bluza în jos ca să-i elibereze sânii, apoi începu să-i lingă şi să o tragă de sfârcuri cu limba şi cu buzele, dându-le aceeaşi atenţie amândurora, într-un ritm accelerat, până o simţi cum se înfioară puternic de plăcere.

Mulţumit că o stârnise, mormăi scurt, apoi îşi băgă iute mâinile sub fusta ei, până la coapsele pline şi fierbinţi şi la locul umed şi dornic dintre ele.

Îi luă fesele în mâini şi i le frământă, întrebând-o ironic:

— Crezi că bărbatul tău m-ar lăsa să-l ajut la făcutul pâinii? Uite ce frumos creşte ceva aici.

Ea nu-i răspunse. Îşi savura plăcerea cu atâta lăcomie şi egoism, de parcă ar fi fost bărbat, închizând ochii, scoţând sunete guturale din fundul gâtului, îndemnându-l să continue. Degetul lui dibace se strecură în feminitatea ei umedă, găsind locul care o făcea să se încordeze şi să se

arcuiască, apoi frecă energic până o aduse la orgasm.

Lăsând-o un pic, Jean-Philippe se ridică în picioare şi se descheie la şliţ. Fără să aibă nevoie de cuvinte, ea se aplecă mult în faţă, cu mâinile pe scaunul pe care abia îl eliberase el, se prinse bine de fiecare parte a lui şi îşi îndepărtă picioarele.

În spatele ei, Jean-Philippe îi ridică fustele. Fesele îi erau pline şi netede; poziţia în care stătea îi lăsa descoperit anusul dintre ele, iar mai încolo, deschiderea cărnoasă a sexului ei, cu labiile încă umflate desfăcute de dorinţă şi cu smocul de păr des şi cârlionţat.

El intră încet în ea, savurând atât senzaţia, cât şi priveliştea pe care i-o oferea vârful îngroşat al penisului său care pătrundea în locul acela umed şi dornic, apoi ieşea din nou şi aluneca pe toată lungimea crăpăturii ei, până la clitoris, pe urmă intra iar, intra şi ieşea, mai adânc, penetrând-o aşa de adânc şi de violent, că o făcu să ţipe de plăcere, protestând când se retrăgea în joacă ca s-o mângâie cu vârful între buze.

Între cârciumă şi bucătărie era brutăria, cu marile cuptoare şi magazinul din faţă, ce se întindea pe toată lungimea casei, şi, pe când se juca Jean-Philippe cu clitorisul ei, auzi clopoţelul de la intrare.

— E bărbatul meu, îl avertiză Marianne, mormăind când Jean-Philippe se înfipse cu putere în ea, încercând să se sincronizeze cu ea în timp ce îi şoptea:

— Chiar vrei să mă opresc? Nu acum, nu?

Ea gemea din ce în ce mai tare, încercând să-şi înăbuşe sunetele ce îi ieşeau din gură, pe măsură ce el pompa mai tare în ea. Jean-Philippe simţea din plin excitarea accentuată de risc, aşa că se înfipse mai adânc în ea şi îi simţi muşchii strângându-se în jurul membrului său, în spasme violente. De partea cealaltă a peretelui auzeau deja paşii soţului ei apropiindu-se. Se mai înfipse o dată tare, până ajunse şi el la orgasm, lăsându-se apoi în voia lui, savurând explozia de plăcere şi uşurarea pe care i-o aducea.

Clanţa zăngăni. Jean-Philippe o mângâie pe Marianne pe fund şi îi trase fusta în jos exact când se deschidea uşa. În clipa în care intră brutarul pe uşă, Jean-Philippe se şi aşeza pe scaun.

— A, Monsieur du Breveonet, sunteţi aici, mormăi brutarul.

— Da, Jacques, buna ta soţie mi-a promis câteva din conservele ei speciale. Cred că au un gust şi o aromă extraordinare, adăugă el încet, uitându-se la Marianne în timp ce vorbea.

Mai avea pe mâini mirosul sexului ei şi îl amuza că ea nu se clintea din loc, de teamă să nu i se scurgă pe picioare sămânţa lăsată de el acolo, şi să se dea astfel de gol.

Tot mai zâmbea în sinea lui, în drum spre casă.

Capitolul 17

Greg se distra de minune în Hong Kong, sau cel puţin aşa se întâmplase până dăduse peste Lionel Shepton, o cunoştinţă de la Oxford. Părinţii lui Lionel fuseseră misionari. După ce au murit în Africa, biserica a plătit pentru educaţia orfanului, convenindu-se că băiatul va călca pe urmele părinţilor săi, dar Lionel avea alte planuri. Lui nu-i stătea în fire să facă în viaţă fapte bune, pentru care să fie plătit mizerabil. Lionel văzuse cum trăiau unii dintre colegii lui de la Oxford şi se convinsese rapid că i se potrivea mult mai bine viaţa de huzur pe care o duceau aceştia decât una în care să propovăduiască creştinismul.

Venise pentru prima oară la Hong Kong cu o prietenă bogată, care plecase ulterior. Avea succes la femei, fiind manierat, arătos şi fermecător, şi avea grijă să ascundă, în cercul exclusivist de la Peak Club, faptul că îşi câştiga existenţa prezentându-le unor tineri ca Greg plăcerile interzise ale vieţii din Hong Kong: prostituate, droguri şi jocuri de noroc, toate conduse de binecunoscutele bande

ale Triadei din Hong Kong.

Blanche îl iubea pe Greg şi avusese grijă ca nepotul ei să primească o alocaţie generoasă cât timp stătea la Hong Kong, mult mai consistentă decât modestul salariu cu care era plătit pentru „munca” lui de birou din cadrul companiei navale a lui Henry Jardine. Patronul şi soţia lui deţineau în Peak o vilă mare şi o căsuţă pentru oaspeţi – noul cămin al lui Greg.

Greg şi Lionel au reluat legătura după ce s-au reîntâlnit la un cocteil oferit de guvernatorul Hong Kong-ului – o petrecere anostă şi scorţoasă, până să dea nas în nas cu Lionel.

Mai întâi a povestit fiecare ce-a făcut după plecarea de la Oxford, omiţând amândoi detaliile neplăcute, şi au ajuns la concluzia că puteau fi prieteni la cataramă, nu doar simple cunoştinţe.

Jardine, care nu ştia cum să distreze un tânăr plictisit ca Greg, care era clar că nu avea nevoie să muncească, şi nici nu voia, a fost la început mulţumit de camaraderia dintre ei.

Mare parte din viaţa înaltei societăţi engleze din Hong Kong se învârtea în jurul Peak Club, care verifica minuţios pe oricine voia să devină membru şi refuza categoric accesul anumitor rase, inclusiv al cantonezilor. Ceaiurile dansante şi jocul de bridge, urmate de cină, erau la ordinea zilei în acest club; activităţi destul de plăcute, dar, la o săptămână după ce s-au reîntâlnit, Lionel i-a explicat lui Greg că pentru un tânăr existau şi alte moduri de a se distra, mai palpitante.

Greg a înţeles repede mersul lucrurilor.

— Mi-ar trebui o femeie, îi spusese cu sinceritate lui Lionel. Dar nu una care să vrea un inel pe deget, înţelegi ce vreau să spun.

Lionel pricepea, cum să nu. Hong Kong-ul avea un sistem complicat de bordeluri pentru fiecare categorie de clienţi; acestea, chiar dacă acum contraveneau legii, nu însemna că încetaseră să existe.

Prostituţia, la fel ca alte treburi murdare, era controlată de Triadă. Chinezoaice tinere erau luate din satele sărace şi aduse la Hong Kong, unele ca să fie trimise în alte ţări, altele ca să rămână în oraş, dar toate erau cumpărate pe sume de bani ridicole, aducându-le un profit înmiit celor care le „deţineau”, în scurta lor „carieră”.

Odată ce Greg şi-a dat seama că putea să facă o listă de preferinţe şi de pretenţii, ca şi când ar fi comandat o marfă oarecare, timiditatea şi ezitările de la început au fost înlocuite de o exagerată încredere în sine. De ce s-ar limita la un singur fruct când avea posibilitatea să guste atâtea „arome” – şi toate la un preţ rezonabil?

În foarte scurt timp, i-a mulţumit lui Lionel că i-a deşteptat mintea şi s-a bucurat de supunerea servilă a matroanelor care conduceau bordelurile.

Unul dintre preferatele lui Greg era un stabiliment de lux care deservea o clientelă de oameni bogaţi. Celor neştiutori, Shangri La Residence li se părea un hotel elegant şi discret. Doi portari vânjoşi, purtând livrele cu fireturi din aur, flancau uşile duble şi lucioase din lemn indian, care rămâneau închise pentru cei care nu ştiau parola zilei. Noii clienţi trebuiau să întrebe de Madame S. Odată intraţi în holul bogat decorat, o fată frumoasă, într-un cheongsam[12] aşa de strâmt că fusese probabil cusut pe ea, venea să-i întâmpine, plecându-se în faţa lor şi întrebându-i ce preferinţe aveau.

Bordelul ocupa toate cele cinci etaje ale clădirii înalte şi înguste, fiecare nivel oferind un anume „tip” de sex, începând de la subsolul, rezervat celor cu înclinaţii spre zoofilie – aşa îi spusese, rânjind, Lionel lui Greg –, deoarece era mai uşor să ţii animalele acolo.

Circula printre clienţii obişnuiţi ai Shangri-La o glumă macabră, potrivit căreia mirosul de carne friptă de la restaurantele de lângă bordel se datora unuia dintre clienţii acestuia, care savurase o formă violentă de plăcere, iar

12 Rochie tradiţională chinezească (n.tr.)

animalul care era gătit provenea dintr-una din camerele de la subsol.

Fiecare etaj era proiectat la fel: o serie de cămăruţe separate pentru satisfacerea plăcerilor, unele cu „ferestre” mari, care dădeau într-o „zonă de vizionare” pentru voyeur, şi o încăpere mare, comună, pentru „sexul în grup”.

Lui Greg îi plăcea cel mai mult să plătească pentru două, uneori trei fete, care să-i ofere plăcere şi să facă sex una cu alta.

Una dintre prostituate, o scandinavă blondă, înaltă şi lată în umeri, cu sâni mari şi ţanţoşi şi cu sfârcuri enorme, îşi vâra penisul ataşat de corp în celelalte fete cu un deosebit entuziasm.

Camerele de tortură, aflate tot la subsol, nu-l tentau pe Greg, deşi n-avea nimic împotriva micilor pedepse, atunci când el era cel care le administra fetelor. Nimic exagerat, doar le dădea câteva palme ca să priceapă cine e şeful. Nimic nu se compara cu plăcerea de a lovi cu un baston peste fesele goale ale unei fete care nu i-o supsese cum trebuie, mai ales dacă plătea în plus pentru acest privilegiu.

Atunci când Henry a auzit, din întâmplare, ce făcea Greg, l-a luat deoparte şi i-a zis că un tânăr cu situaţia lui obişnuia să-şi cumpere o fată curăţică, pe care s-o instaleze undeva ca metresă.

— Multe dintre fetele din bordeluri au sifilis, i-a spus el cam stânjenit lui Greg. Ar însemna să-ţi fac un deserviciu dacă nu ţi-aş spune. De fapt, mă mir că Shepton nu te-a informat deja. Şi mai e un lucru: ei bine, oamenii cu poziţia noastră socială nu frecventează asemenea locuri. Nu se face. Nu e bine. Hong Kong-ul e mic şi lumea vorbeşte.

Sfatul bine intenţionat al lui Henry Jardine l-a înfuriat pe Greg. Nu-i convenea ca o uscătură bătrână ca Jardine să-i dea de înţeles că nu ştie cum să se comporte.

În schimb, pe Lionel îl enerva prostia lui Greg, care nici măcar nu-şi dădea seama de necesitatea de a fi discret. Lionel avusese mare grijă să păstreze distanţa între

cele două lumi pe care le frecventa – la urma urmei, avea nevoie să fie acceptat în societate, pentru a-şi putea întâlni victimele. Odată ce începeau să guste stilul de viaţă propus de Lionel, ultimul lucru pe care îl doreau era să vorbească despre acesta, mai ales cu cei care ştiau că-l dezaprobă.

Aşa că, pentru a-l pedepsi pe Greg că îi prejudiciase poziţia în societate, l-a dus la una din acele case de jocuri conduse de Triadă, care înfloreau prinzând în capcană tineri nesăbuiţi ca el.

Urcându-i-se la cap „norocul de începător”, Greg nu observă cum înclinase din cap spre Lionel chinezul care stătea în umbră şi nici că îi dăduse bani prietenului său. Era prea încântat şi prea mândru de succesul şi de dibăcia lui.

Se făcuse târziu când au părăsit clubul şi Lionel îl luase de umerii gârboviţi ca să-l consoleze.

— Nu te necăji, o să ţi se întoarcă norocul. Ai văzut ce bine ai jucat la început.

Greg clipi în lumina slabă a zorilor care abia se revărsau. Îl dureau ochii şi îşi simţea capul cât o baniţă. Nici nu mai ştia câte poliţe semnase, bazându-se pe asigurările lui Lionel că suma finală va fi o nimica toată şi că va câştiga la următorul joc.

— Şi nu-ţi face griji în privinţa lui Chung Hai. E un tip de treabă, o să-ţi facă un cont şi ai să-i dai înapoi banii când primeşti alocaţia. N-ai chef de o pipă înainte să ne întoarcem în Peak?

Greg scutură din cap. Oricum nu avea mintea limpede, ca să mai aibă rost să se ducă într-o casă unde se fuma opiu.

Capitolul 18

Zilele treceau în zbor, pline de tot felul de distracţii. Deoarece erau însoţite de Henry, Lady Levington le dăduse lui Beth şi Amber mai multă libertate decât la Londra, şi,

într-o săptămână, intraseră deja într-un cerc de tineri care stăteau în vilele de lux din Juan-les-Pins, toţi porniţi să se distreze cât mai mult cu putinţă.

În cea mai mare parte a timpului, Henry le ducea cu maşina pe şoseaua de coastă de dincolo de Promenade des Anglais, de unde o puteau lua spre Cannes de-a lungul Croazetei, pentru a lua prânzul, cu noii lor prieteni, la Hotelul Carlton, în stil Art Nouveau, sau la Hotelul Martinez, în stil Art Deco, iar apoi să se plimbe pe Croazetă sau, dacă preferau, să tragă o fugă până în Antibe ca să bea un cocteiluri la Hôtel du Cap, cu grădinile sale întinse şi cu piscina lui spectaculoasă.

Viaţa era la fel de îmbătătoare şi de hedonistă ca băuturile pe care Amber învăţase să le bea şi precum complimentele fermecătorilor tineri din Franţa, care vorbeau engleza cu un accent încântător. Cu toate acestea, nu înceta să se gândească la tragedia din cauza căreia trebuise să plece Greg aşa departe de casă şi la aşteptările pe care le avea bunica de la ea.

Amber ştia foarte bine de la pension cum trebuie să se comporte fetele din înalta societate, dar una era teoria, şi alta era modul în care trebuia să se poarte ca să fie acceptată de grupul din care făcea parte acum şi ca să se simtă bine.

Formalismul rigid al stilului de viaţă caracteristic aristocraţiei, cu superficialitatea şi „regulile” sale i se părea atât de fals şi de nefiresc în comparaţie cu modul de viaţă pe care îl cunoscuse în casa părinţilor ei. Se simţea de parcă juca un rol ca să-i mulţumească pe alţii, în loc să fie ea însăşi, şi ura această lipsă de sinceritate. O măcina, făcând-o să se simtă o străină, care nu se putea încadra în peisaj.

A fost o adevărată uşurare pentru ea să-şi deschidă carnetul pentru schiţe şi să evadeze în propria lume.

Oriunde se ducea, Amber îşi lua cu ea carnetul şi încerca să redea imaginile de care îi era plin capul şi care îi aprindeau imaginaţia: mătase albastră stropită cu turcoaz,

culoarea Mediteranei, ramuri de bougainvillea şi muşcate pe teracotă, ziduri albe, în contrast cu vechile clădiri din orăşelele medievale St-Paul-de-Vence şi Mougins, bijuterii colorate profilându-se pe piatra bătută de vremuri, frumuseţea blândă a stâncilor golaşe, modelele şi nuanţele naturii, transpuse în materiale care vor reda esenţa sudului Franţei.

Ea şi Beth l-au rugat pe Henry să le ducă într-o dimineaţă la Grasse, unde au vizitat renumita piaţă de flori, şi apoi au cumpărat parfum, chicotind amândouă cu sfială în parfumeria cea mică, plină de miresme ce îţi încântau „nasul”, unde vânzătorul le vorbise cu senzualitate intenţionată despre dorinţa lui imposibil de satisfăcut de a reda mirosul pielii unei femei.

Pielea lui Amber devenise de un bronz auriu, iar Beth, cu pistruii ei, ofta de invidie. Tânărul francez le făcea complimente din ce în ce mai îndrăzneţe.

Într-o seară, lordul şi Lady Levington le-au dus la cazinoul din Monte Carlo, unde Amber a câştigat 50 de lire la *chemin de fier*[13], cu norocul caracteristic începătorului.

Participau la petreceri pe iaht şi la picnicuri, la supeuri şi la dansuri improvizate, după cină, pe terasele unor vile elegante; aşa de multe lucruri, că abia prididea să le descrie pe toate în scrisorile pe care le trimitea acasă bunicii şi lui Jay. În timp ce scrisorile pentru bunica ei conţineau multe relatări detaliate despre lucrurile pe care ştia ea că o interesau pe Blanche, cum ar fi numele şi titlurile oamenilor cărora le fusese prezentată, în scrisorile adresate lui Jay, Amber putea să dea frâu liber bucuriei pe care i-o aducea frumuseţea îmbătătoare a acestor noi locuri. Umplea încântată pagină după pagină cu descrieri minuţioase ale locurilor pe care le vizitase, abia menţionându-i pe oamenii cu care se întâlnise. Oricât de simpatici erau, nu puteau să aibă acelaşi efect asupra simţurilor şi emoţiilor ei ca frumuseţile pe care le întâlnea

13 Bacara

la tot pasul în sudul Franţei.

Nu pomenea deloc de Caroline. Încerca să nu se mai gândească la ce-i spusese Jay, pentru că era prea şocant şi dureros.

Nu ştia de ce, dar aproape se bucura că distanţa dintre ei o ajuta în acest sens, deşi primise o scrisoare scurtă de la Greg, direcţionată către ea de la Macclesfield, în care nu pomenea nimic despre Caroline, ci doar îi spunea că sosise cu bine. Acum, ştiindu-i secretul, lui Amber îi era greu să-i scrie lui Greg despre schimbările din viaţa ei – aproape la fel de greu ca şi când i-ar fi scris unui străin.

Lady Levington îl invitase pe Jean-Philippe de două ori la cină, şi de ambele dăţi Amber simţise aceeaşi puternică antipatie ca prima oară când îl văzuse. Avea un fel de nepăsare în fire; o aroganţă care se citea în ochii lui negri ori de câte ori îşi îndrepta privirea asupra ei. Arăta caraghios cu acea coamă deasă de bucle şi avea o nesăbuinţă care sfida pericolul; era un om nebun, al cărui singur talent era, probabil, să se picteze pe el însuşi în tuşe de penel îndrăzneţe. Era o ofensă, un afront adus adevăratei arte, un prefăcut crud care se băga sub pielea lui Lady Levington, măgulind-o şi flirtând cu ea, dar pe Amber nu putea s-o păcălească.

— Nu înţeleg de ce nu-ţi place, protestă Beth într-o seară când lua cina la ei, mai ales că e aşa frumos, şi artist pe deasupra.

— Pur şi simplu nu-mi place, a fost tot ce i-a putut răspunde Amber.

Către sfârşitul celei de-a doua săptămâni petrecute la Juan-les-Pins, sosiră Alistair şi părinţii lui, *en route* spre Florenţa, şi, în curând, le-a fost limpede ambelor familii că speranţele lor în privinţa unei căsătorii între cei doi tineri aveau să se împlinească. Din oră în oră, Beth era mai îndrăgostită de Alistair, aşa că Amber nu se miră atunci când, în loc să-şi continue drumul spre Florenţa, Alistair hotărî să rămână la Juan-les-Pins, ca oaspete al familiei Levington.

Acum, când ieşeau, Alistair o lua pe Beth în maşina lui, ca să poată fi singuri, lăsându-i pe Henry şi pe Amber împreună. Amber nu putea să spună nimic – Henry era, la urma urmei, fiul soţilor Levington şi fratele lui Beth –, însă purtarea lui faţă de ea o făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenită. Începuse să apară pe neaşteptate de câte ori era singură, încât ai fi zis că o urmăreşte. Când erau împreună, stătea aşa aproape de ea, că îi era jenă, şi îşi ţinea privirea aţintită asupra ei.

Într-o seară, după ce s-au întors de la o petrecere care avusese loc la Hotel du Cap, în loc s-o lase pe Amber să intre în vilă, Henry a apucat-o de mână şi a insistat să facă o plimbare cu el prin grădină, în întuneric, până la treptele care duceau spre plajă.

Henry fusese prost-dispus toată seara, se bosumflase şi se supărase atunci când unul dintre tinerii francezi flirtase cu Amber, iar ea îi spusese că prefera să meargă direct la culcare. Henry băuse mai multe cocteiluri Blood and Sand, dând pe gât amestecul de whisky, suc de portocale, vişinată şi vermut, apoi cerând altul, iar ea se temuse de viteza cu care condusese la întoarcere.

— Cred c-ar trebui să intrăm în casă, îi spuse ea.

— Nu încă.

Henry o ţinea în continuare de mână şi, înainte să-şi dea seama ce voia el să facă, o înşfăcă şi o împinse în zidul din spatele ei, încercând s-o sărute.

Amber reuşi să-şi întoarcă faţa, aşa că buzele lui nu-i atinseră decât obrazul. Alarmată şi necăjită de comportamentul lui, ea îl împinse, bucuroasă când o lăsă în pace şi reuşi să fugă prin grădină spre vilă.

Nu-l văzu pe Jean-Philippe decât prea târziu în faţa ei, barându-i trecerea.

— Şi aşa, fecioara fuge de cavalerul ei, speriată să nu o sărute, o ironiză el. Bietul Henry, i s-au aprins călcâiele după tine, iar tu nici nu-l bagi în seamă.

— Lasă-mă să trec!

Totuşi, Amber reuşi să treacă de el, cu inima

bubuindu-i în piept în timp ce fugea spre vilă. Începuse să-şi dea seama că nu toţi bărbaţii erau ca tatăl ei, aşa cum crezuse până atunci, în naivitatea ei. Chiar şi Greg se lăsase în voia poftelor. Forţa şi furia cu care o îmbrăţişase Henry o speriase, iar acum, batjocura din vorbele lui Jean-Philippe o convinsese că e mai bine să nu aibă de-a face cu niciun reprezentant al sexului masculin.

*

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, când Henry stătea în faţa ei şi se holba la ea fără să spună o vorbă, Amber se simţi jenată şi un pic speriată. Oare le va spune ceva despre ea părinţilor lui? Poate, din ranchiună, avea să le ceară s-o trimită acasă? Spera să nu se întâmple asta. Nu i-ar fi plăcut deloc.

Mai târziu se plimba prin grădină, când o văzu pe Lady Levington venind spre ea.

— Amber, draga mea, aici erai! o salută gazda ei. Vino să stai jos o clipă. Am ceva să-ţi spun.

Ascultătoare, fata se aşeză pe bancă, lângă mama lui Beth.

— Eu şi soţul meu suntem un pic îngrijoraţi de faptul că Henry pare să ţină din ce în ce mai mult la tine. Tinerii de felul lui au tendinţa să-şi închipuie că sunt îndrăgostiţi, iar tu eşti o fată tare frumoasă. Lady Levington oftă încet, iar Amber se simţi vinovată, de parcă ar fi făcut ceva rău. N-a fost bine că aţi stat aşa mult timp împreună, continuă Lady Levington. Trebuia să-mi dau seama. Tu eşti o fată minunată, Amber, şi sunt convinsă că eşti şi foarte deşteaptă, aşa că înţelegi că eu şi soţul meu avem... unele speranţe în legătură cu Henry.

Amber ştia exact despre ce era vorba: o fată potrivită, de origine nobilă. Nu una ca ea. Se aprinse la faţă din cauza umilinţei îndurate.

— Eu ştiu că nu eşti genul de fată care să se lase indusă în eroare de pasiunea nesăbuită a unui tânăr, şi i-am

zis asta şi lordului Levington.

— Henry n-a fost niciodată pentru mine decât fratele lui Beth, spuse Amber încet. Nu m-am gândit niciodată altfel la el.

— Normal. Lady Levington părea mai uşurată acum. O bătu uşurel pe mână pe Amber. Voiam doar să înţelegi de ce eu şi lordul Levington gândim că nu mai trebuie să aveţi de-a face unul cu altul.

Amber simţi că i se strânge stomacul de frică.

— Vreţi să mă trimiteţi acasă? ghici ea.

Lady Levington o linişti imediat.

— Dar, draga mea, nici nu poate fi vorba de aşa ceva, bineînţeles că nu. Nu, nimic de genul ăsta, doar am spus deja că ţie nu-ţi găsim nicio vină. Nu vrem decât să înăbuşim în faşă un sentiment care ne-ar putea da bătăi de cap. Peste câteva zile, lordul Levington va pleca într-o croazieră cu nişte prieteni care l-au invitat pe iahtul lor, şi Henry îl va însoţi. Când se vor întoarce, Henry o va duce pe Beth la Florenţa, unde ea va rămâne cu Alistair şi cu părinţii lui. O mângâie iar pe Amber pe mână. Iar mie îmi va face plăcere să-mi ţii de urât cât timp sunt plecaţi soţul meu şi Beth. Dar mă văd silită să-ţi atrag atenţia: probabil că Henry îţi va propune să vă scrieţi.

— O să-i spun că ar fi mai bine să nu o facem, zise Amber pe un ton calm.

— Ştiam eu c-ai să înţelegi. Mă bucur c-am ajuns la acest aranjament. Ce dimineaţă frumoasă!

Contesa era numai zâmbet acum.

— Într-adevăr.

Amber îşi simţea limba lipită de cerul gurii. Era o prostie din partea ei să se necăjească aşa. Bineînţeles că lordul şi Lady Levington n-o voiau de noră. Nici nu se vedea în acest rol; nici măcar o clipă. Doar că o durea felul în care îi vorbise contesa. Crezuse că Lady Levington o plăcea şi ţinea la ea, şi că diferenţa de clasă socială dintre ele nu conta aşa de mult. Însă doar se amăgise, iar acum se simţea umilită şi trădată – nu de alţii, ci de ea însăşi, pentru

că nu-şi dăduse seama cum stăteau lucrurile cu adevărat. Mama lui Beth era, în fond, la fel ca Lady Rutland şi prietenii ei, preocupată doar de aparenţe şi de convenienţe.

Lady Levington se întoarse la vilă, dar Amber nu avea încă puterea s-o facă. Se ridică de pe bancă şi începu să se plimbe agale prin grădină, apăsată de povara gândurilor ei sumbre, până ajunse să coboare treptele care duceau la plaja privată. Măcar acolo putea să fie singură. Era prea devreme dădacele ca să-i aducă pe copii să se joace în nisip.

Tulburată şi nefericită, Amber o porni de-a lungul plajei, cu capul în jos şi cu spatele încălzit de soarele dimineţii. Ea şi Henry avuseseră în plan să meargă cu maşina în Antibe în această dimineaţă. Fireşte că acum nu avea să se mai ducă.

Îşi ridică privirea, încercând să-şi reţină lacrimile care ameninţau să i se scurgă pe obraji, şi se îndreptă de spate, fiindu-i atrasă atenţia de ceva care se mişca în mare: un braţ bronzat şi musculos care despica valurile înspumate, apoi celălalt, o claie de păr negru, nişte umeri laţi care luceau când cădea soarele pe ei.

Fără să mai stea pe gânduri, Amber se ascunse la umbra unor stânci desprinse din faleză.

Pictorul era cel care înota. Căsuţa lui avea acces separat la plajă, îşi aminti ea că îi spusese el lui Lady Levington. Acum, ieşise din apă, cu apa şiroind pe el când se scutura. I se vedea părul negru şi des de pe piept, care se prelungea într-un triunghi dincolo burta lui plată, pe când păşea gol pe plajă. Gol puşcă…

Amber ar fi vrut să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar parcă era pironită locului. Tremura din cauza şocului provocat de priveliştea neaşteptată. Statuile de bărbaţi nu arătau aşa, cu păr des pe trup şi cu coapse musculoase care, atunci când mergea, făceau ca acel lucru, pe care nu-l ascundea porţiunea de păr mai des dintre picioare, să se legene şi să tresalte, atrăgându-i atenţia asupra sexualităţii lui primitive, chiar dacă dorea din tot sufletul să-şi ferească

privirea…

Ajunsese acum la mal şi, întors cu spatele la ea, se îndrepta, fără îndoială, spre treptele care duceau la căsuţa lui, traversând plaja cu picioarele lui vânjoase şi cu fesele tari şi musculoase, de o formă şi consistenţă atât de diferite de ale ei. Inima îi bătea în piept ca un ciocan, de furie că el îşi expusese nuditatea cu atâta aroganţă în această dimineaţă pură de vară şi în faţa ochilor ei. Purtarea lui era un afront adus oamenilor decenţi şi respectabili; ar fi putut să-l vadă şi copiii – ea *îl văzuse* –, iar acum se simţea grozav de jenată şi de încurcată. Tot cu spatele la ea, el ajunsese la treptele ce urcau spre căsuţă, lăsând-o să-şi afle scăparea pe scările care duceau la vilă.

Soarele devenise mai arzător cât timp stătuse ea la umbră, orbind-o cu razele lui. Alunecă pe pietricelele care se rostogoleau la fiecare pas pe care îl făcea. Speriată, Amber se uită peste umăr.

El se oprise din mers şi se întorsese să se uite după ea. Fata începu să fugă, neştiind nici ea de ce, doar că trebuia, dar pantofii eleganţi pe care îi purta nu erau făcuţi pentru alergat prin nisip. Umbra lui o întunecă pe a ei şi apoi o acoperi exact când el puse mâna pe ea, impactul aruncându-i pe amândoi în nisipul moale, astfel încât el ajunse peste ea; Amber îi auzi la ureche respiraţia şuierată, pe când ea de-abia mai răsufla, iar inima îi bătea nebuneşte. Era un barbar, un pirat, un tâlhar care nu trăia decât după propriile lui reguli.

— *Mon Dieu,* parcă n-ai fi o tânără fecioară! râse el de ea.

— Dă-mi drumul, bestie!

— Aha, bestie zici? *Vraiment,* cred că e ceva de fiară în mine, căci animalul e condus mai degrabă de instincte decât de raţiune. De ce mă spionai?

— Nu te spionam, negă Amber. Şi… şi tu n-ai niciun drept să…

— Să ce? Să înot?

El îi răsuflă amuzat în faţă. Râdea de ea, o ştia. Părul

lui, ud şi plin de sare, formase bucle încurcate. Dacă ar pune mâna pe ele, i s-ar răsuci oare pe degete, legând-o de el? Ochii nu-i erau chiar negri, descoperi ea, ci căprui-închis. Mirosea a sare şi a mare, dar mai era şi ceva străin şi periculos, ceva numai al lui. Mireasma lui o copleşea, îi răpea voinţa şi simţurile, iar apropierea de el o obliga s-o inspire.

Greutatea corpului lui, care fusese doar o masă informă şi apăsătoare, devenea acum diferenţiată: şoldul care se împingea în carnea ei moale; o coapsă, musculoasă şi aspră de la sare, nisip şi firele de păr de pe trup, o ţintuia pe sol, carnea lui dogoritoare vibrând pe piciorul ei. Trupul ei palpita, se înfiora, în încercarea de a trage mai mult aer în piept. El se rostogoli într-o parte. Amber sări imediat în picioare şi o luă la fugă, nebăgând în seamă râsul pe care îl auzi când ajunse la treptele pe care le urcă în grabă.

Pielea îi era plină de nisip, iar rochia de vară, udă de apa mării. Părul i se încurcase în timp ce alergase. Respiraţia îi era întretăiată.

Ce bestie! Cum îl mai ura! Spre uşurarea ei, n-o văzu nimeni când intră în vilă şi se duse direct în camera ei.

*

În acea seară, erau cu toţii pe terasă şi îşi sorbeau apetitivele pe care le preparase lordul Levington. Amber află că Henry ieşise cu nişte prieteni. Oare se dusese de bunăvoie sau i se impusese să plece fără ea?

— L-am invitat pe Jean-Philippe la cină în seara asta. Mi-e milă de el că e aşa singur, sărmanul băiat!

Amber era cât pe ce să se înece cu băutura. O îngrozea gândul că trebuia să facă conversaţie de complezenţă cu pictorul la masă, amintindu-şi tot timpul ce se întâmplase înainte şi cum îşi bătuse joc de ea în sinea lui, dar n-avea încotro.

Era prea târziu să pretindă că o durea capul şi să plece la ea în cameră, mult prea târziu, pentru că Jean-

Philippe se îndrepta deja spre terasă, cu buclele lui negre şi cu cercelul de aur din ureche sclipindu-i în lumina blândă a înserării.

Lângă Amber, Beth oftă şi îi spuse în şoaptă prietenei sale:

— Arată exact ca un romantic, ca lord Byron sau…

— Lord Byron nu a fost romantic. Şi-a maltratat soţia şi şi-a încălcat jurămintele faţă de ea, îi replică Amber pe un ton sfidător.

— N-ai să ghiceşti niciodată ce mi-a spus Alistair, îi şopti Beth.

— Că te iubeşte, o tachină Amber.

— Nu, zise ea strâmbându-se. Despre Louise. Amber, a făcut cel mai revoltător lucru cu putinţă. A fost văzută ieşind din casa lui George Ponsonby. Beth se opri, apoi adăugă cu subînţeles: *Dimineaţa.* Alistair s-a codit să-mi spună, dar se pare că ştie *toată* Londra. Reputaţia lui Louise nu mai face doi bani, şi nimeni nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Nu e groaznic?

— Ba da, aprobă Amber.

Dar nici că-i păsa acum.

Lady Levington tocmai râdea de ceea ce-i spunea Jean-Philippe.

— Vreau să vă cer o favoare, Lady Levington.

El se uita fix la *ea,* observă Amber, cu inima zbătându-i-se dureros în piept, şi o aţintea cu privirea în timp ce vorbea cu mama lui Beth.

— Aş vrea foarte mult să-mi daţi voie s-o folosesc pe domnişoara Vrontsky ca model.

Amber simţi cum i se varsă cocteilul pe mâna care îi tremura.

Lady Levington se încruntase.

— Totul va fi *comme il faut,* vă asigur. Nu vreau să-i fac decât portretul, nimic mai mult. *Et naturellement* că va fi însoţită.

Lui Lady Levington îi reveni zâmbetul pe faţă.

— Păi, Amber hotărăşte…

— Hai, Amber, e grozav să fii muza unui artist, se entuziasmă Beth. Iar apoi, înainte să poată Amber s-o oprească, îi spuse lui Jean-Philippe: Şi tatăl lui Amber a fost artist, nu-i aşa?

— De fapt, numai grafician, o corectă Amber, înălţându-şi mândră bărbia când se uită în ochii batjocoritori ai lui Jean-Philippe. Familia mea se ocupă cu negoţul. Bunica are o fabrică de mătase.

N-aveau decât s-o dispreţuiască toţi cât pofteau.

— Amber vrea să urmeze cariera tatălui ei, dar bunica ei nu o lasă să studieze arta. Poate că te ajută Jean-Philippe… te mai învaţă câte ceva, Amber…

— *Bien sûr,* aş fi chiar încântat s-o învăţ pe domnişoara Vrontsky cât mai multe. Vocea îi era amabilă, însă Amber era sigură că ascundea ceva periculos în ea.

Voia să-l refuze, dar încă se simţea jignită, după discuţia cu Lady Levington din acea dimineaţă. Contesa se bucura ca ea să-i pozeze lui Jean-Philippe, căci prezenţa ei le făcea probleme, lucru pentru care lordul Levington hotărâse să-l ia pe Henry de lângă ea. Era clar că cei doi soţi nu-şi doreau ca noră o fată de negustor, iar Amber bănuia că lui Beth nu i-ar fi dat niciodată voie să pozeze pentru Jean-Philippe.

— Atunci, ne-am înţeles. Vino la atelier mâine-dimineaţă. Îmi place să lucrez cât mai devreme, când e cea mai bună lumină, aşa că trebuie să fii la mine la şapte. Am să-ţi găsesc o însoţitoare. *Certainement,* Madame Brun trebuie să aibă vreo servitoare de care se poate lipsi.

Capitolul 19

Amber se trezise înainte de revărsatul zorilor. De fapt, abia dacă pusese geană pe geană, sculându-se din pat de mai multe ori ca să se învârtă prin cameră, pentru a se aşeza apoi, cu blocul de schiţe al tatălui ei în mâini, de

parcă ar fi vrut să-l apere.

Jean-Philippe o umilise cerându-i să-i pozeze, ştia lucrul ăsta.

La ora şase, camerista îi aduse o *café au lait* şi un croissant şi se oferi s-o ajute la îmbrăcat. Amber refuză. Nu voia să o vadă înfricoşată şi să le spună şi celorlalţi servitori. Mirosul de cafea proaspătă îi făcu greaţă şi nu putu decât să ciugulească din croissant.

Se îmbrăcă simplu, cu o fustă plisată şi un compleu dintr-o bluză de mătase şi o jachetă tricotată, neştiind exact cât timp va trebui să pozeze.

La orele de desen după model de la şcoală, Monsieur Laffitte le adusese numai copii, care nu aveau răbdare să stea nemişcaţi şi se foiau de câte ori aveau prilejul.

Era şase şi jumătate. Nu mai avea de ce să zăbovească. În alte împrejurări, s-ar fi trezit bucuroasă în zori – frumuseţea şi puritatea dimineţii meritau cu vârf şi îndesat osteneala. Soarele răsărise, aruncându-şi razele peste grădini şi dincolo de ele, peste marea liniştită. Aerul era îmbălsămat de mireasma pinilor şi a lămâilor care creşteau în grădini. Mai târziu, trandafirii îşi răspândeau parfumul în arşiţa care cotropea totul.

O şopârlă se târa pe cărarea din faţa ei, căţărându-se peste pietricele. Amber se opri din mers şi se uită înapoi spre vilă. Îşi continuă totuşi drumul, dar fără tragere de inimă, către căsuţa ascunsă de vegetaţia din propria sa grădină, aflată aproape de vârful stâncilor, ai cărei pereţi albi erau năpădiţi de bougainvillea, cu ţiglele de pe acoperişul în pantă încălzite de soare. Căsuţa se afla la nord de vilă, la mică distanţă de pădurea de pini. Dincolo de ferestrele cu obloane nu se zărea niciun semn de viaţă. Soarele îşi trimitea acum săgeţile luminoase peste valuri. Ducându-şi mâna la ochi ca să se ferească de soare, Amber se îndreptă spre uşa de la intrare, aproape ascunsă de trandafiri căţărători. Era greu să-ţi imaginezi că un om ca Jean-Philippe trăia într-un asemenea loc.

Uşa era deschisă. Totuşi, bătu şovăitoare, aşteptându-

se să-i vină în întâmpinare vreo servitoare – preferabil însoţitoarea de care o asigurase Jean-Philippe pe Lady Levington că va face rost –, dar pictorul în persoană a fost cel care i-a deschis uşa şi a schiţat un salut.

Casa era mai veche decât vila, cu pardoseală de piatră şi cu pereţi spoiţi grosolan. Se intra direct într-o bucătărie spaţioasă, cu tavanul jos, de ale cărui grinzi erau atârnate ghivece cu plante. Mirosul înţepător de terebentină şi vopsele umplea camera, iar Amber trebui să-şi ţină un pic respiraţia.

Jean-Philippe purta o cămaşă albă largă peste o pereche de pantaloni până la genunchi, care îi lăsau descoperite gambele musculoase şi bronzate. Era în picioarele goale, nu prea curate. Zâmbi când văzu cum se uită Amber prin bucătărie.

— Poate că-i lipseşte măreţia de la vilă, dar căsuţa asta are ceva ce nu găseşti acolo. Nu mai e nicio clădire între ea şi promontoriul din nord, iar atelierul meu dă în acea direcţie. Lumina dimineţii este aici mai pură decât oriunde altundeva. Dacă cineva ar încerca din răsputeri să-i redea transparenţa şi luminozitatea, ar putea ajunge în pragul nebuniei. Tocmai voiam să-mi beau cafeaua. Nu vrei şi tu una? o întrebă el, făcând semn spre cafetieră şi ceştile de alături.

Amber scutură din cap, uitându-se la el cum îşi umplea una din ceşti. Mâinile lui, mari şi pătrăţoase, erau surprinzător de flexibile şi de dibace.

El duse ceaşca la gură şi bău repede din ea.

— Şi aşa, vor să-l trimită pe nefericitul tău admirator cât mai departe de tine, *n'est-ce pas*?

— Ai spus că vrei să vin foarte devreme la tine ca să profiţi de lumina dimineţii, îi aminti Amber, ignorându-i întrebarea.

El termină de băut ceaşca de cafea şi o puse la loc pe masă, după care îi zise pe un ton poruncitor:

— Hai!

Şi o lăsă să-l urmeze pe culoarul fără ferestre, până în

camera de dincolo.

Amber mai văzuse în Londra ateliere special concepute să ofere cea mai bună lumină posibilă, dar cea care se revărsa în această încăpere era atât de intensă, că i se tăie respiraţia la propriu.

— *Ah! Oui, o* simţi şi tu, nu? o întrebă Jean-Philippe, lovindu-se cu mâna peste piept, în dreptul inimii. Te cucereşte şi îţi porunceşte, iar apoi îşi bate joc de tine fiindcă nu reuşeşti s-o redai.

Mai multe pânze erau proptite cu faţa la perete. Camera mirosea a vopsea şi a sudoare, a terebentină şi a praf, a culori şi a lacuri; avea acelaşi miros, se gândi Amber, ca aceea a tatălui ei. Se uită spre fereastră, nevrând ca Jean-Philippe să-i observe clipa de slăbiciune.

O pânză mare, pusă pe un şevalet, domina încăperea; era acoperită cu o cârpă, iar lângă ea se aflau toate cele necesare unui pictor, plus un scăunel pe care să se aşeze ea, cel puţin aşa credea, cât timp îi poza. În celălalt capăt al atelierului era un pat.

— Beth spune că lucrezi la un tablou pentru expoziţia Academiei.

Era mai bine să vorbească politicos de una şi de alta, decât să lase atmosfera sau pe bărbat s-o copleşească.

— Doar un nebun şi-ar lăsa disecată opera de geniu de aşa-zişii critici de artă, oameni cu vederi limitate. Cum ar putea ei să înţeleagă ce înseamnă să fii artist? Ei nu sunt în stare să se gândească la altceva decât la cumpărători şi la bani, obligându-l pe pictor să asculte de ei. Totuşi, e necesar să expui, să te vinzi la tarabă. Du-te şi stai acolo, pe scaunul acela. Am să-ţi zic eu în ce poziţie.

Îşi scoase cămaşa din bumbac moale, trăgându-şi-o pe cap, iar mişcarea muşchilor de pe bustul său captă lumina cu atâta intensitate, încât lui Amber i se tăie respiraţia.

— I-ai spus contesei că vei aduce o însoţitoare pentru mine, îi aduse ea aminte.

El ridică din umeri, făcându-şi cămaşa ghem, cu

nepăsare, şi azvârlind-o într-un colţ.

— Nu este nevoie de aşa ceva, îi spuse cu aroganţă. M-ar deranja o femeie care să-mi trăncănească în cap. Ai în trăsături ceva care mă intrigă. Nu din Evul Mediu, dar oricum ceva moştenit de la păgâni. Probabil se datorează originii tale ruse. Puritate şi pasiune, inocenţă şi senzualitate. Privirile tale dezaprobatoare nu-mi pot ascunde adevărul că vrei şi tu, domnişorică Vrontsky.

Veni spre ea. Amber ar fi vrut să plece, să se ridice şi s-o ia din loc, dar nu putea.

— Mă gândisem să te pictez pe fundalul simplu al acestor pereţi, întruchipare a inocenţei şi a simplităţii, dar noaptea trecută mi-am dat seama că-mi scăpa ceva esenţial. Inocenţa e la tine doar o mască pe care o porţi în societate, pentru că aşa trebuie. Unde naiba am pus-o? *Ah, oui,* acolo. Căută într-un cufăr vechi din spatele scaunului ei şi scoase o bucată de material. *Maintenant…*

Stătea mult prea aproape de ea, mirosul înfierbântat al corpului lui dezgustând-o şi ameţind-o în timp ce desfăşura bucata de material pe măsuţa din faţa ei, unde făcea falduri bogate.

Era o mătase cum nu mai văzuse vreodată. Se uită la valul lucitor de material albastru-închis, brodat cu dragoni stacojii care scoteau flăcări pe nări, cu ochii din nestemate care scăpărau în lumină.

Neputând să se abţină, întinse mâna şi atinse materialul. Îl simţea cald sub degetele ei, viu, parcă respira, aşa cum numai mătasea de cea mai bună calitate o făcea. Dacă închidea ochii, aproape că putea auzi vocea tatălui ei vorbindu-i despre acest fel de mătase, ţesută doar pentru împăraţii Chinei, nepreţuită şi greu de găsit altundeva decât în colecţiile celor extrem de bogaţi.

Poate că se înşela; poate că nu era chiar de aceeaşi calitate ca mătasea imperială, dar în clipa în care o atinse, o recunoscu.

— Nu te mişca!

Era atât de vrăjită, că aproape uitase de Jean-Philippe,

care îşi luase nişte hârtie pentru schiţe şi îngenunchease în faţa ei, desenând repede.

— Privirea asta în care se îmbină respectul cu dorinţa e perfectă.

Amber tresări, iar mătasea îi alunecă, grea, printre degete, când îi dădu drumul. Vorbele lui Jean-Philippe o făcuseră să se simtă de parcă îl lăsase să-i vadă cea mai intimă parte a fiinţei.

— E chiar mai bine decât speram. Am să intitulez tabloul *Fiica negustorului de mătase,* şi o să vedem dacă tâmpiţii ăia de critici sunt în stare să facă legătura între cuvântul „negustor”, ales de mine, şi privirea aceea dornică din ochii tăi. Doar cei care cunosc adevărata valoare a unui lucru sunt în stare să simtă dorinţa supremă de a-l poseda.

— De unde ai mătasea asta? îl întrebă ea, refuzând să reacţioneze la comentariile lui.

— A fost… a naşei mele. Imediat ce-ai spus ieri-seară că familia ta deţine o fabrică de mătase, am ştiut că te voi picta cu acest material pe fundal.

Amber stătea dreaptă, ferindu-şi privirea de a lui. O înfuria gândul că se juca intenţionat cu sentimentele ei. Ura faptul că îi citea atât de bine în suflet; se simţea în mare dezavantaj.

— Deci nu ţi-e dor de el, de acel papă-lapte care nu ştie nici să te sărute cum trebuie?

Schimbarea neaşteptată a subiectului o prinse cu garda jos.

— Să-ţi arăt eu cum se sărută?

Vocea îi era mai blândă, dar încă batjocoritoare. Lui Amber îi ardea faţa când el lăsă jos schiţele şi veni spre ea. Era pironită pe scaun, incapabilă să scape atunci când se aplecă spre ea şi îi puse mâna lui mare pe obraz, răşchirându-şi degetele pe gâtul ei, ca nişte fiare înroşite.

Bloca lumina cu capul, iar gura lui lipită de a ei nu-i lua în seamă ignoranţa. Îşi dădu seama că gestul acela era o afirmare categorică a virilităţii lui mândre, la fel ca nuditatea din ziua trecută. Cu o mişcare rapidă, limba lui îi

desfăcu buzele închise. Avea gust de sare şi mirodenii. Lui Amber îi bătea inima să-i spargă pieptul. Cealaltă mână i-o pusese pe umăr, iar cu degetul mare o mângâia încet pe claviculă, îşi simţea corpul greu, şi totuşi extrem de uşor.

Pe neaşteptate, Jean-Philippe se trase de lângă ea, eliberând-o din strânsoare.

— Ei, acum sper eşti mulţumită că ţi-ai satisfăcut curiozitatea…

— Nu eram deloc curioasă, îi spuse Amber, mânioasă.

— Sigur că erai. Ţi se citea în priviri. Şi acolo pe plajă, ieri.

— Nu, negă Amber, dar el nu o băgă în seamă şi se întoarse la şevalet, poruncindu-i să ia din nou în mână bucata de mătase, aşa cum făcuse mai devreme.

Lucră trei ore într-o tăcere pe care o rupea doar ca să zbiere la Amber să stea nemişcată, de câte ori îi tremura braţul, care o durea, iar apoi îşi aruncă furios şi dezgustat penelul, când o văzu că nu se putea opri din tremurat, şi se duse la ea s-o aşeze iar în poziţia dorită, cu mâini nerăbdătoare de expert.

O explora în tăcere. Soarele răsărea, şi aerul din atelier devenea sufocant şi sărac în oxigenul consumat de activitatea lui furioasă şi de încordarea lui Amber. În căldura din atelier, fata începea să se simtă ameţită. O dureau muşchii, dar nu îndrăznea să se mai mişte.

În cele din urmă, Jean-Philippe îşi puse jos penelul şi îi spuse să se odihnească.

— Mâine va trebui să te descurci mai bine şi să stai absolut nemişcată.

Amber se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Chiar îşi făcea iluzii că se va întoarce, după felul în care se purtase cu ea?

Tremură când trecu pe lângă el, neştiind dacă să-i mai spună ceva sau nu.

*

Era ora cinci dimineaţa. Nu putuse să doarmă aproape deloc. Putea foarte bine să se scoale din pat, pentru că oricum nu mai avea nicio şansă să adoarmă, îşi dădu seama Amber.

Cu o zi înainte se întorsese la vilă hotărâtă să nu-i mai pozeze lui Jean-Philippe, dar el fusese mai deştept ca ea, căci îşi făcuse apariţia chiar înainte de cină, ca s-o vrăjească pe Lady Levington şi să-l supere pe Henry, care se uita urât la el, şi înainte ca Amber să-i poată spune contesei ce decizie luase.

Ce uşor şi convingător minţise, pretinzând că Amber îi oferea inspiraţia de care avea nevoie şi că, acum, îi era imposibil să-şi termine tabloul fără ea. Cu câtă subtilitate şi inteligenţă îi sugerase lui Lady Levington că Amber profitase de pe urma sfaturilor şi a ajutorului său şi că era nerăbdătoare să se întoarcă la atelier să înveţe mai multe, dând de înţeles că îndrumările lui au fost de natură intelectuală şi aruncându-i, în acelaşi timp, lui Amber priviri furişe cu subînţeles. Era un om demn de ură şi de dispreţ, şi, fiind atât de pornită împotriva lui, Amber îşi simţi inima bătându-i aşa de tare, încât şi nici nu putuse să doarmă bine noaptea trecută.

Nu avea cum să-i spună lui Lady Levington că nu mai voia să-i pozeze lui Jean-Philippe, fără să-i ofere un motiv temeinic. Şi nu putea să facă aşa ceva. Reputaţia ei ar fi distrusă în cazul în care contesa ar afla că Jean-Philippe o sărutase. Trebuia să plece de la atelier în clipa în care văzuse că nu exista nicio însoţitoare. Rămânând, se pusese într-o poziţie vulnerabilă şi într-o lumină defavorabilă. Era prea târziu să-şi mai plângă de milă, iar Jean-Philippe ştia foarte bine toate acestea.

*

Jean-Philippe deschise uşa imediat ce o auzi bătând. Amber simţea că o măsoară cu privirea, dar refuză să-l privească.

— Ai luat micul dejun?

— Nu mi-a fost foame, îi răspunse Amber înţepată.

El scoase un sunet ce exprima ceva între batjocură şi iritare.

— Trebuie să mănânci. Stai jos.

— Nu vreau nimic, protestă Amber, dar fără folos, căci el împingea deja spre masă scaunul pe care stătea, umplându-i o ceaşcă mare de cafea cu lapte fierbinte, luat de pe maşina demodată de gătit.

— Hai, bea asta, îi spuse, punându-i ceaşca în faţă şi trăgând apoi coşul cu croissante în dreptul ei. Nu încep să lucrez până nu mănânci, o avertiză, şi, dacă pierd lumina de dimineaţă, o să mă înfurii grozav.

După ce sorbi din cafea, fata observă că o înviorează şi îi trezeşte trupul la viaţă.

— *Maintenant,* la treabă! îi zise Jean-Philippe de îndată ce termină.

Scaunul fusese luat de acolo, şi mătasea, întinsă pe măsuţa cea joasă, ca în ziua precedentă.

— Vreau să te pui în genunchi aici, pe jos, îi spuse el lui Amber, şi să ţii mătasea aşa, îi arătă el, aproape de tine şi cu pasiune.

Amber făcu aşa cum îi spusese, încordându-se când îl văzu că se încruntă.

— *Non!* Nu e bine. Trebuie să-ţi închipui că te-ai strecurat aici în absenţa tatălui tău şi că ai găsit cel mai frumos material posibil, care fusese ascuns de tine. Ştii că el nu ţi-l va da şi că se va mânia aflând că-l doreşti, dar nu te poţi abţine. Când îl atingi, tânjeşti după el; îl ţii pe piele, de parcă atingerea lui ar fi a unui amant; dorinţa de a-l avea te copleşeşte.

Amber se întinse după mătase. Era aşa de frumoasă şi de rară, că nu puteai vedea mătase ca asta decât o dată în viaţă, dar era conştientă că nu avea să fie a ei, oricât şi-ar fi dorit-o.

Pierdută în gânduri, scăpă mătasea din mână, şocată când se repezi Jean-Philippe la ea şi îi descheie nasturii de

la bluza fără mâneci, trăgând-o în jos ca să-i dezgolească umerii şi gâtul.

Încercă să se retragă, dar el scutură din cap, spunându-i pe un ton tăios:

— Aşa trebuie să stai, cu mătasea pe piept, copleşită de pasiune; s-o simţi prin toţi porii fiinţei tale.

Nu spusese tatăl ei că mătasea trebuie să trezească mai mult decât un singur simţ? Amber se înfioră când îi simţi mângâierea răcoroasă pe pielea goală. Căzuse pe ea în aşa fel că unul din dragonii brodaţi părea să i se încolăcească în jurul sânilor şi, dacă îşi plimba cineva un deget pe conturul lui, i-ar fi atins. Oare cum ar fi să te laşi în voia unui gest atât de senzual? Care să îmbine moliciunea mătăsii cu asprimea mâinii unui pictor? I se împurpurară gâtul şi chipul, pieptul i se umfla când inspira şi în ochi i se ivi o văpaie întunecată, trezită de dorinţă. Amber îşi lăsă obrazul pe materialul răcoros, gândindu-se la misterul din fiinţa ei.

— *Oui.* Asta e. Exact aşa.

Vorbele triumfătoare ale lui Jean-Philippe o treziră pe Amber din visare, ca să descopere că îi era frică de ce se întâmpla cu ea şi de sentimentele pe care le încerca. Lăsă să-i cadă mătasea din mână, o dădu deoparte şi îşi trase bluza în sus.

Făcând doi paşi mari, Jean-Philippe ajunse în faţa ei şi îi prinse mâinile ca în nişte cătuşe.

— Fă ce făceai înainte. Era perfect.

— Nu vreau să fac asta. Vreau să plec.

— Nu poţi. Nu te las.

Amber se uită la el şi apoi scutură din cap în semn de negare a ceea ce vedea în ochii lui, dar era prea târziu. O săruta deja cu pasiune.

Amber tremura violent, prea slăbită ca să se mişte, aşa că-l lăsă s-o ridice în picioare, apoi să-şi treacă degetele prin părul ei şi să-i acopere faţa cu sărutări pătimaşe.

— Vezi ce-ai făcut din mine? Cum mă torturezi cu

vraja pe care ai aruncat-o asupra mea? Eşti cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată, o fecioară şi o seducătoare care mi-a furat inima şi mi-a răpit voinţa. Ai fost totul pentru mine din clipa în care te-am văzut. Îmi bântui nopţile şi zilele. Nu pot să trăiesc fără tine. Eşti carnea pe care o mănânc şi apa pe care o beau, eşti viaţa mea. Nu vezi cum m-ai prefăcut, dintr-un artist, într-un simplu bărbat?

Îi luă mâna şi i-o puse pe acea parte din el care o şocase atâta când îl văzuse ieşind gol din mare. Îi simţea forţa vitală pulsând prin ea, dar şi instinctul care se trezea în fiinţa ei: o durere care palpita într-un ritm la fel de neregulat ca respiraţia ei întretăiată.

— Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri.

— Ah, ce păcat că natura te-a înzestrat cu aşa o fire pasională, pe care vei fi obligată să ţi-o înfrânezi din cauza acestor convenienţe dezgustătoare! Ce bucuros aş fi să te pot elibera de toate aceste constrângeri crude şi dureroase, şi ce fericită ai fi şi tu, iubirea mea! Tremuri şi te uiţi la mine neîncrezătoare, dar să ştii că e adevărat. Vezi…

Până să se poată mişca, el îi şi scosese bluza şi îi dăduse la iveală curba sânilor. Cu coada ochiului, lui Amber i se păru că vede pe cineva trecând prin faţa ferestrei, dar când întoarse capul să se uite mai bine, nu mai era nimeni acolo.

Se întoarse iar cu faţa la Jean-Philippe ca să-i ceară să-i dea drumul, dar era prea târziu.

El îşi aplecase capul şi îi frământa carnea cu gura, făcând-o să se înfioreze sub atacul lui, la care corpul ei răspundea în acelaşi fel.

O violenţă de care nu fusese conştientă pătrundea în ea, punea stăpânire pe ea, şi se desfăta simţindu-l cum trage cu dinţii de materialul care îi acoperea sânii, ca să-i expună în lumina din nord a dimineţii, carne sidefată cu sfârcuri ca bobocii de trandafir, care se întăreau la atingerea lui Jean-Philippe.

— Am aşteptat atât de mult să apari în viaţa mea, *ma*

chérie.

Asemenea vorbe dulci îi cântau la ureche şi i se strecurau în sufletul însingurat.

— Să te aştept şi să aştept să mă doreşti, iată ce m-a adus în pragul nebuniei.

— Nu ştiam.

— Nu te cred. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de când m-ai văzut. N-am putut să mă ascund de tine, oricât aş fi încercat.

— M-ai speriat.

— O frică de fecioară, care este, de fapt, mai tulburătoare decât groaza în sine. M-ai visat noaptea, *n'est-ce pas*? *Oui*? M-ai dus acolo jos, în locul acela tainic, în gândurile şi visele tale? Ai ştiut, în adâncul sufletului tău, ce mult voiam să te fac să mă doreşti, cum mă zvârcoleam de dorinţă în patul meu singuratic şi îmi imaginam că ţi-o transmit, ca să te trezească din somn cu flacăra ei? M-ai visat în întuneric, când erai singură-singurică?

Oare chiar i se întâmplaseră toate acestea şi nu voia să recunoască? I se părea imposibil acum, când trupul îi cânta şi tânjea de dorul mângâierilor lui, să nu o fi făcut. Mai ales când îi vorbea astfel, de parcă erau deja sortiţi unul altuia.

— *Vraiment!* Ce desăvârşită eşti în toate! Muza mea eternă, eu sunt doar un biet muritor care n-o să fie niciodată în stare să-ţi redea perfecţiunea, aşa cum o scoate în evidenţă lumina asta minunată!

Amber se înfioră când mâinile lui neteziră calea razelor matinale de soare pe trupul ei, eliberându-l de veşminte şi de inhibiţii, în acelaşi timp.

Îi satisfăcea toate simţurile, scăldându-le într-un torent de plăcere ameţitoare. Jean-Philippe o ridică în braţe şi o purtă spre pat.

*

Stătea lungită în mătase, cu o bucată înfăşurată sub

sâni, care îi mângâia moleşeala necunoscută ce o cuprinsese între coapsele desfăcute. Cu ochii întredeschişi, Amber îl urmărea pe Jean-Philippe cum lucra la şevalet, trăgând tuşe rapide cu penelul. Era gol, cu excepţia pantalonilor până la genunchi pe care îi purtase cu o zi înainte.

Langoarea i se transformă într-o durere dulce, care o făcu să se zvârcolească în pat.

Jean-Philippe puse jos pensula şi veni la ea.

— Dacă nu m-asculţi şi te mişti, va trebui să plăteşti preţul. Vocea lui era groasă şi răguşită, răspândindu-i fiori de plăcere în trup chiar înainte ca buzele lui să-i mozolească sfârcul şi mâna lui să-i frece prin mătase părul moale ce-i acoperea sexul.

Cum de-a putut să creadă că acele degete nu erau dibace şi pricepute? Trupul îi tresări, străbătut de o undă de şoc, iar sărutul lui îi smulse un ţipăt atât de puternic, că abia îşi dădu seama când luă sfârşit.

El îi turnă vin roşu şi se uită cum îi pătează buzele şi îi aprinde în ochi scântei senzuale, iar apoi îi spuse că trebuie să se întoarcă la lucru, aşa că nu trebuia să-l mai ispitească.

Dar el era acela care o ispitea, protestă ea imediat ce el plecă iar de la şevalet ca să-i aranjeze mâinile şi picioarele şi s-o necăjească în aşa fel încât să freamăte de dorinţă.

— În noaptea asta ai să mă visezi din nou, iar mâine am să-ţi împlinesc visele, îi spuse el după ce îi luă paharul cu vin şi o ajută să se îmbrace.

Amber tocmai ajunsese în acel punct al potecii în care nu mai putea fi văzută de la căsuţă şi nici de la vilă, când îi ieşi înainte Henry şi îi bară drumul.

— Henry! Credeam că tu şi tatăl tău trebuie să plecaţi în această dimineaţă.

Fără să-i răspundă, Henry îi spuse cu o voce răguşită:

— Te-am văzut cu el. Te-am văzut cum îl lăsai să te mângâie. Târfă!

Când îi ţipă în faţă ultimul cuvânt, făcu bale la gură şi ochii i se umplură de lacrimi.

Amber era îngrozită. Încercă să treacă de el, dar Henry fu mai rapid, o înşfăcă şi o doborî la pământ, trăgând de hainele de pe ea şi acoperindu-i cu sărutări umede pielea expusă vederii, ceea ce o făcu să se cutremure de scârbă.

— Henry, nu se cade să faci asta.

Trebuia să-l potolească; altfel nu mai scăpa de el.

— Şi de ce nu? Pe el l-ai lăsat. Eşti a mea. Te-am iubit, dar ai stricat totul… târfă, târfă!

Acum o scutura, lovind-o cu capul de pământul nisipos, până când Amber ameţi.

— Am să-i spun lui Jean-Philippe, reuşi ea să-i zică.

La fel de repede cum o înhăţase, Henry îi şi dădu drumul şi se îndepărtă împleticindu-se.

Şocată şi scârbită, Amber trase câteva guri de aer curat şi încercă să-şi aranjeze hainele şi părul. Nu putea să-i spună nimic mamei lui Henry. N-ar fi crezut-o nimeni. Se uită înspre căsuţă, pe urmă, ca să nu se răzgândească, alergă înapoi pe alee, dar când ajunse acolo, nu era nici urmă de Jean-Philippe.

Henry spusese că îi văzuse. Lui Amber i se strânse stomacul, îi era greaţă şi îi venea să verse. Nu se înşelase când văzuse pe cineva la fereastră.

Din fericire, când se întorsese la vilă, reuşise să se strecoare pe intrarea laterală, fără să fie văzută. Ajunsă în camera ei, îşi scoase toate hainele. Dădu drumul la apă şi se cufundă în cadă, frecându-şi energic pielea.

De-abia aştepta să-l vadă pe Jean-Philippe, ca să-i spună ce-i făcuse Henry şi să se simtă în siguranţă la pieptul lui.

*

Spre uşurarea lui Amber, până să se calmeze suficient şi să coboare, Henry şi tatăl lui plecaseră.

Era aproape seară când veni în grabă una dintre dădace s-o caute pe Lady Levington, care stătea lângă Amber, ca să-i spună că micuţa Arabella era foarte bolnavă.

Chemaseră şi doctorul. Arabella avea febră mare şi trebuia să stea în pat, află Amber de la dădacă, iar fetiţa plângea mereu după mama ei. Lady Levington nu voia să mai plece din camera copilului, aşa că Amber urma fie lăsată de capul ei până se însănătoşea Arabella.

Amber îi dădu asigurări dădacei că înţelege situaţia şi că Lady Levington nu trebuie să se gândească nicio clipă la ea.

Era foarte bine că Jean-Philippe îi ceruse să-i pozeze, pentru că altfel ar fi stat prea mult singură şi s-ar fi plictisit, i-a spus mai târziu contesa lui Amber, când a coborât, în cele din urmă, să-şi ceară scuze faţă de ea şi să dea ordine la bucătărie să se pregătească mâncare specială pentru suferindă.

Amber nu i-a povestit nimic. La urma urmei, ce-ar fi putut să-i spună?

În gândurile şi sentimentele ei domnea o confuzie de nedescris. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplase; ce simţise; ce dorise; emoţiile prin care trecuse, toate erau atât de noi şi de neaşteptate, că o lăsaseră plutind într-o ceaţă densă, care uneori se risipea alteori o învăluia din nou. În ochii lumii, ceea ce făcuse ea era foarte rău, o ştia prea bine, dar nu putea să regrete. Era ceva care pătrunsese în gândurile şi sentimentele ei cele mai intime. Începu deodată să înţeleagă de ce se comportaseră cu atâta nesăbuinţă Caroline şi Louise. Dar situaţia ei nu era la fel cu a lor. Îl iubea pe Jean-Philippe, iar el o iubea la rândul său, aşa că erau liberi să-şi trăiască dragostea. Nu făcuseră decât să se grăbească puţin, iubindu-se înainte să-şi jure credinţă în faţa lui Dumnezeu, şi asta, pentru că îi copleşise pasiunea.

*

Nevasta brutarului scutura din cap şi se prefăcea că nu ştie de ce venise Jean-Philippe, dar el ştia foarte bine că n-o să-l respingă prea mult timp, şi avea dreptate.

Fecioara şi femeia-mamă – avea să le aibă pe amândouă, să le dăruiască plăcere şi să le satisfacă toate poftele. O urmă pe Marianne în cămăruţa de lângă bucătărie, unde îşi ţinea leacurile din plante, trăgându-i fusta cu o mână şi scoţându-i bluza cu cealaltă, frământând-o cu degetele lui de expert şi vârându-şi limba în gura ei umedă şi fierbinte, aşa cum avea s-o facă mai târziu în alt loc intim. Şi, în tot acest timp, se va gândi la Amber.

Capitolul 20

Lăsată de capul ei, Amber cutreiera grădinile scăldate în soare din jurul vilei, zâmbind de fericire.

Ce însemna dragostea? Cât de diferită era faţă de ceea ce se aşteptase. Nu bănuise că va fi aşa. Oare şi părinţii ei simţiseră acelaşi lucru? Nu-şi închipuise şi nici nu ghicise aşa ceva. Ei îşi ascunseseră întotdeauna pasiunea, păstrând-o ca pe un secret doar al lor. Amber nu credea să fie capabilă de asemenea simţăminte. Dragostea ei pentru Jean-Philippe o stăpânea şi o obseda. O urmărea în tot ceea ce făcea, dar şi în adâncul fiinţei ei, ca soarele arzător de pe cer, ale cărui raze pătrundeau în cele mai tainice unghere, luminând totul, schimbând întregul peisaj. Forţa lui era atât de mare, încât nu aveai unde să te ascunzi ca să te fereşti de dogoarea lui.

De când se îndrăgostise de Jean-Philippe, totul se schimbase pentru ea. Deja îşi imagina viaţa lor împreună, după ce dragostea va depăşi toate obstacolele pe care bunica va avea grijă să le pună în calea fericirii lor. Aveau să locuiască la Paris, într-un apartament cu vedere la Sena, şi atelierul va avea ferestre imense, orientate spre nord,

unde vor lucra împreună, el la tablourile sale, ea la modelele ei pentru imprimeuri.

Vara vor veni aici, la Juan-les-Pins şi vor sta în căsuţa în care şi-au împlinit prima oară iubirea.

Ce mândră va fi să-l prezinte pe Jean-Philippe lordului Robert şi lui Cecil! Dar lui Jay? Gândurile nu-i mai erau limpezi acum. Nu şi-i putea închipui unul lângă altul. Veneau din lumi diferite. Jay era un om sincer, loial şi de încredere, iar Jean-Philippe, pătimaş, violent şi imprevizibil.

Locul lui Jay era la Macclesfield; al lui Jean-Philippe, sub soarele din sudul Franţei. Jay nu avea cum să-l înţeleagă sau să-l aprecieze. Dar Jay va fi întotdeauna prietenul ei drag, îşi spuse repede Amber. Nimic nu va putea să schimbe relaţia dintre ei. Nimic.

Era plăcut să se plimbe prin grădină şi să se gândească la Jean-Philippe, dar ceea ce-şi dorea cu adevărat era să fie cu el. Acum şi pentru totdeauna. De fapt, era înnebunită să-l revadă, recunoscu Amber. Fiecare secundă petrecută departe de el însemna timp irosit. Ce proastă fusese să-şi închipuie că-l detestă! mai că-i venea să râdă acum de fata prostuţă şi naivă care fusese.

Erau sortiţi să fie împreună; acesta le era destinul. Cum ar fi putut să nu fie aşa, când se întâlniseră în asemenea împrejurări ieşite din comun? O trecu un fior de groază la gândul că ar fi putut la fel de bine să nu se întâlnească niciodată.

„Jean-Philippe, Jean-Philippe, Jean-Philippe”. Doar şoptindu-i numele, era cuprinsă de o încântare fără margini. Îl mai rosti o dată, adăugându-i numele de familie şi pe al ei la acesta: Madame du Breveonet; Madame Amber du Breveonet, soţia lui Monsieur du Breveonet. Inima îi tresălta de bucurie.

Dorea din adâncul sufletului să-i dăruiască tot ce avea: iubirea, fericirea, viitorul ei şi, desigur, trupul ei.

Îi spuse toate acestea a doua zi, pe când îşi bea cafeaua pe care i-o făcuse, după ce o trăsese în întunericul bucătăriei şi o sărutase, plimbându-şi mâinile pe trupul ei.

— *Bien,* vino cu mine, îi ordonă el, luând-o de mână.

Curioasă, îl lăsă s-o conducă sus, pe nişte trepte înguste, până în dormitor. Camera era impregnată de mirosul lui şi al somnului. Parfumul lui o ameţea şi îi slăbea puterile. Nici dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-i reziste.

Patul era înalt şi demodat, iar ferestrele dădeau spre mare.

— M-am gândit la tine toată noaptea, îi şopti el la ureche în timp ce îi scotea hainele cu gesturi languroase. Eşti mereu în gândurile mele, aşa că nu mai pot lucra, şi nimic nu mai contează pentru mine în afară de fiinţa ta şi de ceea ce facem acum.

Când o sărută, nimic nu mai conta nici pentru ea, în afară de el.

Felul în care o atingea o făcea să ameţească, trimiţându-i prin corp valuri de fiori, ducând-o pe culmile unei plăceri aproape insuportabile. Buzele lui pe gâtul ei, limba mângâindu-i pielea de după ureche, mâinile care îi luau în palme sânii goi, iar apoi degetul mare şi arătătorul care îi necăjeau sfârcurile, stârnindu-i senzaţii atât de puternice în trup, că nu mai putea să le facă faţă.

Începu s-o doară ceva în partea de jos a corpului, avea o senzaţie de greutate şi de presiune care creştea în intensitate cu fiecare atingere a mâinilor lui Jean-Philippe. Doar senzaţia pe care i-o provoca răsuflarea lui caldă pe piele era de-ajuns s-o stârnească şi mai tare, să dorească să-l atingă şi ea, să-i inspire parfumul amărui al pielii, să-şi lipească obrazul înfierbântat de pieptul lui, de dorinţă şi de nevoia sfielnică de a-şi ascunde faţa, după ce ţipase de plăcere când o sărutase pe gură şi apoi pe sâni.

— Explorează-mă, o îndemnă el cu blândeţe, ridicându-i braţele şi apăsându-i faţa de pieptul lui. E uşor, doar trebuie să-ţi lipeşti buzele de pielea mea. După ce ea făcu întocmai, şi tremură când îi simţi pe buze gustul sărat al cărnii şi firele de păr de pe trupul lui o gâdilară, îi porunci pe acelaşi ton blând: Şi acum cu limba.

O şocă să descopere cât de mult îi plăcea să-l simtă

încordat, şi apoi să murmure: *„Oui, chérie, oui* – acum mai jos, aaahhhh! *Oui... vraiment,* ce bine e!”, în timp *ce* îi urma instrucţiunile, mânată de dorinţa mistuitoare ce îşi făcea loc din ce în ce mai jos în corpul ei.

Când o atinse încet în locul acela intim, despărţindu-i buzele sexului şi apoi mângâind-o cu degetul, Amber ţipă de plăcere.

— *Bien,* eşti aşa de fierbinte şi de umedă, gata să mă primeşti, *ma petite.*

Degetul îi înconjura locul atât de sensibil la atingere, făcându-i atâta plăcere, că Amber tremură violent, dorindu-şi să rămână acolo în loc s-o mângâie peste tot, cu toate că şi asta era foarte plăcut, mai ales când începu să-i sărute sfârcurile în acelaşi timp, vârându-şi în gură mai întâi unul, apoi pe celălalt, pe când degetul în ea îi aluneca.

Instinctiv, Amber se încordă, făcându-l pe Jean-Philippe să râdă.

— *Vraiment,* dacă ai să mă ţii aşa de strâns şi când voi intra în tine, o să mă faci cel mai fericit bărbat din lume, dar întâi trebuie să pregătim comoara asta să mă primească, *n’est-ce pas*?

Îi săruta din nou sfârcurile, vârându-şi mai adânc degetul în ea şi mângâind-o în tot acest timp. O copleşi o dorinţă imperioasă; simţea o durere în adâncul fiinţei ei şi sângele cum îi clocotea prin vene, întâmpinând, dorindu-şi senzaţia de întindere şi de umplere, pe care i-o provoca mişcarea ritmică a degetelor lui Jean-Philippe înăuntrul ei; voia să reacţioneze, să se mişte şi ea în acelaşi timp cu el şi invers, doar să-l simtă mai adânc în ea.

Jean-Philippe se mişca peste ea, ridicând-o puţin ca să-i pună o pernă sub fese. Amber îl urmărea cu privirea, tremurând uşor, pe jumătate orbită de pasiunea ei, înflăcărată şi nerăbdătoare s-o atingă din nou, cu pieptul, de obicei alb, ajuns acum roşu – culoarea iubirii.

O săruta când violent, când încet şi pe îndelete, cu o mână între picioarele ei, mângâind-o din nou, atingând-o în acel loc fierbinte, făcând-o să se arcuiască de dorinţă şi

apoi să gâfâie, iar când o pătrunse, ea făcu ochii mari, simţindu-l înfigându-se cu putere înăuntrul ei, umplând-o şi întinzând-o, răspândindu-i în tot trupul fiori de plăcere proveniţi din senzaţia că se mişca în ea. Plăcerea era ca un curcubeu, făcând-o să şi-o dorească până la capăt, să nu aibă decât acest scop, să uite de toate, aşa că atunci când o săgetă durerea ca un junghi necruţător care nu o slăbea, până să ţipe şi să-l strângă în braţe, îi şi trecuse, iar el se împingea din ce în ce mai tare în ea, ducând-o cu el într-o călătorie în care trupul lui mai fusese, iar al ei ştia doar că trebuie să facă acest drum.

Senzaţia pe care i-o producea încordându-se în ea şi apoi mişcându-se din ce în ce mai repede şi mai violent, urmată de mormăieli de plăcere care îi înfiorau pielea, o lăsă confuză şi îndurerată la gândul că nu mai era fecioară, dar nici femeie pe de-a-ntregul, până nu o mângâie în acel loc tainic, ţinând-o în braţe şi urmărind cum se acumulează în ea plăcerea, ajungând, în cele din urmă, ca un torent năvalnic care rupe orice zăgaz, până ajunse să scoată un strigăt triumfător.

— Te iubesc, îi spuse Amber cu sfială în timp ce o ţinea în braţe, după ce îi şterse lacrimile şi o sărutase.

— Micuţa mea fecioară nu mai e fecioară, o tachină, după ce au făcut dragoste şi ea stătea întinsă, cu capul pe perne. Dormi acum, îi spuse, dezvelindu-şi dinţii albi ce contrastau cu tenul lui măsliniu, pe când râdea ca un corsar păgân care pusese mâna pe prada mult râvnită.

Când se trezi din somn, Amber îl văzu stând pe marginea patului, picior peste picior, şi desenând.

— Ce faci? îl întrebă.

— Aştern pe hârtie o amintire minunată, ca nu cumva să se piardă, îi răspunse voios. Nu vreau să uit niciodată această zi.

— Mă desenezi acum? Nu ştia exact de ce, dar o deranja. Pot să mă uit şi eu?

— Nu e nimic demn de văzut. Doar câteva linii care înseamnă ceva numai pentru mine. Ai de gând să rămâi aici

şi să mă ispiteşti să vin iar la tine?

Îşi puse deoparte blocul de schiţe şi se trase spre ea, iar Amber uită imediat că se supărase un pic pe el.

*

Cât de vrăjită, cât de miraculos de fericită era! Nu-şi închipuise niciodată că viaţa putea fi atât de minunată. Pentru prima dată de când îi muriseră părinţii, se simţea întreagă şi din nou împlinită. Jean-Philippe alungase vidul din ea. Uneori, după ce făceau dragoste, el adormea, iar ea stătea întinsă lângă el şi îl privea, plină de iubire, simţind că îi plesneşte inima de atâta fericire.

Erau ca două jumătăţi ale unui întreg, îi spusese Jean-Philippe, sortiţi să fie împreună. Şi ea simţea la fel. Era sigură că, într-un mod misterios, părinţii ei fuseseră aceia care i-o dăruiseră lui, un artist, la fel ca tatăl ei, un bărbat căruia îi putea împărtăşi cele mai mari taine ale sufletului ei.

Nu vorbiseră încă despre vreun plan de viitor, nu era nevoie, pentru că Amber ştia că îşi aparţin unul altuia şi că nimic nu-i putea despărţi, nici chiar bunica ei.

Jean-Philippe îi spusese că vor sta la Paris, într-un apartament cu vedere spre Sena, iar Amber râsese, căci vorbele lui erau parcă luate din visele ei cu ochii deschişi.

Va expune *Fiica negustorului de mătase,* iar criticii se vor întrece în laude. Amber îi va purta noroc, îi spusese el, şi clienţii bogaţi se vor îngrămădi să-i cumpere lucrările.

Era entuziasmat, exulta de fericire, râdea, trăgând-o spre el, sărutând-o şi spunându-i ce mult o iubeşte.

— Vreau să fim împreună totdeauna, îi spusese ea lui Jean-Philippe pe un ton solemn, pe când era în pat, în braţele lui.

— Şi aşa va fi, îi răspunsese el. Nici nu poate fi altfel, pentru că nu pot să trăiesc fără tine.

*

Zilele treceau ca printr-o ceaţă formată din iubire şi descoperiri, iar fericirea o înconjura pe Amber ca o aură luminoasă de încântare.

Micuţa Arabella se simţea din ce în ce mai bine, aşa că Lady Levington nu mai petrecea atâta timp cu fetiţa şi se scuză faţă de Amber că o neglijase.

Jean-Philippe era invitat la cină aproape în fiecare seară. Contesa îl trata de parcă i-ar fi fost cel puţin fin.

Pentru Amber, prezenţa lui acolo era o încântare şi un chin, în acelaşi timp, un fel de dulce tortură: încântare pentru că se aflau în aceeaşi încăpere, şi chin pentru că, aşa cum o îi atrăsese atenţia Jean-Philippe, nu era bine să-şi trădeze sentimentele, deoarece Lady Levington ar putea să pună capăt întrevederilor lor de la atelier. Aceasta din urmă îşi închipuia că mai era o femeie acolo, care să stea cu ochii pe Amber şi pe Jean-Philippe, neavând niciun motiv să presupună că nu se întâmpla aşa cum conveniseră.

Amber era conştientă că nu ştiuse niciodată ce e fericirea adevărată şi nici nu-şi cunoscuse firea pasională. Simplul fapt că pomenea numele lui Jean-Philippe în scrisorile adresate bunicii sale sau lui Jay, chiar dacă nu spunea nimic mai mult despre el decât că îi însoţise undeva, o umplea de o încântare divină.

*

Lordul Levington, Henry şi Beth urmau să se întoarcă la vilă, însă Amber găsi pe cu totul altcineva stând pe terasă alături de Lady Levington, într-o seară, după cină, când trebuise să se aranjeze în grabă, deoarece zăbovise prea mult la Jean-Philippe. Reuşi cu greu să se abţină să nu alerge la el, de încântată ce era că-l revedea.

— Robert!

El le spuse că stătea cu nişte prieteni la Cannes şi trecuse să le salute.

— Cecil mi-a cerut în mod deosebit să-ţi amintesc de

el, îi zise lui Amber, care râdea şi dădea din cap.

— Sunt sigură că nu. Cred că ştie că n-am să-l uit niciodată. Îi sunt atât de recunoscătoare pentru amabilitatea sa.

Lordul Robert tocmai o făcea pe Amber să râdă, povestindu-i cum avuse*se mai de mer* în călătoria pe mare cu prietenii săi, când sosi Jean-Philippe la cină.

Lui Amber i se umplu inima de iubire şi de mândrie când Lady Levington i-l prezentă pe Jean-Philippe lordului Robert. Ar fi vrut să-i spună lordului Robert ce mult îl iubea pe Jean-Philippe, dar fireşte că nu putea, cu Lady Levington de faţă.

— Vila e a naşei lui Jean-Philippe, Teddy, îl lămuri contesa.

Lordul Robert tocmai terminase de fumat, şi deodată se încruntă, apoi îşi întoarse capul de la ei, sub pretextul că trebuia să-şi arunce chiştocul.

— Philippe e pictor, continuă contesa.

— Şi din ce şcoală faceţi parte, monsieur? îl întrebă pe Jean-Philippe.

— Din niciuna. Prefer să lucrez în propriul stil şi să merg pe drumul meu.

Amber simţi furia şi orgoliul din vocea lui Jean-Philippe şi se apropie de el din instinct, aruncându-i lordului Robert o privire care voia să spună că îi ia apărarea pictorului şi că o indignează atitudinea lui.

Spre nefericirea lui Amber, prezenţa lordului Robert aduse o oarecare încordare în atmosfera din acea seară, deşi nu pricepea de ce. Dorea din tot sufletul ca el şi Jean-Philippe să se înţeleagă, dar dacă nu era posibil, atunci loialitatea ei se îndrepta spre Jean-Philippe, iubitul şi sufletul ei pereche.

Imediat ce s-a terminat cina, Jean-Philippe i-a anunţat că trebuie să se ducă acasă, iar la scurt timp după plecarea lui, s-a scuzat şi Amber că trebuie să-i părăsească, pretextând că o doare capul, ca să poată s-o ia la fugă pe potecă după el.

Jean-Philippe o aştepta în uşa căsuţei, iar când apăru Amber, o trase repede înăuntru şi o sărută cu pasiune, aşa că fata rămase la el mai mult timp decât îşi propusese.

Nu avea să observe nimeni, încercă ea să se liniştească, pe drumul de întoarcere. Lui Lady Levington are să-i pară, probabil, bine că îl are pe lordul Robert doar pentru ea, iar acesta va avea timp să iasă din starea ciudată în care era.

Aproape că ajunsese pe terasă când lordul Robert îi ieşi în cale din întunericul de pe potecă, oprind-o pe neaşteptate din drum.

Fuma, şi îşi stinse brusc ţigara înainte s-o termine, aşa cum făcuse şi în timpul serii, de parcă fumase doar ca să nu se plictisească aşteptând-o. Cu siguranţă că era doar o impresie. Nu avea de unde să ştie că ea fusese plecată. Indiferent cât se iubeau ea şi cu Jean-Philippe, Amber era foarte conştientă că lumea nu ar accepta ca ea să stea singură cu el, fără însoţitoare, că ar considera inacceptabil să i se dăruiască, aşa cum o făcuse. Nu că ar fi regretat, absolut deloc. La urma urmei, în vene îi curgea sângele rusesc pătimaş al tatălui ei şi, iubindu-l pe Jean-Philippe atât de mult, îi era imposibil să nu i-o arate.

— Ne plimbăm puţin, Amber? Am ceva de vorbit cu tine, şi cel mai bine e între patru ochi, cred.

Amber avea nişte presimţiri rele şi voia să-l refuze, dar Robert îi şi luase braţul şi o conduse spre cărarea dinspre grădini.

— Naşa mea mi-a spus că îi pozezi lui Jean-Philippe.

— Da, încuviinţă ea, iritată.

— Sper că ţi-a spus câte ceva despre el, nu?

Amber era derutată. Se gândise că lordul Robert o va întreba cine o însoţeşte la şedinţele de pozat de la căsuţă, ştiind că nu va fi în stare să-l mintă.

— Mi-a spus că şi-a pierdut ambii părinţi în copilărie, la fel ca mine, şi că aici locuieşte naşa lui.

Îl auzi pe lordul Robert expirând aerul cu putere.

— Aşa ţi-a spus? Chiar ţi-a zis şi ţie că naşa lui este

doamna de Wittier?

Amber era din ce în ce mai nedumerită.

— Da. De ce să-mi zică altceva, dacă acesta este adevărul? Lordul Levington ne-a spus acelaşi lucru când am venit aici.

— Şi, sunteţi amanţi?

Întunericul putea să-i ascundă lui Amber îmbujorarea bruscă, dar nu şi respiraţia întretăiată.

— Ne iubim, recunoscu ea cu mândrie.

— Vrei să spui că te-a sedus.

— Nu, îl iubesc şi mă iubeşte.

— Nu e liber să te iubească, Amber. Şi doamna Wittier nu e naşa lui. Jean-Philippe e amantul ei.

— Nu, asta nu-i posibil, negă Amber, scuturând din cap. Pe mine mă iubeşte, aşa mi-a spus. Şi oricum, am văzut o poză a ei. E mai bătrână ca Lady Levington.

— Mult mai bătrână, aprobă lordul Robert, dar Jean-Philippe a împărţit patul cu ea şi are s-o facă din nou când se întoarce ea de la Paris.

— Nu, nu e adevărat. Ai inventat totul. Nu te cred. Nu voi… Jean-Philippe *mă* iubeşte.

— Poate că e aşa. La urma urmei, relaţia lui cu doamna de Wittier e, mai degrabă, un soi de aranjament de afaceri, prin care femeia îl plăteşte ca să-şi împartă viaţa şi patul cu ea. Este o tradiţie adânc înrădăcinată în unele cercuri. O bătrână bogată plăteşte un tânăr arătos să-i fie amant – un astfel de tânăr se numeşte gigolo. De dragul aparenţelor, doamna de Wittier l-a prezentat în societate ca fiind finul ei, dar te asigur că prietenii ei ştiu foarte bine ce este între ei. Chiar şi prietenii mei din Cannes vorbesc despre asta. Se pare că singurul motiv pentru care Jean-Philippe e aici, şi nu la Paris, cu doamna de Wittier, este acela că ea trebuie să primească nişte rude scorţoase din America.

Lui Amber îi veni rău, neştiind ce să mai creadă.

— Nu, nu e adevărat, repeta ea. Trebuie că te înşeli. Probabil că prietenii tăi vorbesc despre altcineva. Îl cunosc

pe Jean-Philippe. El n-ar…

De emoţie, nu reuşi să-şi termine gândul.

— Îmi pare foarte rău, Amber. Aş fi dorit să te cruţ de aşa ceva.

— Nu, n-ai vrut. Dacă ai fi dorit, nu mi-ai fi spus.

— Fetiţo, sunt un om de onoare, şi n-aş fi putut să fac altfel. Chiar dacă nu te-aş fi văzut astă-seară cum îi sorbeai din priviri fiecare cuvânt sau gest, m-ar fi îndemnat să procedez aşa remarcile naşei mele despre faptul că îi pozezi. Naşa mea este, cu siguranţă, la fel de legată la ochi ca tine, pentru că şi ea e convinsă că Jean-Philippe este finul doamnei de Wittier.

— I-ai spus că nu e?

— Am vrut să-ţi spun mai întâi ţie.

— Ei bine, mi-ai spus, dar nu te cred. Când am să-i zic lui Jean-Philippe ce susţii tu, are să-mi spună că te înşeli.

— Sunt sigur că aşa va face, dar când va nega, te rog, Amber, spre binele tău, întreabă-l dacă e dispus să dezmintă totul şi în faţa mea. Nu te uita aşa la mine. Îţi jur că tot ce mă interesează este binele tău, chiar dacă îţi vine greu să crezi.

Amber plecă împleticindu-se, neputând să creadă ce auzise. Întreaga ei lume – acea lume în care totul promitea să fie minunat – se făcea acum fărâme.

Capitolul 21

A avut un somn uşor şi agitat, şi ar fi dorit să nu fi dormit deloc, pentru că o chinuiseră nişte coşmaruri oribile, în care se făcea că Jean-Philippe era luat de lângă ea de lordul Robert şi de bunica ei.

Ceea ce îi spusese lordul Robert nu era adevărat. Nu putea fi. Prietenii lui se înşelau.

Era doar ora patru, dar nu mai putea să aştepte. Se îmbrăcă în grabă, reuşind cu greu să-şi încheie nasturii şi

copcile cu mâinile care îi tremurau.

Briza neaşteptat de răcoroasă o făcu să se înfioare pe drumul bătut de atâtea ori. Soarele începuse să răsară peste colinele din spatele vilei. Va mângâia cu degetele lui de aur trupul adormit al lui Jean-Philippe.

Pictorul nu încuia niciodată uşa de la căsuţă. Amber se strecură înăuntru, apoi se rezemă de uşă, încercând să-şi potolească bătăile inimii care o luase razna. De ce oare îi bătea aşa de tare? La urma urmei, nu avea de ce să se teamă. Jean-Philippe o iubea. I-o spusese de atâtea ori.

Nu-şi făcuseră planuri precise, dar Jean-Philippe îi vorbise cu sinceritate şi entuziasm despre viitorul lor comun, îi zisese că o va lua la Paris, că o va implora pe bunica ei să le dea voie să se căsătorească, şi toate acestea erau cuvinte pe care nu le-ar fi rostit dacă era adevărat ce îi spusese lordul Robert.

Deşi era uşoară, scările de lemn erau vechi şi scârţâiau la fiecare pas al ei, de parcă i-ar fi acceptat prezenţa în silă.

Când deschise uşa de la dormitor, văzu că razele soarelui de dimineaţă intrau pe ferestre exact aşa cum îşi închipuise. Jean-Philippe dormea pe spate. Soarele răspândea dungi de lumină aurie pe bustul lui gol, acolo unde dăduse la o parte cearşafurile.

Iubirea pentru el o copleşea. Îi umplea fiecare locşor din fiinţa ei, fiecare celulă sau terminaţie nervoasă, aşa că tot trupul îi era alcătuit din dragoste şi pulsa în ritmul acesteia.

El era totul pentru ea, confirmarea iubirii dintre părinţii ei, care, la rândul lor, o iubiseră, speranţa unui viitor fericit.

Ca şi cum i-ar fi auzit chemarea inimii, Jean-Philippe deschise ochii şi îi zâmbi, deschizându-şi larg braţele şi aşteptând-o să alerge la el, ca de obicei.

— Eşti foarte matinală.

— N-am putut să dorm.

El râse încetişor, aproape răutăcios, în felul în care îi

făcea inima să i se afunde în piept şi să freamăte de nerăbdare.

— Draga mea fostă fecioară, ce senzuală eşti acum şi cât de dulce şi îmbietoare! *Certainement o* bucăţică de care nu se poate plictisi niciun bărbat. Vino aici!

— Vreau să te întreb ceva.

El căscă şi se întinse, făcându-i inima să zvâcnească dureros de dorinţă. Amber se stăpâni cu greu să nu alerge la el şi să i se arunce în braţe – orice, doar să nu fie nevoită să-i spună ceea ce ştia că trebuie să-l întrebe.

— Ce anume?

Vocea îi era somnoroasă, dar părea satisfăcut de el.

— Lordul Robert spune că nu eşti finul doamnei de Wittier, ci gigolo.

Jean-Philippe azvârli cearşaful de pe el, sări din pat şi ajunse la ea doar din câţiva paşi mari.

— Asta ce mai e? întrebă el mânios. Te minte în faţă şi tu îl crezi? Credeam că mă iubeşti.

— Sigur că te iubesc.

Lui Amber îi veniră lacrimi în ochi, fericită şi, în acelaşi timp, torturată de gândul că îl supărase.

Când o văzu aşa de disperată, Jean-Philippe se îmblânzi şi o luă în braţe.

— Tu eşti totul pentru mine, Amber, îţi jur.

— Şi ai să-i spui lordului Robert că se înşală şi că doamna de Wittier *este* naşa ta?

Amber îl simţi încordându-se.

— De ce ar trebui să-i spun? Cuvântul meu nu-i îndeajuns de bun pentru tine?

Amber se dădu înapoi şi îi cercetă chipul, în timp ce inima îi bubuia în piept.

— Doamna de Wittier *este* naşa ta, Jean-Philippe, nu-i aşa?

— Nu trebuie să demonstrez nimic nimănui. Dacă unii judecă greşit relaţia dintre ea şi mine e treaba lor, n-am ce să fac.

Îi evita privirea, sesiză Amber, aşa cum evitase şi să-i

dea un răspuns direct. O teamă nebună începu să-i îngheţe sângele în vine.

El se îndepărtă de ea, apoi se întoarse.

— Uite ce e, Amber, chiar dacă ar fi adevărat ce ţi-a spus lordul Robert, cu ce ar schimba asta lucrurile dintre noi? Ea n-are niciun fel de drepturi asupra mea, indiferent ce iluzii îşi face. Nu sunt proprietatea ei. Sunt un om liber. Nu poate să schimbe ce e între noi. Nimeni nu poate.

Ceea ce îi spunea el nu avea nicio noimă şi totuşi îi era cât se poate de clar. Îi venea să strige că nu mai voia să audă nimic, dar nu putea.

Era adevărat. Lordul Robert avusese dreptate, iar ea se înşelase.

Când se făcuse aşa de frig, că îi îngheţa sângele în vene? Realitatea dureroasă îi strângea inima într-o menghină de gheaţă. Jean-Philippe, bărbatul pe care îl adora ca pe un zeu, nu era decât un simplu muritor.

— Deci e adevărat?

Ce calmă şi blândă îi suna vocea, cât de diferită era faţă de ţipătul şi plânsul din inima ei.

— Ea m-a ademenit, oferindu-se să mă ajute, sub pretextul că vrea să-i fac portretul. M-a adus aici şi apoi a refuzat să-mi dea banii pe care mi-i promisese. N-am avut încotro. Dar acum s-a terminat.

— Atunci, pleci cu mine astăzi la Paris, să ne trăim viaţa împreună? insistă Amber pe un ton calm.

Nu era pasiune în vocea ei, nici speranţă, pentru că ştia dinainte răspunsul.

— Nu pot să plec până nu-mi dă ce-mi datorează. Este o vrăjitoare, o hoaşcă bătrână care mă chinuie şi mă face să dansez după cum îmi cântă. *Mon Dieu,* nici nu poţi să-ţi închipui ce mult o urăsc! Dar pe tine te iubesc, dulcea mea Amber. Îţi jur pe tot ce am mai sfânt. Te iubesc.

*

Se întoarse pe drumul pe care venise.

Lordul Robert era mai în faţă, pe potecă, urmărind-o cu privirea, aşteptând-o, îşi dădu ea seama, şi, nemaiputându-se stăpâni, se aruncă la pieptul lui, iar braţele sale o cuprinseră.

— Îmi pare rău, tare rău, îi spuse el. Te-aş fi cruţat dacă aş fi putut. Ştiu bine ce durere îţi poate aduce iubirea, pentru că şi eu am suferit.

— Trebuie să mă întorc la vilă.

— Nu încă, te rog. Mai am ceva de vorbit cu tine... vreau să-ţi fac o propunere.

O luase de braţ, aşa că Amber n-a avut de ales decât să meargă cu el.

— Vreau să te măriţi cu mine, Amber.

Capitolul 22

— Cu tine? Nu înţeleg. De ce-ai vrea să mă mărit cu tine? Nu mă iubeşti, nu există niciun motiv...

— De fapt, am un motiv. Vezi tu, trebuie să mă însor înainte să împlinesc treizeci de ani, ca să moştenesc averea pe care mi-a lăsat-o bunicul din partea mamei. Cât despre faptul că nu te iubesc, deşi e adevărat că nu sunt făcut să iubesc nicio femeie în sens fizic, ţin mult la tine, dragă Amber. Recunosc că, deşi m-am gândit mult în ultimul timp cum să fac să intru în posesia moştenirii, de-abia ieri-noapte mi-a venit ideea salvatoare a căsătoriei *noastre.* Iar după aceea, cu cât m-am gândit mai mult, mi-am dat mai bine seama ce lucru potrivit ar fi pentru amândoi să ne căsătorim, deoarece eu am nevoie de o soţie ca să-mi iau moştenirea, iar tu de un soţ cu un titlu nobiliar ca să-i faci pe plac bunicii tale şi să-ţi aperi reputaţia.

Lui Amber i se înfioră inima. După avertismentul lordului Robert, devenise brusc conştientă de primejdia în care se afla reputaţia ei. Nu trebuia decât să-şi amintească vorbele spuse de Beth despre Louise şi despre moartea lui

Caroline Fitton Legh, ca să ştie ce soartă putea avea în caz că se afla de relaţia ei cu Jean-Philippe.

Onestitatea o obliga totuşi să-i spună cu o voce tremurândă:

— Dar ai putea să te însori cu oricine vrei.

— Nu, Amber, nu-i aşa. Sigur că există bărbaţi cu înclinaţiile mele care se însoară şi îşi îndeplinesc obligaţiile conjugale, chiar şi fără tragere de inimă, dar mie mi s-ar părea un calvar. O să fiu sincer cu tine. Deşi te plac şi te admir – da, aşa e, şi chiar te iubesc ca prietenă –, n-aş putea fi niciodată un soţ adevărat pentru tine. Deoarece ştii deja care îmi sunt dorinţele, ţie pot să-ţi spun şi, deoarece şi eu ştiu că ţi-ai dăruit inima altuia, pot fi sigur că nu e nici o primejdie să te îndrăgosteşti de mine. Crede-mă că ştiu ce simţi, draga mea. Am trecut şi eu prin aşa ceva şi a trebuit să fac faţă durerii cu care te confrunţi tu acum, precum şi sentimentului că viaţa nu merită trăită. Tu nu-ţi poţi închipui că există ceva mai rău decât suferinţa care îţi sfâşie inima acum, dar să ştii că se poate, Amber. Te-ai gândit ce se va întâmpla cu tine dacă relaţia ta cu Jean-Philippe ar avea anumite urmări? Dacă ai rămâne însărcinată?

Amber simţi că-i îngheaţă picioarele.

— Nu mai putem amâna. Trebuie să ne căsătorim cât mai repede posibil.

— Doar nu vrei să spui că te-ai însura cu mine, ştiind că port în pântec copilul lui Jean-Philippe?

— Te asigur că asta vreau.

— Şi dacă ar fi băiat...?

— Atunci m-aş alege cu un moştenitor, şi toţi vor fi încântaţi. Mai ales bunicul meu se va bucura dacă se va dovedi că eşti gravidă.

Până să n-o sperie lordul Robert cu eventualitatea de a avea un copil, Amber nu se gândise serios la cererea lui în căsătorie, deoarece i se păruse imposibil ca el să dorească să se însoare cu ea, dar acum avea un motiv de teamă chinuitoare, pe lângă suferinţa provocată de trădarea lui

Jean-Philippe.

Soarele încălzea deja plaja, dar era prea târziu să se mai lase pradă dorinţei care o cuprinsese după ce plecase de la căsuţă – aceea de a intra în mare şi de a se îneca, pentru a nu mai suferi.

La vilă s-ar trezi toată lumea, dar ea n-ar mai fi acolo. Ca şi cum ar fi alungat un vis, Amber îşi dădu brusc seama în ce cumpănă fusese şi în ce primejdie era acum.

— Biata mea fetiţă, îi spuse lordul Robert pe un ton blând. Viaţa este atât de crudă, mai ales când eşti naiv şi curajos, dar pentru tine nu trebuie să fie aşa de rea precum te temi. Ne vom înţelege bine, Amber. Căsătoria cu mine o să-ţi dea libertatea să faci ce vrei în viaţă – normal, cu anumite limite.

— Aş putea să studiez grafica, de pildă?

Lordul Robert dădu din cap aprobator.

— Dacă asta vrei.

O speranţă vagă se trezi în ea, apoi dispăru.

— Dar nu ne putem căsători aşa, pur şi simplu. Nu ne va lăsa nimeni. Lady Levington…

— Te asigur că, odată ce îi voi mărturisi naşei mele că m-am îndrăgostit de tine la Londra şi că, după ce am fost despărţit atâta timp de tine, noaptea trecută mi s-a redeşteptat pasiunea, ea va înţelege perfect că trebuie să ne căsătorim fără întârziere. Am să vorbesc cu ambasadorul Angliei la Paris. Probabil că cel mai bine e să ne căsătorim acolo, cu o dispensă specială. Bunica ta va fi, sunt sigur, foarte încântată să afle că te măriţi cu moştenitorul unui ducat, şi ne va da nu numai consimţământul, ci şi binecuvântarea. Henry totuşi nu cred că va fi prea mulţumit.

Henry!

— Ce e? o întrebă lord Robert când îi văzu expresia de pe faţă.

Amber chiar n-ar fi vrut să-i spună, dar firea ei onestă o obliga.

— Te-a jignit sau te-a ameninţat? Ei bine, poţi să fii

sigură că nu se va mai întâmpla.

Amber tremura şi îi veneau lacrimi în ochi când îşi dădu seama câtă grijă manifesta lordul Robert faţă de ea. O durea atât de mult faptul că fusese înşelată de Jean-Philippe; credea că el va fi acela care o va apăra de Henry.

Era foarte norocoasă, recunoscu ea. Lordul Robert îi oferea atât de mult: protecţia conferită de numele lui şi siguranţa de care se va bucura – atât ea, cât şi copilul, dacă avea să fie unul. Se gândi din nou la Louise şi la Caroline Fitton Legh, apoi la Henry, şi fu încredinţată că nu avea de luat decât o singură decizie şi nu putea să-i dea lordului Robert decât un singur răspuns. Cine altul ar mai ajuta-o? Bunica ei, în niciun caz.

Dar o parte din ea încă suferea şi plângea amarnic după tot ceea ce îi fusese refuzat. I se părea absurd că se întâmplase aşa ceva. Ieri pe vremea asta, singurul viitor la care se gândea era alături de Jean-Philippe.

De parcă i-ar fi citit gândurile, lordul Robert îi spuse cu blândeţe:

— Totul va fi bine, îţi promit. Îi luă mâna şi i-o ţinu într-ale sale. Să ne întoarcem la vilă şi să-i spunem naşei mele.

*

Blanche n-a citit doar o dată scrisoarea lordului Robert, ci de două ori. Sosise cu poşta de dimineaţă, împreună cu restul corespondenţei, în care erau scrisori de la Amber şi Greg, pe care nu le citise încă. Briza care intra pe fereastra deschisă vălurea un pic hârtia, în ciuda grosimii ei. Blanche îşi puse imediat mâna pe ea, încruntându-se când îşi dădu seama că îi tremura.

Era din cauza hotărârii neaşteptate pe care o luase lordul Robert de a se însura cu Amber, nimic altceva. Şi cum ar fi putut să fie, când era o partidă atât de avantajoasă pentru Amber şi pentru familie, mult mai bună decât orice sperase Blanche, chiar dacă lordul Robert îşi

anunţase sec intenţiile, care sunau mai degrabă ca o declaraţie decât ca o cerere în căsătorie.

Toate întrebările pe care putea să le pună tutorele miresei fuseseră anticipate. Lordul Robert îi dăduse informaţii despre bancherii săi – aceiaşi cu ai ei – ca să-i poată verifica situaţia financiară; anexase şi o scrisoare de la ambasadorul britanic, care îi confirma identitatea, un document legalizat care stabilea cel mai generos aranjament financiar posibil pentru Amber şi o declaraţie prin care lordul Robert îşi exprima dorinţa de a-şi face soţia cât se poate de fericită.

Singurul lucru de care nu se ocupase lordul Robert era să-i solicite prezenţa la căsătoria lor.

„Amândoi suntem de acord că trebuie să devenim soţ şi soţie cât mai repede cu putinţă şi să avem o ceremonie restrânsă”, scrisese el, „să nu facem tevatură şi totul să aibă loc fără nicio întârziere”.

Nu puteau exista decât două motive pentru care să se căsătorească aşa în grabă: fie ştiau că Amber era însărcinată, fie se gândeau la această posibilitate.

Blanche spera să fie ultimul. Sigur că nu le va scrie ca să-i întrebe, dar dacă avea dreptate şi erau deja amanţi, atunci, cu cât mai repede se căsătoreau, cu atât mai bine era pentru Amber.

Chiar dacă îşi simţea orgoliul rănit pentru că nu fusese şi ea invitată la nuntă, la Paris, Blanche nu avea s-o spună nimănui.

Luă apoi scrisoarea de la Amber, o deschise şi o parcurse repede. După ce o anunţa pe bunica ei că urma să se mărite şi o ruga să citească scrisoarea lordului Robert ca să afle toate detaliile, Amber continuă:

Sper că ai să ne ierţi pentru graba cu care se întâmplă totul, dar ştiu că atunci când îl vei cunoaşte pe Robert, îl vei primi cu drag în familia noastră şi vei fi la fel de încântată de căsătoria noastră pe cât sunt şi eu. Îl iubesc şi îl respect pe Robert, şi cred în viitorul nostru împreună. Titlul lui

Robert mă face să fiu încredinţată că ţi-am împlinit toate dorinţele şi speranţele pe care ţi le-ai făcut pentru mine.

Deoarece nepoata ei va ajunge, în cele din urmă, ducesă, nu era nicio îndoială că avea dreptate, recunoscu Blanche.

Se ridică de la birou şi se duse la fereastră. Se vedea cu ochii minţii la şaptesprezece ani, îndrăgostită nebuneşte de Barrant de Vries. Oare ce fel de scrisoare i-ar fi scris ea tatălui ei, dacă Barrant ar fi insistat să se însoare aşa repede cu ea? În niciun caz una aşa de calmă şi pe un asemenea ton oficial.

Dar pasiunea ei năvalnică pentru Barrant nu-i adusese fericire, ci doar suferinţă, îşi aminti ea. Făcuse pentru Amber ceea ce crezuse că e mai bine, ca s-o cruţe de un asemenea chin.

Se uită spre uşă. Jay avea să se întoarcă în curând. Câinele cel bătrân murise peste noapte şi Jay se dusese să-l îngroape la cimitirul animalelor din Denham. Erau acolo pietre de mormânt cu numele câinilor, cailor, ba chiar una a unui papagal, care aparţinuseră celor care locuiseră la Denham de generaţii. Blanche descoperise că, din ce în ce mai des, i se adresa lui Jay ca unui om cu care simţea că poate vorbi despre anumite lucruri, nu ca să-i ceară sfatul – nu era ea femeia care să aibă nevoie de sfaturi de la altcineva –, ci pentru că era un bărbat cu capul pe umeri, nu ca Greg, şi mult mai deştept decât un de Vries. În mod sigur, Jay semăna cu rudele din partea tatălui.

Într-adevăr, îl angajase pe Jay ca să-l facă de ocară pe Barrant, dar sârguinţa, priceperea şi siguranţa lui calmă îi câştigaseră respectul, iar acum, încrederea.

Tocmai se pregătea să se ducă să-l caute, când îşi aminti că nu citise scrisoarea lui Greg. Era lungă şi dezlânată, plină de reproşuri la adresa lui Henry Jardine şi de laude pentru „bunul meu prieten Lionel Shepton”.

Se plictisise de Hong Kong, aşa scria Greg. Voia să facă o excursie la Shanghai, dar nu-i ajungeau banii; se

împrumutase de la prietenul lui, care nu primise fondurile pe care le aştepta, aşa că Greg avea acum o nevoie disperată de bani. N-ar fi bunica lui aşa drăguţă să-i trimită? Blanche oftă. Planurile pe care şi le făcuse pentru Amber păreau să se îndeplinească, dar cu Greg era altă poveste.

*

Jay se sprijini în cazma. Avea să fie o zi caniculară, pentru că soarele risipea ceaţa slabă ce se aşternuse peste valea de dincolo de Denham şi se simţea deja dogoarea.

Se trezise peste noapte fără să ştie de ce şi, când se dusese să vadă ce mai face câinele, animalul îşi ridicase spre el ochii care abia mai puteau să vadă, abia reuşind să mai dea o dată din coadă înainte să se prăpădească, în timp ce Jay îl mângâia.

Câinele nu fusese al lui, dar asta nu contase; fuseseră împreună în aceste ultime luni, iar câinele, ca un animal de treabă ce era, nu murise până nu-şi luase rămas-bun de la el.

În schimb, Jay nu putea decât să-i arate un pic de respect. Îl îngropase într-un loc ferit, printre alţi câini, urmând să-i comande o piatră gravată cu numele lui. Avea să-i lipsească tovărăşia lui, îşi dădu el seama în drum spre casă.

*

Poşta venise în absenţa lui, iar lui Jay îi tresări inima în piept când văzu scrisul lui Amber pe unul din plicuri. După ce trebuise să facă un lucru atât de trist, îl alina gândul la scrisoarea ei, poate la fel de mult ca vorbele de consolare pe care ştia că i le-ar fi spus, dacă era aici.

Doar în momente de slăbiciune ca acesta îşi permitea luxul sentimental de a se gândi la ea ca un bărbat care o iubeşte şi o va iubi întotdeauna. Dar ştiuse de la bun început că, oricât îl preţuia Blanche ca administrator, nu i-

ar permite niciodată să o curteze pe Amber. Mai degrabă l-ar da afară imediat, dacă i-ar trece prin minte că el ar îndrăzni aşa ceva, şi ştiind asta, precum şi faptul că nu avea posibilitatea să-i ofere lui Amber ceea din ce merita, Jay era sigur că nu va spune sau va face niciodată nimic din ce ar putea s-o încurajeze pe fată să se gândească la el în alt fel decât la un prieten.

Nu era aşa de orgolios să creadă că Amber s-ar fi putut îndrăgosti de el doar pentru că o iubea, dar era tânără şi vulnerabilă, şi fusese gata să apeleze la el ca s-o consoleze; fiind atât de blândă şi de naivă, putea fi uşor convinsă de un bărbat cu experienţă că ceea ce simţea pentru el era iubire. Nu ar fi fost corect faţă de ea nici dacă Blanche i-ar fi permis să o curteze. Amber era tânără, ştia puţine lucruri despre viaţă şi nu se cunoştea prea bine nici pe ea însăşi. Jay spera că, atunci când va veni timpul ca ea să se îndrăgostească de cineva şi să se mărite, va avea destulă putere să se bucure pentru ea. Între timp, îi părea şi bine, şi rău că Amber îi scria şi îi acorda încrederea ei, dar era singurul lucru care îi mai alina sufletul însetat de iubire.

Deschise scrisoarea şi se aşează s-o citească.

Dragă Jay, îţi scriu ca să te anunţ că mă mărit cu lordul Robert.

Aceste cuvinte, atât de neaşteptate şi de neplăcute, îi străpunseră inima ca nişte săgeţi. Fără să-şi dea seama ce face, strânse scrisoarea în pumn. Apoi, se uită la ghemotocul de hârtie şi îl puse pe birou, netezindu-l cu mâini tremurânde.

O citi din nou şi îşi dădu seama, cutremurându-se de durere, că omisese exact motivul pentru care îi sugerase Amber că se căsătoreşte. Se îndrăgostise de alt bărbat, care o înşelase, iar lordul Robert o ajuta să facă faţă urmărilor acestei iubiri; era salvatorul ei, şi îi era recunoscătoare. O frază, în care era vorba despre Lady

Fitton Legh, despre ruşinea şi moartea ei, îi indică lui Jay care erau adevăratele temeri ale lui Amber. Ea scrisese:

Ai să fii şocat, ştiu. Mi-e atât de ruşine, şi am să înţeleg dacă mă consideri acum demnă de dispreţ. Sunt atât de norocoasă că lordul Robert vrea să mă salveze de urmările nebuniei mele.

Am să înţeleg dacă nu vei mai vrea să ai de-a face cu mine, Jay, pentru că m-am purtat într-adevăr oribil.

Pe Jay îl durea sufletul pentru ea. Scumpa, draga lui fetiţă! Înţelegea foarte bine de ce îi era aşa recunoscătoare lordului Robert. Şi ştia la fel de bine că ar fi dat orice să fie el cel care să aibă grijă de ea.

Se ridică în picioare, se duse la şemineu şi aruncă în foc scrisoarea lui Amber, privind-o cum arde, la fel ca iubirea din inima lui.

*

Blanche intră în cameră exact când Jay se ducea înapoi la birou. Observase imediat că nu mai era acolo coşul câinelui.

— Amber se mărită, îi spuse ea fără nicio introducere.

Jay dădu din cap. Nu putea să scoată o vorbă.

— Mi-a scris lordul Robert să-mi spună că vor să se căsătorească curând, la Paris, la ambasada britanică. N-o să mai am timp să ajung la ceremonie. Totuşi, aş vrea să mă încredinţez că referinţele lordului Robert sunt chiar atât de bune pe cât mi-a dat el să înţeleg.

Să-i spună oare lui Blanche despre orientarea sexuală a lordului Robert? Ce rost ar avea? Nu voia cu niciun chip să-i facă rău lui Amber. Îi spusese clar în scrisoare că avea acum nevoie de protecţia şi statutul respectabil pe care i l-ar fi oferit un soţ, aşa că nu i-ar servi la nimic să încerce să oprească sau să amâne căsătoria. Ea ştia, la urma urmei, cum era lordul Robert, şi îl plăcea, din câte ştia Jay.

Nu doar că nu-l mai avea pe bătrânul câine care să-i ţină companie; nu mai avea nici iluzii care să-l aline, îşi spuse Jay.

*

La două săptămâni după ce lordul Robert o ceruse pe Amber de soţie, cei doi se căsătoreau cu dispensă specială la St. Michel din Paris, biserica „oficială” a ambasadei britanice. Amber purta o rochie de mireasă de la Vionnet, împodobită cu perle şi mici diamante, şi un voal din dantelă pe care îl purtaseră miresele din Denvish de multe generaţii, trimis prin curier la ambasadă, împreună cu unele din bijuteriile de familie.

Lordul Levington nu venise la ceremonie, aşa că Beth, care era îmbrăcată cu o versiune mai simplă a rochiei de mireasă a lui Amber, într-o frumoasă nuanţă de albastru, era singura care o însoţea, iar lordul Robert îl avea drept cavaler de onoare pe un tânăr diplomat de la ambasadă.

Spre mulţumirea lui Amber, Beth fusese încântată să afle că prietena ei se mărita cu lordul Robert, ba chiar o tachinase, spunându-i că ghicise de mult că se îndrăgostise de el. Îi convenea – şi era mai bine – s-o lase să creadă asta.

Amber, după cum zicea toată lumea, părea foarte calmă. Doar ea ştia că fusese în pragul unei crize când auzise cuvintele din timpul slujbei de cununie, care o legau pentru totdeauna de Robert, răsunând sumbru în tăcerea solemnă din biserică. Trecuse printr-un moment extrem de dureros, în care avea o nevoie disperată de încurajările părinţilor ei.

Dar Jean-Philippe? se întrebase ea când lordul Robert îi pusese inelul pe deget.

Nu! Jean-Philippe o minţise şi o înşelase. Îl iubise, dar acum trebuia să-l uite. Cu toate astea nu-l putea urî aşa cum îl urâse bunica ei pe Barrant de Vries.

Nu-l mai văzuse pe Jean-Philippe după acea scenă

oribilă când îl confruntase cu afirmaţiile lordului Robert, şi nici nu dorea.

Nu va mai dori niciodată să-l vadă. De fapt, voia să uite că l-a cunoscut vreodată.

Oare bunica ei simţise aceeaşi recunoştinţă faţă de Henry Pickford ca ea faţă de lordul Robert? Amber refuza să se gândească la faptul că îi semăna bunicii sale în vreun fel.

Robert îşi înclină capul, sărutând-o cu delicateţe. Erau căsătoriţi. Lucrurile se aranjaseră. Era în siguranţă.

Robert o conducea spre ieşire, în timp ce organistul cânta marşul nupţial de Händel.

Deşi sfânta biserică nu era locul potrivit să se gândească la aşa ceva, tot îi veneau în minte coşmarurile pe care le avusese cu Caroline Fitton Legh. Cât de disperată şi de înfricoşată trebuise să fie, părăsită de Greg şi respinsă de soţul ei. Ce preţ îngrozitor trebuise să plătească!

Ea era foarte norocoasă. Robert o salvase de ruşinea şi de dispreţul cu care se confrunta acum Louise, şi, probabil, de situaţia groaznică în care se aflase Caroline Fitton Legh, şi în care pe ea o adusese Jean-Philippe, fără să-i pese câtuşi de puţin. În asemenea împrejurări, femeia era întotdeauna cea care plătea, nu bărbatul.

Nu avea să uite niciodată ce făcuse Robert pentru ea şi îi va fi întotdeauna recunoscătoare, îşi spuse Amber cu înflăcărare, jurând solemn că îi va fi mereu loială lui Robert şi îl va iubi numai pe el.

Porţile bisericii s-au deschis, lăsând să pătrundă lumina soarelui, iar ei au ieşit afară.

Extrem de emoţionată, Amber îl privi pe Robert, cu inima plină de recunoştinţă, aceasta fiind clipa surprinsă de Cecil cu aparatul său foto şi cu măiestria lui, iar fotografia a apărut mai târziu în rubricile dedicate bârfelor mondene din ziarele englezeşti care le anunţau căsătoria. O tânără fată care se uita cu adoraţie la proaspătul ei soţ. Cine putea vedea această privire fără să se emoţioneze?

*

După cununia religioasă, ambasadorul a dat la ambasada britanică o masă în cinstea tinerilor căsătoriţi. Deşi lordul Levington şi soţia lui îşi declaraseră sprijinul total, Amber bănuia că niciunul din ei, în special Lady Levington, nu aproba cu adevărat căsătoria ei cu Robert. Cum să fie de acord contesa, când n-o considerase pe Amber destul de bună pentru fiul ei? Iar Robert, ca moştenitor al unui duce, avea un rang mult mai înalt ca Henry.

Nu că ar fi zis unul din ei ceva, iar Lady Levington făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-i ajute cu aranjamentele de nuntă. Totuşi, exista o anumită răceală din partea lor, cu care bănuia Amber că o vor trata şi ceilalţi.

În ochii lumii în care trăia Robert, ea profitase căsătorindu-se cu el, iar acest lucru avea să fie aspru judecat de mamele care aveau fete de măritat de origine nobilă. Fusese oarecum tolerată când nu era decât „prietena lui Beth” de la şcoală, dar acum, că era soţia lui Robert, avea să se izbească mereu de animozitatea celor care se credeau mai presus de ea, dar cărora, prin căsătoria cu Robert, le va fi acum superioară din punct de vedere social.

Asta era însă ultima din grijile pe care şi le făcea, admise Amber. Se simţise uşurată că Henry rămăsese cu prietenii lui şi nu venise la Paris. Nu suporta să se gândească la felul în care s-ar fi purtat şi la ce ar fi făcut. Robert îi spusese că îl avertizase pe Henry să nu sufle o vorbă despre Amber şi Jean-Philippe, că nu-i va fi bine, şi o asigurase că, dat fiind comportamentul său faţă de Amber, Henry nu va îndrăzni să vorbească despre cele întâmplate.

Robert îi spusese ambasadorului că nu voiau să se facă vâlvă, dar s-au ţinut totuşi toasturi, iar mirii au primit felicitări şi o grămadă de cadouri de nuntă.

Printre felicitări, Amber a găsit şi una de la Jay, care îi

dorea multă fericire.

Dragul de Jay! Amber ţinea mult la el. Îi fusese un prieten sincer şi afectuos, era un om în care avea deplină încredere. Mai primise şi o felicitare de la bunica ei, pentru amândoi, iar pentru ea, o scrisoare la fel de rece ca de obicei, în care o anunţa că îi aştepta cu nerăbdare să se întoarcă acasă şi să-l cunoască, în sfârşit, pe Robert.

Petrecerea s-a prelungit mai mult decât credea Amber, aşa că a răsuflat uşurată şi i-a fost recunoscătoare lui Robert când i-a anunţat calm pe invitaţi că a sosit timpul ca ei doi să plece.

După nuntă, au petrecut o săptămână la Paris, unde au stat la George V, într-un apartament atât de mare, că între dormitoarele lor mai erau două saloane spaţioase. Familia Levington s-a întors la Juan-les-Pins, şi Cecil, la Londra.

După cum aflase Amber în sezonul petrecut la Londra şi în scurta ei şedere la vilă, în cercurile aristocratice era normal ca soţul şi soţia să aibă dormitoare separate. Chiar şi Diana Guinness îşi avea propriul dormitor, pe care nu-l împărţea cu Bryan, deşi fuseseră foarte îndrăgostiţi unul de altul. Aşa că nu avea niciun motiv să se simtă stânjenită de faptul că ea şi Robert aveau camere separate, sau să-şi facă griji că altora li se pare ciudat că nişte tineri căsătoriţi ca ei nu dorm împreună.

Nevasta unui *pair* avea nevoie de o cu totul altă garderobă decât o debutantă, i-a spus Robert lui Amber, când a văzut că se codeşte să-şi cumpere hainele noi pe care şi le dorea.

Însă Robert nu i-a cumpărat numai haine. În dimineaţa de după nuntă a dus-o la Cartier, spunându-i că avea nevoie de bijuterii doar ale ei, nu numai de cele moştenite din familie, pe care trebuia să le poarte la diverse ceremonii. Cadoul lui de nuntă era o pereche de cercei în formă de şerpi făcuţi din diamante albe şi negre, cu ochii de diamant galben, pe care Amber îi considera mult prea pretenţioşi ca să-i poarte cu plăcere.

Casa din Londra, grandioasa reşedinţă a familiei din Eaton Square, practic nefolosită de când bunicul lui Robert se retrăsese pentru totdeauna la Osterby, avea să fie căminul lor, i-a spus Robert, adăugând prevăzător:

— Dar acum e departe de a putea fi locuită. Aşa că, până are să fie gata, va trebui să ne mulţumim cu Cheyne Walk, unde vom fi cam înghesuiţi.

Normal că nunta lor a stârnit mult interes în rândul nobililor englezi care trăiau la Paris sau se aflau în vizită acolo, aşa că tânărul cuplu era invitat şi sărbătorit la tot felul de evenimente, la care Robert se purta cu Amber exact ca un proaspăt soţ – era atent, tandru şi părea îndrăgostit de ea.

În seara de dinainte de a părăsi Parisul pentru a se întoarce la Londra, au fost la un dineu, ca invitaţi ai ambasadorului britanic. Amber îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre musafiri, dar nu pe toţi, şi i se strânse stomacul de disperare când l-a văzut pe Jean-Philippe intrând în salon, însoţit de femeia pe care o ştia din fotografie ca fiind doamna de Wittier.

Era foarte elegantă, recunoscu Amber cu ciudă, şi foarte slabă, cu pielea bine întinsă pe pomeţii feţei pe care străluceau doi ochi vicleni şi fioroşi, că ai unei păsări de pradă. Departe de a se simţi stânjenit sau ruşinat, Jean-Philippe îi schiţă lui Amber o plecăciune vagă şi batjocoritoare, timp în care cercelul de sub buclele negre îi sclipi în lumină.

Lui Amber îi tresări imediat inima în piept şi o cuprinse un dor chinuitor de el. Doar o privire de-a lui fusese de-ajuns ca să deschidă poarta după care îşi zăvorâse amintirile tuturor plăcerilor pe care şi le dăruiseră, şi care îi făceau rău acum. Tot trupul o durea de dorinţă după el, încât abia mai putea să suporte. Degeaba îşi spunea că ştie cum este bărbatul acela, degeaba îşi amintea că acum îşi dăruia corpul altei femei în schimbul banilor, tot nu se putea apăra de iubirea pentru el. Dacă ar chema-o, dacă ar veni la ea, ar…

— Amber!

Robert se pusese în faţa ei ca să o ascundă de ochii celorlalţi.

— Adu-ţi aminte unde eşti. Cine eşti acum.

Amber simţea nevoia imperioasă de a da frâu liber lacrimilor, dar nu avea dreptul. Era acum soţia lui Robert şi trebuia să se comporte în consecinţă, îşi aminti ea.

Simţea privirea lui Jean-Philippe aţintită asupra ei, voind s-o forţeze să se uite la el, ca s-o poată chinui mai mult, dar refuză să-l privească, înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla dacă vedea în ochii lui că o doreşte. Jean-Philippe nu o iubea. Dacă ar fi iubit-o, nu ar fi minţit-o aşa de urât. Dar nici Robert nu era pentru ea soţul la care visase.

După aceea, i s-a părut că seara nu se mai sfârşeşte, iar când chiar s-a terminat, Amber s-a simţit cât se poate de uşurată.

*

A doua zi dimineaţă, Amber s-a trezit cu greţuri şi cu o stare generală proastă.

La vederea şi mirosul micului dejun pe care îl mânca Robert, a fost nevoită să se scuze şi să dea fuga la baie.

Când s-a întors, Robert i-a zâmbit şi i-a spus că speră ca pruncul să aştepte măcar cele opt luni cuvenite pentru a veni pe lume, la care Amber îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, pretinse că era deranjată la stomac de aseară, de la peştele servit la dineu, că asta era tot, dar Robert nu păru convins şi începu imediat să adopte o atitudine foarte protectoare şi să se poarte cu ea de parcă ar fi fost un bibelou din porţelanul cel mai fin.

*

La trei zile după ce s-au întors la Londra, s-au dus Macclesfield, la petrecerea pe care Blanche insistase s-o

dea după nuntă, considerând-o un bun un prilej de a-l cunoaşte pe Robert.

Amber a fost dezamăgită să afle că Jay nu era la Denham, deoarece îşi luase concediu pentru a-şi vizita părinţii în Dorset.

Amber fusese încredinţată că Blanche o să-l placă pe Robert – cum ar fi putut să nu-i convină, când îndeplinea toate criteriile ei şi mai era, pe deasupra, atât de amabil şi de încântător? În schimb, Amber nu se aşteptase ca Robert să se înţeleagă aşa de bine cu bunica ei.

Înainte de plecare, Blanche urcă în camera lor, unde Amber îi scria lui Beth, în timp ce Robert se bucura de confortul oferit de bibliotecă.

— Mă bucur foarte mult de căsătoria ta, Amber, îi spuse Blanche. Robert are toate calităţile soţului pe mi l-am dorit pentru tine, ba chiar mai multe.

— Te referi la faptul că o să mă facă ducesă? nu se putu abţine Amber s-o întrebe pe un ton sec.

— Originea lui vorbeşte de la sine, ca să nu mai pomenim de titlu, îi replică Blanche cu răceală în glas. Oricine îşi dă seama. Ai avut mult noroc.

— Oare? Amber îşi dădu seama prea târziu că asprimea din voce trăda mai mult decât ar fi trebuit. Da, ai dreptate, de ce nu? se corectă ea.

Blanche se încruntă. Intuise din clipa în care îl întâlnise pe Robert, şi înainte să observe privirile aprobatoare şi respectuoase pe care le schimbau invitaţii la petrecerea pe care o dăduse în cinstea proaspeţilor căsătoriţi, că toţi cei care îl cunoşteau rămâneau impresionaţi de el, şi nu doar datorită titlului şi a averii sale, iar acum era convinsă că avusese dreptate.

Dar mai mult de atât, Blanche fusese cucerită de farmecul şi de firea lui plăcută. Îi era clar cât de mult ţinea la Amber, ştia că nu mai are de ce să se teamă în privinţa viitorului nepoatei sale. Mai ştia şi că Amber nu era fericită. Era prea slabă, prea tensionată, prea defensivă şi nervoasă, chiar dacă încerca să-şi ascundă nemulţumirea şi nu

spusese nimic despre motivul acestei căsătorii pripite.

— Amber, sunt îngrijorată în privinţa ta.

— Nu, nu eşti. Nu ţi-ai făcut niciodată griji pentru mine. Ai vrut să mă mărit cu un aristocrat. Ei bine, aşa am făcut. Acum ai scăpat de mine.

Înainte să mai spună ceva vreuna din ele, Robert intră în cameră, punând repede capăt discuţiei lor, spre uşurarea lui Amber. Se bucura că se întorceau a doua zi la Londra, dar era şi un pic tristă că nu-l văzuse pe Jay. Dorise aşa mult să stea de vorbă cu el. Casa i se păruse pustie fără el şi fără Greg, cu toate că primise o scrisoare de la acesta, în care o felicita cu ocazia căsătoriei şi se scuza că nu-i trimisese niciun cadou de nuntă, explicându-i că nu prea avea bani.

*

— Şi nu te deranjează să lucrezi pentru doamna Pickford când moşia bunicului tău este atât de aproape? îl întrebă Lydia.

— Nu, de ce Dumnezeu m-ar deranja? îi răspunse Jay, întinzându-i mâna ca să sară peste pârleaz.

Bunica Lydiei trăia în acelaşi orăşel de provincie ca părinţii lui, şi Jay o cunoştea pe fată de când erau mici, deşi trecuseră mai mulţi ani de când nu se mai văzuseră.

Admiraţia pe care o avea faţă de el ar trebui, se gândea Jay, să fie un balsam pentru inima lui îndurerată, şi s-ar cuveni s-o aprecieze, dar care îndrăgostit ar fi putut s-o facă? Lydia nu era Amber, iar lui Jay nu-i plăcea firea ei exaltată şi nici rapiditatea cu care trecea de la cea mai mare fericire la cea mai neagră deznădejde, deşi îi părea rău de ea.

Lydia îi spusese că o distrusese căsătoria tatălui ei după moartea mamei, şi că o necăjea foarte mult ura pe care i-o purta mama ei vitregă; aceasta n-o trata deloc bine şi voia s-o despartă de tatăl ei, aşa că Jay o consolase, văzând-o aşa de nefericită.

Astăzi se întâlniseră din întâmplare, tocmai când Jay ieşise să se plimbe, şi, cu toate că ar fi preferat să fie singur, fusese destul de amabil să nu i-o arate.

— Trebuie să plec, altfel am să te plictisesc prea mult, îi zise Lydia în cele din urmă.

— Nici pomeneală, îi răspunse Jay, mai mult pentru că ştia că acesta era răspunsul pe care-l aştepta ea, decât că aşa gândea.

— Te întorci şi tu cu mine? Nu mă simt prea în largul meu să trec singură prin pădure.

— Bineînţeles, o asigură Jay, potrivindu-şi pasul cu al ei.

Aveau parte de vreme frumoasă, doar că era un pic prea cald să facă atâta drum fără popasuri, aşa că, atunci când au ajuns la casa în care locuia bunica Lydiei şi fata i-a oferit ceva rece de băut, Jay a acceptat bucuros, urmând-o în bucătăria căsuţei îngrijite.

Jay a fost puţin mirat când Lydia a tras un scaun în faţa unui dulap şi a ţinut morţiş să se urce să ia un pahar, deşi se oferise el s-o ajute. Sporovăială ei neîncetată şi vioiciunea deplasată începeau să-l plictisească pe Jay, care nu mai ştia cum să plece mai repede.

— Ai putea totuşi să-mi ţii scaunul, îi zise ea chicotind, dar promite-mi că nu te uiţi la picioarele mele.

— Lydia, ia odată paharul, o rugă el, dar era prea târziu.

Lydia se clătină cu tot cu scaun şi îşi pierdu echilibrul, căzând drept în braţele lui.

Jay tocmai se întreba dacă fata căzuse intenţionat, când aceasta îi confirmă bănuiala, luându-l încet de gât şi sărutându-l.

Jay nu-şi închipuise vreodată că va fi pus într-o asemenea situaţie, aşa că se simţi foarte stânjenit. Nu voia s-o jignească pe Lydia, dar nici nu simţea nimic pentru ea. Oricum, ce era mai rău abia urma să vină.

— Nu-i minunat că ne-am întâlnit din nou? îi spuse repede Lydia. Când eram copii, nu mi-am imaginat

niciodată că o să ne îndrăgostim unul de celălalt; dar tu?

Îndrăgostiţi?

— Lydia, îmi pare rău, dar…

— N-are de ce să-ţi pară rău. Vocea ei era joasă şi îngrijorător de pătimaşă. Eu…

Jay auzi deschizându-se uşa din spate şi pe Lydia spunând voioasă:

— Bunicuţo, nu-i aşa că e minunat? Eu şi Jay ne iubim şi urmează să ne logodim.

Jay nu avea ce să mai facă. Îi era imposibil s-o corecteze sau să infirme ceea ce spusese ea. Pasiunea Lydiei şi propriile sale precepte morale îl prinseseră în capcană. Cum de putuse viaţa lui să ia o întorsătură atât de neplăcută?

Capitolul 23

După două luni de la întoarcerea lor din Paris, la insistenţele lui Robert, Amber s-a dus la un obstetrician celebru de pe Harley Street, care a confirmat că rămăsese însărcinată.

Tocmai plecase de la doctor şi era cât pe ce să se urce în elegantul Bentley cu şofer, pe care Robert insistase să i-l pună la dispoziţie, când se opri, la vederea unei femei care ieşea din cabinetul unui alt doctor, aflat cu câteva case mai încolo. În ciuda faptului că femeia era înfăşurată toată într-o haină lungă şi purta o pălărie cu voal care îi ascundea faţa, o recunoscu după felul în care mergea.

— Louise! Amber o simţi încordându-se când îi puse mâna pe umăr. Eram sigură că eşti tu.

Sub văl, se vedea că Louise era palidă şi avea ochii un pic adânciţi în orbite. Braţul îi era slab, dar o privea pe Amber cu aceeaşi ostilitate ca mai demult.

— Ce, te-ai gândit să te umfli un pic în pene în faţa mea, pentru că am ajuns aşa de rău şi nu-mi mai pot găsi un soţ, mai ales acum, nu-i aşa?

Amber nu ştia ce să spună. Se apropiase de Louise fără nicio intenţie ascunsă şi fără să se gândească la bârfele pe care le auzise despre relaţia ei cu George Ponsonby. N-avusese câtuşi de puţin intenţia să se laude cu ascensiunea ei neaşteptată în societate.

Dar, înainte să-i poată spune toate acestea, Louise continuă cu asprime în voce:

— Ce deşteaptă ai fost să te măriţi atât de bine şi ce proastă am fost eu că am iubit cu atâta patimă!

Vorbele lui Louise nu puteau să nu atingă o coardă sensibilă în sufletul lui Amber. Spre mirarea ei, Amber îşi dădu seama că îi părea rău de Louise. Părea atât de dărâmată, de decăzută, încât abia mai semăna cu fata arogantă de care îşi amintea Amber!

Dintr-un impuls de moment, îi propuse:

— Tocmai mă duceam acasă, de ce n-ai veni cu mine? Am putea să stăm de vorbă pe îndelete.

Louise intră imediat în defensivă.

— Vorbeşti serios? Crezi c-ar fi o idee bună?

— Poate că n-am fost noi prietene, dar ne-am făcut împreună intrarea în societate, şi asta înseamnă ceva, îi spuse Amber, calmă.

Spre marea ei mirare, lui Louise i se umplură ochii de lacrimi.

— Spui asta acum, dar când se va afla adevărul, ceea ce se va întâmpla, cu siguranţă, în scurt timp, nici n-ai să mai vrei să mă cunoşti. Nimeni n-are să mai vrea, nici măcar maică-mea. Sigur că aş putea să inventez ceva şi să plec la ţară, unde aş rămâne cât timp trebuie, dar n-aş păcăli pe nimeni şi aş fi distrusă din punct de vedere social, aşa cum nimeni nu se îndoieşte că merit. Sperasem să mă înşel şi să fie semne false, dar n-a fost aşa. După cum mi-a explicat doctorul, în curând nu voi mai putea să scap de sarcină, iar costul operaţiei fiind mult prea mare pentru mine, nu-mi rămâne decât să suport consecinţele nebuniei mele.

Louise tremura acum şi plângea fără să se mai

ascundă, iar Amber n-o putea învinovăţi. La urma urmei, ştia prea bine cum s-ar fi simţit în locul ei şi ce uşor ar fi fost să ajungă în aceeaşi situaţie ca ea.

Sentimentul de solidaritate alungă din sufletul lui Amber antipatia pe care o simţise altă dată faţă de Louise.

— Urcă-te în maşină, o îndemnă ea, neacceptând un refuz, iar când Louise cedă şi se aşeză lângă ea în Bentley, Amber îi spuse şoferului: La Naţional Gallery, Harry.

— De ce naiba ne ducem acolo? întrebă Louise.

— Ca să putem vorbi fără să ne audă nimeni, îi răspunse Amber.

*

Erau acolo de patru ore, dar orice i-ar fi spus Amber, Louise rămânea neînduplecată: nu voia decât să facă avort cât mai repede.

— Nu-ţi dai seama că e singurul lucru pe care îl pot face dacă vreau să mai am o şansă în societate. Fără un tată care să-i dea copilului numele său, nu pot să-l fac.

Amber se gândi la copilul pe care ea însăşi îl purta în pântec şi îi veni să plângă.

— Trebuie să existe ceva… cineva…

— Nu, nu e nimic, şi singurul „cineva” care mă poate ajuta e un doctor, care nu va mişca un deget pentru mine dacă nu-i dau o sută de lire. Râse cu tristeţe. Cu toate că nu ştiu cum o să găsesc suma asta. Eu sigur n-o am. Iar George Ponsonby, care ar trebui să mă ajute, a dat ordin servitorilor să nu mă lase să intru la el şi nu-mi răspunde la scrisori sau la telefon. Pe lângă asta, drăguţul de Georgie îşi va anunţa în curând logodna cu fiica unui comerciant bogat.

— Dar are o responsabilitate faţă de tine, protestă Amber.

— El nu gândeşte aşa, de fapt, cred că ar vrea să dispar din viaţa lui, să mor atât eu, cât şi copilul.

Amber simţi că-i vine rău, şi nu numai pentru ea.

Sfârşitul tragic al lui Caroline Fitton Legh o bântuia ca un spectru livid.

Ochii lui Louise se umplură din nou de lacrimi.

— Mi-aş amaneta diadema pe care am moştenit-o, dar e falsă, pentru că cea autentică a fost vândută ca să i se plătească tatălui meu datoriile la joc.

Aproape ajunseseră în dreptul portretului lui Lorenzo, pe care îl privise Amber când se întâlnise pentru prima oară cu Robert. Fără să vrea, se opri să se uite din nou la tablou. Oare ar fi procedat altfel dacă s-ar fi putut întoarce în timp, dar ştiind ce ştia acum? Oare l-ar fi părăsit? Dar asta n-ar fi împiedicat-o s-o revadă pe Beth, aşa că tot s-ar fi întâlnit cu Jean-Philippe. Robert era salvatorul, nu duşmanul ei. Dacă nu era el, situaţia ei ar fi fost la fel sau chiar mai rea decât a lui Louise.

— Văd că te plictisesc, spuse Louise cu ţâfnă.

— Nu, deloc, negă Amber cu sinceritate. Doar că îmi doream…

— Ce? La urma urmei, de ce ţi-ar fi milă de mine? Sunt sigură că lui Beth nu i-ar fi.

Amber nu avea ce să spună, nu putea nici să susţină că ceea ce zisese Louise despre Beth nu era adevărat, nici să-i explice de ce îi era milă de ea.

— Trebuie să existe altă cale.

— Care? Lumea mă bârfeşte deja pe la spate. Dacă dispar acum undeva la ţară – în caz că aş avea unde să mă duc –, ar fi acelaşi lucru cu a da un anunţ în *The Times,* la rubrica de evenimente.

Louise arăta şi vorbea de parcă era în culmea disperării.

— Îţi dau eu banii.

Louise se albi brusc la faţă şi se prinse cu mâinile de spătarul scaunului, atât de şocată era, astfel că Amber realiză, fără umbră de îndoială, că nu se aşteptase niciodată la o asemenea ofertă incredibilă.

— Tu? Dar de ce ai face aşa ceva pentru mine?

Louise părea pe punctul s-o părăsească de tot

puterile.

Amber îi căută mâna, şi Louise o lăsă să i-o ia într-a ei. Era rece ca gheaţa. Sigur că îi era imposibil să-i spună lui Louise adevăratul motiv sau că, doar ascultând-o şi văzând-o atât de disperată, îi venise în minte ce mult noroc avea. Când soarta lui Louise ar fi putut aşa de uşor să fie şi a ei, cum să nu lase deoparte antipatia care existase între ele şi să nu-i sară în ajutor?

— Robert îmi dă mai mulţi bani decât îmi trebuie, dar nu am niciodată la mine sume mari. Am nevoie de câteva zile ca să aranjez lucrurile. Între timp, n-ai vrea să stai la noi? Am putea să trecem acum pe la mama ta şi s-o rog să te lase la mine ca să-mi ţii companie. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun că o să am şi eu un copil, aşa încât, dacă crezi că starea în care mă aflu îţi face situaţia prea greu de suportat…

— Prea greu de suportat e gândul că am fost atât de proastă să cred că George Ponsonby mă iubeşte. Nu sunt făcută să fiu mamă, Amber, şi n-o să fiu niciodată. Chiar dacă tu sau orice altă femeie din Londra consideraţi că ceea ce vi se întâmplă este un eveniment fericit, eu nu voi putea să simt altfel. Îmi doresc mai mult ca orice pe lume să scap de… acest… *lucru* groaznic, care îmi poate distruge viaţa.

*

Louise era la etaj şi se odihnea în camera de oaspeţi, iar Amber stătea jos, în bibliotecă, împreună cu Robert. Se hotărâse să nu-i ascundă nimic soţului ei.

— Vrei să-mi spui că doreşti să ajuţi pe cineva care s-a purtat atât de urât cu tine în trecut?

— Nu pot să nu mă gândesc ce uşor aş fi putut ajunge şi eu ca ea, dacă nu ai fi venit tu să mă salvezi. Mi-aş dori să pot face mai mult pentru ea. Îşi puse mâna pe burta încă plată, de parcă ar fi vrut să apere viaţa care creştea în ea, iar în ochi i se iviră lacrimi.

— Nu vreau să te superi din cauza asta, îi spuse Robert. Nu trebuie să te compari cu Louise. Ea ştia de la bun început cum e George Ponsonby, şi cred că şi-a făcut-o cu mâna ei.

— Trebuie s-o ajut, Robert. Aş avea-o pe conştiinţă dacă n-aş face-o. Doar că mi-aş dori să existe o cale s-o împiedic să…

— Nu există, o opri ferm Robert. Lumea vorbeşte deja. Toţi ştiu de aventura ei, pentru că ea nu a avut discreţia necesară. De aceea, lumea nu are s-o ierte. O eventuală plecare a ei altundeva n-o să facă decât să întărească bănuielile. Am să acopăr toate costurile, continuă el. Şi o să mă interesez de cel mai bun doctor pentru ea. Există doctori foarte pricepuţi în astfel de operaţii, care păstrează absolută discreţie. Pe urmă, deoarece eşti hotărâtă s-o ajuţi, cred c-ar fi bine să vă duceţi amândouă câteva săptămâni la Osterby. Va avea nevoie de un loc liniştit unde să se refacă şi putem pune plecarea voastră pe seama stării în care te afli şi a faptului că ţi s-a recomandat să te odihneşti. După această perioadă, Louise va trebui totuşi să se descurce singură, Amber. Este genul de persoană care va aduce întotdeauna necazuri, pentru că e atrasă de o viaţă uşoară, iar eu nu vreau să aibă vreo influenţă asupra ta. Cred că nu mai trebuie să-ţi spun să nu-i povesteşti nimic lui Louise despre ce ţi s-a întâmplat.

— Nu, sigur că nu. N-am să spun nimănui niciodată, îl asigură Amber.

Îi fusese atât de recunoscătoare, şi îi era încă, dar îşi dădea seama cu groază că întreaga ei viaţă ferită de griji atârna de un fir de păr.

De mătase. Dar mătasea era atât de tare, aşa cum trebuia să fie şi ea – şi cum *va fi* – ca să-i protejeze copilul. Tare ca mătasea.

Tare precum copilul care creştea în ea. Copilul lui Jean-Phillipe. Dacă va fi băiat, va avea oare înfăţişarea de pirat temerar a tatălui său? Va avea oare talentul lui artistic, farmecul şi cruzimea sa?

Nu trebuia să se gândească la aşa ceva. Copilul pe care îl purta în pântec avea să fie al lui Robert, şi de dragul lui, mai mult decât de al ei, trebuia să se gândească la el ca fiind al lui Robert, un copil rezultat din căsătoria lor.

Un copil rezultat din căsătoria lor? În condiţiile în care ei nu trăiau ca soţ şi soţie? În condiţiile în care îşi petrecea nopţile singură şi părăsită în patul conjugal pe care nu-l va împărţi niciodată cu bărbatul care îi era soţ? Şi cu niciun alt bărbat? Nu mai putea să-şi asume niciodată acest risc, ştiind ce preţ ar fi trebuit să plătească.

Trebuia să fie tare şi să accepte sacrificiul pe care i-l cerea viaţa.

*

Robert s-ar fi supărat dacă ar fi ştiut că fusese de acord s-o însoţească pe Louise aici, se gândi Amber, pe când intrau în grabă pe uşa din spate a unei case din Harley Street. Dar Louise se rugase de ea cu cerul şi cu pământul.

Se făceau trei săptămâni de când Louise îi mărturisise în ce situaţie groaznică se afla.

Acum, când se agăţa de braţul ei, Amber o simţea cum tremură din toate încheieturile. Au fost imediat conduse, pe uşa care s-a încuiat după ele, pe un rând de trepte, până într-o cămăruţă care mirosea puternic a fenol.

Apăru o asistentă să o pregătească pe Louise, care părea bolnavă de frică.

— Dacă te-ai răzgândit… începu Amber.

Dar Louise scutură din cap.

— Nu vreau decât să se termine mai repede.

— Cât durează? o întrebă Amber pe asistentă.

— Cât trebuie.

Sora era taciturnă şi avea un aer dezaprobator.

*

Louise se afla înăuntru de aproape un ceas, când se deschise uşa de la sala de aşteptare şi două femei tinere, fardate în exces şi îmbrăcate în rochii ţipătoare şi prea mulate, trecură de fata de la recepţie, care încerca în zadar să le oprească, sprijinind o alta care de-abia se ţinea pe picioare.

— N-aveţi voie acolo, protestă fata de la recepţie.

— Şi cine are să ne oprească? Nu tu, în orice caz. Uite în ce stare e. O să dea ortu' popii în curând dacă n-o vede doctoru', şi ar fi bine să aibă grijă de ea, pentru că el a adus-o în halu' ăsta.

— Ce se-ntâmplă aici? Sora ieşi repede din cabinet, încruntată şi aferată, şi nu deschise gura decât ca să întrebe îngrijorată: Ce-i cu ea aici? I s-a spus să stea în pat.

— Păi, dacă făcea aşa, era moartă pân' acu. A nenorocit-o, asta a făcut, da' ea vrea să scape. A sângerat ca un porc înjunghiat.

De dincolo de uşă se auzi un ţipăt de groază, ca al unui animal pe moarte, care îi făcu lui Amber părul măciucă.

— După ce s-aude, măcelăreşte pe altcineva. Sper să aibă mai mult noroc decât biata noastră Maria. Ni s-a zis că-i ăl mai bun la treaba asta. Cre' c-am fi găsit pe altu' în East End la juma' de preţ, şi mai bun.

— Nu poate rămâne aici. Trebuie s-o duceţi la spital.

— Ce zici, şi s-o aresteze pen' ce-a făcut? Aici rămâne, şi-ar fi bine să iasă doctoru' s-o vadă, că altfel moare aici, pe covoru' ăsta.

— Dac-aş fi în locu' tău, drăguţă, m-aş căra acu', pân' nu-mi face şi mie la fel, o avertiză cealaltă fată pe Amber.

Apăruse altă asistentă, cu halatul plin de sânge, care se îngrijea acum de biata fată. Mirosul din cameră îi făcea aşa o greaţă lui Amber, că îi venea să verse. Îi amintea de cel din abatorul în apropierea căruia locuia când era mică.

— Prietena ta e gata de plecare, vă rog, pe aici, îi spuse prima soră lui Amber, făcându-i semn s-o urmeze.

În camera de după uşa închisă, Louise era întinsă pe

un pat şi acoperită cu un cearşaf. Mirosul de sânge şi vomă umplea aerul.

— Trebuie să meargă acasă să se odihnească.

Amber încuviinţă din cap. Lângă pat era o găleată. Se uită în ea fără să vrea şi o cuprinse groaza şi scârba. Începu să tremure din toate încheieturile de spaimă şi oroare.

— Haide, o îndemnă sora pe Louise. Nu mai poţi rămâne aici.

Fătul care fusese smuls din măruntaiele lui Louise zăcea fără viaţă în găleată, un boţ de carne însângerată.

Amber ar fi vrut să se uite în altă parte, dar îi era imposibil. O copleşi durerea şi sentimentul de vină pentru viaţa care fusese atât de groaznic curmată. În locul lui Louise, nu credea că ar fi suportat gândul că îngăduise să-i fie luată viaţa copilului ei, însă ştia bine că, dacă nu era Robert, nu numai viaţa copilului, dar şi a ei ar fi trebuit să se sfârşească. Lui Amber îi şiroiau lacrimile pe obraji.

Îşi puse imediat mâna pe burtă, apărându-şi cu îndârjire copilul pe care îl purta şi simţind o dorinţă nebună de a scăpa din acel loc oribil.

Capitolul 24

Atunci când, la aproape nouă luni de la căsătorie, Amber a dat naştere unui băieţel voinic, despre care toată lumea spunea că seamănă leit cu tatăl lui, Robert a plâns de bucurie şi a luat copilul în braţe, de parcă n-ar fi suportat gândul de a-l lăsa vreodată, în vreme ce Amber stătea în pat şi se uita uluită la el. Abia acum scăpase de acea teamă oribilă pe care o avusese în toată perioada în care fusese însărcinată, că, din cauza celor întâmplate cu copilul lui Louise, şi al ei va avea de suferit. Să-l vadă, să-l ţină în braţe şi să ştie că e întreg îi aducea mai multă bucurie decât visase vreodată.

Doar când a rămas singură cu el, Amber a putut să-l cerceteze cu de-amănuntul, plină de teamă. Se născuse cu

o mulţime de bucle negre pe cap – ca ale tatălui său şi ale lui Robert. Avea ochii albaştri, şi când se uita la el, parcă îşi vedea tatăl, nu pe Jean-Philippe. În timp ce îl strângea la piept, răsuflând uşurată, Amber se întreba un pic confuză la ce se aşteptase. Să vină pe lume cu un cercel în ureche?

Copilul nu trebuia să ştie nimic despre tatăl lui adevărat. Pentru binele lui. Robert are să-l iubească – se ataşase deja de el. Ca fiu legitim al lui Robert, nu va şti niciodată ce înseamnă să fii un copil nedorit sau un paria. Dar oare va afla sau va simţi ceva când va creşte? Nu – de ce-ar afla sau simţi?

— Te iubesc, îi şopti Amber, legănându-l. Tot ce am făcut pentru tine a fost din dragoste, la fel ca ceea ce voi face de acum încolo, îţi jur.

Ar fi vrut să-l vadă şi Jay. Îşi închipuia cum i-ar zâmbi uitându-se la copil. Un zâmbet care i-ar spune că o înţelege şi care ar asigura-o că a făcut ce trebuia. Îşi mai scriau, dar nu în acelaşi fel. La urma urmei, ea era măritată, iar Jay logodit.

Amber fusese mai întâi şocată când auzise de romantica poveste de dragoste a lui Jay – şocată, dar mulţumită şi fericită pentru Jay, încerca ea să se convingă.

Bunica ei urma să sosească a doua zi, deoarece insistase să vină la Londra să-şi vadă primul strănepot. Ce îşi va dori oare Blanche să facă din el?

*

Pe tot drumul spre Londra, durerea n-o slăbise, strângându-i inima şi sufocând-o. Blanche şi-ar fi dorit ca Jay să nu insiste s-o însoţească. Faptul că era cu ea în vagonul de clasa I o obliga să-şi ascundă sentimentele.

Ce bine îşi amintea de naşterea primului ei copil! Fusese o naştere lungă şi dureroasă, copilul fiind aşezat invers. Moaşa reuşise până la urmă să-l întoarcă, aşa că, după aceea, copilul se născuse aşa de repede, că răsese de nerăbdarea lui.

Blanche auzise că, dacă în primele ore după naştere, copilaşul seamănă mult cu tatăl lui, acesta îl acceptă mai uşor – normal, dacă îl poate vedea. Dar Henry era plecat când se născuse Marcus. Îl iubise atât de mult. Primul ei născut era băiat – cum ar fi putut să nu-l iubească?

Chiar şi acum suferinţa îndurată la moartea lui era la fel de puternică şi de vie în sufletul ei ca în noaptea în care se trezise din somn, având certitudinea că el nu mai era pe această lume. Un întreg pluton de tineri viteji din Cheshire se prăpădise în acea noapte, printre care şi fiul lui Barrant, care condusese atacul în care fuseseră ucişi.

Barrant plânsese în văzul tuturor în timpul slujbei de înmormântare de la biserica parohială, dar lacrimile pe care ar fi putut să le verse Blanche fuseseră înghiţite de ura de nestăvilit pe care i-o purta lui Barrant. Se ruga ca Amber să nu aibă parte de suferinţa pe care o îndurase ea, dar de ce ar avea? Amber va avea viaţa pe care şi-o dorise Blanche atât de mult, dar pe care n-o avusese niciodată. Toate uşile îi vor fi deschise. Ca soţie a lui Robert, în curând ducesă, ar putea, dacă ar vrea, să aibă un salon frecventat de oameni politici şi să facă jocurile din spatele uşilor închise. Cu un soţ potrivit, ar fi putut face atâtea, îşi spunea Blanche cu regret. Tânjise amarnic după toate acele lucruri pe care le-ar fi avut dacă ar fi fost soţia lui Barrant. Dar el răsese de ea şi o respinsese.

Ei bine, acum ea era cea care îşi bătea joc de el. Strănepotul ei va fi unul din cei care vor conduce această ţară în viitor, atunci când neamul de Vries se va stinge practic. I-ar fi putut dărui atât de mult lui Barrant – şi îi *dăduse* atât de mult –, iar el luase aşa mult de la ea. Prea mult.

*

Amber aşteptă cu teamă ca Blanche să cerceteze copilul pe care îl ţinea în braţe.

— Seamănă leit cu tine, se pronunţă ea, în cele din

urmă, zâmbindu-i lui Robert, iar Amber oftă uşurată.

— Amber zice că seamănă cu tatăl ei, îi spuse Robert lui Blanche, aruncându-i lui Amber o privire poznaşă.

— Un *émigré* rus? Prostii. Eu văd foarte clar că are nasul tău, Robert. Însă Amber a fost întotdeauna mult prea sentimentală în legătură cu tatăl ei. Jay m-a rugat să-ţi transmit cele mai sincere urări din partea lui, Amber. Stă la clubul bunicului său, în timpul şederii mele aici. I-am zis că nu e necesar să mă însoţească, dar a insistat.

— E Şi Jay în Londra? se miră Amber.

Oare de ce se simţea atât de dezamăgită că nu venise s-o vadă şi nici măcar nu-i scrisese că avea s-o însoţească pe bunica ei? Era o prostie. Îşi avea acum viaţa lui. Iar ea pe a ei, se gândi Amber, strângându-şi fericită copilaşul în braţe.

*

La şase luni după ce se născuse, fiul lui Amber a fost botezat Lucius Robert Vernon Devenish, în capela conacului de la Osterby, şi i s-a dat titlul de viconte Audley. Străbunicul său a fost prezent la botez, împreună cu bunica lui Amber. Beth i-a fost naşă, iar naşii săi au fost Alistair şi Sir Charles Afton-Blake, un prieten din şcoală al lui Robert.

Cu această ocazie, contele i-a dăruit contesei sale un colier cu diamante, iar ducele i-a înmânat una din bijuteriile de familie, o parură pe care Robert o considera foarte urâtă.

La întoarcerea în Londra, contele şi contesa au dat o petrecere pe care *The Times* şi *Vogue* au considerat-o evenimentul anului. Cecil Beaton a făcut o fotografie a familiei, în care lordul Robert, contele, stătea mândru lângă contesa lui, care îşi ţinea fiul în braţe.

Firul de mătase rezistase, şi toţi erau la adăpost.

Partea a doua

Capitolul 25

Anglia 1935

— Sigur, draga mea fetiţă, că o să meargă la internat la şcoala primară la care am fost şi eu, iar apoi la Eton.

La douăzeci şi doi de ani, cu greu mai putea fi considerată „fetiţă”, se gândi Amber, dar nu avea nicio intenţie să-i atragă atenţia lui Robert, căci trebuia să-şi păstreze toate forţele pentru o problemă mult mai importantă.

— Robert, Luc are abia patru ani, e încă un copil.

— Pentru că vrei tu să-l vezi aşa. Nu se poate, Amber. Probabil că aşa se procedează în casele de industriaşi bogaţi, dar noi, nobilii, facem lucrurile altfel.

Nici acum nu era întru totul „acceptată”; nici măcar de soţul ei, se gândi Amber, aplecându-şi capul ca să-i ascundă lui Robert faptul că o jignise cu vorbele lui aruncate la întâmplare.

Oare pentru că ştia cine sau ce era sesiza aşa de bine că societatea în care se învârteau o privea cu un amestec de dispreţ şi interes nedisimulat, aşteptând, era sigură, să vadă în cât timp va cădea în dizgraţie? Putea fi aparent acceptată, însă tot se găseau mereu unii care făceau tot felul de comentarii acide, ca să-i aducă aminte că titlul lui Robert nu putea decât să mascheze faptul că ea provenea din „lumea comerţului”. Mai îngrijorată era Amber în privinţa a „ce” era: o femeie măritată, dar fără o viaţă sexuală, care trebuia să rămână virtuoasă, dacă voia să-şi păstreze căsnicia. Robert i-o spusese cât se poate de clar. Nu va tolera, îi zisese el de mai multe ori, ca ea să aibă vreo aventură, nici măcar una discretă sau acceptată în cercurile lor ca un fapt de viaţă.

Nu că ar fi fost tentată să aibă o aventură; departe de

aşa ceva, dimpotrivă, îi era încă recunoscătoare lui Robert pentru tot ceea ce făcuse şi pentru faptul că îl iubea pe Luc ca pe propriul lui fiu. Asta era o compensaţie pe deplin satisfăcătoare pentru dezlănţuirea sexuală pe care i-o interzicea căsătoria ei formală.

Măcar îl avea pe Jay, prietenul şi corespondentul ei credincios, căsătorit acum cu Lydia, pe care Amber nu reuşea s-o simpatizeze, oricât ar fi încercat. Se aşteptase s-o îndrăgească pe soţia lui Jay, aşa că fusese şocată când descoperise că nu era în stare. Păcat că, în timp ce legătura dintre ea şi Jay se întărea prin vizitele pe care şi le făceau ca prieteni, împreună cu partenerii lor de viaţă, ori de câte ori Amber şi Robert veneau în Cheshire să o vadă pe Blanche, legătura dintre ea şi Greg slăbea. Încă îşi mai scriau, Amber îi trimitea scrisori lungi şi pline de veşti, iar Greg îi răspundea laconic, ba îi mai cerea deseori şi bani.

Amber fusese surprinsă când Greg îşi anunţase hotărârea de a rămâne la Hong Kong, în loc să se întoarcă acasă, şi bănuise că Blanche fusese dezamăgită, dar bineînţeles că nu spusese nimic. Se împlineau deja şase ani de când Greg plecase din Cheshire la Hong Kong, iar Amber se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată.

— Îţi garantez că o să-i placă la şcoala cu internat după ce se va obişnui acolo. Mie mi-a plăcut, continuă Robert pe un ton vesel.

Amber ar fi vrut să precizeze că soţul ei se simţise bine la internat, deoarece scăpase astfel de cruzimea cu care îl trata acasă bunicul său, pentru că era orfan.

Fusese oripilată când, la scurt timp după naşterea lui Luc, Robert îi atrăsese atenţia că nu trebuia să-l lase niciodată pe fiul lui singur cu ducele.

— E un sadic; n-am alte cuvinte să-l descriu, îi spusese el tăios lui Amber. Îmi întindea capcane în care să cad, iar apoi mă pedepsea, pretinzând că l-am minţit. Mă bătea, era aşa de crud că nici nu poţi să-ţi închipui. Mă încuia în cufărul din camera lui şi mă lăsa câteodată acolo o zi sau o noapte întreagă. Mă speria că ar putea să mă lase

acolo şi să plece, şi nimeni nu avea să mă găsească.

— Dar de ce se purta aşa cu tine? Eşti nepotul şi moştenitorul lui.

— Pretindea că aşa mă pregăteşte pentru viaţă, dar eu cred că există în el o doză de nebunie – poate chiar mai mult. De aceea mă bucur aşa de mult că în vinele lui Luc nu curge sângele lui. Dar, aşa cum am spus, Luc nu trebuie lăsat niciodată singur cu el, nici măcar în vizită, fără să fie unul din noi de faţă.

Dezvăluirile lui Robert o şocaseră pe Amber, care pusese la inimă avertizările lui.

— Să nu ne certăm, Amber. Robert îi zâmbea acum cu blândeţe. Ştii că n-aş face niciodată nimic care să-l afecteze în vreun fel pe Luc.

Sigur că ştia, admise Amber. Tatăl şi fiul se adorau şi erau inseparabili.

— Mai sunt doi ani până va merge la şcoala la care am fost şi eu. M-am gândit să modificăm lista de oaspeţi pentru şederea în Scoţia din acest an, adăugă el pe un ton normal.

Stătea în faţa frumosului şemineu şi îşi zornăia monedele şi cheile din buzunar, încercând să pară nepăsător, dar reuşind, în schimb, să arate ca un băieţel care făcuse o poznă.

După aproape cinci ani de căsnicie, Amber cunoştea deja toate semnele. De la începutul lunii, bănuise că Robert se îndrăgostise din nou, iar acum, dorinţa lui de a modifica lista de invitaţi la partida de vânătoare pe care o organizau în fiecare an pe moşia lor din Scoţia îi confirma suspiciunile.

Regula celibatului şi a fidelităţii care i se aplică ei nu era valabilă şi pentru Robert, iar Amber ajunsese să-şi dea seama când soţul ei făcea o nouă pasiune.

— Cum vrei, încuviinţă ea calmă, ştiind ce se aştepta de la ea. Mă gândeam să mergem în curând la Osterby, îi spuse ea. La urma urmei, puteau să joace amândoi jocul numit „să schimbăm subiectul”. Mostra pentru dormitorul regelui e deja gata, şi sigur că vreau s-o văd înainte să-i

dau lui Maurice acordul să fabrice materialul. Jim mi-a propus să ne vedem la fabrică să-mi spună ce părere are.

Moşia din Osterby şi casa în stil palladian fuseseră moştenite de Robert, împreună cu titlul, în 1933. Amber se îngrozise de halul în care era casa, dar se mai liniştise când, după o examinare riguroasă, văzuse că starea clădirii în sine era destul de bună şi trebuia doar renovată şi redecorată.

Fusese încântată să se ocupe de restaurarea casei; era genul de lucrare care îi făcea mare plăcere.

La început, Robert nu fusese mulţumit când îi spusese Amber de planul ei de a se implica în producţia de mătase de la Denby Mill, creând noi modele de imprimeuri. Nu se cuvenea ca soţia lui să lucreze în comerţ, îi spusese el, dar Amber rămăsese neclintită, explicându-i că avea şi ea nevoie de o supapă pentru surplusul ei de energie. După ce îl lămurise care îi erau intenţiile, spre bucuria ei, Robert fusese de acord.

Faptul că, de când se căsătorise, Amber studiase cu pasiune tot ce putuse despre materialele textile şi design îi dăduse siguranţă în recondiţionarea casei din Osterby.

Toate documentele despre clădirea iniţială şi mobilierul acesteia au constituit obiect de studiu pentru Amber; l-a înduplecat prin linguşiri pe Cecil Beaton să facă fotografii cu încăperile aşa cum erau iniţial şi cu materialele vechi şi decolorate.

Amber hotărâse ca restaurarea conacului din Osterby să respecte cât mai fidel cu putinţă aspectul său original, mai ales în privinţa apartamentelor mari, lucru care îi permitea să creeze o reşedinţă impozantă, dar cu o atmosferă intimă.

Cât despre propriile lor apartamente, Amber voia să combine liniile clasice existente iniţial cu ceva mai adecvat vieţii moderne. Pentru a se inspira, apelase la desenele tatălui ei, la care adăugase propriile idei ca să creeze noi materiale de mătase. Normal că mătăsurile aveau să fie produse la fabrica familiei din Macclesfield, dar

cunoscându-şi bunica, Amber nu-i spusese nimic despre noile ei modele. Era adevărat că îşi mulţumise bunica, mai întâi căsătorindu-se cu moştenitorul unui ducat, apoi dăruindu-i un strănepot, dar nu-şi făcea niciun fel de iluzii în privinţa adevăratelor sentimente ale lui Blanche faţă de ea.

Amber avea acum o altă ambiţie, despre care nu-i vorbise lui Robert, pentru că aştepta momentul potrivit.

Cecil fusese primul care îi sugerase să-şi deschidă un magazin. Atunci răsese de ideea lui, scuturase din cap şi spusese că Robert n-o să-i dea voie niciodată, dar ideea prinsese rădăcini şi începuse s-o obsedeze.

Poate că lucrurile n-ar fi mers mai departe dacă nu i s-ar fi întâmplat să se plimbe pe Walton Street acum vreo lună şi să vadă un magazin de vânzare. Se îndrăgostise imediat de acel loc, întrevăzându-i posibilităţile. Cu cele două bovindouri simetrice aflate de o parte şi de alta a intrării, era o clădire frumoasă, dar nu aşa de impozantă încât să te descurajeze să intri. Era într-adevăr cam lăsată în paragină, dar acesta constituia un motiv în plus pentru Amber să şi-o dorească, pentru a o putea readuce la viaţă şi a-şi pune asupra ei amprenta personală. Avea farmec şi potenţial. Era perfectă pentru scopurile ei şi trebuia s-o aibă.

Tot ce avea de făcut acum era să-l convingă pe Robert că deschiderea unui magazin condus de ea, căruia plănuia să-i spună Silk, era o idee bună. Amber se gândea să-i ceară lui Cecil sprijinul, dar ar fi dat motiv de bârfă, iar Robert n-ar fi fost prea mulţumit să afle că ea şi Cecil vorbiseră despre asta pe la spatele lui, înainte să-i spună ea.

Amber îşi făcea deja planuri pentru ferestrele cele mari. Voia să fie exact cum văzuse la Paris. Camerele din spatele ferestrelor aveau pereţii lambrisaţi, iar Amber intenţiona să vopsească tot lemnul într-o culoare neutră pală, poate un gri-deschis sau altă nuanţă de cenuşiu, să pună doar un scaun într-o vitrină, şi în cealaltă, o oglindă mare, ambele cu rame vopsite într-o culoare originală,

poate negru, peste care va fi drapat un val de mătase, de parcă ar fi fost aruncat acolo. Poate că va lăsa în decor şi unul sau două mici *objets dart* interesante, iar pe pupitre de dimensiuni reduse vor fi „cărţi” conţinând informaţii despre istoria mătăsii şi procesul de fabricaţie al acesteia, scrise în aşa fel încât să le vadă şi cei care se uită la vitrină, precum şi modele tradiţionale de imprimeuri.

Visul lui Amber era ca magazinul ei să devină destinaţia obligatorie a tuturor celor care doreau materiale din mătase de cea mai bună calitate, ca să-şi decoreze casele.

Nu-i va fi uşor să-l convingă pe Robert, era conştientă. În pofida vieţii sale sexuale agitate, la care se considera îndreptăţit, Robert putea fi surprinzător de rigid când venea vorba despre ce credea el că e acceptabil sau nu să facă soţia lui.

Una peste alta, ea şi Robert se înţelegeau destul de bine, deşi Amber simţea deseori că, dintre ei doi, ea trebuia să facă cele mai mari concesii în căsnicie. Doar rareori îşi permitea luxul de a se gândi cum ar fi fost viaţa ei dacă se mărita din dragoste – foarte rar, pentru că, la urma urmelor, trebuia să se gândească la Luc, şi n-ar fi putut niciodată să afirme că nu exista iubire în familia lor, din moment ce îl avea pe Luc. Iubit de amândoi şi adorat de Robert, dar nu răsfăţat, Luc aducea o rază de soare în inima lui Amber, cu entuziasmul şi pofta lui de viaţă, cu chipul lui expresiv şi dorinţa de a-i iubi pe cei care îl iubeau.

La început, îl urmărise cu teamă, făcându-şi griji, la fiecare progres al lui, că ar putea să semene cu tatăl său, dar când a împlinit doi ani, Amber a înţeles că nu mai avea motive de îngrijorare. Luc avea propria personalitate, cu adevărat încântătoare, indiferent cine îi erau părinţii. Avea cea mai plăcută fire cu putinţă, râdea şi era mereu bine dispus; după cum spunea Robert, care nu obosea niciodată cu laudele, era foarte inteligent şi învăţa repede.

Robert se dovedea a fi un tată minunat pentru Luc, şi relaţia dintre ei era atât de strânsă, că Amber se simţea de

multe ori exclusă. Luc avea multe din gesturile lui Robert. Aceeaşi postură şi mers ca el, uitându-se cu admiraţie la „tatăl” său şi imitându-l în tot ce făcea.

La rândul lui, Robert nu-i dădea lui Luc numai acel gen de educaţie mai severă de care au nevoie băieţii, ci şi dovezi de afecţiune paternă, aşa că Luc nu avea deloc purtarea timidă şi sfioasă a majorităţii băieţilor prietenilor ei, şi nici teamă faţă de tatăl lui.

Ca părinţi, iubirea pentru fiul lor îi unea cum nu putea să-i unească nimic altceva.

Dacă Amber se mai gândea vreodată la Jean-Philippe, o făcea cu teamă şi chiar cu groaza că Luc ar putea să arate ca tatăl lui când va creşte, sau că Robert s-ar putea întoarce împotriva lui.

Ştia, în adâncul sufletului ei, că era singură şi că nu va avea parte de o iubire ca aceea dintre părinţii ei, dar acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru siguranţa şi fericirea lui Luc, şi de aceea îl accepta şi îl plătea bucuroasă.

Lui Amber i s-a amintit din nou de soarta ei norocoasă în acea seară, când ea şi Robert s-au întâlnit cu nişte prieteni de-ai lor să bea cocteiluri la barul american Savoy, înainte să meargă la Embassy Club, şi a văzut-o pe Louise cu soţul ei la una din mese. Louise era prea slabă şi se tot uita la celelalte mese, cu o nervozitate şi o nelinişte care îi trădau plictiseala.

Amber ştia că nu va uita niciodată ce lesne ar fi fost să aibă soarta ei. Louise nu avea copii, şi soţul ei era un bădăran cu douăzeci de ani mai în vârstă ca ea, care nu făcea niciun secret din faptul că era convins că-i făcuse o favoare luând-o de nevastă. Trăiau la marginea societăţii, şi asta doar datorită legăturilor de familie ale lui Louise şi hotărârii ferme a soţului ei de a profita din plin de acestea. Circulau şi o mulţime de bârfe despre faptul că Louise nu îi era credincioasă soţului ei şi că amanţii ei erau adesea bătrâni bogaţi cărora le plăcea să se laude că se culcau cu o aristocrată.

Robert îi spusese răspicat lui Amber că nu voia ca ea să continue relaţia cu Louise.

— Şi-a târât în noroi familia şi pe ea însăşi, îi zisese el lui Amber după apariţia unui articol în care Louise era catalogată drept „prietenă intimă a unui anumit „binecunoscut proprietar de magazin”. Bărbatul în chestiune era Harry Selfridges, notoriu pentru patima sa pentru jocurile de noroc şi aventura pe care o avea cu surorile Dolly, nişte gemene din lumea spectacolului. Scandalizată, Beth îi spusese lui Amber că o văzuse pe Louise la Selfridges, condusă prin magazin de proprietarul acestuia.

— A trebuit să mă prefac că nu o văd. Purta nişte bijuterii de un prost gust strigător la cer, pe care era clar că el i le dăruise, şi era fardată ca o paiaţă.

Cu toate acestea, Amber nu se putea gândi la Louise fără să se simtă înfiorător de vinovată. Amândouă se îndrăgostiseră de cine nu trebuia, amândouă se purtaseră prosteşte din cauza acelei iubiri şi amândouă ajunseseră în aceeaşi situaţie. Însă pe ea o salvase Robert de urmările acelei nebunii, pe când bietei Louise nu-i sărise nimeni în ajutor.

Odată, când îi spusese toate acestea lui Robert, el se mâniase pe ea, zicându-i că nu trebuia să se compare niciodată cu Louise.

— Tu eşti soţia mea. Este o diferenţă enormă între voi. Louise s-a născut curvă, afirmase el răspicat. A fost avertizată să nu se încurce cu Ponsonby, dar n-a ascultat de nimeni. Tot ce i s-a întâmplat a fost din vina ei. Ea nu face niciun secret din faptul că orice bărbat cu destui bani poate împărţi patul cu ea.

— Nu e corect, protestase Amber, dar Robert insistase:

— Dar e adevărat, toată lumea o ştie.

Robert plecase de la masa lor şi vorbea cu un tânăr care tocmai venise, înalt şi blond, cam de nouăsprezece ani, care ar fi putut avea un chip frumos, dacă nu ar fi

existat o viclenie calculată în ochii săi apropiaţi.

Avea să-i frângă inima lui Robert, bănuia Amber. Cu toată inteligenţa şi spiritul său, Robert avea o fire de aşa natură că, în relaţiile lui, el era întotdeauna cel care iubea mai mult. Prietenii lui cei mai apropiaţi, mulţi dintre ei fie homosexuali, fie bisexuali, după cum aflase Amber de-a lungul anilor, ştiau ce înseamnă pasiunea şi iubirea neîmpărtăşită şi făceau tot posibilul să-l apere pe Robert de propriile lui slăbiciuni, dar în zadar.

— Necazul cu Robert, îi spusese odată Cecil, e că se îndrăgosteşte de băieţi heterosexuali, care se distrează făcându-l să creadă că ar putea fi homosexuali, dacă sunt iubiţi de un bărbat cu asemenea înclinaţii, dar în ultima clipă se răzgândesc, exact atunci când bietul Robert le pune inima pe tavă.

Cei cinci ani de căsătorie îi deschiseseră lui Amber ochii asupra unei lumi a cărei existenţă nici nu o bănuise înainte. N-o mai mira sau şoca să afle că un soţ aparent devotat nevestei sale sau un Don Juan care, în public, părea să adore femeile, era în viaţa privată homosexual.

Alţii n-aveau decât să vorbească despre iubirea „romantică”, dar, din câte văzuse sau simţise Amber pe propria piele, pasiunea carnală sau spirituală provoca mult mai multă suferinţă şi deznădejde decât o existenţă liniştită şi destul de fericită. Era hotărâtă să alunge pentru totdeauna orice sentiment de acest fel din viaţa ei. Iubirea pentru Jean-Philippe îi pârjolise inima, făcând-o incapabilă să-şi mai dorească aşa ceva.

Acum, Amber sorbea dintr-un cocteil White Lady, şi zâmbi, când intrară în grabă Beth şi soţul ei.

— Am întârziat, îmi pare rău, dar fetiţei îi ies dinţii, biata de ea, iar pe dădacă o enervează, se scuză Beth în timp ce Alistair se ducea la bar să li se alăture bărbaţilor.

Toamna trecută, Beth adusese pe lume al treilea copil, o fetiţă, având deja doi băieţi.

— Văd că e aici şi Wallis Simpson aia, zise Beth, făcând o grimasă şi aşezându-se lângă Amber. Beth nu era

deloc de acord cu femeia divorţată din America, care devenise amanta prinţului de Wales. Ai auzit ultima bombă despre Diana Guinness?

Beth devenise cam bârfitoare de când era soţie şi mamă respectabilă, dar, deşi Amber ţinea mult la ea, nu-i plăcea să discute despre viaţa intimă a altora, poate pentru că, recunoştea, nu ar fi suportat ca alţii s-o bârfească *pe ea.*

Beth continuă să vorbească despre aventura Dianei cu Oswald Mosley, despre care gurile rele spuneau că ar fi fascist.

— Nu ştiu cum poate Diana să fie cu el. Fascismul e ceva groaznic, continuă ea.

— Da, aşa e, încuviinţă Amber.

Cu câteva zile în urmă, ea şi Robert discutaseră despre situaţia mondială, iar Robert îi spusese că se temea pentru viitorul Europei dacă Hitler îşi continua politica actuală.

— După mine, spusese el, e foarte bine că ne extindem RAF[14]. Am auzit că muncitorii din Germania îl adoră pe Hitler pentru că sprijină economia, însă mai mulţi prieteni de-ai mei, care cunosc evrei de acolo, sunt din ce în ce mai îngrijoraţi de propaganda lui antisemită.

— Era cât pe ce să uit să-ţi spun, continuă Beth: Pamela e din nou însărcinată. Mi-a zis mama la telefon. Tăticu' şi Henry speră din tot sufletul să fie băiat de data asta, ştii, să aibă cine moşteni titlul.

La un an după ce Amber se măritase cu Robert, Henry se însurase cu Pamela Mountjoy, fiica lordului Noakes, ale cărui pământuri se învecinau cu cele ale tatălui lui Beth. Primul lor copil fusese o fată, la fel ca al doilea, aşa că Amber îşi putea închipui cu câtă nerăbdare aştepta familia această naştere.

Încă se mai simţea jenată când se gândea la Henry, şi prefera să nu vorbească despre el.

---

14 Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale (n.tr.)

— Te duci pe continent anul ăsta, Amber? o întrebă Beth.

— Nu ne-am hotărât încă. Robert se gândeşte să cumpere un iaht. I-a plăcut mult iahtul lui Daisy Fellowes, pe care am fost anul trecut.

— Alistair zice că iahturile nu sunt deloc de bun-gust, îi spuse Beth.

Amber îşi reţinu un zâmbet trist. Cei patru ani de căsnicie o transformaseră pe Beth din fata blândă care fusese într-o persoană mult mai puţin înţelegătoare. Devenise o femeie care nu ar mai fi vrut cu niciun chip să aibă de-a face cu acea Amber, care fusese amanta lui Jean-Philippe, după ce i se dăruise acestuia cu atâta pasiune. Amber era mulţumită că Beth nu ştia nimic despre iubirea ei nebunească şi urmările acesteia.

Acum regreta că fusese de acord să meargă la Embassy Club, dar Robert şi Emerald Cunard, care fusese la acelaşi dineu cu ei, insistaseră foarte mult. Îşi făcură apariţia şi prinţul de Wales împreună cu doamna Simpson. Tensiunea care plutea în aer acum se datora faptului că cei agreaţi de doamna Simpson erau strânşi în jurul prinţului, pe când cei care îi fuseseră odată prieteni, dar pe care ea nu îi accepta, erau excluşi acum din cercul lui.

— O iubeşte la nebunie, bietul om.

Amber dădu din cap îngrijorată în direcţia chipeşului *bon vivant* Max Leighton, care se aşează lângă ea.

— Nu trebuie să te audă nimeni că spui aşa ceva, Max, îl atenţionă ea.

El ridică din umeri nepăsător, apoi rosti tărăgănat:

— Şi de ce nu, dacă e adevărat? Pe urmă, schimbă subiectul. Şi zi, ăsta-i noul flirt al lui Robert? Foarte arian. Führer-ul ar fi de acord.

— Nu e de glumă, Max. Propaganda asta antisemită pe care o susţine Führer-ul este detestabilă, spuse Amber cu înflăcărare.

Max îi zâmbi cu cinism.

— Convingerea mea este că va fi mult mai rău, şi nu

numai a mea. La naiba, cine-i făptura asta superbă care a venit cu Syrie Maugham? întrebă el, schimbând din nou subiectul. Scuză-mă, draga mea, mă duc să văd dacă o pot convinge pe Syrie să mi-o prezinte.

Amber se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Wallis Simpson. Americanca divorţată purta o rochie Schiaparelli din satin de culoarea sidefului, cu broderii de un verde ca smaraldul, care îi punea în valoare corpul extrem de subţire. Părul negru îi era tuns scurt şi ondulat cu eleganţă. Cerceii enormi cu diamante şi smaralde, asortaţi cu colierul de la gât, scăpărau scântei.

Amber observă privirea cercetătoare pe care şi-o aţintise asupra cerceilor ei lungi, în formă de şerpi, din diamante albe şi negre, cu ochii de diamant galben. Amber îi purta rareori; în anii de criză, să-i etaleze ar fi fost o insultă adusă celor rămaşi fără serviciu, dar acum, că rata şomajului era în scădere rapidă, iar rochia ei Chanel era de o mare simplitate, hotărâse să şi-i pună.

Denby Mill fusese una dintre puţinele fabrici care nu concediaseră muncitori nici măcar în toiul crizei, iar Amber se mirase la început, apoi fusese profund emoţionată când Jay îi spusese că bunica ei dăduse ordin ca niciun lucrător să nu-şi piardă slujba, oricât de puţine comenzi ar avea fabrica. Pentru a se asigura că aşa vor sta lucrurile, Blanche înfiinţase un fond din care să se plătească salariile angajaţilor. Poate că bunicii nu-i păsa de fabrica în sine, dar ţinea la cei care lucrau acolo.

— Mă bucur că vă plac. Sunt cadou de nuntă de la soţul meu, îi spuse ea lui Wallis.

— De la ce bijutier i-a luat? insistă americanca.

— Cartier.

— David, strigă Wallis Simpson pe un ton poruncitor, vino să vezi cerceii ăştia! Sunt aşa de originali.

*

— Ştii, Robert, pun pariu că Wallis Simpson crede că

prinţul de Wales o va lua de nevastă, îi mărturisi Amber soţului ei mai târziu, când erau doar ei doi în bibliotecă şi îşi scotea cerceii pentru ca el să-i pună în seif.

Robert căscă şi scuturâ din cap.

— N-o să se însoare cu ea, îi spuse lui Amber, foarte sigur pe el. Poţi să fii convinsă. Guvernul n-o să-l lase niciodată.

Era noaptea târziu şi Amber tot nu putea să adoarmă; seara aceea îi trezise prea multe amintiri dureroase şi, odată cu ele, suferinţa care o sfâşia din ce în ce mai des. Încercase din răsputeri să-i nege existenţa, iar când nu reuşea, o şoca şi se ruşina că îi cădea pradă, înainte de relaţia cu Jean-Philippe, tot ce ştia despre sexualitatea şi nevoile unei femei se limita la faptul că nu era acceptabil pentru o fată „cinstită” nici măcar să aibă habar de existenţa sexului, darămite să manifeste vreo curiozitate în această privinţă, sau, Doamne fereşte, vreo dorinţă să încerce cum e. Ca femeie măritată şi ca mamă, era obligată să trăiască de parcă sexul, dorinţa şi împlinirea nici nu ar fi existat. Îşi spusese că îi va fi uşor să ducă o astfel de viaţă şi crezuse că va fi în stare, dar deodată, în ultimele câteva săptămâni, o durere – atât de slabă şi de trecătoare, că reuşise să se convingă că nici nu o simţise – începuse să nu-i dea pace.

Amber stătea lungită în întuneric, încordându-se toată ca să respingă nedorita durere care o cuprindea. Această dorinţă era secretul ei ruşinos din ceasurile târzii ale nopţii. În timpul zilei, reuşea să o ignore, căci îşi găsea mereu ceva de făcut, dar noaptea…

Se uită înspre uşa închisă dintre dormitorul ei şi al lui Robert. Robert, soţul ei. O trecu un junghi prin inimă şi i se tăie respiraţia, îl crezuse atât de mândru şi de romantic când îl văzuse pentru prima dată. Fusese cât pe ce să-i dăruiască inima până şi-a dat seama… Visase la Robert, la iubirea romantică, la sărutări şi mângâieri, ca o fată tânără şi inocentă. Dar acum, sărutările şi mângâierile pe care le voia erau cele dorite de o femeie, nu de o fată naivă. Dorul

care o chinuia era greu de suportat, însă îl avea pe Robert ca soţ. Alţi bărbaţi cu înclinaţiile lui aveau relaţii sexuale cu soţiile lor, şi chiar copii cu ele, îşi aminti Amber. Se simţea uneori atât de singură, de neîmplinită, chiar înşelată – cum înşelată? Cum de putea gândi aşa ceva, după tot ceea ce făcuse Robert pentru ea? Ochii i se umplură de lacrimi.

Oare greşea dacă dorea ca Robert să-i fie câteodată soţ în adevăratul sens al cuvântului? Uşa dintre camerele lor parcă o atrăgea ca un magnet. Se ridică, îşi puse un neglijeu de dantelă peste cămaşa de noapte, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul de dorinţă şi de teamă când se îndreptă spre uşă şi apoi o deschise.

Dormitorul lui Robert era decorat în alb şi gri-argintiu, fiind foarte masculin şi modern; covorul moale şi gros acoperea parchetul cu pete întunecate, ţesut special pentru el, cu marginile ce păreau de un alb-argintiu în lumina lunii, pe fundalul întunecat. Lui Robert îi plăcea lumina răspândită de astrul nopţii, aşa că nu voia să se tragă draperiile în nopţile cu lună.

Dormea pe o parte, cu faţa la fereastră, cu părul său negru revărsat pe perna albă, îmbrăcat într-o pijama de mătase neagră.

O cuprinse un sentiment de duioşie şi de afecţiune, care îi mai alina durerea dinlăuntrul fiinţei sale. Oare chiar nu puteau să-şi dăruiască unul altuia nişte mângâieri care i-ar fi consolat pe amândoi? Poate că nu-l dorea ca pe Jean-Philippe, dar erau totuşi soţ şi soţie, şi la cine în afară de el ar fi putut să apeleze ca să-i potolească dorinţa care îi răpea somnul? Se plăceau şi se respectau reciproc – şi cuplurile căsătorite care simţeau mult mai puţin aveau relaţii intime. Oare era chiar imposibil să facă şi ei la fel?

Amber înconjură patul până ajunse în dreptul capului lui. Se uită la chipul adormit al lui Robert, apoi întinse mâna şi i-o puse pe obraz, şoptindu-i numele.

El se trezi imediat, se smuci din mâna ei şi se ridică în capul oaselor, întrebând-o pe un ton tăios:

— Ce cauţi aici, Amber?

— Nu puteam să dorm deloc. La urma urmei, era adevărat. Înainte să-şi piardă curajul, îi spuse repede: Robert, mă doare tare pe dinăuntru. Nu pot să dorm şi…

— Nu te simţi bine? Vrei să chem un doctor?

Azvârli pătura de pe el şi se ridică în picioare, aprinzând lampa de pe noptieră şi încruntându-se.

— Nu, refuză Amber imediat. Nu e genul acela de durere. O, Robert, mă simt aşa de singură câteodată, cumplit de singură. Îl înconjură cu braţele, lipindu-se de el şi punându-şi capul pe umărul lui. Am nevoie să fiu cu tine ca soţie, Robert, ca o femeie cu bărbatul ei. Te rog…

Amber îşi ridică faţa la el şi îşi lipi uşor buzele moi de ale lui.

Îi simţi trupul încordându-se, apoi el se îndepărtă de ea, apucând-o de braţe şi împingând-o cu atâta putere, că fu cât pe ce să cadă.

— Cred c-ai băut prea multă şampanie în seara asta. E singura explicaţie pe care o găsesc pentru purtarea ta.

— Robert, îl imploră Amber cu disperare în glas, am nevoie de tine! Eşti soţul meu.

— N-am de gând să te ascult, Amber. Te rog să nu mai spui nimic. Se întoarse cu spatele la ea, apoi din nou cu faţa, şi îi spuse, parcă scos din minţi: Ştiai cum sunt eu.

— Dar alţi bărbaţi ca tine sunt şi soţi pentru soţiile lor, protestă Amber. Şi…

— Nu, aceia nu sunt ca mine. Nu înţelegi?

Când Amber scutură din cap, el înjură printre dinţi şi îi spuse cu ferocitate:

— Foarte bine, atunci am să te fac să înţelegi. Pentru bărbaţii ca mine doar gândul de a atinge o femeie, aşa cum vrei tu, este revoltător, ne face greaţă şi ne dezgustă profund. Când te-aud vorbind de durere, de dorinţă şi de nevoie… mă trec fiorii.

Amber se simţi o clipă prea şocată şi umilită ca să mai facă sau spună ceva, dar îi veni în ajutor mândria.

— Şi atunci, dacă nu vrei să te porţi cu mine ca un soţ, eu ce trebuie să fac? Să suport în tăcere ca tu să-ţi faci

mendrele când şi cu cine vrei?

— Există o regulă general acceptată că o soţie poate să-şi ia un amant, cu condiţia să fie discretă şi să aibă grijă să nu-i umple casa de bastarzi. Vocea lui Robert era rigidă şi protocolară. Dacă vrei să-ţi recomand pe cineva potrivit…

— Nu! Acum era rândul lui Amber să facă câţiva paşi înapoi, scârbită. Mai bine suport durerea şi îmi păstrez respectul faţă de mine însămi, decât să îndur ruşinea de a-mi avea soţul drept codoş, de parcă… Nu mi-ai făcut destul rău, Robert? Chiar mă urăşti aşa de mult?

Trebui să se oprească din cauza lacrimilor cu care se îneca.

— Nu te urăsc câtuşi de puţin. Eşti soţia mea, nu uita că eu te-am ales.

Amber pufni în râs.

— Soţia ta? Dar mi-ai fi codoş, doar ca să mă ţii departe de patul tău.

— Ajunge, Amber! Pot să-ţi suport o criză de isterie, dar nu şi vulgaritatea. Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar nu trebuia să vii aici. Cred că eu sunt de vină. Trebuia să am grijă să încui tot timpul uşa dintre camerele noastre. Trebuie fie să înveţi să trăieşti cu… nevoile tale, Amber, sau să găseşti mijloace discrete să ţi le satisfaci. Unele femei – fără îndoială, cele mai merituoase – presupun că fac fapte bune, ca să uite. Alegerea îţi aparţine. Nu mai vreau să aud nicio vorbă pe tema asta. Te rog să te întorci în camera ta.

Amber era nespus de uşurată că putea să plece. Cum de se putuse umili aşa?

Dorinţa care o mânase în camera lui Robert pierise. Nu trebuia să-i mai vină niciodată. Gândul de a-şi lua cu sânge rece un amant discret îi făcea rău, chiar mai mult decât faptul că Robert o respinsese şi o umilise. Nu, de acum încolo, va găsi un alt mod de a-şi trăi viaţa ca soţie a unui bărbat care n-o dorea, fără să-şi ia un amant sau să se mai roage vreodată de soţul ei.

Tremurând, Amber se băgă din nou în pat. Îşi dorea să închidă ochii şi să uite ce se întâmplase în această noapte,

ca şi cum ar fi fost doar un vis urât.

*

— Amber, m-am tot gândit.

Amber se încordă. Trecuseră două zile de la dezastruoasa tentativă de a-l seduce, iar Robert nu făcuse până acum nicio referire la cele întâmplate.

— Deoarece tu te duci la Macclesfield, şi apoi la Osterby, continuă Robert cu o nepăsare studiată, cred că m-aş putea repezi la Paris pentru câteva zile.

Oare de uşurare sau de ruşine se simţea atât de confuză şi de slăbită, sau nici nu conta? Robert îi vorbea din nou, şi trebuia să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea.

— Otto n-a fost niciodată la Paris, bietul băiat – poţi să-ţi închipui? —, şi m-am gândit că i-ar plăcea.

Amber ar fi vrut să-i spună să nu-şi dăruiască inima aşa repede. Văzuse ceva rece şi calculat în privirea tânărului său prieten, în timp ce lui Robert i se lumina faţa când se uita la el, ceea ce îi îngheţase sângele în vene.

Capitolul 26

— Jay, ce surpriză minunată!

Amber nu-şi putea ascunde bucuria de a-l găsi pe Jay aşteptând-o pe peronul gării din Macclesfield.

— Sper că nu te superi, dar bunica ta a trebuit să se ducă la şedinţa unui comitet de caritate, aşa că m-a rugat să te iau de la gară, pentru că avea nevoie de maşină şi de Horace.

Amber pufni în râs.

— Prefer de o mie de ori să mă întâmpini tu şi să mă duci acasă, în locul lui Horace. Bunica ar trebui să-l scoată la pensie. Am senzaţia că nu mai e în perfectă siguranţă cu

el.

— Poate că nu, dar toată lumea de aici îl cunoaşte, şi conduce cu grijă Bentley-ul bunicii tale, deci cred că e în destulă siguranţă. Ai venit să vezi mătasea, nu-i aşa? îi zise el zâmbind în timp ce-i deschidea portiera unui Morris Oxford solid.

— Da. Tu ai văzut-o? îl întrebă Amber cu nerăbdare în glas.

— Nu încă. Maurice Westley a vrut să mi-o arate, dar i-am zis că tu trebuie să fii prima care o vede. El e încântat de ea – mă rog, cât de încântat poate să fie un om din Yorkshire – şi crede că au făcut o treabă foarte bună.

Maurice Westley era noul director al fabricii, pe care îl găsise Jay, după ce Amber îi mărturisise că are senzaţia că lipsa de interes a bunicii ei şi vârsta înaintată a fostului director trăgeau vânzările în jos.

Spre deosebire de Amber, Jay sigur ştia cum s-o ia pe Blanche, aşa că fusese încântată când i-l prezentase pe Westley. Omul din Yorkshire nu făcea niciun secret din convingerea lui că industria mătăsii nu se va putea compara niciodată cu cea a lânii sau a bumbacului, dar se acomodase bine la fabrică, şi muncitorii îl respectau.

Mulţumită sfaturilor lui Cecil şi a intervenţiilor ei discrete în cercul pe care îl frecventa, Amber reuşise să obţină mai multe contracte foarte avantajoase pentru fabrică, inclusiv unele prin James Lees-Milne, a cărui implicare în comisia de patrimoniu însemna că devenise un fel de expert în decorarea marilor conace de la ţară.

Fabrica produsese mătăsuri albe pentru interioarele lui Syrie Maugham, şi mai aveau încă acele contracte cu biserica, pe care le câştigase tatăl lui Amber cu mulţi ani în urmă, dar Denby Mill îi datora mai ales lui Robert noile comenzi de mătase pentru paraşute, de care avea atâta nevoie. Robert fusese acela care, atunci când guvernul anunţase, în primăvara lui 1935, că intenţiona să tripleze efectivele RAF-ului în doi ani, din cauza puterii militare crescânde a Germaniei, îşi dăduse seama că asta va atrage

o cerere mai mare de mătase pentru paraşute, aşa că sugerase, prin relaţiile sale, să i se atribuie aceste contracte lui Denby Mill.

Obţinerea acestor contracte guvernamentale a avut o influenţă benefică asupra afacerii.

— De-abia aştept să văd mătasea, îi spuse Amber lui Jay. Am aranjat să mă duc la fabrică mâine-dimineaţă. Dacă ai timp, mi-ar plăcea să vii cu mine.

— O să-mi fac timp.

Jay era unul dintre acei bărbaţi care arăta bine oricum ar fi fost îmbrăcat, se gândi Amber când el îi zâmbi. Poate că era vina ei, dar se plictisise oarecum de bărbaţii şi femeile prea inteligenţi şi spirituali, care trăiau doar ca să facă remarci ironice, pentru care viaţa avea sens doar dacă mergeau la cele mai elegante baluri sau erau *au fait* cu ultimele bârfe.

— Ce mai face Lydia? îl întrebă pe Jay.

— Un pic mai bine. Dr. Brookes spune că nu mai trebuie să aibă copii. Bănuieşte că sarcina şi naşterea sunt de vină pentru starea în care se află acum.

Lydia fusese foarte bolnavă după ce le născuse pe cele două fiice ale ei şi, cu toate că Jay îi fusese loial şi nu-i spusese nimic lui Amber despre comportamentul ei, ea auzise de la bunica că, după ce venise pe lume a doua fetiţă, chiar înainte de Crăciun, Lydia fusese într-o stare atât de proastă, încât existaseră temeri atât pentru sănătatea ei mintală, cât şi pentru siguranţa copilului. Lui Amber îi părea extrem de rău pentru Jay, dar şi pentru Lydia, însă vedea foarte clar pe faţa lui că orice manifestare de milă i-ar răni mândria.

Trebuia să fie greu pentru un bărbat ca Jay, care îşi iubea soţia, să accepte că nu putea avea relaţii intime cu ea, pentru că niciun mijloc de protecţie nu era absolut sigur. Firește că ar fi putut să-şi ia o amantă, dar Macclesfield era un oraş mic, în care asemenea lucru nu era considerat normal, ca în capitală.

— Ce mai face bunicul tău? îl întrebă Amber, pe când

treceau de Dower House. După ce se însurase, la sugestia lui Amber, bunica îl lăsase pe Jay să se mute la Dower House, deoarece casa era aproape goală, şi să-şi întemeieze un cămin acolo, întrucât era destul loc pentru o familie numeroasă, care va avea, pe deasupra, propria grădină.

— La fel, răspunse Jay. Bunica ta încă vrea să-l forţeze să-i vândă din pământuri, măcar pentru banii de care ar avea nevoie ca să nu cadă casa peste el, iar bunicul meu este la fel de hotărât să nu se despartă de niciun acru de pământ, chiar dacă nu are niciun moştenitor direct şi locul va trebui vândut după moartea sa, pentru plata taxelor de succesiune.

— Trebuie să fie foarte greu pentru el, spuse Amber compătimitoare.

„Ţap bătrân şi încăpăţânat”, se gândi ea, în schimb.

Ajunseră la clădirea principală, iar Jay trase maşina la intrarea din faţă, coborând primul ca s-o ajute pe Amber.

— Mai ai veşti de la Greg? o întrebă pe Amber în timp ce se îndreptau spre intrare.

— Mi-a scris săptămâna trecută. Amber era foarte îngrijorată în privinţa vărului ei. Nu-l mai văzuse de ani buni, iar scrisorile lui erau din ce în ce mai sporadice. Părea foarte nefericit, Jay, şi m-a rugat să-i împrumut nişte bani. Sigur că i-am trimis, şi o voi face în continuare, dar mă îngrijorează faptul că are mereu nevoie de bani.

— Tare mi-e teamă că îţi va mai cere, îi spuse Jay. Uite ce e, nu-mi place să vorbesc despre Greg pe la spate, dar cred c-a dat de bucluc.

— Ce fel de bucluc?

— Datorii la joc, pe care a trebuit să le plătească bunica ta, şi se pare că s-a încurcat cu o chinezoaică, cel puţin aşa spune Henry Jardine. Bunica ta mi-a arătat scrisoarea de la Jardine.

— Ce mult mi-aş dori să se întoarcă acasă! Acum n-are niciun motiv să n-o facă, nu? De altfel, lordul Fitton Legh s-a recăsătorit.

Lordul Fitton Legh se însurase cu Cassandra la puţin peste un an de la moartea lui Caroline. Amber se mirase, dar bunica ei îi spusese că era o tradiţie veche ca cei din neamul Fitton Legh să se căsătorească cu membrii familiei de Vries.

— Se pare că el nu vrea. Bunica ta i-a propus. Ea crede că lui Greg îi e teamă că, dacă s-ar întoarce, ar fi blamat de societatea de aici.

— Oare din cauza asta sau pentru că se simte vinovat de moartea lui Caroline? întrebă Amber. Cred că are conştiinţa încărcată.

Cunoscându-l pe Greg, Jay se îndoia, dar nu voia să-i spună lui Amber ce gândeşte, ca să n-o supere. Îi spuse, în schimb, pe un ton blând:

— As zice că şi aceste amintiri triste sunt unul dintre motivele pentru care şovăie să se întoarcă.

— Din scrisorile lui reiese că duce o viaţă socială intensă în Hong Kong. Se scuză mereu că nu are timp să scrie mai mult, îi spuse Amber lui Jay. Totuşi, la un moment dat, tot va trebui să se întoarcă. La urma urmei, e moştenitorul bunicii, şi ştiu că ea îi duce dorul. Vrea să-l vadă însurat şi aşezat la casa lui.

— La ce oră vrei să te iau mâine? o întrebă Jay, schimbând cu tact subiectul.

— La unsprezece e bine?

— E-n regulă, îi zise Jay, luându-şi rămas-bun de la ea cu un zâmbet călduros, în timp ce Wilson, majordomul, îi deschidea uşa.

*

Greg aşteptă puţin, iar apoi se uită intenţionat la chinezul care stătea parcă din întâmplare lângă uşa ce arăta ca oricare alta, atât de pitit în penumbra casei de jocuri, că era uşor să nu-l observi dacă nu ştiai că e acolo.

Avusese o zi păcătoasă. Banii pe care îi aştepta de la bunică-sa nu sosiseră încă, afurisitul de director de bancă

avusese tupeul să-i refuze un avans în contul acestora, pretinzând că are stabilită altă întâlnire atunci când Greg încercase să obţină o întrevedere. Şi, de parcă asta n-ar fi fost destul de rău, blestematul de croitor care îi făcuse costumele avuse îndrăzneala să vină la el la birou şi să-i ceară suma pe care i-o datora.

Greg sperase că ghinionul se va transforma într-un noroc chior la masa de joc, gândind că norocul trebuie să i se întoarcă în curând, de ce nu chiar în acea seară.

La început, se părea că avusese dreptate, căci, la un moment dat, avea în faţă un câştig de aproape o sută de lire, dar norocul cel schimbător îl părăsise şi pierduse totul, plus încă o sută.

Omul care păzea uşa înclină din cap, iar Greg se îndreptă spre el.

Fusese un pic stânjenit când se dusese prima oară într-un loc în care se fuma opiu, dar Lionel răsese de el, aşa că, din mândrie, îl însoţise.

Greg dădu din cap cam trist acum, că se strecura pe uşa deschisă. Ce naiv fusese atunci când nu-şi închipuise ceva diferit de magherniţele din cartierul chinezesc rău-famat de la periferia Londrei, despre care se putea citi în ziarele de scandal.

Aici, salonul în care se fuma opiu nu era deloc aşa. Într-adevăr, rândul de scări care făceau legătura între salon şi sala de jocuri erau vechi şi şubrede, dar odată ce ajungeai pe palier şi îi dădeai obolul paznicului din faţa uşii, poate nu ţi se deschideau porţile raiului, aşa cum numeau locul acei *aficionados*[15] ai drogului, dar în orice caz pătrundeai într-o încăpere foarte elegantă, în care fumatul opiului era o adevărată ceremonie de artă.

Pe podeaua bine lustruită se aflau paturi pentru fumătorii de opiu, cei de pe ele purtând veşminte lungi de mătase, care li se dădeau fiecărui client pentru a le îmbrăca în spatele paravanelor.

---

15 Pasionaţi, în limba spaniolă, în original

Cel care i s-a dat lui Greg era roşu, brodat cu dragoni aurii. Şi-l puse pe el zâmbind. „Vânătoarea de dragoni” era eufemismul folosit de chinezi pentru fumatul de opiu.

Lui Greg i s-a indicat un pat pe care mai era un singur om, un european, ca şi ceilalţi clienţi. Suluri desfăşurate de pergament, pe care erau scrise proverbe favorabile, împreună cu stampe din mătase meşteşugit lucrate, decorau pereţii, iar în sală plutea mirosul dulceag şi greu de opiu, prea preţios ca să fie lăsat să iasă pe ferestre sau să fie risipit de un ventilator.

I se dădu tava emailată cu toate cele necesare, inclusiv lampa cu pâlnie îngustă care direcţiona căldura spre bolul aprins al pipei pentru opiu.

Lămpile erau făcute manual şi aveau modele complicate, la fel ca micuţele holuri care conţineau bucăţele preţioase de drog, ce erau puse în pipa din os învelit în filigran de argint.

Aici, în această sală bogat decorată, ţi se oferea totul pentru a transforma fumatul într-o experienţă de neuitat, cu singura condiţie să-ţi poţi permite să-i treci pragul. Asemenea saloane erau la ani-lumină de acele văgăuni sordide unde se fuma opiu, în zonele sărace ale Hong Kongului.

Greg inhală fumul şi lăsă grijile din acea zi să plutească în jurul lui, pentru a fi rapid înlocuite de o senzaţie din ce în ce mai puternică de euforie. Asta nu era vânătoare de dragoni, ci însemna mai degrabă să călăreşti pe unul, să-i dai ordine, să-i fii stăpân şi să te bucuri de plăcerea pe care ţi-o dăruia.

*

— Amber, te credeam mai deşteaptă. Ai fi putut să te duci cu soţul tău la Paris, în loc să vii aici să comanzi mătăsuri pentru salonul tău, ca o nevastă de negustor.

Bunica ei nu se lăsa niciodată, se gândi Amber cu tristeţe, şi nici nu se schimba deloc. Era îmbrăcată la patru

ace pentru micul dejun, de parcă s-ar fi dus la un bal, îşi purta întotdeauna perlele, iar părul îi era mereu perfect ondulat şi aranjat.

— Robert are nişte treburi personale la Paris, îi răspunse Amber, cât despre mătăsurile mele, tu ai fost aceea care m-a învăţat să am mare grijă de bugetul familiei.

— Nu înţeleg această nebunie de a decora şi redecora, care i-a cuprins pe atât de mulţi oameni. De câte ori deschizi revista *Vogue,* găseşti numai tâmpenii despre Lady X sau Y, care îşi schimbă mobila. Credeam că ai lucruri mult mai importante cu care să-ţi umpli timpul. Un moştenitor şi încă un copil ar fi perfect. Dacă i se întâmplă ceva lui Luc…

— Nu i se va întâmpla nimic lui Luc, o opri Amber, revoltată. Gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău copilului îi trezea o dorinţă nebună de a-l apăra, dar şi o teamă îngrozitoare pentru el.

— Nu eşti Dumnezeu, Amber, şi dacă va mai fi un război, ceea ce e foarte posibil, după felul în care se înarmează din nou Germania… Blanche se opri, lăsând-o pe Amber să se gândească la vorbele ei.

Bunica ei nu ştia că nici nu putea fi vorba să mai facă un copil, şi nici din ce cauză.

— Mă mir că acea Cassandra nu i-a dăruit încă un copil lordului Fitton Legh. Desigur, nu că ar avea nevoie Fitton Legh să se bazeze pe Cassandra să-i nască un moştenitor, pentru că are deja unul, şi pe deasupra, neamurile Fitton Legh şi de Vries nu prea fac băieţi, mai ales împreună, continuă Blanche.

— Soţia lordului de Vries a fost o Fitton şi a avut un băiat, se simţi Amber datoare să precizeze.

Pentru prima dată de când o cunoştea pe bunica ei, Amber îi văzu ochii întunecaţi de suferinţă.

— Lordul de Vries a avut, desigur, un băiat, dar un fiu nu este întotdeauna şi un moştenitor, de aceea ţi-am sugerat să petreci mai mult timp cu soţul tău, ca să-i mai

dăruieşti un copil, în loc să-ţi pui draperii noi în casă.

Bunica ei avea întotdeauna ultimul cuvânt, se gândi cu tristeţe Amber, o oră mai târziu, când porni pe jos spre Dower House, după ce îi spusese lui Jay la telefon că mai bine se întâlnesc acolo decât să vină s-o ia.

Era o dimineaţă prea frumoasă ca să nu se bucure de soarele care îşi trimitea razele strălucitoare prin coroanele fagilor care mărgineau aleea şi arunca pe pietriş lumini şi umbre care parcă dansau.

Frumoasele grilaje vopsite în negru împiedicau căprioarele din parc să ajungă pe alee şi la băncile de sub copaci, dar Amber le putea vedea păscând pe pajiştile aflate de fiecare parte a drumului. Bunica ei văzuse căprioarele din Lyme Park de la Disley şi îl convinsese pe Jay că trebuie să aibă şi ea câteva la Denham Place.

Fazanii masculi, care scăpaseră de pe moşia lordului de Vries, unde fuseseră pe vremuri crescuţi pentru vânătoare, îngheţau de spaimă când Amber trecea pe lângă ei, care încerca totuşi să nu-i sperie, pentru ca apoi să o ia din loc bătând din aripi, deşi aveau corpul greoi.

Jay râdea de ei, pentru că erau mai degrabă păsări domestice decât sălbatice, iar Blanche dăduse ordin să nu fie împuşcaţi, însă Amber bănuia că bunica ei proteja păsările mai mult ca să-l enerveze pe lordul de Vries decât pentru că ţinea la ele.

Căsătoria cu Robert şi administrarea proprietăţii lor o făcuseră pe Amber să înţeleagă mai bine cum trebuia valorificat terenul, aşa că putea acum să aprecieze munca grea şi eforturile financiare făcute pentru a aduce şi menţine pământurile din jurul lui Denham Place într-o stare atât de bună.

Jay îi spusese cât de mulţumiţi fuseseră de profitul obţinut anul acesta de pe urma fermelor arendate, dar scuturase din cap când ea remarcase, cu toată blândeţea posibilă, că trebuia să-l întristeze să vadă Denham Place prosperând în grija lui, în timp ce pământurile bunicului său sufereau mult din cauza unei administrări defectuoase şi a

lipsei de bani pentru investiţii.

— N-am avut niciodată un interes personal în pământurile bunicului meu şi, sincer vorbind, mi-e mai uşor să lucrez pentru bunica ta decât pentru bunicul meu. Nu l-a interesat niciodată pământul decât pentru că era al străbunilor lui, pe când bunica ta îl preţuieşte deoarece este un bun care aduce profit.

— Şi totuşi, detestă fabrica şi trebuie s-o rogi cu cerul şi cu pământul să investească o sumă cât de mică în viitorul acesteia. Cred că asta se întâmplă pentru că Blanche consideră pământul o investiţie demnă de un aristocrat, iar fabrica înseamnă pentru ea comerţ. Este aşa de snoabă, încât urăşte ideea de a fi asociată cu negoţul, îi răspunsese sec Amber.

Amber ajunsese la Dower House, trase zăvorul de la poarta prin care se intra într-o grădină frumoasă, când văzu o dădacă care traversa peluza, împingând un cărucior şi ţinând de mână un copil mic.

Copiii lui Jay. Amber îi zâmbi cu afecţiune fiicei mai mari a lui Jay, întrebându-se dacă îşi mai aducea aminte de ea, iar apoi râse când micuţa Ella se smuci din mâna dădacei şi alergă spre ea să i se arunce în braţe.

Piele de copil. Mirosea aşa de bine, a ceva pur şi delicat, se gândi Amber când o ridică pe fetiţă şi o strânse la piept. Până să-l aibă pe Luc, nu-şi dăduse niciodată seama cât de puternice erau sentimentele ei materne. Ar fi vrut să aibă mai mulţi copii şi, doar ţinând în braţe trupuşorul fetiţei, care se lipea de ea şi îi acoperea faţa cu sărutări, simţi un junghi în pântec.

— Hai, domnişoară Ella, ajunge cu manifestările entuziaste, îi atrase atenţia dădaca.

„Nu e doar vina ei, ci şi a mea”, se gândi Amber cu tristeţe.

— Dacă se bucură atâta, e doar vina mea, îi spuse Amber dădacei, zâmbind. Au crescut aşa de mult, şi ea, şi bebeluşul. Trebuie să-ţi dea multă bătaie de cap.

Dădaca părea să se fi înmuiat.

— Ei, nu zic că nu-i greu câteodată, Excelenţă. N-am dormit ca lumea de câteva nopţi. Bebeluşului îi ies dinţii.

Amber o lăsă jos pe Ella, dar tot o mai ţinea de mână când se uită în căruţ.

Fetiţa cea mică arăta aproape la fel că Ella, când avea vârstă ei, cu ochii mari şi cenuşii depărtaţi – ochii lui Jay. Când zâmbi, îşi dezveli cei doi dinţişori în creştere, şi când ridică mânuţele, dorind să fie luată în braţe, lui Amber i se topi inima după ea.

— Eşti o fetiţă minunată!

Amber îşi dorea din tot sufletul s-o ia în braţe, dar ştia că nu trebuie să se amestece în treburile dădacei, mai ales că aceasta îşi încleştase hotărâtă mâna pe mânerul căruciorului şi îi dădea de înţeles că nu vrea să-şi întrerupă plimbarea de dimineaţă. Se mulţumi aşadar să se pună în genunchi şi s-o mai îmbrăţişeze o dată pe Ella, întrebându-se dacă i-ar putea trimite de la Londra nişte hăinuţe frumoase, fără să-i rănească lui Jay orgoliul.

— Crezi că doamna Fulshawe mă poate primi în vizită? o întrebă Amber pe dădacă.

Ar fi fost o bădărănie din partea ei să nu treacă pe la Lydia, deşi dimineaţa nu era un moment potrivit pentru „vizite”.

— Îmi pare rău, Excelenţă, dar a sunat-o Lady Fitton Legh că vine s-o ia la Manchester.

Jay apăru exact când Amber se ridica în picioare; se vedea bine cât îşi iubea fetele, deşi se străduia să pară sever, aşa că, atunci când Ella se rugă de el s-o ia în braţe, cedă şi o ridică la piept.

— Aş fi vrut să trec pe la Lydia, dar dădaca mi-a zis că a plecat cu Cassandra, îi spuse Amber lui Jay, după ce şi-au luat la revedere de la copile.

— Da, Cassandra s-a gândit că-i va face bine să mai iasă puţin.

— Sunt sigură că o să se facă bine cât de curând, Jay, îl consolă Amber.

— Şi eu sper, răspunse el, sumbru, pentru binele

fetelor şi al ei.

Ce tipic era pentru Jay să se gândească la alţii mai mult decât la el, îi veni în minte lui Amber.

— Ella e aşa de fericită că ţi-ai adus aminte de ea, îi spuse Jay lui Amber după ce urcară în maşină.

— Eu sunt cea fericită că şi-a amintit de mine, zise Amber râzând.

— Luc are mult noroc cu o mamă ca tine.

Oare se gândea la fetiţele lui şi la biata Lydia?

— Nu, spuse Amber pe un ton calm, eu am noroc, chiar mai mult decât merit şi în atâtea feluri, dar mai presus de orice, pentru că Robert m-a luat de nevastă.

Se uitară unul la altul, iar Amber îşi dădu seama că Jay înţelesese la ce se referise ea.

— Când m-a cerut de soţie, Robert mi-a spus că această căsătorie e o garanţie pentru viitorul meu, şi a avut dreptate. Jay… Amber făcu o pauză. Nu-i plăcea să vorbească despre Robert pe la spate, dar Jay îi era prieten vechi, ba mai mult, era un om în care avea deplină încredere şi ale cărui sfaturi le preţuia. Am văzut un magazin pe care aş vrea să-l cumpăr, ştii, pentru mătăsurile mele. E pe Walton Street şi corespunde din toate punctele de vedere. Cecil a fost cel care mi-a sugerat să deschid un magazin, şi recunosc că îmi surâde ideea. N-am vorbit încă despre asta cu Robert, dar…

Jay se uită la capul ei aplecat.

Lydia fusese de dimineaţă într-una din stările ei de surescitare paroxistică, încântată la gândul de a ieşi cu prietena ei Cassandra, şi îi spusese, cum o făcea adesea în asemenea stări, că-l urăşte şi că îşi doreşte să nu se fi măritat niciodată cu el. Când va trece de la cea mai mare fericire la cea mai neagră deznădejde, avea să-l implore, cum o făcea întotdeauna, s-o ierte şi îi va spune că îi iubeşte, pe el şi pe fetiţe, mai mult ca orice. Se va agăţa de el, va plânge şi se va ruga până la epuizare.

— Mi se pare o idee foarte bună, o aprobă el, cu multă prudenţă.

— Dar nu crezi că lui Robert o să-i placă, nu? ghici Amber.

— Tu-l cunoşti mai bine ca mine, Amber, dar majorităţii bărbaţilor nu le place să-şi vadă soţiile implicându-se în afaceri, şi cred că asta-i valabil mai ales în cazul unuia cu poziţia socială a lui Robert.

— Da, cred ştiu ce vrei să spui, Jay, şi m-am gândit şi eu la asta, dar am nevoie de ceva al meu, ceva... „Ceva pentru care să trăiesc”, ar fi vrut să continue Amber. Probabil mă consideri egoistă. Am un bărbat bun şi un fiu minunat.

— Nu cred deloc aşa ceva, o asigură Jay. Departe de mine acest gând. De fapt, cred că e o idee foarte bună. Numai că nu ştiu cum o să reacţioneze Robert. Nu vreau să-ţi dau speranţe, pentru ca apoi să fii şi mai dezamăgită.

— Cred că o să vorbesc şi cu James Lees-Milne, când îl văd astăzi, să-l întreb ce părere are. E în acelaşi cerc cu Robert şi lucrează pentru Comisia de Patrimoniu, aşa că Robert va fi mai înclinat să-i respecte părerea.

Ajunseră la fabrică. Era întotdeauna atât de uşor să vorbeşti cu Jay, că nici nu-şi dăduse seama cum trecuse timpul.

— Eşti un prieten atât de bun, Jay, îi zise ea, luându-i mâna cu blândeţe.

Coborâră din maşină şi o luară spre poartă.

Jay îi zâmbi. Amber nu va şti niciodată cât de mult îşi dorea el să fie mai mult pentru ea. Se însurase cu Lydia fiindcă ştia că nu putea s-o aibă pe femeia pe care o iubea. Îşi spusese că era mai bine să fie căsătorit decât singur şi că avea să facă tot ce-i stătea în putinţă să-i fie un soţ bun.

Dar nimic nu i-o scosese pe Amber din minte, chiar dacă îşi păstra iubirea zăvorâtă în adâncul sufletului, ştiind că nu va putea niciodată să şi-o exprime. Avea o datorie faţă de soţia sa şi nu voia s-o împovăreze pe Amber cu iubirea lui. Oricât de greu îi era uneori să îndure acest chin, era mai bine să aibă parte de prietenia ei decât de nimic. Nu avea să rişte niciodată să-i spună ce simţea pentru ea,

de dragul ei, dacă nu pentru altceva. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o supere în vreun fel.

Ceea ce simţea pentru Amber nu constituia câtuşi de puţin o ameninţare la adresa căsniciei lui. În fond, pe Amber o iubise înainte să apară Lydia în viaţa lui.

Îşi iubea necondiţionat fetele, dar când Lydia îl acuza că nu o iubeşte, se simţea vinovat până în adâncul sufletului. Voia s-o iubească, dar firea ei îl împiedica să găsească o punte de legătură cu ea. Nu-i interesau aceleaşi lucruri, Lydia se plângea mereu că el, deşi un de Vries, era „doar un administrator de moşie”, iar el bănuia că aici Cassandra punea gaz pe foc. Lydia părea întotdeauna mai arţăgoasă şi mai nervoasă după ce petrecea câtva timp cu verişoara lui.

Jay ştia că prietenia dintre Lydia şi Cassandra îl va deranja întotdeauna. Nu voia să fie genul de soţ care să-i dicteze soţiei cu cine să fie prietenă, dar nu putea să uite relaţia Cassandrei cu Lady Caroline, şi nici nu se vedea vorbind cu Lydia despre „iubirea” Cassandrei pentru nefericita femeie. Pur şi simplu, nu aveau acel gen de relaţie care să permită asemenea confesiuni.

În aparenţă, prietenia Cassandrei cu Lydia era cea dintre două femei măritate. El nu avea de unde să ştie dacă verişoara lui nu-şi exagerase sentimentele faţă de Caroline; dacă nu le inventase chiar – la urma urmei, era căsătorită cu lordul Fitton Legh de mai mulţi ani – sau dacă nu simţea şi pentru Lydia mai mult decât prietenie. Nu putea s-o întrebe pe Cassandra.

Tot ce spera era ca sănătatea mintală a Lydiei să se amelioreze.

*

Mătasea corespundea perfect aşteptărilor lui Amber; culorile străluceau ca nişte nestemate în stemele la care lucrase cu migală ore întregi pentru a le integra în model: rodiile aurii din blazonul ducal al familiei lui Robert,

alternând cu păunii cu cozile înfoiate, albastrul electric amestecându-se cu un verde ca jadul, pe un fundal de un stacojiu cald combinat cu un sidefiu-pal. Îi venea să plângă de atâta frumuseţe.

— E minunată, îi spuse ea lui Maurice Westley când reuşi să vorbească. Am s-o folosesc în dormitorul regelui şi în apartamentele de protocol. Cuvertura va fi matlasată, iar păunii brodaţi cu fir de aur vor ieşi în relief. Perdelele baldachinului vor fi bordate cu voal din aur, şi cea de la cap va fi brodată cu blazonul familiei.

*

— Ţi-am spus că a făcut o pasiune pentru fotbal? o întrebă Maurice Westley pe Amber, după ce au convenit cât material trebuia fabricat, şi îi zâmbi lui Jay, care râse şi îi explică lui Amber, cu vocea încărcată de melancolie:

— Ţi-l aminteşti pe Geoff Stanley, de la Alderley Edge? Bunicul lui a fost unul dintre finanţatorii căii ferate.

— Sigur că da, aprobă Amber. Aţi fost împreună la Eton.

— Păi, bunicul lui are acţiuni şi la una dintre echipele de fotbal din Manchester şi, ca să nu mai lungim vorba, Geoff şi vărul său au moştenit acţiunile după moartea bunicului lor. Geoff m-a convins să vin cu el la unul din meciuri. Visează ca echipa lui să ajungă în divizia întâi. I-a dat alt nume, Hermes[16] Stanley. Crede că aşa o să bage viteză în ei, mai degrabă decât dacă i-ar fi botezat Rovers[17]. Amber pufni în râs.

— Şi au aripi la pantofi?

— Din câte ştiu, nu, deşi fanii le spun deja Stanley Wingers[18]. Uitase ce uşor îi era să stea de vorbă cu Jay şi

16 Zeu în mitologia greacă, vestit pentru iuţeala cu care transmitea mesajele, întrucât avea aripi la picioare (n.tr.)

17 Hoinarii, vagabonzii

18 Înaripaţii

cât de bine se simţea cu el, recunoscu Amber. Poate că era un dram de adevăr când Louise o poreclise în batjocură „fata de la fabrica din Macclesfield”. Venirea ei aici însemnase o gură de aer proaspăt, după societatea frenetică, aproape destrăbălată, din Londra.

Secretarul lui Maurice Westley bătu la uşa deschisă şi anunţă:

— A sosit domnul Lees-Milne.

— Jim, mă bucur mult să te revăd, îl salută Amber pe nou-sosit. Şi felicitări pentru noul tău post. Consilier în problema clădirilor istorice la Comisia de Patrimoniu sună pompos.

— Păi, nu e încă oficial, îi spuse el zâmbind vag. În realitate, nu sunt atât de important.

Totuşi, părea flatat.

— Uite mătasea, îi zise ea. Ce părere ai?

Acesta se uită îndelung la ea, încât Amber începuse să-şi facă griji, dar apoi îi aruncă o privire încântată, din care ea îi ghici imediat opinia.

— Cred că e desăvârşită. Te-ar deranja dacă m-aş duce la Osterby să fac nişte fotografii înainte şi după ce decorezi? Vreau să adun pe cont propriu nişte material despre interioarele conacelor de la ţară. Cecil susţine că fotografiile mele sunt groaznice, dar cred că, în sinea lui, e mulţumit că n-are un competitor.

Amber râse la gluma lui.

— Sigur că poţi trage o fugă până acolo.

— Am văzut luna trecută nişte materiale de-ale tale la Charlton. Mătasea galbenă pe care ai folosit-o în sala cu statui.

— Aha! De când a apărut în *Vogue,* am vândut mult din acest material, îi anunţă încântat Maurice Westley.

— E unul dintre preferatele mele, trebuie să recunosc, remarcă Amber. Am folosit un desen de-al tatălui meu, cel cu monedele romane, pentru margini. S-a potrivit foarte bine.

— Da. Am auzit că stilul tău imperial-roman devine la

fel de celebru şi de solicitat precum camerele albe ale lui Syrie Maugham.

Amber râse şi îi spuse:

— Mă îndoiesc, Jim.

La Osterby era o cameră dreptunghiulară, în care se aflau mai multe busturi de marmură aduse din Italia de unul dintre strămoşii lui Robert. După ce o zugrăvise într-un galben cald, pusese la ferestrele înalte draperii din mătase galbenă imprimată cu monede şi storuri de mătase de culoarea purpurii imperiale, creând astfel ceea ce botezase, în glumă, stilul imperial-roman. Acesta era de mare efect şi dădea impresia de eleganţă, oferind un decor bogat, care punea în valoare busturile de împăraţi.

— Ai timp să vii la Denham să iei prânzul cu noi? îl întrebă Amber pe Jim, după ce au părăsit biroul directorului fabricii.

— Ar fi grozav, dar nu pot. Trebuie să mă duc la Dolly Hetherington, unde e al naibii de frig tot anul şi unde voi fi obligat să mănânc varză fiartă şi carne de oaie.

— Vai, sărmanul de tine!

— E un sacrificiu pe care sunt obligat să-l fac, deoarece Dolly cochetează cu ideea de a dona atât casă, cât şi tablourile, Comisiei de Patrimoniu.

— Speram să-mi dai un sfat în ceea ce priveşte deschiderea unui magazin la Londra, în care să vând mătăsurile fabricate la Denby.

— Ei bine, pot să-ţi spun de pe acum că e o idee extraordinară. Sunt convins că ai să găseşti o mulţime de clienţi.

— Poate am să te rog să-ţi expui punctul de vedere şi în faţa lui Robert, îi spuse Amber.

Spre uşurarea ei, el râse şi zise voios:

— Nicio problemă.

— Ţii mult la ideea asta cu magazinul, nu? comentă Jay, pe drumul de întoarcere la Denham.

— Da. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi-l doresc mai tare. Luc va începe şcoala primară şi fiindcă...

„Fiindcă n-o să mai am alţi copii”, era cât pe ce să spună, dar se opri şi zise, în schimb: Şi fiindcă o să am atunci mult timp liber, mi se pare cel mai logic lucru pe care să-l fac.

Amber n-ar fi vrut să spună aşa ceva – ar fi o lipsă de loialitate faţă de Robert, după tot ceea ce făcuse pentru ea dar avea o nevoie din ce în ce mai disperată să-şi umple cu ceva util timpul care îi rămânea după plecarea lui Luc la şcoală. Feluritele evenimente sociale lipsite de importanţă, la care trebuia să participe, pentru că aşa se cădea în înalta societate, îi creau un sentiment de izolare şi de solitudine, fiind conştientă că existau foarte puţini oameni cu care să fie pe aceeaşi lungime de undă. Da, îl avea pe Cecil şi mulţimea lui de prieteni aşa-zis amatori de artă, dar munca îl ţinea deseori pe Cecil departe de ea. Şi, pe deasupra, compania lui Cecil o făcea să-şi dorească şi mai mult o carieră în artă.

Amber recunoştea că, pe zi ce trecea, golul sufletesc resimţit în viaţa conjugală îi înteţea temerile că, într-o bună zi, acesta va deveni de nesuportat şi că va fi tentată să facă acel lucru pe care îşi jurase că nu-l va face vreodată. Alte soţii din înalta aristocraţie îşi luau amanţi, unele fiind discrete, altele mai puţin, iar comportamentul lor era acceptat de societate. Ea însă nu era o aristocrată, şi îi era foarte teamă că, dacă şi-ar lua un amant, s-ar şi îndrăgosti de el, lucru pe care nu şi-l putea permite. Magazinul ar fi un lucru care i-ar distrage atenţia, în care s-ar implica, umplându-şi astfel timpul liber. Dar cum rămânea cu nopţile în care se zvârcolea singură în patul cel mare? Va scăpa şi de această tortură, pentru că avea să fie atât de ocupată, încât va adormi imediat ce va pune capul pe pernă, în loc să… În loc să ce? În loc să stea singură în pat şi să-şi aducă aminte cum se simţise în braţele unui bărbat pe care îl dorea şi care o dorea, la rândul lui, ştiindu-se împlinită ca femeie.

Amber refuza să se mai gândească la astfel de lucruri.

Capitolul 27

— Nu, Amber. Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva.

— Dar, Robert...

— Am zis nu. Oricum, nu înţeleg de ce Dumnezeu vrei să ai un magazin.

— Am nevoie de ceva cu care să-mi umplu timpul, îi spuse Amber cu simplitate.

— Ai un copil, prieteni, trebuie să te ocupi de casa de la Osterby şi de cea de aici. Cred că e mai mult decât suficient pentru o femeie.

Erau în biblioteca casei din Eaton Square, iar Amber se aşteptase că îi va lua ceva timp să-l convingă pe Robert să-i aprobe planurile pentru magazinul de pe Walton Street, dar nu crezuse că o va refuza aşa de categoric.

— Luc va începe şcoala primară şi nu va mai avea nevoie de mine, ca până acum. Spre deosebire de femei ca Beth, eu nu mai am alţi copii de îngrijit. Nu voia să-şi facă un duşman din Robert, învinuindu-l că nu mai aveau şi nici n-o să aibă vreodată alţi copii, dar nu avea de gând să bată în retragere. Cât despre prieteni, adăugă ea, ridicând din umeri, ştii doar că sunt tolerată în cercurile tale numai pentru că îţi sunt soţie. Nu-ţi poţi face prieteni apropiaţi în asemenea împrejurări, Robert, ci doar relaţii superficiale. Când mi-o ceri, normal că fac pe gazda, dar, aşa cum ştim amândoi, de multe ori, prezenţa mea nu este necesară sau dorită cu adevărat.

Îşi dădea seama că lui Robert nu-i plăcea să audă astfel de lucruri, dar trebuia să i le spună dacă voia să-l facă să se răzgândească.

— Multe cupluri din mediu nostru duc vieţi separate, iar soţiile par să fie perfect capabile să-şi umple timpul, fără să deschidă magazine. Nu se cade pentru oameni cu poziţia noastră socială, Amber, trebuie să-ţi dai şi tu seama.

— Pentru oameni de condiţia *ta,* vrei să spui, Robert, preciză Amber, cu bărbia ridicată sfidător. Eu provin dintr-o familie de negustori şi…

— Eşti soţia mea, şi mă aştept să te comporţi ca atare.

Nu va reuşi să-l clintească de pe poziţia lui, se gândi Amber. Avea acea expresie încăpăţânată şi semeaţă, ceea ce însemna că nu va ceda cu niciun preţ.

— Robert, nu vreau să ne certăm, dar asta ar însemna mult pentru mine.

Amber se apropie de el şi îi puse o mână pe braţ, făcând eforturi să nu se simtă jignită când îl simţi crispându-se de scârbă la atingerea ei. Oare era doar o închipuire a ei că Robert se purta altfel cu ea de când se împrietenise cu neamţul acela tânăr, Otto von Brecht?

— Te rog, încearcă să vezi lucrurile prin prisma mea. Simt nevoia să fac ceva, ceva care să mă pasioneze, care să-mi placă, ceva care să înlocuiască toate acele lucruri pe care nu le pot avea în viaţă.

Deci, o spusese până la urmă, şi era cât se poate de adevărat. Zăceau în ea un gol, o nevoie şi o dorinţă de a umple acel gol cu ceva care să-i vină din inimă. Un lucru care să-i canalizeze toată energia ce o ţinea uneori trează noaptea şi o făcea să se uite cu invidie la cuplurile care aveau o viaţă conjugală normală.

— Te rog, spune-mi că te vei mai gândi la ce ţi-am cerut, îl imploră Amber.

— Foarte bine, o să mă gândesc.

Măcar era un început.

*

În mod obişnuit, Greg detesta petrecerile protocolare de la Peak Club şi se ferea de ele ca de ciumă, dar astăzi, în timp ce îşi închidea nasturii de la cămaşa curată pe care şi-o pusese, în micuţul dormitor din bungalow-ul pentru oaspeţi al lui Henry Jardine, murea de nerăbdare să se ducă

la una din acestea.

Henry Jardine îi sugerase de mai multe ori că, deoarece hotărâse să rămână în Hong Kong, ar fi o idee bună să-şi găsească o locuinţă potrivită, dar Greg nu avea de gând să se mute dintr-un loc în care nu plătea chirie şi avea la dispoziţie tot personalul lui Henry Jardine. Pe lângă aceste considerente, tocmai trebuise să închirieze un apartament pentru amanta lui chinezoaică şi nu-şi mai putea permite alte cheltuieli.

Greg se încruntă, iar buna dispoziţie îi fu înlocuită cu o stare de iritare. Se plictisise de Chia Yung cu mult înainte s-o întâlnească pe Lucy Cabot-James. Din păcate, era prea generos şi milos, îşi spuse. Nu-i oferise el bani şi un acoperiş deasupra capului în timpul sarcinii şi după aceea, chiar dacă nu-i mai era de folos ca amantă în ultimele luni de sarcină, şi nici imediat după ce o născuse pe puştoaica despre care zicea că e a lui?

— Păi, nu poţi să negi că e amanta ta, îi spusese Lionel fără compasiune, când i se plânsese că Chia Yung era gravidă. Trebuia să-i spui să scape de copil când se putea. În locul tău, nu mi-aş face prea multe griji, adăugă el, făcându-i cu ochiul. Poţi să-i zici să dea copilul, după naştere, uneia dintre rudele ei şi, cu puţin noroc, are să dispară.

Chiar în acea clipă, lui Greg i-ar fi plăcut să-i dispară pentru totdeauna şi amanta, şi copilul ei. Păcat că avea în prezent aşa multe datorii la joc, că altfel i-ar fi dat lui Chia Yung o sumă rezonabilă de bani ca să plece împreună cu plodul ei, sau i-ar fi cerut lui Lionel să-l pună în legătură cu un ucigaş plătit, care să-l scape de ea.

Va trebui să stoarcă mai mulţi bani de la bunica lui. Când aceasta va afla de planurile lui, îi va da cu siguranţă. De-abia aştepta să-l vadă aşezat la casa lui, ca un om respectabil, ceea ce lui nu-i surâsese până nu o întâlnise pe Lucy.

Lucy… Greg se îndrăgostise nebuneşte de ea din clipa în care o văzuse la petrecerea dată de guvernator, cu trei

săptămâni în urmă. Abia sosită din America, cu unchiul şi mătuşa ei, care îi erau şi tutori, fata avea doar optsprezece ani şi era cea mai frumoasă pe care o văzuse Greg vreodată, cu ochii mari, căprui şi cu buclele de un şaten-închis; buzele îi erau aşa de moi şi de trandafirii, că nu-şi putea dezlipi ochii de la ele.

O tachina şi o flata, fireşte, şi fusese foarte plăcut surprins să vadă cât de impresionaţi erau atât ea, cât şi unchiul şi mătuşa ei. Cam forţase nota, pomenind ca din întâmplare de verişoara lui ducesă şi de bunica sa cea bogată.

Lionel încercase şi el să-i atragă atenţia fetei, dar îşi pierduse vremea. Nu că-şi dădea el aere, îşi spusese Greg, dar era clar pe care din ei l-ar fi preferat de soţ, iar acela nu era Lionel; şi, întrucât era şi ea o moştenitoare bogată, normal că familia ei voia să se asigure că nu va încăpea pe mâinile unui vânător de zestre.

Greg trecuse pe la unchiul şi mătuşa lui Lucy în dimineaţa de după petrecerea dată de guvernator – îi adusese şi flori mătuşii – ca să se informeze asupra tuturor evenimentelor la care aceştia urmau să participe pentru a se duce şi el.

Căldura sufocantă a verii trecuse, dar Greg tot asuda abundent în timp ce se pregătea să meargă la cina dansantă de la Peak Club.

Era îndrăgostit până peste cap şi nu-l deranja să recunoască. În seara aceasta, avea să-i ceară voie unchiului lui Lucy să-i curteze nepoata. Era sigur că Horace Cabot-James are să fie de acord.

Puteau să se logodească acum şi să facă nunta de Crăciun, iar apoi Greg plănuia s-o ducă pe Lucy în Anglia. Până atunci, tot scandalul cu Lady Caroline va fi uitat şi, mai ales că se recăsătorise, lordul Fitton Legh nu va mai dezgropa morţii, nu?

Îi vorbise deja lui Lucy despre Denham şi, cu toate că fusese la început un pic dezamăgită că el nu avea niciun titlu nobiliar, îi spusese, aparent nepăsător, şi de planurile

pe care şi le făcea bunica pentru el.

— Aşa că vei purta un titlu într-o bună zi, nu? îl întrebase Lucy, entuziasmată.

— Da, îi spusese el cu mândrie.

Doamne, cât o iubea! Era desăvârşită în toate privinţele. Aveau să facă logodna, şi apoi nunta, mai bine aici, în Hong Kong, apoi o va duce la Macclesfield. Greg începu să fluiere de fericire, zâmbind la gândul că bunica lui va tăia bucuroasă viţelul cel gras, la întoarcerea nepotului risipitor. Poate că ar sta câteva luni la Londra pe banii ei – îi va spune că Lucy trebuia prezentată la curte –, şi sigur are să-i placă ideea. Ar putea s-o prezinte Amber. Cine s-ar fi gândit că micuţa Amber se va mărita cu un duce? Greg o invidia pe Amber pentru că trăia în Londra. Poate va reuşi ea s-o convingă pe bunica să investească într-o casă în capitală. La urma urmei, îşi putea permite.

*

— Unde-i prietenul tău Lionel? îl întrebă Lucy pe Greg. Voi doi sunteţi mereu împreună, şi a zis că vine şi el.

Greg îşi ascunse gelozia. La urma urmelor, nici nu avea de ce să fie gelos, pentru că Lionel nu avea nicio şansă, mai ales acum, că îl atenţionase pe Horace Cabot-James în privinţa situaţiei lui financiare.

— Cred că vine mai târziu, îi răspunse fetei. N-ai vrea să-ţi mai povestesc ceva despre Denham?

— Ba da, chiar te rog, spuse mătuşa lui Lucy, cu nerăbdare în glas. Pare să fie un loc minunat, nu-i aşa, Lucy?

— Ai zis că vecinul vostru e un lord, nu? îl descusu Lucy, nebăgând-o în seamă pe mătuşa ei.

— Barrant de Vries? Da, este, încuviinţă Greg cu nepăsare, dar rangul lui nu se compară cu cel al verişoarei mele. O văzu pe Lucy cum face ochii mari, uitându-se într-un loc anume, de parcă nu-i venea să creadă, fiind brusc cuprinsă de dezgust, aşa că se întoarse să vadă ce îi

atrăsese atenţia şi rămase mut de uimire.

Spre ei se îndrepta Lionel, însoţit de Chia Yung.

Greg intră în panică. Încercă să-i oprească, dar era prea târziu. Toată lumea care îi văzuse se holba la ei. Chinezilor nu le era permis accesul în Peak Club, şi habar n-avea cum reuşise să intre cu ea afurisitul acela de Lionel.

— Nu e chinezoaică fata aceea care este cu domnul Shepton? întrebă Lucy.

— Lucy, draga mea… îi spuse mătuşa ei, jenată, iar Horace Cabot-James se pusese în faţa soţiei şi nepoatei sale, aruncând priviri mânioase.

— Vezi, ţi-am spus c-are să fie aici, îi zise Lionel lui Chia Yung, apoi se întoarse spre Greg şi rosti tărăgănat: Regret că ţi-am stricat ploile, Greg, frăţioare, dar Chia Yung te-a căutat peste tot. Biata fată, e într-o stare de plâns din cauza copilului. Sigur, n-am făcut bine. I-am zis că nu poate veni aici, dar ea a insistat. Îi lăsă braţul lui Chia Yung şi se întoarse spre Horace Cabot-James: Scuzele mele, domnule. Chinezoaicele astea sunt, de obicei, la locul lor, dar uneori uită de ele. L-am avertizat pe Greg să nu-şi ia pe una dintre ele, dar nu m-a ascultat. Greg, bătrâne, cred că ar fi mai bine s-o duci acasă pe Chia Yung a ta, şi cât mai repede, dacă nu vrei să fii dat afară de aici.

Greg nu avea altă soluţie. Chia Yung se aruncase la picioarele lui, implorându-l s-o ierte, în timp ce Lucy se uita urât la el, ostilă şi furioasă, iar Lionel zâmbea, pe deplin satisfăcut. Trăgând-o în picioare pe Chia Yung, Greg o împinse spre uşă, apoi în stradă, unde îi trebui aproape o jumătate de oră ca să scape de ea.

Lionel o păcălise, îi spuse ea plângând. Îi zisese că Greg voia neapărat s-o vadă.

— Mincinosul! Greg era aşa de furios, că o pălmui. Ştii al naibii de bine că voi, chinezii, n-aveţi ce căuta aici!

— El mi-a spus că trebuie să vin aici. A zis că pune pe cineva să-mi omoare copilul dacă nu o fac.

Femeia încerca să se agaţe de el. Greg o împinse cu atâta forţă, că se prăbuşi la pământ.

— Ridică-te, afurisito! îi ordonă el, intenţionând s-o lovească dacă nu se mişca. Ridică-te şi dispari imediat din viaţa mea!

Să-l ia naiba pe Lionel, că încercase să-i strice treaba cu Lucy. Ei bine, o să aranjeze el lucrurile cât de curând. Ce naiba, toţi bărbaţii aveau amante! Mătuşa ei are s-o lămurească, iar el putea să se laude cu Amber, care avea s-o prezinte pe Lucy la curte.

Transpirând din abundenţă, Greg se întoarse la club, însă găsi la intrare un paznic în uniformă, care nu-l lăsă să intre.

— Ce dracu'? înjură el, pierzându-şi cumpătul. Sunt membru al acestui club, aşa că ai face bine să mă laşi imediat înăuntru!

Dar omul nu cedă, iar Greg trebui să ceară să discute cu cineva din conducere. A fost lăsat să aştepte peste o jumătate de oră, după care a apărut un general în retragere, cu faţa roşie de mânie, care i-a spus iritat că, din acel moment, nu mai era membru al clubului.

— Şi de ce naiba? zbieră Greg. Nu sunt singurul englez din Hong Kong care are o amantă.

— Ştii regulamentul clubului: fără chinezi. Pentru Dumnezeu, omule, chiar nu-ţi dai seama ce insultă le-ai adus doamnelor de aici?

Generalul plecase. În culmea furiei, Greg dădu un şut inutil în uşă, iar paznicul se uită la el cu indiferenţă.

*

Plină de afecţiune, Amber zâmbea în timp ce juca Snap[19] cu Luc. Era un băieţel aşa de dulce şi avea să-i fie atât de dor de el când va pleca la şcoala cu internat. Dar spera să aibă cel puţin magazinul.

Se plimbase cu Luc în dimineaţa aceea pe Walton Street, ascultându-i sporovăială şi visând cu ochii deschişi,

19 Joc de cărţi pentru copii (n.tr.)

în acelaşi timp.

Robert era plecat cu Otto; se dusese pe neaşteptate la Paris, pentru că, îi spusese el, lui Otto îi plăcuse aşa de mult acolo şi voia să revadă oraşul, astfel că plecase fără să-i dea un răspuns.

Agentul imobiliar care se ocupa de clădirea din Walton Street o atenţionase că nu poate să i-o ţină la infinit, iar Amber luase ieri decizia de a o cumpăra, pentru că nu putea risca s-o piardă. La urma urmei, clădirile sunt întotdeauna investiţii bune, îşi spunea ea, ca să-şi înăbuşe sentimentul de vină pentru că o cumpăra fără aprobarea lui Robert.

Din fericire, avea destui bani proprii pentru a face această achiziţie. Robert îi dădea în fiecare trimestru o alocaţie generoasă, aşa de generoasă că nu o cheltuia niciodată pe toată, având acum destui ca să cumpere casa cu bani gheaţă.

Îl însărcină pe avocatul lui Robert să se ocupe de acte şi anunţă banca de intenţiile ei, dar, din ce îi spusese avocatul, reieşea că agentul era un om foarte de treabă, aşa că toate trebuiau să meargă ca pe roate.

— Mămico, tare aş vrea să am un câine numai al meu, o rugă Luc, zâmbindu-i.

Amber râse şi îi dădu părul din ochi. Luc o tot bătuse la cap că vrea un câine de când văzuse un copil plimbând unul în Hyde Park.

— Să vedem şi ce zice tata, îi spuse ea, luându-l în braţe şi notându-şi în minte să-l roage pe paznicul de vânătoare din Osterby să caute un căţeluş pentru Luc.

Părea atât de matur când vorbea, dar era, de fapt, aşa de mic, tot copilaşul ei, se gândi Amber, trecând-o un junghi prin inimă cât timp îl ţinea strâns la pieptul ei şi îl săruta pe creştet. Părul îi era la fel de negru ca al lui Robert, şi încă îl purta lung şi buclat, ca toţi copiii mici. Gesturile lui semănau mult cu ale lui Robert, astfel încât nimeni n-ar fi zis că nu era băiatul lui. Dar ea ştia adevărul şi se temea câteodată că greşeala îi va fi descoperită.

— Când se întoarce tata? o întrebă Luc.

— În curând.

Când era plecat, Robert îi scria, de obicei, în fiecare zi, iar scrisorile lui erau sincere şi amuzante, chiar dacă pline de bârfe scandaloase. De această dată însă, abia dacă avea veşti de la el, iar când primea vreo scrisoare, aceasta era scurtă şi protocolară.

Cu toate că îi scria rar, auzea multe despre el.

Amber îl lăsă din braţe pe Luc şi se duse la fereastră. Ea şi Luc se întorseseră de la Osterby în Eaton Square la începutul săptămânii, şi avusese deja câţiva musafiri care aduseseră repede în discuţie devotamentul lui Robert faţă de „tânărul său prieten”.

— Doar îl ştii pe Robert, îi răspunsese zâmbind unuia dintre cei mai buni prieteni ai ei, Piers Whitethorne.

— Credeam că-l cunosc, spusese Piers, dar mă tem că prietenia cu tânărul acela din Germania l-a schimbat.

Amber nu făcuse niciun comentariu, aşa că Piers adăugase brusc:

— Îmi închipui ce e-n sufletul tău.

Piers era cu câţiva ani mai mare ca Robert. Fuseseră amanţi în trecut, iar Amber bănuia că Piers tot îl mai iubea şi îl dorea pe Robert.

— Da, nu te înşeli în privinţa sentimentelor mele faţă de Robert, dar am ştiut întotdeauna că simte nevoia să se îndrăgostească tot timpul de altcineva. Dar de această dată e diferit.

— Ce vrei să spui? îl întrebase Amber, începând să se îngrijoreze.

— E vorba despre Robert. *Nu mai e* el însuşi. Îi evită pe toţi vechii lui prieteni şi pare să se învârtă în alte cercuri. Am impresia că şi bea prea mult. Simt că n-o să iasă nimic bun din asta. Poate ar fi o idee bună să te duci la el, la Paris.

— Nu pot să apar din senin la Paris, fără un motiv ca lumea, se simţise Amber obligată să precizeze.

— Haine, îi sugeră imediat Piers. O doamnă are

întotdeauna nevoie de haine noi. Ea nu fusese în stare să-şi ascundă mirarea auzind de un astfel de motiv, dar el adăugase cu tristeţe în glas: L-am crezut întotdeauna pe Robert al naibii de norocos că s-a însurat cu tine, Amber.

Piers nu era singura persoană care îi împărtăşise îngrijorarea în privinţa lui Robert. După ce se întorsese la Londra, primise de la mai mulţi prieteni ai lui comentarii şi atenţionări subtile: mult prea multe ca să nu le bage în seamă. Unii se plângeau cu discreţie că Robert era acum prea ocupat pentru a-şi căuta vechii prieteni, iar alţii, cândva prieteni la cataramă cu el – printre care Cecil Beaton şi James Lees-Milne –, îi spuneau pe şleau că relaţia cu Otto îl schimbase, şi nu în bine. Părerea unanimă a prietenilor lui era că Robert fusese vrăjit de Otto şi nu mai voia să ştie de nimeni.

Normal că o asemenea îngrijorare venind din partea vechilor lui prieteni o alarmase deja pe Amber, iar acum Piers îi sugera să meargă la Paris, pentru binele lui Robert, şi să-i amintească de obligaţiile pe care le avea faţă de ea şi de Luc.

Lui Amber nu-i plăcea să manipuleze pe nimeni, mai ales pe Robert, dar, până la urmă, nu a mai trebuit să inventeze nicio minciună pentru a pleca la Paris, deoarece în dimineaţa următoare a primit o scrisoare de la Beth, care o implora să vină acolo.

Vom sta toată iarna în casa părinţilor lui Alistair, din rue de Poitiers, Amber, întrucât Alistair a fost solicitat de ambasadorul Marii Britanii să-l ajute în mai multe probleme, în calitate neoficială. Casa e enormă, şi Alistair având atâta treabă la ambasadă, am mare nevoie de compania scumpei mele prietene.

Lui Beth îi plăcuseră întotdeauna frazele meşteşugite, Amber o ştia, dar invitaţia ei sosea la momentul potrivit, aşa că o acceptă. Luc a fost foarte încântat când a auzit că va locui cu copiii lui Beth, care îi fuseseră mereu ca nişte

veri.

Amber îi scrise şi lui Robert, care stătea la George V, despre planurile ei şi despre cumpărarea clădirii din Walton Street, dar amânase trimiterea scrisorii până în dimineaţa în care au luat trenul spre port, ca să se îmbarce pentru Paris.

*

— N-o să crezi ce mulţi americani sunt aici, la Paris, Amber, şi toţi se plâng de sumele mari de bani pierdute când s-a prăbuşit bursa de pe Wall Street, dar îşi ţin casa deschisă şi dau cele mai extravagante petreceri din oraş.

Amber îşi ascunse amuzamentul la auzul amestecului de invidie şi dezaprobare din vocea lui Beth.

Se aflau în elegantul salon de la etajul întâi al casei din rue de Poitiers, decorat în stil Ludovic al XIV-lea, cu lambriuri pictate şi aurite. Amber sosise de peste o oră şi, după ce îl instalase pe Luc împreună cu copiii lui Beth, o asculta acum pe prietena ei, care o punea la curent cu ultimele bârfe din societatea pariziană.

— Asta-mi aminteşte că diseară suntem invitaţi la dineul de la ambasadă, mâine la un bal mascat şi, pe urmă, dă Daisy Fellowes o petrecere. Vai, era să uit. Nici nu ghiceşti. Ţi-l aminteşti pe Jean-Phillipe, pictorul care locuia în casa de oaspeţi de la vila unde am stat cu mama înainte să ne căsătorim?

Amber se strădui să pară cât mai normală şi mai indiferentă când înclină din cap, dar nu scoase o vorbă, de teamă să n-o dea de gol tremurul din voce.

— Ei bine, tablourile lui înnebunesc acum *le tout Paris,* iar Alistair îmi spune mereu că îl vede la diferite cluburi pentru gentlemani. Apropo, l-am văzut weekendul trecut şi pe Robert, cu fermecătorul lui *protégé.* Erau cu ambasadorul Germaniei. Ce zici, mergi la Jocurile Olimpice de anul viitor, din Germania? Alistair spune că ar trebui să ne ducem, dar nu-i place că le organizează nemţii, cu toată

propaganda asta antisemită a lor.

— Recunosc că nu m-am gândit încă la Olimpiadă, îi spuse Amber lui Beth, bucuroasă că nu mai vorbise de Jean-Philippe. Gândul că el era în Paris îi făcea inima să-i bată cu putere. Nu pentru că ar fi vrut să-l revadă; de fapt, acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Detesta să i se amintească de trecut şi de calvarul prin care trecuse din cauza acestui bărbat. În afară de aceasta, avea acum griji mult mai mari decât nebunesca poveste de iubire din sudul Franţei. Nu va putea să se liniştească până nu-l va vedea pe Robert şi va afla ce-i cu el. Soţul şi copilul erau acum mult mai importanţi pentru ea decât Jean-Philippe.

*

— Ei bine, Amber, regret să ţi-o spun, dar adevărul este că aş fi preferat să nu vii la Paris.

Amber îşi privi soţul cu spaimă. Stăteau în barul hotelului George V şi beau nişte cocteiluri; sau, mai degrabă, Robert era acela care bea cocteiluri, unul după altul, în timp ce ea şi-l amesteca pe al ei, simţindu-se prea nervoasă ca să-l bea.

Fusese îngrozită când văzuse cât de mult slăbise Robert şi ce rău arăta. Avea pe obraz o vânătaie, pe care îi spusese că o făcuse lovindu-se de o uşă. Dar cel mai mult o şoca purtarea lui faţă de ea, în care se simţea scârba şi duşmănia.

Nu voise să-i spună cât de îngrijoraţi erau vechii săi prieteni, dar acum, când vedea ce mult îl enerva faptul că venise la Paris, Amber decise că nu are încotro.

— De ce vorbeşti aşa? ripostă ea, calmă. La urma urmei, nu există niciun motiv să nu fiu aici, nu? Măcar pentru că lui Luc îi e dor de tine. N-ai fost niciodată plecat atâta timp. Se aplecă spre el şi îi spuse pe un ton blând: Prietenii îşi fac griji pentru tine, Robert. Piers a venit la Londra special ca să-mi spună ce îngrijorat e în privinţa ta.

Robert îşi mai comandă un cocteil. Când luă paharul

Amber observă că îi tremură mâna.

— Piers! Sigur că-şi face griji, cum să nu? Este gelos. Nu suportă să mă vadă fericit cu Otto.

— Dar nu pari fericit.

— Ei bine, să ştii că sunt. În culmea fericirii. Îl iubesc pe Otto mai mult decât am crezut că pot iubi pe cineva. El e totul pentru mine, Amber. Absolut totul. N-am simţit niciodată aşa ceva. Iubirea pentru el înseamnă atât agonie, cât şi extaz. Ochii lui Robert se umplură de lacrimi. Bietul băiat! Simte povara iubirii mele pentru el, şi, uneori, abia o poate suporta. El nu spune nimic, dar îmi dau seama. Se revoltă împotriva mea şi e dur cu mine. Nu se poate înfrâna. E atât de tânăr, Amber. Tot ce-mi doresc e să fiu cu el, dar el are nevoie şi de compania altora. Îl înţeleg şi sunt de acord, dar trebuie să-l aştept până se întoarce la mine, Amber, înţelege-mă.

Neliniştea lui Amber creştea cu fiecare cuvânt rostit de Robert. Totuşi, nu era îngrijorată pentru ea, nici măcar pentru căsnicia ei, ci pentru Robert. O durea sufletul gândindu-se la felul în care se umilea din iubire pentru un tânăr despre care ea bănuia nu numai că nu-i împărtăşeşte pasiunea, dar şi că nici măcar nu-i răspunde la sentimente.

— Eşti încă soţul meu, Robert, îi aminti ea cu blândeţe. Şi tatăl lui Luc.

— Vreau să pleci acasă, Amber. Nu te vreau nici pe tine, nici pe Luc aici.

— Nu putem pleca încă. În primul rând, lumea ar vorbi dacă am face-o, iar în al doilea rând, chiar nu vreau s-o supăr pe Beth. Şi-a făcut planuri să mă ducă la tot felul de evenimente.

— Foarte bine, stai, dacă trebuie, dar să ştii că o faci împotriva dorinţei mele, Amber. Se pare că ţi-ai făcut un obicei din a nu ţine seama de dorinţele mele.

Lui Amber i se ori inima în loc.

— Dacă te referi la clădirea din Walton Street, Robert, eu…

— Da, chiar la asta mă refer. Ai vrut să mă duci de

nas, sperând să-mi forţezi mâna.

— Nu, Robert. Recunosc că am cumpărat-o fără să mă sfătuiesc cu tine, dar n-am avut încotro. Erai aici, la Paris. Amber se uită la el. O judecase greşit şi o durea. Cu iubitul tău.

— Ai ştiut întotdeauna cum sunt, îi aminti el.

— Şi tu ai ştiut întotdeauna ce mult înseamnă pentru mine afacerea familiei mele. Când m-ai cerut de nevastă, mi-ai spus că voi avea viitorul pe care mi-l doresc, iar acum mi-l refuzi.

— Un viitor de negustorească? Chiar crezi că Luc va dori să ştie lumea cu ce se ocupă mama lui?

„Dar tu ai vrea să afle că tatăl lui are un iubit?” era ea tentată să-i riposteze, dar se abţinu. Nu din laşitate – era gata să facă orice ca să câştige lupta, – dar nu apelând la insulte. S-ar fi înjosit amândoi.

— Eşti nedrept cu mine, îi spuse, în schimb, lui Robert. Îmi dau seama că te gândeşti la poziţia ta în societate… şi la tot ce datorezi bunului tău nume. Ca soţie a ta, sunt şi eu conştientă de îndatoririle mele.

Ce greu îi era să vorbească aşa şi să-şi calce peste mândrie de dragul a ceva ce dispreţuia în sinea ei. Titlurile nobiliare şi patronajul nu însemnau şi n-aveau să însemne niciodată nimic pentru ea; avea alte valori şi voia altceva de la viaţă. Nu putea şi nu voia să fie sclava acestora, dar trebuia să fie atentă – de dragul lui Luc. Dacă avea să lupte cu Robert, el se putea răzbuna oricând, lepădându-se de ea – şi de Luc.

O, ce mult îl dorea înapoi în viaţa lor pe Robert cel de dinainte. Nu mai era omul drăguţ şi generos care fusese. Dragostea e un invadator crud, care îi jefuieşte pe cei cotropiţi, o ştia prea bine. Îi schimba, uneori schilodindu-i sau desfigurându-i.

— Sunt şi persoane de… condiţie bună, care au făcut ceea ce vreau eu să realizez – Syrie Maugham, de exemplu. Aş avea şi eu o ocupaţie, Robert, îi spuse ea, cu disperare în glas. Tu ai propriile tale… treburi, iar eu mă simt atât de

singură.

Ceva – tristeţe sau poate ruşine – îi umbrea ochii când se uită la ea, dar când vorbi, vocea îi era aspră, şi cuvintele, necruţătoare.

— Ai să faci exact ce îţi doreşti, indiferent de ce spun eu, şi cred că n-are niciun rost să mai continuăm această discuţie.

Era un fel de consimţământ, însă dat fără generozitate sau iubire.

— Robert, te rog, nu mai fi aşa! Vreau să fim iar prieteni ca înainte, încercă Amber să-l împace, dar vedea pe chipul lui că nu va reuşi să-l emoţioneze cu nimic. Oftă în sinea ei şi schimbă subiectul, spunându-i: Lui Luc i-a fost dor de tine cât ai stat la Paris. Dacă poţi, te rog, vino să-l vezi la Beth.

— Nu ştiu dacă o să am timp.

De când erau căsătoriţi, era prima dată când îi arăta atâta ostilitate, ceea ce o îngrozea. Se simţea rănită şi foarte singură, dar şi îngrijorată în privinţa lui Robert, îşi spuse, în drum spre rue de Poitiers. Oare o va părăsi?

*

Treburile nu-i mergeau deloc bine, se gândi Greg cu amărăciune. Fusese alungat de la club, Lucy nu mai voia să audă de el, iar Lionel se ţinea după el peste tot, bucurându-se de necazul lui, când cu o seară înainte jucase şi pierduse o sumă la care nici nu voia să se gândească. Se uită la fata care era în pat cu el. Slabă, cu părul încâlcit şi ochi inexpresivi, se scărpina pe braţ.

Greg habar n-avea cum ajunsese aici, în bordelul acesta, evident unul dintre cele mai mizere din Hong Kong. Nu-şi mai amintea nimic din ce se întâmplase după ce pariase toţi banii pentru trimestrul viitor şi îi pierduse. Putoarea care se răspândea din canalul neacoperit pe care îl vedea pe fereastra deschisă ajungea până în camera mică, şi aşa îmbâcsită. Doi copii, ambii băieţi, cărora nu

părea să le pese de mirosul îngrozitor, se jucau în faţa unei uşi deschise de pe partea cealaltă a străzii. Greg mai văzu şi un bărbat – european – roşu la faţă, cu pete de transpiraţie la subsuori pe costumul său colonial, care venea pe stradă, oprindu-se o clipă ca să se uite în urma lui, înainte de a se îndrepta spre uşa deschisă de vizavi. Din casă ieşi o femeie, care făcu un semn spre cei doi băieţi şi îi indică preţul cu degetele. Bărbatul dădu din cap aprobator, şi apoi dispăru în clădire, cu femeia după el, târându-l pe băiatul ales de client.

Greg se uită în altă parte, fără să pară a-l interesa scena. Se obişnuise să vadă tot felul de aspecte ale depravării şi, în afară de aceasta, avea propriile probleme, destul de încurcate, se gândi el, plângându-şi de milă.

Era într-o situaţie a naibii de grea, şi numai din vina lui Lionel.

Fata îşi întinse spre el mâna murdară cu unghiile roase, şi, cu faţa golită de orice expresie, începu să-l mângâie. Greg o împinse, înjurând.

— Să-mi dai banii, se tângui ea. Ai promis.

Întreaga cameră şi tot ce era în ea, inclusiv fata, aveau aşa un miros, că îi venea să vomite. Cum de ajunsese până aici?

— Bine, atunci câştigă-i, îi zise el cu brutalitate, întinzându-se pe spate şi desfăcându-şi brusc fermoarul de la pantaloni.

*

— Otto mi-a luat nişte bomboane grozave, dar tăticu' mi-a zis să nu le mănânc pe toate, că sigur o să mă doară burta.

Era opt seara şi ele două trebuiau să plece la o petrecere dată de văduva unui maharajah indian, la care fusese invitat *le tout Paris,* cum îi spunea Beth înaltei societăţi franceze, dar Luc era aşa de încântat şi de zăpăcit de dimineaţa petrecută cu Robert, că voia să-i povestească

la nesfârşit maică-sii cum fusese.

Amber trecuse de la încântare la uşurare când Robert îi telefonase să-i spună că va veni să-l scoată pe Luc la plimbare, apoi de la groază la nelinişte când sosise Robert, cu Otto după el. Sperase să meargă şi ea cu ei, în ideea că poate reuşea să mai dreagă lucrurile între ei. Privirea infatuată pe care i-o aruncase Otto îi dăduse de înţeles că îi ghicise intenţiile şi că îşi bătea joc de ea, pentru că îi dejucase planurile, iar ea îşi spusese că era o proastă. La urma urmei, Otto nu avea niciun motiv s-o trateze ca pe o rivală sau să simtă că trebuia să-şi întărească poziţia în viaţa lui Robert, în detrimentul ei.

Nu era deloc geloasă pe Otto pentru locul pe care îl ocupa în sufletul lui Robert, dar nici mulţumită să-l audă pe Luc spunându-i entuziast că Otto s-a jucat cu mingea cu el şi i-a luat bomboane. Se necăjise şi mai tare când se întorseseră, iar Otto intrase în casă ducându-l pe Luc în braţe.

— Ce păcat că are coloritul tău, şi nu pielea şi părul mai deschise la culoare ale mamei lui, scumpul meu Robert, remarcase Otto, vorbind tărăgănat. Totuşi, cu arborele tău genealogic, măcar sunt sigur că n-are niciun strop de sânge evreiesc.

Amber se crispă numai amintindu-şi de vorbele jignitoare rostite de Otto. Se supărase că Robert nu-l luase la rost pe acesta, mai ales că pomenise de mai multe ori de Tom Mosley[20], cum îi spuneau lui Oswald prietenii şi susţinătorii, cu a cărui politică Robert nu era deloc de acord. Amber refuza să creadă că Robert ar putea să-şi schimbe convingerile politice, oricât de îndrăgostit ar fi de Otto.

— E timpul să mergi la culcare, scumpule, îi spuse ea lui Luc pe un ton ferm.

---

20 Oswald Mosley, politician englez cu vederi fasciste, fondatorul British Union of Fascists (n.tr.)

Petrecerea lui maharani[21] avea loc pe o insulă de pe lacul din Bois de Boulogne. Toţi musafirii fuseseră rugaţi să se îmbrace în costume din vremea lui Napoleon.

Rochia lui Amber, cu talia ridicată sub bust, specifică stilului imperial, era din mătase verde-pal, bordată cu panglică de dantelă argintie, iar pe mătase erau cusute diamante micuţe în formă de lacrimi. Avea şi în păr aceleaşi panglici din dantelă argintie, iar blana ei de vulpe era căptuşită tot cu material argintiu.

Rochia lui Beth era roz, bordată cu puf de lebădă, şi, în timp ce toaletele lui Beth şi Amber constau în mai multe straturi de mătase fină, unele femei, care adoptaseră moda epocii, îşi umeziseră materialul rochiilor, ca să li se vadă bine liniile trupului.

— Oricât de departe am merge cu îndrăzneala, îi spuse Daisy Fellowes lui Amber, pe când aşteptau să se urce în bărcile care trebuiau să le ducă pe insulă, tot nu-i putem întrece pe bărbaţi. N-am văzut niciodată aşa de multe feluri de uniforme.

Bărbaţii arătau, într-adevăr, grozav de bine în uniformele lor în atâtea culori, recunoscu şi Amber.

Maharani, costumată în chip de împărăteasa Josephine, îl angajase pe Monsieur le Baron, decoratorul francez, să amenajeze pentru petrecere restaurantul de pe insulă, le Pavillion des lies, iar Amber se uită cu multă atenţie la realizarea lui.

Drumul de la debarcader la pavilion fusese acoperit cu un covor de catifea albă, la capetele căruia fuseseră puse lumânări înalte, care să-l lumineze. Restul insulei era luminat de alte făclii şi lampioane, iar restaurantul avea pereţii şi scaunele drapate în catifea albă, împodobită cu ghirlande aurii şi argintii.

Orchestra cânta valsuri.

Printre invitaţi, Amber îi văzu pe prinţul Nicolae al Greciei cu soţia, şi pe marea ducesă Elena a Rusiei. Se

---

21 Cuvânt ce desemnează pe soţia unui maharajah (n.tr.)

întâlnise la Londra cu fiica lor, prinţesa Mariana, şi cu soţul acesteia, prinţul George, duce de Kent.

Lady Diane Cooper, care venise cu prietena ei, Elsa Maxwell, purta o rochie splendidă, din mătase de culoarea ametistului.

— Iat-o pe biata Mimi Pecci-Blunt, îi spuse Beth lui Amber în timp ce îl aşteptau pe Alistair, care se oprise să discute cu ambasadorul britanic. Soţul ei este îndrăgostit până peste cap de valet, pe care l-a luat cu el.

Amber nu spuse nimic. Auzise că acel conte, care era o cunoştinţă a lui Robert, îşi instalase noul iubit în vila sa de lângă Monte Carlo, dar contesa, care era putred de bogată, având propria avere, părea preocupată mai degrabă de acţiuni filantropice, pentru care era binecunoscută, decât de comportamentul soţului ei.

Pe Amber o amuza şi o uimea faptul că Beth se arăta intenţionat naivă în ceea ce priveşte viaţa reală, când îi convenea, şi bârfea cu plăcere anumiţi oameni, tot când îi venea la socoteală.

— Ce păcat că Robert este prins în altă parte şi nu vine aici decât mai târziu, continuă Beth, apoi adăugă apăsat: Păcat că tu şi Robert nu aveţi mai mulţi copii.

Amber îşi reţinu un oftat. Nu era prima dată când Beth se referea la faptul că ea şi Robert nu-l aveau decât pe Luc. Nici nu putea fi vorba să i se destăinuie lui Beth şi să-i spună adevărul, aşa că Amber trebuia să-i potolească prietenei sale curiozitatea cu tot tactul şi fermitatea de care era în stare, fără să-i trezească bănuieli.

— Ar fi minunat să mai avem, încuviinţă ea veselă.

— Aveţi încă destul timp, desigur, îi spuse Beth. Deşi tu şi Robert aveţi o groază de cunoştinţe, ieşiţi mult şi aveţi mereu invitaţi, nu ca mine şi Alistair, care ducem o viaţă plictisitoare.

Amber zâmbi. Mândria din vocea lui Beth voia să spună foarte clar că, oricât se plictiseau, din acest gen de viaţă rezultaseră patru copii, aşa că ar putea să încerce şi Amber să se plictisească puţin.

*

Amber observă mai târziu că Robert venise la petrecere. Era în grupul care se strânsese în jurul ambasadorului Germaniei, din care fireşte că făcea parte şi Otto. Tânărul neamţ arăta trăsnet în uniforma de ofiţer prusac din epoca lui Napoleon, recunoscu Amber, şi era cât se poate de arian, cu părul lui blond şi cu aerul acela de om sănătos şi exagerat de încrezător în propriile forţe. În schimb, Robert, îmbrăcat ca un dandy din timpul Regenţei, arăta sleit de puteri şi părea marginalizat, pe când Otto era în centrul atenţiei celor din grup. Amber se simţea tentată să se ducă la el şi să se asigure că nu îi era rău. Nu-l văzuse niciodată aşa de înnebunit după cineva, cum era acum după Otto, şi se temea că tânărul lui amant îi va aduce multă suferinţă. Otto nu părea să observe că Robert nu-şi putea lua ochii de la el şi că prietenul său era exclus din grup, ci râdea şi glumea cu ceilalţi bărbaţi strânşi în jurul ambasadorului. Totuşi, Amber nu se putea hotărî ce să facă: să respecte bunele maniere sau să nu rişte să iasă bârfe dacă nu se ducea la soţul ei. Apariţia lui Henry îi rezolvă însă problema.

Prin căsătoria cu fiica unui marchiz bogat, Henry nu dobândise un fiu, ci doar un aer de arogantă mulţumire de sine, precum şi convingerea că avea dreptul să-i critice pe alţii.

Amber îl evitase pe cât fusese posibil şi era mulţumită că, din acea noapte când încercase s-o sărute cu forţa, nu se aflase în compania lui decât în câteva ocazii, şi atunci înconjuraţi de mulţi oameni, printre care şi soţia lui.

Aşa cum tot repeta Beth, Henry era un soţ devotat. Dar şi unul care, potrivit spuselor lui Robert, avusese o mulţime de legături extraconjugale. Tot Robert o informase că Henry o avusese şi pe Louise ca amantă, dar pentru scurt timp.

— Ei bine, şi-acum zi-mi ce vânt te-aduce la Paris? Da

ce mai întreb, că-l văd aici şi pe du Breveonet. Vă distraţi bine acum, la fel ca în trecut, nu? Se spune că o femeie nu-l uită niciodată pe primul bărbat din viaţa ei. Cred c-au mai fost o mulţime după el, nu-i aşa, Amber, mai ales cu un soţ ca Robert? adăugă el, înclinând din cap spre grupul din jurul ambasadorului german. Nu vreau să spun că n-ai fost discretă. Bună chestie şi discreţia asta la o femeie ca tine.

Amber încercă să plece de lângă el, profund dezgustată de vorbele lui, dar el o apucă de braţ.

— Nu te-am jignit, nu? o luă el peste picior. N-am vrut. Întotdeauna te-am admirat, Amber, după cum bine ştii. Nu eşti numai frumoasă, ci şi deşteaptă. Cine ar fi crezut că o fetişcană oarecare dintr-un orăşel industrial are să ajungă ducesă?

Amber simţise atât indignare, cât şi teamă în clipa în care o atinsese Henry. Stătea lângă perete şi nu avea destul loc să se întoarcă şi să scape de el. De fiecare parte a lor erau oameni care stăteau de vorbă, destul de aproape de ei ca să audă ce îşi spun dacă unul din ei ridica tonul, deşi până acum Henry vorbise încet, dar ameninţător.

— Ai băut prea mult, Henry, îi spuse Amber pe un ton ferm. Unde e soţia ta? Cred c-ar fi bine să te duci la ea până nu te faci de ruşine, nu?

— Nu văd de ce-ar trebui să mă simt jenat. Nu este nimic nelalocul lui ca un tip să-i propună unei femei ca tine să se distreze un pic cu ea. Câţi au mai fost după du Breveonet? o întrebă el rânjind, dar, cum ea nu-i răspunse, continuă: Cred că te-au învăţat multe chestii interesante. Luna viitoare, am să vin pentru câteva zile la Londra – ce-ar fi să-ţi fac o vizită şi să mai vorbim despre vremurile trecute?

— Robert e acolo, Henry. De ce nu te duci la el să-i spui acelaşi lucru? îi sugeră Amber pe un ton glacial.

Lui Henry i se şterse zâmbetul de pe faţă.

— N-are rost să te dai mare în faţa mea, Amber. Te cunosc de mult. Ştiu ce-ţi poate pielea, întări el cu subînţeles. Oare Robert ştie ce-a fost între tine şi du

Breveonet?

Amber nu-i răspunse. Beth îi văzuse şi venea spre ei, aşa că Amber putea, în sfârşit, să scape de el.

— Dacă nu, poate trebuie să-i spună cineva? Mare gagicar, du Breveonet ăsta! Ştiai că şi-o trăgea şi cu târfa aia de nevastă a brutarului în aceeaşi perioadă când făcea sex şi cu tine? Poate chiar cu amândouă deodată, nu? insinuă el pe un ton obscen, în timp ce Amber încerca să nu arate cât de trădată se simţea.

— Henry, iată-te în sfârşit! exclamă Beth, luându-şi fratele de braţ.

Henry îi dădu imediat drumul lui Amber şi se îndepărtă de ea.

— Pamela te caută peste tot. Nu se simte prea bine şi vrea să meargă acasă. Biata Pamela, aşteaptă iar un copil, Amber.

— I-am spus lui Amber că nu pot s-o las singură mult timp pe Pamela, dar ţinea morţiş să dansez cu ea, minţi cu neruşinare Henry.

Până să apuce Beth să zică ceva, Amber îi spuse lui Henry, cu răceală în glas:

— Sper să fie băiat de data asta, Henry. E foarte important să ai un moştenitor, nu?

Privirea pe care i-o aruncă el era ucigătoare, dar lui Amber nu-i păsa. Îi bubuia inima în piept de teamă şi de uşurare. Doar atât? Dar celălalt sentiment pe care îl încerca? Acela pe care îl simţise când Henry pomenise de Jean-Philippe?

Care sentiment? Nu simţise nimic. De ce să simtă?

Henry putuse să mintă, desigur, dar ea ştia că nu era aşa.

*

Greg se afla într-o mare încurcătură, care îl speria. Totul începuse când Chung Hai încetase să mai zâmbească atunci când îl vedea pierzând la joc şi devenise foarte

scârbos. Normal că încercase să apeleze la Lionel pentru a-l ajuta să trateze cu chinezul, dar acesta ajunsese să fie greu de găsit, poate pentru că îşi petrecea mai tot timpul ducându-se cu Lucy la toate evenimentele de la Peak Club, la care el nu mai avea acces, îşi spuse Greg cu invidie.

Îi înşirase bunicii o poveste despre cum i se furaseră bani din contul bancar şi o rugase să-i trimită alţii, dar mai dura până să-i primească, iar Chung Hai nu era dispus să aştepte.

Au fost din partea lui întâi cereri insistente, apoi ameninţări, aproape accidente, iar săptămâna trecută găsise în pat un pui cu gâtul abia tăiat, din care curgea sânge pe aşternutul curat pe care tocmai i-l pusese spălătoreasă lui Jardine.

Chung Hai îşi manifestase nemulţumirea cât se poate de clar.

Un emisar, flancat de doi tipi înarmaţi cu cuţite, fusese trimis să-l aducă pe Greg la sediul lui Chung Hai, o cameră mizerabilă dintr-o clădire dărăpănată de la mahala, imposibil de găsit dacă nu ştiai unde este, şi de unde era, desigur, imposibil să scapi fără permisiunea chinezului.

Greg transpira din abundenţă doar gândindu-se în ce situaţie fusese.

Chung Hai avea să-i facă o propunere. Teoretic, Greg lucra la firma lui Henry Jardine, deşi, în fapt, treceau zile, dacă nu săptămâni, fără să dea pe la birourile unde se făceau actele pentru transferul mărfurilor din Shanghai şi alte porturi din Orient pe vase care să le ducă în Europa şi America. Bineînţeles că nu pusese piciorul pe niciun vapor, aşa cum făcea Henry Jardine în mod regulat pentru a verifica aleatoriu calitatea mărfurilor. Era normal să mai fure muncitorii câte ceva şi nu se făcea mare caz din asta, îi spusese Henry Jardine când începuse Greg să lucreze la el şi încă mai credea că tânărul vrea să înveţe cum se derula afacerea lui şi cum era transportată mătasea până la Denby Mill. Acea „taxă” se afla sub controlul Triadelor, care supravegheau strângerea acesteia cu aceeaşi atenţie cu

care îşi verificau transportatorii încărcătura. Un om care fura de la Triade îşi pierdea o mână cu braţ cu tot, asta dacă avea noroc – şi viaţa, dacă nu avea.

Greg stătea, leoarcă de transpiraţie, pe singurul scaun din cămăruţa pe care o închiriase iniţial pentru amanta sa chinezoaică. Venise aici pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte. Nu îndrăznea să mai dea ochii cu familia Jardine, cel puţin nu acum, până nu era sigur că scăpa nepedepsit pentru ceea ce făcuse.

Chung Hai îl obligase să facă asta, iar Lionel era de vină pentru toate celelalte probleme ale lui. La urma urmei, Lionel fusese cel care îi făcuse cunoştinţă cu Chung Hai şi cel care i-o furase pe Lucy. De îndată ce scăpa din beleaua asta, Greg era hotărât să-i plătească pentru trădare; se jurase pe viaţa lui.

Imediat ce *scăpa.* Transpira şi mai tare. Camera avea tavanul jos şi o singură fereastră mică, pe care, dacă o deschideai, intrau mirosurile otrăvite de pe străduţă, care poluau încăperea, aşa cum poluau deşeurile din canalizare apa de ploaie care curgea în şuvoaie pe uliţă ori de câte ori ploua. Când Chia Yung era acolo, punea în funcţiune ventilatorul, dar plecase cu tot cu plodul ei, după ce el ameninţase că-l izbeşte de perete ca să se oprească din plâns.

De ce îi era aşa de frică? Doar făcuse tot ce-i spusese Chung Hai, nu? Furase cecurile din carnetul de cecuri al companiei lui Henry Jardine şi îi falsificase acestuia semnătura – îi fusese destul de uşor. Folosise chiar stiloul lui Henry, pe care îl „împrumutase”, când era plecat cu soţia. Apoi îi dăduse cecurile lui Chung Hai, postdatate, aşa cum ceruse – încasase cecurile la bănci din Hong Kong şi Shanghai. Greg îşi dăduse seama că Chung Hai îi spusese să scoată mai multe sume mici, în loc de una mare, ca să nu trezească suspiciunile funcţionarilor de la bancă, iar aceştia să-l sune pe Henry Jardine pentru verificare.

Totuşi, o sumă totală de aproape 100.000 de lire în dolari de Hong Kong nu era un fleac. Iar când Henry îşi va

da seama de lipsa acesteia, nu va avea niciun motiv să-l bănuiască pe el, încercă Greg să se liniştească.

Iar el îşi plătise astfel toate datoriile la joc.

Capitolul 28

— Uite, mămico! Amber îşi reţinu un zâmbet cald când îl văzu pe Luc uitându-se în direcţia unei biciclete strălucitoare.

Erau la Harrods, iar magazinul era plin de toate jucăriile imaginabile şi inimaginabile, pregătite pentru Moş Crăciun, doar să le pună în sac şi să le ducă la copiii „cuminţi" în Ajun.

Amber sperase să vină şi Robert cu ea – ştia că se simţea tentat –, dar apoi apăruse Otto, în felul lui enervant de a veni exact atunci când Amber credea că ea şi Luc puteau petrece în linişte câtva timp cu Robert, aşa că plecase doar cu băieţelul.

Luc fusese deja „să-l vadă pe Moş Crăciun", iar Amber se întreba cât de mult „credea" în existenţa lui, tocmai când fiul ei o anunţase că „îi spusese lui Moş Crăciun" că „şi-ar dori foarte mult un căţel doar al lui".

Căţeluşul îl aştepta la Osterby. Amber îl văzuse deja – în scurta vizită pe care reuşise s-o facă acolo, împreună cu Robert, după întoarcerea de la Paris. Se simţiseră bine, mai ales că Robert se înduplecase, în cele din urmă, şi îşi dăduse consimţământul pentru magazinul lui Amber. Oare cât contribuise la această cedare sentimentul de vină pe care îl avea Robert pentru că nu se purta cu ea ca un soţ adevărat? Poate plătea pentru că nu-şi făcea datoria faţă de ea, pe care, de altfel, nici nu era pregătit s-o recunoască; îi luă o jucărie care să-i umple timpul, pentru a nu se mai repeta acel episod ruşinos când îl implorase să-i fie soţ cu adevărat. Încerca să nu se mai gândească la asta acum. Durerea sfâşietoare şi ruşinea pe le simţise când se

umilise în faţa lui lăsaseră urme adânci în sufletul ei, aşa că îi era acum la fel de silă cum ştia că îi fusese întotdeauna lui Robert să reia subiectul căsătoriei lor „albe”. Era mult mai bine să pretindă că „acel” incident nu avusese niciodată loc – pentru amândoi.

Oricare ar fi fost adevăratul motiv pentru care fusese de acord cu planurile ei, pentru Amber tot era un minunat cadou de Crăciun. Detesta conflictele de orice fel, iar atitudinea ostilă a lui Robert faţă de planurile ei îi stricase plăcerea şi îi tăiase entuziasmul, făcând-o să se simtă deprimată. Îşi dorea nespus să-i împărtăşească ideile pe care le avea şi să-i spună ce bucuroasă era că le poate pune în aplicare, dar trebuise să accepte că pe el nu-l prea interesau planurile ei în legătură cu magazinul, abia dacă le tolera, aşa că nu avea nicio dorinţă să le discute cu ea. Asta o întrista, căci părinţii ei îşi împărtăşiseră totul în viaţă. Dar căsnicia ei nu era aşa. N-avea rost să regrete că în viaţa ei lucrurile stăteau altfel. Era mai bine să se gândească la toate lucrurile minunate pe care i le dăruise.

Urma să meargă mai târziu la casa de pe Walton Street, să se vadă cu Cecil şi cu James Lees-Milne, cărora le cerea fără nicio jenă sfatul. Amândoi, fiecare în felul său, puteau s-o ajute să înceapă o afacere de succes, aşa că era bine să tragă foloase de pe urma experienţei lor.

Trebuia să stea de vorbă şi cu Robert şi să-l întrebe dacă i se părea că o bicicletă ar fi cadoul potrivit pentru Luc. Băiatul învăţa deja să călărească un ponei – slavă Domnului, unul destul de liniştit – sub supravegherea strictă a grăjdarului-şef de la Osterby.

Fiul ei le adusese amândurora atâta bucurie. Robert încerca să fie sever cu Luc, dar adevărul era că băiatul îl avea la degetul mic pe „tatăl” lui.

„Îl răsfeţi prea mult, Robert”, protesta adesea Amber, când soţul ei ceda la încă una din rugăminţile lui Luc, dar Robert spunea mereu că băiatul „fusese dăruit de natură cu o fire atât de bună, că ar fi imposibil să şi-o schimbe”.

Amber admise cu tristeţe că era adevărat. De cele

mai multe ori, „hatârurile” pe care i le cerea Luc lui Robert erau pentru alţii. Era un băiat „înzestrat cu atâta compasiune”, încât, atunci când se plimba cu ea, îi atrăgea atenţia asupra suferinţei celor mai puţin norocoşi ca ei, rugând-o să-i dea „câţiva bănuţi sărmanului vânzător de chibrituri” sau „nişte bani bietului băieţaş, pentru o pereche de pantofi”.

Avea aceeaşi dorinţă ca tatăl ei, şi anume de a-i ajuta pe cei mai necăjiţi ca el, iar Amber spera în adâncul sufletului că, atunci când va sosi timpul ca Luc să-şi asume responsabilităţi, va dovedi mai mult interes faţă de politică decât Robert. Erau aşa multe lucruri pe care le putea face un om inteligent şi influent, şi atâtea care trebuiau făcute. Nu trebuia decât să deschizi ziarele şi să citeşti articolele despre necazurile şomerilor, ca să-ţi dai seama. Fără îndoială că bunica ei, dacă ar şti cum gândeşte Amber, ar acuza-o că încerca să facă din fiul ei un socialist, dar tot ce dorea ea era ca Luc să simtă şi pe viitor aceeaşi compasiune ca acum.

Toţi servitorii îl iubeau. Ştia tot despre familiile lor, iar în cazul celor mai bătrâni, despre junghiurile şi durerile lor. Putea să stea liniştit cu bătrâna dădacă a lui Robert şi să-i ţină sculul de lână cu mâinile întinse, pentru ca ea să facă un ghem, dar era, în acelaşi timp, un băieţel vioi, dornic de joacă şi de pozne, dar şi conştient de responsabilităţile pe care le va avea într-o zi.

Lui Amber i se punea un nod în gât când îl vedea păşind demn şi apăsat, ca un bărbat, alături de Robert, de câte ori acesta îl lua cu el pe moşie, mersul băieţelului imitându-l pe cel al „tatălui” său.

Amber era aşa de ocupată cu magazinul, că nu mai putea să ducă aceeaşi viaţă socială ca înainte, iar prietenii ei începuseră să se plângă că devenea o pustnică. Nu-i plăcuse niciodată cu adevărat viaţa în societate – în aceste cercuri, cei mai mulţi erau oameni superficiali şi fără substanţă, deşi existau şi excepţii remarcabile, bărbaţi şi femei ale căror inteligenţă şi cunoştinţe vaste le admira.

Pe Emerald Cunard, de pildă, cu toate că îndrăgea petrecerile şi bârfele, te puteai baza să emită judecăţi de valoare despre ce era sub hainele scumpe şi bijuteriile de preţ. Şi cuplurile Cooper şi Channon îi erau prieteni buni, de compania cărora se bucura întotdeauna. Poate că Chips Channon avea cel mai mult spirit dintre toţi cunoscuţii ei şi o făcea să râdă, iar Duff Cooper îi împărtăşea antipatia faţă de Hitler şi de politica lui. Ambele cupluri erau bine informate şi active pe tărâmul politicii.

Pe Diana Mitford o admirase la început, şi i-ar fi plăcut să-i fie prietenă, dar asta fusese înainte ca legătura ei cu Oswald Mosley să devină publică. Amber se încruntă. Politica de extremă dreaptă a lui Oswald Mosley, iar acum şi a Dianei, era tot ce detesta mai mult. Vederile lor erau apropiate de cele ale lui Hitler şi de propaganda sa antisemită, aşa că, pentru ea, reprezentau tot ce putea fi mai rău. Dar ştia că mulţi oameni din Anglia le împărtăşeau, lucru care o îngrozea.

La dineuri se discuta aprins despre Jocurile Olimpice de la München. Unii spuneau, mânioşi, că nemţii nu ar fi trebuit niciodată să fie lăsaţi să le organizeze şi că ar fi o greşeală de etică să meargă la această Olimpiadă, pe când alţii afirmau cu fermitate că politica nu avea ce căuta în sport şi că de aceea erau hotărâţi să se ducă în Germania. Mai era şi un al treilea grup, care lăuda sincer superioritatea germanilor şi nu scăpa nicio ocazie să spună că Hitler era un mare conducător.

Altă dată, putea vorbi cu Robert despre îngrijorarea ei în privinţa lui Hitler, a lui Mosley şi a susţinătorilor lor, dar acum Otto exercita o asemenea influenţă asupra lui, încât şovăia s-o mai facă. Oare pentru că se temea că Robert nu mai avea aceleaşi vederi ca ea? Ştia ce mult înseamnă Otto pentru el, dar oare îşi schimbase Robert convingerile politice de dragul tânărului său iubit?

Capitolul 29

Ianuarie 1936

— Domnul Fulshawe e jos şi vrea să vă vadă, înălţimea Voastră. Un zâmbet îi luminã faţa lui Amber.

— Pofteşte-l, te rog, Chivers, îi spuse ea majordomului, şi anunţ-o pe bucătăreasă că m-am răzgândit şi că vom lua totuşi ceaiul. Sunt sigură că domnului Fulshawe i-e foame şi i-ar face plăcere să guste din sandvişurile ei cu anşoa şi din prăjitura cu prune. Bună, Jay, îşi salută Amber prietenul cu multă căldură. Ce surpriză minunată! Vii rar la Londra, mai ales pe aşa o vreme. Ninge şi e ceaţă. Beth şi Alistair au fost la Windsor în weekend, la vânătoare, după care prinţul de Wales i-a invitat să ia prânzul la Fort Belvedere, şi le-a luat o oră şi un sfert să se întoarcă la Londra cu maşina, în loc de 45 de minute cât ar fi făcut în mod normal.

Jay o privi pe Amber atât de trist, că i se şterse zâmbetul de pe faţă şi se încruntă de îngrijorare, dar înainte să poată spune ceva, servitoarele intră cu ceaiul de după-amiază.

— Vrei un ceai, nu? îl întrebă Amber, făcând semn fetelor să lase căruciorul acolo. Mulţumesc, Chivers. O să torn eu.

Îndată ce rămaseră din nou singuri, Amber îi spuse încet:

— S-a întâmplat ceva rău. Îţi citesc pe chip.

— Da. Jay părea dărâmat.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Amber îşi dădea seama că lui Jay îi era greu să vorbească. A păţit ceva Lydia sau fetele? Sau bunica mea?

Amber nu mai avea veşti de la bunica ei de aproape o săptămână. Blanche îi scria în fiecare săptămână, la fel ca

atunci când fusese la pension, iar ea bineînţeles că îi răspundea, dar era ceva neobişnuit ca Jay să vină la Londra, şi se temea să nu se fi întâmplat ceva rău.

— Lydia e la fel de bine cum va fi întotdeauna, iar fetele n-au nimic.

De fapt, Lydia era departe de a se simţi bine, şi, în timpul Crăciunului, avusese loc un incident care îl afectase profund atât fizic, cât şi emoţional, când Lydia îl atacase fără niciun motiv, aruncându-se asupra şi lovindu-l cu mâinile şi cu picioarele. Din fericire, erau singuri atunci. Jay nu ar fi vrut pentru nimic în lume ca fetiţele să asiste la izbucnirea violentă a mamei lor, ştiind cât le-ar fi speriat. Ea nu vrusese să-i spună ce o deranjase, în schimb, ţipase la el, zicându-i că-l ura, că o ţinea prizonieră şi că va scăpa ea cumva. În cele din urmă, se prăbuşise pe pat într-un plâns isteric, aşa că trebuise să cheme doctorul, luându-l de la masa de Crăciun ca să-i dea Lydiei un calmant.

— E vorba despre Greg, Amber. Ştiu cât ţii la el şi îmi pare rău că trebuie să-ţi aduc veşti atât de proaste.

— Ce-a păţit Greg? A avut un accident?

Teama pentru vărul ei îi răpi lui Amber calmul obişnuit. Puse jos ceainicul. Tremura prea tare ca să-l mai poată ţine în mână, cuprinsă de o puternică nelinişte în privinţa lui Greg.

— Nu, nu-i nimic de genul ăsta, o linişti imediat Jay. Bunica ta a primit o scrisoare de la Henry Jardine cu două zile în urmă. Se pare că Greg a dispărut şi că sunt nişte nereguli, să spunem, în finanţele firmei… Lipseşte din cont o mare sumă de bani.

— Oare vrei să spui că Greg a furat bani de la Henry Jardine?

Amber era îngrozită. Greg avea şi defecte, începuse să-şi dea seama, dar să fie un hoţ ordinar? Nu putea să creadă aşa ceva.

— Ştiu cât de mult te întristează, îi spuse Jay, dar nu se ştie exact ce s-a întâmplat, şi nici nu se va afla, până nu e găsit Greg.

— Dar Henry Jardine nu l-ar acuza pe Greg, dacă n-ar fi sigur.

— Nu, aprobă Jay. Totuşi, în scrisoare spunea că Greg a avut multe probleme în ultimul timp.

Jay încerca să fie amabil, Amber îl cunoştea. Dar mai ştia şi că, indiferent ce greutăţi ar fi avut, Jay nu ar fi furat niciodată. Jay era însă un om puternic, pe când Greg, nu. Greg era slab. Amber îl cunoştea. O ştiuse întotdeauna în adâncul sufletului ei.

— Henry Jardine crede că Greg avea multe datorii la joc, pe care nu le putea plăti. Chinezii sunt mari jucători, iar Triadele, care patronează casele de jocuri, dau dovadă de cruzime faţă de cei care nu le achită datoriile. Henry Jardine bănuieşte că Greg a fost ameninţat, şi de aceea a luat banii.

— E îngrozitor. Bietul Greg! Ştiu că nu e bine ce a făcut, dar dacă s-a temut pentru viaţa lui…

— Da, ai dreptate.

S-au uitat unul altul. Amber şi-a pus jos ceaşca de ceai şi s-a ridicat, ducându-se la fereastră. Ultimele fuioare din ceaţa de dimineaţă mai rămăseseră încă printre crengile copacilor goi din piaţă.

— Şi dacă l-au găsit chinezii?

Când se întoarse, Amber văzu că Jay se ridicase de pe scaun şi venea înspre ea.

— O, Jay!

El îi luă mâna şi i-o strânse încet într-a lui.

Ea îi simţi căldura urcându-i-se prin braţ, până la umăr, de parcă i-ar fi luat foc sângele. Degetele îi erau atât de masculine, pielea aşa de diferită de a ei – mai aspră, de bărbat. I se puse un nod în gât şi inima începu să-i bată mult prea tare. Trecuse aşa mult timp de când trupul ei nu mai simţise atingerea unui bărbat, de când nu mai ştia cum e să fii în braţele cuiva.

Dorinţa se năpusti asupra ei ca un râu cu apele umflate, care rupsese zăgazurile, iar acum se revărsa, spumegând şi bubuind în toate acele zone care fuseseră

până acum ferite de inundaţie. Frenezia acesteia, care trebuia să-i fie pe deplin străină, îi era totuşi atât de cunoscută, de parcă trăise cu ea timp îndelungat. Dacă ceea ce simţea era adevărat, chiar şi atunci când nu o ştiuse, acum voia să se apere. Fusese încredinţată că era în siguranţă.

Jay!

Ce-ar fi dacă i-ar lua acum mâna şi ar duce-o unde voia? Era prietenul ei; i-ar înţelege dorinţa şi motivul acesteia. Nu ar fi nevoie de explicaţii sau de scuze.

Jay era bărbat în plină putere – doar spunând în gând aceste cuvinte, inima i-o lua razna şi simţea în adâncul fiinţei sale acea durere surdă, care fusese din nou stârnită de prezenţa lui lângă ea. Nu ar fi nevoie de cochetării sau de vorbe dulci, nu ar trebui să piardă timp cu preludiul, trupul ei înfierbântat nu le dorea. Nu avea de ce să-i fie teamă, nu exista decât certitudinea că, fiind vorba despre Jay, el se va strădui să-i dăruiască plăcere şi s-o facă să se simtă ocrotită.

Tentaţia îi anihila voinţa, purtând-o ca un şuvoi, trăgând-o în îmbrăţişarea ei şi ţinând-o acolo, în timp ce o necăjea, mângâind-o şi, în acelaşi timp, cotropind-o. Alimentându-i dorinţa.

Jay putea s-o scape de ea, să i-o satisfacă şi să umple golul din fiinţa ei. Nu trebuia să ştie nimeni.

Jay îi ţinea încă mâna într-a lui. Probabil că trecuseră doar câteva secunde, dar pentru ea fusese destul ca să cutreiere cu mintea într-un loc care îi era interzis şi care aşa trebuia să rămână. Gândurile o purtau acolo unde nu avea voie să ajungă. Trecuse atâta timp de când nu-i mai oferise cineva un astfel de sprijin, plin de dorinţă de a o consola, de nespusă duioşie şi afecţiune, cum îi dădea Jay acum. Şi niciodată nu avusese parte de acesta. Robert fusese singurul care i-l oferise… iar el era soţul ei, îşi aminti Amber brusc, trăgându-şi repede mâna şi făcând un pas înapoi.

— Să sperăm, spre binele lui Greg, că nu i-au dat de

urmă, îi răspunse Jay. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: Bunica ta este foarte necăjită, deşi se preface că nu e.

— Îi va fi foarte greu să îndure o asemenea dezonoare, răspunse Amber.

— E adevărat, dar îl iubeşte pe Greg, o ştii prea bine, şi i-a fost dor de el. Şi pe tine te iubeşte, Amber. Ştiu ce mult s-a bucurat de vizita pe care ţi-a făcut-o de Crăciun.

Crăciunul fusese minunat, îşi aminti Amber. Blanche îi adora pe Robert şi pe Luc, iar pentru iubirea pe care i-o arăta lui Luc, Amber putea să-i ierte multe bunicii ei. Între ea şi nepotul ei era o legătură puternică, pe care Amber, cu instinctul unei mame, o simţea ca fiind benefică pentru Luc. Chiar dacă Blanche strâmbase din nas dispreţuitoare când aflase de obiceiul existent în familia lui Robert de a organiza un bal de Crăciun pentru arendaşi şi servitori, împreună cu o petrecere pentru copiii fermierilor şi ai personalului din casă, Amber tot bănuia că bunicii ei îi plăceau, de fapt, fastul şi tradiţiile legate de rangul de duce. Ca soacră a lui Robert, Blanche era tratată cu acel gen de respect pe care i-l refuza societatea din Cheshire în calitate de doamnă Pickford, iar ea ştia să se poarte ca o *grande dame,* recunoscu Amber. La balul arendaşilor şi servitorilor, purtase o rochie Chanel strâmtă, din jerseu de mătase gri-argintiu, având pe un şold o camelie brodată cu mărgele – emblema casei Chanel – şi, desigur, îşi pusese perlele. Când apăruse la cină îmbrăcată astfel, Robert îi aruncase o privire, apoi se scuzase şi se întorsese după un sfert de oră – renunţând să-şi mai bea martini-ul –, oferindu-i o bijuterie de familie, o diademă cu perle şi diamante care se potrivea aşa de bine cu rochia ei, că părea făcută pentru ea.

Lui Amber nici nu-i trecuse prin minte să poarte o diademă la un asemenea eveniment – de fapt, nu-i plăcea să poarte deloc o astfel de bijuterie –, dar bunica ei, în loc s-o considere deplasată, o găsise potrivită, iar Amber bănuise că invitaţii ei n-aveau impresia că dorea să-i epateze cu podoabele ei, ci luau eleganţa ei ca pe un

compliment la adresa lor.

Dar Crăciunul nu însemnase doar diademe şi rochii de bal. Urcase într-o după-amiază la etaj şi intrase la „grădiniţă”, aşa cum numeau încă marea încăpere de lângă dormitorul lui Luc, găsindu-şi fiul cu bunica lui, amândoi în genunchi pe podea, jucându-se cu trenuleţul Homby.

Amber admise cu tristeţe că asemenea scene erau de-ajuns pentru a uita ostilitatea faţă de bunica ei.

— Îi adoră pe Robert şi pe Luc, recunoscu ea.

— Cum merge treaba cu magazinul?

Lui Amber îi tresări inima, simţindu-se vinovată. Magazinul! Lucrul de care îi spusese lui Robert că are nevoie ca să-şi umple timpul şi locul care rămăsese liber în inima ei după ce se căsătoriseră. Acesta era lucrul care avea s-o împiedice să cadă în ispită.

— E de-abia la început. S-au terminat toate lucrările de renovare şi mă gândesc deja cum să aranjez vitrinele şi ceea ce sper că va fi biblioteca de referinţă de la parter. Celelalte două niveluri vor fi mai mult locuri de expunere pentru mătăsurile de la Denby Mill, în care se vor face prezentări despre cum pot fi folosite la decorarea încăperilor. Mă gândesc să le propun clienţilor lucruri simple – canapele încăpătoare, cu huse care se pot schimba vara şi iarna, cu perne decorative, draperii, interioare elegante, dar şi confortabile. Mai târziu, aş vrea să angajez un desenator care să schiţeze amenajări de interioare pentru clienţii noştri, şi sper să-l conving pe Cecil să ne facă fotografii pentru reclame şi „cataloage”.

— Se pare că ai făcut deja multă treabă.

— Mă trezesc uneori noaptea gândindu-mă la costul total şi făcându-mi griji dacă n-o să creadă lumea că sunt o soţie răsfăţată din înalta societate, care se joacă de-a decoratoarea de interioare.

— Sunt sigur că o să ai succes, o asigură Jay cu fermitate, precizând: Pasiunea ta pentru mătase e în sine o garanţie suficientă, ca să nu mai vorbim despre talentul tău la desen şi bunul-gust pe care le-ai moştenit de la tatăl tău,

şi aş mai adăuga, cu voia ta, simţul afacerilor străbunicului tău, care este în sângele familiei Denby.

— Vrei să spui sângele de negustor, pe care îl urăşte aşa mult bunica, spuse Amber zâmbind ironic. Nu m-am gândit prea mult la el până acum, dar, întrucât s-a râs atât de mult de mine la şcoală din cauza originii mele „negustoreşti”, ar fi o idee bună să profit de pe urma acestei „tare”.

— Tu însăţi şi iubirea ta pentru mătase, darul tău deosebit de a împărtăşi cu alţii această pasiune, precum şi entuziasmul, vor fi principalele tale atuuri în această afacere, Amber, insistă Jay. Tu şi nimeni altcineva sau altceva. Vei asista la funeraliile regelui, nu-i aşa? o întrebă, schimbând subiectul.

— Da. Ca duce, e de datoria lui Robert să fie prezent, iar eu trebuie să-l însoţesc. Sigur că nu o să-i creez neplăceri, folosindu-mă de această tristă ocazie ca să fac reclamă magazinului sau să-l promovez, ca un negustor ambulant, deşi cred că există unii care speră să fac asta. Se strâmbă puţin. Chiar dacă m-am măritat cu un duce, tot mai sunt oameni care nu mă acceptă, şi nici nu mă vor accepta, pentru că nu sunt „una de-a lor”.

— Sunt nişte proşti, îi spuse Jay, cu blândeţe.

— Robert îi detestă pe snobii ăştia. Sper doar să se întoarcă la timp pentru funeralii. E la Paris, dar mi-a telefonat să-mi spună că se întoarce de îndată. Amber îşi feri privirea de a lui Jay, căci îi ardea faţa de ruşine pentru sentimentele încercate mai înainte. Dacă era aici, cu siguranţă că te-aş fi invitat să rămâi peste noapte, dar…

Jay scutură din cap.

— Stai liniştită, e-n regulă. Stau la clubul bunicului meu – şi *al meu* acum, pentru că m-a propus ca membru.

— Se simte bine?

— Foarte bine. Mă întreb uneori dacă nu cumva încăpăţânarea lui de a nu-i vinde bunicii tale pământurile nu e cea care îl menţine în formă. Bănuiesc că e hotărât să trăiască mai mult ca ea.

Amber se înfioră.

— Ce groaznic trebuie să fie să trăieşti cu ura asta atâţia ani!

— Bunica ta a fost întotdeauna drăguţă cu mine şi trebuie să recunosc că am văzut multe lucruri la ea pe care nu mă pot abţine să nu le admir. Are nişte resurse inimaginabile de voinţă. Şi tu le ai, Amber. Semeni cu ea mai mult decât îţi închipui.

Amber scutură din cap.

— Să mă anunţi dacă mai afli ceva despre Greg.

— Imediat, o asigură Jay.

*

Mult timp după plecarea lui Jay, Amber se uită pe fereastra de la salon la cenuşiul întunecat al deprimantei seri de ianuarie care începea să se lase. Avea senzaţia că o învăluise o ceaţă rece, formată din nefericire şi disperare, ca aceea care se aşternuse peste oraş şi care îi pătrundea prin piele şi îi cuprindea gândurile.

Moartea regelui întristase pe toată lumea, iar anul nu începea bine, mai ales că circulau atâtea bârfe despre relaţia prinţului de Wales cu Wallis Simpson.

Mai era apoi şi neliniştea crescândă în privinţa situaţiei din Germania. Oricât flirta Emerald Cunard cu diplomatul german Herr von Ribbentrop şi spunea în glumă că este *éprise*[22] de el, tot creştea ostilitatea unora dintre diplomaţii englezi faţă de Adolf Hitler, cu toate că în ţara lui era aclamat ca un fel de salvator al naţiunii, pentru măsurile luate împotriva crizei şi a şomajului. Întors acasă, Robert făcea tot posibilul, la fel ca şi mulţi alţi mari proprietari de pământuri, să găsească slujbe pentru şomeri, aşa că amenajase un alt lac întins pe moşia lui, ca să dea de lucru oamenilor din zonă, care îşi pierduseră locurile de muncă.

22 Îndrăgostită, în limba franceză, în original

Robert, care fusese atât de potrivnic politicii fasciste, nu mai vorbea despre asta de când se îndrăgostise de Otto.

Germania urma să găzduiască Jocurile Olimpice din vară, iar Amber auzise deja spunându-se în unele cercuri că era o greşeală care nu trebuia îngăduită. La toate astea se mai adăugau şi veştile acelea îngrozitoare despre Greg. Unele din lucrurile care se întâmplau în politica din lume, precum şi în viaţa ei personală, erau aşa de neliniştitoare şi de periculoase, încât era imposibil să nu se frământe.

*

Blanche se uita pe geam la întunericul care se lăsa.

Jay trebuia să se fi văzut cu Amber până acum şi să-i fi dat veştile proaste despre Greg. Va fi, cu siguranţă, foarte afectată; aşa era firea lui Amber, să sufere din cauza tuturor necazurilor pe care le aveau cei la care ţinea.

Şi ea era „necăjită”, fără umbră de îndoială. Era „necăjită” pentru că nepotul ei, în care „investise” atâta dragoste şi speranţă, se dovedea a fi o „investiţie” proastă, care nu avea să-i aducă niciun profit, înfăţişarea plăcută a lui Greg îţi dădea iluzia că era un om puternic şi de onoare, însă era doar o iluzie.

Blanche nu se panica uşor, dar şi ea fusese şocată să afle, în timp ce vorbea cu Jay despre necazurile lui Greg, că nepotul ei ştiuse despre copilul pe care îl purtase Caroline în pântec, şi nu spusese nimic. Dar de ce să fie şocată? În acea situaţie, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lui.

Sperase că Greg va fi mai bun, pentru că era nepotul ei. Ce mult se înşelase!

Scrisoarea de la Henry Jardine scosese la iveală un Greg pe care nu voia să-l vadă în faţa ochilor, un tânăr slab, laş, fără mândrie şi respect – nici pentru sine, nici pentru alţii. Un tânăr care i-ar fi frânt inima tatălui său.

Tatăl lui Greg fusese un exemplu strălucit, esenţa a ceea ce este mai bun la un bărbat, atât ca înfăţişare, cât şi

ca suflet.

Era vina lui Barrant că murise. Din cauza atitudinii dispreţuitoare a lui Barrant se înrolase, când ea făcuse tot posibilul să-l scutească de serviciul militar; Barrant se confruntase intenţionat cu el în public, făcându-l laş şi întrebându-l de ce nu se înrolase în brigada de tineri din care făcea parte fiul său.

Îl implorase pe Marcus să nu plece urechea la vorbele lui şi să nu se ducă la război. Era om însurat şi avea un băieţel şi o nevastă însărcinată cu al doilea copil. Avea un defect la piciorul stâng de pe urma unui accident din copilărie, care îl lăsase cu un uşor şchiopătat şi cu neputinţa de a se sprijini prea bine pe acel picior, ceea ce l-ar fi scutit de armată, dar nu, nu suporta ideea că alţii mai tineri ca el îşi riscau viaţa pe front. Era de datoria lui să le fie alături.

Datoria lui! Doamne, Dumnezeule! Datoria lui era faţă de mama sa, care îl născuse în chinuri inimaginabile, faţă de soţia şi fiul său. Nu avea niciun fel de datorie faţă de o mână de tineri necugetaţi, îmboldiţi de patriotismul frenetic al lui Barrant, care, dacă ar fi avut un dram de minte, şi-ar fi ferit fiul de acel măcel, în loc să-i laude bravura şi să-l încurajeze. Femeile aveau nevoie de fii, de fraţi sau de soţi în viaţă, nu de eroi morţi.

Blanche ştia că oamenii din partea locului credeau că îl urăşte pe Barrant pentru că refuzase s-o ia de nevastă, dar adevărul era că acea ură nu era nimic faţă de aceea pe care o simţise pentru el după moartea lui Marcus. Barrant practic îi omorâse fiul, ca şi când i-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

Amber trebuia neapărat să-i mai dăruiască un băiat soţului ei. Un singur fiu nu era niciodată de-ajuns; unicul ei fiu se împotrivise sorţii, iar soarta e foarte crudă cu cei care o înfruntă. Va trebui să-i mai amintească nepoatei ei această chestiune, hotărî Blanche.

Capitolul 30

— Mămică, mămico…

— Sst, scumpule, îi spuse Amber lui Luc, care se străduia să-şi înfrâneze entuziasmul.

Amber îl luase cu ea în acea dimineaţă la Palatul St. James, simţind dorinţa de a asista la proclamarea noului rege.

Înţelegea foarte bine de ce era Luc aşa de entuziasmat la vederea unei ceremonii desfăşurate cu atâta fast. Gărzile regale veneau primele. Luc mai văzuse soldaţi călare, ca orice copil din Londra: bărbaţi în uniforme de gală, călărind pe caii lor impecabil ţesălaţi şi dresaţi. După ei, venea escorta călare, în costumele lor tradiţionale stacojii, aurii şi albe, cu blazonul Coroanei şi cu pălării de Ev Mediu, împodobite cu mătase albă – mătase de Macclesfield, spera Amber, simţindu-se mândră –, care mergeau pe lângă trăsurile Casei Regale.

Aproape că vedea pieptul firav al lui Luc înfoindu-se, de mândrie că e englez. Ea nu avea deloc acest sentiment, recunoscu Amber cu tristeţe, în timp ce trăsurile treceau încet pe lângă ea, într-un ceremonial păstrat din cele mai vechi timpuri.

Dar trăsurile nu erau nimic în comparaţie cu marii nobili din regat, înveşmântaţi în aur şi purpură.

Trompetiştii îşi ridicară instrumentele, vestind într-un singur sunet triumfător urcarea regelui Edward al VIII-lea pe tronul Angliei, iar Amber se întrebă câţi din mulţimea adunată acolo se îndoiau că Edward va face faţă noilor sale îndatoriri. O iubea la nebunie pe Wallis Simpson, dar acum, că era rege, nu-şi mai putea continua relaţia cu ea ca înainte. La urma urmei, Wallis divorţase de soţul ei, şi niciun rege al Angliei nu se putea căsători cu o femeie divorţată.

Iubirea pasională era cauza atâtor probleme, se gândi Amber cu tristeţe. Se bucura că hotărâse să nu-i mai facă loc în viaţa ei. Fără să ştie de ce, îi apăru în minte imaginea lui Jay. Îl vedea atât de clar, fără pălărie, cu părul lui negru răvăşit de vântul puternic din Macclesfield, pe când se ducea la lucru, îmbrăcat simplu, ca un fermier, în viaţa lui Jay nu era loc de fast sau de formalism; rangul şi averea nu însemnau nimic pentru el, şi sigur nu avea să alerge după ele. Gândindu-se la el, propria ei viaţă i se păru şi mai searbădă în comparaţie cu visurile din copilărie. Îl strânse prea tare de mână pe Luc, iar copilul protestă zgomotos.

*

Când se întoarseră în Eaton Square, îl găsiră pe Robert, care sosise cu câteva minute înaintea lor.

Rămas fără grai de atâta fericire, Luc se aruncă în braţele lui, dându-i astfel lui Amber răgazul de care avea atâta nevoie pentru a-şi reveni din şocul avut la vederea soţului ei. Faţa lui Robert era umflată rău, avea o buză ruptă şi un ochi învineţit.

— Ce-ai păţit la faţă? îl întrebă Amber.

— Un accident. Asta-i tot. Arată mai rău decât este cu adevărat, îi spuse el repezit.

Arăta groaznic de slab şi părea bolnav, iar Amber bănuia că îşi ferea privirea de a ei în timp ce îl strângea în braţe pe Luc cu toată puterea. Se gândise să stea la magazin toată după-amiaza, dar, având în vedere întoarcerea lui Robert şi felul în care arăta, hotărî să rămână acasă.

Poate îl convingea să i se destăinuie. Părea teribil de nefericit, deşi făcea eforturi să nu o arate. Era un soţ bun în multe privinţe, cu toate că acea relaţie amicală pe care o avusese cu lordul Robert pe când mergeau împreună la Naţional Gallery, acel Robert a cărui companie o preţuia, o bucura şi o amuza, chiar dacă o mai tachina câteodată, părea să fi dispărut de când intrase Otto în viaţa lui.

*

— Luc e un băiat minunat, îi spuse Robert lui Amber mai târziu, când luau prânzul, apoi adăugă brusc: L-am văzut pe Chips Channon mai devreme. Am trecut pe la Westminster înainte să vin acasă, să aflu dacă a fost expus sicriul. Chips e în culmea fericirii că i s-a născut un băiat. Doamne, ce-l mai invidiez!

În vocea lui Robert era atâta vehemenţă şi amărăciune, încât lui Amber i se făcu teamă pentru Luc, simţind totodată nevoia să-l apere.

— Cred că toţi bărbaţii sunt fericiţi să aibă un fiu, sânge din sângele lor, a fost tot ce a reuşit ea să spună.

— Nu, iar mă înţelegi greşit, ripostă imediat Robert. Nu vreau să am alt fiu în afară de Luc. Problema e cu mine, Amber, care nu sunt aşa cum ar fi trebuit să fiu. N-am cuvinte să-ţi spun cât îmi doresc să nu sufăr din cauza acestei slăbiciuni şi nebunii, să fiu bărbat adevărat, ca să nu îndur… Se ridică şi îi spuse cu o voce gâtuită de emoţie: Când există atâta cruzime într-o relaţie, trebuie să-i pui capăt, dar nu ştiu cum, mi se pare imposibil să renunţ la ea; nu pot suporta să trăiesc cu ameninţarea unui chin înfiorător.

Se aşeză din nou, cu faţa în mâini şi umerii osoşi tremurând de emoţie.

Amber simţi pentru el o milă aproape ca aceea a unei mame. Se duse la el şi îi luă o mână într-a ei.

— Nu eşti în stare să renunţi la el ca să-ţi fie ţie bine, Robert? îl întrebă cu tristeţe.

— Nu, nu pot, îi zise Robert, plângând. Aş vrea să pot, dar nu reuşesc. Am încercat, Amber, din răsputeri.

În privirea pe care i-o aruncă se citeau suferinţa şi deznădejdea.

Amber îl înconjură cu braţele şi îl strânse la pieptul ei cu atâta duioşie şi dorinţă de a-l apăra, de parcă ar fi fost Luc. Ar fi vrut să plângă cu el – pentru el dar ştia că nu

trebuie. Trebuia să fie puternică de dragul lui, dar şi pentru ea şi căsnicia lor.

Chiar dacă Robert îi vorbise aşa deschis despre suferinţa lui, Amber şovăia să pomenească numele lui Otto sau să-i pună prea multe întrebări, ca nu cumva să-l îndepărteze de ea. Era cât se poate de sigură că urmele de violenţă de pe faţa lui erau opera iubitului său. Şi dacă faţa îi era atât de stâlcită, atunci ce-i făcuse oare pe trup, acolo unde nu se vedea?

De parcă i-ar fi citit gândurile, Robert îşi înălţă capul şi îi spuse:

— Nu trebuie să învinuieşti… pe nimeni. Eu am greşit – pentru că l-am sufocat cu dragostea mea. Mă gândisem… sperasem… din anumite vorbe şi priviri… n-am vrut să-l jignesc. Crezusem că îmi împărtăşea… n-am să vorbesc cu tine despre asta.

Amber simţea cât de mult se lupta cu sentimentele care îl copleşeau.

— Dacă… cineva te face atât de nefericit, spuse el pe un ton blând, atunci poate că ar fi mai bine să dispară din viaţa ta.

Robert tremura când se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Nefericit! râse sălbatic. Tu nu poţi înţelege deosebirea dintre nefericire şi sentimentul care mă chinuie. Uneori am senzaţia că sunt cât pe ce să înnebunesc. Şi dacă nu sunt încă nebun, am să fiu în curând, din cauza acestui chin insuportabil, inimaginabil, pe care nu credeam niciodată că o să-l îndur, şi totuşi nu regret niciuna din clipele în care am fost împreună cu el.

— Dar te-a lovit, Robert. Nu pot să cred că a fost un accident, nu se mai putu stăpâni Amber.

— N-a fost vina lui, negă imediat Robert. L-am supărat, l-am înfuriat. Din cauza mea şi-a pierdut cumpătul. Eu l-am obligat, cu egoismul meu şi cu nevoia mea de el.

— Oh, Robert!

Lui Amber i se rupea inima de mila lui.

— Îl iubesc nespus, Amber. O, Doamne, pasiunea asta mă distruge! Nu pot să trăiesc fără el, şi totuşi trebuie s-o fac, de dragul lui. Este atât de tânăr. Prea tânăr ca să-i pun în spate povara iubirii mele. Mă acuză că vreau să-l ţin în lanţuri şi, spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că are dreptate. Cu toate astea, vreau să fiu puternic, ca să-i redau libertatea pe care şi-o doreşte, să-l scap de dragostea mea.

Pe Amber o durea suferinţa autentică din vocea lui Robert. Era clar că Otto se purtase crud şi urât cu el. Îşi simţea inima grea, căci era tristă pentru Robert şi ştia că nu avea cum să-l ajute, niciun fel de cuvinte neputându-i alina suferinţa.

Abia seara, când se aşezase în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă şi o ajuta camerista să se pregătească de culcare, Amber şi-a dat seama că nu-i spusese lui Robert despre Greg, dar acum nu mai avea ce să facă. Sărmanul Robert, n-ar fi fost corect din partea ei să-i mai vorbească despre problemele ei când era într-o situaţie aşa îngrozitoare din cauza lui Otto.

Capitolul 31

— Trebuie să mă întorc în Eaton Square, Richard, îi spuse Amber tânărului decorator pe care i-l recomandase Cecil Beaton pentru slujba de la magazin.

Nu avusese de gând să treacă pe la magazin, dar tentaţia fusese prea mare, căci adevărul era că îi venea greu să nu se ducă pe acolo, acum, că toate gândurile ei începuseră să se contureze. Petrecuse multe ore de muncă intensă la biroul ei, luptându-se cu cifrele şi cu termenele, ca să se asigure că fabrica va fi în stare să onoreze comenzile pe care spera să le obţină. Materia primă fusese comandată şi se aranjase ca boiangii care lucrau la Denby să primească vopselele necesare pentru a onora la timp

comenzile clienţilor. Se produseseră mostrele de metraje cu noi imprimeuri – fiecare în patru culori diferite –, o idee care îi venise lui Amber după ce îi văzuse pe trâmbiţaşi.

Pe lângă faptul că se asigurase să aibă toate materiile prime necesare pentru a produce noile modele aşa cum trebuia şi când trebuia, Amber petrecuse mult timp evaluând totul, până la ultimul ac de care aveau nevoie şi la cantitatea exactă de fir de mătase care le trebuia pentru realizarea materialelor decorative. Nu trecuse cu vederea nici cel mai mic amănunt. Stătuse o zi întreagă cu reprezentantul firmei Coats, să aleagă aţele de culoarea materialelor – la preţul potrivit. Bănuia că reprezentantul, un om experimentat din Yorkshire, fusese destul de surprins de fermitatea cu care negociase preţul – şi de abilitatea ei de a obţine ce voia. Şi ea se mirase ce sentiment de împlinire îi dăduse faptul că reuşise să facă un târg aşa de bun.

Se uită din nou în jur. Pereţii vopsiţi într-un gri-deschis arătau foarte bine. Amber şi-ar fi dorit să stea mai mult. Îi plăcea simplitatea incomparabilă a lemnăriei vopsite. Va fi un fundal perfect pentru mătăsurile strălucitoare. Fără tragere de inimă, se hotărî totuşi să plece. Robert era aşa de slab şi de vulnerabil acum. Bietul Robert. Avea nevoie de un strop din refugiul şi consolarea pe care le găsea ea în magazinul şi mătăsurile ei.

*

— O, Doamne, era să uit, Amber. Ieri m-am întâlnit din întâmplare cu lordul Beaverbrook. Era cu Chips Channon, iar Chips ne-a invitat la dineul pe care îl dă în onoarea regelui.

Oricât căuta Robert să vorbească şi să pară vesel, lumina slabă de iarnă ce pătrundea prin ferestre îl dădea de gol. Ce slab şi palid era încă, deşi trecuse mai bine de o lună de când se întorsese din Franţa.

— Ce mai face Max? se interesă Amber, îngrijorată de

sănătatea lordului Beaverbrook. Când l-am văzut ultima dată, se plângea că frigul din timpul iernii îi agravează astmul.

— Ei bine, îl ştii pe Max. Îi place să facă pe bolnavul. Apropo, mi-a zis să-ţi transmit că îi plac foarte mult eşantioanele pe care i le-ai trimis.

— Vrea să-şi amenajeze propria sală de proiecţii, tapetată în catifea argintie, îi spuse Amber lui Robert.

Acum i se deschiseseră de-a binelea ochii în privinţa cheltuielilor enorme, adesea exagerate, pe care erau dispuşi să le facă oamenii foarte bogaţi pentru a-şi satisface capriciile. O dată, o curtezană îi ceruse să-i decoreze budoarul în aceeaşi nuanţă de albastru ca a ochilor viitorilor ei clienţi, iar altă dată, o fostă actriţă de varieteu, care făcuse o partidă foarte bună, o solicitase să-i reamenajeze complet apartamentul personal din conacul strămoşesc al soţului ei, în aşa fel încât să includă un pat cu baldachin şi o canapea – pentru pechinezul ei mult iubit.

Amber începea să se obişnuiască să primească asemenea comenzi fără să clipească.

Avuseseră o viaţă socială agitată de când Robert se întorsese de la Paris. Amber avea bănuiala că soţul ei voia să-şi umple timpul ca să nu cedeze tentaţiei de a căuta să se împace cu Otto. Robert petrecea mult timp cu Luc, fiind din nou la fel de apropiaţi ca înainte. Compania lui Luc părea să fie singurul lucru în stare să-i alunge suferinţa care i se citea în ochi.

Nu mai avea nicio veste despre Greg sau despre locul în care se afla. Amber refuza să pronunţe chiar şi în gând cuvântul „soartă”, cu toate că Robert o prevenise că, în cazul în care Greg avea datorii mari la Triadele chinezeşti din pricina patimii lui pentru joc, era aproape exclus să scape cu viaţă din Hong Kong. Asta o îngrozise. Nici nu suporta să se gândească la ce ar fi putut să îndure Greg, nu putea decât să se roage pentru el să scape nevătămat şi să se întoarcă cu bine acasă.

Capitolul 32

Dineul dat de Henry şi de Honor Channon în cinstea regelui a fost unul surprinzător de neprotocolar, spre uşurarea lui Amber.

La cină, ea şi Robert au fost aşezaţi lângă familia Duff Cooper. Duff şi Chips erau politicieni pe care Robert îi ştia de câţiva ani. Robert îi spusese lui Amber că, deşi erau prieteni, era de acord cu Chips că, de când Duff fusese numit ministru al forţelor armate, convingerile lui politice se radicalizaseră. Nu era o chestie prea inteligentă, dată fiind puterea pe care o avea acum Adolf Hitler.

Ducele şi ducesa de Kent au ajuns la puţin timp după Amber şi Robert, iar soţii Channon le prezentau invitaţii, inclusiv pe Amber şi pe Robert.

Amber o ştia pe prinţesa Marina de la Paris, şi a râs când prinţesa, care purta, la fel ca ea, cercei enormi cu perle după ultima modă, s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit conspirativ:

— A trebuit să-ţi dai găuri şi în lobi?

— Da, recunoscu Amber.

În ziarele de scandal scria că până şi tinerele domnişoare din lumea bună se supuneau acestei proceduri, de frică să nu le cadă cerceii mari cu perle dacă erau prinşi doar în clipsuri. O duruse foarte tare, şi doar după şase săptămâni a putut să-şi pună nişte cercei mai de Doamne-ajută. Uneori, lobii îi mai sângerau şi o jenau.

Regele ajunse la câteva minute după ducele şi ducesa de Kent, zâmbind călduros şi sărutând-o pe prinţesa Marina, care tocmai îşi termina de făcut reverenţa, când au fost anunţaţi să vină la cină.

Când se deschiseră uşile salonului, cei care, spre deosebire de Amber, nu văzuseră încă splendidul salon recent decorat al familiei Channon, reacţionară păstrând o

tăcere respectuoasă, aşa cum ştia Amber că ar fi considerat Chips de cuviinţă.

Noul salon era original şi măreţ, numai „britanic” nu, după cum spusese Robert cu prefăcătorie prima dată când îl văzuse.

Soţii Channon îşi decoraseră salonul în acelaşi stil rococo precum cabana de vânătoare de la Amalienburg, de pe domeniul Palatului Nymphenburg din München, cu aceleaşi oglinzi şi cu pereţi zugrăviţi în nuanţe pale de albastru. Lui Amber îi plăcea, deşi i se părea un stil cam prea încărcat.

Pe când se duceau cu toţii spre salon să ia cina, Honor Channon trecu în grabă pe lângă Amber, spunându-i că Emerald Cunard, care trebuia să stea lângă rege, nu ajunsese încă.

— Sărmana Honor, îi spuse cu înţelegere Diana Cooper lui Amber. Aceste dineuri regale, chipurile neprotocolare, sunt foarte obositoare.

Bineînţeles că toată lumea era îmbrăcată în haine elegante de doliu, dat fiind că era prezent Edward; bărbaţii purtau jiletci negre şi cravate albe, iar femeile, rochii închise la culoare. Edward purta şi el o jiletcă neagră, iar frumoasele diamante pătrate de la butoni reflectau lumina la fiecare gest pe care îl făcea.

Wallis Simpson purta o rochie neagră simplă, dar bijuteriile nu erau deloc aşa.

— Regele o acoperă cu bijuterii pe Wallis, îi spuse Diana Cooper lui Amber. Să ştii că el le concepe special pentru ea. Ce bine că e Philip Sassoon aici! exclamă ea, schimbând subiectul. Ai făcut cunoştinţă cu el, Amber? E fermecător.

— Nu, dar o ştiu pe sora lui, marchiza de Cholmondeley.

— E încântătoare, nu-i aşa? făcu Diana entuziasmată. Este gazda lui Philip ori de câte ori dă o petrecere la Lympne. Fiind evreu, Philip este împotriva lui Hitler, şi mi se pare normal. Duff spune că evreii sunt trataţi îngrozitor de

către nemţi. Cred că guvernul va trebui să facă ceva cât de curând în privinţa lui Oswald Mosley şi a Cămăşilor Negre.

Amber încuviinţă. Era de acord cu Diana în această privinţă.

Cina a fost delicioasă, deşi Amber a observat că Robert nu prea mânca.

Când servitorii au adus friptura de vită, Amber îl întrebă pe Duff dacă era posibil să se ajungă la un război cu Germania.

— Să sperăm că nu, îi răspunse el, dar ar fi o prostie să nu luăm în calcul această posibilitate. Germania face mult tămbălău încercând să-şi justifice acţiunile din prezent, întrucât îşi vrea înapoi coloniile pierdute, dar, chiar dacă le-ar primi, nu cred că s-ar opri aici.

Pe Amber o trecu un fior rece pe şira spinării.

— Mi se pare îngrozitor să ne gândim la alt război.

— Într-adevăr, o aprobă Duff cu tristeţe.

Multe vieţi tinere fuseseră curmate în acel război crâncen din 1914. Amber ştia că acele pierderi le aduseră multă nefericire. Bunicii ei şi bunicului lui Jay le muriseră copiii. Din păcate, mai toţi pierduseră pe câte cineva. Date fiind pierderile enorme suferite în acel război, nimeni nu voia să conceapă că va mai fi unul, dar uneori trebuia să faci faţă şi unei situaţii inimaginabile.

Cina se terminase. Doamnele se ridicaseră în picioare, făcând reverenţe în faţa regelui, înainte să-i lase pe domni să-şi bea vinul de Porto.

Sus, în salon, Amber asculta ce discutau ceilalţi. Cum Diana Cooper, Honor Channon şi prinţesa Marina aveau toate copii mici, se simţi atrasă în conversaţie şi fu luată prin surprindere când prinţesa Marina îi spuse că auzise lucruri minunate despre superbul mobilier tapiţat cu mătase al lui Amber şi că ar vrea să-i ceară sfatul.

Amber îi zâmbi şi se arătă dispusă să o ajute, dar îşi dădu seama că trebuia să aibă mare grijă. Pe de o parte, ar fi în avantajul fabricii ei de mătase să o aibă de clientă pe prinţesa Marina, dar, pe de altă parte, prinţesa s-ar putea

aştepta să-i fie dăruite noile materiale, în schimbul protecţiei sale, iar Amber nu era sigură că dorea aşa ceva. Ar fi vrut să discute această problemă cu Jay, dar el era în Macclesfield, iar ea aici.

*

Înainte ca seara să ia sfârşit, Amber şi Robert primiseră mai multe invitaţii în zilele de vineri până luni – perioadă pe care aristocraţia o numea weekend – printre care şi una de la Philip Sassoon, care insistase ca ei doi să-l viziteze la Lympne. Şi Emerald Cunard îi invitase la una din celebrele ei serate.

Era aproape trei dimineaţa când majordomul le-a deschis uşa casei lor din Eaton Square.

— Excelenţa Voastră a primit un telefon mai devreme, îi informă el. De la domnul Fulshawe. A spus că ar vrea să-l sunaţi înapoi cât de repede posibil.

Amber se uită cu teamă la Robert. Jay putea s-o sune dintr-un singur motiv.

— Crezi c-a mai aflat ceva despre Greg? îl întrebă ea.

— Posibil, dar e prea târziu să-l suni acum.

*

După o noapte agitată, în care nu a putut să doarmă mai mult de câteva minute, iar imaginaţia i-o luase razna, închipuindu-şi că lui Greg i s-ar fi putut întâmpla o sumedenie de nenorociri, a aşteptat cât a putut de mult, dar acum nu mai avea răbdare. Dat fiind că Jay era de la ţară, se trezea devreme, îşi tot spunea ea, ţinând strâns receptorul în mână, în timp ce aştepta ca el să răspundă la telefon.

Când i-a auzit vocea, era atât de încordată, încât abia după câteva secunde a reuşit să spună cu o voce răguşită:

— Bună, Jay, Amber la telefon. Sper că nu te sun prea devreme.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Ţi-aş fi telefonat de ieri, dar ne-am întors noaptea târziu.

— Da, majordomul tău mi-a spus că aţi luat cina cu regele.

Amber reuşi să râdă forţat.

— Cred că Chivers e mult mai impresionat decât noi că suntem acceptaţi în înalta societate.

— Te-am sunat ca să te întreb dacă poţi veni la Macclesfield.

Amber apucă strâns receptorul.

— Jay, ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ţi dau amănunte acum. E vorba despre Greg. Ar fi mult mai bine dacă ai veni aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Greg? A păţit ceva? A...?

— E în viaţă, Amber. Iartă-mă, dar nu pot să-ţi spun mai multe. Crezi că poţi veni acasă?

Acasă. Locul ei era acum lângă Robert şi Luc, dar faptul că Jay pronunţase acel cuvânt o emoţiona.

Amber se gândi repede. Aveau multe obligaţii sociale şi plănuiseră să-şi petreacă mare parte din vară la Osterby, şi să nu mai plece în străinătate. Amber bănuia că Robert nu voia să se ducă la Paris din cauza amintirilor. Deşi mai pusese din kilogramele pe care le pierduse şi părea să fie la fel ca înainte, uneori nu se mai prefăcea, şi atunci Amber vedea cât de mult suferea.

— Să văd ce zice şi Robert, spuse Jay.

— Da, bineînţeles, dar te rog să vii, Amber.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, îi promise ea.

De fapt, nimeni şi nimic nu avea cum să o împiedice să plece.

*

— Sigur că trebuie să te duci la Macclesfield, a insistat Robert când îi spusese ce a discutat cu Jay. Am impresia că

bunica ta are nevoie de tine acolo.

— Nu cred că bunica să aibă vreodată nevoie de mine, dar dacă ar avea cumva, tot nu ar recunoaşte acest lucru, protestă Amber, adăugând: Mă gândeam să mergem cu toţii acolo.

Robert scutură din cap.

— Nu. Iartă-mă, Amber, dar nu ţi-aş fi de mare ajutor.

— O, Robert... O să-l iau pe Luc cu mine, îi spuse ea, dar el se împotrivi.

— Nu e nevoie. Mai bine îl duc la Osterby, cum am stabilit înainte, şi ne distrăm ca între bărbaţi. Deja poate să mă bată la crichet. Va fi un jucător de primă mână.

— Drăguţ şi grijuliu ca-ntotdeauna! îi spuse Amber, recunoscătoare.

— Datorită ţie sunt atât de drăguţ şi grijuliu. Fără tine şi Luc nu aş fi putut să trec peste aceste luni de coşmar. Tu şi el mi-aţi dat un motiv să răzbesc. Durerea de a nu fi iubit...

Vocea i se frânse, iar Amber îi văzu disperarea sumbră din privire.

— Robert, tu *eşti* iubit de toţi prietenii tăi şi de familie.

— Dar nu de cine îmi voi dori mereu să mă iubească.

Amber se uită îngrijorată spre soţul ei. Sperase că Robert nu-l mai iubea pe Otto, dar era evident că se înşelase din nou.

— Ţi-am zis că von Ribbentrop ne-a invitat la Jocurile Olimpice, împreună cu familia Channon? o întrebă Robert, schimbând dinadins subiectul.

Ambasadorul Germaniei şi soţia lui fuseseră şi ei invitaţi la cina oferită de familia Channon, deşi Amber nu vorbise cu ei.

— Mulţi oameni spun că nu ar trebui să ne ducem acolo, îi reaminti Amber lui Robert.

— Regele ar vrea să meargă, o lămuri Robert, şi nu văd de ce nu ne-am duce şi noi. Ar fi o ocazie minunată.

— Şi Germania va avea din nou prilejul să-şi etaleze în faţa lumii întregi forţa militară sporită, preciză Amber cu

răceală.

— Da, ai dreptate, dar dacă aşa stau lucrurile, nu ar fi mai înţelept să acceptăm realitatea şi să le estimăm puterea cu ochii noştri decât să ne prefacem că nu există? Amber, Hitler are prieteni chiar şi în ţara noastră.

— Cred că o ştim cu toţii.

Pe Amber o neliniştea faptul că Robert, care fusese total împotriva lui Hitler, nu mai părea atât de tranşant, mai ales că, acum, ea era din ce în ce mai îngrijorată că înarmarea şi atitudinea războinică a Germaniei vor duce la un alt război.

Deşi a fost dezamăgit când a aflat că Amber se va duce la Denham fără el, Luc s-a înveselit când mama lui i-a spus că va merge totuşi la Osterby cu tatăl lui.

— Şi am să-l văd şi pe Bruno! îi spuse el fericit lui Amber.

Îşi dorise nespus de mult să ia căţeluşul la Londra după Crăciun, dar Robert rămăsese ferm pe poziţii, spunându-i că lui Bruno îi va fi mult mai bine la Osterby.

— Am să-ţi scriu, mămico, ca să-ţi spun ce trucuri noi a mai învăţat, o anunţă Luc, cu un aer grav.

Amber îl îmbrăţişă, rămânând o clipă cu bărbia în părul lui brunet. Era aşa de drăgălaş. Nu-i venea să creadă că avea un copil atât de dulce. Când se uita la el, nu-l vedea decât pe Luc şi personalitatea lui distinctă. La început se îngrijorase când văzuse caricaturile acelea amuzante pe care le făcuse băieţelul în joacă – copilăreşti şi naive, dar care aveau ceva ce o făcuse să se gândească cu vinovăţie la Jean-Philippe –, iar apoi încercase să-şi alunge acele gânduri, spunându-şi că, dacă Luc avea talent la desen, atunci îl moştenise de la ea, la fel cum şi ea moştenise de la tatăl ei.

Ori de câte ori se gândea la Caroline Fitton Legh şi la Louise, care devenise o femeie mulţumită să fie amanta oricărui bărbat cu un portofel suficient de plin, o durea inima. Nu avusese ghinionul să ajungă ca ele datorită faptului că Robert avea nevoie de o soţie care să-l

înţeleagă. Oricât de nefericită era, bucuria pe care i-o aducea Luc nu se putea compara cu nimic. Pe când se urca în maşină ca să meargă la gară să prindă trenul, ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să mai arunce o privire spre casă şi să se uite la fereastra unde stătea Luc şi-i făcea cu mâna.

*

— Dar, Jay, vreau să stai aici cu mine.

— Lydia, ştii bine că nu pot.

— Dacă m-ai iubi, ai putea, dar preferi să fii la Denham decât aici, cu mine.

Erau în dormitor. Lydia nu-l prea părăsea decât ca să mai iasă cu Cassandra. Jay şi-ar fi dorit ca ea să-şi petreacă mai mult timp la parter. Nu suporta să-şi vadă fiicele îngrijorate, mergând pe vârfuri, „pentru că infirmiera a spus că mami nu se simte bine”. Dar ce putea să facă? Doctorul îi spusese că Lydia trebuie să fie cât mai liniştită ca să se vindece.

— Nu mă mai iubeşti, nu-i aşa? Ridica deja tonul. Dacă m-ai iubi, ai sta aici cu mine.

— Lydia, trebuie să plec. Asta-i meseria mea. O ştii foarte bine.

— Eşti un de Vries. Cum poţi să te umileşti lucrând pentru Blanche Pickford? Se enerva, aproape scuipând cuvintele în timp ce se învârtea prin cameră. Cassandra e de părere că ar trebui să fii mai mândru.

Lui Jay i se opri inima în loc. Putea Cassandra să pretindă că o ajută pe Lydia, iar Lydia putea să susţină că verişoara lui era singura şi cea mai bună prietenă a ei, dar, din câte ştia Jay, dispoziţia Lydiei era mereu proastă ori de câte ori se întorcea de la o plimbare cu ea.

— Trebuie să plec, repetă el. Trimit infirmiera să-ţi aducă micul dejun.

— Nu vreau.

Refuzul a fost aproape un urlet.

În mod normal, ar fi stat şi ar fi încercat din răsputeri s-o calmeze, dar astăzi nu era în stare. Îi promisese lui Blanche că va ajunge la gară să o ia cu maşina pe Amber şi deja se simţea vinovat pentru că nu-i spusese lui Amber ce i se întâmplase lui Greg, ştiind cât de îngrijorată era, dar Blanche insistase, lămurindu-l că, dacă îi zicea la telefon, vor afla toţi cunoscuţii operatoarei din zonă.

Jay se simţi uşurat că sunase telefonul, chiar dacă era doar Cassandra, care o cerea pe Lydia, pentru că astfel reuşi să plece de acolo.

În ciuda optimismului lor şi a tot ceea ce făcuse doctorul, Lydia se simţea din ce în ce mai rău. După Crăciun, lui Jay i se rupsese inima pentru ea, căci avusese o cădere psihică şi îi plânsese în braţe, iar el îşi dăduse seama cât de grav bolnavă era. Iar perioadele în care se comporta normal erau din ce în ce mai rare.

Jay angajase două dădace pentru fetiţe, după ce le găsise într-o zi ghemuite într-un colţ, şi pe Lydia amenințându-le cu bătaia.

Îngrozite, fetele alergaseră la el şi i se aruncaseră în braţe, plângând şi tremurând. Jay făcuse tot ce îi stătuse în puteri ca să le consoleze, dându-şi totuşi seama cu tristeţe că el nu putea să o înlocuiască pe mama pe care ar fi trebuit să o aibă şi simţindu-se vinovat pentru că sufereau atât de mult.

Singurul lucru bun pe care putuse să-l facă fusese să le spună dădacelor să nu o lase pe Lydia singură cu fiicele ei.

Lydia a fost disperată când a aflat; a plâns şi l-a implorat pe Jay să se răzgândească, jurându-i că nu voise să le facă niciun rău fetelor şi că acum Jay era cel fără inimă, dar Jay rămăsese de neclintit. Trebuia să fie aşa, pentru binele fiicelor lui.

*

Trenul plecă din gară, iar Amber rămase singură pe

peronul gol. Jay îi spusese că se vor întâlni după ce coboară din tren, şi nu-i stătea în fire să întârzie. Îi era din ce în ce mai frică. Îi spusese că Greg era în viaţă, dar dacă voia să o menajeze şi nu-i spunea adevărul?

— Amber, îmi cer scuze că am întârziat.

Nu îşi dădură mâna. Părul lui Jay, negru ca pana corbului, strălucea în lumina soarelui, căzându-i în bucle peste guler, de parcă nu avusese nici timpul şi nici vanitatea necesară să se ducă la frizer.

— Începeam să-mi fac griji.

Aerul era umed şi mirosea ca la Macclesfield. Jay îi luă valiza, zâmbindu-i. Părea obosit, observă Amber, şi avea nişte riduri sub ochi pe care nu le mai văzuse până atunci.

O luă de braţ, o conduse la maşină şi o ajută să urce, apoi se instală pe scaunul şoferului şi se asigură că nu-i poate auzi nimeni.

— Să te liniştesc într-o privinţă, îi spuse el pe un ton blând. Greg e teafăr şi nevătămat. De fapt, e la Denham.

— La Denham?

Se simţea uşurată şi, în acelaşi timp, uimită şi curioasă, însă, în cele din urmă, i se strecură în suflet o teamă vagă.

— Din păcate, e o poveste destul de încurcată şi mai sunt multe de spus. De aceea a vrut bunica ta să te întorci acasă, iar eu n-am putut să-ţi spun la telefon decât că Greg e teafăr.

— E mai complicat de-atât? Pe Amber o cuprinsese exasperarea. Dacă Greg e teafăr, ce mai e de spus?

— Fiindcă tot mă întrebi, iar bunica ta m-a rugat să-ţi spun totul, cel mai important lucru este că Greg nu s-a întors singur.

Capitolul 33

— Cum adică „nu s-a întors singur”?

— Se pare că în Hong Kong e aproape o regulă ca europenii necăsătoriţi să-şi ia o amantă chinezoaică.

Jay nu o privea, ci se concentra asupra drumului, dar asta nu însemna că ea nu se putea uita la el. Obrajii i se colorară, semn că ar fi vrut să o scutească de ceva neplăcut. Se simţi cuprinsă de un val neobişnuit de tandreţe. Dată fiind viaţa pe care o ducea cu Robert, dorinţa lui Jay de a o proteja i se părea şi mai încântătoare.

— Vrei să-mi spui că Greg a venit cu o amantă chinezoaică după el?

Amber îşi închipui reacţia bunicii ei, după câte speranţe îşi pusese în Greg. Îl şi vedea membru al Parlamentului, un stâlp al societăţii din Cheshire, căsătorit cu o femeie care l-ar face şi mai respectat în comunitate.

— Nu. Jay făcu o pauză, apoi îi spuse încetişor: Din păcate, a murit pe drum. Din câte ştiu, la întoarcere, Greg a călătorit în condiţii foarte proaste. Nu, nu s-a întors cu amanta, ci cu fiica lui.

Amber deschise gura, iar apoi o închise la loc. Ce putea să spună? Greg era tată?

— Din câte îţi poţi închipui, situaţia e foarte delicată în momentul de faţă, continuă Jay. Greg se simte destul de prost. Bunica ta, deşi se bucură că e în viaţă, e foarte furioasă şi supărată pe el. Mai e şi copilul la mijloc. Amber, e foarte slăbită şi firavă, şi se simte rău, potrivit spuselor doctorului Brookes. Chiar foarte rău, îi spuse el cu subînţeles.

— Cred că Greg e dărâmat, mai ales că a pierdut-o şi pe mama fetei.

Când Jay nu răspunse, Amber se încruntă.

— Jay, cred că ţine la ele, dacă le-a adus cu el.

— Nu mă pot pronunţa în privinţa sentimentelor lui Greg. Trebuie să te previn că e foarte schimbat.

— Cum adică schimbat?

— O să vezi tu. Deşi s-a întors în Macclesfield, e încă stresat şi se uită mereu peste umăr, ca şi cum i-ar fi teamă că e urmărit. Evident că bunica ta e foarte îngrijorată.

— Adică e îngrijorată în legătură cu fetiţa şi cu felul în care vor reacţiona cei din Cheshire, văzând că Greg s-a întors, dar fără soţie şi cu un copil. Amber se uită la el cu răceală.

— O asemenea afirmaţie nu-ţi face cinste, o apostrofă Jay. Greg a băgat-o în sperieţi pe bunica ta.

Evident că avea dreptate.

— Mă faci să mă simt ca… un copil fără minte.

— Te asigur că nu asta este intenţia mea. Amber, te admir foarte mult.

Trecură câteva secunde ca să-i înţeleagă complimentul, iar după aceea îl tachină.

— Cum, pe bunica nu o admiri?

— Nici măcar pe ea.

Jay trebui să încetinească din cauza unui tractor care traversa drumul, în faţa lor. Pe când vorbea, se uita la Amber şi îi zâmbea atât de tandru, încât inima îi bătea cu putere în piept. Se simţea tulburată. Oare soarele începuse să strălucească mai tare?

Pur şi simplu nu se poate, se mustră ea cu asprime. Pur şi simplu nu se poate.

— Spune-mi despre fetiţa lui Greg, îl rugă ea pe Jay, schimb înadins subiectul.

— Păi, ţi-am spus că nu se simte bine. Se pare că mama ei a murit din cauza unei febre care a cuprins-o când era pe mare. Greg nu a spus în ce împrejurări. Nu cred că poate vorbi încă despre asta. Căpitanul vasului cu care au plecat din Hong Kong i-a debarcat în următorul port, când şi-a dat seama că amanta lui Greg şi fetiţa erau la bord, iar Greg nu plătise pentru ele. Amanta lui Greg a murit la scurt timp.

— Ce îngrozitor!

— Da. Fetiţa – acum are doi ani – a suferit de aceeaşi boală ca mama ei. E foarte slăbită, Amber, iar doctorul Brookes nu-i dă prea multe şanse de supravieţuire.

— Vai de ea şi de Greg!

— Într-adevăr.

Tractorul intră pe o poartă, permiţându-i astfel lui Jay să conducă mai departe.

— Cred că Greg e disperat.

— Da, cred că da, o aprobă Jay, dar fără să fie prea convins.

La fel ca Jay, care era cu siguranţă foarte îngrijorat şi supărat în ceea ce priveşte starea de sănătate a Lydiei, Amber întorcea problema pe toate părţile. Dar Jay era un om mult mai puternic decât vărul ei.

— A spus lordul Fitton Legh ceva despre întoarcerea lui Greg? îl întrebă pe Jay pe când intrau cu maşina pe alee. Nu că ar avea ceva de zis, de când s-a însurat cu Cassandra.

— N-a spus încă nimic.

— Ei bine, bunica se va bucura, cu siguranţă, să audă asta.

— Va fi foarte fericită că te întorci acasă, Amber, deşi poate nu va arăta. Să ştii că e foarte mândră de tine.

— E mândră doar pentru că sunt măritată cu Robert şi am un anumit statut. Făcu o pauză, iar apoi îl întrebă: Jay, ce-ţi mai fac fetiţele şi Lydia?

— Fetele sunt bine şi-ţi transmit toată dragostea lor. A fost foarte drăguţ din partea ta să le trimiţi hăinuţele acelea, Amber. Ella e la vârsta când o preocupă cu ce se îmbracă.

— Plăcerea a fost de partea mea. Îl iubesc pe Luc, dar trebuie să recunosc că mi-ar fi plăcut să am şi o fată. Sper să am timp să le văd pe fete cât stau aici – asta dacă nu o deranjează pe Lydia.

— Lydia nu se va supăra. Îşi luă privirea de la ea, iar apoi îi spuse pe un ton forţat: Doctorul Brookes mi-a zis că e puţin probabil să-şi revină vreodată complet.

— Of, Jay! Amber îşi dădea seama cât de mult îl durea acest lucru şi îi era milă de el şi de Lydia.

— Cred că eu sunt de vină pentru ce i s-a întâmplat. Dacă nu se căsătorea cu mine şi nu năştea, poate că ar mai fi fost sănătoasă. Toată lumea *mă* compătimeşte. Dar de

Lydia ar trebui să le fie milă. Mama vitregă a Lydiei mi-a spus de Crăciun, când au venit părinţii ei în vizită, că mama Lydiei a avut o mătuşă care a suferit de ceva asemănător.

— Ce îngrozitor! exclamă Amber. Dar nu trebuie să te simţi vinovat, Jay. Nu aveai de unde să ştii ce se va întâmpla – de fapt, niciunul din voi. Ar fi păţit acelaşi lucru, indiferent cu cine se căsătorea.

Fără să se gândească, Amber îi puse instinctiv mâna pe braţ ca să-l consoleze, dar apoi îi păru rău, când simţi căldura muşchilor şi a pielii prin jacheta subţire de tweed. Jay avea braţe foarte puternice; genul de braţe care ar apăra pe oricine, braţe în care orice femeie s-ar fi simţit bine.

Îşi trase mâna, simţindu-se vinovată.

— Da, o aprobă Jay, ştiind că era adevărat şi că nu putea să-i spună lui Amber al doilea adevăr: acela că se însurase cu Lydia pentru că simţise o obligaţie morală faţă de ea, deşi o iubea pe Amber.

Trase maşina în faţa casei şi se întoarse ca să se uite la Amber. Soarele ce intra prin geamurile deschise încălzea scaunele din piele, iar mirosul acestora şi al săpunului din pielea lui Jay aveau să-i rămână întipărite lui Amber în minte pentru mult timp.

Nu trebuia să mai stea în maşină. Trebuia să intre în casă şi să-l lase pe Jay să plece.

— Cum mai merge cu magazinul? Jay era conştient că nu mai trebuia să rămână cu ea acolo, dar cine avea să ştie de greşeala lui în afară de el însuşi?

— Foarte bine. Eram puţin îngrijorată că nu va merge, dar m-am înşelat. Am muncit din greu, şi îl vom deschide la sfârşitul toamnei. Am dat o grămadă de bani pe o reclamă în *Vogue* – aproape 50 de lire, deşi Cecil mi-a pus o vorbă bună. O să facă pozele pentru reclamă – un instantaneu cu vitrina. L-am convins pe Robert – deşi se cam împotrivea – să-l lase pe Cecil să facă poze cu salonul cel mare de la Osterby pentru campania publicitară de Crăciun.

Părea o fetiţă entuziasmată şi emoţionată, se gândea

Jay, cu obrajii roşii şi cu acea expresie din ochi pe care şi-o amintea atât de bine din copilărie. Doar că nu mai era o fetiţă, ci o femeie – o soţie – şi, pe deasupra, mama unui copil.

Următoarea întrebare pe care i-a venit s-o pună:

— Ţi-e dor de el? l-a şocat pe Jay la fel de mult ca pe Amber.

Deschise gura, iar teama i se citi în priviri.

— De cine să-mi fie dor?

Era prea târziu să mai pretindă că pusese întrebarea la întâmplare.

— Tatăl lui Luc, răspunse el şoptit.

Amber se înroşi, simţindu-se vinovată.

— Nu. Robert este tatăl lui Luc în toate privinţele care contează, nu Jean-Philippe. Jay, eu…

— Îmi pare rău, nu trebuia să te întreb aşa ceva. Nici măcar nu ştiu de ce am făcut-o. Minţea. Era gelos pe bărbatul căruia ea îi dăruise inima.

— E-n regulă. Când Luc era mai mic, eram tot timpul îngrijorată că se va uita cineva la el şi-şi va da seama că nu e fiul lui Robert, dar, pe măsură ce creşte, Luc seamănă cu el. Felul lor de a fi şi de a se exprima… Ţin foarte mult unul la altul.

— Dar tu, Amber?

Nu se putea preface că nu înţelegea ce insinua el.

— Îl am pe Luc şi… în curând voi deschide magazinul. E suficient. Mult mai mult decât merit. Când mă gândesc la sărmana Louise cum trece din patul unui bărbat însurat în altul…

— Nu a obligat-o nimeni, a fost alegerea ei.

— Şi Caroline, continuă hotărâtă Amber. Poţi să spui că au ales acest stil de viaţă, dar au fost şi constrânse într-un fel. Nici nu vreau să mă gândesc cum aş fi fost fără Luc – un copil este un dar de preţ, Jay. Fireşte că şi tu simţi acelaşi lucru pentru fiicele tale, dar societatea este foarte crudă cu femeile care îi încalcă regulile. Şi nu plătim doar noi pentru greşelile noastre – zicala ar trebui să fie:

„Păcatele mamelor se răsfrâng asupra copiilor”, nu „păcatele taţilor”. Nu neg că, odată, tânjeam şi eu după o dragoste asemănătoare ce aceea existentă între părinţii mei, dar acum ştiu că acest lucru e foarte rar. Chiar şi cei care se căsătoresc din dragoste nu sunt tot timpul fericiţi.

Nu putea şi nu trebuia sub nicio formă să-i spună nimic despre nopţile când stătea trează şi-şi dorea să o strângă cineva în braţe, tânjind să-şi simtă trupul trezindu-se la viaţă, să aibă parte de aceleaşi plăceri din care gustase cu Jean-Philippe pentru o perioadă scurtă de timp.

El se aplecă spre ea.

— Amber…

— Mai bine intru în casă.

Oare vocea îi era la fel de emoţionată precum o simţea el? Oare ghicise la ce se gândea?

Se dădu înapoi şi îi spuse pe un ton calm:

— Vin cu tine, poate bunica ta are să-mi dea nişte instrucţiuni.

Era cât pe ce să-i spună ce simţea, dar nu trebuia să o împovăreze cu sentimentele lui acum, când avea destule pe cap, îşi spuse Jay cu amărăciune.

Era imposibil ca zidurile unei case să reflecte atât de bine starea sufletească a celor care locuiau în ea, dar cu toate acestea, Amber simţi atmosfera sumbră din hol în clipa în care păşi înăuntru.

— Bine aţi venit, ducesă!

— Mulţumesc, Wilson. Amber îi zâmbi majordomului bunicii sale înainte să-l întrebe: Bunica e acasă?

— Mi-a zis să vă conduc în bibliotecă atunci când ajungeţi, o informă majordomul pe un ton rigid.

— Wilson, a lăsat cumva doamna Pickford instrucţiuni pentru mine? îl întrebă Jay.

— Nu, domnule. Vă transmite doar că doctorul Brookes vine la patru.

— Prea bine, atunci. Cine are nevoie de mine mă găseşte în birou.

Traversase pe jumătate holul, când se opri şi se

întoarse să-i spună lui Amber:

— Era să uit. L-am văzut ieri pe Maurice, şi era foarte încrezător în profiturile pe care le va avea fabrica de pe urma contractului cu paraşutele din mătase. M-a rugat să-ţi spun că se descurcă bine şi cu batistele din mătase pe care le-au făcut pentru a cinsti memoria răposatului rege şi că intenţionează să fabrice mai multe înainte de încoronarea noului monarh… Ce s-a întâmplat? o întrebă când văzu expresia de pe chipul ei.

— Nimic. Cred că ar trebui să aşteptăm un pic până să mai facem alte batiste. Ar trebui să înştiinţăm şi celelalte fabrici, deşi va trebui să fii discret şi destul de vag.

Amber simţea că Jay o pironea cu privirea.

— Nu crezi că Edward va fi încoronat?

— Nu ştiu, Jay. Ştii că este foarte ataşat de doamna Simpson. Foarte ataşat, accentuă ea cu subînţeles. Robert spune că guvernul nu-l va lăsa niciodată să se însoare cu o femeie divorţată şi să ajungă rege, aşa că va trebui să renunţe la ceva. Prietenii lui apropiaţi spun că nu va renunţa la Wallis.

— Nu am citit nimic despre asta în ziare.

— Ştiu. Cei din presă au fost sfătuiţi să nu scrie despre acest subiect, dar când îi vezi împreună… îl domină, Jay. Bineînţeles că are şi ea susţinători, care cred că e potrivită pentru el şi sunt la fel de vehemenţi ca adversarii ei, care susţin că nu simte nimic pentru el şi că doar îl foloseşte. Nu există cale de mijloc.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu ce să zic. Dacă ar putea să se căsătorească legal cu o femeie divorţată, problema s-ar rezolva, dar Robert spune că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

— Mă voi asigura ca Maurice să nu intre în prea multe detalii, iar pe mine mă vei găsi în birou dacă ai nevoie de mine.

Amber recunoscu, simţindu-se puţin vinovată, că trebuia să se gândească mai mult la situaţia lui Greg decât să se îngrijoreze în privinţa lui Edward şi a lui Wallis, dar nu

putea să nu se frământe, întrucât fabrica şi muncitorii ar putea avea de suferit.

Se opri un pic pe hol, ezitând şi oarecum aşteptându-se să-l vadă pe Greg coborând mai multe trepte deodată, gata să o îmbrăţişeze, la fel ca atunci când erau tineri.

— Bănuiesc că Greg e cu fetiţa lui, nu, Wilson? îl întrebă ea pe majordom.

— Chiar nu ştiu, Excelenţă, îi răspunse el pe un ton neutru. Ştiu doar că a plecat mai devreme cu maşina, pentru că are nişte treabă în Macclesfield.

O, Doamne, se gândi Amber mâhnită, cu siguranţă că Greg îi jignise pe servitori într-un fel pentru că luase maşina bunicii ei.

— Doamna Clements v-a dus bagajele în camera dumneavoastră obişnuită, continuă majordomul, pe când se îndrepta spre scări, mergând rigid şi încet.

Amber îşi dădu seama cu tristeţe că îmbătrânea.

— Nu trebuie să mă anunţi, Wilson, îl opri ea cu blândeţe. Cred că bunica ne-a auzit când am venit şi mă aşteaptă deja.

— Cum doriţi, Excelenţă. Mă duc să-i spun doamnei Clements că sunteţi aici. V-a pregătit tarta Bakewell, care vă place atât de mult dumneavoastră şi conaşului Luc.

— Wilson, transmite-i, te rog, că de-abia aştept să gust din ea.

*

Cu siguranţă lumina era prea slabă, căci bunica ei nu avea cum să fie mai scundă decât ultima oară când o văzuse, se gândi Amber atunci când Blanche se ridică de pe scaun şi veni în întâmpinarea ei, ţinând-o la distanţă pe când îşi întindea obrazul pentru a primi sărutul ei respectuos.

Chiar dacă se împuţinase la trup, nu-şi pierduse deloc eleganţa obişnuită. Arăta ca o regină, cu pielea aproape neridată, se gândi Amber, însă părea destul de palidă.

Diamantele de la inelul de logodnă al lui Blanche sclipeau atunci când soarele după-amiezii îşi arunca razele asupra lor. Bunica avusese mereu grijă de mâinile ei, care aveau degete lungi şi subţiri şi o piele albă, fără pată.

Amber era conştientă că arăta, probabil, obosită şi puţin neîngrijită după un drum aşa de lung. A trebuit să reziste tentaţiei de a-şi duce mâna la cap pentru se asigura că nu-i scăpaseră câteva fire de păr din coc.

Venise cu trenul la Macclesfield, purtând o rochie pe care o comandase de la Paris, şi nu a fost surprinsă când bunica ei îi aruncă doar o privire şi îi spuse:

— E de la Lanvin. Foarte practică, fără îndoială, dar cam anostă. E foarte greu să porţi negru vara, când soarele străluceşte atât de tare.

— Am fost la atâtea evenimente unde era prezent şi regele, încât m-am obişnuit să mă îmbrac în negru, o lămuri Amber. Pe deasupra, a trebuit să iau în calcul şi mizeria din tren.

— Poate că unele femei sunt nevoite să facă asta, Amber, dar o femeie de rangul tău trebuie să fie atentă ca îmbrăcămintea ei să reflecte statutul social al soţului ei. Ce mai face scumpul de Robert?

— Foarte bine, bunico. Şi el, şi Luc îţi trimit toată dragostea lor. Amber zâmbi uşor când se gândi la fiul ei. Jay mi-a spus despre fetiţa lui Greg în drum spre casă. Săraca de ea!

— Mereu ai fost prea sentimentală, Amber. Adevărul este că mai bine murea împreună cu nenorocita aia de maică-sa!

— Cum poţi să spui ceva atât de îngrozitor?

Blanche se uită la ea cu dispreţ.

— Atunci, nu te-ar deranja ca Luc să se însoare cu o fată ca ea? Amber, pune-ţi capul la contribuţie! Fata nu e nici albă, nici negresă, aşa că n-are ce căuta aici.

— La fel cum nici Caroline Fitton Legh nu a avut ce căuta pe această lume cu bebeluşul ei? Era prea târziu să-şi mai ceară scuze pentru ceea ce spusese, dar, într-un fel,

Amber nici nu dorea să facă aşa ceva. Simţea că trebuie să o apere pe Caroline, întrucât soarta ei era mult mai bună decât a acelei nefericite.

Blanche evită să se uite în ochii acuzatori ai lui Amber, care nu ar crede-o dacă i-ar spune adevărul, zicându-i aşadar că nu ştia nimic despre copilul pe care îl purta Caroline Fitton Legh în pântec, însă, dacă ar fi ştiut, i-ar fi împrumutat respectiva sumă de bani lordului Fitton Legh, cu condiţia să-şi recunoască paternitatea. Dar Amber nu avea cum să înţeleagă sau să accepte că acesta era adevărul.

— Aş prefera să nu discut despre ceva atât de neplăcut, dar, din moment ce ai deschis subiectul – tonul lui Blanche era acum glacial –, şi cum Cassandra este căsătorită cu soţul lui Caroline, cred că a avut motivele ei să răspândească zvonul că acel copil pe care îl purta Caroline în pântec era al lui Greg. Greg habar n-avea de niciun copil. Amber, nu uita că nenorocita de Caroline Fitton Legh a fost cea care l-a sedus pe Greg, şi nu invers. Fiind căsătorită, ştia că riscă foarte mult. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu i-ar fi spus Cassandrei că pruncul pe care-l purta în pântec nu era al lui Fitton Legh.

Amber simţea furia şi dispreţul din vocea bunicii sale.

— Dacă l-a iubit pe Greg, probabil că a vrut să-i spună.

Blanche trase adânc aer în piept.

— Nu l-a iubit pe Greg, şi nici el pe ea. Caroline era o tânără femeie răsfăţată şi mult prea sensibilă, care şi-a căutat-o cu lumânarea.

— Nu numai ea a avut de suferit, remarcă Amber cu tristeţe, gândindu-se la copilul nenăscut.

— Ce-a fost a fost, Amber. Cât despre corcitura asta pe care Greg a adus-o cu el – i-am spus deja ce părere am. Când şi-a dat seama că femeia şi copila s-au ascuns pe vapor, ar fi trebuit să-l roage pe căpitan să acosteze în cel mai apropiat port şi să le dea jos, nu să aştepte să fie găsite şi debarcate. Greg ar fi trebuit să le plătească

drumul de întoarcere la Hong Kong, acolo unde le este locul. În felul acesta, s-ar fi achitat de orice obligaţie faţă de ele, iar căpitanul nu l-ar fi dat şi pe el jos împreună cu ele.

— Sărmanul Greg, murmură Amber.

— Amber, Greg n-are nevoie să-l tot compătimeşti. Îşi plânge suficient de milă, spuse Blanche cu asprime. M-a dezamăgit foarte tare. Nu e ca tatăl lui.

Amber nu prea o auzea pe bunica vorbind despre fiul care-i murise demult, şi i se făcu puţin milă de ea. Fiind şi ea mamă acum, îşi dădea seama ce însemnase pentru Blanche o asemenea pierdere.

— Păcat că Jay l-a chemat pe doctorul Brookes înainte să pot evalua situaţia cum trebuie, continuă Blanche. Brookes e un prost, cu nişte precepte morale atât de înalte, încât ar fi inutil să-i sugerez să o lase pe fetiţă în grija Atotputernicului, în loc să se chinuie să o salveze.

— Cum poţi să spui ceva atât de îngrozitor? protestă Amber, căreia nu-i mai era milă de bunica ei, dată fiind cruzimea acesteia.

— Dimpotrivă, am spus ceva foarte logic, o corectă Blanche. Dacă fetiţa supravieţuieşte, cum crezi că va fi viaţa ei când va creşte? Amber, arată la fel ca mama ei şi are aceeaşi culoare.

— E fiica lui Greg şi nepoata ta, insistă Amber.

— Este copilul din flori al prostului de Greg şi al amantei sale chinezoaice.

Blanche părea să-şi fi pierdut culoarea din obraji şi îşi duse mâna la piept.

— Ce s-a întâmplat, bunico? o întrebă Amber speriată. Nu te simţi bine?

— N-am nimic. Mă simt bine tot timpul. Ştii că nu-mi plac femeile care se tot plâng de sănătate, o informă cu asprime Blanche.

Poate că o convinsese pe nepoata ei că nu avea nimic, dar Blanche se simţea slăbită şi în stare de şoc. Nu se gândise niciodată că era bătrână, însă, de la întoarcerea lui Greg şi a problemelor care se iviseră, devenise din ce în

ce mai conştientă că va muri. Nu avea să spună nimănui aşa ceva. Durerea care o săgetase se domolise din fericire, dar supărarea pe care întoarcerea lui Greg i-o provocase nu avea să treacă prea uşor. Blanche era conştientă de acest lucru, mai ales dacă Amber continua să fie la fel de sentimentală în privinţa copilului lui Greg.

După ce îi puse o sumedenie de întrebări despre Robert, Luc, Osterby şi magazin, bunica ei o lăsă, în cele din urmă, în pace, dându-i voie să se ducă glonţ în camera unde era fetiţa lui Greg, fiind nerăbdătoare s-o vadă.

Dădaca scutură din cap şi ţâţâi dezaprobator când Amber îi spuse ce avea de gând, de parcă încă mai era o copilă, dar infirmiera pe care o găsise Jay ca să aibă grijă de fetiţă era, din fericire, tânără, zâmbea încântător şi se purta frumos.

— Cum o cheamă pe micuţă, Betsy? o întrebă Amber pe fată.

— Conaşul Greg mi-a spus că ar chema-o Lin Hua, Excelenţă. Înseamnă, în chineză, „Frumoasa floare de jad”, dar doamna Pickford nu vrea să folosim acest nume păgân, aşa că domnul Greg ne-a cerut să-i spunem Rose.

Fetiţa era atât de mică, încât lui Amber i se tăie răsuflarea când o văzu în aşternutul cu volane ale pătuţului demodat.

— Are aproape doi ani şi arată de parcă n-ar avea niciun an, se plânse Betsy.

Pielea fetiţei era atât de galbenă, încât numele de Rose părea o alegere destul de neinspirată. Îşi deschise ochii negri. Privirea-i era apatică. Suferinţa prin care trecea îi trezi lui Amber la viaţă instinctele materne. Se aplecă, o luă din pătuţ şi rămase surprinsă cât de slabă era. La aceeaşi vârstă, Luc fusese un băieţel robust care mergea şi vorbea de luni bune. Boţul ăsta mic părea mai mult o păpuşă de ceară decât un copil în carne şi oase.

— E atât de rece, îi spuse ea dădacei.

— Aşa e, Excelenţă. Din cauză că e slăbuţă, aşa spune doctorul. Trebuie să-i pun în pătuţ sticle cu apă caldă la

fiecare patru ore. Domnu' Jay a mai adus pe cineva să supravegheze fetiţa şi noaptea.

— E hrănită corespunzător? o întrebă Amber.

— Nu prea, îi răspunse Betsy. Îi dăm doar lapte praf dizolvat în apă fiartă, pen' că doctoru' Brookes nu crede că organismul ei ar rezista la mai mult, da nu mănâncă mult, iar puţinul pe care-l înghite îl dă afară.

— Sărmana de ea, trebuie să se simtă atât de singură fără mama ei şi într-un loc străin.

Când Amber se pregătea să o pună pe fetiţă înapoi în pătuţ, aceasta din urmă se smiorcăi.

— Cre' că s-a ataşat de dumneavoastră, ducesă, zâmbi Betsy. Cre' că nu vrea s-o puneţi în pătuţ. E prima oară când reacţionează aşa.

Înainte ca Amber să spună ceva, intră pe uşă doctorul Brookes. Era medicul lor de familie de mult timp, şi îi zâmbi călduros când o văzu.

— E aşa de slabă şi de mică, oftă Amber pe când doctorul Brookes se pregătea să o cântărească pe fiica lui Greg.

— Da. A făcut o formă gravă de icter şi de aceea îi e pielea atât de galbenă. Boala i-a afectat foarte mult ficatul. Foarte bine, Betsy, o lăudă ea pe dădacă. A mai luat optzeci de grame în greutate…

— O să se facă bine? îl întrebă Amber mai târziu, pe când îl conducea la parter.

— Nu mă pot pronunţa încă. E o micuţă luptătoare şi se află pe mâini bune.

Înainte de cină, Amber se mai duse o dată în camera copilei, nebăgând în seamă privirea revoltată a dădacei când o luă pe Rose din pătuţ. Pe când o ţinea în braţe, se simţi cuprinsă de un val de afecţiune pentru nepoata ei, dar, în acelaşi timp, i se strânse stomacul. I-ar fi plăcut să mai aibă copii, în special o fetiţă.

Mirosul odată familiar al pielii de copil, al laptelui şi pudrei de talc o umplură de nostalgie. Luc fusese un copil bun, sănătos şi voinic, iar Robert îl iubea enorm. Cât de

repede treceau acei ani minunaţi. Prea repede, recunoscu Amber cu tristeţe. I-ar fi plăcut să aibă mai mulţi copii – mai mulţi bebeluşi –, dar nici nu se punea problema.

— Când vine, de obicei, conaşul Greg în camera copilului, dădacă? o întrebă Amber, nerăbdătoare să-l vadă.

— Păi, conaşul Greg nu vine niciodată aici, Excelenţa Voastră, răspunse Betsy.

— Şi nici nu ar trebui. Bărbaţii în toată firea n-au ce căuta în camera copilului, spuse dădaca pe un ton dur.

— Chiar n-are ce să-i facă micuţei Rose, îi spuse Betsy lui Amber.

— Domnii nu trebuie să se îngrijească de copii, spuse dădaca, înverşunată. Şi nici doamnele, adăugă ea, uitându-se urât la Amber, mai ales când trebuie să se îmbrace pentru cină.

— Da, doică, îşi ceru scuze Amber, dându-i-o pe Rose lui Betsy, dar fără tragere de inimă.

Capitolul 34

— Greg, te simţi bine?

Era a doua oară în ultimele douăsprezece ore când Amber trebuia să pună această întrebare unui membru al familiei, dar, în ciuda faptului că risca să se repete, în ceea ce-l privea pe Greg oricine şi-ar fi dat seama ce motive avea.

Greg băuse la cină, iar Amber avea impresia că o făcuse şi înainte să coboare la masă – târziu.

Acum rămăseseră singuri în locul lor preferat din sala de biliard, iar Greg continua să bea, dând pe gât încă un pahar cu gin pe care şi-l umpluse din carafa adusă de el.

— Normal că nu mă simt bine, îi răspunse furios. Iisuse, ai vreo ţigară la tine, Amber? Am rămas fără şi aş vrea să fumez una.

— Scuze, chiar nu am.

Nu se omorâse niciodată cu fumatul şi se lăsase în iarna de după ce se născuse Luc, atunci când răciseră cobză amândoi.

Greg aruncă pe masă cu atâta violenţă tacul de biliard pe care-l luase din suport, că Amber se înfioră.

Era din ce mai nervos, răbufnind de câteva ori şi la cină, iar acest lucru o şoca mai mult decât schimbarea din înfăţişarea lui. Vărul ei arătos şi mereu bine dispus dispăruse şi se părea că îi luase locul un străin.

Aceeaşi nuanţă de galben pe care o avea şi pielea lui Rose îl făcea pe Greg să arate palid şi bolnăvicios. Ochii îi erau injectaţi, iar mâinile-i tremurau. Vorbea pe un ton certăreţ şi plângăreţ, care o enervase şi pe bunica lor.

— Ai crede că orice bunică normală ar fi fericită şi uşurată să afle că singurul ei nepot şi moştenitor s-a întors teafăr acasă, dar, după cum prea bine ştim amândoi, bunica noastră nu e nici pe departe normală. Iisuse, da rea mai e, Amber! Cine m-a trimis în nenorocitul ăla de Hong Kong? Ea a venit cu ideea. Ea a insistat să mă duc acolo şi să trăiesc din te miri ce şi mai nimic.

— Credeam că voiai să te duci acolo, protestă Amber. Păreai aşa de fericit în Hong Kong, mai ales după ce l-ai cunoscut pe Lionel. Aşa mi-ai scris.

— Asta până când m-a tras pe sfoară, ticălosul ăla trădător. Dacă nu-şi băga el coada, eram acum însurat cu Lucy şi…

— Cu Lucy? Aşa-i spuneai tu mamei lui Rose?

— Eu?! Să mă căsătoresc cu stricata aia? Detest ziua când am cunoscut-o. Ea şi nenorocitul ăla de Lionel mi-au distrus viaţa.

Lui Amber îi era silă de ostilitatea din vocea lui Greg.

— Nu înţeleg, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Până să termine Greg de povestit cum începuse să frecventeze lumea jocurilor de noroc şi a bordelurilor din Hong Kong, după care o întâlnise pe Lucy şi se îndrăgostise de ea, Amber era deja şocată, dar şi dezgustată – de Greg, precum şi de prietenul lui trădător.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Cum de vărul pe care-l admirase şi îl iubise devenise un bărbat imoral care nu numai că nu conştientiza propriile greşeli, dar nici măcar nu-i era ruşine de ceea ce făcuse?

— Dacă o iubeai pe Lucy, mai bine rămâneai în Hong Kong şi-i cerşeai îndurare, îi sugeră Amber.

— S-ar fi căsătorit cu mine dacă Lionel n-ar fi întors-o împotriva mea, continuă Greg, ignorându-i comentariul. I-am spus ce planuri are bunica pentru mine şi că, probabil, voi căpăta un titlu nobiliar. Ei bine, nu va avea parte de niciun titlu dacă se va căsători cu ticălosul ăla mincinos de Lionel.

Greg continua să-şi plângă de milă, iar Amber îl asculta, simţindu-se din ce în ce mai nefericită.

— Acum bunicii nu-i convine că-s tatăl unui copil. Oare la ce naiba se aştepta? Să trăiesc ca un călugăr?

Începuse să transpire din abundenţă, mişcările şi vorbele fiindu-i smucite şi haotice.

— Greg, cred că bunica era foarte îngrijorată în privinţa datoriilor tale, îi spuse Amber cu blândeţe.

— Tocmai *ea* să-şi facă griji? râse nestăpânit. Hai, că asta-i bună! Da' nu destul de îngrijorată ca să-mi trimită nişte bani să le plătesc. Chinezilor le place să joace, dar nu-i înghit pe cei care pierd. Ştii ce-ţi fac acolo dacă nu-ţi plăteşti datoriile la joc? Pentru început, îţi taie mâinile – deget după deget, iar apoi…

Carafa plină cu gin adusă de Greg în sala de biliard era acum goală, şi, cuprins de mânie, o luă şi o izbi de perete, cioburile de sticlă căzând pe parchet. Apoi, se trânti pe un scaun, cu capul între mâini şi începu să plângă în hohote.

— Totul ar fi fost bine dacă Lucy s-ar fi căsătorit cu mine, spuse el printre suspine. Lionel l-a pus pe Chung Hai să-mi ceară să-i plătesc tot ce-i datoram. Lionel ştia foarte bine că nu aveam bani. A trebuit să scriu cecurile alea, Amber – nu am avut de ales –, iar apoi, când Chung Hai a început să mă acuze că am falsificat semnătura lui Henry

Jardine, deşi nu semnasem prea multe cecuri, mi-am dat seama că nu mai puteam să continui aşa şi că trebuia să plec de acolo. Călătoria de întoarcere m-a scuturat de toţi banii pe care îi mai aveam; ticălosul ăla de căpitan ştia că sunt disperat şi că putea să-mi ceară oricât. Nu bănuiam că tâmpita aia mă urmărise până la docuri şi se ascunsese cu plodul ei pe vapor.

— Greg, sunt sigură că îşi dorea să fie cu tine.

— Voia doar să se asigure că prostul ăla cu bani nu o lăsa de izbelişte, se răţoi Greg la ea.

— Măcar ai adus-o pe micuţa Rose cu bine acasă.

— Crezi că am avut de ales? Am fost obligat, pentru că nişte nenorociţi de misionari şi-au băgat nasul unde nu le fierbea oala. Copila aia trebuia să moară împreună cu maică-sa.

— Precum copilul lui Caroline? îl întrebă încet Amber.

Timp de câteva clipe, crezu că el nu avea să mai scoată o vorbă. Se făcu vineţiu la faţă şi se uită urât la Amber, ridicându-se şi trecând pe lângă ea.

— Nu a fost vina mea. I-am zis că trebuie să fim mai atenţi şi că prima oară am avut un noroc porcesc, râse Greg ca un beţiv. Cred că bunica e încântată că scumpul fiu al lui Fitton Legh este copilul unui Pickford.

Amber nu se putea mişca. Greg era atât de beat, încât ea bănuia că nu-şi dădea seama ce spune.

— Tu ce părere ai? o întrebă pe Amber. Să-i spun babei?

— Greg, nu cred…

— Ce nu crezi? Acum se înfurie de-a binelea. Crezi că nu ştiu despre ce vorbesc? Te înşeli. Când era însărcinată, Caroline mi-a jurat că eu sunt tatăl; mi-a spus că lui Fitton Legh nu i se sculase niciodată. Nu-i de mirare că l-a luat Cassandra de bărbat – ce cuplu de vis. Eu sunt tatăl puştiului, Amber.

*

Înainte de culcare, Amber se duse în camera copilului, cerându-i scuze infirmierei care stătea cu fetiţa noaptea, şi care se prezenta drept Sheila, verişoara lui Betsy.

— Micuţa nu a mai regurgitat laptele în seara asta, îi spuse încântată lui Amber în timp ce o poftea în dormitorul întunecat, unde fetiţa dormea liniştită în pătuţ.

Amber se aplecă şi o atinse uşor pe obraz pe Roşie. Pielea îi era mai caldă şi părea mai puţin galbenă. Săraca de ea! Oare avea Greg dreptate? Oare singurul fiu şi moştenitor al lui Fitton Legh era copilul lui? În orice caz, Greg nu trebuia să spună altcuiva ceea ce-i spusese ei, de dragul băieţelului. Va vorbi cu el când va fi treaz şi-i va cere să-i promită că nu va scoate o vorbă.

*

Amber era singura care coborâse la micul dejun. Greg probabil că dormea din cauză că băuse atât de mult noaptea trecută, iar Wilson îi spusese că pe bunica ei o durea puţin capul şi că va coborî mai târziu.

Amber se încruntă când plecă din camera unde se lua micul dejun. Nu-şi amintea ca bunica ei să nu fi coborât vreodată la masă. Dacă aşa voia să-şi arate Blanche dezaprobarea faţă de Greg, atunci nu reuşise, se gândi Amber cu tristeţe.

Cele câteva minute petrecute cu Rose, care arăta mult mai bine în dimineaţa aceea şi chiar îi zâmbise, o înveseliră pe Amber, până când ajunsese doctorul Brookes şi îi arătase cât de strâmbe erau picioarele fetiţei, explicându-i că suferea de rahitism şi spunându-i că muşchii picioarelor şi oasele s-ar putea să nu se mai refacă niciodată.

Ce început nefericit avusese micuţa în viaţă: îi murise mama, iar acum se îmbolnăvise şi ea. Lui Amber îi era foarte milă de fetiţă. Era crud şi nedrept, cu atât mai mult cu cât situaţia financiară a lui Greg ar fi putut să-i asigure un trai mult mai bun. Lui Greg trebuia să-i fie ruşine pentru

că nu-şi tratase mai bine amanta şi fetiţa, se gândi furioasă Amber. Orice copil merita să fie iubit, dar Greg nu simţea nimic pentru micuţa Rose. Îi era greu să tolereze comportamentul vărului ei în ceea ce o privea pe Rose, recunoscu Amber. Îi era şi mai greu să-l ierte.

*

Greg tremura din toate încheieturile pe când stătea în baie. I se făcuse rău, iar capul îl durea îngrozitor. Ştia din experienţă că singurul lucru care l-ar fi ajutat erau câteva pahare de brandy, dar sticla pe care o adusese sus cu el noaptea trecută era goală.

Trase apa la closet, iar apoi îşi dădu seama că voia să-şi golească vezica. Lumina strălucitoare a soarelui ce intra pe fereastră îl izbi ca un pumn, făcându-l să clipească şi să se uite în jos.

Băşica era încă acolo şi supura puţin, fiind roşie şi spartă, dar măcar nu-l durea. Ştia că era ceva grav. Nu o avusese când plecase din Hong Kong şi nu văzuse nimic pe corpul fetei cu care se culcase atunci, dar nici nu se uitase cu atenţie; starea în care fusese nu-i permisese.

Trebuia să-i mulţumească lui Jardine că îl băgase în sperieţi, la scurt timp după ce ajunsese în Hong Kong punându-l pe nenorocitul ăla de doctor să-i înşire de la A la Z toate riscurile pe care şi le asuma frecventând bordelurile.

Putea oricând să-l roage pe bătrânul Brookes să-l examineze şi să se liniştească. Cu siguranţă nu era nimic grav, doar o iritaţie însă ar fi arătat ca un idiot, iar Brookes s-ar fi dus, cu siguranţă, glonţ la bunica lui, înainte să-şi dea seama unde era buba. Mai bine să nu spună nimic. Nici nu prea avea ce. Doar puţină carne vie. Nicio şansă, nu *asta,* deloc… îi venea din nou să vomite.

*

— Mă simt atât de vinovată în privinţa lui Rose, îi spuse Amber lui Jay.

Erau în salonul casei Dower, căci Amber trecuse pe acolo să le vadă pe fetele lui Jay, care fuseseră aduse din camera lor ca să-i spună „bună ziua”, după care dădaca le luase repede. Nu se aşteptase să-l găsească pe Jay acasă şi nici să fie atât de încântată când aflase că era.

— Puteam să fac mult mai mult. În primă instanţă, să-i trimit mai mulţi bani lui Greg.

— Şi dacă i-ai fi trimis, crezi că i-ar fi cheltuit pe amantă şi copil?

— Ai avut dreptate să mă previi că s-a schimbat, Jay, recunoscu Amber cu tristeţe. Nu mai e Greg cel pe care-l ştiam. Ba îi sare ţandăra, ba… oftă ea. Bea prea mult. Ce e, de ce te uiţi aşa la mine? îl întrebă speriată.

— Nu vreau să te îngrijorez şi mai mult, Amber, dar nu cred că Greg a fost dependent doar de jocuri de noroc cât a stat în Hong Kong.

— Dependent?

— Wilson mi-a spus că, din câte a înţeles de la noul valet al lui Greg, Greg ar fuma opiu. Doctorul Brookes crede că e posibil. Nu i-am spus încă nimic bunicii tale.

— Opiu?

Amber nu mai era o fetiţă naivă. Poate că surorile Mitford ar chicoti şi s-ar preface scandalizate la gândul că negustorii albi de sclavi le dădeau opiu fetiţelor nevinovate şi le scoteau din ţară, dar nu era niciun secret că foarte mulţi bărbaţi şi femei, adesea proaspăt îmbogăţiţi, erau dependenţi de cocaină.

— Dacă nu ar mai fuma opiu şi nu ar mai bea, s-ar face bine, nu?

— Cred că da, încuviinţă Jay, atât de precaut, încât Amber îşi dădu seama că nu întrezărea nicio şansă.

Cât de crudă era viaţa! Cine ar fi crezut că Greg, cu şarmul şi exuberanţa sa, adorat de bunica lui şi cu un viitor de invidiat, va ajunge să ducă o viaţă atât de îngrozitoare şi de periculoasă?

— Dacă nu s-ar fi dus la Hong Kong… începu ea să-l apere, dar Jay scuturǎ din cap.

— Amber, cred că Greg e de vină, şi nu împrejurările.

Nu i se părea loial din partea ei să recunoască, dar ştia că Jay avea dreptate.

— Nu e prea târziu să se schimbe.

— Dacă asta îşi doreşte, îi spuse Jay.

— Nu crezi c-o va face, nu, Jay?

— Nu ştiu ce să zic, Amber. Când mă uit la Greg, văd un om egoist care-şi plânge de milă.

Amber nu putea să spună că nu era adevărat.

— Sunt îngrijorată în privinţa micuţei Rose, recunoscu ea. Bunica o urăşte, iar Greg nu e în stare să fie un tată responsabil. Betsy şi Sheila sunt excelente, dar, dacă ar pleca, ea ar fi atât de vulnerabilă. Aş lua-o acasă la mine, dar…

— Îţi promit că nu i se va întâmpla nimic, o asigură Jay. Voi avea grijă de ea ca şi cum ar fi a mea şi te voi ţine la curent cu progresele pe care le face. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Jay, eşti atât de bun la suflet! Ochii i se umpluseră de lacrimi, aşa că trebui să clipească pentru a le îndepărta. Nu ştiu ce m-aş face fără tine; ai fost atât de bun cu mine şi m-ai ajutat aşa de mult! Trebuia să fi tăcut. Îl va face să se simtă stânjenit şi, ceea ce era şi mai periculos, îşi va trăda sentimentele pe care nu trebuia să le aibă. Speram să o văd şi pe Lydia, îi spuse, schimbând subiectul.

— Mă tem că nu se poate. A trebuit să-l chem pe doctorul Brookes ieri-noapte. Când nu se simte bine, spune că vrea să-şi facă rău, pentru că se consideră inutilă. Încerc s-o consolez, dar, ca să fiu sincer, cred că prezenţa mea agravează situaţia, în loc s-o amelioreze. Doctorul Brookes a sedat-o, şi încă doarme.

— Jay, îmi pare nespus de rău. Cuprinsă de remuşcări pentru că-l împovărase cu problemele ei, când avea şi aşa destule pe cap, Amber îl atinse cu tandreţe pe braţ ca să-i arate că îl compătimeşte. Ai destule probleme în familie.

— Nu, mă bucur c-ai apelat la mine. Bunătatea şi înţelegerea ta înseamnă foarte mult pentru mine.

Nu prea dormise noaptea trecută. Lydia fusese destul de violentă înainte să fie cuprinsă de dorinţa morbidă de a-şi face rău, care urma, de obicei, uneia dintre crizele ei. Îi sfâşiase cu unghiile carnea de pe piept, lăsând zgârieturi adânci, care-l dureau. Prezenţa lui Amber, era, în general, o mângâiere pentru inima lui chinuită, dar astăzi îl făcea să-l doară şi mai tare.

— Însemni atât de mult pentru mine, Amber. Atât de mult. Mai mult decât ar trebui. Încerca să se oprească, dar era prea târziu; se deconspirase şi, mai rău de-atât, o făcuse pe Amber să se simtă stânjenită.

Vocea lui Jay, groasă şi emoţionată, era în acord cu ceea ce simţea şi ea, recunoscu Amber, pe când se uitau unul la altul în tăcerea ce se aşternuse. Trebuia să plece, pentru că, dacă nu o făcea… dar vedea în privirea lui Jay ceea ce se reflecta în propria privire; iar sentimentele pe care le împărtăşeau schimbaseră dinamica tăcerii, care acum era plină de promisiuni şi speranţe.

Se instalase între ei de prea mult timp, nevăzută şi periculoasă, dar acum totul era dat în vileag. Dorinţa, odată cunoscută, nu mai putea fi uitată, iar anii în care ea se transformase din fetiţă în femeie îi accentuaseră senzualitatea. Ştia foarte bine cum va reacţiona dacă Jay ar atinge-o – ştia, ceea ce o făcea să şi-o dorească şi mai mult.

Îl dorea. Îl dorea pe Jay cu pasiune, voia să o atingă, să o guste, să-i îmbete simţurile. Trupul îi ardea de o dorinţă atât de puternică, încât îi venea să urle.

Trebuia să plece. Începu să se îndepărteze de el, dar apoi se întoarse şi trecu de linia de demarcaţie pe care jurase că nu o va depăşi.

Era în braţele lui Jay, cu inima bătându-i năvalnic în piept, cu simţurile dornice şi lacome să cuprindă toată fiinţa lui. Îl luă cu braţele de gât, sărutându-l la fel de pasional ca el. Era precum căldura soarelui după gerul iernii, ca speranţa după disperare, ca viaţa după moarte – acesta era

motivul pentru care trăia pe acest pământ.

— De mult timp mi-am dorit să te strâng aşa în braţe, îi spuse Jay cu o voce răguşită.

— Şi eu la fel, îi şopti Amber.

Nu se putea abţine să nu-l atingă, dorind să-l cunoască, tânjind să aibă parte de intimitatea de care fusese lipsită atâta amar de vreme. Şi voia cu mult mai multe lucruri. Voia să stea cu el în întuneric ca să-l cunoască pe de-a-ntregul.

— Te doresc atât de mult.

O spusese. La naiba cu consecinţele!

— Te doresc de atâta vreme, îi răspunse Jay.

Ea râse, nesigură, şi îi atinse gura cu vârful degetelor, închizând ochii în faţa valului intens de plăcere care o năpădise atunci când el îi luase mâna şi îi sărutase fiecare deget.

— Nu ar trebui… începu ea.

— Nu, încuviinţă el, dar tot o ţinea strâns de mână.

— Jay, sărută-mă din nou, îl imploră ea.

Era minunat să fie ţinută în braţe de el. Se simţea ca acasă lângă el, iar ea…

— Ce se întâmplă aici? Mai e oare nevoie să întreb?

Se smulseră brusc din îmbrăţişare în momentul în care auziră vocea Cassandrei, dar era prea târziu, pentru că deja îi văzuse.

— Mă miră comportamentul tău, Jay, mai ales când Lydia este atât de bolnavă, dar cei din familia Pickford au obiceiul de a fura soţii altora şi de a distruge căsnicii.

Amber voia să-i pareze aceste cuvinte, de parcă ar fi fost lovituri, dar cum putea, când le merita cu vârf şi îndesat? Nu avea nicio scuză pentru ceea ce făcuse – niciuna. Se simţea ruşinată şi vinovată. Lydia era atât de bolnavă, iar ea se comporta aşa scandalos cu soţul ei, încât la rândul ei, ar fi dispreţuit şi ar fi învinuit pe oricine ar fi făcut la fel.

Şarpele pătrunsese în paradisul lor, aducând cu el sentimentul de vinovăţie pe care Amber ştia că va trebui

să-l suporte tot restul vieţii, ca pe o povară.

Cum de lăsase să se întâmple aşa ceva? Cu Jay era altă situaţie. Lydia nu putea să fie o soţie adevărată, iar el era un bărbat care trebuia să-şi îngrijească nevastă bolnavă. Şi, ca orice bărbat sănătos, avea şi el nevoile lui.

Ea ar fi trebuit să-l oprească, indiferent de profunzimea sentimentelor ei. Dar nu o făcuse, iar acum trebuia să plătească preţul pentru acea trădare dezgustătoare.

Capitolul 35

— ... Amber, ce zici dacă drapăm aşa scaunul cu mătase? o întrebă un pic iritat Cecil Beaton, încercând să-i alunge sentimentul de vină.

Cecil venise să facă pozele pentru prima reclamă a magazinului, ce urma să apară în revista *Vogue.* Era atât de solicitat pe plan profesional, încât lui Amber i-ar fi fost imposibil să-i dea vreo comandă dacă nu erau prieteni. Iar ea îl făcea să piardă timpul din cauza faptului că se simţea vinovată pentru ce se întâmplase cu Jay.

— Da, da, arată excelent.

Trebuia să nu se mai gândească. La urma urmei, chiar dacă întorcea problema pe toate părţile, tot nu avea cum să îndrepte răul pe care-l făcuse. Era copleşită de vină. Îi părea atât de rău... Îi acuzase pe amândoi, dar ea era singura vinovată. Ea prelungise acel sărut, ea îşi dorise mai mult...

Cassandra se bucurase atât de mult că dăduse peste ei, încât lui Amber îi era teamă că va spune şi altora ce văzuse, deşi afirmase că, din respect pentru „scumpa şi sărmana de Lydia”, nu va sufla o vorbă despre acel incident. Fără îndoială că reputaţia ei ar fi avut de suferit în cazul în care Cassandra s-ar fi apucat să bârfească, dar Amber se îndoia că aristocraţilor cu care ea şi Robert se

cunoşteau le-ar fi păsat prea mult. Aventurile discrete erau acceptate. Ceea ce o îngrijora era reacţia Lydiei, a cărei sănătate mintală era şubredă. Amber nu voia să provoace suferinţă unei persoane nevinovate. Oare Cassandra va păstra tăcerea ca să o protejeze pe Lydia, sau doar se jucase cu ei, în timp ce plănuia să facă public ceea ce văzuse? Amber nu-şi închipuise că va fi pusă vreodată într-o asemenea postură penibilă; contravenea tuturor lucrurilor în care credea. Îşi încălcase propriile principii morale. Ce furioasă va fi bunica ei când va vorbi Cass despre cele întâmplate! Va fi dezamăgită de ambii nepoţi.

Amber trebuia să se asigure că Blanche nu-l va învinovăţi în niciun fel pe Jay.

Nu avea rost să se mai gândească la asta; răul fusese deja făcut; nu mai exista cale de întoarcere. *Erau* la mila lui Cass, oricât îi displăcea acest lucru.

Magazinul fusese special decorat pentru şedinţa foto a lui Cecil. În prim-plan era un scaun vopsit în aceeaşi nuanţă de cenuşiu ca interiorul, iar o bucată din cea mai frumoasă mătase neagră, brodată cu cununi aurite de lauri – unul din modelele realizate de tatăl ei – era aruncată aparent neglijent pe el. În fundal erau două jumătăţi de coloane corintice, pe una fiind un bust ce purta o cunună de lauri, iar pe alta, un candelabru vechi din metal cu lumânări albe, pe braţele căruia Amber pusese nişte iederă. Ca ultim retuş – fusese ideea lui Cecil – au adus un bebeluş durduliu cu păr blond-roşcat, copilul uneia dintre croitorese, care venise cu nişte materiale şi se uita îngrijorată la fiul ei, care, îmbrăcat în alb şi purtând o cunună de lauri în părul lui buclat, şedea pe jos înconjurat de mătăsuri, zâmbindu-i fericit cu gura lui fără dinţi. Amber spera ca nu cumva copilul să vomite pe mătase, deşi recunoştea că poza promitea să fie foarte reuşită.

Trebuia să se bucure că îi văzuse Cassandra. Ruşinea şi vinovăţia pe care le simţea erau pedeapsa pe care o merita. Iar faptul că-şi pierduse cel mai bun prieten – oare şi asta era o pedeapsă justă?

Nu mai ştia nimic despre Jay de când se întorsese la Londra şi nu încercase în niciun fel să ia legătura cu el. Cum ar fi putut, după tot ce se întâmplase? Era chinuită de sentimentul de vină.

Înainte să aibă loc „acel incident”, el îi promisese că-i va scrie ca să-i spună cum se mai simţea Rose. În ciuda sentimentelor sale, Amber considera că e de datoria ei să se îngrijească de sănătatea fetiţei – preluase responsabilitatea mamei care nu era acolo să aibă grijă de micuţa ei. Nu putea să renunţe la acea responsabilitate doar pentru că avea anumite sentimente. Dar cum rămânea cu Jay? Oare îşi va ţine promisiunea şi îi va scrie despre Rose? Sau va prefera să rupă orice legătură cu ea? Dacă făcea acest lucru, oare ar fi putut să suporte? Era cel mai bun prieten al ei, singura persoană în care putea avea încredere şi căreia i se putea destăinui. Cum sacrificase totul pentru câteva clipe de pasiune! Stricase o prietenie de o viaţă pentru un singur sărut.

— Sylvester, scumpule, nu-mi sta în lumină!

Noul asistent al lui Cecil se îmbufnase şi-şi scutura buclele blonde.

— Săptămâna trecută am fost la Paris, îi spuse Cecil lui Amber. Otto, tânărul prieten al lui Robert, se remarca în mod deosebit, fiind mereu însoţit de două Brunhilde vânjoase. Înţeleg de ce s-a îndrăgostit lulea sărmanul Robert. Tânărul părea foarte periculos, provocator şi tulburător. Am fost tentat să-mi încerc şi eu norocul.

— Cecil, nu trebuie, protestă Amber. L-ai face pe Robert să sufere. Să ştii că Otto s-a purtat foarte urât cu el.

— Da, ştiu, îi zâmbi Cecil. Prietenia cu Robert pentru mine înseamnă mai mult decât o aventură. Glumeam. Să înţeleg că Robert tot mai vrea să se ducă la Jocurile Olimpice?

— Da. Robert spune că ar fi păcat ca Luc să nu le vadă. Crede că băiatului îi va plăcea călătoria.

— Jocurile Olimpice vor fi o adevărată binecuvântare pentru maşinăria de propagandă a lui Herr Hitler, încuviinţă

Cecil. Cred că marile puteri regretă că i s-a permis Germaniei să găzduiască Jocurile Olimpice, acum că Hitler şi politica lui de dreapta au atâta influenţă. Evreii protestează deja.

— Pe bună dreptate, nu? îi atrase atenţia Amber.

Se simţea oarecum uşurată să-şi îndrepte gândul la probleme mai importante decât cele pe care le avea ea. Soarta crudă a evreilor care sufereau de pe urma politicii antisemite a lui Hitler ar fi trebuit să îngrozească pe oricine care are un dram de omenie sau compasiune. Amber nu înţelegea cum putea cineva să nu fie scandalizat de planurile îngrozitoare ale lui Hitler, darămite să le mai şi susţină; dar erau destui britanici care aveau sentimente antisemite. Amber ştia ce părere ar fi avut părinţii ei. Ar fi fost printre primii care ar fi luat atitudine în favoarea celor călcaţi în picioare şi trataţi ca nişte animale.

— Cred că publicul e mai interesat de pasiunea lui Unity Mitford[23] pentru Führer decât de temerile evreilor, îi spuse Cecil.

— Ce amuzant şi nefiresc! Evident că Diana şi Tom Mosley se duc Olimpiadă. Herr von Ribbentrop a dat invitaţii tuturor celor pe care îi crede influenţi, acum că umblă vorba că va fi noul ambasador al Germaniei în Marea Britanie. Din păcate, în timp ce tu ai să-ţi desfeţi ochii cu bărbaţi tineri şi frumoşi care îşi etalează muşchii, eu voi munci. Oricum, când te întorci, vei avea parte de emoţiile inaugurării magazinului. Nu cred că va fi nimic palpitant, Cecil. Totuşi, am mari emoţii. Şi dacă nu-i va plăcea nimănui sau…

— Draga mea, cum să nu le placă? Le va plăcea la nebunie. Cum altfel, după ce vor vedea pozele din *Vogue*? Fotografiile mele le vor trezi dorinţa de a-şi decora casele cu materialele tale.

---

23 Unity Valkyrie Mitford (8 august 1914-28 mai 1948) a fost o susţinătoare ferventă a fascismului, care a făcut parte din cercul de prieteni ai lui Hitler încă din 1936. (n.tr.)

Amber râse. Îşi dorea să aibă încrederea în sine a lui Cecil, dar el era ca un actor care îşi vrăjeşte publicul şi admiratorii.

Capitolul 36

Jay se uită la scrisoarea pe care se chinuise să o scrie toată dimineaţa.

— M-ai rugat să te ţin la curent cu starea de sănătate a lui Rose şi mă bucur să te anunţ că, potrivit doctorului Brookes, fetiţa face progrese. Şi altceva…

„Altceva ce? Că mi-e dor de tine şi te vreau lângă mine? Că-mi pare rău că te-am expus răutăţilor Cassandrei? Că acea clipă când te-am ţinut în braţe, în loc să-mi potolească dorul de tine, m-a făcut să-mi doresc mai mult? Că ar fi mai bine pentru tine să nu corespondăm? Că mi-e imposibil să renunţ la această legătură, deşi, scriindu-ţi, te trădez şi-mi bat joc de jurămintele pe care i le-am făcut soţiei, de parcă te-aş ţine goală în braţe?”

Jay, care înjura arareori, suduia acum în barbă, mototolind scrisoarea şi aruncând-o în foc. Acesta era unul din momentele în care i se făcea dor de câinele bunicului său. Câinelui putea să-i destăinuie toate acele lucruri care nu puteau fi spuse oamenilor.

Cassandra se bucura că îl avea la mână cu ceva. Amândoi ştiau că ea se va folosi din plin de acest avantaj, şi doar din pură răutate.

Era o situaţie delicată, căci Lydia, care avea o sănătate şubredă, nu trebuia să afle cu niciun chip ce se întâmplase. Jay era conştient că nu trebuia să se fi căsătorit niciodată cu Lydia, dar făcuse deja pasul, şi acum era de datoria lui să o protejeze pe mama copiilor lui. Dar starea ei psihică era atât de fragilă!

Uneori, o deprima cumplit faptul că una din fete nu voia să stea la ea în poală, iar alteori, refuza categoric să

aibă de-a face cu ele, nu le mai privea şi se comporta de parcă nici n-ar fi existat.

Plângea şi-i spunea că-l ura şi că se simţea ca la închisoare în căsnicia cu el, dar apoi îi declara că-l iubea foarte mult şi că nu putea să trăiască fără el, implorându-l să-i spună că o iubeşte şi plângând neconsolată până când el o făcea.

Poate era mai bine să-i spună lui Amber că, de acum încolo, îl va ruga pe doctorul Brookes să o ţină la curent cu starea de sănătate a lui Rose. Trebuiau să se distanţeze unul de altul, de dragul lui Amber, al copiilor lui şi al mamei lor. Ochii care nu se văd se uită. Parcă aşa era proverbul, nu? Dar, indiferent cât timp trecea fără să o vadă pe Amber, Jay ştia doar că o iubea mai mult pe zi ce trecea. Asta era povara pe care trebuia să o poarte. Nu-şi dorea să o împartă cu nimeni, mai ales cu Amber. Fericirea ei conta mai mult decât a lui şi se întrista la gândul că o persoană care merita cu prisosinţă să fie iubită nu era înconjurată de acest sentiment.

*

— Chiar mă iubeşti?

— Bineînţeles, draga mea. Chiar mai mult acum, îi răspunse încetişor Cassandra iubitei sale.

Cealaltă femeie întoarse capul şi îi zâmbi Cassandrei, întinzându-şi languros trupul gol după ce făcuseră dragoste. Pielea ei, fină şi măslinie, mirosea precum camera, a sex.

Camera era locul preferat de zbenguială al Cassandrei încă din primele zile ale căsniciei cu John Fitton Legh. Se afla sus, în turnul gotic, care fusese adăugat clădirii de un străMoş din secolul al optsprezecelea. Servitorii puteau să jure că turnul era bântuit, iar Cassandra le alimentase credinţa, ştiind că putea folosi această superstiţie în avantajul ei.

Ce ciudat cum se potriveau lucrurile. Camera părea era făcută special să-i servească scopurile. Patul imens, în

care începeau patru persoane, avea stâlpii sculptaţi cu personaje mascate şi fiare mitologice cu coarne. Capitonase patul cu un material despre care auzise de la o prietenă, care le „cunoscuse” personal pe Violet Trefusis[24] şi pe Vita Sackville-Fest[25]. Modelul auriu de pe fondul roşu înfăţişa legenda conform căreia Dedal construise o junincă goală pe dinăuntru, în care putea intra Parsifae, fiica regelui Midas, pentru a-şi satisface poftele cu un taur.

Cât de mult le invidiase Cassandra pe Vita şi pe Violet! Înainte să se mărite, îşi imagina că se uita la ele când făceau dragoste. Cât de prostuţă fusese atunci! Mai bine să simtă ea însăşi plăcerea, deşi uneori era plăcut şi să te uiţi; ca atunci când îl prinsese pe John cu una din cameriste. Pe atunci nu erau căsătoriţi. Săracul chiar se chinuise, însă membrul lui era deja flasc până să-şi dea seama de prezenţa ei. Ce prost fusese că o dusese pe fată într-un loc unde putea fi atât de uşor prins asupra faptului. Evident că o implorase să nu spună ce văzuse. Şi fusese de acord, cu condiţia să se căsătorească.

Îi spusese că nu poate fi un soţ bun pentru ea în nicio privinţă; lui îi plăceau mai mult servitoarele.

Cassandra îl asigurase că nu conta. Îşi dorea să fie căsătorită, dar nu avea nevoie de un soţ. La început cam ezitase, dar ea îl convinsese şi, drept răsplată, în noaptea nunţii lor, îl invitase să vadă cum făcea sex cu sărmana cameristă pe care el nu reuşise să o satisfacă. Cât de şocat fusese, iar apoi cât de excitat!

Se bucuraseră de câteva partide la fel de excitante de-a lungul anilor. Evident că departe de casă; servitorii bârfeau, iar pe prima slujnică o plătiseră cu generozitate ca să-şi poată urma cariera pe care şi-o dorise, pe scenă.

---

24 Violet Trefusis, născută Keppel (6 iunie 1894-29 februarie 1972), a fost o scriitoare britanică. Este bine-cunoscută pentru relaţia ei cu Vita Sackville-West. (n.tr.)

25 Vita Sackville-West (9 martie 1892 - 2 iunie 1962) a fost poetă şi romancieră britanică. A câştigat premiul Hawtornden în 1927 şi 1933. A avut o relaţie cu celebra scriitoare Virginia Woolf. (n.tr.)

Bineînţeles că el nu va şti niciodată cât de victorioasă se simţea când el se uita, lasciv şi neputincios, la trupul gol al unei femei cu care făcea ea dragoste, ştiind prea bine că era incapabil să li se alăture.

În cele câteva luni pe care le petreceau la Londra în fiecare an, cunoşteau tot felul de oameni. Era la modă să faci dragoste cu altă femeie, iar Cassandra învăţase repede să le respingă pe cele care doar se prefăceau că o doreau şi să le preţuiască pe cele care îi răsplăteau atenţiile.

Un flirt la Londra, urmat de o invitaţie la Fitton Hall, îi adusese câteva momente de plăcere, dar nimic nu se compara cu clipele de care se bucura acum în compania ultimei ei iubite. Cât de incitant fusese să o seducă, ştiind cine e. Cassandra îşi pusese în gând să o cucerească de la început. În primă instanţă, o plictisiseră aluziile ei la amorul safic de care puteau să se bucure.

Totuşi, Cassandra ştia să aştepte. Iar răbdarea îi fusese răsplătită, cursa fusese întinsă, iar Lydia căzuse în ea, fiind acum a ei.

Pe măsură ce sănătatea mintală i se deteriorase, Lydia devenise vulnerabilă şi iritabilă, înfuriindu-se imediat pe Jay, iar Cassandra reuşise să transforme aceste sentimente în pasiune carnală şi abandon.

Cu timpul, oferindu-i o plăcere intensă, reuşise să o atragă cu grijă pe Lydia în lumea plăcerilor ei, iar acum tainica lor depravare le desfăta pe amândouă.

Cassandrei îi plăcea foarte mult să îşi pedepsească amantele pentru nesupunere, uneori fiind foarte violentă, deşi trebuise să fie mai blândă cu Lydia, care era, uneori, foarte isterică. Chiar şi aşa, Cassandra nu o mai plesnea acum cu mâna pe fundul gol, ci cu un gârbaci din panglici moi, care nu sfâşia pielea, dar o făcea pe respectiva persoană să implore îndurare, ceea ce o excita pe Cassandra.

Aceasta îşi amintea foarte bine cum fusese prima oară când îşi dăduse seama că violenţa fizică o excita. Avea pe atunci doisprezece ani şi era în vacanţă. Mama ei o

trimisese să ducă nişte miere domnişoarelor Barnett, două fete bătrâne care trăiau într-o sărăcie lucie în căsuţa lor din oraş. Făceau cu rândul la aranjarea florilor în biserică.

Cassandra bătuse la uşa din faţă, iar apoi, când văzuse că nu-i răspunde nimeni, se dusese la uşa din spate, intenţionând să folosească cheia care se afla sub ghiveci, ca să lase mierea în bucătăria lor.

Odată ce intrase în casă, sunetele ce se auzeau de la etaj o fascinaseră într-atât, încât nu se putuse abţine să nu se ducă până sus să se uite.

Uşa de la dormitorul principal era deschisă, iar domnişoara Barnett, cu fundul ei durduliu şi gol, stătea ghemuită pe pat, în timp ce sora ei o bătea cu un baston care îi lăsa urme roşii pe pielea albă.

În timp ce mai tânăra domnişoară Barnett o dojenea pe sora ei şi îi cerea să-şi recunoască fapta, cea mai în vârstă gemea şi ţipa, implorând-o s-o pedepsească, dar şi să înceteze.

Cassandra fusese fascinată – şi excitată. Deci aceasta era senzaţia pe care o avea când stătea noaptea în pat – doar că era de o mie de ori mai bine. Simţea cu intensitate maximă tot ce se petrecea, impresionând-o mai ales clipa când mai tânăra domnişoară Barnett încetase să-şi mai lovească sora şi adusese o „chestie” ciudată, pe care i-a înfipt-o cu putere între fese. Cassandra vedea smocul de păr închis la culoare peste buzele cărnoase. Domnişoara Barnett îi tot scotea şi îi băga acea chestie, pe când cealaltă femeie gemea şi ţipa mai tare să nu se oprească, prăvălindu-se apoi pe pat, şi scoţând un singur geamăt de plăcere.

Cassandra avusese o revelaţie. Era începutul călătoriei care o adusese în clipa de faţă. Bineînţeles că le spusese domnişoarelor Barnett ceea ce văzuse şi a trebuit să le pedepsească pentru păcatele lor. Cassandra zâmbi lasciv când simţi cum o cuprinde o umezeală familiară. Avusese parte de clipe fericite cu domnişoarele Barnett. Dar trecuseră. Acum era în prezent.

John se afla momentan la Londra, dar, la întoarcerea lui, Cassandra avea de gând să pună în scenă ceva special. Învăţase să facă poze, iar într-unul din poduri amenajase o cameră obscură.

Lydia izbucnise în lacrimi atunci când Cassandra îi arătase una dintre pozele pe care i le făcuse. Cassandra râsese şi o consolase.

— Nimeni nu va şti că eşti tu, pentru că nu ţi se vede faţa. Se oprise, iar apoi adăugase cu cruzime: Dar cred că Jay te va recunoaşte.

Lydia ţipase şi o atacase, zgâriind-o cu unghiile. Drept răspuns, Cassandra o zgâriase şi ea şi o muşcase, excitată. Atunci o lăsase Lydia pentru prima dată să folosească vibratorul pe care doar i-l arătase înainte.

Simţea o bucurie enormă, ştiind ce mult rău îi făcea lui Jay. Îşi jurase că aşa va proceda, iar acum mai avea şi plăcerea de a şti că el o dorea pe Amber. Chiar dacă nu i-o spusese, îl cunoştea foarte bine pe Jay. Nu ar fi sărutat-o aşa dacă nu o dorea. Sărmanul Jay! Era acum la mila ei.

Se întinse pe pat şi puse mâna pe pubisul Lydiei, zâmbind când aceasta tresări. Lucrurile deveneau mult mai palpitante când plăcerea era dublată de durere.

— Te conduc acasă, îi spuse ea Lydiei, zâmbind apoi ca s-o tachineze. Ţi-am promis un cadou.

Ochii Lydiei se aprinseră. Era ca o copilă în multe privinţe, se gândi cu dispreţ Cassandra. Se bucura de orice fleac primit.

— Ce e? Ce-ai pentru mine? o întrebă Lydia.

Cassandra se duse la măsuţa de toaletă şi deschise unul din sertare cu cheia care atârna de lănţişorul de la gâtului ei.

— Uite, îi spuse Lydiei, întorcându-se şi arătându-i o pereche de cătuşe. Când Lydia păru şocată, Cassandra o lămuri: Sunt din aur şi încrustate cu diamante. Când desfaci lănţişorul ce le uneşte, le poţi purta pe post de brăţări. Sunt minunate.

Fuseseră făcute la comandă, iar Cassandra era foarte

mulţumită de rezultate.

— O să-ţi arăt cum se folosesc şi ai să vezi ce bine ne vom distra data viitoare, îi promise ea Lydiei.

Îi zâmbi cu viclenie, închizându-le la loc în sertar.

Capitolul 37

Berlinul era la fel de teuton pe cât îşi imaginase Amber. Soldaţii care mărşăluiau şi salutau cu zel îi făcuseră greaţă, dar şi mai greu de suportat i se părea faptul că Hitler era adulat ca un erou de către un grup de britanici pronazişti, din care făceau parte Unity Mitford şi sora ei, Diana, deşi se simţea uşurată că Robert era, mai degrabă, sardonic şi nu părea impresionat de Adolf Hitler. Ea credea că din cauza lui Otto fusese el atât de entuziasmat. Şi, cu toate că era îngrijorată deoarece Robert, pe care îl crezuse mereu un om foarte greu de influenţat, fusese atât de dornic să îmbrăţişeze convingerile tânărului său amant, Amber ştia că acum putea să stea liniştită.

Aparent, se înţelegeau foarte bine, ca de obicei, dar mai existau unele frecuşuri, iar Amber credea că majoritatea erau din vina ei. Nu mai era fata naivă care avea nevoie de sfaturile lui, care se uita la el cu admiraţie şi mai că îl punea pe un piedestal. Era acum o femeie în toată firea, care avea o afacere şi o viaţă a ei, şi, cu toate că Robert nu-i spusese nimic, Amber bănuia că nu era de acord. Cedase până la urmă în privinţa magazinului, dar Amber ştia că el nu îşi dorise niciodată ca soţia lui să se ocupe de aşa ceva. O lady nu trebuia să conducă şi să deţină un magazin – de fapt, niciun fel de afaceri. Făcând acest lucru, Amber era conştientă că depăşise limitele impuse de societate unei femei cu poziţia ei socială.

Dar ea nu era o aristocrată, ci fiica unui artist talent şi strănepoata unui negustor de succes, şi era mândră de asta. Voia să fie o soţie bună pentru Robert, dar şi să-şi

păstreze identitatea, în loc să se înjosească, transformându-se într-o persoană tolerată de un cerc de oameni care ar dispreţui-o, oricât ar încerca ea să le facă pe plac.

Tânjea după discuţiile deschise despre politică pe care le avusese cu Robert. El era mereu bine informat, iar ea îi respecta convingerile – când erau ale lui, şi nu ale amantului său. Vederile politice ale familiei Mitford constituiau unul dintre acele subiecte.

— Eu nu mi-aş face griji în privinţa lor, îi spuse Robert când ea adusese vorba despre familia Mitford. Din ce-am auzit, chiar şi minunatul ei Führer considera că Unity e proastă. În schimb, Diana trebuie să-i susţină pe naziştii din cauza lui Tom Mosley.

— Robert, o fi proastă Unity, dar regimul nazist se va folosi de devotamentul ei faţă de Hitler în scopuri propagandistice, i-o întoarse Amber. Uită-te cât de bine se înţelege cu Goebbels. Îmi pare rău că am venit aici. Mi se pare că am făcut o greşeală, şi nici nu mă simt în largul meu.

— Trebuie să recunoşti că festivitatea de deschidere a fost minunată şi excelent pusă la punct, replică Robert, conştient de faptul că ea nu prea dorise să vină la München.

— A fost de o precizie militară, încuviinţă Amber cu răceală. Toate tinerele alea ariene, mult prea atletice… în continuare îi displăcea felul în care Robert se folosise de entuziasmul inocent al lui Luc pentru această călătorie, ca să o şantajeze emoţional să vină şi ea, spunându-i că putea să rămână acasă şi să se ducă doar ei doi. Ştia foarte bine că ea nu va fi de acord cu aşa ceva.

— Văd că eşti hotărâtă să nu-ţi placă nici Berlinul, nici Führerul, nici Jocurile Olimpice, o tachină Robert.

— Chiar credeai că aşa va fi? îl întrebă Amber. Îmi pare rău, Robert, dar nu pot să nu mă gândesc că, sub toată această paradă de vigoare şi sănătate, se ascunde ceva sinistru. Când mă gândesc cum îi tratează naziştii pe

evrei mi se face rău. Unele dintre comentariile care s-au făcut la cina dată de Herr Goering seara trecută au fost inadmisibile şi dezgustătoare. Aş fi plecat dacă aş fi putut. Am auzit-o pe Unity lăudându-se că stă la München într-un apartament care a aparţinut unei familii de evrei.

— De acord cu tine, dar nu avem ce să facem. Amber, te avertizez să nu spui ceea ce crezi de faţă cu alţii.

Robert nu trebuia să o avertizeze. Pe lângă faptul că se simţea nelalocul ei în München, Amber era neliniştită şi avea o oarecare teamă. Se va bucura când vor pleca, în ciuda fastului Jocurilor Olimpice.

Nu încăpea îndoială că nemţii voiau să impresioneze pe toată lumea. În seara precedentă, oaspeţii avuseseră parte de un număr de balet în lumina lunii. Apoi, se bucuraseră de o *fête champêtre.*

În acea zi se duceau la o petrecere dată de soţii Goebbels, care avea loc pe o insulă de pe lacul Wannsee şi la care ştia că vor participa şi surorile Mitford. Se simţise stânjenită când vorbise cu Diana, pe care o admirase atât de mult în trecut, dar care i se părea acum o străină.

— De-abia aştept clipa când o să plecăm acasă, Robert. Luc mi s-a plâns că nu se simte bine şi mi-aş dori să nu fim nevoiţi să mergem la petrecerea asta.

— Cred că Luc a mâncat prea multă îngheţată şi de aia nu se simte prea bine. O să aibă grijă Gladys de el. Ar părea ciudat să nu mergem, mai ales că am stabilit să ne vedem cu familia Channon şi cu ambasadorul Marii Britanii.

Amber oftă. Robert avea, ca de obicei, dreptate. Trebuia să ţină cont de aparenţe. Robert îi spusese prima dată când se certaseră din cauza acestei vizite că era de datoria lor să vadă ce se petrecea la München şi că era prea emotivă.

— Micuţule, mâine nu mai primeşti îngheţată, îl avertiză Robert pe Luc, prefăcându-se supărat.

Se duseră în camera lui să-i spună noapte bună înainte de a pleca la petrecere, şi, cu toate că Luc era încă palid, Gladys, doica pe care o aduseseră cu ei din Eaton

Square, îi asigurase că mâncase la cină.

Amber îl mai îmbrăţişă o dată pe Luc. Avea să plece în septembrie la aceeaşi şcoală unde învăţase şi Robert. Cufărul vechi al lui Robert fusese deja trimis de la Osterby cu numele lui Luc scris pe interiorul capacului, alături de cel al lui Robert, sub ochii lui Luc, care se umflase în pene, poate la fel de mândru şi de entuziasmat ca Robert la vârsta lui.

Lui Amber îi displăcea profund ca un copil atât de mic să meargă la internat, dar Robert o asigurase că aşa trebuiau să procedeze şi că lui Luc îi va plăcea şcoala la fel de mult ca lui. Copilul era dornic să înceapă acea viaţă nouă, dar ei îi va fi tare dor de el. Viaţa ei va fi pustie fără el.

Voia să-i scrie lui Jay şi să-i spună tot ceea ce văzuse de când venise în Germania, dar nu putea. Deşi nu-şi spuseseră ce simţeau, scrisorile pe care şi le trimiteau erau acum scurte, ca ale unor străini măcinaţi de vină. Aceste scrisori îi provocau mai multă suferinţă decât dacă n-ar fi comunicat deloc. Măcar aşa, s-ar fi putut preface că lucrurile stăteau la fel; dar acum era nevoită să accepte faptul că prietenia lor se terminase.

— Haide, draga mea, altfel o să întârziem.

— E-n regulă, mămico. Mă simt mai bine acum, o asigură Luc pe un ton solemn.

Robert stătea în pragul uşii, evident nerăbdător să plece. Amber se duse la el fără tragere de inimă. Nu se simţea deloc bine. Nu-i plăcea atmosfera din Germania şi îşi dorea să fie acasă, să se ocupe de magazin. Dar, mai presus de toate, îi era dor de Jay. Însă acest sentiment îi era interzis…

*

Ca să ajungă pe insula unde se dădea petrecerea, invitaţii trebuiau să treacă un pod de pontoane, luminat de torţe ţinute de către aşa-numitele „fete” naziste, din

organizaţia de tineret a lui Hitler.

— Ce intimidant, îi spuse Robert tărăgănat lui Chips Channon, lângă care stătea.

— Te referi la felul în care îşi ţin braţele ridicate?

— Nu, la cum îşi dezvelesc dinţii.

— Robert, te poate auzi cineva, obiectă Amber, profitând de râsul lui Henry Channon ca să nu fie auzită.

— Da, draga mea, încuviinţă Henry Channon, trebuie să ai grijă. Hitler este împotriva domnilor cu o anumită orientare sexuală şi de aceea îi chinuie pe toţi tinerii ăştia superbi cu bocanci de piele.

*

Seara decurgea la fel de prost pe cât se temuse Amber. Îi pierduseră pe soţii Channon prin mulţime, iar acum erau cu familia von Ribbentrop, care îi întâmpinase cordial, încântaţi de Hitler şi de ţara lor, aşteptându-se ca toţi să fie la fel.

Amber voia să se scuze ca să scape de ei, când Joseph Goebbels şi soţia lui veniră la ei, înconjuraţi de câţiva tipi fioroşi din SS.

Cum Amber fusese prevenită că Joseph Goebbels era un afemeiat dat fiind felul în care o studia cu privirea, se apropie de soţia lui, Magda.

O asculta pe Magda povestindu-i despre copiii lor, apoi îşi ridică privirea şi îl văzu îngrozită pe Otto la câţiva metri în faţa ei.

Sigur era el, căci avea un aer arogant, se gândi cu tristeţe Amber. Era cu doi bărbaţi, niciunul la fel de arătos ca el. Amândoi erau mult mai în vârstă. Pe Amber o durea stomacul de teamă. Voia cu disperare să-l ia pe Robert de acolo, dar era imposibil să o întrerupă pe Magda, care-şi lăuda fiecare copil în parte.

Îşi dădu seama că şi Robert îl văzuse pe Otto. Robert se făcuse alb ca varul la faţă, în afară de câte o pată roşie pe fiecare obraz.

Era prea târziu să se facă nevăzuţi. Prea târziu, căci Joseph Goebbels îi prezenta tuturor pe nou-veniţi.

— Eu şi ducele ne cunoaştem deja, spuse Otto cu indiferenţă, refuzând să-i strângă lui Robert mâna întinsă, apoi întorcându-se intenţionat cu spatele şi discutând cu alţii.

Era clar că-l ignora înadins, iar Amber nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă Unity nu şi-ar fi făcut intempestiv apariţia şi nu ar fi început să turuie despre cât de minunate erau Jocurile Olimpice.

Joseph Goebbels zâmbea cu superioritate în timp ce o asculta, mângâind-o încet pe braţ şi prezentând-o lui Otto apoi, care pocni din călcâie şi se aplecă peste mâna ei.

— Ce bine e să vezi o englezoaică necontaminată de acea decadenţă care îi caracterizează pe aşa mulţi dintre conaţionalii dumneavoastră, îl auzi Amber pe Otto spunându-i linguşitor lui Unity. Sper că veţi accepta invitaţia mea la cină într-una din aceste zile.

Încă îi mai ţinea lui Unity mâna într-a sa, când Robert îşi încleştă pumnii atât de tare, încât păreau să le lucească încheieturile, de cât de albe erau.

Când Unity râse şi se apropie mai mult de Otto, Amber presupuse îngrozită că Robert se va duce la ei şi-i va despărţi cu forţa. Robert părea torturat, ochii fiindu-i ca două văpăi pe chipul întunecat.

— Robert, aş vrea să mă întorc la hotel şi să văd cum se mai simte Luc, îi spuse Amber, punându-şi mâna pe braţul lui pe când inventa grăbită o scuză ca să poată pleca fără a stârni suspiciuni. Fiul nostru nu s-a simţit foarte bine, îi explică ea Magdei.

— Păi, trebuie să te duci la el. Şi eu mă îngrijorez când unul dintre cei şase copii ai mei nu se simte bine. O să fac rost de o maşină să vă ducă la München.

— Ce drăguţ din partea ta! Îţi mulţumesc tare mult.

Robert nu mai scosese o vorbă de când îl văzuse pe Otto. Acum, avea ochii goliţi de expresie. Nu, nu erau *goi,* se corectă Amber. Arăta mai degrabă ca un om care

primise o lovitură mortală. Şi-şi dădea seama că nu-l trăgea inima să plece împreună cu ea.

Otto se îndepărtase acum de Unity, iar Robert îşi întorsese capul şi se uita disperat în acea direcţie. Amber îl strânse mai tare de braţ ca să-l oprească, temându-se că s-ar putea duce după Otto, dar, spre uşurarea ei, se lăsă condus de ea spre pontoane.

Rămase tăcut şi pe drumul de întoarcere la hotel, retrăgându-se în sine într-un asemenea fel, încât Amber parcă îl simţea învăluit într-o mantie rece.

*

Măcar Luc se simţea mai bine, recunoscu Amber obosită, când se întinse pe pat, rezemându-se de perne. Îi dăduse liber cameristei, vrând să citească o jumătate de oră înainte să se culce, dar acum, când se uită la măsuţa de toaletă şi văzu bijuteriile, îşi dădu seama că uitase s-o roage pe Martha să i le dea valetului lui Robert ca să le pună la loc sigur, în seif.

Nu-i plăcuse niciodată parura cu rubine şi diamante care fusese a bunicii lui Robert, dar era moştenire de familie. Când se ridică din pat, Amber îşi puse pe ea neglijeul crem din satin, gândindu-se că mai bine îi ducea ea bijuteriile lui Robert decât să deranjeze camerista.

Cum nu-i răspunse nimeni la bătaia ei în uşa dintre camerele lor, Amber o deschise. Robert îi dăduse liber valetului său Hulme în acea noapte. Dormitorul era luminat doar de cele două lămpi aflate de o parte şi de alta a patului, dar uşa de la baie era deschisă, şi lumina, aprinsă.

Nevrând să-l deranjeze, Amber spuse cu o voce ezitantă:

— Robert, eu sunt. Am uitat s-o rog pe Martha să-i dea lui Hulme bijuteriile, aşa că ţi le-am adus eu însămi. Le las pe comodă.

Puse jos cutiile cu bijuterii şi tocmai se pregătea să plece, când auzi un zgomot venind din baie. Era parcă

sunetul făcut de un obiect din metal care căzuse pe plăcile de marmură de pe jos. Apoi, se auzi ceva mai greu izbindu-se de pardoseală.

Se duse într-un suflet la baie şi deschise uşa.

Robert leşinase, iar sângele îi curgea din tăietura de la încheietura mâinii. Nu sângera abundent, observă Amber uşurată, dar puţin scârbită, încercând să-şi păstreze mintea limpede, evocând fapte, punându-le laolaltă şi ajungând la o concluzie care o făcu să i se strângă stomacul în timp ce se întindea după receptorul telefonului.

În jumătate de oră, Robert era în pat, cu încheietura bandajată. Îl chemase pe Hulme, şi amândoi spuseseră că Robert avusese un accident, căci uitase că lăsase briciul cu lama în sus şi se întinsese după săpun. Leşinase din cauza şocului.

Doctorul, a cărui engleză fusese suficient de bună ca să priceapă ce se întâmplase, dar nu îndeajuns de fluentă ca să-l întrebe pe Robert prea multe, îi curăţase şi îi bandajase rana, spunându-i că era superficială, iar cucuiul ce se formase pe capul lui Robert în urma impactului cu pardoseala de marmură nu avea să-i aducă decât o migrenă.

Amber credea că doctorul bănuia că „accidentul” lui Robert avusese loc din cauză că băuse prea mult. A prevenit-o să stea cu ochii pe el şi să îl contacteze imediat în caz că Robert începea să vomite sau să dea semne că-şi pierde minţile.

Robert, care fusese conştient cât timp vorbise doctorul cu Amber, spusese că era în deplinătatea facultăţilor mintale.

*

Oare Robert avusese de gând să se sinucidă? se gândea Amber îngrijorată mai târziu, în timp ce stătea la căpătâiul lui cât dormea. Ea şi Hulme făceau cu rândul, chipurile ca să vadă dacă nu cumva apăreau şi alte

simptome în urma comoţiei suferite. Deşi nu discutaseră despre acest subiect, Amber ştia că amândoi îşi dăduseră seama ce intenţionase Robert să facă şi că trebuiau să-l împiedice să mai încerce aşa ceva.

Din nou vedea cu ochii ei, în caz că mai era nevoie, la ce acte necugetate îl putea îndemna dragostea pe un om şi ce efecte distructive putea să aibă.

Se uită la soţul ei. Sărmanul Robert trebuise să îndure un asemenea chin, încât nu mai rezistase. Se întinse peste cuvertura subţire şi îi luă cu blândeţe una din mâini într-ale ei. De acum încolo, se va asigura ca Otto să nu mai fie în preajma lui.

*

— Robert, cred c-ar trebui să mergem acasă. În vocea lui Amber se putea citi hotărâre, dar şi disperare şi frică, pe când îl apucă pe Robert de mâna palidă şi prea fragilă. Stătea lângă el pe canapea, în micul living din apartamentul lor de hotel din München. Se făcuseră două zile de când îl găsise în baie, iar doctorul îi spusese că, din fericire, nu mai exista pericolul unei recăderi sau comoţii.

— Dacă mă întrebi pe mine, n-are niciun rost. N-am nimic. Asta a spus şi doctorul, îi răspunse Robert ţâfnos, luându-şi mâna dintr-a ei şi refuzând să o privească.

De acest refuz se temuse Amber. Otto era încă în München. Nu avea sens să dea instrucţiuni să fie contactată în caz că Otto încerca să ia legătura cu Robert. Tânărul neamţ nu încercase nimic, dar Amber îşi dădu seama din întrebările pe care le puneau musafirii că toţi ştiau de „accidentul lui Robert”. Sărmanul Robert! Amber nu putea să fie de acord cu faptul că Robert voia să-şi ia viaţa, dar îi era milă de el şi îi înţelegea disperarea. Acum îl ştia pe Robert mai bine decât atunci când se căsătorise cu el; era foarte orgolios şi încăpăţânat.

— Cred că trebuie să plecăm de dragul lui Luc, îi spuse ea lui Robert, recurgând la motivul la care se gândise

deja, ştiind cum va reacţiona el.

— Luc? De ce? De ce să se întoarcă Luc în Anglia?

Ca de obicei, dragostea lui Robert pentru fiul lui se simţea în vocea şi expresia de pe chipul lui.

— Nu doarme şi nu mănâncă suficient şi, cu toate că nu spune, îi e sigur dor de casă. A vrut să vină la München şi, aşa cum ai zis, a fost pentru el o experienţă minunată, pe care şi-o va aminti toată viaţa, dar când l-am rugat pe doctor să-l consulte, explicându-i că se va duce la şcoală în septembrie, mi-a spus că tot ce ar avea nevoie Luc ar fi câteva zile liniştite acasă, împreună cu părinţii săi.

— Ei bine, dacă aşa a zis doctorul, atunci bănuiesc că asta vom face, încuviinţă Robert, dar să fie clar, ne scurtăm şederea din cauza lui Luc, şi nu din alte motive.

Nu la asta se referea Robert, după cum bănuia Amber.

— Bineînţeles, încuviinţă ea cu dragă inimă.

Făcea eforturi să rămână calmă, dar în sinea ei se bucura şi se simţea uşurată. Se temuse că Robert se va încăpăţâna şi nu va vrea să plece.

Trase adânc aer în piept şi apoi îl întrebă pe Robert cu fermitate:

— Să vorbesc la hotel şi să dau instrucţiuni servitorilor, sau…?

Înainte să termine ce avea de zis, Robert îi spuse cu încăpăţânare:

— Da, ocupă-te tu de toate. M-am săturat să mi se tot pună întrebări idioate în legătură cu starea mea de sănătate şi să mă căineze toţi, de parcă aş fi cu un picior în groapă.

Amber se ridică în picioare.

— Mă duc să vorbesc cu servitorii.

Nu voia să rişte ca Robert să se răzgândească şi să refuze să plece din München, în speranţa că-l va suna Otto.

*

— Draga mea, magazinul tău are parte de succesul pe care-l merită.

— Mulţumită ţie, Cecil, zâmbi Amber.

Se întorseseră de o lună de la München şi, spre uşurarea lui Amber, deşi îi ducea dorul băieţelului ei, Luc se integrase foarte bine la şcoală, le scria scrisori foarte optimiste şi îi înnebunea cu entuziasmul său legat de viaţa de la internat de câte ori mai venea de la şcoală pentru prânz sau când stătea câte o jumătate de zi acasă. Fiind un copil sociabil, Luc avea parte acolo de compania care îi lipsise acasă, fiind singur la părinţi. Amber văzuse cum se umflase Robert în pene când învăţătorul băiatului le spusese că avea toate şansele să ajungă şef de clasă.

— E un conducător înnăscut, le spusese el. Ceilalţi băieţi îl văd ca pe un lider, iar noi dorim să-l încurajăm.

Amber şi Cecil trebuiseră să ridice amândoi tonul ca să se facă auziţi în vacarmul făcut de invitaţii la petrecerea dată cu ocazia lansării magazinului de pe Walton Street, pe care Amber o organizase la începutul toamnei. Tânărul firav pe care-l găsise Cecil să se ocupe de magazin – „Are un titlu nobiliar, draga mea, n-are bani, dar e de familie bună şi are relaţii” – o informase deja pe Amber că primise foarte multe solicitări pentru decorarea locuinţelor, iar editorul de la *Vogue* îi dăduse de înţeles că, într-un număr viitor al revistei, va apărea un articol despre magazinul ei.

Robert îşi făcuse şi el apariţia, arătând atât de bine, că pe Amber o duruse sufletul. Îl văzuse din nou pe Robert cel de la Naţional Gallery. Asistenţii lui Cecil se întreceau să scoată un zâmbet de la el, dar Amber îşi dădea seama cât de deprimat era.

— Amber, am mare nevoie de un nou design pentru Isleworth.

— James. Îl salută pe James Lees-Milne, zâmbindu-i din toată inima, înainte să-l întrebe cu nelinişte în glas: Ce părere ai? Crezi c-o să am succes?

— Cu siguranţă, o linişti el. Dar pun pariu că Gordon Selfridges va încerca să-ţi ia ambele fabrici şi managerul.

— Ăsta chiar este un compliment. Cecil mi l-a găsit pe Percy.

— Desigur, rânji James, apoi adăugă imediat: Vreau să discut ceva cu tine când ai timp.

— Nu-i corect. Trebuie să-mi spui acum.

— Prea bine atunci. Vreau să-i conving pe cei din consiliu să renovăm unele dintre proprietăţi – aş dori, acolo unde se poate, să recreăm materialele originale. Mi-ar plăcea ca Denby Mill să producă mătăsurile.

— James!

— Nu te entuziasma prea mult! Încă n-am primit aprobare, şi chiar dacă primesc, profitul n-o să fie mare.

— Dar ne vom face reclamă.

— Evident, iar eu mă aştept la o reducere substanţială.

— Depinde de numărul comenzilor, îi spuse hotărâtă Amber.

O surprindea cât de mult îi plăcea să negocieze – o chestie cu care bunica ei, în mod sigur, n-ar fi fost de acord, bănuia ea. Cu toate că Blanche avea minte pentru afaceri, Amber ştia cât de mult dispreţuia bunica ei tot ce avea de-a face cu „negustoria”, iar negocierea unui preţ mai bun se încadra în acest domeniu.

Oamenii începeau să plece, furnizorii la fel, iar în ziarele de a doua zi urmau să apară fotografii şi articole despre lansare şi despre cei care fuseseră invitaţi acolo.

Toţi cei care veniseră la inaugurare şi care erau din domeniu îi spuseseră că magazinul va avea mare succes. Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Avea atâtea lucruri pentru care să-i mulţumească lui Dumnezeu. Atunci, de ce se simţea atât de nefericită?

Partea a treia

Capitolul 38

Crăciunul anului 1936

Crăciunul aproape se terminase. A doua zi, musafirii lor – bunica, Greg şi micuţa Rose – se vor întoarce la Macclesfield. Cum de putea exista un Crăciun fără Jay? Dar aşa fusese, iar Amber reuşise să treacă peste absenţa lui, deoarece ştia că trebuie să-şi trăiască restul vieţii fără Jay şi fără acel sentiment care o consola când îi era greu. Deşi nu era aproape de ea, aveau o legătură specială, ceea ce însemna că se gândeau unul la altul şi că putea apela la el dacă avea nevoie de ajutor. Evident că acum nu se putea consola cu acest gând – era o chestiune de onoare din partea ei. Trebuia să se considere norocoasă cu ceea ce avea şi să nu-i mai pară rău pentru ce nu putea să aibă.

Ducea o viaţă minunată, o viaţă pentru care multe femei ar invidia-o. Avea un soţ bun la suflet, bogat şi cu un titlu nobiliar. Era mama unui băieţel adorabil, care terminase primul semestru la internat şi în care îl văzuse cu ochii minţii pe bărbatul care va deveni într-o zi – hotărât, loial, grijuliu, mândru de ce era, fără urmă de aroganţă. Până atunci însă, rămăsese copilaşul ei, care, atunci când erau singuri, se arunca în braţele ei, spunându-i că-i plăcea la şcoală şi că n-ar fi conceput pentru nimic în lume să nu mai meargă acolo, deşi îi spunea „îmi lipsesc sărutările tale de noapte bună, mămico, dar când închid ochii şi mă gândesc la tine, parcă eşti cu mine”.

Va frânge multe inimi când se va face mare, iar ea nu va considera nicio femeie, indiferent cum ar fi fost, prea bună pentru scumpul ei fiu, recunoscu Amber cu tristeţe.

Da, era norocoasă. Nu numai că-i avea pe Robert şi pe Luc, o casă frumoasă la ţară şi una la oraş, într-una din cele mai exclusiviste zone din Londra, dar avea şi o afacere

care mergea atât de bine, încât fuseseră nevoiţi să refuze încă de la începutul lunii noiembrie orice comandă pentru Crăciun.

Micuţa Rose era şi ea o comoară. Luc se erija în protectorul ei şi era atât de încântat de noua lui verişoară, purtându-se ca un frate cu ea, încât lui Amber îi părea rău că nu-i făcuse o surioară sau un frăţior.

Singurul care le umbrise fericirea de sărbători fusese Greg, ale cărui schimbări bruşte de dispoziţie şi lipsă de autocontrol iscaseră mai multe certuri între ei – din păcate, urmări ale dependenţei lui din ce în ce mai mari de alcool şi opiu, de recunoscu Amber, mâhnită.

Era groaznic să-şi vadă vărul decăzând atât de mult. Îl implorase să se schimbe de mai multe ori de când se întorsese acasă, dar refuza categoric să accepte că are o problemă. O dată, chiar negase cu îndârjire că bea prea mult şi fumează opiu.

— Trebuie să facem ceva, îi spusese ea lui Robert.

Dar el scuturase din cap, spunându-i:

— Amber, am mai văzut oameni în situaţia lui Greg. Nu pot fi ajutaţi decât atunci când vor ei să fie ajutaţi, iar Greg ne-a spus răspicat că n-are nevoie de niciun ajutor.

Era imposibil să te înţelegi cu Greg când bea, iar Amber credea că nimeni nu se purta aspru cu el pentru că toţi ştiau ce soartă îl aştepta.

Reuşise să scape de îndatoririle de gazdă ducându-se în camera în care se aranjau florile, sub pretextul că grădinarul venise cu nişte flori proaspete de la seră, dar cum crinii fuseseră deja puşi în vaze, nu mai avea niciun motiv să stea acolo, iar în curând avea să fie ora prânzului şi trebuia să se schimbe de haine. Bunica ei ţinea foarte mult la etichetă şi cu siguranţă că acum se aranja deja cu ajutorul cameristei.

Blanche adusese cu ea diadema de la Robert, ceea ce o făcu pe Amber să zâmbească şi să se gândească din nou cât de amabil fusese soţul ei când insistase că era cadoul lui şi că s-ar fi simţit foarte jignit dacă Blanche nu-l păstra.

Amber tocmai pusese piciorul pe prima treaptă, când îşi ridică privirea, alarmată de zgomotul paşilor grăbiţi ce se auzeau pe palierul de sus, ca apoi să vadă capul lui Luc apărând peste balustrada sculptată. Băieţelul alerga pe palier, vrând să coboare scările, şi o strigă de îndată ce o văzu:

— Mami, vino repede! Unchiul Greg nu se simte bine.

Amber urcă în grabă scările, panicându-se şi mai mult când Luc o luă de mână de parcă ar fi căutat consolare.

— Luc, unde e unchiul Greg? îl întrebă, încercând să pară calmă. Ce s-a întâmplat?

— E-n dormitor. Tocmai treceam pe acolo, uşa era deschisă şi m-am uitat înăuntru, atâta tot. N-am vrut să fac nimic rău, dar unchiul Greg era acolo şi m-a văzut. A zbierat la mine şi a pornit în fugă spre uşă, a căzut, iar acum sângerează la cap şi… Vocea lui Luc se frânse şi o apucă pe Amber de mână.

Indiferent în ce stare se afla Greg acum, Amber nu voia ca fiul ei să fie mai necăjit decât era deja, cu atât mai mult cu cât Luc era iute la mânie şi orgolios. Robert îi spusese că e de datoria lui să apere femeile. Va insista să-i fie alături, mai ales că Robert era plecat cu treabă. Înainte să iasă, Robert îi repetase lui Luc că el era „bărbatul în casă” cât timp lipsea el.

Camera lui Greg se afla la capătul palierului – aşa îşi dorise el pentru că avea insomnii şi nu voia să deranjeze pe nimeni dacă se trezea în mijlocul nopţii şi trebuia să se învârtă prin dormitor ca să-şi epuizeze resursele de energie rămase.

— Luc, du-te, te rog, până jos şi roagă pe cineva să-l trimită pe valetul unchiului Greg la el în cameră. Şi nu mai alerga, te rog. Nu vreau să cazi pe scări.

— Nu-ţi face griji, mămico. Pot să alerg fără să mă împiedic, îi spuse Luc, luându-şi mâna dintr-a ei.

Când s-a întors să se uite după el cum alerga pe scări, Amber îşi dădu seama cât de rece îi era mâna fără căldura mânuţei lui, dar, indiferent de starea vărului ei, nu voia ca

Luc să-l vadă.

Deschise uşa de la dormitor, pe care Luc o închisese când plecase după ajutor.

Greg stătea în picioare, împleticindu-se prin cameră, şi bălmăjind ceva. Dormitorul era în semiobscuritate. Menajera i se plânsese deja că servitoarele nu puteau să cureţe camera cum se cuvine, pentru că Greg nu le lăsa să tragă perdelele. Mirosul de gin se amesteca cu acela dulce de opiu.

Pe pat zăcea o tavă pe care Amber credea că erau tot felul de instrumente necesare pentru fumatul opiului. Oare Luc văzuse tava? Amber spera că nu. O îngrozea gândul că fiul ei putea fi afectat de comportamentul dezgustător al vărului ei.

— A, tu erai, nu? Vezi ce mi-a făcut copilul ăla al tău? îi ceru el socoteală, dând la o parte batista plină de sânge pe care şi-o ţinea la cap, ca să-i arate tăietura superficială. Amber, învaţă-l cum să se poarte şi spune-i să nu mai intre în camera cuiva fără să bată la uşă.

Amber simţea cum creşte furia în ea în timp ce-l asculta pe Greg. Dar nu avea niciun sens să-l îndemne să asculte de glasul raţiunii sau să-şi verse nervii pe el. Se purta complet iraţional şi nu se mai putea discuta cu el, ştia asta. O copleşi un val de tristeţe. O durea sufletul să vadă în ce hal ajunsese vărul ei, pe care-l admirase şi-l iubise atât de mult, vărul care fusese atât de bun cu ea, cu toate aerele lui de băiat mai mare. Îi veneau lacrimi în ochi când îşi amintea de câte ori o apărase Greg de furia bunicii pentru cine ştie ce năzbâtie făcuse. Oare nu-i era datoare într-un fel? Greg însă făcea numai prostii şi, pe deasupra, era bărbat în toată firea. Nu mai avea de-a face cu acelaşi Greg cu care crescuse şi la care ţinuse. Acesta era crudul adevăr: Greg cel de odinioară căzuse pradă propriilor vicii şi slăbiciuni, iar un altul îi luase locul.

— Nu te mai uita aşa la mine, Amber, îi ceru el pe un ton sever. Nu e vina mea. Tu nu înţelegi, nu ştii cum e să stai treaz noaptea şi să simţi că-ţi umblă pe piele furnici

care te muşcă, te mănâncă de viu, îţi devorează carnea şi creierul. Le aud cum îmi molfăie carnea. De-asta trebuie să beau. Să ştii că le ucide. Trebuie s-o fac.

Transpira şi tremura în acelaşi timp, scărpinându-se pe braţe pe când se tot învârtea agitat prin cameră.

Amber îşi dorea din tot sufletul ca Robert să fie lângă ea. Habar nu avea ce să facă. Unde era valetul lui Greg? „Doamne, te rog să nu vină Luc aici şi să-l vadă pe Greg. Jay ar fi ştiut ce-i de făcut şi cum să-l calmeze. Jay – îi era atât de dor de el, dar nu trebuia să se gândească la el. Nici acum şi nici altă dată.

— Trebuie să beau, fir-ar al naibii!

Greg zbiera acum din toţi rărunchii.

Cineva deschise uşa de la dormitor. Sigur era valetul lui Greg! Amber se întoarse uşurată, dar apoi îi îngheţă sângele în vine când o văzu pe Blanche în pragul uşii.

— Ce se întâmplă aici? Am auzit zgomotul din capătul celălalt al palierului.

— Totul e-n regulă, bunico. Eu şi Greg doar discutam ceva.

Amber nu era sigură pe cine încerca să protejeze: pe Greg sau pe bunica lor. Poate pe amândoi.

Blanche văzu cât de îngrijorată şi de încordată arăta Amber. Apoi, se uită la nepotul ei. Oare Amber credea că-i chiar atât de senilă şi de proastă să nu ştie adevărul despre Greg? Dacă aşa stătea treaba, atunci nepoata ei era idioată.

— De vină-i blestematul ei de plod, care a dat buzna aici, se plânse Greg, arătându-i batista pătată de sânge.

Blanche se uită cu luare-aminte la Amber.

— A văzut Luc toate astea? o întrebă.

Amber nu trebuia să-şi întrebe bunica la ce se referea prin „toate astea”.

— Nu cred. Sper că nu, recunoscu Amber. Mi-a spus doar că a căzut. L-am trimis după valetul lui Greg.

Blanche se uită la nepotul ei, dezgustată. Cum de putuse fi atât de prost? Cum de-şi bătuse joc de

oportunităţile de care avusese parte? Cum de era atât de iute la mânie şi făcut dintr-o stofă atât de proastă, spre deosebire de tatăl lui, care fusese un om minunat?

Ajunse şi valetul lui Greg, din fericire fără Luc.

— Cred că Robert o să-ţi spună vreo două pentru că ai fost atât de neglijentă şi n-ai avut grijă ca Luc să nu vadă în ce hal e Greg, îi spuse Blanche cu răceală lui Amber când plecară amândouă din camera lui Greg.

— Greg mi-a promis că va încerca să nu se atingă… de nimic de aici, îi răspunse Amber.

— Şi tu l-ai crezut? l-a întrebat Blanche pe un ton batjocoritor.

Dintr-un motiv inexplicabil, Amber simţea nevoia să-şi apere vărul.

— Nu se poate abţine, bunico. Nu mai poate să-şi controleze pornirile.

— Este o fiinţă slabă şi depravată, care nu merită să poarte numele tatălui său. Dacă aş fi ştiut ce se va alege de el… Blanche se strâmbă. Ni se spune mereu că noi suntem sexul slab, Amber, dar noi suntem, de fapt, mai puternice, pentru că aşa trebuie.

Lui Blanche nu-i stătea în fire să-i vorbească atât de deschis, să o trateze de parcă ar fi fost egala ei, arătându-i atâta înţelegere, că Amber nu mai ştia ce să spună. Oare bunica ei dădea semne de slăbiciune sau aprecia, în cele din urmă, cât de matură devenise Amber?

— Şi trebuie să fim puternice ca să avem tăria de a recunoaşte defectele copilului pe care l-am adus pe lume şi în care ne-am pus atâtea speranţe. O să vezi tu.

— Dar Luc este exact cum mi-am dorit să fie, şi chiar mai mult de-atât, îşi apără Amber imediat fiul.

— Nu-l mânia pe Dumnezeu, Amber! Pedeapsa Lui este cea mai aspră!

Capitolul 39

Primăvara anului 1937

— Sigur nu vrei să vină şi mami cu tine şi cu tati? îl întrebă Amber pe Luc.

Era sfârşitul vacanţei de Paşte. Stăteau în holul casei din Eaton Square, pe când Robert aştepta afară să termine servitorii de pus bagajele lui Luc în maşină.

— Mai bine nu, mami, îi spuse Luc pe un ton foarte blând, dar bărbătesc. Dacă începi să te smiorcăi?

Amber nu ştia dacă să plângă sau să zâmbească trist. Lui Luc îi plăcea la nebunie la internat, iar el şi cu Robert petreceau ore întregi împreună discutând despre „ţipi" cu nume ciudate şi comparându-şi părerile despre profesorii care i se păruseră bătrâni lui Robert, dar care acum îi predau lui Luc.

Robert părea că îşi revenise din depresia pe care o făcuse după întoarcerea de la München. Şocul produs de abdicarea lui Edward din decembrie, când acesta anunţase că renunţa la tron ca să fie împreună cu Wallis, fusese un punct de cotitură, sau cel puţin aşa i se păruse lui Amber, dar de Crăciun, Robert părea să fie în apele lui.

Magazinul mergea din ce în ce mai bine cu fiecare săptămână care trecea, întrecând şi cele mai optimiste previziuni. Fusese angajat un alt tânăr, Brett, pe post de director adjunct; trei dimineţi pe săptămână, Amber primea clienţii în camerele de sus, sau, dacă erau oameni de vază, se ducea ea la ei acasă.

Decoratorii, tâmplării şi alţi muncitori care purtau frumoasele haine de lucru gri-verzui, cu emblema „Silk" brodată pe ele cu alb, alături de numărul de telefon al magazinului, lucrau de zor ca să pregătească încăperile clienţilor pentru decoraţiunile făcute de câteva croitorese de încredere.

Amber îl auzi pe Robert spunându-le de jos că a sosit vremea să plece. În intimitatea salonaşului ei, Luc era încă destul de mic să o îmbrăţişeze la fel de strâns ca ea pe el,

deşi Amber ştia că i-ar fi fost ruşine să facă aşa ceva în public. Era atât de mândră de cât de re pe de se maturiza. Dar îi era dor şi de băieţelul ei, de copilaşul ei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi luat-o sub aripa ei şi pe Rose, dar cum magazinul îi ocupa foarte mult timp, nu ar fi fost corect din partea ei să o ia pe fetiţă la ea.

Deşi Rose era acum sănătoasă tun, ori de câte ori îi cumpăra haine după măsurile pe care i le trimitea Jay, Amber constata că fiica lui Greg nu prea crescuse. Era tot firavă, dar mult mai sănătoasă, potrivit doctorului Brookes, care era, mai nou, de părere că picioarele nu îi erau atât de afectate cum crezuse înainte, slavă Domnului.

*

Jos, în hol, se adunaseră toţi servitorii ca să-şi ia la revedere de la Luc, iar Amber şi Robert îşi zâmbiră unul altuia, ca nişte părinţi mândri, când îl văzură că Luc le strângea mâinile aproape ca un om mare.

— Imediat o să vin în vacanţa de vară, mami, o consolă el pe Amber în timp ce urca în maşină, iar lui Robert îi spuse cu mult entuziasm: Taţi, abia aştept să văd iahtul!

La începutul anului, Robert cumpărase un iaht, *Seabreeze,* care era acum ancorat în sudul Franţei, iar ei plănuiau să-şi petreacă vara la bordul acestuia.

— Te rog să-i transmiţi bunicii tale scuzele mele pentru că n-am putut să te însoţesc de data asta, o rugă Robert pe Amber, sărutând-o pe obraz înainte să-şi pună mănuşile de şofat şi să se îndrepte spre maşină.

La începutul săptămânii, Blanche îi scrisese lui Amber să vină la Macclesfield, căci voia să discute cu ea ceva foarte important. Cum Robert îşi făcuse deja planuri să se ducă în sudul Franţei cu nişte prieteni, ca să „testeze” iahtul, după ce îl lăsa pe Luc la şcoală, Amber trebuia să meargă fără el. Era sigură că absenţa soţului ei o va dezamăgi pe Blanche. Bunicii ei încă îi mai plăcea să se dea

mare în faţa lui Robert şi, de câte ori venea el la Denham, dădea o cină fastuoasă.

Oare despre ce voia Blanche să discute cu ea? Oare îi spusese Cassandra că o văzuse cu Jay? Dacă aşa stăteau lucrurile, iar vestea ajunsese la urechile bunicii ei, atunci Amber voia să-i spună verde în faţă că ea era de vină, şi nu Jay, deci pe ea trebuia s-o pedepsească şi nu el. Dacă bunica ei voia să-l pedepsească pe Jay concediindu-l?

Lui Amber îi veni rău când se gândi la această posibilitate şi se rugă ca nu acesta să fie motivul pentru care Blanche o chema la Macclesfield.

Nu avea rost să se îngrijoreze aiurea înainte să audă ce avea Blanche de zis, hotărî Amber. Cu siguranţă că Jay ar fi avertizat-o cumva dacă Blanche ar fi aflat. Nu, trebuia să se concentreze asupra altor lucruri. Poate că nu murea de dor să o viziteze, dar îi făcea plăcere să o revadă pe micuţa Rose, pe care nu o mai văzuse de la Crăciun.

Din fericire, Luc nu fusese afectat de comportamentul lui Greg, deşi, precum o avertizase Blanche, Robert se înfuriase când Amber îi spusese ce se întâmplase, ameninţând că va refuza să-l mai primească vreodată pe Greg în vizită.

*

Amber nu se gândise că o să-l vadă pe Jay aşteptând-o în gara din Macclesfield, şi nici n-a fost cazul. Dar nu credea că o să se simtă atât de nefericită din cauză că nu o întâmpina. Mâhnirea o împresura ca norii negri care veneau dinspre dealurile din Buxton şi Derbyshire şi se aşterneau peste Macclesfield, împrăştiind în aer umezeala atât de benefică pentru fabricarea mătăsii. Poate că norii de ploaie din Derbyshire erau buni pentru afacerea ei, dar cei care o învăluiau pe ea nu-i făceau deloc bine. Bunica îi trimisese propria ei maşină cu un şofer care s-o ia de la gară. Amber reuşi să zâmbească şi să schimbe câteva cuvinte cu şoferul, dar, în sinea ei, tânjea după zilele când o ducea Jay

acasă.

Amber încercă să nu se uite spre Dower House în timp ce intrau pe poarta principală, dar când văzu maşina lui Jay parcată în faţa casei, nu se mai putu abţine.

Oare era înăuntru? Oare îi vedea şi el maşina şi credea că venise acasă sau maşina lui era acolo pentru că nu avea nevoie de ea? Munca lui presupunea să străbată tot domeniul, iar Amber ştia că-i plăcea să colinde împrejurimile ca să se vadă cu fermierii, când avea timp. În felul acesta putea să „studieze pământul şi să se asigure că e în stare bună", îi spusese el odată.

Robert o considera norocoasă pe bunica lui Amber că avea un angajat ca Jay. James Lees-Milne, care, datorită faptului că lucra la Comisia de Patrimoniu, cunoştea multe domenii, îi spusese lui Amber că nu mai văzuse unul atât de bine îngrijit ca Denham. Ascultând laudele lui James, Amber era mândră de Jay.

Când Harris opri brusc Bentley-ul în faţa casei, o maşină sport aerodinamică de culoare verde trecu razant pe lângă ei, împroşcând pietriş.

— Harris, vărul meu are altă maşină? îl întrebă Amber.

Greg se plânsese de Crăciun că Blanche nu voia să-i cumpere maşină, dar Amber bănuia că, în final, bunica ei se va înmuia.

— Nu, domnul Stanley îl aduce pe conaşul Greg acasă, o informă Harris pe un ton lugubru.

Domnul Stanley? Harris se referea, cu siguranţă, la prietenul lui Greg, Geoff Stanley, care deţinea, împreună cu vărul său, acţiuni la un club de fotbal cunoscut în zonă. Amber se uită cum portierele maşinii sport se deschiseră şi vărul ei îşi făcu apariţia, alături prietenul lui.

Lumina puternică de primăvară scotea în evidenţă toate excesele făcute Greg, care fusese odată frumos şi zvelt. Geoff Stanley, care era de aceeaşi vârstă cu Greg, arăta cu zece ani mai tânăr decât el. Niciunul din ei nu păruse să observe Bentley-ul, pentru că se ciondăneau, observă Amber tulburată. Geoff Stanley îi strigă ceva lui

Greg, care-l ignoră şi plecă. Geoff zbieră la el să se oprească, şi când acesta nu o făcu, dădu cu pumnul în capotă, apoi urcă în maşină şi demară, în timp ce Greg o luă pe lângă casă, înspre grajduri.

— Mulţumesc, Harris, îi spuse Amber când şoferul îi deschise portiera. Te rog transmite-i doamnei Harris că sper să i se amelioreze reumatismul.

— Cu toţii sperăm asta, Excelenţă. Toată iarna s-a plâns de dureri. M-a afectat aproape la fel de mult ca pe ea, se plânse şoferul.

*

Casa avea mirosul proaspăt al curăţeniei de primăvară, pe care Amber şi-l amintea din copilărie. Geamurile care sclipeau, suprafeţele vopsite care luceau îi dădeau de înţeles că Blanche conducea cu o mână de fier gospodăria.

Doamna Clements o aştepta pe Amber în prag, încercând să fie mai serioasă faţă de servitoarea cea nouă, care roşi şi chicoti când i-a fost prezentată lui Amber.

— Nu cred că bunica vrea să fie deranjată acum, îi zâmbi Amber servitoarei, aşa că o să mă duc să-mi văd nepoţica.

— Doamna Pickford a spus că vrea să vă vadă cât de repede posibil, ducesă, o informă doamna Clements pe Amber.

— În acest caz, o să mă duc în camera mea să mă schimb.

Nu îi luă mult lui Amber să-şi dea jos haina şi pălăria şi să se schimbe într-o ţinută de după-amiază creată de Mainbocher, unul dintre designerii preferaţi ai ducesei de Windsor. Cecil o convinsese să probeze câteva haine ale creatorului de modă, insistând că erau parcă făcute pentru ea.

Rochia ei din mătase verde ca smaraldul şi jacheta asortată, bordată cu negru, erau minunat croite şi cam

sofisticate pentru ţară, dar ştia că bunica îi va aprecia stilul şi eleganţa. Amber zâmbea mâhnită în sinea ei pe când îşi punea în urechi cerceii cu smaralde mari şi pătrate, ultimul cadou pe care i-l făcuse Robert. Era ridicol că ea, o femeie măritată, se îngrijora ca o copilă de felul în care va reacţiona bunica ei când o va vedea.

Se uită spre uşă. Dorea din tot sufletul să urce în camera copiilor, dar Blanche aflase cu siguranţă că sosise.

*

Era un miracol că bunica ei nu părea atinsă de trecerea timpului, reflectă Amber, deşi în *Portretul lui Dorian Gray,* Oscar Wilde explicase într-un mod cam sinistru de ce nu îmbătrânea eroul său. Nu că şi-ar fi putut-o închipui vreodată pe Blanche atât de lipsită de orgoliu sau de slabă de înger ca să se lase influenţată de cineva.

Cu spatele drept, cu părul ei des perfect coafat, stătea în fotoliul preferat, având aceeaşi privire intensă şi scrutătoare ca întotdeauna.

Când Amber se aplecă să o sărute pe obraz, Blanche îi spuse cu răceală:

— Am impresia că noul tău parfum şi rochia cea nouă au mai mult stil decât substanţă, Amber. Vei atrage, cu siguranţă, atenţia asupra ta în restaurantele aşa-zis sofisticate din Londra, dar sunt de părere că ţinuta pe care o ai un defineşte o femeie puternică. Când îţi alegi un parfum nou, trebuie să te întrebi dacă te caracterizează şi dacă vrei ca ceilalţi să-şi amintească de tine mirosind într-un anumit fel.

Amber ridică din sprâncene la auzul reproşului din vorbele bunicii ei.

— Parfumul a fost cadou de Crăciun din partea lui Robert. L-a creat special pentru mine, iar rochia este de la Mainbocher.

Amber se opri când bunica ei pufni, dispreţuitoare.

— Să ştii că e foarte la modă. Noua regină a spus că e

creatorul ei preferat.

— Ei bine, pare o femeie decentă, nu ca nenorocita aia de americancă divorţată. Totuşi, din câte am citit, are tot atâta putere asupra soţului cum a avut şi Simpson asupra lui Edward.

Blanche era clar prost dispusă şi gata să se certe cu oricine nu-i împărtăşea opiniile.

— Robert îşi cere scuze că n-a putut să vină cu mine.

Blanche se lumină la faţă, aşa cum anticipase Amber. Când pomenea de Robert, bunica ei se mai înmuia, deşi Amber îşi dădea seama că trebuie să fie mai fermă şi să nu aducă vorba de Robert ca să o calmeze pe Blanche. Era timpul să pună piciorul în prag.

— L-ai văzut pe Greg? o întrebă Blanche.

— N-am vorbit cu el. L-am văzut întorcându-se, cu puţin timp în urmă.

— E sigur băut. Tonul lui Blanche era dezaprobator. Din cauza lui Greg te-am chemat aici, Amber. Blanche se opri înainte să zică: Am vrut să-i las cea mai mare parte din avere lui Greg. Tu ai de toate, iar Greg e singurul urmaş de parte bărbătească din familie, dar având în vedere felul în care s-a comportat recent, mi-am refăcut testamentul. Tu eşti principala beneficiară. Ţi-am lăsat casă, fabrica şi aproape toţi banii pe care i-am moştenit. Sunt şi anumite clauze pe care trebuie să le respecţi, printre care şi să ai grijă de vărul tău.

Amber era atât de şocată, că amuţise. Era ultimul lucru la care se aşteptase.

— Bunico, nu poţi face una ca asta, protestă ea când se simţi în stare să vorbească. Mereu ai spus că Greg va moşteni totul. Toată lumea ştie acest lucru.

— Iar eu ştiu că va da toţi banii la jocurile de noroc sau neisprăviţilor ălora de prieteni ai lui. Ca beneficiară a testamentelor tatălui şi unchiului meu, e de datoria mea să am grijă de moştenirea pe care mi-au lăsat-o. Acest lucru presupune să o las cuiva în care să am încredere că va proceda la fel ca mine. Mereu am crezut că bărbaţii se

descurcă mai bine cu banii decât femeile. Dar, în ceea ce-l priveşte pe vărul tău, el vrea doar să prăduiască bani, iar eu nu pot tolera aşa ceva. Tu-ţi dai seama ce s-ar alege de casa şi de domeniul ăsta, dacă ar intra pe mâna lui Greg?

— E dreptul lui prin naştere, îi spuse Amber bunicii sale. Asta crede el, iar tu l-ai încurajat în acest sens.

— Dacă ar fi ascultat de mine, ar fi moştenit totul.

— Nu pot să accept ce i se cuvine lui de drept, spuse Amber hotărâtă.

— Dar vei fi fericită să-l vezi cum va închide fabrica? Pentru că asta va face.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Amber s-ar fi amuzat că Blanche, care dispreţuise atât de mult acea fabrică, folosea acest pretext ca să obţină ce voia.

— Dacă Greg vrea să se descotorosească de fabrică, atunci eu şi Robert vom fi încântaţi s-o cumpărăm.

— Iar domeniul – şi pe ăsta ai vrea să-l vezi distrus, iar pe Jay, dat afară? Ce mai răsplată ar primi pentru loialitate şi eforturile depuse, mai ales când are atâtea probleme pe cap cu nevastă-sa aia dementă.

Lui Amber îi stătu inima în loc. Bunica ei n-avea cum să ştie atâtea lucruri despre Jay. Nu, era imposibil. Amber se lăsa în voia remuşcărilor.

— Ai vorbit cu Greg? o întrebă Amber. Poate că, dacă îi explici de ce eşti aşa de îngrijorată…

— Vărul tău a avut multe ocazii să repare răul pe care l-a făcut, dar preferă să bea până uită de el decât să fie nepotul pe care îl doream, un adevărat moştenitor al tatălui său. Speram să regăsesc în el ceva din măreţia tatălui său, dar nu văd decât slăbiciune şi depravare. Felul în care s-a purtat de Crăciun mi-a confirmat toate bănuielile. Chiar dacă, printr-un miracol, nu ar distruge nimic din ce-am clădit, cum aş putea fi sigură că n-o mai facă alţi bastarzi ca fata aia de sus? Dumnezeu nu a fost de partea mea atunci când a lăsat copilul ăla să trăiască.

— Bunico! protestă Amber. Cum poţi să spui aşa ceva!

— Amber, revino la realitate, ce naiba! Ce tânără de familie bună se va căsători cu Greg şi-i va face copii, cunoscând trecutul lui şi pe cel al copilei de sus?

— Tu l-ai pedepsit pe Greg trimiţându-l la Hong Kong, bunico, îi aminti Amber lui Blanche.

— Poate că voi vedeţi ceea ce-am făcut ca pe o pedeapsă, Amber, dar eu am vrut să-i dau o şansă – Greg trebuia să-şi spele păcatele şi să devină ce-mi doream eu să ajungă.

— Cred că ar trebui să-ţi schimbi din nou testamentul, spuse Amber.

— Degeaba îţi doreşti asta, pentru că n-o voi face. M-am hotărât, Amber. Oricum, e prea târziu. Domnul Brocklehurst mi-a adus săptămâna trecută noul testament, care a intrat deja în vigoare. Tu, iar apoi Luc, veţi primi tot ce am.

După ce bunica ei se întoarse cu spatele la ea, Amber se uită la albumul mare cu fotografii de pe măsuţa de lângă fotoliu.

Când era mică, se ruga mereu să poată vedea pozele care se aflau în el, mai ales pe cele cu mama ei, dar Blanche i-l arăta mereu cu mândrie pe fiul ei, tatăl lui Greg, în pozele de familie, în care toţi aveau un aer forţat. Amber îşi aminti că fusese foarte revoltată din cauza aceasta, când era mică, şi că refuzase să se uite la pozele cu Marcus, scandalizată de faptul că bunica îl prefera pe fiul ei, şi nu pe iubita ei mamă. Bineînţeles că bunicii nu-i plăcea acest comportament, căci Blanche critica întotdeauna copiii răsfăţaţi şi lăuda eficacitatea unui regim constând doar în apă şi pâine în cazul copiilor care se purtau urât şi a pedepsei de a fi lăsaţi singuri într-o cameră neîncălzită.

Amber schiţă acum un surâs blând. Mama ei nu-i permisese niciodată lui Blanche să o pedepsească şi nu părea să-i pese că aceasta îl prefera pe fratele ei mort. Acceptase mereu acest lucru cu zâmbetul pe buze.

„Nu se poate abţine, Amber”, îi spusese odată mama ei, când Amber o întrebase de ce se poartă aşa. „Ţinea

foarte mult la el. Moartea lui a fost o lovitură cruntă pentru ea. Într-o zi, când vei fi mare şi o să ai copii, vei înţelege”.

Părinţii ei l-ar fi iubit atât de mult pe Luc. Amber trebui să clipească pentru a-şi reţine lacrimile.

Blanche o văzu că se uită la albumul cu poze şi îl luă de pe măsuţă, deschizându-l în poală.

— Mai ţii minte?

— Da, bineînţeles. Când eram mică, mă fascinau pozele cu mama când era bebeluş. Atunci nu înţelegeam de ce nu erau poze şi cu tata.

— Mama ta a n-a fost un copil frumos; am fost crunt dezamăgită când am văzut că nu semăna nici cu mine, nici cu…

Amber se uită la bunica ei, care ezită un pic, apoi spuse repede:

— … fratele ei. Tatăl lui Greg a fost un bebeluş superb.

Întoarse paginile albumului şi îi arătă lui Amber o fotografie cu ea tânără, ţinând în braţe un bebeluş adorabil.

— El e Marcus, iar asta e mama ta.

Pe când întorcea paginile, Amber văzu o poză cu bunica ei, care ţinea în braţe un bebeluş cu păr cârlionţat, şi spuse repede:

— Uite-o! Ce frumoasă e!

— Asta nu este mama ta, îi spuse Blanche, întorcând pagina.

— Atunci cine e? o întrebă Amber, curioasă.

— N-am idee. Vreo rudă care venise în vizită. Uite-o pe mama ta. Pe Amber o cuprinse emoţia când se uită la poza cu mama ei.

— Nu era o fiinţă ştearsă, ci minunată în toate privinţele. Aşa mi-a zis tata.

Sunetul clopoţelului care le avertiza că trebuie să se îmbrace pentru cină o făcu pe bunica ei să închidă albumul, dând de înţeles că discuţia dintre ele se încheiase.

*

— Să înţeleg ca vrăjitoarea aia bătrână îşi schimbă testamentul şi-ţi lasă ţie totul?

— Greg, da-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu! Mă doare braţul, protestă Amber când ieşi din dormitor şi îl văzu pe Greg, care o aştepta, spumegând de furie.

— Te doare, da? Da cum naiba crezi că mă simt eu? o întrebă.

Ochii îi erau roşii, stâlcea cuvintele şi nu se ţinea bine pe picioare remarcă Amber.

— De ce nu te duci mai bine să te schimbi pentru cină? Putem să vorbim şi mai târziu despre asta, încercă Amber să-l calmeze.

— La fel cum ai discutat tu cu scumpa noastră bunică, în timp ce eu vă auzeam?

Furia i se citea în privire.

— Înţeleg cum te simţi, bâigui ea.

— Scuteşte-mă! N-ai idee cum e să te simţi ca un sărăntoc care cerşeşte câteva guinee. Cred că soţul ăla al tău este mai generos cu tine decât scumpa noastră bunică. Nu e drept, Amber. Acum îşi plângea de milă, ochii umplându-i-se de lacrimi pe când se sprijinea de perete ca să-şi recapete echilibrul şi îi dădea drumul din strânsoare Nu e drept. Toată lumea zice asta. Un bărbat trebuie să aibă nişte bani în buzunar. Nu ai putea să mă împrumuţi şi pe mine cu câteva sute de guinee, Amber? Doar până-mi primesc alocaţia.

Amber se simţi cuprinsă de vină şi remuşcări.

— Greg…

— Hai, te rog eu, ştiu că-ţi permiţi, mai ales când vei avea ceea ce mi se cuvenea mie, başca un soţ bogat. Cine ar fi crezut? Mai ştii că atunci când eram mici trebuia să te ajut mereu?

— Nu am mulţi bani la mine, Greg, dar când mă duc acasă…

— Eşti la fel de afurisită ca ea! Chiar mai rău.

Îi întoarse brusc spatele şi se îndreptă spre scări,

aproape împiedicându-se.

— Greg, protestă Amber, vorbim după cină.

— Despre ce? Despre cât eşti de trădătoare? Despre cum mi-ai furat ce era al meu? Nu te mai obosi!

*

— Ce drăguţ din partea Cassandrei să vă invite, pe tine şi Greg, la Fitton Hall în seara asta, remarcă Blanche în timp ce lua împreună cu Amber micul dejun.

Amber venise de trei zile la Macclesfield. Greg abia schimbase două vorbe cu ea, dar, din fericire, fiind ea însăşi şocată de vestea pe care i-o dăduse bunica ei şi dorind neapărat să discute cu Jay, nu mai făcuse referire la testamentul bunicii sale.

Lăsând la o parte testamentul bunicii, Amber încercase să-şi spună că era mai bine că nu-l văzuse pe Jay, dar în sufletul ei nu era atât de convinsă. Dar uite de ce necaz dăduse din cauza sentimentelor ei. Era mai simplu şi mai sigur să se concentreze asupra amănuntelor legate de afaceri decât să se gândească la ceea ce simţea, deşi s-ar fi bucurat să aibă sprijinul lui Jay.

Maurice recunoscuse că îi ignorase avertismentul, fiind presat de ceilalţi proprietari de fabrici, care nu voiau să primească sfaturi de la o simplă femeie, aşa că făcuseră batiste pentru încoronare, care, evident, nu puteau fi vândute din cauza abdicării, ceea ce avea să le afecteze profiturile. Singura plăcere pe care o avea era să vadă cât de fericită şi cât de bine se simţea Rose. Acum trebuia să se ducă şi la o cină dată de familia Fitton Legh.

Cassandra nu-i invitase din bunătate, se gândi Amber, dar nu avea cum să-i spună acest lucru bunicii ei.

*

— Ducesă, a venit domnul Stanley. Ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Prietenul lui Greg voia să discute cu ea? Amber nu era încântată, dar nici nu putea să refuze.

— Te rog să-l conduci în bibliotecă, Wilson, şi să-i spui că vin şi eu într-un minut.

Era după-amiază, bunica ei se dusese să-şi vadă o prietenă, iar Amber se afla în camera lui Rose şi se juca împreună cu ea.

Fetiţa era adorabilă, iar Amber fusese în culmea fericirii când Rose o recunoscuse şi îşi întinse braţele spre ea.

— E drăgălaşă ca o păpuşică, ducesă, îi spuse Betsy, mândră de fetiţă.

— Şi picioarele? o întrebă Amber îngrijorată.

Drept răspuns, Betsy ridică rochiţa fetei, ca să-i arate lui Amber picioruşele ei durdulii.

— Sunt puternice. Facem exerciţii cu ea, eu şi cu Sheila, aşa cum ne-a zis doctorul Brookes, de două ori pe zi, iar el ne-a asigurat că n-o să aibă probleme la mers.

*

— Domnule Stanley, îl salută ea pe musafir pe când intra în bibliotecă.

El roşi, părând un pic stânjenit.

— Îmi cer scuze că am venit pe nepusă masă, dar Greg m-a băgat în bucluc şi nu mai ştiu la cine să apelez. Nu că ar fi treaba dumneavoastră să-l scoateţi din belea, dar…

— Deci, Greg vă datorează nişte bani, îl opri Amber.

— A fost ideea lui, nu a mea. A spus că vrea să intre în afacere, aşa că am pus bani şi pentru el ca să cumpărăm acţiunile, iar acum îmi spune că nu le mai vrea, dar e al naibii de târziu să se răzgândească. Mă omoară al bătrân când află; am împrumutat bani ca să le plătesc în numele lui.

— Mai bine explicaţi-mi toată tărăşenia, îi sugeră Amber aşezându-se.

*

O jumătate de oră mai târziu, Amber se uita la Geoff Stanley şi trecea în revistă ce-i spusese el:

— Staţi să văd dac-am înţeles bine: Dumneavoastră şi Greg aţi cumpărat acţiunile pe care le deţinea răposatul dumneavoastră unchi la echipa de fotbal Hermes Stanley. Aţi acoperit datoria lui Greg împrumutându-vă în numele tatălui dumneavoastră, iar acum Greg nu vrea să vă mai dea banii.

— Exact. Spune că nu-şi mai aminteşte că trebuia să facem jumi-juma, dar mă minte, fir-ar el să fie! Iertaţi-mă, se scuză el, roşind. M-a luat valul. Tata trebuie să se întoarcă de la Londra săptămâna viitoare, şi când va afla... Şi-a vândut acţiunile pe care le avea la echipă cu mulţi ani în urmă. Nu prea e de acord, dat fiind că e credincios.

Amber dădu din cap. Auzise că domnul Stanley devenise un metodist cu principii ferme, după cel de-al doilea mariaj, şi că acest lucru îi supărase pe cei doi fii pe care-i avea din prima căsătorie.

— Cât vă datorează Greg?

— Cinci mii de guinee.

Şocată, Amber se gândi repede. Putea să plătească împrumutul, dar...

— Dacă vă dau banii, atunci vreau să-mi daţi mie acţiunile echipei de fotbal, îi spuse ea pe un ton calm.

— Şi de ce aţi vrea să cumpăraţi acţiuni la o echipă de fotbal? o întrebă surprins, iar pe Amber o cuprinse o bănuială.

— Nu mă interesează, dar cred că ar fi mai bine să le deţin eu decât vărul meu. Nu-mi place să-l ştiu dator unui bun prieten, dar nici să nu primească ceea ce i se cuvine. Are totuşi o fetiţă de care trebuie să se îngrijească. Poate că zâmbetul ei îi mai îndulcea vorbele, dar voia ca Geoff Stanley să ştie că nu o putea trage pe sfoară aşa de uşor. Dacă sunteţi de acord, atunci îl voi ruga pe avocatul bunicii

să întocmească actele necesare.

— Foarte bine. Da. Şi banii?

— Veţi primi cecul când îmi veţi da acţiunile la Hermes, îl asigură Amber.

Cum ar mai fi râs Jay dacă i-ar fi spus că acum deţinea jumătate din echipa de fotbal, se gândi Amber după ce Geoff Stanley plecă. Dar nu avea cum să-i spună. Nu putea să-i mai spună nimic de acum încolo.

*

— Cred că-ţi părem cam înguşti la minte, Amber, după ce ai trăit atâta vreme în societatea londoneză.

Mâncaseră vită Wellington la primul fel, iar acum conversaţia lâncezea, aşa cum era şi normal după o masă atât de copioasă; minţile se relaxaseră, la fel şi curelele domnilor, cele din urmă strângându-se la loc după remarca ironică a Cassandrei.

Amber simţea diferitele emoţii care umpleau tăcerea din jurul mesei, pe când mica nobilime de la ţară aştepta să vadă cum va reacţiona Amber la vorbele Cassandrei. Avea să-ţi apere ţinutul sau va ţine partea celor de la Londra, în cercurile cărora se învârtea acum?

Amber îşi reţinu un oftat; cât îşi dorea să schimbe priviri cu subînţeles cu Jay, care stătea vizavi de ea!

Jay – ce proastă era că îi bătea inima aşa de tare în piept doar pentru că simţea ecoul şoaptei în care îi rostea numele. Fusese atât de şocată să-l vadă. Arăta bine îmbrăcat în costum. Fusese înzestrat din naştere cu o ţintă impunătoare. Arăta distins şi chinuitor de frumos, dar tristeţea din privirea lui îi frânse inima lui Amber.

Ce cruzime fără margini din partea Cassandrei să-i invite pe amândoi, când îi văzuse împreună. Dar oare ce ştia Cassandra? Doar îi văzuse îmbrăţişaţi, nimic mai mult. Nu ştia nimic despre sentimentele lui Amber, despre dorinţa ei de a-i înregistra fiecare detaliu al trăsăturilor cu privirea ei lacomă, despre nevoia de a-l atinge – cea mai

uşoară atingere ar fi fost de ajuns, doar să-i pună mâna pe braţ –, despre dorinţa de a-i zâmbi. Dar Amber ştia că trebuia să-şi înfrâneze toate aceste dorinţe.

Ştia, din momentul în care primise invitaţia, că acea masă dată de Fitton Legh va fi un calvar. Cassandra avea o fire răzbunătoare, machiavelică, iar acum putea acţiona în detrimentul lui Amber. Dat fiind că nu circulau zvonuri pe seama ei şi a lui Jay, Amber nu credea că verişoara lui Jay va spune pe faţă că i-a prins împreună, dar bănuia că îi va chinui cu aluzii subtile, care ar fi stârnit curiozitatea şi suspiciunile celorlalţi invitaţi la cină.

De fapt, se gândi Amber, Cassandrei îi reuşise planul, dacă intenţionase să o umple de groază la gândul serii ce o aştepta şi să o ţină în tensiune pe toată durata mesei.

Totuşi, Cassandra îi anunţase, pe un ton prefăcut, pe Amber şi pe Greg că printre invitaţi se numărau familiile Bromley Davenport, Legh de la Adlington Hall, Massey de la Dunham Massey şi Jay cu Lydia, ceea ce îi demonstrase lui Amber cât de mult o subestimase pe Cassandra.

În anii în care jucase rolul de ducesă, iar Robert pe cel de duce, învăţase să fie demnă, să afişeze în public un aer calm, zâmbind sau fiind prietenoasă dacă avea de-a face cu arendaşii lui Robert, ori purtându-se cu aroganţă în cazul în care trebuia să le amintească unora ce statut avea în societate. În această seară, avea cea mai mare nevoie să se folosească de aceste lucruri.

Pentru moment, ca să nu-i dea Cassandrei ocazia să o împroaşte cu venin, Amber nu reacţionase deloc. Nici măcar mai târziu, înainte să se aşeze la masă, când sosise Jay – târziu – cerându-şi scuze că venise singur şi spunându-le tuturor că Lydia avea o migrenă cumplită şi nu se putea ridica din pat.

— I-am dat telefon Cassandrei să-i spun că niciunul din noi nu poate să vină, îl auzi Amber spunându-i lui Mary Bromley Davenport, dar nici n-a vrut să audă şi a insistat să vin singur.

Şi ea cam bănuia de ce, se gândi Amber cu tristeţe.

Cassandra îi voia pe amândoi aici, astfel încât să se bucure de groaza amândurora.

Niciodată timpul nu trecuse mai greu decât în seara aceea. Cei din Cheshire erau patrioţi convinşi, aşa că majoritatea conversaţiilor se învârteau în jurul şocului provocat de abdicare, a admiraţiei faţă de noul rege şi a dezaprobării atitudinii belicoase a Germaniei. Amber reuşise să le tolereze opiniile conservatoare, abordând subiecte mai puţin grave. Ceea ce i se părea chiar mai greu de suportat decât teama că acea femeie va dezvălui ceea ce văzuse era faptul că se afla în aceeaşi cameră cu Jay; îl putea asculta şi privi liniştită, dar nu putea să aibă o discuţie intimă cu el, să-l atingă sau să se uite în ochii lui, care aveau atât de multe de spus.

În schimb, trebuia să răspundă întrebărilor Cassandrei şi să pareze loviturile ce era sigură că vor urma.

Trase adânc aer în piept şi spuse cu mult calm:

— Cassandra, te asigur că societatea londoneză e cea mai îngustă la minte dintre toate.

Restul invitaţilor păreau să răsufle uşuraţi, dar Cassandra nu isprăvise.

— Greg, cred că eşti invidios pe verişoara ta pentru viaţa ei minunată, insistă ea, îndreptându-şi atenţia spre Greg. Nu avea cum să ştie de testament, Amber era sigură de asta, dar întrebarea avu efectul unui chibrit aruncat într-un butoi cu pulbere.

Greg reacţionă exact aşa cum se aşteptase Amber, spunând cu furie în voce:

— O invidiez tare mult, mai ales că bunica noastră mă dezmoşteneşte acum în favoarea ei.

Băuse toată seara, paharul fiindu-i umplut prea repede de servitorul familiei Fitton Legh, spre nefericirea lui Amber. Dacă ar mai fi fost fetiţa de odinioară, s-ar fi ruşinat atât de tare, că s-ar fi ridicat de la masă şi ar fi fugit din cameră, dar ca femeie măritată, învăţase cum să se poarte în societate, aşa că rămase locului, deşi nu ştia ce să zică pentru a-l calma pe Greg.

— Ce norocoasă eşti, Amber! îi zâmbi Cassandra. Dar, aşa cum se întâmplă adesea, cei care au bani reuşesc să dobândească şi mai mulţi, nu? Aşa stau lucrurile: copilul răsfăţat cere mai multă atenţie din partea doicii; o persoană răsfăţată nu se poate mulţumi doar cu soţul sau soţia sa, ci are nevoie de admiraţia altora, chiar dacă sunt oameni căsătoriţi, la rândul lor.

Rostise aceste cuvinte cu nepăsare, dar i se ghicea ura din suflet. Greg se încrunta de parcă făcea eforturi să priceapă ce se spunea, iar ceilalţi invitaţi păreau surprinşi sau jenaţi. Amber era convinsă că se referea la aventura lui Greg cu Caroline, dar şi la faptul că o surprinsese cu Jay, şi simţi cum i se strânge stomacul. De asta îi fusese teamă toată seara.

Cassandra se distra de minune. Păcat că Lydia se bosumflase şi nu venise, deoarece o tachinase şi nu-i spusese că o iubeşte ieri-seară.

Greg, care tocmai golise paharul ce-i fusese umplut, îl puse jos cu gesturi stângace, iar apoi rupse tăcerea care se lăsase după vorbele Cassandrei şi spuse cu brutalitate:

— E prea norocoasă. Nu-i drept ca Amber să primească ce mi se cuvine. Nu-i drept, mă auziţi? strigă, ridicându-se deodată în picioare şi dând cu pumnul în masă.

— Potoleşte-te, te rog, îi spuse John Bromley Davenport, iar Greg se aşeză la loc pe scaun.

— Ar face bine să nu mai bea atâta vin de Porto, şopti una dintre invitate *sotto voce,* dar suficient de tare încât s-o audă Amber.

— Nu-i drept, repetă Greg, sughiţând, iar apoi începu să plângă zgomotos, punându-şi capul pe masă şi tremurând din toate încheieturile.

Amber nu ştia ce-ar fi făcut dacă Jay nu s-ar fi ridicat încet în picioare şi s-ar fi dus la Greg, cuprinzându-l de umeri şi spunându-i cu blândeţe:

— Hai să mergem acasă, bătrâne!

Uimit, Greg îl lăsă pe Jay să-l scoată afară din cameră.

— Îmi pare rău, Cassandra, dar mai bine plec şi eu, îşi ceru scuze Amber.

— Sigur, înţeleg perfect de ce vrei să pleci.

Cuvintele Cassandrei păreau inofensive, dar Amber bănuia că le alesese ca să-i facă în ciudă. Oare cum mai plănuia să o chinuie? Amber era convinsă că nu va mai avea o clipă de linişte în preajma ei.

Amber stabilise să dea telefon la Denham înainte de plecare, ca să vină şoferul să-i ia, dar când îi ajunse din urmă pe Jay şi pe Greg în hol, Jay îi spuse cu hotărâre în glas:

— Cred că mai bine l-aş duce pe Greg cu maşina. Nu se simte prea bine.

— Nu voiam să vin aici. Nu e drept, acum, că a murit Caroline, spuse Greg printre aburii beţiei.

Amber avea ochii plini de lacrimi, căci îi era milă de vărul ei.

— Nu e drept, bătrâne, încuviinţă Jay.

— Băiatul ăsta e fiul meu.

Amber se uită la Jay. El preferă să tacă, deşi Greg era prea beat ca să înţeleagă ce ar putea spune.

— Am să stau aici şi o să-l sun pe Harris să vină să mă ia, îi zise Amber lui Jay.

— Cum vrei, dar să ştii că ai loc în maşină, dacă vrei să vii cu noi.

— I-am spus bunicii să nu-şi schimbe testamentul. Cred că a făcut o mişcare greşită. De ce naiba a zis Cassandra aşa ceva? Îmi pare rău, adăugă ea neputincioasă. Îmi pare rău de tot.

— Amber…

— Nu mai vreau să stau aici. Plec, îi spuse Greg, împleticindu-se spre uşă.

— Stai, Greg, venim cu tine.

Jay se grăbi să-l prindă din urmă pe Greg, lăsând-o pe Amber nesigură ce să facă. Apoi, alergă ca să-i prindă din urmă.

Capitolul 40

Vara anului 1937, sudul Franţei

— Dragii mei, iată-vă în sfârşit! Cum a fost călătoria?

Pe când se lăsa îmbrăţişată de Beth, care mirosea a parfum de trandafiri, Amber începu să-şi dea seama cât de mult începea să semene cu mama ei. Ea şi Alistair aveau patru copii, doi băieţi şi două fete, iar Beth se îngrăşase şi avea un aer demn, care i se potrivea de minune.

— Înviorătoare, râse Amber, iar Beth o pofti în salon şi sună clopoţelul să li se aducă ceaiul.

Robert insistase să navigheze din Anglia până la Saint-Tropez şi, cu toate că niciunul din ei nu avusese rău de mare, marea fusese uneori mai agitată decât îşi dorea Amber.

Robert plecase deja undeva cu Alistair, iar dădaca lui Beth îl dusese pe Luc în camera copiilor, ca să se împrietenească din nou cu ei.

— Bine c-ai ajuns. Am atât de multe lucruri să-ţi povestesc, îi spuse Beth după ce-i turnase ceaiul.

Salonul avea uşi până-n tavan, care dădeau spre o terasă ce se întindea până în Mediterana. Briza caldă care venea prin uşile deschise aducea cu ea mirosul familiar al mării şi al lavandei, care lui Amber i se părea că face parte din sudul Franţei. Acel miros o făcea să-şi amintească tot felul de lucruri: cumpărăturile pe care le făcuseră la Paris; călătoria cu trenul, în timpul căreia abia dormiseră, de cât de entuziasmaţi erau; prima oară când văzuse vila, pe Jean-Philippe. Dar gata cu amintirile! Era timpul să oprească acest şuvoi din mintea ei. Îşi netezi una dintre cutele rochiei ei albe de muselină de la Chanel.

— Întâi de toate, mami a reuşit să-l convingă pe Henry să stea cu noi pe timpul verii. Cu toţii ne-am făcut

griji pentru el. A fost aşa dezamăgit că are iar o fată.

Amber se crispă la auzul numelui fratelui lui Beth, dar nu scoase o vorbă. Nu-i spusese niciodată nimic bunei sale prietene despre comportamentul lui Henry. Amber şi Henry nu se prea întâlniseră, dar atunci când se întâmplase, Amber încercase să-l evite pe Henry, mai ales după acea petrecere la care se purtase atât de urât cu ea.

— Trebuie să ne purtăm foarte frumos cu el, Amber, şi să-l bine dispunem.

„Mai lasă-l pe Henry”, voia să spună Amber. Dar soţia lui? „Cum s-o simţi ea când e considerată vinovată că nu-i face un moştenitor?” Ştia însă că nu avea rost să spună nimic rău despre Henry, căci Beth îşi adora fratele.

— Toată lumea bună e aici anul ăsta, mai ales nemţi, continuă Beth. Sunt peste tot şi dau cele mai frumoase petreceri. Henry spune că-s prea ostentative. Sunt foarte cunoscuţi pentru petrecerile la piscină – ştii cât de obsedaţi sunt de sport şi de alte lucruri de genul ăsta. Beth se strâmbă. Mie mi se par prea obositoare, dar copiilor le plac la nebunie. Ce-mi place cum te-ai îmbrăcat! Ce noroc pe tine că ai rămas aşa zveltă, Amber, dar după patru copii…

Amber îşi bău ceaiul şi o ascultă supusă. Nu fusese niciodată uşor să o opreşti pe Beth, odată ce se pornea, dar îi părea bine că se putea relaxa şi nu mai trebuia să-şi facă griji că Luc ar putea să cadă peste bord sau că, dacă nu-l văzuse pe Robert de o oră, însemna că iar căzuse în depresie – ceea ce se întâmpla mai rar acum, slavă Cerului! Fusese răbdător şi înţelegător când îi spusese ce îngrijorată era în legătură cu planurile bunicii ei de a-şi schimba testamentul, dar insistase că Blanche avea tot dreptul să procedeze după bunul plac şi că îi înţelegea pe deplin motivele. Asta nu schimba însă cu nimic faptul că Greg era tot furios pe ea.

— Era să uit, săptămâna trecută am fost la Mougins. Trebuia neapărat, mai ales acum, de când Picasso îşi petrece verile aici. N-ai să crezi dacă-ţi spun pe cine am văzut.

— Pe Picasso? încercă să ghicească Amber.

— Păi, da, l-am văzut pe el şi pe tipa aia, Dora nu ştiu cum, de care se spune că ar fi amanta lui.

— Dora Maar, o completă Amber.

— Da, ai dreptate, dar să ajung unde vreau. Nu de ei voiam să-ţi spun, ci de Jean-Philippe, care arată la fel de bine ca întotdeauna.

Amber puse jos cu grijă ceaşca de ceai şi farfuria.

— Trebuie că-ţi aminteşti de el, nu, Amber? Beth o tot presa. Artistul care stătea în căsuţa aia atunci când am venit cu mama. Mi s-a părut atât de şarmant, şi te-am invidiat când ţi-a cerut să-i pozezi.

— Da, normal că mi-aduc aminte de el, spuse Amber încetişor.

Jean-Philippe! Mâinile îi tremurau, aşa că şi le împreună şi le puse în poală. Nu trebuia să fie atât de surprinsă. Artiştilor le plăcea să vină în sudul Franţei. Henry şi Jean-Philippe erau amândoi aici. Simţi fiori reci pe şira spinării. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Se căsătorise, avea un soţ. Robert era cu ea şi avea s-o apere. Ştia totul despre Jean-Philippe şi Henry. Oricum, erau cu toţii maturi. Nu prea-i păsa de Henry, dar asta nu însemna că nu se maturizase şi el. Doar era însurat, avea o familie şi nu prea îl vedea în stare să se dea la ea ca în urmă cu atâţia ani. Dar dacă îi făcea avansuri Jean-Philippe, oare l-ar fi respins? Această întrebare i se încolăci de simţuri ca un şarpe, mângâindu-le şi stârnindu-le, la fel cum făcuse odată şi Jean-Philippe.

— Nu m-a recunoscut imediat. Au trecut nişte ani!

Amber reuşi cumva să nu se mai gândească prea mult la Jean-Philippe şi la trecut şi să revină în prezent.

— Da, e explicabil, încuviinţă ea pe un ton calm. Cam câţi să fie?

Ştia exact câţi – cum să nu-şi mai aducă aminte când Luc era dovada vie?

Îmi amintesc cât de şocată am fost când am aflat că nu era finul proprietăresei, ci amantul. Alistair mi-a zis că

amanta lui actuală este austriacă şi are foarte multe relaţii. A întrebat de tine şi, când i-am zis că trebuie să soseşti de pe o zi pe alta, mi-a spus că speră din tot sufletul să te revadă.

Amber se forţă să zâmbească. Inima îi bătea prea tare şi începuse să i se facă rău.

— Te-ai albit la faţă ca hârtia, îi spuse Beth. Ţi-e bine?

— Încă nu m-am obişnuit să trăiesc pe uscat, născoci Amber o minciună. Un fel de rău de mare, dar invers.

— Vrei să te întinzi?

— Nu, îmi revin într-un minut. Ce-ţi mai fac părinţii, Beth? Am văzut-o pe mama ta la Londra în ianuarie. Mi-a zis că tatăl tău suferă de gută.

— Da, sărmanul tata. Îl doare mai rău în lunile de iarnă, dar acum e mult mai bine. O să ne ducem în septembrie la ei, în Scoţia. Mi-a zis mama că magazinul tău e foarte la modă şi că prinţesa Marina ţi-e clientă. Nu prea am timp să mă reped până în Londra, dar data viitoare promit că vin pe la tine. Nu mă gândesc să-mi redecorez casa. Lui Alistair i se pare o chestie de prost gust să tot schimbi aspectul unei camere.

Amber se gândi cu răceală că lui Alistair orice i se părea de prost gust, dacă trebuia să cheltuiască o sumă de bani. Nu ar fi spus aşa ceva cu voce tare, ca să nu-şi jignească prietena.

— Chiar m-am mirat că Robert te-a lăsat să faci ceva atât de…

— Burghez? o completă Amber, supărându-se deodată că Beth nu avea aceeaşi consideraţie pentru sentimentele ei.

Beth părea atât de jenată, încât Amber se simţi vinovată. Se întinse şi îşi puse mâna pe a ei.

— Ştiu că pare neobişnuit să am un magazin, Beth, dar înseamnă aşa mult pentru mine să ştiu că şi alţi oameni apreciază creaţiile tatălui meu, iar Robert înţelege acest lucru. James-Lee Milne mi-a promis câteva comenzi şi sper că cei de la patrimoniul naţional mă vor lăsa să reproduc în

mătase unele din materialele lor din arhivă.

Zâmbetul politicos al lui Beth îi dădu de înţeles că prietena ei îşi pierduse interesul, aşa că schimbă subiectul şi o întrebă pe Beth de copiii ei.

Lunile de vară erau mai liniştite la magazin, căci mulţi oameni plecau în vacanţă, iar ea se bucurase că lăsase afacerea pe mâna tânărului ei director şi a adjunctului acestuia. Urmau să câştige experienţă, iar Amber avea prilejul să-şi dea seama cât de bine se descurcau fără ea…

Trebuiseră să angajeze mai mulţi muncitori la fabrică pentru a onora comenzile, şi se gândea să încerce noi modele, folosind unele dintre schiţele tatălui ei, pe care credea că putea să le stilizeze ea însăşi.

— … iar Alistair se va înrola în Marină.

Amber îşi dădu seama, jenată, că nu ascultase o vorbă din ce-i povestise Beth. Dădu din cap aprobator şi speră ca Beth să nu-şi fi dat seama.

— Te duci la balul dat de Daisy Fellowes la Cap Ferrat? o întrebă Beth. Daisy le spune tuturor că trebuie să facă economii din cauza crizei din America, căci altfel nimeni nu şi-ar da seama.

— Da, mergem, confirmă Amber. De-abia aştept.

— Emerald Cunard mi-a spus despre colierul pe care l-a comandat Daisy de la Cartier în chip de consolare pentru că a trebuit să-şi vândă iahtul. Cică îi spune colier „tutti frutti” pentru că are multe pietre colorate în el. Cu Daisy te distrezi mereu.

— Sper ca familia Windsor să nu fie acolo. E atât de jenant să-i vezi în public după tot ce s-a întâmplat. Când te gândeşti că Edward a fost odată rege, chiar dacă pentru scurt timp şi neîncoronat.

— E foarte trist, sunt de acord cu tine, dar oamenii ţin la rege şi la regină, iar cele două prinţese sunt adorabile. Ce păcat că nu au un fiu! Eşti norocoasă, Amber, că tu ai un singur copil, pe Luc, care s-a nimerit să fie băiat. Ar fi fost îngrozitor ca Robert să nu aibă un fiu şi un moştenitor, dar nu era nevoie să-ţi mai spun şi eu.

Chiar nu era nevoie. Un fiu şi un moştenitor. O expresie des întâlnită în mediul aristocratic, cuvinte care îţi ieşeau uşor din gură şi care, totuşi, constituiau o capcană pentru neavizaţi şi ascundeau atât de multe secrete. Poate că se gândea la trecut deoarece se afla în sudul Franţei. Nimeni, şi în special Luc, nu trebuia să afle niciodată că nu era copilul lui Robert. Luc ar fi suferit îngrozitor, căci n-ar mai fi ştiut cine e cu adevărat. Nicio mamă iubitoare n-ar fi permis să 1 se întâmple aşa ceva propriului copil.

*

— Noapte bună, Luc, îl sărută Amber pe fiul ei pe jumătate adormit, netezindu-i părul brunet.

Robert închiriase o vilă de lux la mică distanţă de locul unde era ancorat iahtul, când Amber îi spusese că trebuiau să stea undeva pe uscat, pentru binele lui Luc.

Robert îi spusese deja „noapte bună lui Luc şi o aştepta în pragul uşii ca să plece la balul dat de Daisy Fellowes, iar Gladys era gata să-l învelească pe Luc şi să-l supravegheze pe timpul nopţii.

— Beth mi-a spus azi după-amiază că Henry stă la ei, îi zise Amber lui Robert, pe când se îndreptau spre scări, taftaua de mătase a rochiei ei de un verde-marin fâşâind ademenitor în timp ce păşea.

Ar fi preferat să poarte ceva mai modest şi mai discret, dar Robert intrase în camera ei când servitoarea punea pe umeraş rochia pe care o alesese ea şi se plânsese că era prea simplă, sugerându-i să-şi pună rochia de un verde-marin.

Rochia de mătase Mainbocher, cusută cu mici cristale care străluceau când mergea, era croită pe bie şi-i scotea în evidenţă supleţea şi delicateţea formelor. Deşi nu prea avea decolteu, spatele îi era aproape gol, sau cel puţin aşa părea, deşi pielea îi era acoperită cu untul străveziu pe care era brodat un şarpe de mare de un verde-marin, cu mătase şi cristale, care i se încolăcea pe spinare. Lui Amber i se

părea o rochie prea îndrăzneaţă, dar Robert îi ignorase părerea. Robert, la fel ca mulţi alţi homosexuali, avea fler pentru stil şi design, alegându-i adesea rochiile.

— Ştiu că nu-ţi place de el, dar nu cred că ai de ce să te îngrijorezi, dat fiind că e atât de obsedat să aibă un moştenitor. Alistair a menţionat acest lucru *en passant.* Am impresia că nu prea tolerează atitudinea cumnatului său.

— Nu cred că Beth îşi dă seama de asta. Mi-a spus că „sărmanul" Henry este cu moralul la pământ. Dar, Robert, nu doar prezenţa lui Henry mă îngrijorează. Amber făcu o pauză. Va fi şi Jean-Philippe acolo.

Ajunseseră în hol, iar Amber văzu cât de tensionat era Robert când pomenise numele lui Jean-Philippe.

— Ce anume te îngrijorează?

— Nu ştiu, îi răspunse ea, deşi ştia foarte bine. Îmi dau seama că poate nu are sens, dar prezenţa lui Henry şi a lui Jean-Philippe mă stânjenesc... mă fac vulnerabilă.

— Henry a încercat deja să te şantajeze şi n-a reuşit. Nu va mai încerca.

— Dar ştie, Robert, şi dacă spune...

— Dacă o face, atunci voi afirma că Henry se înşală şi că eu eram pe atunci cu tine. Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

— Mai bine nu veneam aici. Dacă aş fi ştiut înainte să plecăm din Anglia...

— Îţi faci griji degeaba, Amber. Henry e foarte deprimat că nu are un moştenitor şi nu se va gândi la ce s-a întâmplat acum nu ştiu cât timp

Amber încuviinţă, simţind că Robert începea să-şi piardă răbdarea, dar se temea, şi nu doar pentru ea. Era şi Luc cu ei, iar Luc era fiul lui Jean-Philippe. Amber tot încercase să-şi amintească exact cum arăta Jean-Philippe, îngrozită că fiul ei ar fi putut semăna cu el. Din fericire, Robert era înalt şi brunet ca Jean-Philippe. Dar dacă se întâlnea cu Jean-Philippe şi îşi dădea seama că Luc îi semăna într-atât de mult încât să li se pară şi altora suspect? Fusese convinsă de atâta timp că toată lumea îl

considera pe Luc băiatul lui Robert. Avea oare să fie suficient? Amber se rugă să fie aşa.

*

Balul se ţinea la hotelul Royal-Riviera din Cap Ferrat, iar drumul spre hotel era ticsit cu limuzinele care-i aduceau pe invitaţi.

Robert avusese dreptate când o îndemnase să-şi pună rochia cea nouă, recunoscu Amber după ce intrară în holul cel mare şi văzu ca toată lumea purta haine scumpe şi elegante.

Pe lângă Daisy, care îi întâmpinase zâmbindu-le călduros, Amber le văzuse deja pe Emerald Cunard şi pe Millicent Roberts, fiica magnatului petrolului – amândouă gazde celebre, în special Emerald, cu bijuteriile ei superbe şi cu reputaţia ei de amfitrioană a unor petreceri fastuoase. Îi vedea pe aristocraţii francezi: contele Étienne de Beaumont şi prinţul de Conde, alături de anturajul lor, precum şi pe Sir Charles şi Lady Mendl, ambasadorul Marii Britanii şi soţia lui…

— Se pare că toată aristocraţia europeană e aici, îi şopti Amber lui Robert pe când intrau în sala de bal.

— Şi nu doar lumea bună din Europa, îi răspunse Robert. Mi se pare că-i văd acolo pe Aga Khan şi pe maharajahul din Jaipur.

— Robert, parcă suntem în rai, nu crezi?

— Cu siguranţă, petrecerea asta îţi satisface gustul teatral, Cecil, râse Robert cu poftă, pe când Cecil Beaton li se alătură.

— Daisy s-a supărat pentru că n-am vrut să le fac o poză *en masse* invitaţilor ei, dar i-am spus că nu sunt ajutorul vreunui ziarist de tabloid şi că ar fi trebuit să-l roage pe Tom Driberg să-i recomande pe cineva de la *Daily Excess,* dacă asta îşi dorea.

— Sărmana Daisy! Ce-o să se mai necăjească! Eşti foarte rău, Cecil, îl admonestă Amber.

— Iar tu arăţi minunat în rochia asta, Amber. Întoarce-te ca s-o văd mai bine.

Amber făcu întocmai, apoi înlemni, iar vocile lui Robert şi ale lui Cecil se stinseră treptat. Din mulţimea de oameni care venise acolo, ea îl vedea pe unul singur, iar el se uita la ea de parcă numai pe ea o vedea.

Avea câteva fire albe în părul său ca o coamă de leu, iar soarele, sau poate viaţa, îi lăsaseră riduri pe chip. Nu mai avea cercelul în ureche, dar aceste schimbări îl făceau mai arătos ca niciodată. Umerii lui laţi se conturau sub smoching, iar ochii îi scăpărau văpăi. Amber îşi spuse că motivul pentru care se uita la el cu atâta atenţie era Luc; de dragul fiului ei cerceta fiecare trăsătură, încercând să şi-o întipărească în memorie; cum i se arcuia sprânceana, nasul puţin strâmb, uşoara proeminenţă a pometţilor şi a maxilarului puternic, tenul măsliniu – trebuia să şi le aducă aminte pe toate, pentru ca apoi să le compare cu trăsăturile fiului ei.

Iar ea se uita cu atenţie la buzele lui frumos conturate, pe care se ivise umbra unui surâs răutăcios, şi la felul în care îşi mijea ochii ca să-i arunce acea privire periculoasă şi batjocoritoare de animal de pradă – oare reţinea fiecare detaliu pentru că îşi dădea seama că, poate, îl va remarca într-o bună zi şi pe chipul fiului ei?

El se uita fix la gura ei, zâmbetul lăţindu-i-se pe faţă, iar lui Amber îi bătea inima atât de tare, încât simţea că i se va sparge pieptul.

— Jean-Philippe.

Nu-şi dădea seama dacă-i rostise numele sau doar îl mimase. Nu conta. El văzuse că buzele i se mişcau şi îşi citise numele pe ele.

— Amber, spuse Robert, Cecil mi-a zis că vrea să se ducă la Mougins ca să-i vadă pe Lee Miller şi pe Man Ray. Ai vrea să mergem cu el?

— Da, da, ar fi încântător, răspunse Amber distrată.

Abia putea să mai respire, darămite să mai vorbească sau să gândească logic. Era panicată, îngrozită şi agitată,

simţindu-se din nou ca la şaptesprezece ani, şi nu ca o soţie şi o mamă. Era o femeie al cărei trup reacţiona la faptul că Jean-Philippe fusese primul şi singurul ei amant.

— Daisy a invitat prea mulţi oameni, se plânse Cecil.

— Aşa face mereu, spuse Amber, încercând să vorbească pe un ton normal. Se întorsese acum cu spatele la Jean-Philippe, dar nu înainte să o vadă pe femeia zveltă şi elegantă de lângă el, care îşi pusese mâna pe braţul lui, parcă voind să spună că-i aparţinea.

— O, Doamne, au venit şi soţii Ribbentrop, se văită Cecil. Este şi Goebbels cu ei…

Şi nu numai Goebbels, dar o adevărată armată de ofiţeri superiori din SS şi trei sau patru bărbaţi în civil, inclusiv Otto von Brecht.

Oscar Wilde ar fi scris o piesă extrem de amuzantă şi cinică despre cum s-au întâlnit din întâmplare soţul şi soţia cu amanţii lor din trecut, recunoscu Amber cu inima frântă, apropiindu-se mai mult de Robert, din dorinţa de a-l apăra. Îl auzi cum oftează şi ştia exact ce simte. Până la urmă, şi ea trecuse prin acele stări când îl văzuse pe Jean-Philippe…

Viaţa putea fi foarte crudă, împingându-i pe oameni la limită şi, uneori, chiar dincolo de ea.

Robert încă nu scosese o vorbă. Oare îşi amintea şi el, la fel ca ea, acea noapte îngrozitoare din München, când ajunsese în pragul disperării din cauza iubirii pe care i-o purta lui Otto şi când încerca se să-şi ia viaţa? Nu vorbiseră deloc despre asta, dar Amber ştia că Robert nu va uita niciodată.

Nemţii se apropiaseră mai mult de ei. Amber era încordată, fiindu-i teamă ca Otto să nu-l umilească din nou pe Robert. Spre uşurarea ei, Robert se îndepărtă de ei. Amber îl luă de braţ. Apoi, îl văzu cu coada ochiului pe Otto cum se scuză şi pleacă de lângă ei, făcând paşi mari ca să-l ajungă din urmă pe Robert şi să-i zâmbească, luându-l de celălalt braţ.

Ea ar fi putut foarte bine să nici nu existe, recunoscu Amber. Te durea sufletul – chiar ţi-era milă – să-l vezi pe

Robert trezindu-se brusc la viaţă, devenind din nou Robert cel şarmant pe care îl ştia de când se văzuseră prima oară. Dar de data aceasta, nu ea era cauza însufleţirii lui, ci Otto. Otto, cu zâmbetul şi atingerea lui. Ceva din atitudinea acestuia îi dădea de înţeles lui Amber că voia să se împace cu Robert.

*

— Sărmanul Robert! Trebuie să recunosc că tânărul Otto este o bucăţică pe cinste. Îţi dai seama ce se întâmplă când se topeşte gheaţa din inima unui teuton! Am simţit cum mă trec fiori reci pe şira spinării când mi-a strâns mâna, dar poate că a fost din cauza felului în care mi-a strâns-o, ca naziştii, îi spuse Cecil pe un ton ironic lui Amber la o jumătate de oră după ce ea şi Robert au plecat de lângă ceilalţi.

— Cecil, nu-ţi mai bate joc de el, îl imploră Amber. Sunt aşa de îngrijorată din cauza lui. Doar ce-şi revenise, iar acum simt că va suferi din nou. O să-i spun să ne întoarcem la vilă.

— Nu-i inteligent din partea ta, draga mea, şi oricum n-are rost, îi spuse Cecil. Tocmai i-am văzut pe Robert şi pe Herr von Brecht într-unul din saloanele cele mici de lângă sala de bal. După cum discutau de înflăcărat, cred că Robert va fi surd la rugăminţile tale.

— Erau împreună? Dar Robert a fost aici cu mine până când m-a luat Emerald să-i admir colierul lui Daisy. O fi Otto prietenos acum, dar a rupt orice legătură cu Robert când am fost la Jocurile Olimpice de la München.

— Se pare că tânărul vrea să dezgroape morţii, căci, atunci când i-am văzut, făcea eforturi să reînvie prietenia dintre ei.

— O, Cecil, nu spune asta, te rog. Robert îl iubeşte aşa de mult şi… Amber îşi muşcă buza de jos. Oricât de mult îl simpatiza pe Cecil, nu putea să-i spună că Robert încercase să-şi ia viaţa.

— Ţi-am tot spus că Robert are mult noroc că-i eşti soţie. Încearcă să nu te mai frământi. Din experienţa mea, intensitatea unei asemenea pasiuni este alimentată de respingere şi potolită de reînvierea unor sentimente. Faptul că Otto îi face curte s-ar putea să-l facă pe Robert să nu-l mai dorească. Cred că nu va mai fi o dragoste neîmpărtăşită, şi nici neconsumată, adăugă el cu sinceritate, iar, după ce trece vara, se va stinge de la sine. La sfârşitul lunii august, oamenii nu mai suportă căldura sufocantă a verii, ci tânjesc după răcoarea toamnei. Fii veselă, draga mea. Poate flirtezi şi tu cu cineva…

Un flirt ca oricare altul. Măcar de-ar fi fost mai înclinată către prudenţă, dar când venea vorba de sentimentele lor, ea şi Robert erau fără apărare în faţa pasiunii. Spre deosebire de el, lui Amber îi era frică să se mai lase pradă unei asemenea trăiri năvalnice.

Dansase pe muzica interpretată de orchestră sub bagheta unui tânăr austriac delicat şi frumos, gustase tot felul de bunătăţi – ouă de prepeliţă şi caviar de Beluga de la bufet – vorbise cu vechi prieteni, iar acum se făcea târziu şi oamenii plecau. Amber realiză cu inima îndoită că trebuia să pornească în căutarea lui Robert, pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

— Ia uite-o pe Excelenţa Sa ducesa!

— Henry! Amber făcu un efort să zâmbească.

Cu trecerea vremii, trăsăturile lui Henry se aspriseră, părul i se rărise şi se îngrăşase. Se clătina uşor pe picioare pe când stătea în faţa ei, iar Amber bănuia că trăsese la măsea.

— Beth mi-a spus că stai la ea. Trebuie s-o găsesc. Emerald m-a rugat să-i transmit un mesaj.

— A plecat.

— Ca pe vremuri, aşa-i? Să-mi dai de ştire dacă vrei să o ştergi cu du Breveonet! N-aş vrea să pierd aşa un spectacol.

Se uita chiorâş la ea, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi şi cariaţi.

Amber nu schiţă niciun gest, ci se dădu la o parte. Încercă să o oprească, dar, din fericire, Daisy şi alţi invitaţi ai ei îl împiedicaseră fără să vrea, punându-se în faţa lui şi dându-i astfel lui Amber şansa de a pleca de lângă el.

— Să înţeleg că tot îţi mai dă târcoale?

Amber era atât de surprinsă, încât se opri din mers.

Era Jean-Philippe. O văzuse oare cu Henry? De cât timp o urmărise? Ce naiba se întâmpla cu ea? Poate că doar o observase cu coada ochiului, atâta tot. Oare ce motiv putea să aibă să se ţină după ea?

— Nu chiar. Mi-a spus că sora lui şi soţul ei s-au dus acasă.

Oare zâmbetul şi vocea îi erau atât de glaciale şi de nepăsătoare cum ar fi vrut ea? Oare aveau să-l convingă şi să-l păcălească? Era artist, până la urmă, obişnuit să cerceteze în amănunt pentru a scoate adevărul la iveală.

— Scuză-mă. Trebuie să-mi caut soţul.

Îi oferi braţul, aruncându-i din nou acel zâmbet viclean şi periculos.

— Permite-mi să te însoţesc!

Amber se dădu în spate.

— Avem cunoştinţe comune, îi spuse el, aruncând o privire în colţul opus al sălii.

Amber se uită în direcţia în care îşi îndreptase el privirea, iar inima i se strânse când îl zări pe Robert alături de Otto, familia Ribbentrop şi femeia pe care o văzuse cu Jean-Philippe mai devreme.

Nu putea să-l refuze. Dacă făcea asta, el s-ar fi amuzat şi ar fi stârnit curiozitatea celorlalţi.

Amber îl luă de braţ fără tragere de inimă, încercând să facă abstracţie de ceea ce simţea când îi atingea muşchii puternici, încordaţi de atâta vitalitate. Oricine i-ar fi făcut portretul lui Jean-Philippe ar fi folosit culori vii şi tuşe energice. Nu-ţi puteai închipui acest tablou decât pictat în ulei, în aşa fel încât să-i redea virilitatea şi pofta de viaţă care-l caracterizau. Poate că Picasso ar fi reuşit să-i surprindă pe pânză spiritul înflăcărat de corsar, se hotărî

Amber, încercând să se gândească la ceva mai impersonal.

Herr von Ribbentrop o prezentă pe Amber contesei Irene, partenera lui Jean-Philippe.

— Tatăl meu era din Varşovia, îi spuse ea lui Amber, luând cunoştinţă de prezenţa ei şi măsurând-o iute din cap până-n picioare, apoi întorcându-şi privirea de la ea şi cerându-i lui Jean-Philippe cu răceală: Dă-mi o ţigară, dragule.

Oare femeia încerca să-l umilească intenţionat pe Jean-Philippe, dându-le de înţeles ce poziţie socială avea, se întrebă Amber pe când el scoase un pachet de Sobranie din buzunar, i-l dădu şi apoi îi aprinse ţigara. Sau aşa se purta ea de obicei?

Trăgând cu sete din ţigară, continuă:

— Dar sunt austriacă prin naştere, căci tata a murit înainte să mă nasc, iar mama s-a întors în Austria la familia ei. Răposatul meu soţ era şi el austriac. Expiră rotocoale de fum. Şi un cunoscător în ale artei.

— Iar tu, draga mea Irene, eşti o cunoscătoare a artiştilor, ripostă cineva, ceea ce îi făcu pe toţi să izbucnească în râs, mai puţin pe Amber şi pe Jean-Philippe.

Voia cu orice preţ să plece, dar Robert discuta aprins cu Otto şi stătea cu spatele la ea, aşa că nu putea să-i facă semn.

*

Jean-Philippe observă neliniştea lui Amber, întrebându-se de ce se simţea aşa. Sub calmul ei aparent se ascundea un şuvoi de sentimente profunde. Chipul, în special ochii, o dădeau de gol, cel puţin aşa i se părea lui.

Jean-Philippe era sigur că el şi Amber se vor întâlni. Fusese incitat atât trupeşte, cât şi sufleteşte când Beth îi spusese că Amber şi soţul ei veneau în sudul Franţei. Se tot întrebase în ce fel se schimbase ea în toţi acei ani, iar acum era impresionat. Nu avusese niciun dubiu că va fi la fel de frumoasă; artistul din el ştia asta. Osatura ei nu lăsa loc de

îndoială, dar Amber avea ceva mai mult decât frumuseţe, chiar dacă ea părea să nu-şi dea seama de acest lucru.

Ce minunat de ispititor era faptul că rămăsese la fel de inconştientă de farmecele ei, precum şi-o amintea el. Îi dădea un aer care, pentru alţi bărbaţi care nu o cunoşteau ca el, putea să însemne placiditate, dar care pe el îl stârnea, dându-i impresia unei femei ale cărei instincte nu fuseseră trezite de foarte mult timp, şi, cu siguranţă, nu de englezul acela ridicol care încerca să o cucerească şi ale cărui avansuri le respingea la fel ca înainte.

Vara, care începuse să-l enerveze şi să-l plictisească, la fel ca femeia cu care era constrâns să stea, i se părea deodată ispititoare şi plină de posibilităţi. Jean-Philippe o lăsase pe Irene să creadă că ea controla relaţia dintre ei, pentru că îi convenea. Un artist cu gusturi scumpe ca ale lui nu putea trăi doar din vânzările de tablouri. Un artist ca el avea nevoie de un protector bogat, şi, în absenţa unui Medici, pusese ochii pe contesa Irene, care voia să facă vâlvă în societate, apărând la braţul unui amant mai tânăr, dar, spre amuzamentul lui Jean-Philippe, fără să facă sex cu el, deşi îl plătea ca să fie cu ea.

— Robert, cred că soţia ta vrea să plecaţi, îi spuse Otto, văzând privirea pe care Amber încerca să i-o arunce lui Otto.

Zâmbetul acestuia era larg şi fermecător, la fel ca al unui tânăr sincer şi deschis, care voia să se facă plăcut. Nu-ţi închipuiai că era în stare să-l rănească pe Robert aşa cum o făcuse. Oare nu trebuia să fie atât de suspicioasă în privinţa lui? se întrebă Amber. Oare era nedreaptă? Oamenii puteau să se schimbe.

— Cât de bine arăţi! exclamă el.

— Robert mi-a ales rochia, îi spuse Amber pe un ton calm, aşa că ar trebui să-i faci lui complimentul.

— Chiar asta fac, îi zâmbi Otto. E atât de norocos să aibă o soţie aşa de frumoasă.

Pocni din călcâie pe când se aplecă să-i sărute mâna. Un tânăr neamţ care întruchipa idealul lui Hitler, cel puţin

aparent.

— Văd că du Breveonet joacă acelaşi joc, comentă Robert pe când plecau de la petrecere şi urcau în maşina care-i aştepta.

Amber înclină uşor din cap în semn că înţelesese la ce se referea el.

— Dar cu altă femeie.

— I-am promis lui Otto că-i arăt iahtul, îi spuse Robert repede, schimbând subiectul.

Amber îl privi, dar Robert se şi întorsese cu spatele la ea şi se uita pe geam. Oare o făcea intenţionat? Voia să-l roage să fie atent să nu sufere din nou, dar îl simţea deja îndepărtându-se de ea, aşa cum se întâmpla de câte ori începea o aventură.

*

— Doamnă Pickford, pot schimba şi eu două vorbe cu dumneavoastră...?

Blanche se uită la doctor, care stătea destul de jenat în pragul uşii biroului ei. Puse jos stiloul şi închise registrul de cheltuieli pe care îl verifica.

— Dacă e vorba despre chinezoaica aia...

— Nu, e vorba despre Gregory.

— Doctore Brookes, dacă ai de gând să-mi spui că bea prea mult... începu Blanche, dar doctorul o opri, scuturând din cap.

— Da, este adevărat, dar nu de asta vreau să discut cu dumneavoastră.

Blanche îşi înăbuşi un oftat. În loc să o facă fericită, întoarcerea lui Greg nu-i adusese decât necazuri.

— Să mergem în bibliotecă. O să sun pentru ceai.

— Nu vă deranjaţi, doamnă.

Deci era ceva grav, se gândi Blanche.

— Cred că ştiţi ce gen de viaţă ducea nepotul dumneavoastră la Hong Kong, nu? începu doctorul odată ce se aşezară de fiecare parte a ferestrei mari pe care intra

soarele în camera cu două niveluri.

Galeria, la care se ajungea urcând o scară din stejar, oferea acces la al doilea nivel, iar iarna se făcea focul în şemineu.

În ciuda dimensiunilor mari, camera era elegantă, dar şi confortabilă – o cameră potrivită pentru un bărbat, dar care i se potrivea şi unei femei ca Blanche.

Pe lângă scaunele din piele cu spătar înalt aflate de o parte şi de alta a şemineului şi canapeaua Knole din faţă, mai erau scaune şi mese pe care se putea aşeza orice cititor împătimit.

Dar Blanche nu se prea dădea în vânt după citit şi de aceea prefera să stea într-un fotoliu din faţa ferestrei, de la care putea să vadă realitatea şi prezentul, în loc să se aşeze în apropierea bibliotecii, care reprezenta trecutul.

Răspunse cu răceală întrebării doctorului Brookes:

— Cam greu să nu ştiu, din moment ce a venit cu un copil acasă.

Perdelele grele de mătase de un roşu întunecat, care le imitau pe cele din colecţia originală a lui Vanbrugh şi pe care Amber o convinsese să le cumpere, străluceau, reuşind să încălzească cele mai haine inimi şi cele mai reci zile, recunoscu Blanche, în timp ce încerca să reziste tentaţiei de a întinde mâna şi a mângâia materialul bogat.

Amber mângâia acea mătase de parcă era pielea unui copil adorat, dar ea nu. O costaseră prea mult, iar acum bănuia că o să i se mai ceară nişte bani.

— Nu am cum s-o iau pe ocolite, spuse stânjenit doctorul, dar trebuie să vă spun. Sunt foarte îngrijorat.

Blanche aşteptă, dar doctorul părea încurcat.

— Gregory a luat o boală „intimă” incurabilă.

Doctorul simţea că începe să transpire. Avea de făcut un lucru al naibii de greu, dar trebuia să o prevină pe Blanche Pickford, de dragul lui Gregory şi al celorlalţi. Era normal ca Blanche să dorească să-l vadă pe Greg la casa lui.

„O boală intimă”. Asta îi spusese doctorul. Blanche

părea să înţeleagă mult mai greu, căci mintea i se împotmolise în mlaştina neîncrederii şi a ororii. Şi-l amintea pe Marcus vorbind tăios şi supărat despre soldaţii tineri şi naivi care luaseră boli venerice de la prostituate franceze.

— Ce boală are? întrebă ea pe un ton neutru.

— Una gravă. Sifilis.

— Sifilis? Evident că auzise de ea. Eşti sigur?

— Sunt destul de sigur în stadiul actual. Totuşi, Gregory refuză să accepte diagnosticul pe care i l-am dat. Are impresia că vreau să-l sperii.

— Dar, dacă aveţi dreptate, nu se poate face chiar nimic?

Roşul mătăsii nu o mai consola acum, ci era mai degrabă culoarea furiei, a sângelui, a vieţilor pierdute şi a speranţelor spulberate. Ca de obicei, mătasea era duşmanul ei; tâlharul care-i fura tot ce avea mai de preţ. Bărbatul pe care-l dorise, prea iubitul ei fiu, iar acum Greg, un fruct otrăvit dintr-un pom uscat, amândoi sortiţi pieirii.

Era complet şocată, dar se ţinea tare, cum anticipase şi doctorul Brookes.

— Mă tem că nu. Nu există niciun leac. Doctorul îşi dorea să-i poată da veşti mai bune. Din fericire, Greg mi-a zis că a contractat boala după naşterea lui Rose, şi nu de la mama ei, aşa că micuţa n-o să fie afectată.

— Trebuie să fiu recunoscătoare pentru asta? Nu înseamnă nimic pentru mine, este o bastardă nenorocită. Greg este nepotul meu. Blanche nu avea de gând să se agite mai mult. Trebuie să existe vreun tratament.

— Nu, nu există, şi v-aş minţi dacă v-aş spune că există. Au început să apară semnele fizice – de fapt, acestea m-au făcut să mă gândesc că ar putea suferi de sifilis.

Blanche trase adânc aer în piept şi se întoarse spre doctor.

— E şi dependent de opiu – poate e o greşeală, şi asta să fie cauza acelor simptome?

Încercase atât de mult să facă abstracţie de

dependenţa de opiu a lui Greg, dar, după ce Luc îl surprinsese pe Greg pregătindu-se să fumeze drogul, Blanche recunoscuse, în cele din urmă, că refuzase să accepte adevărul. Atunci, crezuse că nepotul ei nu putea să decadă mai mult, dar, dacă doctorul Brookes avea dreptate, se amăgise singură. Cum de putuse scumpul ei fiu să aibă un băiat ca Greg?

— Categoric nu, îi spuse doctorul Brookes, întrerupându-i brusc şirul gândurilor. Îmi pare tare rău.

Dar ei îi părea şi mai rău, se gândi Blanche cuprinsă de oboseală după ce plecase doctorul.

Oare de ce se comportase Greg atât de prosteşte şi de nechibzuit? Nu trăsese nicio învăţătură din ce se întâmplase cu Caroline Fitton Legh? Oare nu-şi dăduse seama că tot ce faci în viaţă are consecinţe?

Avusese atâtea planuri pentru el, îşi făcuse atâtea speranţe. Căsătoria lui Amber cu Robert putea să-i deschidă atâtea uşi lui Greg, iar cu banii ei ar fi putut ajunge un mare politician, poate chiar prim-ministru, dacă-şi dorea.

Dar va muri nebun, lăsând în urmă o corcitură ilegitimă. Cum avea să mai râdă Barrant de ea!

Capitolul 41

— Mami, ia uite ce desenez! O să fie ca ăla pe care mi l-a dat domnul Picasso.

Amber îi făcu pe plac şi se uită la schiţa pe care i-o întinse Luc, murdară de cărbune la fel ca mâinile lui. Se simţiseră foarte bine la Mougins.

Picasso era bine dispus când i-au fost prezentaţi de către Man Ray, cu care se întâlnise Cecil, şi îi invitase, la prânz, la cafeneaua lui preferată.

Până la urmă, Cecil şi Amber se duseseră fără Robert în orăşelul medieval. Înaltul Comandament german nu era

de acord cu anumiţi artişti moderni ale căror opere – şi stil de viaţă – le considerau decadente, motiv pentru care Otto nu îi însoţise, iar Robert preferase să nu o facă nici el.

Amber nu prea dorise să-l ia pe Luc, în cazul în care Jean-Philippe era acolo, dar îi promisese fiului ei că vor merge şi, spre uşurarea ei, nu-l vedea pe fostul amant.

De fapt, petrecuseră o zi minunată, cel puţin asta credea Amber. Ascultase cu interes conversaţia artiştilor din cafenea, care o ameţea mai mult decât orice cantitate de vin.

Man Ray făcuse poze cu toţi, iar apoi Cecil, nelăsându-se mai prejos, insistase să facă şi el, dar Amber râsese şi protestase când îi îndemnase, pe ea şi pe Luc, să-i pozeze întorşi unul spre celălalt şi zâmbindu-şi; Luc luând-o de mână şi împărţind o îngheţată, Luc stând la picioarele ei, cu braţul aşezat în poala ei şi zâmbindu-i – preferata lui Amber.

— Mai bine te duci sus şi o rogi pe dădacă să te spele pe mâini, dragul meu. O să ieşim cât de curând.

În acea zi se ducea cu Luc la Grasse împreună cu Beth şi copiii ei. Amber avusese ideea unui nou model pentru următoarea colecţie de vară, o mătase imprimată în culorile florilor pe care le văzuse în piaţa din Grasse, când fusese prima dată acolo, adunate împreună într-un model ce semăna cu picturile lui Monet. Avea să fie un material subţire de vară, un voal transparent de mătase, ce urma să fie folosit cu un material uni în zece nuanţe, astfel încât o cameră de vară, un solariu sau, de ce nu, o casă de vacanţă să poată fi decorate în diferite tonuri ale aceluiaşi material.

Amber se gândea deja să folosească acel material în oranjeria de la Osterby, în diferite nuanţe: de la culoarea piersicii până la cele mai închise tonuri de teracotă. Îl va ruga pe Cecil să facă poze pentru campania publicitară din primăvara anului viitor.

Uşa de la micul salon al vilei se deschise, iar majordomul pe care-l aduseseră din Anglia anunţă pe un

ton hotărât:

— Lady Elizabeth McCrea şi vicontele Hollowes, Excelenţă.

— Amber, nu-i aşa că-i grozav? I-am lăsat pe copii cu dădaca şi l-am luat pe Henry în locul lor. Beth se afla în încăpere şi alerga spre ea s-o îmbrăţişeze.

Amber îl văzu pe Henry zâmbind cu îngâmfare peste umărul lui Beth, iar inima ei caldă se împietri deodată.

— Îmi pare rău, Beth, dar mi-e teamă că nu voi putea să mă ţin de promisiune, îi spuse prietenei sale.

Beth se retrase, exclamând dezamăgită:

— O, Amber, sărmanul Henry chiar voia să se distreze, nu, Henry?

— Se pare că Amber are lucruri mai importante de făcut. Are atâţia vechi prieteni pe-aici. Sunt sigur că Jean-Philippe ar fi încântat dacă i-ar mai poza o dată.

Făcând abstracţie de remarca ironică a lui Henry, Amber îi spuse lui Beth:

— Mă tem că Luc nu se simte prea bine şi aş vrea să stau cu el.

— Bineînţeles, nu-ţi face griji.

Amber îşi dorea din tot sufletul ca Luc să nu coboare chiar atunci, ca să nu o dea de gol.

— Vă rog să mă scuzaţi. Vreau să fiu sigură că bucătăreasa i-a trimis ceaiul fierbinte.

Pe hol, îl găsi pe majordom şi-l luă deoparte, ca să nu îi audă ceilalţi, trimiţându-l în camera lui Luc să-i spună să nu coboare acum.

— Îmi cer scuze, zâmbi ea pe când intra în salon, şi-mi pare rău că nu pot veni la Grasse.

De data aceasta spunea adevărul.

— Bănuiesc că Robert s-a dus undeva cu iahtul, spuse Beth.

Sosiseră de peste două săptămâni în sudul Franţei, iar Robert îşi petrecea foarte mult timp cu Otto, care părea la fel de entuziasmat ca Robert de călătoriile pe mare.

— Da, e un adevărat lup de mare, încuviinţă Amber,

dorindu-şi ca ei să plece odată.

Trebuia să se ducă de una singură la Grasse. Poate că-l va convinge pe Cecil să o însoţească, hotărî Amber pe când sună din clopoţel după majordom ca să-i conducă pe Beth şi Henry la uşa din faţă.

— O să vii la petrecerea dată de familia Anstruther în seara asta?

— Sunt sigur că Amber va dori să vină. Ea şi Jean-Philippe… sunt vechi prieteni.

— N-aş zice asta. I-am fost model, atâta tot, şi asta la insistenţele mamei tale, Henry, i-o tăie Amber.

Beth chicoti, oarecum jenată.

— Henry, ce răutăcios eşti că o tot tachinezi pe Amber!

În cele din urmă, Beth şi Henry plecară. Amber se simţea prea agitată ca să se mai gândească la noul material, iar Luc fusese dezamăgit când îi spusese de schimbarea de planuri.

I se părea atât de nedrept să-l ţină în casă, încât Amber se oferi să meargă cu el până la plaja publică.

— Şi pot să mă bălăcesc în mare? o întrebă.

— O să vedem, îi spuse Amber, refuzând să se lase înduplecată.

*

Până la urmă, după-amiaza petrecută împreună cu fiul ei se dovedise a fi neaşteptat de plăcută. Luc era un băiat inteligent, foarte curios, care râdea cu poftă când mergeau pe malul apei şi câte un val mai mare o prindea nepregătită pe Amber, stropindu-i tivul rochiei din pânză de un turcoaz marin.

Cum plaja era doar a lor, îşi dădu jos sandalele şi îşi ridică fusta, mergând pe nisipul umed alături de fiul său şi bucurându-se de senzaţia de mult uitată de a-şi afunda picioarele în nisipul cald, în timp ce i le mângâiau valurile.

Apoi, Amber se aşeză pe o stâncă, păzind comorile pe

care i le adusese Luc – pietre strălucitoare şi plate, scoici, alge şi, lucrul cel mai de preţ, un peştişor pe care-l găsise şi îl adusese în căuşul palmelor ca să-l pună în balta înconjurată de pietre de lângă mama lui.

Amber se gândi, moleşită, că asta era fericirea în starea ei cea mai pură: căldura soarelui, darurile naturii şi, cel mai de preţ dar, un copil.

— E fiul tău?

Vocea lui Jean-Philippe, care îi străpunse noianul de gânduri, o surprinse. Ultima oară când se uitase în jur, plaja era pustie, dar el reuşise totuşi să se furişeze, fără ca ea să-şi dea seama.

— Da, încuviinţă ea.

Era inutil să nege existenţa lui Luc.

— Nu pari încântată să mă vezi, o tachină.

— Cum să fiu, când ai venit pe furiş şi m-ai speriat? se apără Amber.

Se simţea stânjenită la gândul că îi urmărea.

Jean-Philippe ridica din umeri.

— V-am văzut pe amândoi bălăcindu-vă în mare, îi spuse el, adăugând imediat: îţi seamănă leit.

Cu *ea? O* cuprinse o senzaţie de moleşeală, care o umplea de mulţumire.

— Multă lume îmi spune că seamănă mai mult cu Robert.

— De la soţul tău are gesturile şi culoarea pielii, dar osatura e a ta.

Amber se uită spre Luc, încercând disperată să-l facă să se întoarcă, dar el era cu spatele la ea şi stătea pe vine ca să-i arate ceva fetiţei drăgălaşe în roz, care se tot ţinuse după el în ultima jumătate de oră.

— Să ştii că te-am iubit.

Îi sări inima din piept. Pe neaşteptate, Jean-Philippe reuşise să o ia de mână, iar acum i-o ţinea strâns şi se aşeză lângă ea, ferind-o de privirile indiscrete ale altora.

— Ăsta-i adevărul adevărat.

— Nu ar trebui să spui aşa ceva, protestă Amber.

— De ce nu? Ce e rău în asta?

Tonul uşor ironic al lui Jean-Philippe o făcu pe Amber să-şi dea seama cât de mult rău îi puteau face cuvintele lui.

— Trebuie să plec. Robert se va întreba unde sunt.

Jean-Philippe râse uşor.

— Ah, *ma pauvre* Amber, mă tem că te-am speriat. Nu asta a fost intenţia mea.

Tot o mai ţinea de mâna fină pe care acum o ducea la buze.

Acea dorinţă vine cunoscută îi slăbea rezistenţa la fel cum valurile îi luaseră cu ele nisipul dintre degetele de la picioare, cu câteva minute înainte. Iar senzaţia era la fel de plăcută şi de senzuală. Oare avea să-i sărute degetele unul câte unul, cum făcuse odată? Avea oare să…

— Mami, uite, am mai găsit un peşte.

După ce îi sărută uşor mâna, îi dădu drumul, şi ea se simţi uşurată – şi, de ce nu, un pic dezamăgită.

Luc se uita la Jean-Philippe cu un amestec de suspiciune şi curiozitate, care, cu altă ocazie, ar fi amuzat-o pe Amber.

Făcu prezentările pe un ton foarte calm, şi văzu că fiul ei era încântat că Jean-Philippe îi vorbea ca de la egal la egal; apoi, îi arătă un truc cu o monedă, făcând-o să dispară şi să reapară din spatele urechii lui Luc cu o mişcare abilă a mâinii.

Oare cu aceeaşi abilitate cu care îi furase ei inima în urmă cu atâţia ani? Nu trebuia să-l lase să-l vrăjească pe Luc, aşa cum făcuse cu ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se creeze o legătură între Luc şi tatăl lui. Inima îi tresări în piept.

*

Dorinţa ieşea la iveală din adâncul fiinţei sale, se trezea la viaţă, manifestându-se cu atâta blândeţe, că ar fi putut nici să nu-şi dea seama că era acolo, de n-ar fi fost încordarea pe care o simţea în sfârcuri şi minunatul

sentiment de entuziasm şi de speranţă care o făcea să zâmbească şi să-i accepte bucuroasă prezenţa. Dar apoi deveni prea intensă, ca un zumzet obsedant care îi zăpăcea mintea cu imaginile unei camere întunecate şi ale unor mâini de bărbat pe trupul ei gol, care o mângâiau, excitând-o şi mai mult, chinuind-o cu atingerea lor uşoară, aţâţătoare şi pricepută, care îi înteţea pofta de a fi pătrunsă mai adânc, aşa că gemea şi se zvârcolea în pat, desfăcându-şi picioarele, parcă ademenindu-l, tânjind să fie cu totul în ea, să-i umple acel gol dureros din pântec, care urla înnebunit după plăcere.

Strigătul izvorât din suferinţă o trezi pe Amber din somn în întunericul din camera ei. Stătea întinsă pe spate, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, dezvelită, cu mâna între picioare. De ce era acolo? Ruşinea şi sentimentul de vinovăţie o copleşeau. De ani buni nu i se mai întâmplase aşa ceva, de când suferinţa reprimată a feminităţii ei izbucnise şi spărsese zăgazurile pe care i le pusese, ca să-şi ceară drepturile asupra ei, cât timp era fără apărare. Nu-i venise să creadă când fusese trezită pentru prima dată de plăcerea imensă a propriului orgasm, cu mintea încă înceţoşată de imaginile neclare din vis. Apoi, şovăind şi simţindu-se vinovată, jurând de fiecare dată că va fi ultima, învăţase să-şi potolească dorinţa care o chinuia, mângâindu-se singură; autosatisfacerea era secretul ei ruşinos.

Inima încă îi mai bătea înnebunită în piept, pentru că-şi dăduse seama ce făcuse. Apăsă mai tare cu degetele ridicătura de carne, apoi se mută mai jos, ducându-se în acel loc ca un hoţ în noapte, găsind pe ascuns intrarea nepăzită, ştiind că se afla acolo. Mişcările ei erau familiare, rapide, încete şi pricepute, mintea, alertă la orice sunet care ar fi venit dinspre uşă şi ar fi dus la demascarea ei. Degetul ei găsise locul. Oh, da, plăcerea, da. Amber simţi cum creşte în ea, zguduind-o, înşfăcând-o, pe când se înălţa odată cu aceasta, care o ducea pe culmile de după strigătul de eliberare din final.

*

— Cassandra a trecut ieri pe aici. Mi-a spus că Greg Pickford îşi bea minţile, parcă şi-ar dori moartea. Este adevărat?

Jay se uită la bunicul lui.

— Da, îi spuse el scurt.

Jay nu avea de gând să-i cânte în strună bunicului său, care avea să se bucure de soarta crudă a lui Greg şi de disperarea lui Blanche. Totuşi, când Barrant vorbi din nou, în loc să insiste asupra situaţiei, spuse doar:

— Cred că Blanche e dărâmată. Îşi făcuse atâtea speranţe. Făcu o pauză, apoi continuă: I-am spus Cassandrei că mai bine face un băiat cu soţul ei decât să-şi piardă vremea flecărind.

Jay trebui să-şi ascundă uimirea. De obicei, bunicul său era nerăbdător să audă orice veste care i-ar fi pus într-o lumină proastă pe cei din familia Pickford.

— Dar nevasta ta, Jay? S-a cam dilit, din ce mi-a zis Cassandra.

Jay reuşi cumva să se stăpânească. Nu avea rost să-şi piardă cumpătul. Barrant ducea lipsă de tact, dar, până la urmă, nu era vinovat nici de boala Lydiei, nici de bârfele pe care le răspândea Cassandra despre sănătatea mintală a „prietenei” ei.

*

— Nu, nu mai vreau să continuăm, Cassandra.

Vocea ţâfnoasă a Lydiei o umplea de nervi pe Cassandra, ca scrâşnetul unui fierăstrău. Până la urmă, ea deţinea controlul în relaţia lor, nu Lydia. Dar, în ultima vreme, Lydia era foarte încăpăţânată, câteodată chiar refuzând să se supună Cassandrei.

La început era destul să-i amintească de „dragostea” lor ca s-o readucă la ascultare, dar acum acele cuvinte nu

mai aveau acelaşi efect asupra Lydiei. Dar încă putea să o ameninţe, s-o şantajeze, se consolă Cassandra.

— Lydia, draga mea, eşti o prostuţă, începu ea, ridicându-se din pat, unde stătuse goală în ultimele douăzeci de minute, încercând să o convingă pe Lydia, care era complet îmbrăcată şi rămăsese în pragul uşii, să i se alăture. Dacă ar afla Jay, absolut din întâmplare, desigur, tot ce ai făcut cu mine, cum crezi că ar reacţiona?

Cassandra zâmbi încurajatoare, aşteptând ca Lydia să găsească un răspuns, iar apoi să cedeze.

— Jay mă iubeşte.

Nu se aşteptase la acel răspuns.

— Serios? Poate aşa îţi spune, Lydia.

— Da, aşa e, şi când îi voi spune ce m-ai pus să fac, o să fie foarte furios pe tine.

Cassandra pufni dispreţuitoare. Nu asta trebuia să se întâmple. Ei îi stătea în putere să ameninţe, nu Lydiei. Lydia era nebună dacă avea impresia că Jay chiar o să-i ia apărarea.

Dar Lydia *era* nebună, mai ales când începuse să se comporte ca un copil încăpăţânat, cum făcea acum. Nu putea să se înţeleagă cu ea în starea în care era – şi nici să o sperie. În acea stare, Lydiei i se părea că Jay e salvatorul ei, o figură paternă care nu greşea niciodată, în timp ce ea, Cassandra, era „rea şi obraznică”.

Mai avusese de-a face cu ea când era în această stare, îşi aminti Cassandra. Avea să-i treacă repede.

Dar Lydia nu o mai ameninţase niciodată pe Cassandra că-i va spune lui Jay despre relaţia lor. Dacă Jay n-ar fi fost soţul Lydiei, l-ar fi convins cumva că aceasta era confuză şi se înşela. Dar Jay avea s-o creadă pe Lydia. Ştia ce zace în sufletul Cassandrei, iar asta o înspăimânta.

— Lydia, scumpo… începu ea pe un ton linguşitor.

Lydia se întoarse şi deschise uşa dormitorului.

— Lydia, o preveni Cassandra pe un ton mai aspru, dar era prea târziu. Lydia plecase.

Înjurând printre dinţi şi roşie la faţă de furie,

Cassandra se îmbrăcă.

Greg Pickford era singurul vinovat. Dacă nu s-ar fi băgat între ele, Caroline ar fi fost încă în viaţă.

Caroline. Marea ei iubire.

Cassandra se aşează pe pat. O iubise pe Caroline atât de mult. De ce nu făcuse care ce o rugase ea? Ar mai fi încă în viaţă acum.

Noaptea, imediat ce adormea, Cassandra auzea uneori vocea lui Caroline care o chema, implorând-o s-o ajute, pe când mâlul lacului o trăgea la fund, oricât de tare se zbătea.

Pentru a trăi, Caroline trebuia doar să promită că va avorta porcăria aceea pe care o lăsase Greg Pickford în pântecul ei. Atâta tot. O implorase pe care să scape de copil. Îi spusese că aşa îi demonstra că o iubeşte. Dar Caroline refuzase. Murise, iar ea era singură. Fusese o proastă să creadă că una ca Lydia ar putea să-i ia vreodată locul lui Caroline. Se uită la cătuşele pe care Lydia nu acceptase să i le pună, motivul pentru care şi începuse cearta.

Las-o în pace să-i spună lui Jay. Ce putea să-i facă? Nimic. Nu fusese îndeajuns de rapidă. Trebuia să-i fi zis Lydiei că-l văzuse pe Jay sărutând-o pe Amber, iar apoi s-o întrebe cât de mult credea c-o iubeşte Jay. Dacă nici asta n-ar fi funcţionat, i-ar fi adus aminte de pozele pe care i le făcuse. Cassandra zâmbi şi termină cu îmbrăcatul. De la fereastră îl vedea pe şofer aducând maşina şi pe Lydia urcându-se în ea. Ce deşteaptă era Lydia că făcuse una ca asta. Nu trebuia să uite să o răsplătească pentru isteţimea ei – data viitoare. Şi va fi o dată viitoare. Cassandra era foarte sigură de asta.

Capitolul 42

Primul lucru pe care îl auzi Amber când majordomul o

pofti în hol a fost râsul unui bărbat venind din camera de jos pe care şi-o amenajase Robert.

Uşa acesteia se deschise, iar Robert şi Otto ieşiră împreună, Robert ţinându-l pe după umeri pe Otto, amândoi fiind foarte bine dispuşi.

Otto, pedant ca întotdeauna, îi făcu o mică reverenţă în momentul în care o văzu, spunându-i în acelaşi timp lui Robert:

— Eşti prea bun şi generos.

— Prostii, ar fi imposibil să fiu prea bun şi generos cu tine, Otto. Ştii bine asta. Robert îl ţinea strâns de mână pe Otto, iar zâmbetele de pe feţele lor o făceau pe Amber să se simtă în plus.

— Eşti atât de bun.

— Scumpul meu băiat!

Când tăceau, Amber le putea citi gândurile. Robert aproape radia de o fericire care alunga toată suferinţa din trecut. Arăta mult mai tânăr, dar nu de aceeaşi vârstă cu Otto.

Amândoi erau doar în cămaşă şi, de parcă nu se putea abţine, Robert îşi vârî mâna sub mâna lui Otto cu un gest de adoraţie mută, apucându-l apoi de umăr. Otto îşi ridicase mâna cealaltă ca să-l ia pe Robert de braţ, dar gestul său nu părea la fel de pasional ca al lui Robert. Oricine i-ar fi văzut ar fi ştiut cine iubeşte şi cine este cel iubit.

Oare era nedreaptă? Robert era în culmea fericirii, iar Otto era bun cu el. Faptul că râdeau când intrase ea era un semn bun.

— Te duc în seara asta la cazinou, dar trebuie să pierzi, îi spuse Robert pe un ton blând.

— Şi astfel să dovedim că e adevărată zicala că aceia care au nome în dragoste, nu au la cărţi? îl tachină Otto. Nu trebuie să pierd la cazinou ca să ştiu asta. Robert, sunt mai mult decât norocos în dragoste. Sunt binecuvântat. Până în seara asta.

*

Otto plecase, iar Robert se plimba prin salon cu un zâmbet fericit pe faţă, neascultând nimic din ce-i spunea Amber.

Erau în sudul Franţei de aproape o lună. Beth se cam supărase după ce Amber refuzase să iasă cu ea în caz că venea şi Henry, deşi nu-i spusese nimic.

Nu se mai întâlniseră întâmplător cu Jean-Philippe, deşi Amber şi Luc petrecuseră multe după-amiezi plăcute pe plajă. Dar asta nu însemna că nu îl mai văzuse sau că nu mai fusese în compania lui – nici pe departe.

Robert era îndrăgostit lulea de Otto, iar Amber se ducea cu el la petreceri unde Robert îşi petrecea timpul cu Otto, care era înconjurat de prietenii săi nemţi şi de susţinătorii lor, printre care contesa Irene, cumnatul ei, ofiţer de rang înalt în SS, şi, bineînţeles, Jean-Philippe, în timp ce Amber era lăsată deoparte să se distreze cum poftea.

*

Jean-Philippe se purtase foarte atent cu ea, recunoscu Amber. Oare pentru că îi plăcea să o tachineze sau pentru că o dorea cu adevărat? Era mai bine pentru ea să creadă în prima posibilitate.

Noaptea trecută, după ce luaseră cina la vila pe care o închiriase amanta lui, Jean-Philippe îi şoptise:

— De ce ţi-e frică să mă laşi să mă apropii de tine?

— Nu mi-e frică, negă ea.

— Atunci hai cu mine să ne plimbăm prin grădină, îi ceruse el.

— Nu mi-e frică, repetase ea. Pur şi simplu, nu vreau să fiu „aproape de tine”.

— Nu vrei, dar îţi doreşti foarte mult, nu? îi şoptise el. Şi eu te doresc la fel de mult.

Amintindu-şi acele cuvinte acum, când stătea la

fereastra din salonul vilei lor, uitându-se spre port, Amber se simţea cuprinsă de vinovăţie, dar, în acelaşi timp, şi de ruşine. Jean-Philippe avea dreptate: în ciuda raţiunii, ea tot îl dorea. Chiar foarte mult.

Poate din cauza căldurii toropitoare a sudului, care îi înceţoşa mintea; poate că, văzându-l din nou, îşi amintise ce însemna să fie tânără şi să se lase în voia pasiunii; poate pentru că ştia că Jay, pe care-l iubea cu adevărat şi din tot sufletul, nu va fi niciodată al ei, iar ca amant nici atât; sau poate pentru că n-o atinsese niciun bărbat de prea multă vreme; oricare ar fi fost motivul, noaptea se zvârcolea în durerile puternice provocate de dorinţa care o chinuia, şi doar în timpul zilei se simţea ceva mai bine.

Noaptea trecută, când încercase din răsputeri să nu se gândească la Jay sau să-l dorească, aşa cum încercase, dar nu reuşise de atâtea nopţi, cu Jean-Philippe lângă ea, parfumul lui învăluind-o, simţise că trupul îi era pe cale să cedeze. Trupul care i se refuzase prea mult lui Jay îşi amintise de tinereţe şi de Jean-Philippe, cel care-i dăruise atâta plăcere. Acum, doar gândul la Jean-Philippe o făcea să-l dorească în cel mai ruşinos mod cu putinţă, în timp ce dragostea pe care o simţea faţă de Jay o împingea la gesturi nesăbuite. Nu exista riscul să-l iubească pe Jean-Philippe şi, cine ştie, poate că, dacă îşi satisfăcea poftele trupeşti care o chinuiau de când îşi dăduse seama că-l iubea pe Jay, acest lucru ar fi ajutat-o să nu se mai simtă atât de singură fără el.

Nu avea să se simtă singură cu Jean-Philippe. Oare ştia cât de mult îl dorea? Amber era tentată să râdă de propria ei întrebare. Bineînţeles că ştia. Îi plăcea să-i alimenteze dorinţa, pentru ca, în cele din urmă, să culeagă roadele.

Se uită spre Robert, uitând de sentimentele ei, căci era îngrijorată în privinţa lui.

— Ştiu cât îţi place să fii cu Otto, dar crezi că e înţelept să petreci aşa de mult timp în compania lui?

— Înţelept? Nu înţelepciunea mă motivează, Amber, ci

dragostea pentru Otto. Ştiu ce gândeşti, dar te înşeli. L-ai văzut mai devreme. Sper că ai observat cât s-a schimbat şi cum stau lucrurile între noi.

Amber simţea patima din vocea lui Robert. Putea oare lupul să-şi schimbe năravul? Poate că nu, dar iubirea e ca pasărea Phoenix, iar dacă Otto îl iubea pe Robert, atunci poate că dragostea îl făcuse un om mai bun.

— Te rog ai grijă, îl imploră ea.

— Nu sunt Luc, Amber, sunt bărbat în toată firea. Începea să se enerveze. Pentru că îi punea judecata la îndoială sau pentru că nici el nu era aşa de sigur de sentimentele lui Otto? Nu mai vreau să batem monedă pe acest subiect. Şi nu vreau să pui la îndoială sentimentele lui Otto faţă de mine, Amber, sau pe ale mele faţă de el.

Era furios acum, ceea ce însemna că aşa o va ţine toată seara.

Nu se dădea deloc în vânt după seara care o aştepta. Atmosfera din cazinouri îi schimba pe oameni, scoţându-le la lumină pofta de câştig.

Amber nu prea juca. Pur şi simplu nu-i plăcea. O speria, dar o şi dezgusta. Era un alt fel de dependenţă periculoasă, care îi distrugea pe împătimiţi, la fel ca alcoolul sau ca drogurile. Dar cum era să iubeşti pe cine nu trebuie?

Cât de vulnerabilă şi fragilă e rasa umană, recunoscu Amber cu tristeţe.

*

Plecaseră mai târziu decât stabiliseră, iar cazinoul era deja plin când i s-au alăturat lui Otto la una dintre mesele de joc.

Emerald Cunard stătea foarte aproape de el, pe mâini având multe brăţări cu diamante. Era acolo Aga Khan, precum şi câteva cliente ale cazinoului, cu feţele încordate de concentrare şi de teamă.

Robert se aşeză lângă Otto. Văzând cum îşi zâmbesc complice, Amber oftă în sinea ei. În această seară purta o

rochie a cărei culoare era chiar numele ei. Pielea ei uşor bronzată punea în evidenţă bogăţia materialului. Când se uitase în oglinda din dormitor, observase că bronzul îi accentua strălucirea ochilor.

— Eşti superbă.

Simţea răsuflarea caldă a lui Jean-Philippe pe umărul ei gol. Stătea în spatele ei; li se vedea imaginea reflectată în oglinzile de pe peretele opus. Arăţi ca o statuie care s-a trezit la viaţă, eşti mult prea ispititoare ca să-ţi reziste vreun bărbat. Vreau să te desfac ca pe un cadou special şi, în tot acest timp, să-mi desfăt simţurile.

Crupierul îi rugă pe cei prezenţi să parieze. Amber văzu jetoanele pe care Robert le împinse uşor spre Otto. Nu era treaba ei dacă Robert voia să-i facă pe plac amantului său. Până la urmă, îşi putea permite.

— Te cheamă Irene, îi spuse Amber lui Jean-Philippe pe un ton calm, întorcându-se cu spatele la el şi prefăcându-se interesată de jocul lui Robert.

Beth veni însoţită de Alistair – şi de Henry.

— Amber, locul ăsta nu-ţi aduce aminte de vremea când eram tinere? Ai câştigat când am venit aici cu mami şi cu tati. Nu pleca, protestă ea. Stai cu Henry, să-i porţi noroc. Beth se întoarse spre fratele ei. Poftim, Henry. Sunt sigură că Amber va fi încântată să stea cu tine cât timp noi ne ducem să luăm cina.

Amber era prinsă în capcană, şi îşi dădea seama de acest lucru din felul triumfător în care o privea Henry. Când se aşeză lângă ea, reuşi să-i atingă coapsa, cerându-şi scuze cu ipocrizie.

Amber îi simţea mirosul de transpiraţie, puţin acru şi dezgustător de intim.

O oră mai târziu, Amber îşi dorea să scape de acolo, deşi, din fericire, Henry plecase sau fusese târât cu forţa de sora lui.

Veniseră pe la masa de joc mai mulţi oameni, apoi plecaseră, dar jucătorii împătimiţi erau tot acolo.

Crupierul le cerea să parieze din nou. Un grup de

oameni se strânsese deja în jurul mesei. Emerald Cunard îşi dădu jos, râzând, una dintre brăţări şi o aruncă pe masă. Grămada de jetoane din faţa lui Robert tot creştea. Aga Khan studia masa, foarte concentrat, în timp ce contesa Irene se uita fix la brăţara lui Emerald.

Robert îi făcu semn unui chelner să mai aducă şampanie. De cealaltă parte a mesei, o fată se strâmbă, se aplecă spre Robert cu paharul gol în mână şi cu sânii ieşindu-i aproape cu totul din decolteul adânc al rochiei din satin. Lui Amber i se părea că e o actriţă americană de film, în curs de afirmare. Escorta ei, un tip mai în vârstă, musculos, îi dădu peste mâna în care ţinea paharul cu şampanie şi o trase înapoi. Fata începu să plângă. Lăcomia şi disperarea păreau să meargă mână în mână aici, se gândi Amber. Începuse să o doară capul.

Se întoarse spre Robert şi îi spuse încetişor:

— O să plec, dacă nu te superi. Nu mă simt foarte bine. O să iau maşina, dar o trimit înapoi.

Robert încuviinţă. Era prea vrăjit de Otto ca să-i mai pese ce făcea ea, îşi dădu Amber seama pe când se îndrepta spre ieşire, trecând pe lângă garderobă.

Era prea devreme ca să se culce. În schimb, se duse în salon, scuturând din cap când majordomul o întrebă dacă avea nevoie de ceva.

Trebuia să-i scrie bunicii. Oare şi lui Jay? Tânjea să-i scrie, dar scrisorile lor se limitau doar la chestiuni legate de afaceri. Fiecare cuvânt pe care-l scria trebuia bine cântărit, fiecare scrisoare pe care i-o trimitea fiind plină de durerea pe care o resimţea în legătură cu ceea ce se întâmplase şi cum se simţea, de fapt. Amber se întreba câteodată dacă nu era mai bine să rupă orice contact, decât să se chinuie ca acum, dar se panică numai la gândul că nu va mai şti nimic de Jay.

Acesta era drogul şi iadul ei. Câteodată, voia să dea timpul înapoi, când era tânără şi inocentă, când relaţia lor nu era umbrită de nimic, când putea să-i scrie lui Jay tot ce avea pe suflet, bucurându-se când primea scrisorile de

răspuns de la el. Acea inocenţă dispăruse. Era o femeie măritată şi o mamă care nu trebuia să-şi amintească de inocenţa ei. Nu avea niciun drept să facă aşa ceva.

*

Când se deschise uşa salonului pentru prima oară, Amber crezu că era majordomul, îngrijorat de lipsa ei de poftă de mâncare, aşa că avu un şoc când îl văzu pe Henry, care îi zâmbea batjocoritor.

— I-am spus tipului că mă aşteptai şi să nu mă anunţe. Aşa-i Amber? Chiar mă aşteptai, nu?

În timp ce îi vorbea, Amber se îndreptă spre clopoţelul de deasupra şemineului. Aproape că ajunsese la el, când Henry îşi dădu seama ce voia să facă şi i-o luă înainte, râzând pe când o înşfăcă şi o întoarse ca să o lipească cu spatele de perete.

— Ce prostuţă eşti, draga mea, mai ales când vrei, de fapt, să fii singură cu mine!

Trăsese la măsea. Amber îi simţea respiraţia trăsnind a alcool.

— Henry, cred c-ar trebui să pleci.

— Serios. Ce nasol, pentru că eu n-am de gând. Cel puţin nu acum. L-ai lăsat pe du Breveonet să facă sex cu tine, Amber? Am tot fost cu ochii pe voi, dar Beth se tot bagă şi mă târăşte peste tot unde vrea ea să se ducă. Ţi-a plăcut la fel de mult ca prima dată? Ţi-a plăcut, nu? Strigătele de plăcere şi gemetele, mai ales când…

— Încetează!

Amber şi-ar fi acoperit urechile dacă ar fi putut să-şi scoată mâinile din strânsoarea lui Henry.

— Care-i problema? Nu ne aude nimeni. N-o să intre majordomul peste noi. I-am dat destul ca să mă asigur. Cred că a strâns ceva bani la teşcherea, sau poate că du Breveonet nu vine la tine? Te duci tu la el?

— Nu am o relaţie cu Jean-Philippe.

— Nici nu contează. Tonul vocii îi era mai aspru. Îmi

eşti datoare. Ştii asta, nu, Amber? Îmi eşti datoare vândută pentru că m-ai tot dus cu zăhărelul, ispitindu-mă şi aţâţându-mă.

Îi dădu drumul la una din mâini şi îşi vârî degetele în corsajul ei, încercând să-l sfâşie. Materialul era tare, aşa că trebui să-l tragă în jos, dezgolindu-i sânii. Amber încercă să se acopere cu cealaltă mână, dar el i-o dădu la o parte, râzând de ea.

— N-ai fost aşa sfioasă cu pictorul. Nu mă enerva!

Henry răsufla din greu, holbându-se la sânii ei.

Amber încercă din nou să scape de el, tresărind de durere când Henry o pălmui peste faţă, forţa loviturii lui aruncându-i capul pe spate.

Amber îi simţea suflarea caldă pe piele când o ciupea de sfârc şi îi muşca sânul.

O copleşi un val de greaţă care-i alungă durerea fizică. Voia să închidă ochii ca să nu-l mai vadă, dar simţi că nu trebuia să facă asta, ci să riposteze. Îl lovi în glezne, iar apoi, amintindu-şi ce-i spusese odată Greg, îşi ridică genunchiul cât de mult putu şi-i trase una între picioare.

Ca să se răzbune, Henry o muşcă zdravăn de sân înainte să-i dea drumul ca să o oprească şi să o scuture cu putere. Apoi, o târî spre canapea, în timp ce ea se chinuia să se elibereze. Când îi trase una în picioare, Amber se prăbuşi pe spate pe canapea. Simţi cum îi sfâşie rochia, apoi, când nu reuşi să i-o scoată, cum i-o ridică până în talie. Încercă să opună rezistenţă, dar el o lovea, plesnind-o peste faţă atât de tare, încât îşi muşcă obrajii în interior, apoi o dădu cu capul de spătarul canapelei. O durea capul de la loviturile primite. Ce uşor ar fi să cedeze şi să-şi piardă cunoştinţa. Avea să o violeze oricum.

— Să nu care cumva să te prefaci că nu-ţi place. Ştiu foarte bine că te bucuri. Îşi desfăcu şliţul, apucând-o de păr, în timp ce îşi ţinea în mână membrul tare şi erect, vrând să i-l bage în gură. Amber simţi valul de greaţă care i se ridica din stomac până în gât. Într-o clipă avea să-i ajungă la buze. Făcu un efort să se tragă înapoi, dar deodată, ca prin

minune, se trezi eliberată şi îl văzu pe Henry întins pe spate pe podea, iar pe Jean-Philippe în picioare, lângă el.

Aşa stoarsă de puteri cum era, Amber încercă să-şi aranjeze rochia. Tremura atât de tare, că mâinile nu o ascultau. Henry făcea eforturi să se ridice. Jean-Philippe îl lovise foarte tare. Îi curgea sânge din nas.

— Este numai a ta. Nici nu ştiu ce-ai văzut la ea, îi spuse Jean-Philippe. Curvă împuţită!

— Diseară ai să-i spui surorii tale că te întorci în Anglia. Mâine dimineaţă pleci. Dacă nu vrei, am prieteni care-ţi vor face viaţa un chin, în caz că mai stai pe aici.

Henry era alb la faţă ca hârtia.

— N-ai dreptul să mă ameninţi!

— Dar nu te ameninţ. Îţi promit. Cară-te acum! Dacă nu pleci, o să fii dus cu targa!

*

Henry plecase. Amber nu ştia ce-i spusese Jean-Philippe majordomului, dar nici n-o interesa. Voia să ajungă în camera ei cu orice preţ, dar se simţea prea slăbită să facă vreo mişcare.

Jean-Philippe se întoarse în salon.

— De unde ai ştiut? îl întrebă ea.

— L-am văzut plecând de la cazinou la scurt timp după ce ai plecat tu şi am bănuit că o să încerce să te violeze. Aş fi venit mai devreme, dar am fost reţinut. Vrei să chem pe cineva, pe servitoare sau…

— Nu, nu… Oricum e seara ei liberă. N-a reuşit să-mi sfâşie rochia, dar nu pot să mi-o aranjez cum trebuie şi nu vreau să mă vadă nimeni în halul ăsta. Mătasea nu poate fi ruptă; pare fragilă, dar e incredibil de tare. Aş vrea să mă duc în camera mea…

Vocea i se stinse, căci depunea mult efort să rostească acele fraze incoerente.

Însă Jean-Philippe o înţelesese, căci încuviinţă din cap, apoi se uită la ea cum se ridică în picioare şi se îndreaptă

spre uşă.

Când ajunse la jumătatea drumului, se opri brusc, neputând să mai înainteze.

În lumina candelabrului, Jean-Philippe îi văzu vânătăile de pe faţă, acolo unde o lovise Henry. Pielea de pe gât îi era zgâriată.

Îl lovise pe Henry cu o forţă care ar fi doborât un bărbat de două ori mai voinic ca el; acum îşi dorea să-l fi lovit şi mai tare.

— Stai un pic, îi spuse el lui Amber, luând-o în braţe.

— Nu, protestă ea, dar evident că Jean-Philippe nu o ascultă.

Din fericire, pe hol nu era nimeni – nu ştia ce ar fi spus servitorii dacă o vedeau dusă pe scări în braţele unui bărbat puternic.

— Care-i camera ta?

— Lasă-mă jos. Pot să merg…

— Care-i camera ta?

— Aia.

Amber îi arătă cu sfială uşa dormitorului.

Camerista îi făcuse patul şi-i pusese la îndemână lucrurile de care avea nevoie pentru noapte. Spre uşurarea ei, Jean-Philippe o duse la un scaun, în loc să o pună pe pat. Avea mult mai mult tact decât credea ea.

— Henry mă urăşte, îi spuse ea. De-aia… El… ne-a urmărit… când eram împreună. Aşa mi-a spus. Amber începu să tremure. Robert ştie. I-am spus, dar mi-a zis că n-am de ce să-mi fac griji. Crezi că Henry *va pleca*?

— Dacă are minte, *oui.* Eu nu ameninţ de pomană. Ştiu oameni care-l vor face să-i pară rău dacă rămâne. Vrei să-ţi chem un doctor?

— Nu!

— *D'acord*. Ai ceva să-ţi pui pe faţă?

— Da. Am nişte arnică în baie.

El scutură repede din cap.

— După ce voi fi sigur că te simţi bine, o să-i trimit un mesaj soţului tău la cazinou.

— Nu, nu e nevoie. Mă descurc singură. Sunt bine şi nu trebuie să-l deranjezi pe Robert.

Nu voia să-i spună lui Jean-Philippe că Robert petrecea acea noapte la bordul iahtului – şi îşi închipuia că nu singur.

*

Jean-Philippe era în baie, înmuind o cârpă în apă rece pentru a doua oară, ca să i-o pună lui Amber pe obrazul umflat. Când auzi robinetul curgând, Amber îşi luă mâna de pe corsaj, lăsând materialul să cadă, ca să vadă în ce stare îi era sânul. O durea îngrozitor, pulsând în locul unde o muşcase Henry. La vederea urmelor lăsate de dinţii lui şi a vânătăilor simţi că îi vine rău şi leşină din nou.

Jean-Philippe se uită la ea din dreptul uşii de la baie. Nu doar mătasea era rezistentă, ci şi Amber. Nu-i venea în minte altă femeie care să se poarte atât de curajos. O văzu cum tremura când se uita la pieptul ei şi cum i se scurge, pe obraz o lacrimă.

Când îl auzi pe Jean-Philippe înjurând, Amber îşi dădu seama cu groază că se uita la ea. Încercă să se acopere, dar era prea târziu. Ajunsese deja la ea, iar mâinile lui mai puternice, dar mult mai blânde decât ale lui Henry, i-o dădeau încet la o parte pe a ei, în timp ce o fixa cu privirea şi îi dezgolea pieptul.

— Să ştii că o fac din necesitate, nu sunt obsedat sexual, îi spuse el încetişor. Te-a rănit, şi cineva trebuie să aibă grijă de tine. De ce nu mă laşi să chem un doctor?

— Nu!

— Atunci o să fac eu pe doctorul. Nu este ca şi cum nu ne-am cunoaşte.

Tonul lui blând o îndemna să se relaxeze şi să se supună examinării…

Nu, nu era ca şi cum nu se cunoşteau, dar Amber nu se aşteptase ca pielea ei să arate de parcă ar fi fost sfâşiată de vreo fiară sălbatică.

Jean-Philippe simţi un amestec de furie şi de compasiune când văzu sânul umflat şi mutilat.

Amber tremura din toate încheieturile, chinuită de durere şi de ruşine.

După o jumătate de oră, Jean-Philippe îi curăţase rănile, iar apoi îi dăduse cu amică.

— *Ma pauvre,* îi spuse el când termină, sărutând-o pe frunte.

— Ce mă bucur c-ai venit! îi spuse Amber cu sfială în glas.

— Şi eu.

— Jean-Philippe? Dorinţa se năpusti asupra ei, invadându-i trupul şi vocea.

Plângea – din cauza şocului sau a durerii, nu ştia.

Jean-Philippe o ţinea în braţe, iar ea se simţea minunat. Apoi o sărută şi o făcu să se simtă şi mai bine.

— Vrei să mai stau?

Îi îndepărtă părul de pe faţă, aşa cum obişnuia s-o facă, sărutându-i tâmplele, iar apoi locul acela din spatele urechii care o făcea să se topească de plăcere.

Amber îşi trecu mâna prin părul lui, la fel plin de vitalitate cum îl ştia, ca şi el, de altfel. Parfumul lui o învăluia, alungând mirosul bărbatului de dinainte. Îl inspiră cât de adânc putea şi îl simţi pătrunzând înăuntrul ei, până acolo unde durerea surdă şi apăsătoare i se trezi la viaţă, dezlănţuindu-i dorinţa fierbinte.

— Da, îi răspunse ea.

El era blând, atent şi minunat, dar pe urmă, când dorinţa creştea şi cânta în ea, obligând-o să-i dea glas, nu mai era nimic din toate acestea. O vrăjea, se gândi ea la un moment dat, când simţurile ei îşi cereau aşa de imperios drepturile, tânjind după bucuria imensă pe care o aşteptau. Datorită lui, uitase de toată durerea, teama şi vinovăţia pe care le încercase când Henry se aruncase asupra ei, împreună cu sfială şi conştiinţa datoriei, toate mistuindu-se în focul dorinţei. În locul tuturor acestor sentimente, el îi dăruise un val de bucurie intensă, amestecată cu mândrie;

pentru el; mândrie pentru ceea ce simţeau amândoi, dar mai ales pentru ea însăşi şi pentru viaţa ei.

Pe când el dezlănţuia în trupul ei o adevărată furtună a simţurilor, plăcerea îi picta în minte tuşe colorate pe un fond mătăsos de culoarea levănţicii – o renaştere miraculoasă a unui lucru pe care îl pierduse, de care nu mai ştia nici măcar dacă existase vreodată.

Ajunse la înălţime şi rămase acolo o clipă, cât timp el o ţinea în braţe şi o purta cu el, iar apoi ea îl ducea pe el într-un urcuş rapid şi abrupt către plăcerea supremă.

Ultimul ei gând înainte de a se cufunda în întunericul violet şi catifelat al somnului a fost că, orice i-ar fi răpit Henry, Jean-Philippe îi dăduse înapoi înzecit.

Încă mai dormea când a plecat el.

Cu toate că mişcările îi erau dibace, căci părăsise multe femei şi multe paturi la viaţa lui, aveau totuşi în ele ceva năvalnic, ceva ce Jean-Philippe nu mai cunoscuse de mult timp. Mintea îi era asaltată de imagini obsedante şi stăruitoare, o învălmăşeală de forme şi culori, o dorinţă nebună care avea să-l frământe neîncetat până şi-o satisfăcea.

Capitolul 43

— Păcat că Henry a trebuit să plece aşa de repede. Cred că e o dovadă de egoism din partea Pamelei să-l facă să-şi scurteze sejurul.

Beth era foarte supărată pe soţia lui Henry, dar Amber nu zisese nimic.

Nu-i păsa cum îşi motivase Henry plecarea intempestivă, dar era fericită că-şi luase tălpăşiţa.

— Plec şi eu, îi spuse Beth, ridicându-se de la masa de pe terasa hotelului de lux din Juan-les-Pins, unde se întâlniseră ca să ia prânzul.

Mai mulţi bărbaţi – francezi şi nemţi, după accent –

erau poftiţi să se aşeze la o masă apropiată de a lor, de unde se uitau admirativ la Amber.

Purta o rochie făcută dintr-un cupon de mătase creată de ea însăşi, cu titlu de încercare, căci voia să folosească materialul pentru decoraţiuni. Era pe gât, cu talia bine subliniată şi cu o fusta ampla, pe care erau pictate de mână, cu albastru-închis, modele îndrăzneţe, care contrastau cu materialul verde-albăstrui. O bentiţă asortata îi ţinea părul să nu-i cadă pe faţă, iar mănuşile albe îi scoteau în evidenţă bronzul auriu.

Dar nu rochia sau bronzul atrăgeau privirile bărbaţilor, Amber era sigură de asta. Altceva le stârnise interesul. Nu se vedea cu ochiul liber, dar era uşor de recunoscut de către celelalte simţuri: încrederea şi bucuria de a fi ea însăşi, pe care i le dăduse Jean-Philippe.

Nu-l mai văzuse de patru zile, de când o scăpase din ghearele lui Henry, şi, în mod ciudat, nu simţea dorinţa de a-l revedea. Când se gândea la el, o făcea cu afecţiune, recunoştinţă şi bucurie. Datorită lui, găsise partea din ea care îi lipsea. Îşi îmbrăţişase propria sexualitate.

Nu conta ce se va întâmpla pe viitor, pentru că se împăcase cu ea însăşi şi nu-i mai era teamă să-şi recunoască sexualitatea.

Simţea că bărbaţii o urmăreau cu privirea în timp ce pleca împreună cu Beth...

În faţa hotelului, se sărutară la despărţire, iar apoi fiecare o lua pe drumul ei...

Era o zi extrem de călduroasă, zăpuşeala plutind ca o ceaţa însufleţită, care îi mângâia pielea şi îi şoptea mesajul ei senzual. Nu era cale de scăpare. Îţi pătrundea în tot trupul şi îţi înrobea mintea. Amber se duse în port, unde era ancorat iahtul lui Robert. Îşi aminti că uitase în cabina de lux o carte pe care voia să o termine. Se urcă la bord. Pe punte nu era ţipenie de om. Parca 11 spusese Robert că dăduse liber echipajului, îşi aminti Amber. Coborî scara principală ca să ajungă sub punte.

Ea şi Robert aveau cabine comunicante, iar uşa dintre

ele era deschisă, aşa că se auzeau zgomotele care veneau din cabina lui Robert – gemete şi oftaturi de extaz. Se duse spre uşă să vadă ce se întâmpla, înainte să-şi dea seama despre ce era vorba.

Se dădu scârbită din dreptul uşii când îl văzu pe Robert ghemuit pe pat şi pe Otto introducându-i un vibrator între fese, înfigându-l cu putere în el, în aşa fel că Robert gemea de durere.

Nu aveau cum s-o audă; nu se concentrau decât la ce făceau. Chiar şi aşa, se trase imediat înapoi, întorcându-se în fugă pe punte. Cum de putea oare Robert să accepte să fie tratat în asemenea hal? Dat fiind că îşi redescoperise de curând sexualitatea, ce văzuse în faţa ochilor i se părea animalic şi dezgustător, un afront adus bunului-simţ.

Îşi închipuise că homosexualii tânjeau după aceeaşi tandreţe reciprocă pe care şi-o dorea şi ea în relaţiile intime. Era imposibil ca Robert, cu şarmul şi eleganţa ce-l caracterizau, cu frumuseţea şi umorul lui, să aibă o relaţie în care să fie tratat cu cruzime şi umilit. O durea faptul că Robert era tratat aşa, pentru că, deşi nu se simţea atrasă fizic de el, îl iubea şi simţea nevoia să-l apere.

Otto se schimbase, îi tot spusese Robert, când Amber îl implorase să aibă grijă şi îi adusese aminte cum se purtase Otto cu el. Crezuse că Robert avea dreptate. De când era în sudul Franţei, Otto nu-l mai umilise în public şi nu-l mai făcuse să sufere.

Dar Robert nu fusese constrâns în niciun fel, ceea ce însemna că se supusese de bunăvoie abuzurilor lui Otto.

Amber tremura pe puntea iahtului scăldată în soarele arzător, amintindu-şi cu câtă violenţă o atacase Henry. O treceau fiori reci pe şira spinării. Când păşi pe pasarelă, simţi că o ia ameţeala şi că era pe punctul de a leşina.

— Amber, te simţi bine?

— Jean-Philippe!

O văzuse din port, de pe terasa unui bar, unde stătea la umbră şi bea un Pernod, relaxându-se după patru zile în care pictase aproape neîntrerupt. Irene se supărase foarte

tare pe el când se întorsese după patru zile în care nu mai dăduse niciun semn de viaţă – îi spusese că-l va da afară. Evident că nu avea de gând să facă una ca asta, dar de data aceasta nu fusese cu vreo femeie, ca în trecut. După ce plecase de la Amber, se dusese la Mougins, unde obţinuse permisiunea de a folosi atelierul unui prieten al lui, iar apoi lucrase ca un apucat, de parcă l-ar fi pândit moartea după colţ.

Fiica negustorului de mătase devenise cea mai bună în meseria tatălui ei, o adevărată stăpână a mătăsii, ambele aspecte îmbinându-se pentru a crea o vrajă de o puternică senzualitate. O pictase înconjurată de materialul auriu şi strălucitor de la care i se trăgea numele, cu lumina care venea de la fereastra din spatele ei, ca să-i scoată în evidenţă frumuseţea şi să mângâie bucata de chihlimbar în care era inima ei, din care se revărsa lumina aurie pe material, dându-i viaţă cu magia sa. În timp ce se uita la mătase, cu o privire în care i se oglindea sufletul pur şi frumos, o siluetă întunecată pândea din umbră. Acolo unde această siluetă îşi arunca privirea pe material, acesta devenea mat şi întunecat, fără luciu.

Doar inima unei fiinţe, prin puterea iubirii ei, putea să lumineze mătasea şi s-o trezească la viaţă.

Fusese cel mai frumos tablou pe care-l pictase vreodată. Era chiar mai reuşit decât mult îndrăgitul *Fiica negustorului de mătase.*

— *Ce* s-a întâmplat? o întrebă pe Amber.

— Nimic, începu ea şi se opri. Robert este cu Otto pe iaht.

Habar n-avea de ce-i spusese asta lui Jean-Philippe, dar, din felul în care o privea, îşi dădea seama că el înţelesese la ce se referea.

— Hai să te duc înapoi la vilă.

O luă de braţ, conducând-o cu blândeţe pe drumul spre vilă.

— Nu credeam aşa ceva, îi spuse ea nesigură pe sine.

— Despre soţul tău?

— Nu, ştiam *de* Robert, bineînţeles, dar nu credeam… Chiar nu mă gândisem… că-l voi vedea umilit în asemenea hal.

Tremura atât de tare, că nu se împotrivi când Jean-Philippe o cuprinse cu braţul ca s-o sprijine.

— Otto îl chinuia, Jean-Philippe, îi făcea rău.

Nu trebuia să poarte o asemenea conversaţie cu Jean-Philippe, sau cu oricine altcineva, dar nu putea să se abţină.

— Aşa sunt unii oameni, simt nevoia – indiferent că sunt bărbaţi sau femei, îi spuse el în şoaptă.

— Dar să vrei să simţi durere…

Jean-Philippe nu părea să fie la fel de şocat ca ea. Poate că era mult mai naivă decât crezuse, recunoscu Amber.

— Vino, îi spuse Jean-Philippe, luând-o de mijloc ca s-o sprijine. O să te simţi mai bine la umbră.

*

Casa era liniştită şi răcoroasă. Gladys îl dusese pe Luc la aniversarea micuţei franţuzoaice pe care o cunoscuse pe plajă şi care-l adora.

— Poate că ţi se pare exagerat, pentru că ai fost atacată şi maltratată de Henry…

— Ai dreptate, încuviinţă Amber, sorbind din paharul cu vin slab pe care i-l dăduse Jean-Philippe.

Erau în salon, iar când Jean-Philippe o întrebă:

— Vrei să rămân? Amber ştiu exact ce însemna asta. Încuviinţă imediat din cap, tremurând uşor când el îi luă paharul cu vin din mână şi deschise apoi uşa salonului.

De data aceasta, urcară scările împreună până în dormitorul ei De data aceasta, ea îl dezbrăcă pe când îşi dădea şi ea jos hainele De data aceasta, era dornică şi pregătită. De data aceasta, plăcerea era doar a ei, nu i-o oferea el.

Bucuria nu se manifesta expansiv, ci era mai tăcută, şi nu exista recunoştinţă din partea ei.

Avea să fie ultima dată, Amber era conştientă de acest lucru, căci se gândea numai la Jay, a cărui scrisoare o citise în această dimineaţă, simţind şi ceea ce nu aşternuse el pe hârtie.

Amber se uita la Jean-Philippe, care stătea lângă ea în pat şi soarele după-amiezii le mângâia trupurile goale.

Jean-Philippe făcuse dragoste cu ea foarte tandru şi pasional, satisfăcuse fizic, dar, deşi era moleşită şi sătulă de atâta plăcere în suflet nu simţea fericire. Nimic din ce făcuseră nu fusese suficient de pasional pentru a-i potoli dorul de Jay sau singurătatea care mergea în mână în mână cu iubirea pentru el.

Era femeie acum, aşa că în inima ei îşi făceau loc toate sentimentele complexe şi contradictorii specifice maturităţii. Trecuse prea mult timp ca să mai creadă, ca atunci când fusese o fată naivă, că dorinţa fizică pentru un bărbat e acelaşi lucru cu iubirea.

Nu mai era atât de naivă să creadă că, dacă făcea dragoste cu un bărbat uita de acela la care ţinea cu adevărat. Dacă ar fi putut să fie acum lângă Jay, ştia că, dacă ar fi atins-o sau i-ar fi zâmbit, s-ar fi excitat mai mult decât în timpul partidei de sex cu Jean-Philippe. Se simţea satisfăcută din punct de vedere fizic, dar inima ei mai tânjea după ceea ce nu putea să aibă. Amber era conştientă că aşa va fi mereu, dar nimeni în afară de ea nu trebuia să ştie asta.

— Amber, trebuie să-ţi spun ceva.

Sunetul vocii lui Jean-Philippe îi amintea ce dor îi era de Jay.

— Soţul tău e în mare pericol.

Aflase astă seară trecută, când auzise fără să vrea câteva vorbe spuse de cumnatul lui Irene şi de prietenii lui nemţi, ceea ce îl îndemnase să asculte toată conversaţia. Nu intenţiona să-i spună lui Amber, dar faptul că se dusese la barul de vizavi de iahtul soţului ei însemna că avea să o întâlnească. Şi dacă o vedea, avea obligaţia morală să-i spună.

Cuvintele rostite de Jean-Philippe pe neaşteptate îi îngheţaseră sângele în vine şi îi făcuseră inima să bată mai tare.

— Am văzut cu ochii mei…

— *Non!* Jean-Philippe i-o tăie brusc. Nu înţelegi. Sau, cel puţin, nu cred… Robert a intrat în capcana pe care i-o pregătiseră nemţii.

— Nemţii? Nu pricep!

— Germania duce o propagandă înverşunată împotriva ce or care îi stau în cale. Unii oameni din ţara ta nu ţin cu ei.

— Da, ai dreptate, încuviinţă Amber.

— Hitler este total împotriva homosexualităţii, continuă Jean-Philippe. Consideră această orientare drept unul dintre cele mai decadente vicii, care trebuie pedepsit cu toată asprimea. Plănuiesc să se folosească de faptul că Robert e homosexual pentru a-l face de ruşine şi, prin el, ţara şi clasa conducătoare.

Amber era agitată acum.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Otto nu e gay, dar i s-a spus că trebuie să-l convingă pe Robert că este. În acest weekend, Otto îi va spune lui Robert că trebuie să se întoarcă în Germania. Evident că soţul tău îl va ruga să rămână. Otto îi va spune că nu poate, dar îi va propune lui Robert să meargă cu el la Berlin. Robert e atât de îndrăgostit de el, încât n-o să stea pe gânduri…

Amber înghiţi în sec, încercând să protesteze, ştiind însă ca

Jean-Philippe avea dreptate…

— Odată ce Robert va ajunge în Germania, va fi prins într-o situaţie compromiţătoare cu Otto. Atunci, va fi ameninţat cu demascarea şi ancheta, dar i se va oferi şansa de a se întoarce în Anglia ca spion german. Dacă Robert refuză, atunci Hitler va profita de pe urma demascării lui ca homosexual, care e un delict chiar şi în ţara ta. Şi, *naturellement,* dacă Robert este de acord să

spioneze pentru nemţi…

— Robert nu va face una ca asta.

— Dacă Robert e de acord să facă spionaj pentru Germania, atunci Hitler va putea să susţină cu dovezi că un membru al aristocraţiei britanice şi-a trădat ţara.

— De unde ştii toate astea? îl întrebă Amber. Totul părea atât de absurd şi de teatral, dar îşi dădea seama din tonul şi expresia de pe chipul lui Jean-Philippe că vorbea serios…

— Aşa cum spuneam, de la Irene şi de la cumnatul ei. Heinrich face oficiile de gazdă pentru prietenii săi din SS. Evident că nu ar fi trebuit să ştiu asta, dar Heinrich le cam trage la măsea şi e indiscret. Soţul tău este tras pe sfoară. Are impresia că şi Otto e îndrăgostit de el. Aşa cum am mai spus, odată ce se va duce în Germania, Robert va fi prins într-o situaţie compromiţătoare, iar atunci trupele SS ale lui Hitler vor intra în acţiune, iar el va fi încarcerat pentru delictul comis.

— Îţi rişti viaţa spunându-mi toate astea.

— Iar tu nu eşti sigură dacă poţi avea încredere în mine sau dacă tot ce ţi-am zis nu face parte dintr-un plan elaborat, intui Jean-Philippe. *D'acord, o* asigură el când văzu cât de stânjenită se simţea Amber. Ai tot dreptul să-ţi pui aceste întrebări. Şi eu aş face la fel în locul tău. Recunosc că nu intenţionam să-ţi spun şi să mă implic în treaba asta, dar, după ziua petrecută cu tine, m-ar fi mustrat conştiinţa să-ţi ascund acest lucru. Deşi poate că nu ne convine nici unuia din noi, eu chiar ţin la tine. Cât despre pericolul la care mă expun – ridică din umeri –, voi pleca în Spania peste câteva zile ca să lupt pentru libertate, ceea ce îmi doream să fac de mult timp.

Luase această decizie după-amiaza trecută, după ce băuse cu prietenul în al cărui atelier lucrase.

— Vei lupta în războiul civil?

— Da. Am prieteni care luptă acolo, şi mi se pare normal să mă alătur lor.

Vorbise foarte serios, Amber îşi dădea seama de asta,

dar nu avea niciun drept să-l oprească. Sau dorinţa? Acum trebuia să-şi facă griji în privinţa lui Robert, care se afla într-un mare pericol, dacă era să dea crezare spuselor lui Jean-Philippe.

— Robert nu mă va crede dacă îi spun. Este îndrăgostit lulea de Otto, îi zise Amber.

— De asta trebuie să plecaţi imediat în Anglia şi fără să-i treziţi suspiciuni lui Heinrich.

— Nu ştiu dacă voi putea să-l conving.

— Soţul tău are un iaht în port. Te sfătuiesc să-l aduci cumva la bord, sub un pretext oarecare, iar apoi să dai ordin căpitanului să vă ducă în Anglia.

Cum naiba să facă aşa ceva? Robert avea să anuleze imediat ordinele pe care le-ar da ea.

Oare putea să apeleze la Beth şi la Alistair? Aveau s-o creadă? Risca prea mult, iar Amber se îndoia că o vor ajuta. Atunci, cine ar fi înţeles în ce pericol se afla Robert şi i-ar da o mână de ajutor?

Nu putea risca să ceară ajutorul cuiva de la ambasadă. Homosexualitatea era ilegală, chit că toată lumea se prefăcea că nu există.

— Te ajut eu dacă vrei.

Amber era surprinsă.

— Tu? Dar de ce?

— Pentru că vreau să mă revanşez faţă de tine.

Amber se uită la el. Îşi dădea seama că vorbea serios. Nu-i putea refuza ajutorul.

— Foarte bine atunci. Te rog să mă ajuţi…

— *Bien,* hai să ne punem capul la contribuţie. Trebuie să acţionăm imediat. Bănuiesc că te vei duce la petrecerea maharajahului din Jaipur în seara asta.

Amber dădu din cap că da.

— Bun. *Alors, malheuresement,* cât eşti acolo, pe Robert îl va lua brusc ameţeala şi i se va face greaţă de la drogul pe care i-l voi pune eu în băutură…

Când văzu ce faţă face Amber, Jean-Philippe încercă s-o liniştească:

— Îţi promit că n-o să păţească nimic. Doar o să se simtă ameţit şi va leşina.

— De unde ştii? Ce-o să-i…

— Lasă asta în seama mea. Când umbli cu un anumit gen de oameni, cum am făcut-o eu, afli tot felul de lucruri despre dedesubturile vieţii. Tu vei insista să chemi un doctor. Din fericire, un musafir va spune că e medic – am un prieten la Mougins. Tot ce trebuie să ştii e că unii artişti au nevoie de anumite substanţe care să le stimuleze creativitatea, iar anumiţi doctori sunt dispuşi să li le furnizeze – discret şi contra unei sume considerabile. Acest doctor va spune şi care e cauza „stării de rău" a lui Robert.

— Droguri? protestă Amber. Nu e periculos?

— Nu şi dacă doctorul ştie ce face. Trebuie să ai încredere în mine, Amber, şi, crede-mă, n-ai de ce te teme. Doctorul va insista ca soţul tău să se întoarcă la vilă să se odihnească. Va spune că a băut prea mult sau că a mâncat ceva ce nu i-a priit.

— Dar dacă Robert refuză să plece?

— N-o va face, îi spuse Jean-Philippe pe un ton ferm. Doctorul are să vă conducă la maşina care vă va aştepta la ieşire, chipurile să vă ducă la vilă, dar, de fapt, vă va duce la iaht. Odată ajunşi în maşină, bunul doctor îi va administra un sedativ lui Robert. Îţi promit că nu-i va face niciun rău, ci doar îl va adormi. Când veţi ajunge pe iaht, vei ruga pe cineva să te ajute să-l transporţi pe soţul tău la bord. Îi vei spune căpitanului că doctorul a dat instrucţiuni ca Robert să se întoarcă acasă. Cât timp echipajul se pregăteşte de plecare, vei avea suficient timp să te întorci la vilă ca să-l iei pe Luc.

— Eşti sigur că Robert nu va păţi nimic? Nu vreau…

— Se va trezi cu o durere groaznică de cap şi cu capsa pusă, dar ai putea să pleci şi să-l laşi în plata Domnului.

— Nu, n-aş putea să fac una ca asta. Era ceva de neconceput îi datora prea multe lui Robert. Mai trebuia să se gândească şi la Luc, care-şi iubea nespus tatăl. Nemţii

vor afla că ne-ai ajutat.

— Nu prea contează. Am aranjat ca să plec în Spania. Jean-Philippe se opri, iar apoi îi spuse sumbru: Cred că Herr Hitler nu se va potoli, iar cei care-i vor sta în cale vor regreta amarnic.

Oare putea s-o facă? Avea oare destul curaj? Era un risc enorm Multe lucruri puteau merge prost. Dar, dacă nu făcea nimic iar

Jean-Philippe avea dreptate, atunci Robert va avea de suferit nişte consecinţe groaznice.

— Prea bine, îi spuse ea lui Jean-Philippe. O să ai nevoie de bani pentru doctor.

Acum, că se hotărâse, se putea gândi şi la aspectele practice. Trebuia să se asigure că iahtul era aprovizionat cum se cuvine – poate că trebuia să le spună lui Robert şi căpitanului că se gândea să facă o scurtă croazieră cu nişte prieteni. Astfel, avea motiv să le ceară servitoarelor să împacheteze o parte din hainele ei şi ale lui Luc.

Odată întorşi în Anglia, le va transmite angajaţilor să închidă casa şi să-i urmeze la ţară.

— E un doctor de încredere? îl întrebă ea din nou pe Jean-Philippe.

— Da. Jean-Philippe o luă de braţe, mâinile lui părând mai închise l-ai culoare în comparaţie cu bronzul ei arămiu. O ţinea strâns, încercând s-o liniştească. Trebuie să ai încredere în mine, Amber.

*

Robert simţea un amestec de dorinţă şi de încântare. În sfârşit după ce îi arătase atâta timp lui Otto cât îl iubeşte, tânărul său amant îl lăsa să-i demonstreze şi cât de mult.

Stăteau amândoi în pielea goală pe patul dublu din cabina lui Robert în timp ce iahtul se legăna uşor în port. Robert întinse mâna, neîndrăznind nici să respire, şi îl apucă de testicule pe Otto, ca să le ridice şi să-şi plimbe

degetele de la mâna dreaptă în jurul penisului lui Otto. Folosindu-şi degetul arătător, Robert mângâia pielea sensibilă dintre scrot şi anus, oftând de plăcere. Parcă simţea el însuşi plăcerea acelei atingeri delicate când văzu reacţia involuntară a lui Otto.

— Da, încuviinţă el cu o voce răguşită, iar când limba mea te va dezmierda acolo, vei simţi o plăcere aproape insuportabilă, îţi promit. Propriul trup i se încordase de dorinţă. Mâinile i se mişcau mai repede, cea dreaptă frecându-i prepuţul lui Otto în sus şi în jos peste capul umflat al penisului, cu mişcări rapide şi hotărâte, pe când cu cea stângă îi luă arătătorul, înconjurându-l şi apăsându-l.

Respiraţia întretăiată a lui Otto îl încânta nespus pe Robert. Acum, cel pe care-l iubea atât de mult i se dăruia şi-l lăsa să-l satisfacă…

Îl auzi pe Otto gemând sălbatic, ceea ce-l excită şi mai mult. Robert îi lăsă din mână testiculele şi-şi vârî degetul în anusul lui Otto, în căutarea acelui punct al plăcerii, introducând încă un deget ca să se ajute…

Otto gemea, se zvârcolea, se arcuia, cu penisul său erect şi lucios în mâna lui Robert. Îl auzi pe Otto icnind şi îi simţi trupul încordându-i-se. Robert se aplecă, deschizând gura ca să primească jetul cald de spermă, băgându-i în acelaşi timp încă un deget în anus pentru a-i grăbi orgasmul. Iubitul lui. Acum şi pentru totdeauna. L-ar fi urmat pe Otto până la capătul pământului dacă i-ar fi cerut-o.

*

Amber se simţea groaznic, însă Robert era plin de viaţă şi deloc frământat de ceea ce făcuse cu Otto. Era atât de bine dispus şi avea un pas atât de vioi în această seară, încât se întoarse să-i zâmbească, când o văzu coborând scările ca să 1 se alăture. Oare făcea ce trebuie? Dacă Jean-Philippe se înşelase? Poate trebuiau să mai aştepte, ca să fie siguri. Oare o minţise? Putea avea încredere în el?

— Pe cine vrei să inviţi în croaziera asta scurtă? o întrebă Robert când ieşeau din casă.

— Nu am terminat lista de invitaţi.

Oare îşi dădea seama că vocea îi suna nefiresc? Oare bănuia ceva? Lui Amber îi bătea inima nebuneşte în piept. Îi displăcea profund să facă aşa ceva. Păcat că nu mai avea cu cine să discute despre asta. Cecil plecase deja din Franţa.

Era o seară minunată, cu un aer blând şi înmiresmat, dar Amber începu să tremure pe când coborau din maşină. Din fericire, Robert nu părea să-şi dea seama.

După ce fuseseră întâmpinaţi şi poftiţi înăuntru, Robert se duse glonţ spre soţii von Ribbentrop.

Amber răsuflă uşurată când văzu că Jean-Philippe sosise deja, deşi el nu schiţase niciun gest. În schimb, stătea de vorbă cu soţia unuia dintre oficialii de la ambasada Germaniei. Totul trebuia să decurgă conform planului.

*

Robert se uita nerăbdător după Otto. Se aşteptase să fie aici. Germanii erau mereu punctuali.

— Îl cauţi pe von Brecht? îl întrebă Heinrich, cumnatul contesei Irene.

— Face parte din grup, îi replică Robert pe cel mai nonşalant ton cu putinţă.

— Într-adevăr, dar în această seară nu poate veni. Heinrich îi făcu lui Robert cu ochiul. Nu mi-a dat niciun motiv, dar cred că e o *fräulein* la mijloc – e tânăr, până la urmă.

Robert simţi muşcătura geloziei săpându-i mai adânc în carne, pe măsură ce încerca să se împotrivească. Şi-l închipuia pe Otto gol alături de altcineva. Brusc, se simţi cuprins de dorinţă. Unde era Otto? Oriunde se afla, Robert avea să-l găsească, implorându-l să-l iubească pe el şi numai pe el.

Puse jos paharul gol şi luă altul plin de pe tava ţinută de un chelner.

— Otto nu-i aici. Trebuie să-l găsesc, îi spuse încetişor lui Amber.

Robert voia să plece? Amber se uită în culmea disperării după Jean-Philippe, care continua să discute înflăcărat cu acea femeie. Tocmai când se simţea pierdută, Jean-Philippe îşi ridică privirea, parcă intuindu-i neliniştea.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, se forţă Amber să zâmbească, rugându-se ca Jean-Philippe s-o audă, dar eu şi Robert trebuie să plecăm.

Robert nu era deloc încântat.

— Amber, nu trebuie să vii cu mine. Pusese paharul cu băutură jos, pe masa de lângă el, şi, cu toate că Amber ştia ce va face, Jean-Philippe se mişcase atât de repede, încât ea nu putea fi sigură dacă îi turnase acel praf, care acum se dizolva în băutura lui Robert.

Acesta tocmai pleca de lângă ea, fără să-şi termine băutura. Amber luă paharul şi i-l întinse. Fără să scoată o vorbă, Robert i-l luă din mână, golindu-l dintr-o singură înghiţitură, după care pleca de acolo.

Nici nu apucă să ajungă la uşă, că se opri brusc la jumătatea drumului, iar apoi se împletici înainte de a se întoarce să o privească. Jean-Philippe ajunse primul la el şi întrebă cu voce tare:

— E un doctor pe aici? Robert se încovoia, chipul fiindu-i pământiu şi transpirat, dar insista că n-are nimic.

Un bărbat scund şi îndesat, cu părul rar, ochi negri ca boabele de strugure şi gălbejit la faţă, care nu se deosebea cu nimic de ceilalţi francezi, venise în grabă la ei, scuturând din cap şi plescăind.

— Madame, a mâncat cumva fructe de mare? Au mai fost cazuri de toxiinfecţie alimentară săptămâna asta.

— Da, cred că da, confirmă Amber, în timp ce Robert încerca să spună că nu.

— O să-i rog să vă aducă maşina, spuse Jean-Philippe.

— Veniţi cu noi, doctore? îl întrebă Amber, încercând

să-şi amintească „replica”. Sunt foarte îngrijorată. Soţul meu pare să se simtă foarte rău.

Asta era adevărat.

— *Naturellement, Madame,* încuviinţă doctorul.

— Îmi pare tare rău. Amber se duse la soţii Ribbentrop să-şi ceară scuze. Doctorul mi-a spus că Robert ar putea avea toxiinfecţie alimentară. O să-l duc la vilă. Din fericire, doctorul mi-a spus că o să-i treacă repede…

— Dacă vrei ca unul din noi să te însoţească… se oferi Heinrich.

Oare i se părea sau începea să pară bănuitor?

— Drăguţ din partea ta, dar nu e nevoie. O să vină doctorul cu noi.

Din fericire, contesa Irene îi sări în ajutor fără să vrea, spunând nerăbdătoare:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Heinrich, hai să nu stricăm seara tuturor. S-a intoxicat puţin, atâta tot.

Robert nu voia ca doctorul să vină cu ei, ci dorea, cum îi spusese şi lui Amber, să fie lăsat singur ca să-l găsească pe Otto.

Cineva îi scosese sacoul lui Robert înainte să fie ajutat să urce în maşină – cu siguranţă Jean-Philippe, se gândi Amber pe când doctorul ignora protestele lui Robert şi o ruga pe Amber să-i scoată butonii, cât timp îl ţinea el de braţ.

Se simţea groaznic făcând asta, dar era pentru binele lui Robert, nu-i aşa?

— Acum, dacă mă ajuţi cu asta…

Robert încercă să se opună, dar, cum spusese Jean-Philippe, praful din băutură îl slăbise prea mult, astfel că doctorul reuşi să-i imobilizeze braţul, după care o rugă pe Amber să-l ţină.

— A dat Domnul! Sper că n-ai să mă opreşti, îl anunţă doctorul cu voioşie, înainte să introducă acul hipodermic, pe care-l scosese din geantă, în braţul lui Robert şi să apese pe pistonul seringii.

— Ce na…

— Excelent, exclamă doctorul, pe când Robert leşina înainte să-şi termine înjurătura, spunându-i în acelaşi timp lui Amber: Iată-ne ajunşi la debarcader.

— O să fie bine când îşi revine?

— O să-l doară capul, dar va fi bine, Madame!

Doctorul plecase, silueta estompându-i-se în întuneric, lăsând-o pe Amber să se grăbească spre iaht şi să discute cu căpitanul. Era englez, slavă Cerului, şi bine pregătit.

— Căpitane, mă tem că soţul meu nu se simte bine deloc. Va trebui dus la bord în cabina lui. Nu are nimic contagios, te rog să linişteşti echipajul, dar trebuie să urmeze tratament medical în Anglia. Vom ridica ancora după ce-mi iau copilul de acasă.

— Prea bine, ducesă.

Luc a fost entuziasmat după ce l-a trezit în toiul nopţii şi i-a spus că va merge cu iahtul. Gladys nu era atât de încântată.

— Ducele părea să se simtă bine când a plecat la petrecere, îi spuse ea lui Amber.

— Da, dar i s-a făcut brusc rău. Din fericire, era acolo un doctor, care mi-a spus că ducele trebuie să primească îngrijiri medicale în Anglia.

— Ei bine, nu te poţi împotrivi unui doctor englez, încuviinţă Gladys, domolindu-se.

Reuşise. Valizele erau la bord, şi ea la fel, iar linia ţărmului dispărea treptat, pe când căpitanul pornea în larg, spre casă.

În cabina sa, Robert zăcea inconştient pe pat, respirând cu greutate.

Amber se cufundă într-un scaun de lângă pat. Îi era teamă să nu i se facă rău lui Robert şi să se sufoce dacă era lăsat singur.

Spera că făcuse ce era mai bine pentru el.

Capitolul 44

— Ducesă, ce vreţi să facem cu lada care a fost trimisă la bord înainte să părăsim Franţa?

— Ce ladă?

— A fost adusă de un francez. A spus că numai dumneavoastră trebuie să vedeţi ce conţine. Aţi vrea s-o aducem în salonul principal?

Se făcuse dimineaţă şi era mai uşor să se gândească la ce-i spunea căpitanul decât să se îngrijoreze că trebuia să dea explicaţii în legătură cu ce-i făcuse lui Robert, odată ce trecea efectul somniferului. Amber dădu din cap obosită.

— Da, vă rog, căpitane. Mă duc să văd ce conţine.

Lada era mare şi grea, judecând după muşchii încordaţi ai celor doi membri ai echipajului, care o duceau în salon. Odată pusă jos, îi scoaseră capacul care fusese bătut în cuie.

Amber aşteptă să plece marinarii ca să se poată uita înăuntru. Deasupra unor pânze învelite în cearşafuri era o scrisoare adresată ei de Jean-Philippe, cu scrisul său lăbărţat.

Amber o desfăcu şi o citi.

Draga mea fostă virgină.

Unele lucruri nu trebuie văzute de toţi şi, deşi am pictat aceste tablouri cu intenţia de a le expune, până la urmă nu am putut să o fac. Poate că ar fi trebuit să le distrug, dar cum să fac asta, când ele sunt tot ce mi-a mai rămas de la tine, iar eu, cu aroganţa mea, am distrus deja iubirea noastră?

Am păstrat aceste portrete pe care ţi le-am făcut, găsind în ele multă consolare, dar acum ţi le dăruiesc împreună cu acela pe care îl consider cel mai bun tablou pictat de mine vreodată.

Al tău pentru totdeauna.

Jean-Philippe

Încet şi cu grijă, Amber desfăcu prima pânză, iar inima îi bătu mai tare şi roşi puternic la vederea acesteia.

Apoi, cu mâini tremurătoare, scoase cele şase tablouri din ladă, punându-le unul lângă celălalt. Aşa cum erau înşiruite, povesteau cum ajunsese ea să cunoască iubirea carnală şi spirituală. Mult mai şocantă decât goliciunea trupului ei era vulnerabilitatea redată de ochiul de artist şi de penelul lui Jean-Philippe. El îi dezvăluise sentimentele atât de bine, încât radiau din tablouri mai mult decât albul lăptos al trupului ei gol, scăldat în lumina verii de odinioară din sudul Franţei. Acestea erau, gândi Amber, atât un dar, cât şi un blestem. Jean-Philippe era un artist binecuvântat de Dumnezeu şi, dacă ar fi pictat o altă fată, n-ar fi fost în stare decât să-i admire talentul. Dar nu; pe ea o pictase, îi dezvăluise sentimentele atât de bine, încât nu suporta să se uite la pânză. Acea fată nu mai exista. O lăsase în urmă când fugise de el, deoarece o minţise atât de crunt. Acea fată devenise mama lui Luc şi soţia lui Robert. Devenise femeia care îşi dăduse seama, în braţele lui Jean-Philippe, în această vară, ce era iubirea adevărată şi pentru cine o simţea. Iar acela nu era Jean-Philippe.

Îşi iubea fiul ca o mamă devotată; îşi iubea soţul ca o prietenă sinceră; dar iubirea ei de femeie aparţinuse şi va aparţine întotdeauna doar unui singur bărbat. Iar acel bărbat era Jay.

Sub ele mai erau două tablouri. Primul, *Fiica negustorului de mătase,* îi era cunoscut, dar al doilea nu. Uimită de frumuseţea acestuia, Amber îşi plimbă degetul pe faldurile de mătase de culoarea chihlimbarului, atât de pline de viaţă, încât păreau reale, cu ochii în lacrimi. Ambele tablouri erau minunate, dar cel pe care nu-l văzuse încă, era, cu siguranţă, o capodoperă.

Era cât pe ce să pună la loc pânzele în ladă, când observă că mai era ceva pe fundul ei, învelit cu grijă în hârtie cafenie groasă, şi totuşi atât de uşor, că nu putea fi o altă pânză. Mâinile îi tremurau puţin când deschise

pachetul. În el, învelită în foiţă, era bucata nepreţuită de mătase veche cu care o pictase Jean-Philippe întâia oară. Mai era şi un bilet în care scria: „Îţi înapoiez ceva pentru care ai plătit – dar nu mă întreba cu ce monedă”.

*

— Ce-ai făcut? întrebă Robert cu ferocitate, dar pătruns de durere.

Medicamentul pe care i-l dăduse doctorul îl făcuse să doarmă o zi întreagă, dar acum, că se trezise, o chemase imediat pe Amber în cabina lui ca să-i ceară explicaţii.

Totuşi, când i le dăduse, refuzase, şi încă refuza, să accepte că ea acţionase în interesul lui, exact cum se temuse ea că va face.

— Am făcut ce-am crezut că e mai bine pentru tine, încercă Amber să-l liniştească.

— M-ai distrus. Mi-ai nenorocit viaţa. Nu pot trăi fără Otto, nici nu-mi doresc să trăiesc fără el, îi spuse Robert, îndreptându-se spre uşă.

— Unde te duci? îl întrebă Amber îngrijorată.

— Mă duc să-i spun căpitanului să se întoarcă din drum.

— Nu, Robert, nu trebuie să faci aşa ceva, protestă ea. Trebuie să înţelegi ce se va întâmpla cu tine dacă vrei să faci asta.

— Nu, tu trebuie să înţelegi ce se va întâmpla cu mine dacă nu fac asta. Cred că te urăsc mai mult decât am urât pe cineva vreodată.

Vorbea şi gesticula ca un nebun, dar, cu toate că ştia din ce cauză, Amber tot se simţea jignită.

— Am făcut-o spre binele tău, Robert. Ştiu că acum nu poţi să fii de acord, dar cu timpul…

— Nu! N-am să fiu niciodată de acord cu ce-ai făcut şi nici cu prezenţa ta în viaţa mea.

— Robert…

— Vorbesc serios, Amber, căsnicia noastră s-a

terminat. Dacă n-ar fi Luc la mijloc… Dar el nu va avea de suferit. Cu siguranţă, va trebui să divorţăm, dar nu înainte de a mă asigura că Luc este pregătit pentru aşa ceva şi înţelege că separarea noastră nu va afecta cu nimic relaţia dintre mine şi el sau iubirea pe care i-o port. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să-i spun căpitanului să se întoarcă din drum. Nimeni şi nimic n-are să mă oprească să fiu cu Otto. *Trebuie* să fiu cu el. N-aş suporta să nu-l am lângă mine.

Se opri din vorbit, cu fruntea brusc îmbrobonată de sudoare şi palid la faţă. Se întorsese cu spatele la ea şi se îndreptă clătinându-se spre baie.

În clipa în care el dispăru în baie, Amber o zbughi din cabină, încuind uşa după ea şi pe Robert înăuntru, cu mâini tremurânde.

Apoi, se duse la căpitan şi-i spuse repede:

— Căpitane Pierce, mă tem că soţul meu nu se simte bine. Trebuie să rămână în cabină până ajungem în Anglia, şi nimeni nu trebuie să se ducă la el în afară de mine şi de valetul lui.

— Prea bine, Excelenţă.

— Trebuie să trimit o telegramă… lui Duff Cooper de la Amiralitate.

Amber detesta să-l trădeze pe Robert, dar era ceva prea serios ca să nu ceară ajutorul de care avea atâta nevoie.

— Ce doriţi să-i transmiteţi, Excelenţă?

— Spune-i, te rog, că… că este de importanţă majoră să ne aştepte în port la sosirea în Anglia. Spune-i şi că e o problemă de siguranţă naţională.

Nu se putea uita în ochii căpitanului.

— Prea bine, Excelenţă.

Robert n-avea s-o mai creadă niciodată acum, indiferent cât i-ar explica ea care era adevărul, o ştia foarte bine, dar detesta faptul că trebuia să-i facă aşa ceva.

Partea a patra

Capitolul 45

Crăciunul anului 1937

Asta era. Bănuiesc; semnele erau clare, chiar dacă încercase din răsputeri să nu le bage în seamă. Avea acum o dovadă incontestabilă, dar, din cauză că-şi băgase capul în nisip ca struţul, era deja prea târziu să mai schimbe ceva.

Amber îşi puse mâna pe burta încă plată, slavă Domnului. Oare ar fi vrut, ar fi putut ea să omoare acea viaţă din pântecul ei? Şi de ce nu? Oare nu avea să distrugă alte vieţi dacă nu săvârşea acel omor? Viaţa fiului ei, care se prefăcea că nu e entuziasmat de Crăciun, dar abia reuşea să ascundă cât de mult se bucura; viaţa celor din familia ei; a bunicii ei, care sosise de la Macclesfield la începutul săptămânii ca să-şi petreacă Crăciunul cu ei, împreună cu Greg, care nu se liniştise încă. Viaţa pe care o ducea ea însăşi, cu operele de caritate şi faptele ei bune, cu activitatea pe care o desfăşura la fabrică şi, desigur, la magazinul ei de succes, care îi era atât de drag. Şi viaţa soţului ei, care deja punea la cale divorţul lor, chiar fără să ştie de copilul pe care-l purta.

Robert abia dacă îi mai vorbise de când se întorseseră din Franţa, îndepărtându-se de ea, atât de punct de vedere fizic, cât şi emoţional. Din moment ce toată corespondenţa îi era acum supravegheată din ordinul guvernului şi fusese avertizat că nu-i era permis nici să ia legătura cu Otto, nici să părăsească ţara, îi spusese verde în faţă că o învinuia doar pe ea pentru situaţia de faţă. Când era obligat să-i vorbească, vocea îi era glacială şi cuvintele aspre, dar în majoritatea timpului o evita. Era doar o chestiune de timp s-o anunţe că luase legătura cu avocaţii lui şi că întocmise

toate documentele pentru divorţul lor. Faptul că acum purta în pântec copilul lui Jean-Philippe nu putea decât să grăbească această despărţire, precum şi să o facă mai justificată.

Desigur că avea să fie, în cel mai bun caz, subiect de bârfe, iar în cel mai rău, târâtă în noroi. Dar nu situaţia ei o îngrijora atât de mult.

Cele mai mari griji şi le făcea pentru Luc. Luc, care-l adora pe omul pe care-l credea tatăl său. Dar faptul că Luc avea să piardă iubirea unui tată îi aducea mai multă teamă şi disperare în suflet decât că fiul ei va pierde titlul nobiliar şi averea tatălui său. Soţul ei era, la urma urmei, obligat să afirme public că ea era însărcinată pentru a doua oară şi că el nu era tatăl lui Luc. Sperase că, în ciuda divorţului lor, Robert va continua să-l trateze pe Luc ca pe fiul său şi să-l iubească la fel de mult ca înainte. Robert spusese că nu voia ca Luc să sufere, dar această a doua sarcină a ei schimba totul.

Mai întâi nu-i venise să creadă când începuse să aibă greţuri de dimineaţă; nu voise să creadă aşa ceva, dar acum, doctorul bun şi discret la care se dusese la începutul lunii îi spusese că nu era nicio greşeală şi că era într-adevăr însărcinată.

Se ridică de pe scăunelul din faţa măsuţei de toaletă, pe care stătea de o jumătate de oră, de când îi spusese cameristei să plece.

În această după-amiază, Robert venise de la Londra să ia parte la petrecerea de Crăciun din familie. Trebuia să fie acum la el în cameră, pregătindu-se pentru cină. Trebuia să-i spună. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. De dragul lui Luc, trebuia să-l implore să nu renunţe la copil. Oare avea să-i promită asta? Era oare în stare să uite ranchiuna faţă de ea şi să fie generos, sau îi cerea prea mult, ştiind cât de puternică era iubirea lui pentru Otto?

În Ajunul Crăciunului, luau întotdeauna cina cu o oră mai devreme, ca să aibă timp după aceea să dea servitorilor cadourile din uriaşul brad aflat în holul de la

intrare.

Ajunul Crăciunului. Momentul în care toată lumea se bucura şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru naşterea unui copil. Dar nu a acestui copil.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, sclipind în lumină ca un diamant, înainte să şi-o şteargă. Era prea târziu pentru lacrimi, prea târziu pentru orice în afară de a înfrunta realitatea. Se ridică de pe scaun, se duse la uşa dintre dormitoarele lor şi bătu uşor înainte să o deschidă şi să intre în camera lui Robert.

În ultimele patru luni, pe faţa lui se aşternuse o expresie severă, de om nefericit, mai ales când era obligat să se uite la ea. Amber o ştia prea bine.

— Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi înainte să coborâm la cină, îi spuse ea.

— Mulţumesc, Hulme, îi spuse el valetului, făcându-i semn să plece, iar când acesta ieşi din cameră, o invită pe Amber să ia loc.

Amber refuză. Robert îi spusese că nu avea s-o ierte niciodată că l-a adus înapoi în Anglia împotriva voinţei lui, iar ea ştia că vorbise serios. În ultimele trei luni dăduse dovadă de o voinţă puternică, pe care ea nu i-o cunoştea, şi o folosise pentru a ieşi din depresia gravă în care căzuse după întoarcerea lor.

În primele săptămâni, Amber îşi făcuse griji nu numai pentru viaţa lui, ci şi pentru sănătatea lui mintală atunci când Winston Churchill îl ameninţase că-l pune sub arest la domiciliu dacă încearcă să se întoarcă în Germania. Pentru el nu conta că toţi acţionau în interesul său deoarece ţineau la el; prefera să moară decât să îndure aşa ceva, îi spusese lui Amber.

Winston îl scosese din depresie, amintindu-i de datoria pe care o avea pentru ţară şi spunându-i că trebuia să o pună mai presus de sentimentele lui.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun aşa ceva, începu Amber. N-am vrut... nu mi-am închipuit niciodată... dar sunt însărcinată.

Robert se întoarse cu spatele la ea când începuse să-i vorbească şi nu scosese o vorbă atât de mult timp, încât Amber tocmai se întreba dacă el înţelegea ce-i zicea, când soţul ei îi spuse pe un ton grav:

— Da, aşa credeam şi eu.

— Ştiai?

Acum se uita la ea, începând să schiţeze acel zâmbet pe care ea îl îndrăgea atât de mult, pentru ca, pe urmă, acesta să dispară pentru a fi înlocuit de o expresie cinică.

— Am intuit cu uşurinţă, dat fiind că aveai greţuri matinale. Tatăl este Jean-Philippe?

— Da, recunoscu ruşinată Amber. Cred că vrei să grăbeşti formalităţile pentru separarea noastră în fapt, sau poate te gândeşti la procedurile de divorţ? Înţeleg asta, dar aş vrea, Robert, să nu-l amestecăm pe Luc. Te adoră, şi dacă ar afla că nu eşti tatăl lui…

— Crezi că i-aş spune una ca asta? Cinismul i se preschimbase în furie. Ce părere proastă ai despre mine, Amber! Luc *este* fiul meu; va fi mereu fiul meu şi nimic nu va schimba asta. Nici măcar nu-mi doresc să schimb lucrurile între noi. De dragul lui Luc, ţi-am spus de la început că vreau să ne despărţim în mod civilizat, astfel ca Luc să ştie că îl iubim amândoi, deşi locuim separat, şi nu ca un cuplu căsătorit. Tot de dragul lui, nu am demarat procedurile pentru o separare formală până nu discut cu el, deşi acest lucru trebuie făcut, şi, având în vedere situaţia actuală, cât mai repede. Data divorţului este foarte importantă.

Amber respiră uşurată. Robert nu avea de gând să-l facă pe Luc să sufere. Îl iubea şi-l mai considera fiul său. Din tonul lui, îşi dăduse seama că spunea adevărul. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Când se va naşte copilul?

— La sfârşitul lunii mai.

— Atunci, cred că vrei să divorţăm cât mai repede, ca să te poţi căsători cu Jean-Philippe înainte să naşti.

Amber era şocată.

— Nici nu se pune problema. Jean-Philippe… A fost ceva neplanificat, o greşeală, s-a întâmplat o dată, n-am o relaţie cu el.

— Dar îl iubeşti, şi dacă el ar fi dispus să se însoare cu tine…

— Nu, nu-l iubesc, spuse Amber cu un tremur în voce. Ce s-a întâmplat între noi aparţine trecutului.

Doar atât putea spune. Îi era foarte greu să vorbească despre asta, cu atât mai mult cu cât nu-i putea spune lui Robert că, parţial din cauza degradării şi a suferinţei lui, urma să nască un copil pe care nu-l voia şi nu-l iubea, dar a cărui viaţă trebuia să i-o protejeze, în calitate de mamă.

— I-ai mai spus cuiva? o întrebă Robert.

— Nu. Nu am vrut… am sperat că mă înşel.

— Cred că e prea târziu să…

— Da. Amber îi contracară întrebarea. Da, e prea târziu ca să mai fac un avort.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să nu divorţăm, dat fiind că trebuie să ţinem cont de ce este mai bine pentru Luc.

— Să nu divorţăm? Dar…

— Mi-ai spus că nu intenţionezi să te căsătoreşti cu Jean-Philippe. În acest caz, nu trebuie să trecem prin neplăcutele proceduri de divorţ, care ar însemna ca unul din noi să admită că a făcut sex cu altcineva şi să vină cu dovada pentru a proba acest lucru.

Amber simţi că i se face rău, dar de această dată nu din cauză că era gravidă. Legea stipula că divorţul se putea pronunţa dacă una din părţi „recunoştea că făcuse sex în afara căsătoriei, devenind astfel „vinovatul. Nu era de neconceput ca persoana care voia să divorţeze să angajeze pe cineva cu care soţul sau soţia să-şi petreacă noaptea, pentru a veni cu dovada. Era o afacere înfloritoare, în care erau implicate anumite femei tinere, în scopul a proteja reputaţia unei soţii sau amante. Bineînţeles că Robert avea tot dreptul să divorţeze de ea, căci era „partea vinovată”. O separare legală era cea mai onorabilă şi acceptabilă

situaţie.

— Dacă eşti sigur că nu vrei să divorţezi de mine…

Atât reuşi Amber să îngaime.

— Sunt sigur, spuse Robert, adăugând: Nu cred că mai trebuie să le mai spunem şi altora ce planuri avem. Luc este principala noastră grijă. În ceea ce priveşte bebeluşul, pot să spun că-i al meu, de dragul lui Luc. Nu vreau să fie supărat sau să râdă de el băieţii de la şcoală din cauza asta. Dar te previn că nu vreau să văd copilul sau să am de-a face cu el sau cu tine. Şi nu am să-l consider niciodată copilul meu, ca pe Luc. Cred că, după Crăciun, vom trăi complet separaţi unul de altul. Va trebui să ne gândim şi la consecinţele juridice, dar sunt sigur că le vom da de capăt. Luc va fi moştenitorul meu, dar copilul ăsta…

Se opri când văzu că Amber începe să suspine.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te necăjesc.

— N-ai făcut-o. De fapt, plângea de uşurare; se simţea şi vinovată. Uşurată pentru că nu o forţa să recunoască public adulterul, şi vinovată, pentru că nu-şi dorea să aibă un copil.

*

— Cred că va fi foarte greu să-l despărţim pe Luc de Bruno când se va întoarce băiatul la şcoală, îl preveni Amber pe Robert pe când se uitau amândoi pe fereastra sufrageriei la Luc, care se zbenguia cu micuţul labrador pe pajiştea îngheţată.

— Nu cred. Luc e suficient de mare şi de isteţ să înţeleagă că la şcoală nu are ce căuta un câine şi că un câine de ţară n-are ce căuta în altă parte. Jarvis mi-a spus că Bruno va fi un excelent câine de vânătoare odată ce va fi dresat cum se cuvine, iar atunci, Luc va putea merge să vâneze.

— Robert, Luc e încă un copil.

— Aveam cinci ani când m-am dus prima oară la vânătoare. Face parte din moştenirea lui, Amber. Nu pui

sub semnul întrebării faptul că învaţă istoria acestei case şi a celor care au trăit aici sau că bunica ta îi spune să se poarte frumos.

Amber oftă. A doua zi de Crăciun, Luc se dusese la vânătoare şi vorbise cu înflăcărare toată ziua despre acest lucru. Robert avea dreptate să insiste ca Luc să înveţe toate aceste lucruri, dar era prea mic, chiar dacă o proteja ca un om mare pe Rose, care începuse să meargă, în cele din urmă, deşi picioarele ei nu erau atât de rezistente şi de drepte cum spera Amber.

Nu suporta răceala ce se instalase între ea şi Robert de când se întorseseră din Franţa. Ducea dorul zâmbetului lui cald şi al glumelor pe care le făcea. Îi lipsea felul în care îi aprecia vestimentaţia şi interesul pe care-l avea faţă de activităţile ei. Se simţea ca şi când i-ar fi fost luată de pe umeri o pătură caldă, iar frigul îi ajungea până în suflet. Oare soarta ei era să piardă prieteniile cu bărbaţii care însemnau atât de mult pentru ea? Întâi Jay, apoi Robert? Nu-l iubea pe Robert ca soţ sau ca amant, dar dragostea îmbrăca multe forme. Iar acum trebuia să locuiască departe de el, în timp ce se pregătea să nască şi să pună capăt căsătoriei lor. Îi lipsea foarte mult acel Robert cu care se măritase. Acest Robert, îndrăgostit de Otto, nu era cel pe care-l ştia ea. Acest Robert nu avea să o ierte niciodată.

*

Amber se uita pe fereastra de la Osterby, din King’s Withdrawing Room[26], cum se numea micuţa anticameră de lângă dormitorul din apartamentele regale, la grădinile îngrijite, pe urmă la şanţ, dincolo de care erau căprioare ce se hrăneau cu mâncarea aruncată pentru ele pe zăpada îngheţată.

Câteva nopţi geroase, urmate de o ninsoare, prefăcuseră peisajul într-un tablou în care negrul contrasta

26 Camera pentru retragerea regelui

cu albul şi cu argintiul.

A doua zi, bunica ei, alături de Greg şi de Rose se vor întoarce la Macclesfield, la o zi după ce Robert şi Luc vor pleca la Londra. Robert îl va duce pe Luc înapoi la internat, iar ea va rămâne aici.

Avea multe de făcut şi nu dorea să vadă pe nimeni. O durea capul în urma discuţiei pe care o avusese mai înainte cu Greg, care se plânsese din nou de testamentul bunicii.

Oare doar îşi închipuia sau vărul ei arăta mai rău decât ultima dată când îl văzuse? Părea mai slab, vasele sparte de pe nas şi obraji erau mai vizibile, dinţii îi erau mai galbeni, iar Amber trebuise să se uite în altă parte, sfâşiată între milă şi deznădejde, când văzuse cum îi tremurau mâinile şi cum îşi pierduse şirul vorbelor, oprindu-se în mijlocul propoziţiei.

Avea nevoie de aer curat ca să o mai lase durerea de cap, hotărî ea, şi să scape totodată de mirosul greu şi trist al disperării şi vinovăţiei, care părea să se fi impregnat în casă.

*

Ca în orice conac de la ţară, şi în Osterby exista o încăpere în care se ţineau hainele, pălăriile şi cizmele de cauciuc de purtat afară, dar Amber se duse la etaj înainte să iasă ca să-şi pună paltonul ei călduros de tweed. Îşi mai luă şi o eşarfă peste pălărie, pe care şi-o legă sub bărbie, precum şi o pereche de pantofi solizi, şi ieşi în aerul rece de afară.

Era atât de frig, că gerul îi înţepa nasul şi ochii, şi, chiar dacă avea mănuşi, tot trebui să-şi bage mâinile în buzunare ca să nu-i îngheţe. Străbătu terasa, apoi o luă pe scara ce ducea în grădină, trecu de aceasta şi se îndreptă spre parc.

Căprioarele se uitau curioase la ea când trecea pe lângă ele. Îşi simţea inima grea de atâta supărare. Robert nu o va ierta niciodată pentru că îl despărţise de Otto, dar,

dacă s-ar fi dat timpul înapoi, ştia că ar fi făcut acelaşi lucru.

Când auzi râsul lui Luc, îşi ridică privirea şi-i văzu pe Robert şi pe Luc venind spre ea, băieţelul alergând în faţa tatălui său, alături de căţel.

— Uite, mami, ce deştept e Bruno, îi strigă el vesel, aplecându-se să ia mingea cu care se jucase câinele, ca s-o arunce spre ea. Amber văzu mingea venind către ea şi, nefiind prea atentă, nu observă decât când era prea târziu că Bruno se repezise în picioarele ei, şi căzu peste el.

Îşi auzi propriul ţipăt amestecându-se cu strigătul lui Robert care o avertiza şi cu zgomotul paşilor lui care se îndreptau spre ea, în timp ce era pe jos, cu respiraţia întretăiată de durerea care îi sfâşia trupul ca un cuţit.

Robert îngenunche lângă ea, cu Luc stând alături de el, şi o întrebă îngrijorat:

— Eşti bine?

— Nu ştiu. Mă doare…

Îi citi în privire că înţelesese ce se întâmplase. Întoarse capul şi se uită spre casă. Avea de gând să o lase aici. Sentimentul de vină şi durerea se luptau în sufletul ei, dar numai durerea putea să câştige bătălia. Amber îl auzi pe Robert spunându-i lui Luc:

— Luc, du-te repede în casă şi spune-i lui Bates să-l sune pe doctorul Archer. Hai, fugi! Spune-i că e o urgenţă.

O durea aşa de tare, că de-abia putea să mai respire.

— Ciudat cum se rezolvă lucrurile, reuşi ea să îngaime către Robert, care îngenunchease lângă ea şi o ţinea de mână. Niciunul din noi nu vrea acest copil. Mă întreb dacă ştie şi el.

— Nu mai vorbi. Robert îi strângea acum mâna. Îl văzu ridicându-şi privirea. Cred că vine bunica ta cu jumătate din servitori după ea.

— Îmi pare rău, Robert, îmi pare aşa de rău, şopti Amber, dar durerea îi sfârteca măruntaiele şi i se făcu întuneric în faţa ochilor.

Îşi reveni încetişor, primul simţ pe care şi-l recăpătă

fiind al mirosului; simţi aerul şi pământul îngheţat, dar şi mirosul spaimei amestecat cu parfumul bunicii sale.

Deschise cu greu ochii. Bunica ei era acum în locul lui Robert şi se uita supărată la ea.

— Ce prostie să ieşi pe gerul ăsta, o mustră ea, de parcă ştiuse că e gravidă.

— A venit doctorul, spuse Robert.

Doctorul Archer era un medic de ţară de modă veche, un om calm, care vorbea tărăgănat.

Amber trebuia dusă pe o targă la ea în cameră ca să o poată consulta cum trebuie.

— Cred că v-aţi rupt o coastă sau două, îi spuse, apoi se întoarse spre Robert, care se aplecase să-l audă mai bine, şi adăugă încet: Da, înţeleg. Să sperăm că…

Doctorul plecă după o oră, iar Robert intră în camera lui Amber.

— Ai vorbit cu doctorul Archer? îl întrebă ea fără niciun pic de vlagă.

— Da. Spune că trebuie să stai la pat câteva zile şi să-l chemăm imediat dacă mai sângerezi.

— Da, încuviinţă Amber.

Robert se duse la fereastra care dădea spre parcul în care se plimbase Amber. Când se întoarse spre ea, era atât de mohorât, că Amber nu îi putu citi gândurile.

Sângerase puţin în timpul nopţii, dar nu spusese nimănui, retrăgându-se în sine, încercând să se detaşeze de copilul din pântecul ei, refuzând să asculte strigătele sfâşietoare de revoltă ale propriului ei instinct matern, dar dimineaţă sângerarea se oprise, iar la sfârşitul săptămânii, doctorul Archer i-a spus că poate să se ridice din pat şi că bebeluşul nu avea nimic.

Dar sentimentul de vină o apăsa pe suflet. În camera copiilor o ţinuse pe Rose în poală şi simţise cum căldura iubirii pentru fetiţa lui Greg îi topea inima îngheţată. Dacă putea să o iubească pe orfana nedorită, atunci de ce nu şi-ar putea iubi copilul pe care-l purta în pântec?

Îl iubea pe Luc – atunci de ce n-ar putea să-l iubească

şi pe acest copil, când se va naşte? Dar dacă nu va fi aşa? Dacă nu *va putea*?

Rose se foia în poala ei, simţind că Amber nu-i mai dădea atenţie. Amber se aplecă şi o sărută pe creştet, pe părul mătăsos. Ochii oblici ai lui Rose, care contrastau cu gura ei superbă de englezoaică, asemenea unui boboc de trandafir, îi confereau chipului ei o frumuseţe exotică.

Şi-ar fi dorit ca Greg s-o asculte şi s-o lase pe Rose cu ea, după ce el şi bunica se întorceau la Macclesfield, dar era încă supărat pe ea şi părea să-i facă plăcere s-o refuze, se gândi Amber cu tristeţe.

Îşi făcuse atâtea planuri pentru acest an: să creeze noi materiale pentru magazin, sperând să primească şi alte comenzi de la Comisia de Patrimoniu, să alcătuiască o arhivă de modele cu desenele tatălui şi cu planurile detaliate pe care le desenase Vanbrugh pentru interioarele de la Denham Place. Dar acum va trebui să pună pe primul plan noua viaţă pe care o purta în pântec. Iar magazinul era atât de important pentru ea!

Oare mai important decât un copil?

Se simţea atât vinovată, cât şi revoltată. Nu mai voia un alt copil de la Jean-Philippe. Cum ar mai putea să dea ochii cu Jay? Dacă ar fi fost copilul lui… Şi totuşi, îi era recunoscătoare lui Jean-Philippe. Recunoscătoare pentru că o făcuse să simtă din nou pasiunea, da, dar nu-i era deloc recunoscătoare pentru viaţa ce creştea în pântecul ei.

Capitolul 46

Aprilie 1938

— Apreciez că nu vrei să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere, bunico, dar dacă prietenii tăi vor, mă tem că nu prea ai de ales, îi spuse Amber lui Blanche pe un ton sec, după ce îi ascultase tânguielile în privinţa risipei inutile de

bani pentru o petrecere pe care oricum nu o dorea.

Jay fusese acela care îi amintise că bunica ei va face şaptezeci de ani, telefonându-i ca să-i spună că ar trebui să o sărbătorească într-un fel.

— A făcut atât de mult pentru nevoiaşii din zonă, chiar dacă nu-i place să recunoască.

Vocea lui îi readusese în minte singurătatea şi suferinţa, aşa că se bucurase că nu-i putea vedea chipul. Amber nu avea idee cum de se transformase prietenia în dragoste. Oare se întâmplase înainte s-o sărute şi nu-şi dăduse ea seama? Parcă din neant, adusă pe aripile timpului, îi reveni amintirea întâlnirii lor din grădină înaintea plecării ei la Londra. Oare nu-şi dăduse atunci seama că ceva important era pe cale să se întâmple? Fusese prea naivă ca să ştie ce simţea, prea naivă să iubească aşa cum iubeau femeile, dar ştiuse că Jay e un om deosebit.

Oricum ar fi fost, o descoperise cu siguranţă în braţele lui Jean-Philippe. O, da, o simţise atât de bine.

— Mi-e jenă să recunosc, dar habar n-am avut ce vârstă împlineşte. Sigur că, trebuie să facem ceva, fusese ea de acord de îndată ce a fost în stare să-i vorbească, fără să se dea de gol.

— Nici eu nu ştiam, îi spusese Jay. Bunicul a adus vorba de asta.

— Mai bine nu-i spunem, răsese Amber, pentru că altfel o să-i poarte pică.

*

Acum, totul era pregătit şi avea să organizeze o petrecere pentru fermierii de pe moşie, iar muncitorii din fabrică vor primi o zi liberă, lucru cu care Blanche nu fusese deloc de acord când i-l sugerase Amber, şi nu cedase decât atunci când îi spusese Amber că informase deja ziarul local despre generozitatea bunicii sale.

Într-adevăr, şiretlicul folosit de Amber avusese efectul

scontat. De asemenea, comandase în taină eşarfe de mătase cu portretul bunicii sale imprimat pe ele, care să fie dăruite doar celor care lucrau în fabrică sau pe moşie.

Maurice îi scrisese cu multă bucurie că îl contactaseră mai mulţi proprietari ai altor fabrici şi somităţi din oraş, care îi solicitau câte o eşarfă.

— Vor deveni piese de colecţie cu atât mai valoroase, cu cât s-au produs într-o serie limitată, prezisese Jay când Amber îi spusese despre asta într-una din convorbirile lor telefonice săptămânale, în care discutau lucruri legate de pregătirile pentru ziua lui Blanche.

Familia Stanley, de la Alderly Hall, care era înrudită cu neamul Mitford, urma să dea un ceai pentru sărbătorită, iar demnitarii din Macclesfield, un dineu protocolar.

Una peste alta, în toată săptămâna în care era ziua lui Blanche, inclusiv în cele două weekenduri de la începutul şi sfârşitul acesteia, petrecerile aveau să se ţină lanţ, prima fiind în această după-amiază, organizată pentru lucrătorii de pe moşie şi din casă, şi urma să aibă loc în Tenants Hall.

— Mă gândeam, Amber, o anunţă brusc Blanche, că, dacă va fi război, guvernul va rechiziţiona unele proprietăţi pentru a-şi caza trupele, aşa că trebuie să ne asigurăm că Denham nu se va număra fi printre acestea. Trebuie să vorbeşti cu prietenul acela al tău de la Comisia de Patrimoniu şi să-i sugerezi că mult mai potrivit în acest scop ar fi conacul de Vries. De fapt, şi eu am spus acest lucru ori de câte ori mi s-a ivit ocazia. La urma urmei, aceasta este o moşie productivă, pe când lordul de Vries trăieşte singur şi îşi lasă pământurile în paragină.

Amber nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Oare auzise Blanche că bunicul lui Jay îşi amintise ce vârstă împlinea? Oare voia să se răzbune pe el pentru asta?

— Domnul Chamberlain[27] e convins că n-o să fie război, îi aminti Amber bunicii sale.

— Ce-mi pasă mie de Chamberlain? N-am încredere în

27 Prim-ministru al Angliei între anii 1937 şi 1940 (n.tr.)

el şi nici în convingerile lui.

Discuţia despre război îi aduse aminte lui Amber de conflictul din Spania. Citise în ziare despre suferinţele groaznice ale poporului spaniol. Oare supravieţuise Jean-Philippe luptelor de acolo? Spera că da. Trimisese la Macclesfield cufărul sigilat cu pânzele lui şi ceruse să-i fie păstrat.

— Mă duc acum la Dower House, bunico, s-o aduc pe Rose.

— Nu ştiu de ce faci atâta caz de copila asta. Trimite o servitoare după ea.

— Fac atâta caz de ea, aşa cum zici, pentru că e nepoata mea şi o iubesc.

— Dar vei avea în curând un alt copil, al tău, de care să te ocupi.

Amber avea mai puţin de o lună până să nască. Fusese o sarcină uşoară, care nu o deranjase prea mult până să se întoarcă la Macclesfield. Acum, de câte ori o lua pe Rose în poală, copilul o lovea aşa tare cu picioarele, de parcă ar fi vrut s-o dea jos pe fetiţă de pe genunchii ei.

*

În primele zile ale lunii mai înfloriseră şi ultimele lalele, care încântau ochiul cu diversele lor culori, în vasele de piatră şi straturile care făceau mândria grădinilor de la Denham.

Jay îi spusese că Harvey, grădinarul-şef, bombănea de săptămâni întregi, plângându-se că la petrecerile ce urmau să aibă loc, invitaţii o să-i strice peluza.

— De fapt, e încântat că va avea ocazia să-i pună în inferioritate pe ceilalţi grădinari, etalându-şi măiestria în faţa mai-marilor din ţinut, îi spusese Jay.

Jay! Sistemul complicat de reguli şi pedepse pe care şi-l impusese ca să nu mai găsească pretexte pentru a-l întâlni şi să se autopedepsească în caz contrar îi cerea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l vadă cât mai rar cu

putinţă. Dar alungase deja gândul de a şi-l scoate din minte şi din suflet. Aşa că nu avea niciun motiv să nu se ducă la Dower House s-o ia pe Rose, deoarece ştia că Jay nu era acolo. De altfel, această vizită va fi pentru ea o adevărată pedeapsă, întrucât era sigură că o va găsi pe Cassandra acolo.

În aparenţă, deoarece Cassandra şi Jay erau veri, i se părea normal ca Lydia să fie prietenă cu ruda soţului ei. Chiar şi Blanche spusese că era o dovadă de bunăvoinţă şi compasiune din partea Cassandrei să petreacă atâta timp cu Lydia, dat fiind propriile sale îndatoriri de soţie. Totuşi, Cassandra avea ceva care îi repugna lui Amber, dar nu era vina ei dacă îl văzuse pe Jay sărutând-o. Cel puţin îşi ţinuse gura faţă de Lydia, probabil ca să nu-i facă rău, îşi închipuia Amber, pentru că erau prietene aşa bune.

„Sunt încredinţată că Jay ar fi trebuit s-o interneze de mult pe nevastă-sa, pentru că e clar că şi-a pierdut minţile, cu toate că alţii spun, din delicateţe, că are «nervii slabi»”, îi zisese cu sinceritate bunica ei.

„Cred că eşti prea aspră, bunico”, îi răspunsese Amber. „Lydia nu se simte bine câteodată, dar nu tot timpul”.

„Biata Lydia”, se gândea Amber cu milă în suflet, în timp ce mergea pe drumul spre Dower House, fără pălărie, ca să simtă mângâierea soarelui de mai.

Fagii de pe marginea aleii începeau să înverzească, iar în parcul aflat de o parte şi de cealaltă a drumului, iarba era bogată şi de un verde strălucitor.

Se gândea să lanseze în magazin o nouă linie de mătăsuri şi tapete asortate, iar ramurile înfrunzite o inspirau. Putea folosi culori vegetale din salvie şi cărbune; nu era nevoie decât de câteva linii. Magazinul prospera, iar Amber nu trebuia decât să-i treacă pragul şi să-şi umple plămânii cu mirosul mătăsii, lăsându-şi simţurile în voia frumuseţii de acolo, pentru a avea un sentiment de împlinire. Acest succes însemna mult pentru ea. Îşi făcuse multe planuri de viitor, printre care şi acela de întări

legăturile cu James Lee-Milne şi Comisia de Patrimoniu, ca să-şi îmbogăţească colecţia de mătăsuri vechi.

Pentru a se menţine pe linia de plutire, magazinul avea nevoie să vândă multe produse, mai ales dintre cele pe care şi le putea permite oricine, cum ar fi eşarfele festive de mătase. Mai avea nevoie şi de contracte pentru steaguri şi însemne heraldice. Materialele de lux pe care le vindea în magazin nu vor fi niciodată de-ajuns pentru ca fabrica să lucreze la întreaga ei capacitate, dar acestea erau febleţea ei. Plăcerea de a vedea reproduse nepieritoarele desene străvechi, de a ţine în mână materiale superbe, de a vedea munca tatălui ei prinzând viaţă însemna pentru ea mai mult decât putea să exprime prin viu grai. Bucuria şi privilegiul ei erau că ea, datorită familiei sale şi căsătoriei cu Robert, putea să creeze o punte între trecut şi prezent, pe care să aducă toată această frumuseţe, s-o trezească la o nouă viaţă. N-avea să nege niciodată importanţa pe care o avea pentru fabrică producţia de articole obişnuite, care îi asigura funcţionarea, şi nici să înceteze de a-i fi recunoscătoare Ministerului de Război datorită contractului încheiat pentru paraşute, dar inima ei rămânea pentru totdeauna la frumoasele mătăsuri pe care le vindea în magazinul din Walton Street, iar planul ei în viaţă fusese să-şi îmbogăţească mereu colecţia. Fusese. Îşi puse mâna pe burtă. Din *această* cauză, planurile de viitor, care erau înainte atât de clare şi de realizabile, îi păreau acum nişte miraje, care nu existaseră niciodată decât în imaginaţia ei.

La răsărit, în zare, dealurile din Derbyshire se profilau întunecate pe cer. În oraşul Buxton, cu renumitele sale băi, nu mai era zăpadă, şi nici pe drumul în serpentine care ducea la faimoasa cârciumă Cât and Fiddle, cea mai bună din Anglia. Într-o zi ca asta, când cerul era atât de senin, puteai să vezi de la Alderley Edge până hăt departe, spre câmpia Cheshire, care se întindea în vestul ţinutului, cu pajiştile sale bogate.

Peste o lună, fagii vor fi plini de frunze, iar ei îi va veni

sorocul. Naşterea copilului pe care îl purta în pântec va însemna sfârşitul căsniciei lor. Nu-i spusese nimic bunicii despre viitor. Mai era destul timp.

*

Amber ajunsese acum la poarta prin care se intra în grădina casei, dar, ciudat, nu se auzeau voci de copii, ca de obicei. Se încruntă îngrijorată când o văzu pe Rose stând singură pe pajişte. Fata lui Greg se lumină la faţă când o zări, se ridică şi îi alergă în întâmpinare.

— Cum se mai simte drăgălaşa mea Rose azi? o întrebă Amber, cu duioşie în glas. Avea burta prea mare ca să se aplece, aşa că o mângâie pe Rose pe creştet şi se uită în jur după dădacă şi fetiţele lui Jay.

Grădina pustie şi tăcută i se păru deodată un semn rău. O surprindea neplăcut faptul că nu le vedea şi nici nu le auzea pe fetele lui Jay şi că Rose fusese lăsată singură în grădină. Amber ştia că Jay dăduse dispoziţii, la sfatul doctorului Brookes, ca fetiţele să nu fie lăsate niciodată singure cu mama lor, dar poate că noua dădacă, care fusese angajată de puţin timp, nu le cunoştea.

Începuse să meargă mai repede, prea repede pentru starea în care se afla, îşi dădu ea seama când simţi un junghi în pântec. Uşa de la bucătărie era deschisă, bucătăreasa făcea prăjituri şi se uită la ea supărată, aşa cum obişnuiesc toate bucătăresele când nu vor să fie deranjate.

— Coniţa a trimis-o pe Alice după domnu’ Jay, răspunse ea la întrebarea lui Amber. Fetiţele astea două nu s-au simţit prea bine – s-au zbânţuit prea mult şi s-au ţinut de prostii, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Nu-i de mirare că le este rău.

— Unde sunt acum? o întrebă Amber.

— Sus. Coniţa a venit jos şi le-a luat cu ea la etaj după ce a plecat Lady de Vries, apoi a coborât din nou şi i-a zis lu’ Alice să se ducă îndată după domnu’ Jay, că fetele nu se

simt prea bine. Da’ n-aveau nici pe naiba când alergau prin grădină şi mă băteau la cap să le dau biscuiţi.

— Biscuit, spuse Rose cu speranţă în glas, sprijinindu-se de picioarele lui Amber.

N-avea niciun motiv s-o treacă fiori reci pe şira spinării, îşi spuse Amber, absolut niciunul. Se uită la uşa verde care despărţea bucătăria de restul casei.

— Am un mesaj de la bunica mea pentru doamna Fulshawe. Mă duc sus să i-l dau. Vrei să o supraveghezi pe Rose până mă întorc? Promit că vin repede.

— Nu-i treaba mea să am grijă de copii, zise bucătăreasa pe un ton tăios.

— Sigur că nu, spuse Amber ca s-o liniştească, dar mă tem că nu pot s-o iau pe Rose cu mine, că nu ştie încă să urce scările, şi o să-ţi fiu recunoscătoare.

Amber îşi deschise poşeta şi văzu sclipirea din ochii femeii.

— Îţi mulţumesc foarte mult, îi spuse ea, punându-i în mână două jumătăţi de coroană…

— Nu cre’ c-o să mă ţină din treabă. E o micuţă destul de liniştită.

— Aşteaptă-mă aici, îi zise Amber cu blândeţe nepoatei sale.

După uşa verde, casa părea pustie, iar camerele neatinse de aripa dragostei. Pe când trecea de salon, îi veni în nări un miros de ţigară prin uşa deschisă. Din câte ştia, Lydia nu fuma, dar Cassandra da.

Amber ezită la capătul scărilor, apoi strigă:

— Lydia, sunt eu, Amber!

Niciun răspuns, apoi se auzi zgomotul înfundat al unei uşi care se închidea, ca şi cum cel care o făcea nu voia să ştie nimeni că e acolo.

Cele două fetiţe erau întinse pe paturi separate, observă Amber îngrozită, învelite cu cearşafuri ca în nişte giulgiuri. Erau nemişcate. Se simţi un pic mai uşurată când le văzu piepturile ridicându-se şi coborând.

Observă că erau pahare pe noptieră şi o sticluţă lângă

ele.

— N-ar fi trebuit să vii aici.

Amber se întoarse anevoie, aproape împiedicându-se de greoaie ce era.

Lydia stătea în prag, apoi intră în cameră şi închise uşa, o încuie şi luă cheia.

— Lydia, ce le-ai dat fetelor? o întrebă Amber cu teamă în glas. Ştiu că nu se simţeau bine şi că ai trimis după Jay.

— Vreau să afle că ştiu că are de gând să mi le ia. De aceea am trimis după el. Dar acum nu mi le mai poate lua. Nimeni nu le mai poate lua acum de lângă mine.

Amber se uită la ea îngrozită.

— Lydia, Jay nu ţi-ar lua niciodată copiii.

— Ba da. Cassandra mi-a zis. Spune că nu trebuie să am încredere în Jay, pentru că vrea să-mi ia fetele, din cauza ta. Din cauza *ăstuia. A* copilului pe care ţi l-a făcut. Cassandra mi-a zis că pe tine te iubeşte Jay, nu pe mine.

Amber era îngrozită, dar mila îşi făcea loc în adâncul sufletului ei.

— Nu, Lydia, nu e adevărat. Îţi jur. Jay nu este tatăl copilului.

Ce lipsită de inimă, ce intrigantă era Cassandra! Ce Dumnezeu putea să câştige împuindu-i Lydiei capul cu minciuni despre Jay, în afară de plăcerea de a face rău? Trebuia să ştie ce fragil era echilibrul mintal al Lydiei.

— Eşti soţia lui Jay, Lydia, şi mama copiilor lui. Nimic nu poate schimba asta, o asigură Amber.

La urma urmei, era cât se poate de adevărat.

— Jay vrea să-mi ia copilaşii, dar eu n-o să-l las. Sunt mama lor, sunt ai mei. Începuse să ridice tonul.

— Ştiu că îi iubeşti, Lydia, încercă din răsputeri Amber s-o liniştească.

— Da, desigur. N-o să simtă nimic. O să doarmă. Apoi, am să-i salvez cu asta.

Îşi ţinea mâna dreaptă pe lângă corp, ascunsă în faldurile rochiei, dar acum o ridică, iar Amber văzu lama

lucitoare a cuţitului din mâna ei. O cuprinse spaima.

— Ştii, totul se va petrece foarte repede, îi spuse Lydia pe un ton firesc. Când eram mică, mă uitam cum o făcea bunicul meu cu animalele. Doar le punea cuţitul la gât şi gata. Curge mult sânge, dar ai văzut că le-am învelit în cearşafuri, nu?

Întregul corp al lui Amber era scăldat într-o sudoare rece ca gheaţa. Simţea cum o loveşte copilul cu picioarele în burtă, cu toată forţa, şi, pentru prima dată de când îl purta acolo, Amber a fost cuprinsă de un val năvalnic de iubire protectoare pentru el.

Trebuia să iasă din camera asta şi să ceară ajutor, dar Lydia se pusese între ea şi uşă şi avea un cuţit în mână.

— Nu va veni prea curând, îi spuse Lydia parcă citindu-i gândurile. I-am zis lui Alice că s-a dus la fermă, dar nu-i aşa.

Era ceva aproape copilăresc în expresia de satisfacţie de pe faţa ei şi în tonul vocii sale.

— A fost foarte inteligent din partea ta, Lydia, îi spuse Amber.

— Da, sunt foarte deşteaptă. Aşa zice Cassandra.

— Şi îţi iubeşti copiii.

— Da.

— Şi nu ai face niciun rău celor pe care îi iubeşti, nu-i aşa?

— Dar nu le fac niciun rău fetiţelor. Jay le-ar face să sufere dacă le-ar lua de lângă mine. Vreau să le trimit la Dumnezeu, pentru ca El să aibă grijă de ele. Vor fi în siguranţă acolo. Toţi suntem la adăpost lângă Dumnezeu.

Vorbea ca un copil, şi aşa trebuia să se poarte cu ea, decise Amber. Era bolnavă de spaimă, dar trebuia să-şi ascundă de Lydia acest sentiment. Unde era Jay, de ce nu venea? „O, Doamne”, se rugă în sinea ei, „fă-l să vină, te rog, fă să vină cineva şi să ne salveze. Salvează-mi copilul! Şi pe ai ei”.

Una din fetiţe gemu deodată şi se mişcă sub cearşaf; era evident că suferea.

— O să se sufoce, îi spuse Amber Lydiei. Trebuie s-o întoarcem pe o parte.

Se duse instinctiv la pat, însă doar ce puse mâna pe Ella s-o întoarcă pe o parte, auzi ţipătul Lydiei:

— N-o atinge! Nu trebuie s-o atingi!

Se aruncă atât de repede asupra lui Amber, cu cuţitul în mână, că Amber abia avu timp să întindă mâna ca să se apere şi să încerce să se firească din drumul Lydiei.

Simţi cuţitul intrându-i în braţ şi o durere ascuţită.

Copilul dădea din picioare, de parcă se temea pentru viaţa lui, iar pe Amber o cuprinse slăbiciunea când văzu sângele scurgându-i-se pe braţ în picături roşii şi strălucitoare. Corpul îngreunat de sarcină nu mai asculta de comenzile de autoapărare pe care i le trimitea creierul.

— Sânge, şopti Lydia. Sânge.

Ridică din nou mâna.

Amber era blocată între pat şi perete, dar n-o mai interesa viaţa ei. Nu se putea gândi decât la copil; viaţa lui trebuia apărată. Nimic altceva nu conta – nimic şi nimeni, iar ea cel mai puţin.

Auzi paşi pe scară, apoi pe Jay strigându-i numele. Numele *ei,* nu pe al Lydiei. Îşi adună ultimele puteri să-i răspundă şi s-o împingă pe Lydia. Amber o văzu îndreptând cuţitul spre copilaşul fără apărare din burta ei; întinse mâna să i-l ia, înnebunită să-şi apere copilul, dar simţi cum o taie pe mână şi apoi pe braţ. Îi veni în nări mirosul propriului sânge.

Uşa se deschise şi îl văzu pe Jay în prag.

— Jay! îi rostise numele în şoaptă, dar el o auzise. Se uită la ea îngrozit şi îndurerat.

Intră în cameră şi încercă s-o prindă pe Lydia, dar femeia îi scăpă din mâini.

Amber văzu negru în faţa ochilor şi imediat o apucară durerile naşterii. Se aplecă şi îşi puse mâinile pe burtă, ca să o protejeze.

— Nu, protestă ea. Nu, nu încă. Este prea devreme.

Afară, se auzi zgomotul făcut de o maşină care se

oprea.

*

Durerea venea în valuri fierbinţi care se ridicau şi coborau, lăsând-o fără vlagă, pentru ca apoi s-o apuce şi mai tare în gheare.

Nu era ca atunci când îl născuse pe Luc. De această dată, trupul ei şi copilul din el păreau să se lupte unul cu celălalt, corpul refuzând să-l aducă pe lume pe copilul care era hotărât să vadă lumina zilei.

Fusese adusă înapoi la Denham, iar ea spusese că nu vrea să nască la Dower House, căci nu-şi mai amintea aproape nimic de drumul parcurs până acasă, la conac.

Se făcuse deja noapte şi durerile nu încetau, ci deveneau uneori atât de puternice, încât simţea că îşi pierde cunoştinţa.

O văzuse pe bunica aplecată deasupra ei, cu o expresie severă şi reţinută pe faţă, şi pe doctorul Brookes, în a cărui voce se simţea neliniştea, deşi era calm şi binevoitor ca întotdeauna.

În toiul nopţii, când trupul îi era istovit de atâta durere, iar ea, sleită de puteri, i se păru că vede un bărbat stând în întuneric, la picioarele patului. Îi simţi iubirea care o înconjura, tandră şi neliniştită, vrând parcă s-o apere. Începu să ţipe, rugându-l să nu plece sau s-o ia cu el, dar ţipetele i-au fost curmate de durerea sfâşietoare care o săgetă în măruntaie. Vedea faţa schimonosită a Lydiei, cuţitul din mâna ei; îl simţea sfârtecând-o. Nu trebuia s-o lase să-i facă rău copilului, trebuia să-l apere. Nu trebuia încă să se nască. Era prea devreme şi prea periculos; cuţitul Lydiei i se înfigea în carne. Simţea căldură şi mirosul propriului ei sânge. Durerea devenea din ce în ce mai puternică. Parcă auzea pe cineva care ţipa ca un animal pe moarte.

— Împinge, Amber! Împinge acum!

Bunica era aplecată deasupra ei şi o strângea de braţ.

— Nu! strigă ea.

Dar era prea târziu, corpul nu se putea împotrivi legilor naturii; acum, copilul nu va mai fi în siguranţă. Era prea târziu.

I-au pus-o la sân – era *o fetiţă* micuţă, ca o păpuşă de ceară. Fără viaţă…

Încercă să întindă mâna spre ea, dar, când făcu gestul, simţi cum o cuprinde un val de fierbinţeală. Simţea mirosul de sânge, cald şi sărat. Auzea voci în jurul ei, dar nu înţelegea ce spun, căci şuvoiul năvalnic din ea o seca de putere şi îi anihila simţurile.

*

— Amber. Era o voce cunoscută, slabă, dar oarecum poruncitoare, care răzbătea până la ea, deşi dormea profund. Era vocea lui Robert. Dar cum putea Robert să fie aici, când erau despărţiţi şi îi spusese clar că nu mai voia să audă de ea?

Amber se strădui să deschidă ochii, în ciuda faptului că se simţea grozav de slăbită. Robert fusese acela care îi vorbise, îşi dădu ea seama, uitându-se mai întâi la soţul ei, apoi la camera ce i se părea necunoscută.

— Unde sunt? îl întrebă ea şovăielnică.

— Eşti la spital, Amber. A trebuit să fii adusă aici ca să ţi se facă o transfuzie.

— O transfuzie?

Se încruntă, încercând să înţeleagă ce-i spunea.

— Una din alte câteva. Doctorul Brookes a trimis, până la urmă, pe cineva la noua bancă de sânge din Ipswich…

Robert o ţinea de mână, îşi dădu ea brusc seama. Arăta obosit şi îi crescuse barba. Părea mai slab şi mai bătrân ca oricând.

— De ce ai venit la mine?

— M-a trimis bunica ta.

Mâna care şi-o pusese peste a ei îi tremura.

— Ce prost am fost! A trebuit să fiu cât pe ce să te pierd ca să-mi dau seama cât de dragă îmi eşti şi ce pustie ar fi viaţa mea fără tine. Credeam că ştiu ce e dragostea, dar abia acum realizez că nu cunoşteam decât o singură ramură din acest copac cu rădăcini adânci. Acum ştiu că tu şi iubirea mea pentru tine sunt cele mai solide ramificaţii ale rădăcinii acestui arbore, care îl ţin în viaţa şi pe el, şi pe mine. Prinţesă, tu eşti fetiţa mea scumpă.

Faptul că Robert folosea porecla pe care i-o dăduse în glumă prima dată când se văzuseră îi umplu lui Amber ochii de lacrimi. Mâna lui o strângea pe a ei, iar ea îi răspundea la fel.

— În chinurile facerii, când ai strigat să te iert, am înţeles că te iubesc mai mult decât pe o mie de Otto.

— Ai fost acolo? Atunci?

— Unde să fi fost? Deşi recunosc că bunicii tale nu i-a convenit. Mă rugam să trăieşti, Amber, pentru Luc şi pentru mine, ca să am ocazia să-ţi vorbesc ca acum. Voiam să te ocrotesc cu iubirea mea.

— Am simţit-o. Am ştiut că cineva… am crezut că este tata…

— Poate c-am fost amândoi, îi spuse Robert cu blândeţe. Acum, trebuie să te odihneşti.

Îi lăsă mâna şi se ridică de pe pat.

Amber nu voia să-l lase să plece. Diverse imagini i se învălmăşeau în minte: Lydia; cuţitul; Jay; naşterea copilului mort, fără strop de viaţă în el. Îşi puse mâna liberă pe burta plată acum şi îl întrebă, cu lacrimi în ochi:

— Ce e cu copilul meu?

Robert se lumină la faţă, iar bucuria i se citea în privire. Asta însemna că îi murise copilul!

Durerea era insuportabilă, mai puternică decât chinurile facerii. Voia să scape de ea şi să se întoarcă în neantul din care o scosese Robert. Îi simţi mâna care o apăsa mai tare pe a ei, pentru că îi ghicea dorinţa şi voia s-o oprească.

— E atât de frumoasă, Amber, desăvârşită, râse el.

Mărturisesc că o iubesc la nebunie. Seamănă mult cu Luc, dar e şi mai drăguţă.

Amber se holbă la el, neîncrezătoare.

— Trăieşte?

— Ce spui? O, biata mea fetiţă, ai crezut…? Da… da, trăieşte şi are mare nevoie de mama ei, pe care un tată n-o poate înlocui. Bunica ta e la fel de înnebunită după ea ca mine, sunt convins, deşi ea nu zice nimic. Totuşi, nu vrea să mă lase s-o iau camera copiilor şi s-o duc acasă. Suntem cu toţii sclavii ei, poate în afară de micuţa Rose, care plânge după tine.

Lui Amber îi era greu să înţeleagă.

— Am crezut că a murit. Era aşa palidă şi nemişcată.

— A fost o naştere grea pentru voi amândouă. Cred că nu-ţi aminteşti că, după naştere, ai avut aşa o hemoragie, că doctorul Brookes ne-a spus că s-ar putea să te prăpădeşti. Într-adevăr, puteai să mori dacă nu ţi se făceau transfuzii. Avem aceeaşi grupă de sânge, ştiai?

— Tu mi-ai dat sângele?

Robert zâmbi obosit.

— Toţi ţi-am dat. Bunica ta, eu şi Jay, dar când a văzut că nu se opreşte hemoragia, doctorul Brookes a trebuit să apeleze şi la banca de sânge.

— Cât a durat?

— A trecut aproape o lună de când s-a născut Emerald.

— Emerald?

Amber simţi o împunsătură de gelozie, pentru că altcineva alesese numele fetiţei ei.

— A fost alegerea bunicii tale. Smaraldul este piatra preţioasă a lunii în care s-a născut, şi în familia voastră există tradiţia de a li se da fetelor nume de culori. Eu am vrut să-i dau numele tău…

Vocea îi deveni mai profundă.

— Robert, vorbeşte-mi despre Lydia. Ce s-a întâmplat cu ea? Unde…?

— Lydia a murit, Amber. După ce te-a atacat, a fugit

din casă exact când venea doctorul Brookes şi s-a aruncat sub roţile unei maşini. A murit pe loc. Bietul şofer, era îngrozit.

— Doamne, ce sfârşit groaznic!

— Aşa e, dar, dacă lăsăm deoparte aspectul şocant al morţii ei, poate că a fost mai bine pentru ea. Dacă nu murea, ar fi fost acuzată că le-a dat fetiţelor ei somnifere cu gând să le omoare şi că te-a atacat pe tine.

— Fetele! O, Robert, cum se simt?

Amber se simţea vinovată că nu întrebase de ele întâi.

— Foarte bine. De fapt, bunica ta spune că le e mult mai bine fără sărmana lor mamă. Doctorul Brookes crede că le-a dat propriile ei medicamente, pe care le-a ascuns în loc să le ia.

— Sunt sigură că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva dacă nu i-ar fi băgat Cassandra în cap că Jay are de gând să-i ia copiii. Ce e? întrebă ea când văzu că Robert se întunecă la faţă.

— Nu voiam să deschid încă acest subiect, dar, din moment ce ai întrebat de Cassandra, cred că ar trebui. Făcu o pauză, apoi zise încet: Mă tem că acea Cassandra a răspândit zvonul că Jay vrea să divorţeze şi că ea avea o dovadă de necontestat că era încurcat cu altă femeie.

Amber se crispă, iar faţa ei îşi pierdu şi puţina culoare pe care o avea.

— Este atât de geloasă, Robert, şi de rea. Jay e, la urma urmei, vărul ei.

— Aşa cum Greg e al tău, şi totuşi, uite cum s-a purtat cu tine când a fost povestea cu testamentul bunicii. Tu eşti bună şi inimoasă, şi crezi că toţi sunt la fel. Din păcate, nu-i aşa. Amber, trebuie să-ţi spun ceva, acum, că te simţi mai bine.

— Dacă e despre căsătoria noastră…

— Este. Dar mai întâi, îţi datorez scuze. Acum a aflat toată lumea că Hitler a zdrobit orice opoziţie în rândul ofiţerilor din armata germană, declarându-se comandant

suprem al forţelor armate. Apoi, s-a folosit de propagandă ca să păteze reputaţia feldmareşalului Werner von Blomberg, insinuând că soţia acestuia a fost prostituată, în timp ce despre generalul Werner von Fritsch a răspândit zvonul că e homosexual. Ai avut perfectă dreptate când m-ai prevenit şi îţi datorez mult pentru tot ce ai făcut pentru mine. O recunosc acum şi îţi mulţumesc din adâncul sufletului. Dar mai vreau să-ţi cer ceva, adăugă el, apoi făcu o pauză şi îi zâmbi la fel ca acel Robert de pe vremuri. Vreau să rămâi soţia mea, Amber. Aşa cum ţi-am mai spus, când am aflat că viaţa ţi-e în primejdie, m-am gândit doar la cât de mult te iubesc şi câtă nevoie am de tine, şi la cât de greu mi-ar fi să trăiesc fără tine. Avem un fiu pe care îl iubim amândoi, iar acum avem o fetiţă frumoasă, în caz că mă laşi s-o cresc şi eu. Niciunul din noi n-a vorbit cu nimeni despre divorţ, aşa că ne putem continua liniştiţi căsnicia. Aşa-i, Amber? Vrei?

Amber îşi aminti cum se uitase Jay la ea când venise în camera copiilor şi o văzuse la mila Lydiei. Îi citise în priviri tot ce avea pe suflet. Îşi dăduse seama că iubirea lui pentru ea era la fel de mare ca a ei pentru el. Îşi câştigaseră, fără îndoială, dreptul de a fi împreună şi de a se bucura de iubirea lor. Aveau aşa multe în comun; puteau face atât de multe – pentru moşie, pentru fabrică, pentru copiii lor. Inima ei tânjea după a lui şi după un viitor împreună.

Dar avea alte responsabilităţi: un fiu care îl iubea pe omul pe care îl credea tatăl său; un alt copil care, dacă se despărţea de soţul ei, va deveni ilegitim. Ea însăşi ar fi înfierată de gurile rele, aşa cum o ponegrise deja Cassandra, iar fetele lui Jay poate că vor creşte cu sentimentul că ea luase locul mamei lor prin viclenie, şi de aceea nu vor apela la ea când vor avea nevoie.

Ca să scape de propria nefericire, ar trebui să-i facă nefericiţi pe alţii.

Calea de aur spre iubire şi împlinire strălucea în ochii ei înlăcrimaţi, ispititoare şi plină de promisiuni. Amber o

privi cu nesaţ, apoi închise ochii şi nu o mai văzu.

— Da, Robert, îi spuse ea. Sigur că vreau.

— Aşteaptă, Amber, să-ţi vezi fiica. Faţa lui Robert se lumină de un zâmbet strălucitor. Când s-a născut Luc, am crezut că nu pot iubi mai mult un copil, dar acum cred că niciun bărbat nu poate înţelege ce înseamnă să fii tată până nu i se naşte o fiică. E minunată, Amber, în toate privinţele, fermecătoare, adorabilă, şi deja mă are la degetul ei mic. Pot să jur că mi-a zâmbit azi-dimineaţă.

Amber îi ascultă elogiul, cu inima grea, zdrobită de atâta durere.

*

Fetiţa a fost botezată Emerald Olga Devenish, la patru luni după naştere, imediat ce s-a întors Chamberlain în Anglia şi a declarat că „nu va fi pace”. Amber alesese al doilea nume al copilului în cinstea strămoşilor ei ruşi.

Toată lumea spunea că e cea mai frumoasă fetiţă din lume, cu buclele ei negre şi ochii mari, umbriţi de gene lungi, care promiteau să ajungă de culoarea lunii în care se născuse.

Copila cerea atenţia curţii sale de adoratori la fel de hotărâtă ca o împărătească. Pe Robert îl iubea din toată inima, dar pe Amber nu o accepta deloc.

Prima dată când Amber o luase în braţe după ce se întorsese la bunica ei, Emerald se crispase aşa tare, că Amber s-a temut să nu facă o criză.

— Nu trebuie să vă necăjiţi. Încă nu vă cunoaşte prea bine, îi spusese imediat dădaca pricepută pe care o angajase Blanche, luându-i cu îndemânare copila din braţe.

Amber era însă convinsă că Emerald o cunoştea foarte bine. O cunoştea şi o respingea. Putea oare să ştie că mama ei nu o dorise? O simţise oare în toate acele zile şi săptămâni interminabile de dinainte de naştere? Dar o iubise când se temuse să nu-i facă Lydia vreun rău, îşi spuse Amber. O iubise atunci şi o iubea şi mai mult acum,

după ce venise pe lume.

Noaptea, când trebuia să se odihnească şi să-şi recapete puterile, se ducea în camera copiilor şi o privea pe Emerald cum doarme în leagăn, tânjind s-o ia în braţe. Dar, de câte ori nu rezista ispitei şi o făcea, copila se trezea şi începea să ţipe supărată că mama ei o luase în braţe. Exista oare ceva care s-o doară mai mult pe o mamă decât faptul că e respinsă de propriul copil?

Amber încerca să-şi ascundă sentimentele când o vedea pe Emerald întinzând mânuţele spre alţii şi cerând să fie luată în braţe, zâmbindu-le aşa cum nu-i zâmbea ei niciodată.

Lui Amber i se părea că ea era singura persoană pe care o respingea fetiţa, dar mai exista una pe care n-o plăcea: pe Rose. Biata Rose! Era suficient s-o vadă Emerald ca să înceapă să plângă.

Blanche nu recunoştea, dar Amber simţea că bunica se bucura în sinea ei că Emerald o prefera mamei sale. După mai multe săptămâni, Amber începu să creadă că Emerald semăna mult cu străbunica ei, având adesea aceeaşi privire rece şi oţelită pe care o văzuse de multe ori la Blanche, cât timp crescuse în casa acesteia.

*

Ea şi Robert hotărî să le roage pe Beth şi pe Diana Cooper să-i fie naşe lui Emerald, iar Robert îl propuse ca naş pe Jay.

La urma urmei, ţi-a salvat viaţa, îi spusese el lui Amber, şi pe a lui Emerald.

Acum, când casa din Eaton Square era plină de invitaţii la petrecerea de după botez, Amber îşi dădea seama că prezenţa lui Jay aşa de aproape de ea îi aducea o bucurie enormă şi, în acelaşi timp, o durere sfâşietoare, deoarece era conştientă că nu vor fi niciodată împreună.

Venise s-o vadă şi la spital şi stătuse pe marginea patului, la fel ca Robert, dar, spre deosebire de el, n-o luase

de mână. Au vorbit atunci despre fetele lui şi ea i-a spus, nefiind în stare să se uite în ochii lui, că se simţea vinovată, deoarece n-o dorise pe Emerald la început.

— Am fost atât de furioasă şi de îngrozită când mi-am dat seama că sunt însărcinată. Îi eram recunoscătoare lui Jean-Philippe. El îmi arătase ce înseamnă să fii femeie, dar şi cât de mult te iubesc. Uram însă ideea că îi purtam copilul.

O lacrimă i se scursese pe obraz, apoi pe cearşaf.

Jay se aplecase şi o acoperise cu mâna.

Mai târziu, după ce plecase, Amber îşi pusese şi ea mâna pe locul în care se mai simţea căldura lui.

*

Diana Cooper o ţinea în braţe pe Emerald, care îi zâmbea, cu obrajii îmbujoraţi de emoţie, pentru că se ştia în centrul atenţiei şi era ziua ei de glorie.

— E ca o mică prinţesă, Amber, îi spuse Diana râzând. Când va creşte, o să roiască bărbaţii în jurul ei.

— N-o să le permit niciodată, mormăi Robert, amuzat.

Jay stătea în celălalt capăt al încăperii, cu fiicele sale şi cu Rose.

Amber se îndreptă spre ei fără grabă, oprindu-se să mai schimbe o vorbă cu musafirii, parcă voind să amâne plăcerea de a fi alături de Jay şi, astfel, s-o sporească.

Voise s-o ia pe Rose la ei, dar Robert nu fusese de acord, explicând că lui Emerald nu-i plăcea de fiica lui Greg.

— N-ar fi drept pentru niciuna din ele şi, în afară de asta, Rose se simte bine cu fetele lui Jay. Nu e corect s-o despărţim de ele.

Amber ştia că el avea dreptate, dar tot îi era dor de Rose. Se înţelegeau una pe cealaltă, de multe ori doar din priviri. Schimbaseră multe asemenea priviri când erau cu Emerald.

— Lui Emerald pare să-i placă mult botezul, îi spuse Jay zâmbindu-i lui Amber, când aceasta ajunse, în sfârşit, la

el şi la fetele lui.

— E leită bunică-mea, la fel de hotărâtă să joace rolul de *grande dame,* îi zise Amber, mâhnită. În toate ziarele scrie de pactul semnat de Chamberlain cu Germania, dar Robert tot este convins că, până la urmă, le vom declara război.

— Din nefericire, cred că are dreptate.

Amber se înfioră. Se simţea atât de vulnerabilă la gândul că, în timp ce în viaţa ei personală era aşa multă dragoste şi mulţumire, în lume erau atâtea frământări pe plan politic. Voia să-şi strângă familia în jurul ei, s-o apere de ameninţările care se profilau la orizont, să încerce, în acelaşi timp, să împiedice zgomotul sinistru al tobelor care vesteau apropierea războiului de ea şi de ai ei. Oare se simţea mai fericită pentru că îi era atât de teamă? Oare presentimentul că va fi război îi accentua dorinţa de a trăi intens fiecare clipă?

Război!

Nu era de mirare că toţi credincioşii din ţară se rugau în fiecare duminică să nu izbucnească războiul.

— Cât stai în Londra? îl întrebă pe Jay, încercând să nu se mai gândească la situaţia politică.

— Mâine ne întoarcem la Macclesfield.

Asta era o altă lovitură care îi umbrea fericirea, şi încă una care venea de foarte aproape de această dată.

— Dragă Amber, ai cea mai frumoasă fiică, te invidiez.

Politicoasă, se duse să discute cu încă unul dintre admiratorii lui Emerald.

Când se întoarse, Jay plecase deja.

Capitolul 47

Septembrie 1939

Război!

Robert şi Amber se priviră în timp ce îl ascultau la radio pe prim-ministru. Erau în micul salon din casa din Eaton Square şi ascultau radioul. Luc stătea solemn lângă tatăl său, în timp ce Emerald care nu numai că mergea, dar ştia şi să spună „tata” şi, când era într-o dispoziţie foarte bună, şi „mama”, pentru prima oară nu a putut să-i distragă atenţia tatălui său agăţându-i-se de picioare şi întinzându-şi braţele spre el.

Nu că vestea i-ar fi luat prin surprindere. Toată ţara ştiuse de luni de zile despre pregătirile pentru război. Amber, în calitate de membra a asociaţiei Women’s Voluntary Service, lucrase toată săptămâna de dinainte în East End, ajutând la evacuarea copiilor, şi se întorsese acasă cu o seară înainte, după stingere, când se terminase şedinţa organizaţiei, cu uniforma udă leoarcă, după ce o prinsese furtuna violentă care se abătuse asupra oraşului. Mai petrecuse o bună parte a verii pregătind conacul de la Osterby pentru găzduirea elevilor unei şcoli, în caz de război. Fuseseră puse draperii de camuflaj atât în casa din Osterby, cât şi în cea din Londra, iar servitorilor din casă şi fermierilor de pe moşie care nu se puteau înrola li se dăduseră asigurări cu privire la viitorul lor.

— O să avem nevoie de voi mai mult ca niciodată, le spusese Amber, pentru că fiecare dintre noi va trebui să ne facem datoria.

— Fusese nevoită să închidă magazinul din Walton Street. Amândoi băieţii se înrolaseră şi, alături de Amber, petrecuseră trei zile pline de tristeţe strângând toate mătăsurile şi pregătind toate lucrurile, tablourile, obiectele de artă şi mobila de preţ, pentru a fi mutate din Osterby şi Eaton Square. Amber privise mult timp schiţele pe care le făcuse în sudul Franţei, în vara în care fusese concepută Emerald. Acea vară, cu toate emoţiile ei puternice, părea să facă parte din altă viaţă şi, întocmai precum schiţele pe care le făcuse atunci, nu-şi mai avea locul în viaţa ei de acum.

Era timpul să lase trecutul în urmă. Acum se

întrezăreau alte pericole, mai mari, la orizont. Pentru a le depăşi, nu numai familiile, ci întreaga ţară trebuia să se unească şi să facă eforturi.

Război! Era strigătul de pe buzele tuturor, un strigăt îndurerat mai ales pe buzele femeilor care trebuiau să-şi ia rămas-bun de la copiii mici şi de la fiii ajunşi bărbaţi.

Fermierii erau încurajaţi să-şi mărească producţia, tinerii erau mobilizaţi, iar în Macclesfield, fabricile de mătase funcţionau zi şi noapte ca să producă mai multe paraşute.

În ceea ce îl priveşte pe Robert, acesta fusese cooptat să lucreze pentru Ministerul de Război ca ofiţer de legătură, unde se ocupa de refugiaţii cu rang înalt, ceea ce însemna că trebuia să stea în Londra, însă a ţinut mult ca, în caz de război, Amber şi Emerald să se ducă la Macclesfield, deoarece acolo aveau să fie în siguranţă. Privindu-şi fiica Amber se gândea cu tristeţe că, acum, Emerald o accepta cât de cât sau, mai bine zis, o tolera. Cu răbdare, se străduise să-i câştige iubirea şi încrederea, deşi ştia că fetiţa nu o va iubi niciodată aşa cum îl iubea pe Robert.

Imediat după ce nu s-a mai auzit vocea prim-ministrului, un sunet nefiresc, de tânguire asurzitoare, a început să crească şi să scadă în intensitate, făcând-o pe Emerald să-şi pună mâinile la urechi şi să izbucnească în plâns.

— Sirenă de raid aerian, îi spuse Robert lui Amber, cu supărare în glas. Poate că e doar un exerciţiu, dar ar fi bine să coborâm cu toţii în pivniţă.

Ca în multe case din Londra, şi pivniţa lor era folosită ca adăpost în caz de raid aerian…

În bucătărie, una dintre tinerele slujnice, o fată angajată de curând, era în pragul unei crize de isterie, spunând că nu suporta să stea în locuri întunecate şi că prefera să fie lovită de o bombă decât să coboare în pivniţă, refuzând să dea vreo atenţie celorlalţi servitori, care o preveneau asupra nenorocirilor care i se puteau întâmpla. — în loc să fii recunoscătoare, tu faci atâta caz, o

dojeni bucătăreasa cu năduf. Noi măcar avem un adăpost al nostru şi nu trebuie să ne ducem, ca alţii, în vreunul din locurile alea publice, jegoase şi împuţite.

Dojana femeii o făcu pe fată să plângă şi mai tare.

La rândul ei, Amber îi spuse pe un ton calm că, dacă vrea, poate foarte bine să stea în bucătărie, însă că a auzit că mulţi tineri se logodeau numai dacă simţeau că pot avea încredere că fetele vor face ceea ce trebuie cât timp sunt ei plecaţi departe, luptând pentru ţară.

Ca prin minune, slujnica s-a oprit din plâns şi aproape că a luat-o la fugă ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi servitori care se îndreptau grăbiţi spre pivniţă.

— Ce-a mai fost şi asta? o întrebă Robert pe Amber cu tristeţe, în timp ce aşteptau să coboare după servitori.

— Are un prieten care tocmai a primit ordinul de înrolare şi cu care, după spusele bucătăresei, îşi doreşte mult să se logodească, îi spuse Amber lui Robert, amuzată.

*

Pivniţa era destul de mare, iar Amber, împreună cu menajera, doamna Evans, se străduise să o amenajeze cât mai confortabil cu putinţă, cu paturi pliante pe rotile şi cu scaune pentru toată lumea. Totuşi, era rece şi umed acolo, iar singurul bec, agăţat de cablul electric pe care Robert reuşise să-l tragă până acolo, arunca umbre pe pereţi. Luc o distra pe Emerald făcând forme de animale cu degetele, în timp ce Robert şi Chivers, majordomul, strigau numele fiecăruia de pe lista prinsă în piuneze pe uşa pivniţei, de curând consolidată.

Toţi au respirat uşuraţi când au auzit semnalul că pericolul a trecut şi au putut să se întoarcă sus.

*

La câteva minute sună şi telefonul – era cineva care cerea să vorbească cu Robert. Acesta se duse în bibliotecă

să răspundă, lăsând-o pe Emerald să scâncească în semn de protest.

„Probabil că au aflat şi cei din Macclesfield”, îşi spuse Amber în timp ce se uita pe fereastră la piaţa însorită. Jay va avea multe de făcut. La începutul verii, îi spusese că se simţea vinovat pentru că slujba nu-i permitea să se înroleze ca voluntar în forţele armate, în vreme ce atâţia tineri erau chemaţi la luptă.

Robert se întoarse în cameră.

— Era de la ARP[28], îi spuse el lui Amber. N-avem de ce să ne alarmăm, pentru că sirena de raid aerian a fost doar un exerciţiu de rutină. Bietul Duff Cooper o să aibă de tras, adăugă Robert. El vrea să pună umărul, dar din cauza conflictului cu Chamberlain şi a demisiei sale din guvern, a rămas pe dinafară. Chips îmi spunea chiar zilele trecute că îi pare rău de el.

— Dar Duff şi Diana pleacă în curând în America, nu?

— Da, la jumătatea lunii. Destul de mulţi oameni pe care îi ştim o să-şi trimită copiii peste ocean, Amber, şi…

— Nu, îl opri Amber cu fermitate. Nu ar fi nici drept, nici corect, Robert, nu în situaţia în care atâtea familii nu îşi permit să-şi trimită copiii în străinătate. Regele şi regina nu le trimit nicăieri pe prinţese. Suntem englezi şi, dacă nu suntem solidari şi nu arătăm că avem încredere în guvern şi armată, cu ce drept să le cerem oamenilor de rând să facă acest lucru? În fond, cei care vor lupta sunt fiii, soţii şi fraţii lor…

— Ai, cu siguranţă, dreptate. Ţin atât de mult la tine şi la copiii, Amber…

— Robert, nu poţi să ne faci pachet şi să ne trimiţi cât mai departe până se termină războiul, de parcă am fi nişte bijuterii de familie.

— Tu eşti tot ce am mai scump. Luc, fiul pe care mi l-

---

28 *Air* Raid Precautions - organizaţie înfiinţată în Anglia la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru protejarea civililor de raidurile aeriene (n.tr.)

ai dăruit, va fi un duce mult mai bun decât am fost eu vreodată. Sunt atât de mândru că voi lăsa moştenirea familiei pe mâinile unui succesor atât de capabil.

Se uitară unul la celălalt în semn de înţelegere reciprocă.

Apoi, Robert spuse pe un ton mai superficial:

— Mă gândeam că diseară am putea să mâncăm la Ritz. Sigur o să fie multă lume acolo, aşa că o să ne ajungă şi nouă la urechi ultimele bârfe. Vreau să pleci cu Emerald la Macclesfield cât mai curând cu putinţă. Trenurile o să fie pline de evacuaţi, aşa că o să vă duc chiar eu cu maşina acolo, de îndată ce îl duc pe Luc înapoi la şcoală.

— Nu pot să plec la Macclesfield până nu pun în ordine lucrurile de aici, îi atrase Amber atenţia.

Se gândea la toată munca de care era nevoie pentru a se asigura că tot ce era indispensabil pentru traiul de zi cu zi era împachetat şi trimis în afara oraşului pentru a fi depozitat în siguranţă, şi la îndatoririle sale de la WVS.

— Mai sunt copii care trebuie evacuaţi din East End. Sărmanele lor mame sunt înnebunite că nu ştiu când îşi vor mai vedea micuţii.

— E pentru siguranţa lor, ştii bine.

Bineînţeles că ştia, şi era de datoria ei, în calitate de membru al organizaţiei WVS, să le facă pe mame să înţeleagă şi ele acest lucru.

— Unele dintre ele refuză, pur şi simplu, să-şi lase copiii să plece.

La început fusese şocată şi îngrozită să vadă că extrem de mulţi copii din mahalale aveau lindini, şi apoi, furioasă la culme că erau familii care trăiau într-o asemenea sărăcie lucie. Furioasă mai ales pe ea însăşi, pentru că nu ştiuse nimic până atunci.

Amber recunoscu în sinea ei că, dacă n-ar fi ştiut că avea treburi de făcut la Macclesfield, ar fi încercat să-l convingă pe Robert că era mai bine ca ea să rămână în Londra.

Şi, desigur, era şi Jay în Macclesfield.

Nu trebuia să gândească aşa. Chiar nu-şi dădea seama ce norocoasă era? Alţii, printre care şi bunica ei, şi Beth, îşi dădeau seama.

— Eşti atât de norocoasă, Amber, îi spusese Beth ultima dată când se văzuseră.

Şi chiar era. Avea, până la urmă, un soţ minunat, amabil şi generos, care îşi adora cei doi copii şi era, la rândul său, adorat de ei.

Ar fi foarte stânjenită să stea în Macclesfield, în timp ce Robert era în Londra. L-ar vedea mai des pe Jay decât pe Robert. Inima îi tresări de vinovăţie.

Dar nu era nimic rău să se gândească la Jay aşa cum o făcea în cele mai tainice unghere ale sufletului ei, se apără ea, deşi, cu siguranţă, era, iar faptul că îl dorea pe Jay şi îl iubea din tot sufletul însemna tot un fel de trădare faţă de soţul ei, cu nimic mai scuzabilă decât dacă ar fi fost amanţi, nu că Robert ar fi avut ceva împotrivă – Amber se îndoia de asta –, ci pentru că îşi dăruise inima lui Jay.

Îndatoririle faţă de soţ şi de familie o ţinuseră departe de el, dar acum, războiul îi aducea din nou împreună. Ceva ce nu semăna nici cu emoţia puternică, nici cu bucuria, ci mai degrabă cu o dorinţă arzătoare şi periculoasă îi cânta în suflet.

*

— Ştiu că e necesar camuflajul, dar face viaţa mult mai grea – şi periculoasă, comentă Amber, adresându-i-se lui Robert, în timp ce două maşini cu farurile stinse aproape că se ciocniră pe Sloane Street.

Şi taxiul lor trebui să vireze brusc pentru a le ocoli, iar şoferul înjură.

— Să mă iertaţi, cucoană, dar în seara asta era să fac vreo trei nenorocite de accidente, le spuse taximetristul. După mine, afurisitul ăsta de camuflaj o să omoare mai mulţi oameni decât Hitler.

Judecând după numărul de maşini şi de taxiuri care se

opreau în faţa hotelului Ritz, nu erau singurii care hotărâseră să cineze acolo, realiză Amber, în timp ce erau primiţi cu plecăciuni la intrarea cufundată în întuneric şi conduşi în atmosfera deja cunoscută, plină de lumină şi căldură, a faimosului hotel.

— Ce zici, bem ceva înainte? propuse Robert.

Barul era atât de aglomerat, încât era cu neputinţă să găseşti o masă liberă. Amber simţi atingerea cuiva pe umăr, iar când se întoarse, o văzu pe Louise zâmbindu-i.

Divorţase de soţul ei cu un an în urmă, din cauza purtării sale urâte, dar, deşi femeia o ţinuse una şi bună că se bucura de despărţire, Amber era de părere că arăta prea slabă şi încordată ca să fie chiar aşa de fericită cum pretindea. Aventura ei cu prietenul lui Aga Khan nu ţinuse prea mult, la fel ca toate celelalte relaţii pasagere pe care le mai avusese între timp.

— Aşa-i că e grozav? întrebă ea.

Purta o rochie de seară foarte elegantă, din satin de un albastru-închis, cu un decolteu adânc şi extrem de provocator, iar colierul şi cerceii de safire se potriveau cu albastrul ochilor ei.

Când o văzu pe Amber că se uită la bijuterii, îi spuse în felul ei tărăgănat şi cinic:

— Cadou de la un prieten foarte drag. Păcat că este însurat, ba chiar mai rău, a plecat acum în America, la nevastă-sa. În anumite situaţii, bijuteriile pot fi o adevărată mângâiere.

În timp ce vorbea, îşi rotea ochii prin sală. „Poate o fi căutând un înlocuitor pentru iubitului ei american?” se întreba Amber cu tristeţe. Sărmana Louise! Viaţa nu fusese generoasă cu ea, deşi bănuia ca Louise n-ar spune acelaşi lucru.

— O să rămâi la Londra? o întrebă pe Amber.

— Nu. Robert insistă ca eu şi Emerald să plecăm. Dar tu?

Louise ridică uşor din umeri.

— Da, rămân. Unde să mă duc? De fapt, mă gândesc

să-mi iau o cameră aici, la Ritz.

După cum anticipase Robert, hotelul era aglomerat şi plin de cunoscuţi, încât atmosfera devenise una de petrecere, parcă de pe altă lume. Pe feţele bărbaţilor, care se strângeau în grupuri, se citea seriozitatea, dar şi hotărârea, ba chiar şi emoţia; în schimb, femeile păreau neliniştite şi obosite, toate făcându-şi griji pentru familiile lor şi pentru problemele legate de eliberarea caselor din Londra, mari şi vechi de secole, înainte de a pleca la ţară, unde probabil că aveau să fie mai în siguranţă.

— Am văzut-o pe Sydney Redesdale zilele trecute, comentă cineva. Sigur se simte foarte prost din cauza fetelor ei, care îl admiră pe Hitler, deşi este clar că nu are s-o recunoască.

Diana era acum măritată cu Tom Mosley, cu care avea un al treilea fiu, Alexander, iar Unity, din câte ştia Amber, locuia tot în Germania. Sărmana doamnă Redesdale!

— Emerald Cunard e foarte pornită împotriva războiului, spune că o să-i strice toate seratele. Louise expiră un rotocol de fum. Întotdeauna mi s-a părut că numele Emerald are ceva încântător, deşi nu sună deloc englezesc.

Să fi fost intenţionat răutăcioasă sau doar nesuferită? se întreba Amber. Desigur că nu avea niciun motiv să creadă că Emerald a ei nu era englezoaică, aşa cum insinuase Louise. Amber nu vorbise cu nimeni despre Jean-Philippe. Cu nimeni în afară de Jay şi de Robert.

Săptămâna care urmă a fost însorită şi caldă, deşi nimănui nu-i stătea gândul la vreme. Cel puţin nu acum, când aveau atâtea de făcut de când se declarase războiul.

În toată Londra, se închideau localuri renumite, iar unii proprietari, de tristeţe, dădeau câte o mică petrecere de rămas-bun. Doar Joe Kennedy, ambasadorul american, mai dădea petreceri fastuoase, spunându-le tuturor care erau dispuşi să-l asculte că Anglia se sinucidea.

Amber vorbise la telefon cu bunica ei, căreia părea

să-i surâdă războiul, şi nicidecum s-o sperie. Casa din Eaton Square fusese, într-un final, golită de toate lucrurile de preţ, lăsându-se acolo numai strictul necesar.

Valetul, ajutorul de valet şi şoferul fuseseră toţi mobilizaţi, iar slujnicele şi, culmea, doamna Evans, menajera, plecaseră să lucreze ca infirmiere, aşa că nu mai rămăseseră decât majordomul, bucătăreasa şi bona.

Geamantanul lui Luc era gata pentru întoarcerea la şcoala care fusese evacuată; la fel şi bagajele lui Amber şi ale lui Emerald erau făcute pentru plecarea spre Macclesfield.

Dimineaţa în care plecase Luc anunţa încă o frumoasă zi cu soare. Robert sugerase ca Amber şi Emerald să vină cu ei, dar, până la urmă, Amber hotărî să nu meargă, dat fiind că Emerald avea rău de maşină, iar ea îi spusese unei membre a asociaţiei WVS, al cărei soţ urma să plece în Franţa în acea dimineaţă, că va fi acasă.

Luc creştea repede şi avea să fie înalt „ca tatăl său”, după cum spunea lumea.

Ajunsese la vârsta la care se jena de îmbrăţişările şi de sărutările mamei, dar, cu toate acestea, le accepta, roşind un pic.

În schimb, cu Bruno, câinele lui, căruia îi era frică de vânătoare şi, prin urmare, nu era bun la aşa ceva, şi care fusese adus la Londra atunci când în casă se instalase o şcoală, se purta mult mai afectuos; luă aşadar în braţe şi îi spuse lui Amber pe un ton foarte serios să nu îl răsfeţe cu prea multe bunătăţi cât va fi el plecat.

Amber îi promise solemn că o să-i respecte întocmai dorinţa.

După ce o sărută, Robert o ridică pe Emerald în braţe ca să-i dea fratelui ei un pupic înainte de plecare, apoi acest lucru se repetă după ce Robert şi Luc îşi luară rămas-bun cum se cuvine de la puţinii servitori rămaşi, după care toţi patru ieşiră afară, în lumina caldă a dimineţii.

Au urmat încă o îmbrăţişare scurtă cu Luc şi un pupic pe obraz de la Robert, după care s-au urcat în maşină şi au

pornit la drum.

Împreună cu Emerald, Amber îi urmări cu privirea până se pierdură în depărtare, înainte să intre în casă.

Câteva ore mai târziu, când Amber tocmai se pregătea să plece la lucru la WVS – să sorteze haine purtate, donate pentru refugiaţi, într-o cazarmă instalată într-o biserică, unde era un frig paralizant – sună telefonul.

Gândindu-se că poate era Robert, se duse să răspundă. Într-adevăr, el era, dar nu o sunase să-i spună că îl lăsase pe Luc la şcoală, ci că înaintau cu greu pe drum, din cauza trupelor de soldaţi, aşa că să nu îl aştepte până a doua zi dimineaţa.

— Găsesc eu un hotel sau un han, după ce îl duc pe Luc la şcoală, şi mă întorc mâine.

— Îmbrăţişează-l pe Luc din partea mea şi ai grijă cum conduci, îi spuse Amber.

— Doar mă ştii, râse Robert. Nu risc niciodată.

*

Era ceva de neînţeles pentru Amber şi colegele ei de la WVS cum de putea fi atât de frig într-o clădire care fusese încălzită o săptămână întreagă de atâta soare.

— Primul lucru pe care o să-l fac când ajung acasă o să fie o baie fierbinte, spuse una dintre femei.

Hainele vechi au ceva foarte trist, nu crezi? Sunt lucruri de care nu mai are nimeni nevoie, oftă Isabelle Markeley.

— Ba sunt oameni are au nevoie de ele, îi atrase Amber atenţia cu însufleţire. În sinea ei, îşi spunea că Isabelle avea mereu tendinţa de a fi puţin cam teatrală ori de câte ori i se dădea ocazia. Doar de asta suntem aici şi le sortăm.

La întoarcere, pe străzile întunecate, cu case cu ferestre camuflate, Amber se gândi la fiul ei, sperând că se va obişnui cu noul sediu al şcolii. Aşa ar fi normal. Doar era un băieţel realist în multe privinţe, şi era extrem de plăcut

să-l urmăreşti cum se străduia să fie ca Robert, mai ales când ştiai cine îi era tată. Deşi era mică, Emerald promitea să moştenească temperamentul bunicii lui Amber. Amber nu voia să fie părtinitoare, dar era clar că Emerald era un copil mult mai dificil decât Luc.

Traversă strada şi se îndreptă spre piaţă.

Majordomul îi deschise uşa şi îi spuse pe un ton plin de importanţă:

— Ducesă, vă aşteaptă un domn în biblioteca înălţimii Sale. Zice că mai bine aşteaptă decât să revină.

Jay! Cine altcineva să fie? Simţea cum fericirea îi încălzea inima cu dogoarea ei, de parcă cineva ar fi aprins focul în ea.

I-a fost greu să zâmbească firesc atunci când i-a mulţumit majordomului, dar apoi s-a îndreptat liniştită spre uşile prin care se intra în micuţa bibliotecă de la parter, folosită de Robert şi ca birou.

Musafirul, dându-şi desigur seama de sosirea ei datorită paşilor ce se auzeau pe gresia de pe hol, o aştepta în picioare, cu faţa spre uşă şi cu spatele la perete, şi sigur nu era Jay. Dezamăgirea ei a fost cruntă, ceea ce o împiedică să se adune şi să îl studieze cu privirea pe cel din faţa ei.

De statură medie, cu un început de chelie şi îmbrăcat într-o haină groasă şi închisă la culoare, deşi era cald şi în casă, şi afară, omul acesta avea trăsături atât de comune, încât puteai să-l vezi de zece ori, fără să ţi-l aminteşti. Nu te impresiona decât privirea pătrunzătoare din ochii lui căprui, aproape negri.

— Ducesa de Lenchester? întrebă el protocolar, luând-o pe Amber pe nepregătite.

Nimeni nu i se mai adresase aşa.

— Da, iar dumneavoastră sunteţi…?

Nu-i stătea în fire să fie arogantă, dar se trezi imitând tonul protocolar şi autoritar al bărbatului.

— Saunders, ducesă, inspectorul Saunders de la secţia de poliţie West Rutland.

Aşa cum norii acoperă soarele, şi fericirea ei era umbrită de un sentiment de teamă şi de îngrijorare, care nu prevestea nimic bun.

— Poliţia? Dar…

— Îmi pare rău că trebuie să vă aduc veşti proaste, ducesă.

— Veşti proaste? Brusc, i se făcu foarte frig şi o cuprinse o frică animalică.

— Soţul dumneavoastră a avut un accident.

Se opri de parcă ar fi vrut să-i dea puţin timp să-i înţeleagă cuvintele. Amber îşi simţea inima bătând cu putere, de parcă ar fi alergat.

— De vină e camuflajul. Se produc atâtea accidente – soţul meu mereu îmi spune de câte unul. Sper că maşina nu e foarte tare lovită. Nu e uşor să-ţi cumperi alta acum, pe timp de război…

Vorbea foarte repede, iar vocea îi era prea stridentă în timp ce debita fel de fel de prostii. Avea impresia că inspectorul se aştepta ca ea să înceteze, căci probabil că auzise de multe ori asemenea lucruri. Chiar tăcerea lui o îndemna să-i pună întrebarea pe care o ocolea, dar care trebuia, oricum, pusă. Tăcând, orice încercare de a evita acest lucru devenea inutilă.

— Soţul meu este bine?

Ştia răspunsul înainte să i-l dea el, pentru că expresia de pe faţă i se schimbase şi rămăsese tot tăcut. Bărbatul ar fi fost bun de actor. Ar fi putut să exprime atât de multe numai cu acea privire pierdută, parcă, într-un gol înspăimântător.

— Regret să vă spun că atât soţul, cât şi fiul dumneavoastră au murit în accident.

Capitolul 48

— Nu. Nu… nu se poate. Nu se poate.

— Regret, ducesă, dar mi-e teamă că acesta e adevărul.

— Sunt morţi? Amândoi?

— Da.

Tremura ca o frunză. Nu trebuia să cedeze psihic. Trebuia să se gândească la responsabilitatea pe care o avea faţă de Robert şi de Luc. Începu să tremure şi mai tare, dar reuşi totuşi să întrebe:

— Cum? Cum s-a întâmplat?

Inspectorul strânse din buze, iar Amber simţi că nu-i va spune.

— Trebuie să-mi spuneţi, insistă ea. Trebuie.

— Bine. Şoferul unei maşini blindate a armatei a virat pentru a evita să dea peste un ciclist, dar nu a realizat că soţul dumneavoastră venea din sens opus. Se opri, apoi spuse încet: Dacă vă ajută în vreun fel, din poziţia în care i-am găsit, este evident că soţul dumneavoastră a încercat să-l protejeze pe băiat.

Dacă o ajută? Cum ar fi putut să o ajute aşa ceva?

— Vreţi să anunţăm pe cineva de cele întâmplate? Un membru al familiei sau un prieten apropiat?

— Nu. Pe nimeni. Vocea lui Amber era calmă şi categorică. Era vina ei că nu se gândise la Robert şi la Luc, ci la Jay, că nu se purtase afectuos cu ei, ci se bucurase enorm să se ducă la Macclesfield ca să fie cu el.

— Trebuie să îndeplinim nişte formalităţi.

Se uită la inspector de parcă habar n-avea cine era.

— Îmi dau seama că este un şoc pentru dumneavoastră, ducesă, dar trebuie să ne ocupăm şi de formalităţi, repetă el. Sau poate vreun prieten apropiat al răposatului…

Până la urmă, reuşi să lase deoparte sentimentul de vină şi îi spuse pe un ton aspru:

— Eu eram cel mai bun prieten al soţului meu. Despre ce formalităţi e vorba?

El nu-i răspunse imediat, dar ea aşteptă.

— Legea cere ca persoanele care îşi pierd viaţa în

astfel de împrejurări să fie identificate oficial.

— Identificate? De ce? Ce? Pot să-i identific. Vreau să-i văd, îi spuse ea când îi văzu faţa lipsită de expresie. Trebuie să-i văd. Trebuie să mă lăsaţi. Insist.

— Bine, ducesă. Acum vocea lui era seacă. Dacă îmi permiteţi să dau un telefon, voi chema o maşină şi un şofer, dar v-aş sfătui să vă gândiţi la altcineva.

— E datoria şi responsabilitatea mea. Soţul s-ar aştepta din partea mea să fac acest lucru, îi spuse Amber, şi, pe măsură ce vorbea, chiar credea ce spunea. Vă rog să mă scuzaţi dacă am fost nepoliticoasă, inspectare, adăugă în timp ce se ducea să deschidă uşa. Vă rog, permiteţi-mi să vă servesc cu ceva de băut sau de mâncare.

— Apreciez gestul, ducesă, dar sunt în timpul programului. Vreţi să vă mai însoţească cineva? O prietenă?

Amber clătină din cap că nu şi chemă majordomul.

— Inspectorul trebuie să dea un telefon, îi spuse. După ce îl conduci la telefon, te-aş ruga, Chivers, să chemi tot personalul aici, în biblioteca lui… în bibliotecă.

Ceea ce urma să le spună era o pură formalitate, gândea Amber, deoarece, ca orice majordom care se respectă, Chivers ştia sigur care fusese scopul vizitei inspectorului.

Lui Amber i se confirmă bănuiala când o văzu pe bucătăreasă plângând. După ce îşi dăduse jos proteza înainte de a merge la culcare, dădaca părea foarte bătrână, iar valetul lui Robert arăta îndurerat.

— Tocmai am aflat că a avut loc un accident în care… Amber simţea că îi tremură vocea şi că avea s-o lase în curând. Nu era numai soţia lui Robert, dar îl şi reprezenta, îşi spuse, deci trebuia să se poarte ca atare. Ducele şi lordul Audley – ce ciudat era să vorbească de Luc, copilaşul ei, atât de protocolar – şi-au pierdut viaţa.

Bucătăreasa începu să plângă din nou, iar sunetul înăbuşit de durere, scos de dădacă, îi aminti lui Amber că Luc fusese şi copilaşul ei.

Ca şi cum altcineva i-ar fi controlat gândurile şi

acţiunile, Amber se duse direct la ea, îi luă mâinile reci într-ale sale şi simţi cum toată fiinţa firavă a bătrânei tremura de atâta suferinţă.

— Ştiu ce simţi, dădacă, îi spuse ea, dar trebuie să fim curajoşi şi să facem ceea ce ar fi vrut ducele să facem. Acum, trebuie să mă duc cu inspectorul ca să... Amber nu era în stare să rostească acele cuvinte. O las pe Emerald în grija ta, cât sunt plecată. Ştii ce părere bună avea ducele despre tine, dădacă.

Dădaca dădu din cap în semn că ştia.

— Fiţi fără grijă, ducesă.

Amber începea să aibă impresia că nu se mai afla în propriul corp, ci doar îl privea de departe cum funcţionează de unul singur, fără ea.

Nimic nu i se mai părea real, de parcă ar juca un rol într-o piesă.

Inspectorul se întoarse în hol.

— Maşina vine în zece minute, ducesă. Este trimisă de cei de al Scotland Yard, iar şoferul vă va aduce înapoi când terminaţi treaba acolo, deşi, dacă îmi permiteţi, e posibil să rămâneţi peste noapte, deci ar fi bine să vă luaţi nişte haine cu dumneavoastră.

— M-am ocupat eu de toate, ducesă, şi, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să vă însoţesc.

Amber se uită în direcţia scărilor, unde îl văzu pe Hulme, valetul lui Robert, stând în picioare, cu două valize lângă el.

— Am pus şi câteva haine de-ale ducelui şi de-ale tânărului lord Audley. Mereu se preocupa de felul în care arăta ducele nostru. M-am ocupat de el cât a fost tânăr, da, şi n-ar fi corect, nici nu s-ar cădea să nu mă îngrijesc acum, pentru ca totul să fie cum ar fi vrut el.

Pe faţa valetului se vedea că plânsese, dar avea un aer hotărât.

— Da, sigur, trebuie să vii, îi spuse Amber, făcând abstracţie de privirea piezişă a inspectorului.

Se uită înspre scări, peste capul lui Hulme, neştiind ce

să facă – să se ducă în camera copiilor sau nu, fiindu-i teamă să n-o trezească pe Emerald, care ar putea începe să plângă după tatăl ei.

*

Zorii se revărsau, promiţând o altă zi însorită, când maşina se opri în faţa unui mic spital de ţară.

Însăşi administratoarea şcolii lui Luc, împreună cu directorul, profesorul Philpott, o aşteptau pe Amber în holul de la intrare, solemnitatea şi compasiunea fiindu-le întipărite pe feţe.

— Speram să vă pot cruţa de o asemenea suferinţă, ducesă, îi spuse profesorul Philpott, dar, din păcate, poliţia nu a acceptat să-i identific eu pe Luc şi pe duce.

— Apreciez gestul dumneavoastră, profesore Philpott, îi răspunse Amber, dar oricum voiam să-i revăd.

Cu coada ochiului, Amber surprinse schimbul de priviri dintre inspector şi administratoare şi gestul din cap al acesteia, care exprima dezaprobarea.

Între camera mortuară şi corpul principal al spitalului era un coridor lung, care la început mirosea a fenol şi scrobeală, iar în capăt, chiar în faţa uşilor duble ale camerei mortuare, se simţea un aer rece şi încă ceva ce Amber nu putea identifica, dar care o speria îngrozitor.

Administratoarea, care îi însoţise până acolo, îi făcu semn portarului să deschidă uşile şi îi luă lui Amber mâna, pe care i-o strânse cu putere într-a ei.

Amber observă că făcuseră tot ce le stătuse în putinţă să transforme ceea ce nu era decât o cameră de depozitare a cadavrelor ce trebuiau să fie îngropate în ceva mai uşor de suportat pentru sufletul omenesc. Două paturi de spital fuseseră unite, şi prin cearşafurile grosolane se vedea conturul a două trupuri, unul de adult şi altul de copil, ale căror capete acoperite cu păr negru se aflau pe câte o pernă.

Lui Amber i se păru că paturile şi cei întinşi pe ele

încep să lucească şi să danseze în faţa ochilor ei care se umpleau de lacrimi. Voia să alerge la ei şi să-i ia în braţe, dar, în acelaşi timp, simţea şi nevoia să fugă.

Capetele lor erau întoarse unul spre celălalt, iar Amber observă că braţul lui Robert era pus în jurul umerilor lui Luc.

— Îl puteţi identifica, ducesă? întrebă inspectorul, luând o cutiuţă şi arătându-i lui Amber ce era înăuntru.

— Da, este inelul… cu sigiliu al ducelui, răspunse ea.

Îşi dorea nespus să-l ia în braţe pe Luc – era o dorinţă atât de puternică, încât o durea inima. Trăgându-şi mâna din cea a administratoarei, înconjură patul pentru a se uita mai bine la fiul ei. Avea ochii închişi, iar ea simţea nevoia de a-i deschide pentru a se uita la ei. Avusese ochi atât de frumoşi şi de sinceri. Avea numai o vânătaie închisă la culoare pe frunte. Ai fi putut spune că dormea.

Se întoarse spre administratoare şi, de parcă ar fi ştiut ce voia s-o întrebe, aceasta îi spuse cu blândeţe:

— Şi-a fracturat gâtul în urma impactului. Se pare că a murit pe loc, fără să-şi fi dat seama.

Amber încuviinţă din cap şi continuă să se uite la Luc. Se aplecă asupra lui şi îl sărută pe obrazul rece şi împietrit. Era greu de crezut că acesta era Luc, fiul ei. Copilaşul ei. Copilaşul ei. Amber îşi întinse braţele ca să îl ia la pieptul ei, dorind să-l ţină aşa şi să nu-i mai dea drumul, vrând să-l ducă departe de acest loc în care nu aveau ce căuta copiii şi să-l readucă la viaţă.

— Ai fost foarte curajoasă, draga mea. Mai rezistă puţin şi ia-ţi la revedere de la el. Vocea administratoarei era blândă, dar fermă, exact ca mâna ei pe braţul lui Amber, delimitând parcă realitatea de vis.

De cealaltă parte a patului era întins Robert, la fel ca Luc, cu ochii închişi.

Ce frumos era, cu părul încă des, doar puţin încărunţit, care îi cădea neglijent pe frunte, intrându-i aproape în ochi. Nu i-ar fi plăcut. Amber întinse automat mâna, să-i dea părul pe spate.

Inspectorul şi administratoarea veneau repede spre Amber, cu mişcări calculate, părând hotărâţi să-i atragă atenţia. Ea îşi ridică privirea şi, apoi, pe măsură ce simţea carnea lui Robert mişcându-se sub degetele ei, se uită imediat la el.

— Ducesă…

— *Nu!*

O cuprinse o spaimă teribilă, care o sufoca şi îi întuneca mintea.

— Nu s-a întâmplat nimic, ducesă. Nu s-a întâmplat nimic. Soră, adu repede un scaun…

— Nu… n-am nimic… nimic.

Cuvintele nu aveau sens, le rostise automat, fără să se mai gândească. Cum să nu aibă nimic când tocmai văzuse că Robert nu avea cap? Nu era firesc. Acum, vedea linia unde îi fusese tăiat, ascunsă sub părul răvăşit. Dar sub păr, unde ar fi trebuit să-i fie capul, nu mai era nimic.

Nu trebuia să-şi arate groaza sau scârba, căci l-ar fi jignit pe Robert, ceea ce nu trebuia să facă niciodată. Merita mai mult din partea ei. De fapt, se îndepărtase deja de el o dată, dezgustată de ceea ce văzuse. Trebuia să-şi arate iubirea şi respectul pe care le avea pentru el; trebuia să-şi arate recunoştinţa pentru tot ceea ce fusese el; nu trebuia să se gândească la acel gol înfiorător de sub fâşia de piele cu păr negru.

— Doamnă administratoare, îţi mulţumesc că i-ai pus aşa, unul lângă altul, pe soţul şi pe fiul meu. Asta şi-ar fi dorit şi soţul meu. Îşi iubea fiul foarte mult.

— Tocmai, spuse administratoarea pe un ton aprobator.

*

Nu putea să-i jelească. Şi cum ar fi putut jeli când îi era cu neputinţă să accepte că ei nu mai erau? Da, se ocupase de formalităţile legate de spital, mulţumindu-i personalului pentru îngrijirile acordate celor două corpuri,

ale soţului şi fiului ei. Da, vorbise cu antreprenorii de pompe funebre şi le spusese că valetul ducelui urma să-i îmbrace pe Robert şi pe Luc. Da, îi mulţumise preotului paroh de acolo şi îi spusese că Robert şi Luc urmau să fie înmormântaţi împreună în cripta din Osterby, dar toate acestea nu însemnau nimic pentru ea, pentru că nimic nu fusese real. Cum putea să fie aşa? Cum să fie Robert şi Luc morţi? Era, pur şi simplu, imposibil.

La întoarcerea în Eaton Square, o aştepta Jay.

Îi spuse că îl sunase majordomul şi îi dăduse groaznica veste, aşa că pornise imediat spre Londra, după ce îl rugase Blanche să facă tot ce putea pentru nepoata ei.

— Nu că aş fi ascultat-o, în caz că mi-ar fi interzis să vin, adăugă Jay cu blândeţe. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin.

Amber se uită la el şi îi spuse tăios:

— N-ar fi trebuit să vii. Nu vreau să stai aici, Jay. Vreau să pleci. Acum. Nu ai ce căuta aici.

— Amber… protestă el.

— Vorbesc serios. Nu vreau să stai aici. Nu vreau să fiu în preajma ta, nici tu într-a mea. Nici să n-aud!

— Îmi dau seama cât de îndureratã eşti, dar nu înţeleg de ce vorbeşti aşa.

— Nu? Atunci poate vrei să-ţi spun? Ştii ce făceam în timp ce Robert şi Luc erau pe moarte? Mă gândeam la tine; mă gândeam că o să te văd, te doream şi-mi aminteam cum te-ai uitat la mine când m-a atacat Lydia, şi cum mă priveşti de atunci. Şi cum mă uit şi eu la tine.

— Da, te iubesc, aşa e, îi spuse imediat Jay, deschizându-şi sufletul, dar nu mi-aş îngădui niciodată ca iubirea ce ţi-o port să-ţi aducă suferinţă ţie sau celor dragi ţie, Amber. Ştii, nu-i aşa?

— Pentru tine e uşor să vorbeşti aşa, dar eu n-o să mă pot ierta niciodată pentru ce am făcut. M-am gândit la tine când trebuia să mă gândesc la ei. Nu i-am iubit şi apărat destul, aşa că, drept pedeapsă, i-am pierdut.

— Amber, astea sunt prostii.

— Nu, nu sunt. Ar fi trebuit să mă gândesc la ei, nu la mine sau la tine, şi dacă aş fi…

— Te învinovăţeşti degeaba.

— Nu, îmi recunosc vina.

— Tu nu ai greşit cu nimic. Nu tu eşti de vină pentru acel accident tragic.

Amber clătină din cap.

— Când iubirea mea ar fi trebuit să-i apere, eu o păstram pentru tine. Dacă m-aş fi gândit la soţul şi la fiul meu, şi nu la tine, poate acum ar fi fost în viaţă. Nu suport să te văd aici, Jay.

Sună după Chivers, iar când veni acesta, îi spuse:

— Chivers, domnul Fulshawe pleacă.

Lui Jay chiar nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să plece.

*

La zece zile după moarte, Robert şi Luc au fost înhumaţi împreună în cripta familiei, după slujba de înmormântare, ţinută la bisericuţa din satul aflat în apropierea conacului Osterby.

Era atât de multă lume în biserică, încât unii dintre cei care îi jeleau nu au putut să intre. Toţi prietenii lui Robert din societatea londoneză veniseră să-şi ia rămas-bun de la el şi toţi o admirau pe Amber pentru demnitatea cu care reuşea să-şi ascundă durerea.

— Acum, sper că te întorci la Macclesfield, îi spuse Blanche lui Amber.

— Da.

Trebuia să se întoarcă. Până la urmă, asta dorise Robert să facă după moartea lui. Însă mai erau nişte lucruri de care trebuia să se ocupe înainte de părăsi Londra, cel mai important fiind întâlnirea cu avocatul lui Robert, pentru a discuta despre conţinutul testamentului.

*

Domnul Melrose sosi în Eaton Square la două fix, a doua zi după ce Amber se întorsese de la Osterby.

Înalt, slab şi uşor adus de spate, el fusese avocatul lui Robert de când îl ştia Amber pe soţul ei.

— Sunt două aspecte despre care trebuie să discutăm cu privire la răposatul dumneavoastră soţ, ducesă, o înştiinţă el pe Amber de îndată ce s-au instalat în bibliotecă. Primul se referă la ducat. Sunt sigur că vă daţi seama că toate bunurile care ţin de ducat revin de drept moştenitorului. Cu alte cuvinte, trec direct de la un duce la celălalt. Dacă lucrurile ar fi decurs normal, ar fi însemnat ca fiul dumneavoastră să-şi moştenească tatăl. Din nefericire, nu mai e posibil, în situaţia actuală, mă tem că se ivesc nişte probleme de ordin financiar, şi anume taxele de succesiune. Voi avea nevoie de ceva timp pentru a face o evaluare corectă a situaţiei şi a vedea la cât se ridică aceste taxe de succesiune. Din câte îmi amintesc, răposatul dumneavoastră soţ era singurul moştenitor al bunicului său. Nu mai erau alţii. Însă aceasta este o altă problemă pe care trebuie s-o discutăm. Acum, în ceea ce priveşte averea ducelui, moştenită de la bunicii din partea mamei, acesta o putea lăsa, fireşte, oricui ar fi dorit, întrucât nu făcea parte din ducat. Însă şi aici lucrurile sunt complicate. Soţul dumneavoastră a presupus, cum era şi firesc, că cei doi copii vor trăi mai mult decât dumneavoastră şi că fiul lui va moşteni ducatul. Acesta este motivul pentru care dispune în testament ca mare parte a averii sale personale să-i revină fiicei sale, dumneavoastră fiind unul dintre tutori. Mai este o sumă, dar mai mică, pentru Luc, care, în caz de deces, trece direct la moştenitorii săi, sau, dacă nu este cazul, la sora lui. Mai este şi o sumă de bani care vă revine dumneavoastră, dar trebuie să vă previn că nu e vorba de o sumă importantă, nici mai mult, nici mai puţin decât partea de moştenire a văduvei, la care se adaugă obligaţia ca fiul dumneavoastră să vă asigure o locuinţă corespunzătoare, în care să staţi atât cât veţi dori. Ţin neapărat să vă asigur

că aceste dispoziţii sunt absolut normale în astfel de situaţii şi că nu au nicio legătură cu devotamentul răposatului soţ faţă de dumneavoastră.

Amber încercă să schiţeze un zâmbet ca să-i uşureze avocatului misiunea.

— Nu vă faceţi griji, domnule Melrose, îi spuse ea, calmă. Robert a discutat cu mine termenii în care a redactat testamentul, la naşterea lui Emerald, când l-a refăcut. Singura mea grijă era că moştenirea lăsată lui Emerald ar putea atrage vânătorii de zestre.

— Da, într-adevăr, aţi avut mare dreptate să vă faceţi griji, dacă pot să mă exprim astfel, ducesă. Însă, în situaţia de faţă, trebuie să recunoaştem că este totuşi păcat că ducele nu v-a lăsat mai mult. Nu este o sumă neglijabilă, deşi…

— Nu, sigur că nu, încuviinţă Amber pe un ton categoric.

— … dar nu e o sumă mare de bani, ba dimpotrivă…

— Domnule Melrose, vă asigur că banii sunt ultimul lucru care mă preocupă. Mă voi întoarce la Macclesfield cu Emerald şi voi locui cu bunica mea. Aceasta a fost dorinţa soţului meu – să plec din Londra într-un loc mai sigur.

— Da, o hotărâre înţeleaptă.

— Deşi, dacă se pune problema taxelor de succesiune…

— După cum v-am spus, trebuie să fac nişte calcule înainte de a mă pronunţa asupra acestei probleme. Totul trebuie evaluat, desigur, ceea ce ia timp. În ultimă instanţă, bănuiesc că va fi nevoie să vindeţi unele bunuri din ducat pentru a achita taxele de succesiune, dar acesta este un aspect despre care vom discuta ceva mai târziu.

Amber a înclinat din cap în semn că e de acord. Ar fi dat toţi banii din lume, şi chiar mai mult, pentru ca soţul şi fiul ei să mai fie în viaţă.

Capitolul 49

Decembrie 1939

— Foarte ingenios, îi spuse Maurice lui Amber în timp ce se uitau amândoi la bucata de mătase pe care Amber o pusese pe masa dintre ei.

— De fapt, nu a fost numai ideea mea, ţinu să precizeze Amber. Eu n-am făcut decât să îmbunătăţesc ideea lui Clayton Hutton. Când mi-ai spus că Walter Ellison, de la Brocklehurst Whiston, lucra cu Clayton la imprimarea pe mătase a hărţilor de salvare cu care să fie dotaţi piloţii, mi s-a părut logic să introduc nişte fraze utile în mai multe limbi. Din câte vezi, pentru hărţile Europei am folosit germana, franceza şi olandeza.

Bunica lui Amber venise cu ideea ca nepoata ei să-şi asume mai multe responsabilităţi la fabrică. La început, doborâtă de jale şi de sentimentul de vină, nu o mai interesase altceva, aşa că nu luase în seamă sugestia lui Blanche, dar aceasta fusese insistentă, atrăgându-i atenţia:

— Amber, să ştii că nu eşti nici prima, nici ultima femeie care îşi pierde un soţ şi un fiu. Şi eu am pierdut… un soţ şi un fiu. E normal să-i jeleşti, dar nu uita că ai o datorie şi faţă de cei din jurul tău.

Bunica ei se ridicase la înălţimea aşteptărilor pe care statul britanic le avusese de la femei, datorită energiei şi fermităţii ce o caracterizau. Juca un rol esenţial în conducerea organizaţiei WVS din localitate. Împreună cu Jay, făcuse planuri pentru mărirea productivităţii terenurilor agricole de la Denham şi cazase deja douăsprezece tinere lucrătoare în grajdul fermei, care fusese transformat, în mare grabă, în clădire de locuit. Toţi servitorii care erau destul de tineri ca să contribuie la efortul de război fuseseră încurajaţi să plece, aşa că nu mai rămăseseră în casă decât şoferul bunicii, majordomul, bucătarul şi dădaca lui Emerald, aceştia fiind prea bătrâni pentru aşa ceva. Câteva tinere mame din oraş veneau câteva ore pe zi să ajute la curăţenie, iar camerele de care nu era nevoie fuseseră încuiate, şi mobila, acoperită cu huse de olandă.

Acum, mesele nu se mai serveau în sufragerie, ci în bucătărie. Deşi la început dădacei îi venise greu să coboare la bucătărie, fiind obişnuită să i se aducă mâncarea în camera copiilor, Amber şi-a dat seama că prefera atmosfera caldă şi degajată din bucătărie. Îi amintea, în multe privinţe, de timpul petrecut cu părinţii ei.

Nimic nu putea s-o facă să nu se mai simtă vinovată pentru moartea lui Robert şi a lui Luc, şi nici nu voia să scape de această povară, iar bunica ei avea dreptate când spunea că Robert şi-ar fi dorit ca soţia lui să contribuie la efortul de război. Munca la fabrică nu îi mai lăsase timp să se gândească la altceva.

Ministerul Aprovizionării cu Mătase şi Comisia de control a mătăsii artificiale îşi aveau acum sediul în Macclesfield. Mătasea era rechiziţionată pentru fabricarea de paraşute, apoi se ajunsese şi la producerea de hărţi imprimate pe bucăţi de mătase, care ocupau un spaţiu infim în trusele de salvare ale piloţilor.

Comisia de control a transmis Ministerului de Război ideea lui Amber de a adăuga fraze simple, iar fabrica a primit aprobarea de a imprima prototipuri de hărţi.

Amber şi Maurice se uitau acum la un asemenea prototip. Amber apelă la prietenii şi cunoştinţele lui Robert de la Ministerul de Externe pentru a face rost de cea mai bună traducere posibilă în respectivele limbi străine, şi, pe lângă traducere, pe hărţi a fost imprimată şi transcrierea fonetică.

Amber îl puse pe Maurice, care nu vorbea decât engleza, să i le citească cu voce tare lui James Lees-Milne, care trecuse pe la Denham pentru a vizita Arley Hall.

— La voi trimite la minister, îi spuse Maurice, apoi adăugă, un pic prea nonşalant. Ştii că Jay s-a înrolat, nu?

Amber se crispă, ca de fiecare dată când cineva vorbea despre Jay. Nu se putea stăpâni. În mintea ei, îi era imposibil să facă deosebirea între Jay şi sentimentul de vinovăţie, nefiind în stare să se apere de niciunul.

— Am auzit-o şi pe bunica spunând ceva despre asta,

încuviinţă ea.

— Da, sigur nu-i pică bine plecarea asta a lui.

Nu, nu-i pica bine şi fusese categorică în acest sens. Slujba pe care o avea îl scutea pe Jay de serviciul militar, iar bunica era supărată că el nu voise să profite de această reglementare, ba chiar îi găsise un om în locul lui şi plecase pe front. Persoana care îl înlocuia era un administrator de moşii pensionat, care avea puţin peste şaizeci de ani. Amber se întâlnise cu el şi îl plăcuse, dar, după cum era gata să recunoască, i-ar fi plăcut orice om care venea în locul lui Jay, căci astfel nu mai era nevoită să-l vadă pe acesta din urmă.

— Nu ştiu ce o să se întâmple cu fetele lui, pentru nu au o mamă care să le grijă, se întrebă Maurice.

— Păi, dacă tot locuiesc la Denham, mi se pare normal să rămână acolo, îi spuse Amber.

Când bunica ei îi povestise că Jay se muta din Dower House la Denham, nu fusese deloc încântată, dar nu era ea cea care hotăra şi, după cum precizase Blanche, din cauza războiului, era mult mai bine ca Dower House să fie închisă.

— Aşa-i, aprobă Maurice, mai ales că şi tu ai dus-o acolo pe fata lui Greg şi pe aia mică a ta.

Amber avea sentimente amestecate în această privinţă şi nu ştia ce să mai creadă. Îi erau dragi fetele lui Jay şi îi părea rău de ele, ştiind prin ce trecuseră. Se putea spune că ele şi Rose crescuseră împreună, şi ar fi fost foarte bine pentru Emerald să stea cu trei fete mai mari, deoarece, în ultima vreme, devenea din ce în ce mai răsfăţată şi mai îndărătnică, mai ales de când Blanche îi tot spunea că este un copil deosebit.

Pe de altă parte, dacă fetele lui Jay ar locui la Denham, ar însemna să-i amintească mereu de tatăl lor, ceea ce nu-i convenea.

*

Temperatura fusese în scădere toată săptămâna.

Deasupra dealurilor, cerul întunecat şi parcă încremenit prevestea venirea iernii. Pe când conducea spre casă, Amber văzu la gara din oraş foarte mulţi tineri în uniformă, veniţi, cu siguranţă, în permisie de Crăciun, mulţi fiind cu prietenele sau familiile lor. Durerea, care n-o slăbea niciodată, îi strânse inima ca într-o menghină, atât la gândul propriei pierderi suferite, cât şi la pierderile care le aşteptau pe multe alte femei.

Amber îşi parcă micul Austin în curte, lângă uşa de la bucătărie. Aproape nimeni nu mai folosea intrarea principală, nici chiar bunica ei.

Greg râsese de ea când îşi cumpărase Austin-ul, după ce învăţase să conducă în numai câteva săptămâni, spunându-i fără menajamente că nu înţelege de ce şi-a cumpărat o maşină atât de modestă, când ar fi putut să-şi ia ceva mult mai bun, şi adăugând, cu amărăciune în glas:

— Sunt sigur că Robert ţi-a lăsat o avere frumuşică şi, pe deasupra, ai s-o moşteneşti şi pe bunica.

Amber îşi dăduse seama că Greg n-avea s-o ierte niciodată pentru faptul că bunica lor îşi refăcuse testamentul, cu toate că ea insistase să n-o facă. Era evident că, atâta vreme cât el nu putea şi nu voia să admită că fusese dezmoştenit din cauza propriului comportament, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea vina pe ea. Într-adevăr, ea ajunsese ţapul ispăşitor pentru că el fusese dezmoştenit.

Apa din rezervorul de piatră din mijlocul curţii avea deasupra o pojghiţă de gheaţă, iar lui Amber i se făcu frig în timp ce se îndrepta grăbită spre uşa din spate.

Bucătăria era despărţită de intrarea din spate printr-un hol cu mai multe cuiere, la capătul căruia erau două cămări mari. Amber îşi puse paltonul lângă celelalte haine şi se duse în bucătărie, unde Bruno, câinele lui Luc, alergă să o întâmpine. Labradorul nu plecă de lângă ea până nu-i porunci ea, iar adevărul era că Amber nu voia să-l alunge, pentru că ştia cât îl iubise Luc.

Simţi căldura ce venea de la soba de gătit de îndată

ce deschise uşa. Bunica ei o înlocuise pe cea veche cu una mult mai mare, în 1938, iar acum se lăuda cu decizia luată atunci.

Copiii erau la masă, mâncând gogoşi, iar Bruno, după ce se asigurase că Amber nu mai pleca şi se simţea bine, se duse la coşul lui, unde se întinse ca să tragă un pui de somn.

— Mami! strigă Emerald.

— Bună, draga mea. Bună tuturor, spuse Amber în timp ce se ducea să o sărute pe Emerald şi încerca să nu arate ce simţea când, pe neaşteptate, Emerald întoarse capul în altă parte.

Amber ştia că fiica ei se pricepea de minune să solicite atenţia celor din jur atunci când voia, dar nu şi să le răspundă la fel dacă nu-i convenea. Nu avea, cu siguranţă, nimic din firea afectuoasă a lui Rose.

— O să vină în scurt timp Moş Crăciun, spuse Rose.

Emerald îşi întoarse faţa mânjită cu gem şi îi aruncă o privire scrutătoare lui Amber. Poate că Emerald era încă prea mică să ştie de Moş Crăciun, dar era destul de isteaţă să-şi dea seama că avea de câştigat de pe urma lui, gândi Amber cu mâhnire. Părea să se fi împăcat cu gândul că nici tatăl, nici fratele ei nu mai erau acolo; în fond, era mult prea mică să înţeleagă ce se întâmplase cu ei, chiar dacă, în primele luni după moartea lor, ţipase furioasă că nu-l vrea decât pe tati al ei să-i citească o poveste înainte de culcare, nelăsând-o pe Amber nici s-o ia în braţe, nici să încerce să o consoleze.

— Eu şi Jane o să-i scriem lui Moş Crăciun în seara asta, să-i spunem ce am vrea să ne aducă, îi spuse Ella lui Amber, apoi, pe un ton care trăda neliniştea, continuă. Crezi că este rău dacă cerem cadouri pe timp de război, mătuşică?

Ella era uneori foarte serioasă şi preocupată, iar când se încrunta, parcă purta pe umeri povara întregii lumi. Nimeni nu vorbise niciodată despre împrejurările în care murise Lydia – aşa s-a considerat mai nimerit –, iar fetele

nu pomeneau niciodată de mama lor, dând de înţeles că se împăcaseră cu gândul morţii ei.

— Nu, nu văd nimic rău în asta, atâta vreme cât nu uiţi să te rogi pentru toţi cei care au mare nevoie de rugăciunile tale.

— Ştii ce o să-i cer lui Moş Crăciun? o întrebă Jane cu nerăbdare.

— Asta nu se spune, începu Ella, dar Jane nu îi dădu atenţie.

— O să-i cer o altă mămică.

Se lăsă tăcerea pentru câtva timp. Amber nu putea să vorbească. Durerea şi tristeţea o sufocau.

— O, Doamne, Lady Emerald, ce-ai pe faţă! ţâţâi dădaca, rupând tăcerea, şi dădu fuga la Emerald, ceea ce o făcu pe Amber să se încrunte. Doar îi spusese dădacei să nu i se adreseze fetiţei cu apelativul de „lady”. Era evident că fiica ei se considera deja o fiinţă deosebită, iar Amber nu voia să-i întărească părerea această excelentă despre ea însăşi.

— Dar tu, Rose? şi-a întrebat nepoata. Ce ai vrea să-ţi aducă Moş Crăciun?

— O păpuşică, spuse Rose.

Amber zâmbi. Deja sunase la Harrods şi comandase cadouri de Crăciun pentru copii. Cu toţii erau de părere că trebuie să se bucure din plin de acest Crăciun, pentru că nu se ştia ce se va întâmpla până la următorul. Mâncarea urma să fie raţionalizată şi toată lumea ştia că bravii marinari de la Marina Comercială şi Regală îşi puneau viaţa în pericol pentru a aduce în ţară mărfurile atât de necesare.

*

Mai târziu în acea seară, când copiii dormeau, iar bunica se dusese la o şedinţă de comitet, Amber auzi soneria de la uşa din faţă. Era în bucătărie, cârpind nişte lucruri, iar la auzul sunetului, se încruntă. Nimeni nu mai folosea intrarea din faţă.

De îndată ce ajunse în holul principal, frigul de acolo o făcu să tremure.

Când deschise uşa, văzu în prag o tânără foarte frumuşică, îmbrăcată în uniforma armatei. Buclele negre îi înconjurau faţa în formă de inimă, iar ochii albaştri îi erau nevinovaţi şi zâmbitori.

— O, Doamne, sper că n-am făcut o confuzie, începu ea. Mi s-a spus s-o iau pe alee la prima cotitură, dar la cât e de întuneric, se prea poate să fi greşit.

— Intră, te rog, o invită Amber, apoi închise uşa ca să nu intre în casă aerul rece. Pe cine cauţi? Chiar dacă ai greşit casă, sunt sigură te pot ajuta.

— O, ce drăguţă sunteţi! Îl caut pe Jay Fulshawe. Poate îl cunoaşteţi. Lucrez la fermă şi mi s-a spus să iau legătura cu el dacă am vreo problemă.

— Înţeleg, îi răspunse Amber, şi chiar aşa era. Sigur că înţelegea. Se vedea clar că această fată frumuşică, aparent atât de inocentă, pusese ochii pe Jay.

Dar Jay – pusese şi el ochii pe ea? Cu siguranţă îi dăduse el vreun motiv să-l caute oricând.

— Din păcate, momentan Jay nu este aici. Poate că e la fermă, domnişoara…?

— Belinda, Belinda Withington, se prezentă fata, zâmbind plăcut. Dar toată lumea îmi spune Bunty.

— Ei bine, Bunty, o să-i transmit lui Jay că vrei să vorbeşti cu el, dar nu pot să-ţi spun exact când se întoarce. Amber bănuia că motivul pentru care Jay îşi făcea atât de mult de lucru seara, departe de Denham, era tocmai acea fată şi răceala care se instalase acum între ei.

— Sunteţi atât de drăguţă. Chiar îmi făceam mari griji legate de cum are să fie munca asta la câmp, îi mărturisi ea lui Amber. Fiecare vrea să facă ceva, asta e clar, dar nu mă gândisem să muncesc la câmp până nu mi-a propus mătuşa mea. Oricum, este o plăcere să lucrezi pentru domnul Fulshawe.

Se vedea clar că Bunty era îndrăgostită lulea de Jay, remarcă Amber după ce îşi luase la revedere de la acest

musafir neaşteptat.

După ce se întoarse în bucătărie, Amber îi scrise un mesaj lui Jay şi i-l puse lângă ceainic, unde, cu siguranţă, avea să-l vadă când va veni.

Oare ştia Jay că Jane îşi dorea o altă mămică? Oare se gândea deja la o mamă vitregă iubitoare pentru fiicele lui şi la o soţie pentru el?

Nu putea să afirme că o durea. De ce s-o doară? Jay nu mai însemna nimic pentru ea.

Se duse la maşina de gătit să-şi încălzească nişte lapte ca să-şi prepare o cană de cacao cu lapte. Putea să se ducă la culcare mai devreme. Bucătăreasa avea liber, copiii dormeau, bunica era plecată, iar Greg plecase la Manchester, unde se ducea din ce în ce mai des. În oraş exista o comunitate restrânsă de chinezi, iar el zicea că are nişte prieteni acolo, însă Amber bănuia că se duce să facă rost de drogul de care era dependent.

Discutase cu doctorul Brookes despre această situaţie şi despre temerile pentru sănătatea vărului ei, dar acesta nu îi fusese de niciun ajutor.

— Cred că este vorba de o dependenţă de care nu poate scăpa decât cu mare efort, şi îmi pare rău s-o spun, dar nu cred că e în stare de un astfel de efort, îi spuse doctorul lui Amber, adăugând mai încet: Desigur, având în vedere că sifilisul pe care l-a luat în Hong Kong se manifestă acum, trebuie să recunosc că opiul îi va mai alina puţin simptomele.

— Sifilis? Greg are sifilis?

Doctorul a fost îngrozit când şi-a dat seama că ea nu ştiuse nimic şi că Blanche îi ascunsese acest lucru, spunându-i aşadar, cu un sentiment de vină în glas, că nu ar fi suflat o vorbă dacă ar fi realizat că ea nu ştia.

Amber îl asigură că nu avea de ce să se simtă vinovat. Această dezvăluire o ajuta în multe privinţe să-l înţeleagă pe Greg şi să-i arate mai multă compasiune.

Se înţelege că, atunci când i-a reproşat bunicii că nu îi spusese nimic, Blanche nu a simţit nicio mustrare de

conştiinţă, ba dimpotrivă, a supărat-o şi mai tare pe Amber, anunţând-o că lui Jay îi spusese.

Însă, deşi îi era milă de Greg, erau anumite lucruri peste care Amber nu putea trece. Când şi-a dat seama că îi lipsesc bani din geantă, l-a bănuit pe Greg. Acesta se supărase foarte tare când, la începutul săptămânii, ea refuzase să-i „împrumute" cincizeci de lire.

Când se duse să-i dea drumul lui Bruno prin curte pentru ultima oară în acea zi, Amber văzu că începuse să ningă. Lui Luc îi plăcuse foarte mult zăpada şi îl bătuse la cap pe Robert să-l ducă în Alpi ca să înveţe să schieze.

Luc. Câteva zile la rând îi auzise vocea atât de clar, că aproape se aştepta ca el să fie acolo, în spatele ei. Nu în carne şi oase, ci în sufletul şi gândurile ei, el era mereu prezent, într-atât încât Amber nu rezista să nu stea de vorbă cu el. Îi vorbea mereu, spunându-i tot ce credea că ar vrea el să ştie, iar când întorcea capul să-l vadă, îşi dădea seama că, de fapt, nu se afla acolo. Dar poate cel mai rău era când, din greşeală, îi pronunţa numele, iar Bruno îşi ciulea urechile şi se uita spre uşă. Tot ce putea face era să-şi spună că Luc va rămâne cu ea atâta timp cât îl va păstra în inima ei, adică pentru totdeauna, şi încerca să se consoleze cu acest gând.

*

În dimineaţa de Crăciun, toate cadourile erau despachetate, iar toţi cei de la Denham Place merseseră la biserică, după ce îşi croiseră drum prin zăpadă pentru a cânta binecunoscutele colinde şi pentru a le face vecinilor tradiţionalele urări de bine. Biserica era plină, iar uniformele soldaţilor ieşeau în evidenţă.

Cei care erau acum în permisie, dar care fuseseră în septembrie pe frontul din Franţa, spuneau că şi acolo era exact la fel de frig ca în Anglia. Glumeau între ei că se bucurau de mersul războiului, iar spiritul de camaraderie şi râsul lor adăugau o notă de vioiciune atmosferei din acea

zi.

Amber făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să li se alăture şi să nu strice cu durerea ei bucuria altor familii de a-i avea pe cei dragi acasă.

Tinerii care îmbrăcaseră de curând uniforma şi făceau încă instrucţie nu mai puteau de nerăbdare să vorbească cu cei care veni seră în permisie. Şi Jay se înrolase, deşi nu purta încă uniformă.

Familia de Vries avea o îndelungată tradiţie militară în regimentul The Cheshires, iar fiul şi moştenitorul lui Barrant de Vries luptase alături de ei în Marele Război.

În curând aveau să-şi ia rămas-bun de la vecinii lor şi să se întoarcă la Denham, iar Jay şi fiicele lui urmau să plece cu familia Fitton Legh şi cu bunicul său, care locuia cu nepoata lui, Cassandra, deoarece proprietatea îi fusese rechiziţionată. Tinerele muncitoare care primiseră liber veniseră la slujba de dimineaţă, iar Amber nu a fost câtuşi de puţin surprinsă să o vadă pe Bunty că îşi lasă grupul de prietene şi se duce să vorbească cu Jay. Judecând după felul în care râdeau, era clar că fata se înţelegea bine şi cu Jay, şi cu tovarăşele ei, concluzionă Amber în timp ce o lua în braţe pe Emerald.

La ieşirea din biserică, fiica ei a devenit centrul atenţiei, iar ea le zâmbea frumos tuturor, făcând gropiţe în obraji. Sărmana Rose abia dacă fusese băgată în seamă. Pe Amber a durut-o sufletul pentru nepoata ei, ştiind cât de drăgălaşă şi de afectuoasă era fetiţa. Părul ei foarte drept şi înfăţişarea orientală o singularizau, dar, din păcate, dădaca, acum în vârstă şi având o slăbiciune pentru Emerald, nu se purta cu Rose întocmai aşa cum ar fi trebuit.

— Emerald, potoleşte-te, te rog, îi spuse Amber fiicei sale, lăsând-o jos în zăpadă şi întinzându-i mâna lui Rose, care stătea singură, părând stânjenită şi încurcată. Rose, vino şi dă-mi mâna, te rog, o încurajă Amber.

Faţa lui Rose se îmbujoră imediat, iar în ochi i se ivi un licăr de fericire în timp ce alerga spre Amber.

— Ţi-a plăcut păpuşica pe care ţi-a adus-o Moş

Crăciun? o întrebă Amber.

— Da. Mi-au plăcut şi rochiile ei. E tare frumoasă.

Amber îşi reţinu un zâmbet. Stătuse până târziu, trei nopţi la rând, ca să coasă rochiţele de mătase în culori strălucitoare pentru păpuşa lui Rose, inspirându-se din nişte fotografii făcute de Greg la Hong Kong. Doica fusese scandalizată, ţinând-o una şi bună că rochiţele erau de păgâne, „la fel ca mama copilei”.

— Mi-au plăcut şi cărţile, şi puzzle-urile, şi acuarelele, şi papucii de casă.

Amber îi netezi părul cu multă afecţiune. Simţea că o leagă ceva special de această copilă căreia îi murise mama, aşa cum i se întâmplase şi ei, şi care, la fel ca ea, nu era îndrăgită de cei din jurul său.

Capitolul 50

În sfârşit, se terminase – ce mai rămăsese din curcan fusese pus în cămară, iar vasele spălate. Bunica se dusese în camera ei să se odihnească, dădaca le luase pe Rose şi pe Emerald sus ca să le culce, iar Amber putea să recunoască cu toată sinceritatea că această zi o chinuise îngrozitor şi că nu făcuse decât să o compare cu alte zile de Crăciun mult mai fericite.

Fără îndoială, la Fitton Hall sărbătoarea continua. Familia Fitton Legh invitase multe cunoştinţe şi o mulţime de rude. Cu siguranţă că vor fi şarade şi alte jocuri. La fel, râs şi distracţie, pe scurt, un Crăciun aşa cum avusese şi Amber cândva şi cum crezuse că va avea mereu. Covoarele trebuie să fi fost deja rulate într-una din camere, iar gramofonul instalat pentru cei dornici de dans. Ea nu dansase niciodată cu Jay.

Amber se învârti stângace, dând peste unul din scaunele de bucătărie, cu ochii în lacrimi, pe care ştia că nu are dreptul să le verse. Dacă tot trebuia să plângă, măcar

să plângă pentru soţul şi fiul pe care îi pierduse, nu pentru faptul că nu dansase niciodată cu cineva cu care nu îi era îngăduit să-şi dorească să danseze.

*

— Deci nu vii cu noi la gară să-l conduci pe Jay şi să-ţi iei rămas-bun de la el?

— Nu, bunico, nu vin.

— Să ştii că lumea o să vorbească.

— Eu sunt sigură că nu. Nici măcar n-o să observe că nu sunt acolo. Trebuie să plec, am de scris nişte scrisori.

— Amber vreau să te întreb ceva înainte să plec.

Jay! Îşi luase la revedere de la el ceva mai devreme, de faţă cu toată lumea. Chiar că nu mai era nevoie s-o caute acum. Îşi simţea urechile arzând când se întoarse spre el.

Evident, Jay era în uniformă. Căpitanul Fulshawe. I se acordase gradul de căpitan imediat ce terminase instrucţia.

— Dacă mi se întâmplă ceva, aş vrea ca tu să fii tutorele fetelor mele, îi spuse el fără nicio introducere. Te cunosc şi te iubesc.

„Şi cu Bunty cum rămâne – de ce nu o întrebi pe ea?" îi stăteau pe limbă aceste cuvinte, dar, din fericire, nu le rosti.

— Eu…

— Uite, ai aici documentele. Le-am semnat de faţă cu un martor. Nu ţi-o cer pentru mine, ci pentru fete. Tu ştii mai bine ca oricine ce înseamnă să nu ai părinţi. Eşti singura persoană care cred că le poate înţelege şi ajuta. Care le poate iubi.

Voia să refuze, dar cum? Ar fi fost un gest răuvoitor şi meschin. Fetele n-aveau nicio vină pentru ceea ce era între ea şi Jay.

— Văd că nu prea am de ales, îi spuse ea. Ar fi fost mai normal să mă întrebi înainte…

— Da, aşa ar fi trebuit, dar nu prea am avut timp.

Acum ne trimit în… plecăm mai devreme decât mă aşteptam.

Erau trimişi pe front – acesta era cuvântul pe care îl evita, dar ea ştia. Amber simţea că îngheaţă şi că arde, în acelaşi timp.

— Presupun că trebuie să semnez şi eu, nu?

— Da, aici, îi spuse el, punând documentul pe masă şi aplecându-se ca să-i arate unde să semneze.

Mirosea altfel, nu cum îşi amintea ea. Acest alt Jay mirosea a uniformă şi a piele, a disciplină militară şi a război.

Amber simţea că tremură. De ce? Pentru că stătea atât de aproape de ea? Nu, ci pentru că, rămânând singură cu el, îi trăda pe Robert şi pe Luc.

— Am nevoie de un martor, îi spuse ea.

— Mă duc să o aduc pe bunica ta.

— Jay, aşteaptă puţin, te rog.

Putea citi pe faţa lui că spera ca ea să se răzgândească. O cuprinse o tristeţe sfâşietoare. Mâna îi tremură puţin când trase sertarul de la birou.

— E pentru tine, îi spuse ea, scoţând micul pătrat pe care îl pusese acolo în urmă cu câteva săptămâni, atunci când aflase despre intenţia lui de a merge pe front.

Îl privi cum îl despătureşte.

— Este una dintre hărţile noastre de salvare, îi spuse ea fără să fie nevoie. Dar, bineînţeles, dacă ai deja…

— Nu, Amber, nu am…

— Mai bine găsim un martor pentru semnarea documentului, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă el. Mă duc s-o aduc pe bunica ta.

Până să se întoarcă Jay cu bunica, Amber reuşise să se adune.

Mâna îi tremurase când îşi scrisese numele, dar ce mai conta? Acum era tutorele fetelor lui Jay, în caz că tatăl lor murea în război.

Amber ştia, din felul în care o privea bunica ei, că acum se aştepta ca ea să se răzgândească şi să meargă cu

toţi ceilalţi la gară să-l conducă pe Jay, dar pur şi simplu nu putea.

— Mă voi ocupa eu să ajungă actele la domnul Mackenzie, îi spuse ea lui Jay, referindu-se la secretarul avocatului.

Bunica ei ieşise pe hol pentru a se alătura celorlalţi, astfel că acum erau singuri.

— Mulţumesc.

El se uita La ea, iar Amber ştia, dar îi evita privirea.

În liniştea din încăpere se simţea tensiunea. Simţea că Jay ezită, aşteaptă, dorindu-şi ca ea să se întoarcă şi să se uite la el, dar ea se încăpăţâna. Îl auzi oftând încet de parcă îl durea sufletul că trebuie să plece, apoi îl văzu cum se îndreaptă spre uşă, o deschide şi o închide fără zgomot în urma lui.

Vedea pe fereastra bibliotecii maşinile care plecau spre gară. Bunicul lui nu va fi acolo. Răcise, aşa că îi era greu să meargă, dar poate va veni la gară Cassandra şi, desigur, Bunty, cu zâmbetul ei prefăcut şi cu adoraţia din privire.

Deodată, lui Amber îi apăru în minte chipul lui Robert, care o privea cu tristeţe.

— Nu mă duc doar de dragul tău şi al lui Luc, îi spuse ea cu încrâncenare. Ştii bine asta.

Bruno veni din bucătărie şi se lipi de ea, aşezându-se, de parcă ar fi ştiut că este nefericită şi are nevoie de multă mângâiere.

Capitolul 51

— Carne cu raţia… Ce mai urmează acum? spuse bucătăreasa pe un ton dezaprobator, cu mâinile în şold, în timp ce îşi exprima sentimentele faţă de ultima măsură a guvernului, aceea prin care se asigura că alimentele erau distribuite echitabil către toţi cetăţenii.

— Bine măcar că nu s-a raţionalizat şi carnea de pasăre, îi atrase atenţia Amber, dar bucătăreasa nu avea de gând să se potolească.

— Da, foarte bine, îi spuse ea lui Amber, dar mie dă-mi o bucată de carne de vită sau puţin miel galez de primăvară, în loc de pui.

— Mă duc cu bicicleta la Macclesfield; trebuie să merg la bancă şi la poştă. O să trec şi pe la fabrică, aşa că nu-mi pregăti nimic la prânz.

Amber primise o scrisoare de la avocatul lui Robert, prin care acesta o înştiinţa că avea nişte documente importante pe care trebuia să le semneze şi o întrebă dacă poate să vină la Londra în joia de dinainte de Vinerea Mare, ca să se ocupe de ele. Îl sunase ca să confirme întâlnirea şi să-l întrebe dacă putea veni mai pe seară, ca să aibă timp să ajungă. Hotărâse să stea la Ritz şi să se întoarcă în sâmbăta din ajunul Paştelui, sperând că nu va fi prea multă lume în tren. Trebuia să se ducă la bancă să scoată banii de care avea nevoie pentru această călătorie.

— Nu ştiu unde o să se ajungă dacă doamnele trebuie să meargă peste tot cu bicicleta, în loc să fie duse cu maşina. Nu e normal.

Amber pufni în râs.

— Mie îmi place, îi spuse ea bucătăresei cu sinceritate, amintindu-i: Toate produsele de import sunt aduse în ţară de bravii noştri marinari şi este de datoria noastră, a tuturor, să nu-i supunem la eforturi inutile.

Toată lumea ştia ce mare era tributul pe care trebuia să-l plătească flota comercială britanică marinei germane şi câte vieţi pierdute însemna acesta.

— Mă duc până sus să-i spun lui Greg că plec – poate vrea să-i iau ceva.

Amber îşi făcea foarte multe griji pentru vărul ei. Comportamentul lui devenea tot mai schimbător, oscilând între crize de furie sau stări de euforie şi perioade de apatie, în care refuza să iasă din camera lui.

Doctorul Brookes îi explicase lui Amber că aceste

schimbări ale stării lui de spirit se datorau drogurilor şi băuturii.

— Dar sunteţi sigur nu putem să îl ajutăm cumva? îl întrebase ea.

— Mă tem că nu, îi spusese el. Nu până va vrea el însuşi să se schimbe.

Uşa de la dormitorul lui Greg era deschisă, iar acesta stătea întins în pat, nebărbierit şi complet îmbrăcat, cu o sticlă goală de gin lângă el. Aerul era stătut. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul chipeş de altă dată. Trăsăturile bărbatului întins în pat erau buhăite şi aspre, faţa îi erau roşie, iar părul rar.

Amber simţi cum o năpădeşte un sentiment de milă neputincioasă pentru vărul ei. Când îl strigă pe nume, el nu-i răspunse, astfel încât a fost nevoită să plece fără să schimbe niciun cuvânt cu el.

*

Era aproape seară când Amber ajunse la Denham, pentru că toţi oamenii erau ocupaţi cu pregătirile de Paşte, iar Maurice o ţinuse la fabrică mult mai mult decât se aşteptase ea.

Fetiţele, toate cu şorţuleţe peste rochiţe, îşi beau deja ceaiul şi mâncau ouăle fierte cu pâine prăjită; numai Emerald se strâmba şi spunea că „nu plac ouăle”.

— Bineînţeles că îţi plac, îi spuse Amber bine dispusă, iar Phoebe a făcut oul ăsta special pentru tine.

Fiecare copil avea găina lui, pe care o ţinea într-un coteţ din grădină şi căreia îi dădea de mâncare în fiecare dimineaţă. Amber considera că e bine să aibă şi ei micile lor responsabilităţi, chiar dacă tot ea trebuia să se ducă în fiecare seară ca să vadă dacă găinile erau bine închise.

— Să pun ceainicul pe foc? o întrebă bucătăreasa.

— Chiar te rog. Abia aştept să beau o ceaşcă de ceai. Amber îi mulţumi în timp ce ieşea din bucătărie ca să-şi schimbe hainele de stradă.

I se părea ciudat să meargă la Londra în haine de „oraş”, în loc de cele simple, de la ţară, care mai mult îi ţineau de cald decât o făceau să arate bine.

Sus, în dormitor, Amber începu să se schimbe în vechiul ei compleu şi să-şi pună fusta de tweed, oprindu-se la un moment dat ca să se uite la fotografia cu Robert şi Luc, de pe noptieră. Fusese făcută vara, şi amândoi râdeau. Amber îşi aminti cât de nerăbdător fusese Luc ca ea să facă poza mai repede pentru a se duce cu Robert să-şi continue jocul de crichet. Era ultima fotografie pe care o făcuseră împreună, iar Amber o păstra cu sfinţenie nu numai datorită amintirilor pe care le evoca, ci şi datorită fericirii pe care o radiau chipurile celor doi.

De îndată ce copiii vor merge la culcare, ea va începe să-şi facă bagajul. Urma să plece a doua zi de dimineaţă pentru a prinde primul tren spre Londra. Vorbise cu noul administrator al moşiei să o ducă la gară cu maşina. Omul era simpatic şi bun în meseria lui, dar, desigur, nu se compara cu Jay.

Jay le scria des bunicii ei şi fetelor. Dar lui Bunty? Ce treabă avea ea dacă îi scria tinerei muncitoare? se întrebă Amber, furioasă. Jay nu însemna nimic pentru ea.

— Nu vreau să pleci nicăieri.

Amber o îmbrăţişă pe Rose, promiţându-i:

— Nu o să lipsesc mult timp, iar când mă întorc, o să mergem să căutăm ouăle roşii, şi o să fie amuzant.

Rose dădu din cap, dar Amber înţelese că nu era foarte convinsă. Părul lui Rose trebuia tuns, observă Amber. Dădaca o tundea castron, ceea ce nu o avantaja deloc pe Rose, care avea nişte trăsături atât de delicate.

— Dacă vrei, poţi să vii să mă ajuţi să-mi fac bagajul, îi propuse pentru a o mai înveseli puţin.

Deodată, micuţa ei faţă se lumină şi îi dădu mâna lui Amber.

Ascultă sporovăială lui Rose cu zâmbetul pe buze, în timp ce urcau scările. Amber deschise uşa de la dormitorul ei, apoi se opri brusc.

Greg stătea în picioare lângă patul ei, privind-o cu o furie sălbatică. Sertarul de la noptiera ei era deschis.

Când îl văzu pe tatăl ei, Rose se lipi de Amber.

— Zi, unde sunt? întrebă Greg. Ştiu că ai fost la bancă azi-dimineaţă. Unde-s banii, Amber? Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Geanta! O pusese în şifonier când se dezbrăcase de hainele de stradă, dar mai mult din obişnuinţă decât dintr-un anumit motiv.

Bănuia de ceva vreme că Greg îi luă bani din portofel, dar asta era altceva. *Greg* era altcineva, recunoscu ea, uitându-se cum brutalitatea îi asprea şi îi urâţea trăsăturile feţei, cândva frumoase.

— Greg, cred că ar fi mai bine să te duci la tine în cameră, îi spuse ea cu mult calm.

Fără să-i dea atenţie, el insistă furios:

— Vreau banii ăia, Amber. Am nevoie de ei.

Începu să tremure din toate încheieturile, fiind scuturat de convulsii atât de puternice, încât Amber crezu că o să cadă din picioare. Instinctiv, se duse spre el, vrând să-l ajute, dar, spre consternarea ei, Greg luă fotografia cu Robert şi Luc şi o izbi de noptieră, spărgându-i sticla. După ce aruncă rama pe jos, luă un ciob de geam, pe care îl ţinu ca pe un cuţit îndreptat spre ea, nedând nicio atenţie sângelui care îi curgea din mână.

— Dă-mi banii ăia, Amber. Dă-mi-i, Amber! răcni el.

De groază, Rose începu să plângă în hohote, iar inima lui Amber bătea să-i spargă pieptul în timp ce îi apăreau în minte imagini din trecut, cu alt cuţit, la fel de sumbre şi de sângeroase.

Poate că aceasta era soarta ei. Poate că tot ce trebuia era să facă un pas spre el, pentru a fi cu Robert şi Luc pentru totdeauna.

— Dă-mi banii!

Acum, faţa lui Greg era scăldată în sudoare.

Rose plângea de frică. Greg se întoarse şi, apucând-o, îi spuse cu violenţă:

— Taci odată, sau te fac eu să taci pentru totdeauna!

Cuvintele lui o readuseră brusc pe Amber la realitate. O trase pe Rose de lângă el, luând-o în braţe pentru a o apăra, iar lui îi spuse:

— Sunt în şifonier, în geanta mea.

Greg aruncă ciobul şi începu să tragă de uşa şifonierului. Imediat ce îl deschise, înşfăcă geanta şi, răsturnând-o cu fundul în sus, cu o nerăbdare febrilă, începu să o scuture până când căzu portofelul. Când luă cele cincizeci de lire pe care Amber le scosese de la bancă, sângele din tăieturile de la mână pătă bancnotele.

Era vărul ei, îşi aminti Amber, nu vreun nebun scos din minţi de droguri, ci vărul ei pe care îl iubise atât de mult.

— Greg, te rog, îl imploră ea. Te rog, nu face asta. Te rog, lasă-l pe doctorul Brookes să te ajute. Ştiu că nu va fi uşor…

— Să mă *ajute*? spuse el, râzând ca un nebun. Un singur lucru mă poate ajuta acum, şi acela este doctorul Opiu, nu afurisitul ăla de doctor Brookes.

— Greg, te rog, îl imploră Amber, lăsând-o din braţe pe Rose şi punându-se în faţa uşii.

— Dă-te la o parte!

— Ce-i aici?

Bunica lor! În timp ce Amber îşi întorcea capul, Greg o împinse atât de tare când trecu pe lângă ea, încât o izbi de uşă.

— Trebuie să-l opresc, îi spuse disperată Amber lui Blanche.

— Nu. Lasă-l să plece, Amber.

Amber îl auzea cum cobora greoi scările. Ştia că se va duce la Manchester, la omul care îi procura droguri. Dorea din tot sufletul să alerge după el şi să-l implore să nu plece, să-l facă să asculte de glasul raţiunii. Uşa din faţă se deschise, apoi se trânti. Ochii i se umplură de lacrimi. Se uită în jos, spre Rose, care venise la ea, iar acum stătea lipită de ea, tremurând ca varga.

Săraca fetiţă – să-şi vadă tatăl în aşa hal şi să-i fie atât de frică de el.

— Mai bine aş strânge cioburile, îi spuse Amber bunicii ei. Dar mai întâi am s-o duc pe Rose în camera copiilor.

Din cioburile care rămăseseră în covor, unul îi intră lui Amber într-un deget, când încercă să-l ia de acolo. În timp ce îşi sugea sângele din rană, ridică de pe jos fotografia lui Robert şi a lui Luc, mângâind-o cu cealaltă mână. Jay ar fi ştiut cum să-l calmeze pe Greg dacă ar fi fost acolo. O cuprinse un sentiment acut de pierdere şi de disperare, urmat de unul furie împotriva ei însăşi. De ce era aşa de slabă? N-ar trebui să se gândească la Jay în aceste momente. Să fi uitat deja că soţul şi mult iubitul ei fiu muriseră în timp ce ea se gândea la el?

După ce strânse toate cioburile, Amber se duse în camera copiilor. Fetele se aflau deja în pat, iar dădaca îşi ţuguie buzele în semn de dezaprobare când Amber îi spuse că se duce să vadă ce face Rose.

Aşa cum se aştepta, Rose nu dormea. Amber se aşeză pe pat lângă ea şi îi luă mâna.

— Ce bine ar fi să nu pleci! spuse Rose.

— Nu stau mult, o asigură Amber, iar când mă întorc, o să mergem să căutăm ouăle roşii, îţi aminteşti?

Ochii negri şi oblici ai lui Rose nu se mai dezlipeau de la ea.

— Şi dacă se întoarce tati şi se supără pe noi cât timp eşti tu plecată?

Amber o strânse pe Rose de mână şi mai tare. Aşa se putea frânge o inimă, nu din cauza unui bărbat, ci din cauza purtării crude a unui om faţă de altul atunci când nu îl iubeşte aşa cum trebuie.

— Străbunica o să aibă grijă să nu se supere, îi spuse Amber, cu speranţa că aşa va fi.

— De ce nu mă iubeşte tati?

— Nu ştiu, Rose. Cred că nu poate iubi pe nimeni, nici măcar pe el însuşi, îi spuse Amber. Dar eu te iubesc. Te

iubesc foarte mult.

— Şi eu te iubesc, şi Ella, şi Jane, şi tăticul lor. Aş vrea ca el să fie şi tăticul meu.

Amber stătu cu ea până ce fetiţa închise ochii şi până ce adormi.

Până la urmă, în copilărie existau lucruri mult mai grave decât pierderea părinţilor, dintre care poate cel mai greu de suportat era să nu fi iubit de unul din părinţi.

Capitolul 52

— O, Doamne, sper să nu ajungem la Euston cu prea mare întârziere.

Din vagonul de clasa I, Amber îi zâmbi politicos tinerei drăguţe din faţa ei.

— Nu cred să întârzie mult trenul, o linişti ea.

— Ştiţi, mă întâlnesc cu logodnicul meu, continuă fata, cu obrajii îmbujoraţi şi jucându-se nervoasă cu inelul cu diamant. Ei bine, adevărul este că urmează să ne căsătorim cu dispensă specială. Nu se ştie niciodată, nu? Mă refer la viitor, mai ales pe timp de război, şi nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă ar păţi ceva – iar am fi lipsiţi de toată fericirea de care am fi putut avea parte împreună. Ştiţi, este în marină, pe o navă de escortă a convoaielor de vase comerciale din Atlantic.

Ochii în lacrimi îi străluceau.

— Treaba este că eram logodită înainte să-l cunosc pe Charlie. Am crescut împreună, eu şi Frank, iar când a început războiul, el a zis că ar trebui să ne logodim. Eu nu eram foarte sigură, dar nu puteam să-l refuz, mai ales că pleca la război, unde a şi murit. Ştiu că sunt o grămadă de motive pentru care n-ar trebui să mă căsătoresc cu Charlie atât de repede şi că e o lipsă de respect, dar Frank ar fi

înţeles şi şi-ar fi dorit să fiu fericită, pentru că, până la urmă, nu asta înseamnă să iubeşti pe cineva – să îţi doreşti ca acea persoană să fie fericită?

— Ba da, sigur aşa este, încuviinţă Amber.

Trenul începu să încetinească, iar fata se uită cu teamă pe fereastră.

— Stai liniştită, o calmă Amber. Nu se întâmplă nimic; intrăm în gara Euston.

A iubi pe cineva înseamnă a-ţi dori ca acea persoană să fie fericită. Robert ar fi de acord, recunoscu Amber, şi intră în mulţimea de oameni care înaintau cu greu spre bariera de la capătul peronului.

Amber nu mai văzuse niciodată atâta lume în gară – bărbaţi în uniformă, familii cu copii, femei ca ea, toţi ocupaţi şi conştienţi că era război. În momentul în care ieşi din gară, îşi dădu seama că avea să-i fie aproape imposibil să găsească un taxi.

— în viaţa mea n-am văzut atâta aglomeraţie, în viaţa mea, bombăni un călător. Asta se întâmplă pentru că e zi liberă şi multor soldaţi li s-a dat o scurtă permisie.

O să fie nevoită să meargă pe jos până la biroul avocatului, îşi dădu seama Amber.

Străzile erau aproape la fel de aglomerate ca gara, iar când ajunse în Leicester Square, Amber fu uluită să vadă cozile interminabile de la cinematograf.

Pe Shaftesbury Avenue era la fel de multă lume – erau cozi la toate teatrele, iar pe stradă se plimbau mulţi oameni; bărbaţii în uniformă stăteau la coadă, fie în grup, fie cu partenerele lor, pe care le ţineau strâns de mână.

— Îmi cer scuze că am întârziat, îi spuse ea domnului Melrose, când reuşi să ajungă la biroul lui, după ce trebuise să se strecoare printre oameni şi saci de nisip care începeau să mucegăiască şi să plesnească pe alocuri. A trebuit să vin pe jos de la Euston; e foarte multă lume în oraş.

— Da, nu-i aşa? Am auzit azi-dimineaţă că au introdus trenuri speciale de la Blackpool ca să aducă în Londra, de

Paşte, funcţionarii ale căror ministere tocmai au fost mutate acolo.

Secretara care îi luase lui Amber paltonul le aduse ceai pe o tavă, iar Amber trebui să aştepte să li-l toarne în ceşti şi să plece, închizând uşa în urma ei, pentru ca domnul Melrose să-i poată vorbi despre documentele pe care venise să le semneze.

— Mi-e teamă că au apărut elemente noi, îi spuse el, dar mult prea târziu pentru a mai avea timp să anulez această întâlnire.

— Ce anume? întrebă Amber.

— Cum era şi firesc, după moartea soţului dumneavoastră, am demarat cercetările care se impuneau pentru a afla dacă există sau nu vreun moştenitor legitim al ducatului.

— Sigur.

— Până săptămâna aceasta se pare că nu mai era niciunul. Însă am intrat în posesia unor informaţii conform cărora străunchiul răposatului dumneavoastră soţ, Drogo, lord Iverhulme, care a fost trimis de tatăl lui în Australia, ar avea un nepot care, dacă există cu adevărat, ar deveni noul duce.

— Ştiu că străunchiul lui Robert căzuse în dizgraţie şi a fost trimis în Australia, dar Robert spunea că murise de tânăr şi că nu se căsătorise niciodată.

— Într-adevăr, acesta este şi motivul pentru care trebuie să facem cercetări foarte amănunţite. Desigur, faptul că suntem în război îngreunează situaţia. Însă, până se lămureşte totul, cel mai bine ar fi să nu autorizez vânzarea nici unui bun din ducat pentru plata taxelor de succesiune. Prin urmare, am anunţat şi fiscul, iar cei de acolo au fost de acord să nu facem nimic până nu se încheie cercetările necesare. Se înţelege că existenţa unui moştenitor nu ar influenţa cu nimic moştenirea fiicei sau a dumneavoastră.

Amber ştia că, fără îndoială, intenţia avocatului fusese aceea de a o linişti, spunându-i că moştenirea lui Emerald

nu va avea de suferit, dar adevărul era că ar fi preferat ca fiica ei să nu fi moştenit atâţia bani... Erau mult prea mulţi şi, după părerea ei, puteau să-i aducă tot felul de probleme.

*

Când, în cele din urmă, ajunse la Ritz, Amber era foarte obosită şi îi era foame.

A fost extrem de surprinsă când văzu cât de aglomerat era hotelul, oamenii trebuind să aştepte la coadă la recepţie. Nu mai recunoscu însă pe nimeni din vechiul personal al hotelului, ceea ce o făcu să se simtă de parcă nu mai fusese în Londra de zece ani, nu numai de câteva luni. Oare aşa să fi fost Londra dintotdeauna aglomerată şi zgomotoasă sau se transformase ea într-un pustnică de la ţară?

Când, în sfârşit, ajunse în faţă, a fost nevoită să vorbească mai tare pentru a atrage atenţia recepţionerei şi a acoperi conversaţia şi râsetele unui grup de bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă, care stăteau aproape de recepţie. Mai ales unul dintre ei se dădea mare, observă Amber, când acesta întoarse capul şi îi aruncă o privire extrem de îndrăzneaţă.

Fără să-i dea vreo atenţie, Amber îi spuse numele său recepţionerei tracasate.

— Îmi pare rău, se adresă fata după ce verifică în registru, dar nu aveţi rezervare, şi, oricum, aici nu se fac rezervări doamnelor neînsoţite decât rareori; noi dăm prioritate militarilor.

Amber auzea protestele celor din spatele ei, de la coadă. Faţa începea să o ardă, nu atât de jenă, cât de furie.

— Aş vrea să vorbesc neapărat cu directorul, îi spuse recepţionerei.

— Nu e aici – e bolnav. Dacă vreţi să vă primească directorul-adjunct, va trebui să aşteptaţi după toţi cei care vor acelaşi lucru.

— Ce, nu mai e loc la han, drăguţo? Nu-i nimic, am eu

destul loc în camera mea şi un pat grozav de mare. Ei, ce zici?

Era ofiţerul care se uitase mai devreme la ea cu atâta îndrăzneală, dându-se mai aproape de ea, vizibil beat.

— Hai, nu te mai uita aşa la mine! Nu există decât un motiv pentru care o femeie vine singură la un hotel şi pretinde că şi-a rezervat o cameră, n-are rost să ne mai ascundem după deget.

— Mă scuzaţi. Vocea îi era plină de scârbă şi dispreţ în timp ce Amber încerca să se strecoare pe lângă el, fără ca bărbatul să aibă vreun gând să se dea la o parte; dimpotrivă, se apropie aşa mult de ea, încât coapsa i se lipi de a ei şi i se văzu membrul în erecţie.

Greaţa şi furia o sufocau. Era de acord cu cei care spuneau că soldaţii trebuiau să se descarce când erau în permisie, dar, cu siguranţă, nu în acest fel. Nici măcar nu era tânăr; era trecut bine de treizeci de ani şi, pe deasupra, şi ofiţer.

— Amber, draga mea!

La auzul binecunoscutei voci a lui Emerald Cunard, Amber se întoarse şi răsuflă uşurată, iar cealaltă femeie o îmbrăţişă cu însufleţire.

— Ce surpriză minunată! Ce mai faci?

— Sunt tare supărată, şi tocmai mă gândeam să caut o bancă în parc pe care să-mi petrec noaptea, îi spuse Amber mâhnită, explicându-i ce se întâmplase cu rezervarea ei.

— Poţi sta la mine. Am un apartament, cu o cameră liberă. Hai, vino!

Plină de recunoştinţă, Amber îşi urmă salvatoarea.

*

— … şi bineînţeles că toţi au plecat, şi rar mai vezi pe cineva cunoscut. Îmi este atât de dor de căsuţa mea, Amber. Exact cum cred că îţi este şi ţie dor de sărmanul Robert.

Stăteau la bar să bea ceva înainte de cină, iar Amber nu mai putu să zică nimic când auzi comparaţia dintre Robert şi casa lui Emerald din Grosvenor Square. Ce i-ar mai fi plăcut lui Robert acel comentariu! Întotdeauna avusese un umor cam sec.

— Margot Oxford nu vrea să plece din casa ei din Bedford Square şi bineînţeles că Loelia Westminster este tot aici, la fel şi Chips Channon.

În timp ce Emerald o dădea înainte cu numele cunoştinţelor şi prietenilor care locuiau în Londra şi ale celor care nu mai locuiau, Amber îşi dădu seama că s-ar bucura tare mult dacă s-ar întoarce la Macclesfield. Acum, societatea avea ceva foarte superficial, o atitudine indiferentă faţă de alţii. Să fi fost aşa tot timpul, iar ea pur şi simplu să nu fi observat nimic?

De vreme ce avea biletul de întoarcere tocmai pentru sâmbătă, ştia că va fi nevoită să stea vineri în Londra. Între timp, dădea din cap şi asculta flecăreala lui Emerald.

*

Cel puţin în dimineaţa aceea nu era chiar aşa multă aglomeraţie, se consolă Amber în timp ce mergea spre St Paul. Nu prea ştia cum de o luase în această direcţie, singura explicaţie fiind că era Vinerea Mare. Emerald îi spusese deja că se duce la slujba de Paşte de la Brompton Oratory, biserica „în vogă” a Londrei, dar bineînţeles că, până atunci, Amber se va fi întors la Macclesfield.

Deşi era prea devreme să vină oamenii care voiau să asiste la slujba din Vinerea Mare, uşile erau deschise, iar Amber observă că nu era singura care nu fusese tentată să intre în biserică.

Pentru ea fusese mereu un mister cum de o clădire atât de măreaţă şi de frumoasă putea să inspire aşa multă pace şi modestie – un paradox şi, totodată, adevăratul farmec al superbei opere a lui Wren. Orice ar fi fost în mintea lui, biserica pe care o crease reuşise să ajungă la

sufletul omului, recunoscu Amber în timp ce îngenunchea ca să se roage, la început pentru Robert şi Luc, iar apoi, fără să aibă nicio intenţie, se trezi că se roagă pentru Jay şi pentru toţi bărbaţii şi femeile care îşi riscau viaţa în lupta pentru libertate.

Capitolul 53

Mai 1940

Într-o linişte apăsătoare, Amber şi bunica ei ascultau ştirile de prânz de la BBC despre *blitzkrieg-ul* german din Ţărilor de Jos.

— După ce ocupă Olanda, Hitler o să-şi îndrepte atenţia spre Franţa, îi spuse Blanche lui Amber cu gravitate.

— RAF-ul bombardează Germania, iar BEF-ul[29] şi aliaţii francezi o să-i respingă pe nemţi. Francezii au spus că au toată încrederea în linia Maginot, îi aminti Amber.

Stăteau în salonaş, pentru că acum, fiind luna mai, nu mai era nevoie ca toţi din casă să se strângă în jurul maşinii de gătit din bucătărie.

— Greg nu s-a întors acasă ieri-noapte, îi spuse Amber bunicii, schimbând subiectul. Am fost la el în cameră azi-dimineaţă, iar patul lui era neatins.

— Nu vreau să vorbesc despre el, Amber. Ştii bine care este părerea mea despre vărul tău.

Amber îşi reţinu un oftat. Acum, bunica lor era cu totul împotriva lui Greg. Uneori, duşmănia dintre ei îi crea impresia că trăia într-o zonă de război la ea acasă.

— Am o întâlnire la WVS la amiază şi…

Blanche se întrerupse, deoarece se auzi o bătaie scurtă la uşa salonaşului, după care intră majordomul şi

29 British Expeditionary Force era armata terestră a Marii Britanii, care a fost trimisă în Franţa în cel de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

anunţă:

— A venit doctorul Brookes şi doreşte să vă vadă, ducesă.

— Ce-o vrea doctorul Brookes de la tine, Amber? Pofteşte-l aici, Wilson, apoi du-te şi spune-i bucătăresei să ne facă un ceai.

*

— Doctorul Brookes, anunţă majordomul. Amber îl primi pe doctor cu un zâmbet cald, care i se şterse repede de pe faţă la vederea expresiei lui serioase.

— Mă tem că vă aduc veşti proaste, se adresă el atât lui Amber, cât şi lui Blanche.

— Veşti proaste? Despre ce fel de veşti proaste e vorba? întrebă Blanche pe un ton tăios.

— E vorba despre Gregory.

Amber observă că bunica ei se crispa din ce în ce mai mult, iar când se întoarse cu spatele la doctor, chipul îi era ca de piatră.

— Ce vreţi să spuneţi, doctore? întrebă Amber cu teamă.

— Mă tem că a murit. S-a înecat.

Înecat. Amber îşi duse mâna la gât.

— Lady Fitton Legh m-a chemat azi-dimineaţă să-l consult pe lordul de Vries şi, în timp ce eram acolo, unul dintre argaţi a venit să ne spună că a găsit în lac un cadavru.

— În lac? Dar Greg nu s-ar fi dus niciodată acolo după ce Caroline… Amber se opri, dându-şi seama că starea de şoc o făcea să spună ceea ce nu trebuia. Gândul că Greg murise exact ca şi Caroline o îngrozea.

— Se pare că azi-noapte a băut în oraş. A făcut scandal într-o cârciumă şi a fost dat afară. Cred că a luat-o pe jos spre casă şi s-a rătăcit.

— Spre casă? Dar Fitton Hall e în direcţia opusă.

Amber clătină din cap dezaprobator.

— Îmi pare atât de rău, le tot spunea doctorul Brookes. L-am identificat şi, după cum era firesc, am anunţat poliţia. Aş fi venit mai devreme să vă spun, dar, după ce i-a dat nepoata vestea, lordul de Vries s-a simţit din nou rău. Doamnă Pickford, sunteţi bine?

La auzul neliniştii din vocea doctorului, Amber se întoarse să se uite la bunica ei. Faţa lui Blanche era albă ca varul, de parcă i se scursese tot sângele din ea. Îşi ridică mâna de parcă ar fi vrut să-i ţină pe amândoi la distanţă, apoi se prăbuşi la pământ.

*

Amber stătea în bibliotecă şi se uita pe fereastră la aleea din faţa casei, însă fără să se gândească la nimic în afară de puternica ei dorinţă ca Jay să fie lângă ea.

Amber aproape depăşise şocul pricinuit de moartea lui Greg când aflase că bunica ei suferea de inimă, lucru pe care i-l ascunsese de ani de zile.

— Şocul pe care l-a avut când a aflat de moartea lui Greg a doborât-o, îi spusese doctorul Brookes după ce a dus-o pe Blanche în pat şi i-a dat un sedativ ca să-i potolească bătăile inimii. De aceea voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

— Dar ea a insistat să fiţi poftit în salon, unde eram amândouă, îi spusese Amber. Îşi va reveni, nu?

Fusese surprinsă de cât de mult îşi dorea ca bunica ei să trăiască şi de cât de teamă îi era să n-o piardă.

— Da, cred că da. A fost un infarct minor, un semnal de alarmă am putea spune, dar nu trebuie să se mai necăjească. I-am mai spus-o. I-am zis şi că ar fi bine să-ţi spună că suferă de inimă, dar a refuzat categoric.

— E tipic pentru ea, îi spusese Amber.

— Sunteţi o femeie foarte curajoasă, îi spusese doctorul Brookes cu blândeţe, şi aţi trecut prin multe, ştiu.

— Multe femei vor trece prin clipe grele până se va termina războiul, precizase Amber cu tristeţe.

Jay, Jay. Era o dovadă de mare slăbiciune de caracter din partea ei să-l dorească aşa de mult lângă ea, ca s-o ajute să-şi ducă povara şi să-şi îndeplinească îndatoririle, lucruri care o priveau pe ea, nu pe el.

Trebuia să se ocupe de înmormântarea lui Greg şi să urmărească îndeaproape starea de sănătate a bunicii ei; moşia trebuia administrată, la fel şi fabrica; şi, dincolo de toate, era grija permanentă legată de război, care acoperea totul ca o umbră întunecată.

Sărmanul Greg. Oare îşi găsise liniştea acum? Oare ştiuse? Se dusese intenţionat acolo? Oare...? Dar nu, nu trebuia să se gândească la acest lucru sau la faptul că, în singurătatea lui, alesese să-şi ia viaţa în locul în care şi-o luase şi Caroline pe a ei. Era mai bine să-şi spună că a fost un accident, că, aşa cum sugerase doctorul Brookes, se rătăcise, având mintea tulburată de băutură şi de droguri. Da, apucase pe un drum greşit. Cât de dureros îi răsunau aceste cuvinte în inimă! Viaţa lui Greg fusese în multe privinţe o călătorie pe un „drum greşit”.

Lacrimile îi umplură ochii şi i se scurseră pe obraji. Nu plângea după omul care devenise vărul ei, ci după cel care ar fi putut deveni, după vărul care îi fusese prieten.

Capitolul 54

27 *mai 1940*

Trecuse aproape o lună de când fusese găsit cadavrul lui Greg şi mai puţin de trei săptămâni de când fusese înmormântat.

Amber izbucnise îl lacrimi când auzise că Greg o lăsase, prin testament, pe Rose în grija ei, şi uneori plângea noaptea după vărul pe care îl pierduse. Într-un fel, îi era mult mai uşor să-l jelească pe Greg decât pe Robert şi Luc. Acum toată responsabilitatea creşterii celor patru copii

cădea numai pe umerii ei, la fel şi bunica încă bolnavă, moşia şi fabrica.

Tom Mosley fusese arestat, cu alţi treizeci şi trei de fascişti, şi dus la închisoarea Brixton. Gândindu-se la Diana, i se părea că trecuse atât de mult timp de când îşi exersase reverenţele în faţa lui Robert, care o dusese apoi la Ritz, unde o cunoscuse pe frumoasa aristocrată. Nu erau numai alte vremuri, ci şi o altă viaţă. Ce i-ar spune acelei femei dacă ar întâlni-o astăzi? Ce sfat i-ar da, cum ar putea s-o prevină?

Amber se opri şi se uită la lumina soarelui, care se filtra prin frunzele cele noi ale fagilor ce mărgineau aleea, în timp ce îl aştepta pe Bruno, care amuşina iarba de primăvară.

Sâmbăta trecută primise o scrisoare de la minister în care i se spunea că porţile domeniului de la Osterby, de care Robert se mândrise atât de tare, după ce fuseseră proiectate şi montate, împreună cu gardul de fier din jurul casei din Londra, urmau să fie rechiziţionate de stat, care avea nevoie de metal pentru noile tancuri. Robert ţinuse foarte mult la acele porţi. Robert... uneori, parcă Luc şi cu el se îndepărtau de ea, cu toate că imaginea lor îi rămânea în minte, realitatea, cu toate întâmplările la care ei nu luau parte, o estompa.

Războiul adusese şi aducea în continuare atâtea schimbări.

Ieri, la biserică, Amber observase că mai multe persoane purtau banderole negre, ceea ce însemna că pierduseră pe cineva drag. Numărul celor ucişi pe mare în lupta cu submarinele germane era impresionant, iar ziarele erau pline de veşti proaste din Franţa, recent invadată de nemţi. Când auzeai atâtea versiuni contradictorii, era greu să mai discerni adevărul. De-ar fi Jay aici!

Amber se întoarse, grăbind pasul, de parcă încerca să scape de gândurile nedorite, aşa că Bruno trebuise să lase în plata Domnului iepurele după care fugea, ca s-o ajungă din urmă.

Mai târziu, toată lumea urma să meargă la biserică, pentru că acea zi fusese declarată zi de rugăciune pentru armata britanică din Franţa. Ea îşi spusese deja rugăciunile, aşa cum făcuse în fiecare zi de când plecase Jay. Seara se ruga pentru odihna sufletelor lui Robert şi Luc, iar de curând şi pentru Greg.

*

— Bineînţeles că vor fi nevoiţi să-şi retragă trupele dacă vor să mai salveze ceva din BEF, din moment ce nemţii au ocupat oraşul Calais.

Vocea bunicii era tăioasă, dar Amber bănuia că în spatele acestei nervozităţi stătea groaza pe care o simţeau cu toţii că soldaţii lor din Franţa nu vor mai avea timpul necesar se întoarcă pe pământ englez, din cauza ritmului frenetic în care înaintau germanii.

Amber încercă să-şi convingă bunica să rămână acasă cât timp se ducea ea cu fetele la biserică. Până la urmă, Blanche trebuia să se odihnească, chiar dacă nu acceptase să folosească scaunul cu rotile pe care i-l găsise doctorul Brookes într-un mod cu totul miraculos, însă Amber nu a fost prea surprinsă când aceasta refuză să rămână la Denham, insistând să meargă şi ea să se roage, alături de toată lumea, pentru soldaţii englezi din Franţa.

Amber trebui să facă două drumuri cu micul ei Austin pentru a duce pe toată lumea la biserica din cătunul învecinat. Fetele, la fel ca toţi ceilalţi, de altfel, aveau la ele măşti de gaze. Amber venise cu ideea de a acoperi cutiile în care erau puse acestea cu bucăţi de material colorat, pentru a le face mai puţin înspăimântătoare. A lui Rose era învelită în mătase roz, a lui Emerald era, fireşte, verde ca smaraldul, în timp ce ale fetelor lui Jay erau galben-aprins şi bleu ca cerul. Poate în glumă, pe a bunicii o învelise în mătase gri-deschis, iar pentru a ei reuşise să facă rost de o bucată de mătase auriu-închis.

Astăzi însă, aceste culori, al căror scop era de a mai

potoli temerile copiilor, păreau deplasate, dat fiind sumbra realitate din Franţa.

— O să spun o rugăciune specială pentru tăticul Ellei şi al lui Jane, îi zise Rose lui Amber, pe un ton solemn.

Era o copilă atât de bună. Fără să spună o vorbă, din clipa în care Blanche îl convinsese pe doctorul Brookes s-o lase să se ridice din pat, Rose se puse la dispoziţia străbunicii ei.

— Aş vrea să ştiu cine o să-i hrănească pe toţi aceşti tineri refugiaţi care au umplut ţara, se întreba un fermier în vârstă. Şi-aşa e greu să găsim de mâncare pentru ai noştri.

Refugiaţii din Ţările de Jos, din Cehoslovacia şi Polonia intrau în număr mare în ţară, iar acolo unde ajungeau, ofiţerii care se ocupau de cazarea lor mergeau din casă în casă şi îi întrebau pe proprietari dacă nu aveau vreo cameră liberă.

Amber, care preluase responsabilităţile bunicii de la WVS, participase la o întrunire de urgenţă a comitetului, la care se discutase ce putea face filiala lor.

Rugăciunile „oficiale” se terminaseră, iar Amber îi dusese deja pe dădacă şi pe copii acasă, apoi pe bunica ei, pe bucătăreasă şi pe Wilson.

Acum însă, nu ştia nici ea de ce simţise nevoia să iasă din nou singură – de data aceasta nu cu maşina, pentru a nu consuma valorosul combustibil, ci cu bicicleta, pentru ca nici măcar credinciosul Bruno să nu o poată însoţi.

Vremea era frumoasă, caldă şi însorită, o vreme care te îmbia să-ţi laşi faţa mângâiată de soare şi să simţi bucuria de a fi în viaţă. Dar cât timp va mai fi Anglia liberă? Cum ar putea ei singuri să ţină piept *blitzkrieg-ului* lui Hitler?

Acei oameni curajoşi din Franţa – nu era şi aceasta un fel de rugăciune, să te gândeşti la ei, aici şi acum, şi să-l rogi pe Dumnezeu să aibă grijă de ei?

Închise ochii şi îi apăru în minte chipul lui Jay – al lui şi al altor bărbaţi ca el. „Te rog, Doamne, să-i ai în paza ta!”

*

Fetele dormeau toate, iar bunica fusese convinsă să se ducă în camera ei să se odihnească, după ce adulţii ascultaseră ştirile de la ora nouă într-o tăcere încordată, fără a afla nimic nou şi având sentimentul că li se ascundea intenţionat ceva groaznic, după cum aveau să mărturisească mai târziu.

Amber terminase de spălat vasele de la cină şi pusese masa pentru micul dejun, Bruno îşi făcuse ultima plimbare, dar cu toate că era ora unsprezece noaptea, ei nu-i venea somnul.

Se duse în bibliotecă, gândindu-se vag la domnul Melrose şi întrebându-se dacă reuşise să-l găsească pe moştenitorul ducatului. Poate că era sentimentalism din partea ei, dar aproape că îşi dorea ca el să reuşească. Oricât de mult încercase să o ascundă, Robert fusese mândru de neamul şi de istoria familiei lui. Nu trebuia decât să-şi amintească de plăcerea cu care îi mărturisise că îl învăţa pe Luc tot ce avea nevoie ca să-i calce pe urme.

Se uită prin rafturile de cărţi, gândindu-se că, dacă citea o carte, poate reuşea să adoarmă, iar privirea îi căzu pe un exemplar din *Iuliu Cezar* de Shakespeare.

Degetele îi tremurau puţin când l-a scos din raft şi l-a pus pe birou. Lumina slabă de la singurul bec pe care şi-l permiteau scotea în evidenţă literele de aur în relief de pe coperta din piele uzată.

Multe cărţi din bibliotecă aparţinuseră fostului proprietar, inclusiv aceasta.

În interior era scris un nume: „Charles Vaughan Percy, al treilea conte de Sarisfield”.

Cine fusese el şi cum ajunseseră cărţile lui aici? Probabil prin moştenire. Amber înţelesese, în timpul căsniciei sale, cât de mult ţineau aristocraţii la bunurile înaintaşilor lor şi cu cât drag le lăsau moştenire generaţiilor viitoare.

Nu-i trebui mult să găsească pasajul care o interesa.

Cu siguranţă că şi alţi oameni simţiseră nevoia de a citi şi reciti fragmentul pe care îl căuta ea acum, întrucât cartea se deschisese uşor la pagina respectivă.

Ştim valul cum ne bate, el ne duce
Înspre noroc, dar, dacă nu luăm seama.
Călătoria vieţii ocoleşte
Printre nevoi şi stânci.
Aşa e marea
Pe care navigăm şi dacă valul
Ne saltă, se cuvine-a-l folosi;
Zădărnicim altfel prilejul bun [30]

Amber se lăsă pătrunsă de aceste cuvinte în tăcere, apoi le citi cu voce tare, cu multă fermitate, simţind cum îi dau o putere şi o înflăcărare pe care dorea să le transmită acelor oameni care aveau atâta nevoie de ele acum.

Îi treceau prin minte imagini cu părinţii ei, cu Robert şi cu Luc, simţindu-i parcă pe toţi în jurul ei, ca şi acum ar fi stat pe un ţărm, iar ei lângă ea, încurajând-o să meargă mai departe.

Spre Jay? Inexplicabil, dar cu multă bucurie – o, da, cu mare bucurie –, Amber îşi dădu seama că povara datoriei faţă de Robert şi Luc, care o apăsase atât de tare, i se luase de pe suflet. Lacrimi, dar nu lacrimi fierbinţi de amărăciune, durere şi vină, ci lacrimi mângâietoare de înţelegere, recunoştinţă şi iubire îi şiroiau pe obraji. Şi le şterse, închise cartea şi o puse la loc pe raft. În acest timp, pendula de pe scări bătu miezul nopţii, ceea ce o şocă. I se păruse că stătea în bibliotecă de câteva minute, nu de aproape o oră.

„Ştim valul cum ne bate…”, dar Amber era sigură că avea să vină şi clipa, o simţea în adâncul sufletului ei, când furtuna va înceta.

*

30 Shakespeare, *Opere,* voi. II, 1955, trad. Dan Duţescu (n.tr.)

Aşa a şi fost. În sfârşit, după ore întregi de emoţii şi zile pline de zvonuri şi teamă, de speculaţii şi de speranţe deşarte, s-a transmis oficial că soldaţii BEF erau recuperaţi de pe ţărmul din Dunkerque şi că operaţiunile de salvare începuseră chiar în ziua în care britanicii se rugaseră pentru ei.

Amber şi Blanche citiseră şi recitiseră ştirile din ziar. Cu toţii se îngrămădeau în jurul mesei din bucătărie, cu obrajii uzi de lacrimi şi cu respiraţia întretăiată, în timp ce Amber citea cu voce tare ştirile despre recuperare.

— Încă nu s-a terminat, şi nu trebuie să uităm că aceasta este o înfrângere, nu o victorie, anunţă Blanche pe un ton tăios.

— O înfrângere în război, spuse Amber cu emoţie, dar o victorie a solidarităţii între oameni, bunico.

— Aici spune că vremea bună şi marea calmă îi ajută pe ai noştri să se întoarcă acasă, le spuse bucătăreasa, apoi adăugă cu emoţie: De parcă Dumnezeu şi-a întins mâna asupra Canalului Mânecii şi a domolit valurile pentru ei.

Însă, odată ce a trecut euforia iniţială, Amber a fost cuprinsă de nelinişte la gândul că nu toţi soldaţii vor ajunge acasă, iar apoi de groază că Jay ar putea fi printre aceştia.

Zilele – una, încă una, şi apoi alte două – până pe 5 iunie, trecură cu greu, cu multă muncă, dar fără să aducă veştile pe care le aştepta Amber cu nerăbdare. În ziare şi la radio se spuneau multe despre operaţiunile de salvare din Normandia şi despre înfrângerea ce se transformase în victorie.

Tot mai multe „vase de mici dimensiuni” răspunseseră apelului de a se alătura flotei de nave şi de vedete care trecea Canalul Mânecii pentru a aduce soldaţii în ţară. Pe cer, RAF purta lupte crâncene cu Luftwaffe[31], pentru a împiedica avioanele germane să mitralieze soldaţii lipsiţi de apărare, care stăteau răbdători la coadă, pe uscat

31 Flota aeriană de război a Germaniei (n.tr.)

şi pe mare, aşteptând…

Toţi oamenii cu care vorbise Amber aveau de spus câte o poveste plină de eroism, auzită de la altcineva sau, dimpotrivă, una îngrozitoare, despre moarte şi suferinţă.

— … Iar doamna Lewis, care lucrează la poştă, a spus că n-au mai primit niciodată atâtea cărţi poştale de la soldaţi prin care să anunţe că sunt bine. Am auzit că WVS aduc scrisorile când debarcă. Vera Dawson a aflat că nepotul ei e teafăr; şi sunt destui tineri care vin în permisie la Macclesfield, tineri pe care familiile nu credeau c-o să-i mai vadă vreodată.

Amber se străduia să rămână calmă când bucătăreasa citea lista cu cei care primiseră veşti bune de la cei dragi.

Trecuseră deja patru zile de când aflaseră de recuperarea soldaţilor din Dunkerque, iar ei nu primiseră încă nicio veste de la Jay.

— Sper că este bine, nu atât pentru el, cât pentru copilele astea ale lui, îi spusese Maurice lui Amber în dimineaţa în care se dusese să discute cu el despre faptul că guvernul le cerea să mărească producţia de paraşute, dar, în acelaşi timp, le limita cantitatea de materie primă furnizată.

— Păi, din ce naiba se aşteaptă să facem afurisitele astea de paraşute? Din aer?

— Trebuie să vorbim la Ministerul Aprovizionării, îi răspunse Amber. O să mă duc azi la ei cu bicicleta să văd ce au de zis.

Nu i se spusese decât că cei de la minister făceau tot ce le stătea în putinţă să menţină un flux continuu de furnizare a materiilor prime, ceea ce, practic, nu însemna nimic.

— Fabrica nu poate lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, aşa cum ni s-a spus, dacă nu avem materia primă din care să facem paraşutele, îi atrăsese Amber atenţia. Momentan nu mai avem decât pentru două luni, dacă se lucrează în ture normale, şi doar pentru o

lună, dacă se lucrează non-stop.

Reprezentantul ministerului se arătase înţelegător, dar ferm. Nu mai avea nimic de adăugat.

După ce plecase de la minister, mersese cu bicicleta până la gară ca să ajute voluntarii WVS de acolo să distribuie ceai soldaţilor eliberaţi din BEF, care se întorseseră acasă în permisie şi urmau să se alăture din nou unităţilor militare din care făceau parte.

Printre atâţia tineri istoviţi şi abătuţi, unii nu tocmai tineri, Jay nu era de găsit nicăieri.

Apoi, revenise la Denham şi o asculta pe bucătăreasă vorbind despre veştile bune pe care le primiseră ceilalţi, dar inima îi era din ce în ce mai grea, pe măsură ce treceau zilele fără nicio veste de la Jay.

Promisese că, mai târziu, va merge cu bicicleta până la fermă ca să stea de vorbă cu administratorul despre intenţia lui de a cere ajutoare de la Ministerul Agriculturii – fie muncitoare la câmp, fie refugiaţi, nu conta, îi spusese el.

Cu atâtea pe cap, Amber n-ar fi trebuit să mai aibă timp să-şi facă griji pentru Jay, ceea ce nu era cazul. Dar Amber ştia că nu era singura în această situaţie.

*

Vremea era superbă, iar copiii îşi luau ceaiul afară, ca şi cum ar fi făcut un picnic. Stând cu ei, Amber observă că, în timp ce se juca cu sandvişurile, Ella, de obicei senină şi veselă, era acum palidă şi îngrijorată.

— Ce-ai păţit? o întrebă Amber cu blândeţe.

— Mă doare burtica, îi spuse Ella, ochii umplându-i-se de lacrimi în timp ce-i explica. Mă doare de fiecare dată când mă gândesc la tati.

Îi tremurau buzele şi avea iar lacrimi în ochi.

Fără să-i spună nimic, Amber o strânse în braţe. Cum să-i spună că şi pe ea o „durea burtica” şi inima de fiecare dată când se gândea la Jay?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, draga mea, îi spuse ea.

Sunt sigură că totul va fi bine.

— Îmi promiţi? o întrebă Ella.

Pe Amber o durea inima.

— Promit, îi şopti, neştiind ce altceva să-i spună.

*

— Am înţeles că ai spus că în seara asta te duci la fermă.

Amber îi dădu bunicii o ceaşcă cu ceai.

— Da, mă duc, dar întâi aş vrea să ascult ştirile de la ora nouă.

Chiar dacă bunica ei nu voia să recunoască, Amber vedea că era mai slăbită şi mai îmbătrânită. Moartea lui Greg fusese o lovitură grea pentru ea, iar Amber bănuia că o afectase şi mai mult pentru că nu se înţelegeau deloc în ultimul timp.

În seara aceasta, ştirile BBC erau citite şi comentate de romancierul J.B. Priestley. Vocea lui calmă, cu accent din nordul Angliei, care pătrundea în casele oamenilor pentru a le vorbi despre operaţiunile de salvare de la Dunquerke şi despre rolul pe care îl jucaseră „micile ambarcaţiuni de agrement”, după cum le numea el, a emoţionat-o profund pe Amber.

— Aceste *Brighton Belles*[32], le spunea el ascultătorilor, şi-au lăsat lumea tihnită pentru a se duce în infern ca să ne salveze soldaţii. Deşi unele dintre ele nu se vor mai întoarce niciodată, acum toate, întocmai ca micuţa *Grade Fields* şi curajoasele ei surori, au intrat în istorie.

— Sentimentalisme de doi bani, spuse Blanche cu asprime, dar Amber îi văzu lacrimile sclipindu-i în ochii cenuşii ca oţelul, aşa că ştia că bunica ei fusese la fel de mişcată de vorbele lui cum fusese şi ea.

Era trecut de zece când Amber se întoarse de la fermă, pentru că, fiind o seară atât de caldă, hotărâse să nu

32 Frumoasele din Brighton

mai ia bicicleta, ci să se ducă pe jos.

Pe când se apropia de casă, Bruno, care mergea vioi pe lângă ea, îşi ciuli urechile, adulmecă pământul, iar apoi, chelălăind de bucurie, dădu buzna în casă.

Inima lui Amber începu să bată foarte tare şi foarte repede. Se trezi alergând, neîndrăznind să spere şi, totuşi, incapabilă să nu o facă. Ea îl văzu prima, cum se aplecase să scarpine câinele după urechi, cu mâna dreaptă. Pe mâna şi încheietura stângă avea un bandaj gros.

Jay!

Fericirea pe care o simţea era atât de mare, încât i se părea o torţă incandescentă care îi lumina întreg trupul. Rămase pe loc o clipă să-l soarbă din priviri şi să se bucure că se întorsese cu bine. Cu siguranţă, în acest moment avea cea mai încântătoare, autentică şi pură senzaţie de plăcere din viaţa ei.

Amber înaintă spre el, cu inima şi gura pregătite să-i rostească numele, dar toată bucuria îi pieri din suflet când uşa dinspre hol se deschise şi Bunty intră repede în bucătărie, exclamând:

— Doamne, iartă-mă, ce casă mare, era să mă rătăcesc. O, ce mă bucur că te-ai întors şi eşti bine sănătos!

Bunty, aici cu Jay!

Crispată toată, Amber intră în bucătărie.

Exclamaţia „O…” a lui Bunty la vederea lui Amber exprima un amestec grăitor de jenă şi dezamăgire, cu atât mai grăitor cu cât fata se duse imediat la Jay şi se lipi de el, voind parcă să spună că era al ei.

— Până să apară Bruno, am crezut că toată lumea doarme.

Jay lăsă câinele şi se ridică s-o privească pe Amber, care intra în bucătărie.

— Poate ceilalţi dorm, încuviinţă Amber. Eu a trebuit să mă duc la fermă.

Cât de nefiresc îi suna vocea, căci făcea mari eforturi să-şi ascundă adevăratele sentimente. Nu-i fusese uşor să treacă de la o fericire extatică la o gelozie puternică în

numai câteva secunde, mai ales că îşi închipuia foarte bine cât de umilită s-ar fi simţit dacă ar fi văzut-o pe Bunty alergând la Jay şi aruncându-i-se în braţe.

— Fetele se vor bucura că te-ai întors cu bine. Şi-au făcut griji pentru tine, mai ales Ella.

Amber ştia că îi vorbea pe un ton acuzator.

— Am fost luaţi de pe plajă printre ultimii. Cu toate astea, am trimis o carte poştală din acelea primite de la WVS.

Amber încuviinţă din cap, neîndrăznind să mai vorbească. Era aproape unsprezece noaptea şi lumina nu se oprise încă, dar avea să se stingă în curând. Bunty nu dădea niciun semn că ar vrea să plece. Poate pentru că spera să-şi petreacă noaptea aici, cu Jay? În braţele lui Jay? În patul lui Jay?

Pe Amber o săgetă o durere cumplită, ca un cuţit care îi sfâşia măruntaiele, aşa că abia mai putea să respire.

— Mai bine mă duc sus să-ţi fac patul, îi spuse pe neaşteptate lui Jay, fără să-l poată privi.

Simţi dorinţa arzătoare a lui Bunty ca pe o povară, dar într-un final spuse, fără tragere de inimă:

— Cred că mai bine să plec, altfel o păţesc că am întârziat. Trebuie să fim acasă până-n zece.

— Spune-i doamnei Jenkins că eu sunt de vină. Trec mâine pe la voi să-mi cer scuze, zâmbi Jay.

— Noapte bună, ducesă, i se adresă Bunty lui Amber în timp ce se îndrepta spre uşă, însoţită de Jay.

— Noapte bună, îi răspunse Amber laconic.

Minţise când spusese că urcă să-i facă patul lui Jay. Era aranjat de când aflaseră că armata terestră pleca din Franţa, dar reuşise să-i împiedice pe Jay şi pe Bunty să se ducă în dormitor, nu? îşi spuse Amber, râzând de ea însăşi. În ce se transforma? Într-o femeie josnică şi intrigantă, pe care gelozia o mâna să se preteze la asemenea şiretlicuri?

Nu mai aşteptă să-l vadă pe Jay urcând la etaj. Nu ar fi suportat.

Jay şi Bunty. N-ar trebui să fie aşa surprinsă. Bunty nu

ascunsese niciodată că era îndrăgostită de Jay până peste cap.

Dar era atât de tânără, o fetişcană, iar Jay avea nevoie de…

De cine? De ea? De femeia care îl respinsese şi îl acuzase de moartea soţului şi fiului ei? La capătul puterilor, Amber urcă scările şi intră în dormitorul ei.

*

Se înţelege că toţi cei din casă erau în al nouălea cer datorită întoarcerii lui Jay, dar, deşi la micul dejun el le răspundea tuturor cu destul de multă bunăvoinţă, Amber vedea în ochii lui umbrele amintirilor pe care nu voia să le împărtăşească cu nimeni.

La un moment dat, a fost nevoită să se ridice de la masă, atât de mare îi era dorinţa să-l atingă; să-şi pună mâna peste a lui, să-şi deschidă inima faţă de el şi să-i spună cât de mult îl iubea. Fusese rănit la întoarcere – o rană la braţ care îi afectase tendoanele de la mână, şi i se spusese că urma să fie demobilizat.

Ea se scuză şi plecă de la masă cât putu de repede, pretinzând că are de făcut nişte muncă de birou, ceea ce era în parte adevărat.

Încă mai lucra în bibliotecă atunci când, după mai bine de o oră, veni şi Jay, care părea mâhnit.

— Îmi pare rău pentru Greg. Ai trecut prin multe.

— Nici nu se compară cu ceea ce ai avut tu de îndurat, îi răspunse ea.

— Mai bine mă duc să-i explic doamnei Jenkins de ce a ajuns Bunty aşa de târziu aseară. A fost o coincidenţă – tocmai când ieşeam din gară, ea trecea cu maşina pe acolo şi m-a recunoscut. Încercasem să vă sun că am venit, iar când am văzut că nu răspunde nimeni, m-am gândit că o să fiu nevoit să merg pe jos.

— Deci nu ai stabilit cu Bunty să te aştepte?

— O, Doamne, fireşte că nu – de ce aş fi făcut-o?

Se uitară unul la altul. Amber se trezi ridicându-se de pe scaun ca să se ducă la el, căci simţise rugămintea din vocea lui Jay, când acesta îi pronunţase numele.

— Jay, eu…

Deodată, sună telefonul şi amândoi se întoarseră în direcţia din care venea ţârâitul.

— Trebuie să răspund, îi spuse Amber. Ceilalţi nu aud prea bine, nici măcar bunica, deşi nu recunoaşte.

Spre surprinderea lui Amber, era Cassandra, care voia să ştie dacă au primit veşti de la Jay.

— Da, am primit. S-a întors, răspunse Amber, întinzându-i receptorul lui Jay şi spunându-i: E Cassandra.

În timp ce vorbea cu verişoara lui, Amber stătea în picioare în faţa ferestrei, încercând să-şi adune gândurile. Jay şi Bunty nu erau împreună. Jay nu era îndrăgostit de Bunty. Jay…

— Trebuie să mă duc la Fitton.

Amber îl privi.

— Bunicul meu. Se pare că nu se simte deloc bine. Doctorul Brookes e la el.

— Te duc cu maşina, se oferi Amber.

— Amber?

— Da.

— Ştiu că nu e momentul, dar trebuie să-ţi spun. M-am gândit mult la tine şi la noi când… când credeam că n-o să mă mai întorc.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Îşi atinseră mâinile. Lui Amber îi bubuia inima în piept. Abia putea să respire, de parcă aerul nu avea destul oxigen.

Apoi, ajunse în braţele lui, inspirându-i mirosul atât de drag; se agăţa de el, îl săruta cu aceeaşi pasiune cu care o săruta şi el pe ea, cu poftă şi cu lăcomie, de parcă nu mai exista decât prezentul şi nimic altceva.

Jay se opri primul, îndepărtând-o cu blândeţe de el şi ţinând-o de braţe în timp ce ea tremura la fel de violent ca sentimentul care o copleşea.

— Trebuie să te duci la Fitton, îi aminti Amber.

— Da.

Dar niciunul nu se clinti.

— Am folosit harta de la tine.

— Da?

— Mi-a salvat viaţa, mi-a dat speranţă şi o raţiune de a trăi, pentru că era de la tine. Te iubesc, Amber.

— Şi eu te iubesc.

Era adevărat, dar Amber ştia că în voce i se simţea tristeţea care o cuprindea gândindu-se la trecut.

*

Cât ţinu drumul până la Fitton, amândoi rămaseră tăcuţi, cu excepţia unui scurt schimb de cuvinte despre moşie şi fabrică, pentru că între ei nu era nevoie de prea multe explicaţii. Se înţelegeau atât de bine.

— Acum, mă duc acasă, îi spuse Amber lui Jay, înainte să-l lase la Fitton. Sună-mă când vrei să te întorci.

*

— Habar n-am de ce s-o fi dus Jay într-un suflet la Fitton să-l vadă pe Barrant, spuse Blanche cu nemulţumire în glas.

Nu-i plăcuse deloc când auzise unde plecase Jay.

— Bunicul lui nu se simte bine, îi aminti Amber pe un ton calm. Fireşte că vrea să-l vadă.

— Ei bine, nu văd de ce. Barrant nu s-a ocupat aproape niciodată de el. Apropo, ce-a mai spus Cassandra despre Barrant?

— A spus că l-a chemat pe doctorul Brookes.

— Se agită prea mult. Noi toţi o să murim înaintea lui Barrant, ascultă ce-ţi spun.

Amber stătuse toată ziua prin preajma casei, aşteptând telefonul lui Jay, dar când se făcuse ora zece seara şi el tot n-o sunase, se gândise că trebuie să fi rămas

peste noapte la Fitton.

Se pregătea să încuie toate intrările în casă, când se deschise uşa din spate şi apăru Jay.

— Trebuia să mă suni, îi spuse ea, dar când se uită la el mai bine, înţelese. Bunicul tău…

— A murit. Era foarte împăcat, era pregătit, cred că voia să moară. Doctorul Brookes a zis că mai rezistase doar ca să mă aştepte pe mine. Am stat cu el până la sfârşit. Numai noi doi.

Jay îşi trase un scaun şi se prăbuşi pe el.

— Mi-a dat un mesaj pentru bunica ta.

— Poftim?

— Se iubeau, Amber, aşa mi-a zis. Sau, mai bine zis, ea era îndrăgostită de el. Din câte mi-a zis, el şi-a dat seama ce simţea pentru ea mai târziu, prea târziu, când erau amândoi căsătoriţi cu altcineva.

— Spunea întotdeauna că îl urăşte, dar asta îi stă în fire. O, Jay, ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru el să trăiască atâta timp cu regrete şi amărăciune în suflet.

— Da. Îi luă mâna. Nu trebuie să lăsăm să ni se întâmple şi nouă la fel. Ştiu ce sentimente ai faţă de Robert şi Luc, şi…

Amber îi puse un pe buze.

— Îi iubesc şi îi voi iubi mereu, dar şi pe tine te iubesc, Jay.

De această dată, sărutul lor fost duios şi dulce, ca un angajament pe care şi-l luau.

— Vreau să fii soţia mea, ştii, nu-i aşa? o întrebă Jay.

— Da.

— Cât mai repede. Cu războiul…

— Da.

După ce Jay încuie uşile, urcară scările ţinându-se de mână. Când ajunseră în faţa uşii dormitorului ei, Jay dădu să plece, dar ea îl strânse mai tare de mână şi clătină din cap.

— Vreau să stau cu tine în noaptea asta, îi spuse. Am nevoie de iubirea ta, Jay, şi trebuie să ţi-o dăruiesc şi eu pe

a mea.

Abia târziu, în liniştea nopţii de dinainte de revărsatul zorilor, Amber se întoarse în braţele lui Jay şi, ridicându-şi capul de pe pieptul lui, îl întrebă curioasă:

— Ce mesaj ţi-a dat bunicul tău pentru bunica?

— Poftim? A, da. Mi-a zis: „Spune-i lui Blanche că ea a avut dreptate, iar eu m-am înşelat şi îmi pare rău”.

— Că nu s-au căsătorit?

— Nu ştiu.

— Jay, nu trebuie niciodată să îngăduim să ni se întâmple ce li s-a întâmplat lor.

— Nu, n-o să îngăduim nicicând aşa ceva, o linişti el. Când m-au urcat la bordul vasului care m-a adus în ţară, am jurat că am să te fac să mă iubeşti, şi, odată ce voi reuşi, îmi voi petrece tot restul vieţii arătându-ţi cât de mult te iubesc.

*

— Deci Barrant a murit.

— Da, bunico.

Bineînţeles că ştiuse – cum să nu fi ştiut? Sigur că ştiuse, mintea şi inima îi muriseră odată cu dispariţia lui, ca să fie lângă el. Fuseseră oare acolo – fiul ei, fiul lui, fiii *lor* – să-l însoţească în marea trecere pe lumea cealaltă?

Oare cum ar fi stat lucrurile dacă nu i-ar fi spus niciodată de Marcus? Dacă l-ar fi lăsat să creadă, ca toată lumea, că fiul făcut în primul an de căsnicie era al lui Henry Pickford, şi nu al lui.

Să-şi fi pierdut amândoi fiii din cauza orgoliului şi a dorinţei de răzbunare? Pe Marcus şi pe fratele lui, pe care nu i se îngăduise niciodată să-l ţină în braţe, fiul care îi fusese luat la naştere şi dat soţiei lui Barrant, pentru a-l creşte ca pe propriul ei copil.

Ce furios fusese Barrant când îi spusese de Marcus şi pe urmă râsese pentru că ea îl avea pe fiul lui, iar el nu avea niciun moştenitor. „Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu

mine”, îl luase ea peste picior, dar fuseseră vorbe dureroase, iscate din dorinţa de răzbunare, pentru că o refuzase şi că fiul ei nu va putea niciodată să se bucure de drepturile lui prin naştere.

Fusese dependentă de el ca de un drog – acesta să fie motivul pentru care Greg avusese acel viciu? De la ea să fi moştenit dependenţa de drogurile care l-au ucis, întrucât şi ea fusese dependentă de iubirea ei pătimaşă faţă de Barrant? Neputând să devină soţia lui, dar nici să renunţe la el, ea continuase să-i fie iubită. Blanche nu voia să folosească cuvântul „amantă”, căci se referea la o femeie care era obligată să-i satisfacă tot timpul poftele unui bărbat, fiind jucăria pe care şi-o cumpărase.

Îl iubise pe Barrant, considerându-se egala lui, ceea ce Barrant nu acceptase niciodată, cu toate că avea aceleaşi sentimente faţă de ea.

Ce satisfacţie avusese să-l vadă pe Barrant cum se uită, măcinat de invidie, la Marcus, care, pe măsură ce creştea, devenea un fiu cu care orice tată s-ar fi mândrit, iar el nu avea decât fete. Ce satisfacţie avusese să-l tachineze şi chiar să-şi bată joc de el, pentru ca apoi să facă dragoste cu un Barrant furios şi violent.

Al doilea fiu al lor fusese conceput într-o asemenea partidă de sex, dar de această dată, Blanche nu mai pretinsese că este fiul soţului ei.

Henry Pickford nu putea să divorţeze de ea. Fabrica era a ei, la fel ca el, de altfel, dar el şi Barrant se puseră de acord să-i ceară un preţ îngrozitor în schimbul „respectabilităţii” ei.

Copilul pe care refuzase să-l avorteze urma să se nască în taină şi să fie dat lui Barrant pentru a-l creşte ca pe propriul său fiu.

Fiul ei, moştenitorul lui Barrant, al doilea născut, luând astfel locul care i se cuvenea celui dintâi născut; cel de-al doilea copil, care fusese vinovat de moartea celui dintâi şi care murise odată cu el.

Marcus n-ar fi trebuit să se înroleze niciodată. Chiar

nu fusese nevoie. Ea îi spusese, ba chiar insistase să nu se ducă pe front, dar el avea voinţa puternică şi mândria îndărătnică a tatălui său. Nu voia să fie considerat laş, cu atât mai puţin de puştiul cel arogant şi fără minte al lui Barrant de Vries.

Plecaseră la război împreună, luptaseră împreună şi muriseră împreună. Marcus, fiul ei, frumosul ei băiat, pe care îl adorase şi pe care îl crezuse destinat unui viitor strălucit – cariera politică de care nu fusese capabil Greg ar fi fost o nimica toată pentru Marcus. Fusese un orator înflăcărat, un om căruia îi păsa de semenii săi, un bărbat cu mult superior tatălui său. Fiul *ei.*

Marcus îşi dăduse viaţa în încercarea inutilă de a-şi salva fratele rănit. Barrant se făcuse palid ca un mort când aflase.

Cât de mult îl urâse atunci, cât de mult îl mai ura şi de atunci. Nu o iubise cu adevărat, îi furase copilul şi îşi lăsase ambii fii să moară din cauza orgoliul lui nemăsurat, când doar cu un cuvânt ar fi putut să-i împiedice să plece pe front şi să-şi afle sfârşitul.

Acum era cu ei.

Întotdeauna sperase să îi revadă ea prima, pentru a le spune ce mult îi iubeşte.

Cu câtă invidie îl urmărise pe „moştenitorul” lui Barrant crescând. Şi cât de amuzat fusese Barrant. Îşi amintea cruzimea cu care, la botez, luase copilul de la doică şi i-l adusese ei să-l ţină. Şi acum mai simţea cum îi zvâcneau sânii strânşi în corset şi cum îi ţâşnea laptele când îşi ţinuse bebeluşul în braţe.

Să o fi făcut din cruzime, sau Barrant voise, pur şi simple, ca ea să-l ţină la pieptul ei pe fiul lor şi să o vadă astfel?

De unde îi venise acest gând? Şi de ce avea acum un sentiment de pace şi de împlinire, în locul amărăciunii pe care gândul la copiii ei morţi i-o provoca de fiecare dată?

Barrant şi fiii lor. Împreună. În aşteptarea ei.

Epilog

La un an de la moartea lor, lui Robert şi lui Luc li se făcu o slujbă comemorativă la Osterby.

După o lună, în timp ce se sărbătorea victoria RAF în bătălia Angliei, a avut loc nunta lui Jay şi a lui Amber.

Primul lucru pe care i-l spuse Amber proaspătului ei soţ, când rămaseră singuri, a fost:

— Se pare că m-am obişnuit să nasc la opt luni în loc de nouă.

După câteva clipe, Jay înţelese, o strânse în braţe şi o sărută.

— E cam devreme ca să fiu absolut sigură, îi atrase Amber atenţia, dar am toate simptomele.

Gândul că purta în pântec copilul lui Jay o umplea de bucurie. Oricât de stupid părea, avea impresia că această sarcină însemna că Robert şi Luc le binecuvântau iubirea.

Robert şi Luc. Vor fi mereu în gândurile şi în inima ei, iar cu binecuvântarea lui Jay, îi va lua cu ea în viitorul lor comun, ca să facă parte atât din acesta, cât şi din iubirea pe care ea şi Jay o nutreau unul faţă de celălalt, aşa cum făcuseră parte din trecutul ei.

Viitorul. Îşi puse mâna pe burtă şi zâmbi.

„Ştim valul cum ne bate…” Pe ea, valul o purtase în portul adăpostit al iubirii lui Jay.

Aşa cum fluturele de mătase îşi înveleşte larva într-un cocon din fire de mătase, şi iubirea dintre ei şi cea pentru copii lor îi va lega şi apăra.

Sfârşit